Copyrighted Material

CLIVE CUSSLER

VALHALLA RISING

A Dirk Pitt® Novel

Copyrighted Material

Přeložil Karel Smejkal
Vydal Jiří Buchal BB art v roce 2003 Bořivojova 75, Praha 3
Copyright 2001 by Sandecker, RLLLP
All rights reserved

Z anglického originálu Valhalla Rising
First published by G. P. Putnant's Sons, New York, in 2001
přeložil 2002 Karel Smejkal
Redakce textu Richard Škvařil
Grafická úprava obálky 2003 Bohumil Fencl
Jazyková korektura Mirka Jarotková
Tisk CENTA s.r.o., Vídeňská 113, Brno
První vydání v českém jazyce
ISBN 8072578715

„Clive Cussler nemá sobě rovného,“ napsal před časem Publishers Weekly, což autor potvrdil již značně komplikovanou zápletkou i udivujícím rozuzlením ve své předešlé knize Nalezená Atlantida (Atlantis Found). Jeho příznivci, stejně jako kritici očekávali, jestli vůbec, a případně jak, dokáže napětí ještě dále gradovat. Odpovědí je Znovuzrození Valhaly (Valhalla Rising).

Píše se červen 2003. Luxusní zábavní loď *Emerald Dolphin* se nachází uprostřed své panenské plavby, když ji zachvátí požár a plavidlo se potopí. Co je příčinou této pohromy? Proč selhala všechna poplachová zařízení? Jakou souvislost má tato tragédie s revolučně novými stroji, poháněnými loď? Ředitel speciálních projektů agentury NUMA Dirk Pitt je urychleně povolán na místo neštěstí, aby pomohl zachránit cestující a vyšetřil příčinu neštěstí. Zatím nemá ani ponětí o celém řetězci událostí, které ho v krátké budoucnosti čekají. Dříve než uplyne několik málo týdnů, ocitne se Pitt tváří v tvář celé řadě nestvůr, jak lidských, tak mechanických, moderních, stejně jako starodávných. Vstoupí na území známé dosud pouze z legend. A na závěr toho všeho, vedle spousty životů ztracených i zachráněných, změní se navždy rovněž jeho vlastní život…

V tomto románu Znovuzrození Valhaly, plném jiskřivého napětí a úžasných akcí, dosáhl Cussler zatím vrcholu svého vypravěčského mistrovství.

Jsem nesmírně vděčen Penn Stohrové, Glorii Farleyou, Richardu DeRossetovi, Timu Firmeovi, Ponorkovému loďstvu Spojených států a místnímu sboru hasičů za jejich vedení i odborné rady.

V ZAPOMNĚNÍ

VIKINGOVÉ VE FJORDU
ČERVEN 1035 KDESI V SEVERNÍ AMERICE

Pohybovali se ranním oparem jako duchové, potichu a strašidelně, v přízračných lodích. Na jejich přídích i zádích se majestátně k obloze tyčily vysoké zahnuté špičky, korunované složitě vyřezanými draky s hrozivě vyceněnými zuby a s očima upřenýma do mlhy, jako by pátrali po skrytém nepříteli. Kromě toho, že tyto hlavy měly nahánět strach posádkám na nepřátelských lodích, jejich dalším úkolem bylo ochraňovat plavidla před ďábelskými duchy sídlícími v moři.

Přes divoké moře sem právě dorazila skupinka přistěhovalců na dlouhých, elegantně tvarovaných černých lodích, klouzajících po vlnách tak snadno a hladce jako pstruzi v pokojných vodách potoka. Ze zářezů v trupu čněla dlouhá vesla, jež se zabodávala do temné hladiny a hnala loď mezi vlnami. Čtvercové červenobíle pruhované plachty visely v bezvětří docela zplihle. K zádím velkých lodí byly připoutány menší, asi sedm metrů dlouhé čluny s klinkrovými trupy, které vezly zvláštní náklad.

Tito lidé, muži, ženy a děti spolu se svým nevelkým majetkem včetně domácího zvířectva byli předchůdci těch, kdož sem dorazí mnohem později. Ze všech výprav, které Skandinávci podnikali napříč oceány, byla tato daleká cesta severním Atlantikem nejnebezpečnější. Avšak bez ohledu na všechna neznámá nebezpečí se mořeplavci neohroženě plavili mezi ledovými krami, rvali se s mohutnými větry i obrovskými vlnami a odolávali divokým bouřím, jež se na ně neustále valily od jihozápadu. Většina jich přežila, i když moře si vybralo svou daň. Dvě z osmi lodí, které na tuto výpravu vyrazily ze Skandinávie, zmizely a nikdo je už nikdy neviděl.

Nakonec však kolonisté všechny bouře překonali a dosáhli západního pobřeží Newfoundlandu. Avšak místo aby přistáli v iL'Anse aux Meadows, tam, kde se původně usídlil Leif Eriksson,

vydali se dále na jih, rozhodnuti nalézt pro svou kolonii přece jen teplejší klima. Poté, co obepluli veliký ostrov, nasadili jihozápadní kurs, až narazili na dlouhý poloostrov, vybíhající z hlavní pevniny na sever. Pokračovali kolem dvou nízkých ostrovů a plavili se další dva dny podél rozlehlých bílých písečných pláží. Ty se staly zdrojem upřímného úžasu pro lidi, kteří byli dosud celý svůj život zvyklí pouze na věčně rozervané skalnaté břehy.

Když minuli nejvzdálenější výspu zdánlivě nekonečného písečného pobřeží, narazili na prostornou zátoku. Nevelká flotila lodí bez váhání vjela do jejích klidnějších vod a za podstatné pomoci přílivu zamířila k západu. Brzy je obklopil závoj mlhy, vznášející se jako mokrý závěs nad hladinou vod. Později v průběhu dne se objevilo slunce jen jako mdlá oranžová koule, pomalu mizící nad neviditelným západním horizontem. Mezi veliteli lodí se rozpoutala hlasitá diskuse, jež skončila rozhodnutím zakotvit na noc a počkat, zda se mlha nezvedne.

Když se ukázaly první paprsky světla, zjistili mořeplavci, že mlhavý příkrov byl vystřídán jen lehkým oparem. Bylo vidět, že zátoka se zužuje do úzkého fjordu ústícího do moře. Muži nasadili vesla a pustili se proti proudu, zatímco ženy s dětmi mlčky sledovaly vysoké přirozené hradby, vynořující se z mlhavého oparu na pravém břehu řeky, které čněly hrozivě vysoko nad stěžně jejich lodí. Ze zvlněné krajiny za terénním hřebenem vyrůstaly neuvěřitelně gigantické stromy. I když dosud nezahlédli jedinou známku života, cítili, že je pozorují oči lidí, skrytých mezi stromy. Pokaždé když vystoupili na břeh, aby načerpali vodu, je znepokojovali Skraelingové, což byl jejich výraz pro všechny domorodé obyvatele krajů, jež hodlali osídlit. Skraelingové se k nim od počátku chovali nepřátelsky a několikrát kolonizátory uvítali sprškou šípů, vyslaných proti lodím.

Velitel expedice Bjarne Sigvatson však udržoval válečnickou přirozenost svých spolubojovníků na uzdě a nedovoloval jim odpovědět bojem. Dobře věděl, jak Skraelingové zdecimovali skupinu kolonistů z Vinlandu a Grónska poté, co Vikingové zavraždili několik nevinných původních obyvatel z pouhé své barbarské záliby v zabíjení. Tentokrát tedy Sigvatson striktně

vyžadoval, aby se s domorodci zacházelo jednoznačně přátelsky. Pro přežití kolonie považoval za životně důležité, aby mohli s původními obyvateli bez násilností a krveprolévání směňovat levné zboží za kožešiny a další nezbytné věci. A tak se na rozdíl od Thorfinna Karlsefniho a Leifa Erikssona, jejichž dřívější expedice Skraelingové zapudili, současné výpravy zúčastnili po zuby ozbrojení severští veteráni, dostatečně zocelení v bojích se svým odvěkým arcinepřítelem Saxony. Přes ramena nosili zavěšené meče, v jedné ruce třímali dlouhá kopí, ve druhé obrovité sekyry. Byli to bezesporu nejlepší vojáci své doby.

Příliv působil na řece daleko do vnitrozemí, a vydatně tak pomáhal veslařům proti proudu. Ten navíc kvůli nevelkému spádu okolní krajiny nebyl příliš silný.

***

Ústí řeky bylo snad jen kilometr široké, avšak brzy se tok rozšířil až na více než tři kilometry. K řece se svažující břehy byly celé zelené bujnou vegetací.

Sigvatson, stojící s paží ovinutou kolem mohutné dračí přídě velitelské lodě, upíral zrak do rozplývající se mlhy před sebou. Náhle ukázal do stínu mezi příkrými kamennými stěnami, rýsujícími se za ohybem řeky. „Zahněte k levému břehu," nařídil veslařům. „Zdá se, že tam je mezera mezi útesy. Tam bychom mohli přenocovat."

Jak se přibližovali, temný a hrozivý vjezd do zaplavené jeskyně se postupně zvětšoval, až se ukázalo, že je dostatečně široký i pro jejich loď. Když Sigvatson do ponurého temna nahlédl, uviděl, že průliv sahá hluboko dovnitř, pod příkré stěny útesu. Rozkázal, aby ostatní lodě zatím počkaly na místě, zatímco jeho muži sklopili stěžeň na palubu, aby mohli projet pod nízkým klenutím vjezdu. Proud vody fjordu teď sice dost divoce vířil kolem boků lodě, avšak zkušení veslaři zabrali a snadno vpluli dovnitř. Museli jen lehce přitáhnout vesla k bokům, aby poněkud užším vjezdem proklouzli.

Jakmile se ocitli v jeskyni, ženy s dětmi se dychtivě naklonily přes palubu a zahleděly se do křišťálově čisté vody, kde nad kamenitým dnem v hloubce dobrých sedmnácti metrů plavala hejna ryb. S notnou dávkou rozechvění se ocitli v jeskyni s vysokým klenutým stropem, dostatečně rozlehlé, aby se v ní skryla flotila

třikrát větší, než byla tato skupinka vikingských plavidel. I když již jejich předkové před několika generacemi přijali křesťanství, starých pohanských tradic se zbavovali jen obtížně. A takovéto přírodní jeskyně byly odjakživa považovány za místa, kde přebývají bohové.

Vnitřní stěny, vytvořené chladnoucí lávou před nějakými dvěma sty miliardami let, po celá tisíciletí tvarovaly a uhlazovaly vlny pravěkého moře, narážející na vulkanickou skálu, jež tvořila pokračování nedalekých hor. Zde se tyčila vzhůru a tvořila klenutý strop, naprosto holý a prostý mechu či jiné vegetace. Kupodivu tu nesídlili ani netopýři. Celá skalní dutina byla povětšině suchá. Voda dosahovala jen k vodorovnému skalnímu prahu, který se zvedal asi metr nad hladinu a táhl se dobrých sedmdesát metrů směrem do nitra hory.

Sigvatson zakřičel na ostatní lodě, ať ho následují. Poté jeho veslaři pustili vesla a nechali loď pohybovat setrvačností, až vazem lehce narazila do kamenitého dna u břehu. Když se přiblížily i ostatní lodě, byla vysunuta dlouhá prkna jako lodní můstky. Všichni se vyhrnuli na suchou zem, vděční, že si po několika dnech opět mohou protáhnout nohy. Nejdůležitější teď bylo připravit teplé jídlo. Bude to poprvé od jejich posledního přistání několik set mil severněji. Děti se rozběhly po jeskyni, aby sesbíraly vyplavené dříví. Pohybovaly se po skalních terasách, jež zde za eóny věků vyhloubila voda. Brzy nato již ženy rozdělávaly ohně, začínaly péct chléb a ve velkých železných hrncích vařily ovesnou kaši s dušenými rybami. Někteří muži se pustili do oprav lodí, které v minulých dnech plavby utrpěly řadu šrámů, zatímco další spustili rybářské sítě a začali do nich lovit hejna ryb, jimiž se fjord jenom hemžil. Ženy byly šťastné, že jejich velitel nalezl tak dokonalé přístřeší před krutou přírodou. I když jejich muži, většinou mohutní rozcuchaní námořníci zvyklí na pobyt na čerstvém vzduchu, se uprostřed poněkud stísněného skalního prostředí naopak příliš volně necítili.

Po jídle, těsně předtím, než se ve svých kožených spacích pytlech uvelebili ke spánku, k Sigvatsonovi přiběhly dvě z jeho mladších dětí jedenáctiletý chlapec a desetiletá dcerka. Popadly ho za jeho velké ruce a táhly ho do nejhlubšího zákoutí jeskyně. Ve svitu pochodní ho zavedly do dlouhého tunelu, sotva dost vysokého, aby v

něm mohl jít zpříma. Tato chodba měla okrouhlý tvar a zjevně ji vyhloubila voda v době, kdy tato oblast byla ještě pod hladinou.

Skupinka přelezla nebo obešla spadané kameny a všichni postupně vystoupali asi sedmdesát metrů vzhůru. Pak se děti zastavily a ukázaly k nevelké štěrbině. „Otče, podívej se, podívej!“ křičela dcerka. „Je tam díra, která vede ven. Jsou vidět hvězdy!“

Sigvatsonovi bylo zřejmé, že otvor je příliš malý, dokonce i pro děti, ale hvězdnou oblohu tudy viděl opravdu jasně. Následujícího dne sem tedy poslal několik mužů, aby srovnali průchod tunelem a rozšířili spojení se zevním světem. Když konečně mohli vyjít průchodem ven, zjistili, že se nacházejí na rozlehlé louce ohraničené mohutnými stromy. Nebyla to žádná holá pustina, jaké pamatovali z Grónska. Nabídka dřeva na stavbu domů zde byla víc než hojná, půdu pokrývala spousta květin a tráva, schopná uživit jejich dobytek. Tady, v této krajině hojnosti nad modrým fjordem plným ryb, se tedy Sigvatson rozhodl vybudovat novou kolonii.

Bohové ukázali cestu dětem a ty pak zavedly dospělé do míst, ve kterých všichni doufali nalézt svůj ráj.

Seveřané dokázali žít naplno. Pracovali těžce, žili těžce a těžce i umírali. Moře bylo jejich celým světem. Muž bez člunu byl pro ně muž v řetězech. Ačkoli byli po celý středověk pro své barbarské instinkty obáváni, přece jen se jim podařilo Evropu ovlivnit. Jako stateční přistěhovalci se probojovali a usadili v Rusku, Španělsku i Francii a stali se z nich obchodníci i žoldnéři, pověstní svou odvahou a mistrovstvím v ovládání meče i bojové sekyry. Po Seveřanech byl pojmenován i Rollo Normanský, který se usídlil v povodí Seiny. Jeho potomek jménem Vilém I. Dobyvatel posléze dobyl Anglii.

Bjarne Sigvatson byl dokonalým představitelem typického Vikinga. Měl světlé vlasy a vousy stejné barvy. Nebyl příliš vysoký, ale měl široká ramena a sílu vola. Bjarne se narodil v roce 980 na farmě svého otce ve Skandinávii a jako většina mladých Vikingů vyrůstal s neklidnou touhou dovědět se, co je za nejbližším horizontem. Pln zvědavosti a neohroženosti, i když na svých patnáct let už i dostatečně rozvážný, připojil se k výpravě, jež provedla nájezd na Irsko. Ve dvaceti letech byl již Bjarne v bitvách ostřílený mořský nájezdník s dostatečně velkým naloupeným bohatstvím, aby

mohl vystavět loď a vydat se na vlastní dobyvatelskou výpravu. Později se oženil s Freydis, statnou sebevědomou kráskou s plavými vlasy a modrýma očima. Toto spojení bylo šťastné. Doplňovali se jako slunce a nebe.

Když shromáždil značný majetek plundrováním měst a vesnic po celém pobřeží Británie a získal řadu jizev z bojů, zanechal nájezdů a stal se z něho kupec. Obchodoval s jantarem, který ve svých dobách představoval nejcennější skvost, cosi jako později diamant. Avšak po několika letech se ho začal znovu zmocňovat neklid, zejména poté, co uslyšel ságy oslavující objevy Erika Rudovlasého a jeho syna Leifa Erikssona. Ono lákadlo neznámých krajů daleko na západě ho přitahovalo natolik, že se rozhodl uspořádat výpravu do těchto neznámých krajů a hodlal zde založit kolonii. Zanedlouho shromáždil flotilu deseti lodí, na které se nalodilo celkem tři sta padesát lidí i s rodinami, domácím zvířectvem a nástroji na obdělávání půdy. Celá jedna loď byla naložena pouze Bjarneovým jantarem a ostatním nashromážděným bohatstvím; byl to základ pro budoucí výměnný obchod s loděmi přivážejícími zboží ze Skandinávie a Islandu.

Jeskyně, ve které se nyní nacházeli, představovala ideální úkryt pro lodě, skladiště i pevnost proti útoku Skraelingů. Hladké trupy byly vytaženy z vody a po kmenech přesunuty do přitesaných podpěr, vztyčených na skalnatém břehu. Vikingové stavěli překrásné lodě, jež představovaly zázraky své doby. Byly to totiž nejen výkonné dopravní prostředky poháněné větrem, ale i mistrovská sochařská díla s dokonale vyváženými proporcemi, bohatě ozdobená řezbami na přídi i na zádi. Ryzí elegancí se jim mohlo rovnat jen málo plavidel před nimi i po nich.

Dlouhá loď byla typické plavidlo používané k nájezdům po celé Evropě. Byla nesmírně rychlá a měla široké použití. V bocích měla otvory až pro padesát vesel. Nejběžnějším harcovníkem vikinských výprav byl však nicméně knarr. Byl sedmnáct až dvacet metrů dlouhý, pět metrů široký a dokázal dopravit patnáct tun nákladu i do vzdálených koutů oceánu. Jeho hlavní pohonnou jednotkou na moři byla velká hranatá plachta, avšak k plavbě v mělkých vodách u pobřeží používal rovněž až deseti vesel.

Přední a zadní část byla zakryta palubami, jež ponechávaly uprostřed lodě dostatečně velký prostor, aby se zde mohl převážet náklad nebo živý dobytek. Posádka i cestující byli vystaveni nepohodě, skryti pouze pod volskými kůžemi. Ani pro náčelníky, jako byl Sigvatson, tu nebyly speciální kryté kajuty. Všichni Vikingové totiž pluli jako obyčejní námořníci, rovni si navzájem. Jejich vůdcové se ujímali velení jen v případech důležitých rozhodnutí. Knarry byly na divokém moři jako doma. Uměly plout v bouřlivém větru i hrozivě se dmoucích vlnách, dokázaly se vyrovnat se vším, co na ně bohové mohli seslat, a přesto se prodíraly stále kupředu rychlostí pěti až sedmi uzlů, takže za každý den urazily minimálně sto padesát mil.

Kýl lodě byl vyroben z jednoho kusu pevného dubu, a to samozřejmě ručně a podle oka, vynikajícími vikinskými lodními tesaři, kteří mohutný dřevěný trám přitesávali sekyrami do tvaru T, což přispívalo k větší stabilitě lodě na rozbouřeném moři. Pak následovala dubová obšívka, přisekaná po dřevě do tenkých pásů, jež se nejprve elegantně prohnuly, aby byly nakonec připevněny k příďovému i zádovému vazu. Jelikož šlo o překládanou konstrukci, překrývala vždy každá horní plaňka tu spodní. Nakonec se boky utěsnily směsí smůly a zvířecí srsti. S výjimkou příčných trámů, udržujících klenutí boků a podpírajících palubu, nenacházel se na celé lodi jediný rovný kus dřeva. Celý výsledek lodních stavitelů se tak zdál být velice křehký, zvláště proti zuřivým bouřím, jež příliš často bičovaly severní Atlantik, avšak toto zdánlivé bláznovství v sobě skrývalo určitý smysl. Kýl se totiž mohl v náporech větru prohýbat a trup kroutit, a tak loď dokázala bez většího odporu a docela pohodlně projíždět mezi vlnami, a představovala tak zdaleka nejstabilnější plavidlo celého středověku. Navíc jí mělký ponor umožňoval klouzat po obrovských vlnách, podobně jako hozený oblázek.

Dalším mistrovským výtvorem bylo kormidlo. Silné kormidelní veslo bylo připevněno k pravoboku lodě a jeho svislou osou otáčel kormidelník pomocí vodorovné kormidelní páky. Kormidlo bylo vždy připevněno k pravému boku trupu a nazývalo se stjornbordi. Kormidelník vždy jedním okem sledoval moře a druhým bronzovou,

poměrně složitou větrnou korouhev, připevněnou buď na sloupku předního vazu, nebo na stěžni. Pokud dokázal zaznamenávat i nepatrné závany větru, byl schopen vést loď skutečně optimálním směrem.

Jako páteř lodě sloužil velký dubový kmen, kde byla ukotvena pata stěžně. Stožár byl obvykle zhruba deset metrů vysoký a nesl lehce obdélníkovou plachtu o ploše téměř sto deseti čtverečných metrů. Plachty byly utkány ze surové vlny a pro větší pevnost byly dvojité. Nakonec byly ozdobeny červenobílým vzorem – pruhy nebo kosočtverci.

Vikingové nebyli mistry pouze ve stavbě lodí a v jejich ovládání, ale byli stejně tak i mimořádnými navigátory. Byli prostě zrozeni se smyslem pro mořeplavbu. Takový Viking uměl číst z mořských proudů, oblaků, teploty vody, větrů i vln. Všímal si pohybu ryb a ptáků. V noci dokázal vést loď podle hvězd. Ve dne využíval sluneční tabuli. To byla deska připomínající sluneční hodiny, uprostřed s tyčkou, kterou se posunovalo nahoru a dolů, zaznamenával se její stín promítající se na zářezy v desce, a měřil se tak úhel, pod jakým dopadaly sluneční paprsky. Vikinské výpočty zeměpisné šířky byly až překvapivě přesné. Nestávalo se často, aby se nějaká jejich loď natrvalo ztratila. Mistrovství, s jakým vládli moři, bylo skutečně dokonalé a nikdy nepřekonané.

V následujících měsících si kolonisté v novém místě vybudovali masivní dřevěné příbytky. Střechy vytvořili ze silných trámů, které pokryli drny. Pak vystavěli rozlehlou společnou budovu s velkým krbem pro vaření i pro společenské účely. Tato stavba sloužila rovněž jako skladiště zásob a přístřešek pro domácí zvířectvo. Vzhledem k bohaté nabídce přírody neztráceli Seveřané čas obděláváním půdy. Sbírali lesní plody a chytali do sítí ryby, jichž bylo ve fjordu obrovské množství. Skraelingové se ukázali být sice zvědavými, ale celkem přátelskými lidmi. Vikingové s nimi čile obchodovali a vyměňovali různé cetky, látky a kravské mléko za kožešiny a zvěřinu. Sigvatson moudře nařídil svým mužům, aby kovové meče, sekyry a kopí pečlivě schovali a drželi z dohledu. Skraelingové sice měli luky a šípy, ale jejich ruční zbraně byly velmi hrubé a vyrobené pouze z kamenů. Sigvatson tedy celkem správně

předpokládal, že kvalitnější skandinávské zbraně by se zanedlouho buď ztratily, nebo by je Skraelingové vyžadovali při obchodních transakcích.

S příchodem podzimu byli osadníci plně připraveni na krutou zimu. Tento rok přišla však zima jen mírná, s trochou sněhu a jen s několika mrazivými dny. Kolonisté si radostně užívali slunečných dní, které byly navíc delší, než jak byli zvyklí ze Skandinávie či z krátkého pobytu na Islandu. S příchodem jara se Sigvatson chystal vyslat početnou výpravu na průzkum této cizí a podivné země. Sám se rozhodl nezúčastnit se jí a naopak zůstat a zhostit se všech závazků a povinností, spojených s řízením nyní úspěšně rozkvétající malé komunity. Za velitele průzkumné výpravy proto určil svého bratra Magnuse.

Na expedici, která měla být dlouhá a krutá, vybral Sigvatson sto mužů. Po několika týdnech příprav vztyčilo plachty šest nejmenších lodí. Muži, ženy i děti zůstávající v osadě se rozloučili s armádou těch, kdo se právě vydávali proti proudu řeky k jejím pramenům. To, co mělo být dvouměsíční výzkumnou cestou, se ale nakonec protáhlo na čtrnáctiměsíční epopej. Její účastníci se s pomocí plachet i vesel, pokud nemuseli lodě přenášet přes suchou zem, plavili po širokých řekách a rozlehlých jezerech, jež byla stejně obrovská jako velké Severní moře. Pluli po řece větší, než kdy viděli v Evropě nebo v okolí Středozemního moře. Po třech stech mílích plavby po této řece vystoupili na břeh a v hustě zalesněné krajině se utábořili. Zde též ukryli své lodě. Pak se vydali na rok trvající pěší pochod mírně kopcovitou krajinou a nekonečnými travnatými pláněmi.

Seveřané se při své pouti setkali se zvířaty, jaká dříve neznali. S malými, psy připomínajícími živočichy, kteří v noci hlasitě vyli. S velkými kočkami s krátkými ocasy a s obrovitými chundelatými monstry s rohy na velkých hlavách. Posledně jmenované pomocí oštěpů skolili a zjistili, že jejich maso je stejně chutné jako hovězí.

Jelikož se nikdy dlouho nezdržovali na jednom místě, Skraelingové je nepovažovali za hrozbu a nepůsobili jim žádné potíže. Cestovatelé byli překvapeni růzností jednotlivých kmenů Skraelingů. Někteří vystupovali hrdě a chovali se vznešeně, zatímco jiní připomínali spíše špinavá zvířata.

Poutníci se zastavili až o mnoho měsíců později, když došli na dohled vrcholků vysokých vzdálených hor. Naplněni posvátnou hrůzou z rozlehlosti země, která se zdála pokračovat do nekonečna, rozhodli se, že je čas vrátit se do osady ještě dřív, než napadne první sníh. Když však unavení průzkumníci uprostřed léta konečně dorazili do osady, kde očekávali bouřlivé přijetí, nalezli místo ní pouze známky zmaru a tragédie. Celá kolonie byla do základů vypálena a z jejich bývalých soudruhů, žen i dětí zbyly jen rozházené kosti. Jaká hrůzná pohnutka přiměla Skraelingy k tomu, aby se takto rozběsnili a zmasakrovali všechny Vikingy? Co způsobilo takový zlom v původních mírumilovných vztazích? Mrtví jim však žádnou odpověď dát nemohli.

Magnus spolu s ostatními rozzuřenými a žalem zdrcenými severskými bojovníky brzy zjistil, že vchod do tunelu vedoucího dolů do jeskyně, kde byly uskladněny lodě, je zamaskován kameny a keři, a tak zůstal před Skraelingy utajen. Osadníkům se před útokem barbarů navíc podařilo uschovat na lodích poklady a posvátné relikvie, které Sigvatson nashromáždil za svých mladších let, spolu s jejich nejcennějším osobním majetkem.

Rozzuření bojovníci se nyní sice mohli k celému masakru otočit zády a odjet, ale takové chování rozhodně neměli v povaze. Z celého srdce toužili po pomstě, i když věděli, že řadu jich to zřejmě bude stát život. Avšak pro Vikinga byla smrt v boji s nepřítelem něčím posvátným a slavným. Navíc tu stále ještě byla dosti děsivá možnost, že některé ženy a děti byly odvedeny do tábora Skraelingů a nyní jim tam slouží jako otroci.

Plni zoufalého smutku i divokého vzteku posbírali ostatky svých příbuzných a přátel a odnesli je tunelem do jeskyně, kde je uložili na lodě. K jejich tradicím totiž patřilo odesílat takto své mrtvé k příštímu životu do Valhaly. Mezi mrtvými objevili pozůstatky Bjarneho Sigvatsona; zahalili je do pláště a uložili na jeho loď. Po bok mu položili zbytky těl jeho dvou dětí, poklady, jež za života nashromáždil, a džbery s jídlem na dalekou cestu. Snažili se nalézt i pozůstatky jeho ženy Freydis, aby mohli být po smrti spolu, ale její tělo nenašli. Stejně tak nezůstal jediný kus domácího zvířectva, který by mohli obětovat. To vše zmizelo se Skraelingy.

Podle tradice by lodě s těly mrtvých měli zakopat, ale zde to nebylo možné. Obávali se, že Skraelingové by je zanedlouho vyhrabali a vyplenili. Namísto toho se žalem zkroušení válečníci kladivy a dláty pustili do skalního masivu nad vjezdem do skalní dutiny, až se jim podařilo uvolnit obrovský blok, který se zřítil do vody a spolu se záplavou drobnějšího kamení téměř úplně zapečetil říční vstup do jeskyně. Pouze pod vodou se několik kamenů zaklínilo tak, že zde zůstal poměrně široký skrytý otvor.

Jakmile pohřební ceremonie skončila, začali se Seveřané připravovat na boj. Čest a odvaha byly vlastnosti, jež považovali za svaté. S vědomím, že se již brzy zúčastní bitvy, nacházeli se teď bojovníci ve stavu euforie. Hluboko ve svých duších totiž toužili po bojové akci, po třesku zbraní a vůni krve. Boj tvořil součást jejich kultury a oni sami vyrůstali a byli svými otci vychováváni jako bojovníci, experti v umění zabíjet. Nyní si brousili dlouhé meče a válečné sekyry, vykované z nejlepší oceli německými zbrojíři. Tyto zbraně byly jejich největšími poklady, vysoce ceněnými a úzkostlivě střeženými. Jak meče, tak i sekyry dostávaly od svých majitelů jména, jako by se jednalo o živé a dýchající objekty.

Oblékli si dokonalé kroužkové brnění, jimiž si chránili trup, na hlavu nasadili typické špičaté kuželovité helmice, některé s chrániči nosu, ale bez rohů. Pak uchopili pestře zbarvené štíty vyrobené ze dřeva, vpředu opatřené velkým kovovým nýtem, na němž bylo zezadu připevněno držadlo. Všichni muži měli kopí s dlouhými a ostrými špicemi. Někteří třímali metr dlouhé široké oboustranné válečné meče, zatímco jiní dávali přednost těžkým válečným sekyrám.

Když byli všichni připraveni, Magnus Sigvatson vyrazil v čele jednoho sta bojovníků k vesnici Skraelingů, asi pět kilometrů vzdálené od místa hrozného masakru. Vesnice byla vlastně jakýmsi primitivním městem sestávajícím z několika set chatrčí, v nichž bydlely téměř dvě tisícovky Skraelingů. Vikingové se ani nepokoušeli přiblížit lstivě a nenápadně. Naopak, vyrojili se z lesa s vytím vzteklých psů a vrhli se proti nevysokému plotu z kůlů, který mohl sloužit spíše jako zábrana proti zvěři než jako obrana proti lidským útočníkům.

Prudký útok vnesl mezi Skraelingy obrovský zmatek, a tak zprvu zůstali jako zkamenělí a káceli se po celých řadách. Téměř dvě stě jich bylo nečekaným náporem divošsky zmasakrováno, než ostatní vůbec pochopili, co se děje. Teprve pak se začali ve skupinách po pěti až deseti mužích bránit. I když znali oštěpy a používali hrubé kamenné sekyry, jejich oblíbenými zbraněmi byly luky a šípy, a tak se zanedlouho vystřelenými šípy až zatmělo nebe. Také domorodé ženy se připojily k celkovému chaosu a vrhaly po útočnících spršky kamenů. Ty jim však neublížily, pouze občas poněkud zdeformovaly nějakou vikingskou helmici nebo štít.

Magnus bojoval v čele svých válečníků. V jedné ruce držel oštěp a v druhé třímal obrovskou válečnou sekyru. Obě zbraně byly zbrocené krví, která z nich při každém pohybu kapala. Magnus se stal tím, koho Vikingové nazývali beserkrem. Toto slovo se tradovalo několik století, až se nakonec přeměnilo v berserkra, neboli zdánlivě šíleného muže, vyvolávajícího svým chováním hrůzu v myslích nepřátel. S mohutným řevem bez ustání napadal Skraelingy a kosil je svou sekyrou.

Jeho primitivní divokost Skraelingy děsila. Ti, kteří se odhodlali k přímému střetnutí s tímto Seveřanem, končili bez výjimky se strašnými zraněními. Ačkoli byli takto průběžně decimováni, jejich počet se stále netenčil. Rychlí poslové se totiž vydávali do nedalekých sousedních vesnic a zakrátko se vraceli s posilami. Skraelingové se tedy jen čas od času stáhli, aby se přeskupili k dalšímu boji.

V průběhu první hodiny střetnutí se mstitelé probojovali celou vesnicí a hledali alespoň nějakou stopu po unesených ženách. Nic takového se jim však nepodařilo. Jen tu a tam nalézali zbytky oblečení, které původně zjevně patřilo Seveřankám a jež domorodky používaly jako ozdobu. Po smutku následoval hněv a po něm hysterie. Vikingové ve své horečné posedlosti došli k závěru, že se jejich ženy nejspíš staly oběťmi kanibalství, a jejich vztek se proměnil v šílenou zuřivost. Nemohli vědět, že pět žen, kterým se podařilo útok divochů na osadu přežít, bylo zajato a posláno darem náčelníkům okolních vesnic. Zuřivost bojovníků se rozhořela naplno a půda ve vesnici začala nasakovat krví. Skraelingům však

přicházely stále nové a nové posily, a tak se výsledek boje konečně začal obracet.

Vikingové byli mnohonásobně přečísleni a výrazně oslabeni četnými zraněními a jejich počet se neustále tenčil, až jich nakonec zůstalo stát kolem Magnuse Sigvatsona už jen posledních deset. Skraelingové se teď již varovali přímého útočení proti smrtonosným mečům a sekyrám. Navíc se už nemuseli obávat kopí, která Vikingové v těchto chvílích buď již odhodili, nebo je měli zničená. Početně stále rostoucí armáda, převažující prořídlou skupinku Vikingů nyní až padesátinásobně, se držela mimo dosah bojovníků a jen neustále zaplavovala jejich hlouček mračny šípů. Severané se chránili štíty, z nichž nyní trčely zabodnuté šípy jako dikobrazí ostny. Přes to všechno Vikingové nejen stále bojovali, ale dokonce nepřestávali útočit.

Najednou se však Skraelingové jako jeden muž pohnuli a bez ohledu na nebezpečí se vrhli proti vikinským štítům. Obrovská domorodá vlna zalila ostrůvek Severanů a těsně je obklopila. Těch několik, co zbyli, bojovalo opírajíce se o sebe zády až do krutého konce. Čelili lavině divokých útoků kamennými sekyrami, dokud nepodlehli.

Jejich poslední myšlenky patřily ztraceným blízkým a slavné smrti, jež jim kynula v ústrety. Padli do posledního muže, ale s meči a válečnými sekyrami v rukou. Magnus Sigvatson byl posledním, kdo zahynul, i když jeho smrt byla nejtragičtější. S ním totiž na celých následujících pět set let zemřela poslední naděje na kolonizaci Severní Ameriky. A zanechal po sobě odkaz, který se bolestně dotkne všech, jež ho budou na tento kontinent následovat. Než zapadlo slunce, bylo sto statečných Severanů mrtvo, spolu s více než tisícovkou mužů, žen a dětí z řad Skraelingů, kteří byli při této bitvě rovněž pobiti. Domorodci tak došli tím nejstrašnějším způsobem k poznání, že cizinci s bílou kůží přicházející ze zámoří představují hrozbu zpustošení, které je možno čelit pouze hrubou silou.

Národem Skraelingů otřásl šok otřesného poznání. Dosud žádná z krvavých bitev mezi jejich kmeny se ani náznakem nemohla rovnat této děsivé ztrátě životů ani počtu a hrozivostí zranění. Přitom celá

obrovská bitva znamenala jen středověkou předehru děsivých válek, které měly teprve přijít.

Pro Vikingy žijící na Islandu či doma ve Skandinávii se osud kolonie Bjarneho Sigvatsona stal nevysvětlitelnou záhadou. Nezbyl totiž nikdo, kdo by mohl podat vysvětlení či zprávu, a dlouhá léta se nenašel jediný cestovatel či kolonista, který by se odvážil přes kruté moře jeho stopu následovat. Původní osadníci se tak brzy stali pouhou zpola zapomenutou součástí ság, předávaných ústně po následující věky dalším a dalším generacím.

2. ÚNORA 1894
KARIBSKÉ MOŘE

Nikdo na palubě staré celodřevěné válečné lodě *Kearsarge* nedokázal předvídat katastrofu, která se na ně chystala udeřit. Poté, co vztyčili vlajku Spojených států, a demonstrovali tak zájmy své země v Západní Indii, vydali se na cestu z Haiti do Nikaraguy. Právě v té době jejich hlídka zpozorovala ve vlnách asi míli před přídí po pravoboku jakýsi předmět podivného tvaru. Viditelnost pod čistou oblohou dosahovala až ke vzdálenému horizontu a moře bylo docela klidné, s vlnami ne vyššími než půl metru od údolu až po vrcholky. Černý hrbatý tvar zádi onoho zvláštního zjevení byl nyní patrný již i pouhým okem.

„Co si o tom myslíte?“ otázal se kapitán Leigh Hunt svého prvního důstojníka, poručíka Jamese Ellise, zatímco mosazným dalekohledem upíral pátravý pohled na neznámý objekt.

Ellis se na předmět v dálce rovněž podíval teleskopem, když si jej předtím opřel o zábradlí. „Nejdřív mě napadlo, že je to snad nějaká velryba, ale ještě nikdy jsem neviděl takovou, která by plula takhle plynule, neukazovala přitom ocas a nepotápěla se pod hladinu. Navíc tomu v přední polovině ze hřbetu kouká podivný hrb.“

„Určitě to je nějaký druh vzácného mořského hada,“ pravil Hunt.

„Nepoznávám v tom žádného živočicha, kterého znám,“ mumlal užasle Ellis.

„Nemůžu uvěřit, že by to byl člun postavený lidskou rukou.“

Hunt byl hubený muž s šedivějícími vlasy. Jeho obličej měl barvu i strukturu vydělané kůže. Hluboko uložené hnědé oči byly oči člověka, který strávil spoustu hodin na slunci a větru. Mezi rty svíral dýmku, tu si však zapaloval jen zřídka. Hunt byl zkušený námořník; měl za sebou čtvrt století plaveb po oceánech a jeho záznamy vypovídaly o skvělých velitelských schopnostech. Nyní, před

odchodem do penze, mu bylo jako uznání svěřeno velení té nejslavnější lodi. Na to, aby Hunt sloužil v občanské válce, byl příliš mladý, a tak v roce 1869 absolvoval námořní akademii a od té doby sloužil na osmi různých válečných lodích, postupně ve stále vyšších funkcích, až nakonec dostal velení lodi *Kearsarge*.

Toto úctyhodné plavidlo si vydobylo slávu památnou bitvou před třiceti lety, v níž před francouzským přístavem Cherbourg zničilo a potopilo nechvalně známého nájezdníka Konfederace Alabamu. *Kearsarge* tehdy za necelou hodinu od zahájení bitvy přeměnil Alabamu v totálně zničený vrak. Po návratu do domovského přístavu byli kapitán i posádka vítězného plavidla oslavováni vděčnou Unií jako hrdinové.

V pozdějších letech loď sloužila na cestách kolem celého světa. Na délku měřila šestašedesát a na šířku jedenáct metrů, měla pětimetrový ponor a dva parní stroje a jeden hnací šroub jí dokázaly dodat rychlost jedenácti uzlů. Deset let po válce jí na palubě vyměnili děla za novější baterie, sestávající ze dvou kusů s jedenáctipalcovými hladkými hlavněmi, čtyř devítipalcových rovněž s hladkou hlavní a dvou dvacetiliberních děl s rýhovanými hlavněmi. Posádku tvořilo sto šedesát mužů. Jakkoli snad již byla v současné době poněkud zastaralá, stále byla schopna mohutného úderu.

Ellis odložil teleskop a otočil se k Huntovi. „Prozkoumáme tu věc, pane?“ Hunt přikývl. „Nařiďte kormidlo deset stupňů na pravobok. Požádejte hlavního inženýra Gribblea, ať zvýší rychlost na Plnou parou vpřed, pošlete osádky k dělům a zdvojte hlídky. Nechci toho netvora ztratit z očí, ať už je to cokoli.“

„Provedu, pane.“ Ellis, vysoký muž s ustupujícími vlasy, zato ale s pečlivě sestřiženou bradkou, splnil kapitánovy rozkazy, a tak se slavná loď zakrátko jala zrychlovat a přídí rozřezávat vlny. Jak se obrátila proti větru, začal její přední palubu zalévat závoj pěny. Z komína se valil oblak temného kouře se závojem jisker. Paluba staré válečné lodě se rozechvěla vzrušeným očekáváním.

Zanedlouho *Kearsarge* začal zkracovat vzdálenost mezi sebou a záhadným objektem, který plul stále neměnnou rychlostí. Shromáždění členové obsluhy nabili do hlavní dvacetiliberních děl prachovou náplň i náboje a pak poodstoupili. Dělostřelecký důstojník

upíral pohled na Hunta, stojícího vedle kormidelníka. „Dělo číslo dvě nabito a připraveno k palbě, pane.“

„Vystřelte padesát metrů před nos té příšery, pane Merrymane,“ zavelel megafonem kapitán Hunt.

Merryman potvrdil mávnutím ruky, že rozuměl, a kývl na muže stojícího vedle děla se šňůrou v ruce a na dalšího člena osádky, který obsluhoval náměrový šroub na závěru. „Slyšeli jste kapitána. Vypálit padesát metrů před příď té bestie.“

Když byla hlaveň zaměřena, kanonýr škubl provazem. Ozval se hlasitý výstřel a dělo sebou trhlo vzad, až je zarazilo tlusté zákluzové lano, procházející okem v zadní části dělového závěru. Byl to téměř dokonalý výstřel. Projektil rozstříkl hladinu těsně před tmavým hrbem, který lehce klouzal vodou. Ať to byl živočich, nebo stroj, v každém případě toto dotírání zcela ignoroval a udržoval i nadále dosavadní rychlost i směr bez sebemenší odchylky.

„Nezdá se, že by na něj ta naše kanonáda udělala nějaký dojem,“ pronesl s mírným úšklebkem Ellis.

Hunt znovu zaměřil dalekohled. „Odhaduju jeho rychlost zhruba na deset uzlů oproti našim dvanácti.“

„Takže během nějakých deseti minut bychom tomu měli být po boku.“

„Jakmile se přiblížíme na tři sta metrů, vypalte další střelu. Tentokrát zamiřte třicet metrů před něj.“

Všichni členové posádky s výjimkou obsluhy kotelny nyní stáli na palubě podél zábradlí a zírali na příšeru, jak se blíží k jejich přídi. Na hladině bylo vidět jen lehké čeření, zato za zádí cizího tělesa vířila bílá pěna. Pak se z výstupku na jeho zádech najednou zablesklo.

„Kdybych nevěděl, že je to nesmysl,“ poznamenal Hunt, „skoro bych řekl, že se tam v okně nebo na průzoru odráží slunce.“

„Žádná mořská nestvůra na sobě ale sklo nemá,“ zamumlal Ellis.

Obsluha děla znovu nabila a vypálila projektil a ten tentokrát dopadl na hladinu jenom pět nebo sedm metrů před netvorem. Po dopadu se zvedl mohutný gejzír vody. Stále se však neobjevovala žádná reakce. Neznámý objekt se choval, jako by *Kearsarge*

představoval sotva něco víc než jen běžnou nepříjemnost. I když byl nyní tak blízko, že kapitán Hunt a jeho posádka už zřetelně rozeznávali na jeho hřbetě jehlanovitý výstupek s velkými kulatými průzory zakryté křemenným sklem.

„Je to uměle vyrobené plavidlo," zalapal překvapeně po dechu Hunt.

„Nedokážu uvěřit, že je něco takového možné," pronesl neurčitě Ellis. „Kdo by dokázal postavit takovýto neuvěřitelný vynález?"

„Když ne Spojené státy, pak to museli být buď Britové, nebo Němci."

„Kdoví? Nenese žádnou vlajku."

Zatímco nevěřícně pozorovali onen umělý objekt, ten se postupně nořil do vln a zakrátko jim úplně zmizel z očí. *Kearsarge* proplul přímo nad místem, kde se předmět před chvílí potopil, ale nikdo z posádky po něm v hlubinách nezpozoroval ani stopu.

„Zmizel, kapitáne," zvolal jeden z lodníků Huntovým směrem.

„Dívejte se po něm pozorně dál," odpověděl Hunt. „Ať někdo z mužů vyšplhá do ráhnoví, aby měl lepší rozhled."

„Co budeme dělat, jestli se znovu objeví?" tázal se Ellis.

„Jestli nezastaví a neidentifikuje se, pak na něj vypálíme plnou boční salvu."

Hodiny pomalu plynuly, až přišel západ slunce. *Kearsarge* křižoval hladinu ve stále větších kruzích s pomalu usínající nadějí na opětovné objevení netvora. Kapitán Hunt se právě chystal pátrání přerušit, když se ozval výkřik hlídky v ráhnoví.

„Mořská příšera asi tisíc metrů na levoboku, míří k nám."

Důstojníci i prostí námořníci se znovu nahrnuli k zábradlí a upírali zraky na hladinu. Stále ještě bylo dost světla, aby příšeru mohli docela jasně vidět. Mířila přímo k nim a blížila se velice rychle.

Po celou dobu pátrání stáli dělostřelci trpělivě u svých mohutných zepředu ládovaných kanónů, nabitých a připravených k palbě. Nyní obsluha děl na levoboku začala rychle otáčet své zbraně a cílit je na blížící se zjevení. „Počítejte s její rychlostí a zamiřte na ten výstupek na přídi," přikazoval Merryman.

Byly upraveny náměry, a jak se monstrum blížilo k jejich lodi, ústí děl klesala stále níž. Konečně Hunt vykřikl: „Palte!“

Šest z osmi děl *Kearsarge* zadunělo a svými výstřely protnulo vzduch. Z ústí hlavní vyšlehl oheň a kouř. Hunt dalekohledem upřeně pozoroval cíl a viděl, jak střely ze dvou otočných jedenáctipalcových děl dopadají do vody po obou stranách záhadného tělesa. K těmto gejzírům v těsné blízkosti trupu se přidružily ještě další, způsobené salvou devítipalcových děl s hladkými hlavněmi. Pak uviděl, jak konečně jeden projektil z dvacetiliberního děla s drážkovanou hlavní dopadá přímo na hřbet netvora, avšak odráží se od něj a s poskoky mizí ve vlnách jako obratně vržený oblázek.

„Je pancéřovaná,“ vydechl ohromeně. „Náš projektil po jejím povrchu sklouzl a ani po sobě nenechal stopu.“

Naprosto neotřesený vyslanec bohyně pomsty dál neochvějně mířil přídí proti trupu *Kearsarge*. Teď dokonce ještě zrychlil, a zjevně tak nabíral sílu k blížícímu se nárazu.

Osádky děl horečně znovu nabíjely, ale když byly konečně připraveny k další palbě, nacházel se neznámý útočník již tak blízko, že na něj nedokázaly zaměřit. Oddíl námořní pěchoty, který se nacházel na palubě, zahájil proti obludě palbu z ručních zbraní. Několik jejích důstojníků se vyšvihlo na zábradlí, jednou rukou se drželi lanoví a druhou pálili z revolverů. Všechny střely se však od pancéřovaného trupu jen odrážely.

Kapitán Hunt s posádkou nevěřícně zírali na noční můru, která se je každou chvíli chystala klounovat. Dlouhé plavidlo doutníkovitého tvaru je všechny doslova přimrazilo na místě, a tak téměř bez hnutí stáli a jen se křečovitě přidržovali zábradlí v očekávání nevyhnutelné srážky.

Avšak předpokládaný náraz nepřišel. Jediné, co všichni na palubě ucítili, byl lehký otřes hluboko v podpalubí. Náraz se spíše podobal nájezdu lodě bokem na přístavní hráz. Byl slyšet jen nepříliš hlasitý zvuk praskajícího dřeva. V tomto okamžiku, kdy se pro všechny přítomné zdánlivě zastavil čas, pronikla špičatá příď onoho nadpřirozeného stvoření mezi mohutnými dubovými žebry

Kearsarge stejně hladce jako nůž vraha do lidské oběti. Otvor v boku lodě otevřel cestu mořské vodě hluboko do trupu těsně za strojovnou.

Hunt se překvapením zajíkl. Velkým průhledným světlíkem v pyramidové vyvýšenině na hřbetě podvodního beranidla zahlédl vousatý obličej. Huntovi připadal plný smutku a melancholie, skoro jako by ten muž cítil zármutek nad zkázou, kterou jeho plavidlo právě působí.

Pak se záhadná loď rychle stáhla a zmizela v hlubinách.

Hunt věděl, že o osudu *Kearsarge* je rozhodnuto. Hluboko dole proudila voda do zadního skladovacího prostoru a do lodní kuchyně. Zející rána v trupu se nacházela dva metry pod čárou ponoru a měla téměř dokonale okrouhlý tvar. Proud se ještě zvětšoval, jak se válečná loď začínala pomalu naklánět na levobok. Jediným důvodem, proč nedošlo k jejímu okamžitému potopení, byly lodní přepážky. Zcela v souladu s námořními předpisy je totiž Hunt nařídil zavřít v okamžiku zahájení boje. Proud vody byl tedy zpomalen, alespoň do doby, než přepážky pod nesmírným tlakem vodních mas povolí.

Hunt se prudce otočil a pohlédl k nízkému korálovému ostrovu, zhruba tři kilometry vzdálenému. Pak se otočil na kormidelníka a rozkázal mu: „Kormidlujte k tomu útesu přímo na pravoboku.“ Pak vyslal do strojovny žádost o plný výkon strojů. Jeho hlavní starostí nyní bylo, jak dlouho budou lodní přepážky schopny zabránit proniknutí vody do strojovny. Pokud budou kotle schopné vyrábět páru, mohlo by se mu podařit posadit loď na dno korálového atolu dřív, než se potopí.

Loď se pomalu stočila, postupně nabrala rychlost a zamířila k mělčině. První důstojník Ellis nepotřeboval Huntův rozkaz, aby začal připravovat ke spuštění záchranné čluny a kapitánův veslový člun. S výjimkou strojníků z kotelny se celá posádka shromáždila na palubě. Všichni jako jeden muž upírali pohled k dlouhému pustému korálovému skalisku, které se k nim zvolna blížilo. Lodní šroub vířil vodu a topiči horečně přikládali lopaty uhlí s jedním okem upřeným do žhoucích otevřených topenišť a druhým na praskající přepážky, jež tu stály jako poslední zábrana mezi nimi a hrozbou strašné smrti.

Jediný šroub jen zdráhavě poháněl loď k místu, do kterého všichni na palubě vkládali naděje. Kormidelník však musel po chvíli požádat o pomoc při kormidlování, jelikož s rostoucím objemem vody v trupu loď reagovala stále neochotněji. Náklon na levobok se zvýšil na šest stupňů.

Posádka stála nyní v blízkosti záchranných člunů, připravena do nich na Huntův rozkaz nastoupit a opustit ztracenou loď. Neklidně přešlapovali, jak se jim paluba pod nohama nakláněla stále víc a víc. Na příď byl vyslán hloubkoměřič, aby spouštěl olovnici a hlásil hloubku. Vyvolával údaje v sázích.

„Dvacet sáhů a dno stoupá," vykřikl jen s nepatrnou stopou optimismu v hlase.

Potřebovali ještě minimálně o třicet metrů menší hloubku, než se kýl *Kearsarge* dotkne dna. Huntovi se zdálo, že se k tomu nevelkému pruhu korálových skal přibližují tempem opilého hlemýždě.

Kearsarge se s každou minutou potápěl stále hlouběji. Náklon lodě činil nyní již deset stupňů a udržet přímý kurs se stávalo téměř nemožné. Přes to všechno se útes přece jen pomalu blížil. Už viděli vlny narážející na korálová skaliska a rozstřikující se do tříště, jež se duhově třpytila ve slunečních paprscích.

„Pět sáhů," hlásil muž s olovnicí, „a dno rychle stoupá!"

Hunt nehodlal riskovat životy své posádky. Právě se chystal vydat rozkaz k opuštění lodě, když Kearsarge najel kýlem na korálové dno a trup se chvíli protahoval mezi skalisky, až se konečně náhle zastavil a zůstal v náklonu patnácti stupňů na levobok.

„Díky Bohu, jsme zachráněni," zamumlal kormidelník, stále ještě třímající loukotě kormidelního kola, v obličeji rudý námahou a s rukama téměř mrtvýma únavou.

„Sedí bezpečně na dně," ohlásil Ellis Huntovi. „Je právě odliv, takže ta naše stará holka už určitě nikam nepojede."

„Máte pravdu," smutně souhlasil Hunt. „Byla by ale škoda, kdybychom ji nemohli zachránit."

„Záchranné remorkéry by se mohly pokusit stáhnout ji ze skalisek za předpokladu, že si neutrhla dno."

„Za to všechno může ta zatracená příšera. Jestli je Bůh, pak ji za to musí potrestat.“

„Možná to už udělal,“ odvětil tiše Ellis. „Po tom nárazu se zatraceně rychle potopila. Určitě si taky poškodila příď, a tudy se do ní zaručeně dostala voda.“

„Nechápu, proč se normálně nezastavila a nevysvětlila svou přítomnost v místních vodách.“

Ellis zamyšleně hleděl přes tyrkysové vody Karibského moře. „Matně si vzpomínám, že jsem kdysi četl o válečné lodi *Abraham Lincoln*, která se před nějakými třiceti lety taky potkala s jakousi kovovou příšerou. Ta jí tehdy rozbila kormidlo.“

„Kde to bylo?“ otázal se Hunt.

„Myslím, že v Japonském moři. A v posledních dvaceti letech za záhadných okolností zmizely přinejmenším čtyři britské válečné lodě.“

„Ministerstvo námořnictva nikdy neuvěří tomu, co se tady stalo,“ pronesl Hunt, když se s rostoucím hněvem rozhlížel po ztroskotané lodi. „Budu šťastný, jestli mě nepostaví před polní soud a nevyženou z námořnictva.“

„Máte přece sto šedesát svědků, kteří vám to kdykoli dosvědčí,“ ujišťoval ho Ellis.

„Žádný kapitán si nepřeje ztratit loď, a už určitě ne kvůli nějaké neznámé mechanické nestvůře.“ Odmlčel se, aby pohlédl do mořských vln, zatímco v duchu přemítal o současné situaci. „Začněte nakládat do člunů zásoby. Přesuneme se na břeh a vyčkáme záchrany na pevné zemi.“

„Díval jsem se na mapu, pane. Tohle se jmenuje Útes Roncador.“

„Smutné místo a smutný konec pro tak skvělou loď,“ pronesl zadumaně.

Ellis mu neformálně zasalutoval a začal udílet rozkazy ohledně nakládání jídla, plátna na stany a osobních věcí, které se měly převézt na nízký korálový ostrůvek. Za svitu měsíce pracovala posádka celou noc až do následujícího rána, kdy na břehu konečně vybudovali tábor a připravili v něm své první jídlo.

Hunt opustil *Kearsarge* jako poslední. Těsně předtím než sešplhal po žebříku do čekajícího člunu, zadíval se ještě do neklidných vod. Onen pohled na vousatého muže, patřícího na něj z nitra černé nestvůry, ponese v sobě až do konce života. „Kdo jste?“ zamumlal nehlasně. „Podařilo se vám přežít? A jestli ano, kdo bude vaší příští obětí?“

Po všechny následující roky, až do své smrti, se Hunt, kdykoli slyšel o válečné lodi, která i se všemi muži zmizela, v duchu ptal, zda to není dílo onoho záhadného muže v mořské příšeře.

Důstojníci a muži *Kearsarge* bez problémů přežili na korálovém ostrůvku dva týdny, než se na obzoru objevil kouř. Hunt vyslal člun s prvním důstojníkem Ellisem a tomu se projíždějící parník podařilo zastavit. Parník potom dopravil Hunta i s jeho muži do Panamy.

Když se Hunt s posádkou vrátil do Spojených států, nenásledovalo kupodivu žádné slyšení před vyšetřovacím soudem, což bylo značně neobvyklé. Skoro to vypadalo, jako by ministr námořnictva i admirálové hodlali celý incident zamést co nejrychleji a v tichosti pod koberec. K Huntovu překvapení se sám ještě před odchodem do výslužby se všemi poctami dočkal povýšení. Také první důstojník Ellis služebně postoupil a byl ustanoven velitelem nejnovějšího dělového člunu námořnictva *Helena*, na kterém pak sloužil v kubánských vodách během španělskoamerické války.

Kongres vyčlenil čtyřicet pět tisíc amerických dolarů k vyzvednutí *Kearsargeu* z Útesu Roncador a přivlečení lodě do amerických doků. Když však záchranná výprava dorazila na korálový atol, zjistila, že domorodci z blízkých ostrůvků zatím vrak zapálili, aby se zmocnili předmětů z bronzu, mědi a železa. Zachránci vyzvedli pouze děla a vrátili se s nimi domů. Zbytek trupu zůstal, aby se ve svém korálovém hrobě postupně rozpadl.

Část první

INFERNO

15. ČERVENCE 2003
JIŽNÍ PACIFIK

Kdyby snad někdo takovéto neštěstí plánoval s tou největší přesností a úzkostlivou pečlivostí celé měsíce předem, nemohl by výsledek mít katastrofálnější důsledky. Co mohlo dopadnout špatně, také tak dopadlo, a to dokonale a do důsledků. Na luxusní výletní lodi *Emerald Dolphin* vypukl požár a nikdo na celém plavidle necítil žádnou předzvěst, předtuchu, ba dokonce neměl ani nejmenší tušení hrozícího nebezpečí. Přesto plameny již v těchto chvílích pomalu stravovaly vnitřní vybavení svatební kaple, nacházející se zhruba uprostřed lodě, těsně před luxusním nákupním střediskem.

Na můstku pokračovali důstojníci ve své hlídce, aniž by je něco upozornilo na blížící se tragédii. Žádný z hlavních ani záložních automatických požárních hlásičů totiž dosud nereagoval a nic nesignalizoval. Kontrolní panel, na němž bylo schéma celé lodě a všech požárních hlásičů, zářil samými zelenými světly. Červená kontrolka, ohlašující případný požár v kapli, se prostě nerozsvítila.

Ve čtyři hodiny ráno spali všichni cestující klidně ve svých kajutách. Bary a salónky, skvostné kasino, noční kluby i taneční sál byly liduprázdné. *Emerald Dolphin* se rychlostí čtyřiadvaceti uzlů prodíral vlnami Jižního moře na trase ze Sydney v Austrálii na ostrovy Tahiti. Na vodu jej spustili před pouhými třemi lety a teprve poté jej luxusně zařídili, a tak nyní *Emerald Dolphin* konal svou panenskou plavbu. Neměl ony typické elegantní linie ostatních zábavních lodí. Jeho trup spíše připomínal obří turistickou botu s gigantickým talířem uprostřed. Celá šestipalubová nástavba měla kruhovitý tvar a rozkládala se padesát metrů za a nad oběma boky a sedmnáct metrů nad přídí a zádí. Pokud ji bylo možno vůbec k něčemu přirovnat, tak snad jenom k vesmírné lodi *Enterprise*. Nad palubou nečněl ani jeden komín.

Dalo se s jistotou očekávat, že tato nová loď, pýcha společnosti Blue Seas Cruise Lines, obdrží šest hvězdiček a stane se oblíbeným plavidlem, zejména díky svému vnitřnímu vybavení, jež nejvíce ze všeho připomínalo vyšňořený hotel v Las Vegas. Při panenské plavbě na ní nebyla jediná kajuta volná. Měla délku 250 metrů a výtlak 50 000 tun a poskytovala luxus šestnácti stovkám cestujících, jež obsluhovalo devět set členů posádky.

Námořní architekt, který *Emerald Dolphin* navrhoval, překonal při projektování pěti jídelen, tří barů a salónů, kasina, tanečního sálu, divadla i kabin pro cestující veškerou míru okázalosti. Po celé lodi byla pestrá záplava různobarevných skel. Na stropech i stěnách se proplétaly chromové, mosazné a měděné ozdoby. Veškerý nábytek byl vytvořen podle představ soudobých umělců a renomovaných bytových návrhářů. Unikátní osvětlení dotvářelo vskutku rajskou atmosféru, alespoň podle představy architektů, odvozené od svědectví těch, kdo klinicky zemřeli, ale po oživení se opět do tohoto světa vrátili. S výjimkou otevřené promenádní paluby bylo na lodi jen málo příležitostí k chůzi. Pohyblivé schody, rampy a chodníky se vyskytovaly uvnitř lodě doslova všude. Jednotlivé paluby spojovaly zasklené výtahy, vzdálené od sebe vždy jen několik kroků.

Sportovní vyžití zabezpečovalo krátké čtyřjamkové golfové hřiště, vodní bazén závodních rozměrů, basketbalové hřiště a rozlehlá tělocvična. Nákupní centrum dva městské bloky dlouhé a tři paluby vysoké mohlo klidně pocházet ze Smaragdového města v zemi Oz.

Loď byla současně i plovoucím muzeem výtvorů abstraktního expresionismu. Na řadě míst lodě byly vidět obrazy Jacksona Pollocka, Paula Kleea, Willema de Kooniga a dalších vyhlášených malířů. V hlavní jídelně stály ve výklencích na platinových podstavcích bronzové sochy Henryho Moorea. Pouze samotné umělecké sbírky stály sedmdesát osm milionů dolarů.

Kabiny pro cestující měly okrouhlý tvar, bez ostrých rohů. Všechny byly dostatečně prostorné a téměř shodné. Na *Emerald Dolphinu* nebyly ani žádné miniaturní kabiny uprostřed lodě, ani zvláštní luxusní apartmá na horní palubě. Návrháři zjevně nevěřili na rozdělování cestujících podle tříd. Nábytek a výzdoba místností jako

by pocházely z filmů science-fiction. Postele byly vyvýšené, měly extrémně měkké matrace a osvětlené byly měkkým stropním světlem. Pro ty, kdo se rozhodli strávit na lodi první nebo snad opakované líbánky, byla na stropě diskrétně rozmístěna zrcadla. Koupelny měly vestavěné komory, kde se vytvářela mlha, rozstřikovala vodní tříšť, padal déšť nebo vytvářela pára, to vše uprostřed džungle kvetoucích tropických rostlin, které vypadaly, jako by vyrostly na cizí planetě. Plavba na *Emerald Dolphinu* představovala zážitek, jaký byl mezi všemi výletními loděmi zcela unikátní.

Projektanti, kteří plavidlo navrhovali, dobře pochopili, odkud budou pocházet jeho příští cestující a vytvořili celou loď tak, že vyvolávala dojem překypujícího mládí. Mezi pasažéry byla řada zámožných lékařů, advokátů i podnikatelů ze světa velkého či alespoň středního obchodu. Většina jich s sebou přiváděla i své rodiny, a tak osamocení cestující tvořili jen nevýznamnou menšinu. Dosti podstatnou část cestujících představovala skupina opravdu bohatých starších lidí, kteří si mohli dovolit požadovat to nejlepší, co se za peníze dá pořídit.

Po večeři se mladí věnovali tanci v sále s orchestrem hrajícím populární skladby nebo odešli do nočních klubů se zábavným programem či se oddávali hazardu v kasinu a rodiny s dětmi zase většinou navštívily divadlo, kde dávali nejnovější veleúspěšné broadwayské představení Chlapík z Arizony v podání lodního souboru. Avšak ve tři hodiny ráno byly již všechny paluby i salónky dokonale prázdné. Žádný z cestujících, který toho večera uléhal do postele, však ani nepomyslel na to, že se nad *Emerald Dolphinem* právě chystá mávnout kosou stará zubatá smrtka.

Kapitán Jack Waitkus provedl poslední krátkou inspekci horní paluby a pak se odebral do své kajuty. V porovnání s většinou kapitánů podobných zábavních lodí byl Waitkus dost starý, pouhý týden ho dělil od pětašedesátých narozenin. Nečinil si také nejmenších iluzí o svém dalším setrvání na moři po skončení této první plavby. Ředitelé společnosti mu již dali na vědomí, že jakmile dovede loď z panenské plavby do Sydney a zpět do domovského přístavu ve Fort Lauderdale, bude z aktivní námořní služby uvolněn.

Waitkus se však na svou penzi už těšil. Spolu se svou ženou totiž bydlel na překrásné třináctimetrové plachetnici a již celá léta oba plánovali, jak se na ní ve všem pohodlí vydají na plavbu kolem světa. Waitkus si dokonce již v duchu vytyčil trasu přes Atlantik do Středozemního moře.

Jmenování velitelem pro panenskou plavbu *Emerald Dolphinu* se mu dostalo jako poděkování a vyjádření úcty za vynikající služby pro námořní společnost. Waitkus byl statný muž s poněkud falstaffovským zjevem, i když nenosil vousy. Jeho modré oči měly trochu skřítkovský pohled a koutky rtů měl neustále zvednuté jakoby ve vřelém úsměvu. Na rozdíl od většiny jiných kapitánů, kteří se jen neradi ocitali ve společnosti cestujících, kapitán Waitkus se mezi nimi pohyboval skutečně rád. U večerního stolu častoval své hosty historkami o tom, jak jako mladý chlapec utekl v Liverpoolu na moře, plavil se s parníčky na nepravidelných linkách v Orientu a pomalu se propracovával stále vyššími námořními funkcemi. Usilovně studoval a skládal důstojnické zkoušky, až konečně dostal svůj kapitánský patent. Pak po celých deset let sloužil u společnosti Blue Seas Cruise Lines jako druhý a potom první důstojník, až byl nakonec jmenován kapitánem lodě *Emerald Dolphin*. Byl velice oblíbený a ředitelé společnosti se s ním loučili velice neradi, jenže taková byla obecná strategie společnosti a nikdo z ní nehodlal činit výjimky.

Byl sice dost unaven, ale ještě nikdy neusnul, aniž by si přečetl alespoň několik řádků z jedné ze svých knih o podmořských pokladech. V mysli se neustále zabýval zejména vrakem lodě, která na palubě nesla náklad zlata a potopila se u marockého pobřeží. Právě tyto pozůstatky hodlal propátrat během cesty kolem světa, jakmile odejde do důchodu. Po chvíli ještě naposledy zavolal na můstek a dostalo se mu ujištění, že je všechno v pořádku. Pak konečně usnul.

***

V 04:10 hodin se druhému důstojníkovi Charlesu McFerrinovi zdálo, že během své pravidelné obchůzky lodě cítí kouř. Opakovaně nasával vzduch, až došel k závěru, že nejsilnější zápach je cítit na tom konci obchodní uličky, kde se nacházejí butiky a obchody s

dárkovými předměty. Připadalo mu to podivné, jelikož se dosud neozvala signalizace, přesto však se rozhodl štiplavý zápach sledovat. Ten ho nakonec zavedl do blízkosti svatební kaple. Zde byl z opačné strany dveří cítit i určitý žár, a tak se odhodlal otevřít dveře.

Interiér kaple byl plný zuřících plamenů. Překvapený McFerrin učinil několik potácivých kroků zpět, z dosahu intenzivního žáru, avšak zakopl a upadl na palubu. Rychle se zvedl, pomocí rádiového pojítka zavolal můstek a vyštěkl několik rozkazů. „Vzbuďte kapitána Waitkuse. V lodní kapli zuří oheň. Spusťte poplach a zapněte počítač ke kontrole škod. Zapojte automatický protipožární program."

První důstojník Vince Sheffield se podvědomě otočil k panelu požární kontroly. Všechny kontrolky svítily zeleně. „McFerrine, jste si jistý? Tady není sebemenší známka poplachu."

„Věřte mně," křičel McFerrin do mikrofonu. „Je tady hotové peklo a nedá se to zvládnout."

„Jsou aktivovány hasicí sprinklery?" vyptával se Sheffield.

„Ne, něco tu zatraceně nehraje. Protipožární systém vůbec nefunguje a dokonce ani nevyhlásil poplach."

Sheffield byl zmaten. *Emerald Dolphin* měl ten nejmodernější požární poplachový a kontrolní systém ze všech plovoucích lodí. Kromě něho proto též neexistovalo jediné alternativní jištění. Zíraje na panel s neochvějně zářícími zelenými kontrolkami ztratil několik drahocenných vteřin váháním, zatímco se stále ještě zdráhal té tragédii uvěřit. Otočil se na mladšího důstojníka můstku Carla Hardinga. „McFerrin hlásí oheň v kapli. Kontrolní protipožární panel však nic neukazuje. Běžte dolů a zkontrolujte to."

Další prodlení způsobila McFerrinova horečná snaha zvládnout rostoucí oheň pomocí hasicích přístrojů. Výsledek byl stejný, jako kdyby plácal do rozsáhlého lesního požáru plátěným pytlem. Plameny se šířily teď již mimo kapli, protože McFerrin byl ve své snaze stále osamocen. Nemohl uvěřit, že automatické sprinklery nefungují. Bylo jasné, že plameny se nezastaví, pokud nepřispěchají další členové posádky, neotevřou vodní kohouty a nezačnou s nebezpečným živlem bojovat za pomoci požárních hadic. Avšak jediný, kdo se objevil, byl Harding, blížící se poklidným krokem chodbou kolem lodních obchodů.

Hardinga pohled na rozsah katastrofy omráčil. Ještě víc ho šokovala skutečnost, že McFerrin je v zoufalé bitvě úplně sám. Okamžitě zavolal můstek: „Sheffielde, proboha živého! Tady dole nám zuří prvotřídní požár a není tu nic, s čím bychom se mu mohli postavit, kromě přenosných hasičáků. Povolejte hasiče a zapněte hasicí systém!“

Stále ještě nevěřící Sheffield váhal, než přepnul hasicí systém pro lodní kapli na ruční ovládání. „Systém je zapnutý,“ zavolal na své muže.

„Tady se ale nic neděje!“ zoufale křičel McFerrin. „Pospěšte si, člověče. My to sami nezvládneme.“

Sheffiled jako ve snách konečně teprve teď o ohni uvědomil velitele požárního družstva a poté vzbudil kapitána Waitkuse.

„Pane, mám tu ohlášený požár v lodní kapli.“

Waitkus se okamžitě probral. „Zvládne to náš protipožární systém?“

„Důstojníci McFerrin a Harding, kteří jsou na místě, hlásí, že ten systém nefunguje. Pokoušejí se zvládnout oheň ručními hasicími přístroji.“

„Povolejte hasičskou četu k požárním hadicím.“

„To jsem už udělal, pane.“

„Nechte nastoupit posádky záchranných člunů na jejich stanoviště.“

„Ano, pane. Provedu.“

V té chvíli vběhl na můstek jeden člen posádky a vrhl se k Sheffieldovi. „Pane, myslím, že byste to měl vědět. Když jsem šel před chvílí po promenádní palubě na levoboku, cítil jsem kouř.“

Waitkus zvedl telefonní sluchátko. „McFerrine?“

Druhý důstojník přes praskání ohně zvonění telefonu sotva zaslechl. „Co je?“ štěkl do sluchátka.

„Tady je kapitán Waitkus. Okamžitě s Hardingem vypadněte z kaple. Hodlám zavřít ocelové požární dveře, a oddělit tak kapli od zbytku lodě.“

„Pospěšte si, pane,“ odpověděl McFerrin hlasitě. „Obávám se, že oheň se každou chvíli převalí do obchodní uličky.“

Waitkus stiskl vypínač, který měl vydat povel k pohybu neviditelných kovových dveří a neprodyšně kapli uzavřít. Zůstal jako zkamenělý, když se příslušná kontrolka nerozsvítila. Znovu tedy zavolal McFerrina. „Zavřely se tam dole protipožární dveře?“

„Ne, pane. Žádný pohyb není vidět.“

„To není možné,“ zamumlal Waitkus podruhé v posledních dvou minutách. „Nemůžu uvěřit, že by vypadl celý protipožární systém.“ Zazvonil do kotelny. „Barnume,“ vyštěkl, „použijte ruční ovládání a zavřete protipožární dveře do kaple.“

„Zavřít protipožární dveře,“ potvrdil Barnum rozkaz. Po chvíli se však ozval znovu: „Můj kontrolní panel neregistruje žádný pohyb. Tomu nerozumím. Systém zavírání dveří nefunguje.“

„Zatraceně!“ zalapal Waitkus po dechu. Nato krátce kývl na Sheffielda. „Jdu si to sám dolů zkontrolovat.“

Od této chvíle již první důstojník svého kapitána nikdy nespatřil. Waitkus vstoupil do výtahu můstku, sjel na palubu A a zamířil ke svatební kapli z opačné strany, než se k němu blížilo hasičské družstvo. Bezmyšlenkovitě, aniž by si uvědomoval skutečný rozsah nebezpečí, otevřel dveře za oltářem. Z kaple vyrazil obrovitý plamenný oblak a okamžitě ho pohltil. Žár mu vzápětí spálil plíce a z kapitána se stala hořící pochodeň. Z posledních sil se ještě vrhl zpět, ale než jeho tělo dopadlo na palubu, byl mrtev.

Kapitán Jack Waitkus zemřel hroznou smrtí, aniž by věděl, že stejný konec čeká i jeho loď.

Telly Eganová se probudila z noční můry. Byl to ten druh poměrně častého snu, ve kterém ji pronásledovalo jakési nepopsatelné zvíře či hmyz. Tentokrát ve spaní plavala a o tělo se jí otřela obrovská ryba. Zasténala a prudce otevřela oči. Uviděla však pouze noční světlo linoucí se z koupelny.

Pokrčila nos a posadila se na posteli. Pomalu si začala uvědomovat, že cítí kouř. Zhluboka se nadechla, aby zjistila zdroj zápachu, ale byl to stále jen nepatrný závan. Uspokojena, že kouř nepochází z její kajuty, si opět lehla a ospale začala přemítat, jestli to nebyla jen její ospalá představivost. Po několika minutách se jí však zdálo, že zápach kouře je již o něco silnější. Stejně tak vnímala, že i teplota v kabině je nyní vyšší. Odhodila pokrývku a bosýma nohama

stoupla na koberec. Ten se zdál nepřirozeně horký. Vypadalo to, že teplo vyzařuje z paluby pod ní. Kelly vylezla na židli a položila ruku na mědí zdobený strop kabiny. Ten byl chladný.

Teď si už poněkud starostlivě přehodila přes ramena župan a bosá přeběhla k vedlejší kajutě, kde spal její otec. Doktor Elmore Egan byl pohroužen do hlubokého spánku, o čemž konečně svědčilo i jeho chrápání. Tento génius mechaniky, nositel Nobelovy ceny, cestoval lodí *Emerald Dolphin*, protože pohon lodě zajišťovaly zcela nové stroje, které on vynalezl a vyvinul, a jako jejich původce byl velice zvědav, jak se budou na panenské plavbě chovat. Byl natolik plně zaujat těmito moderními výtvory, že jen málokdy vycházel z lodní strojovny a od vyplutí ze Sydney ho Kelly vídala jen velice zřídka. Předcházející večer byl vlastně první příležitostí, kdy si spolu oba sedli u stolu a společně povečeřeli. Teprve poté, co s uspokojením shledal, že ony mohutné motory s magnetickým tryskovým vodním pohonem pracují plně efektivně a bez nejmenších problémů, začínal se Egan konečně uvolňovat.

Nyní se Kelly naklonila nad jeho postelí a lehce mu zatřásla ramenem. „Tati, vzbuď se.“

Jelikož Egan byl na podobná vyrušení zvyklý, byl okamžitě vzhůru.

„Co se děje?“ zeptal se rozeznávaje stín dceřiny postavy. „Je ti špatně?“

„Cítím kouř,“ odpověděla Kelly. „A podlaha se mi zdá horká.“

„Jseš si jistá? Neslyším poplach.“

„Můžeš se přesvědčit sám.“

Egan, nyní již plně probraný, se naklonil z postele a položil obě dlaně na koberec. Obočí mu překvapeně poskočilo vzhůru a zvědavě začichal. Po chvíli uvažování se znovu podíval na Kelly a řekl jí: „Obleč se. Jdeme na palubu.“

Když opouštěli kabiny a mířili k výtahu, kouř už byl cítit nápadněji a silněji.

***

Členové protipožárního družstva se na palubě A začínali postupně stahovat z obchodní uličky před svatební kaplí. Ruční hasicí přístroje byly totiž už prázdné, protipožární opatření

nefungovala, a aby nebylo protivenství dost, nemohli připojit ani požární hadice, jelikož kryty ventilů byly dotažené tak pevně, že je nebylo možné rukou povolit. McFerrin proto poslal jednoho muže do strojovny, aby odtud donesl hasáky, ale i s nimi byla jejich snaha marná. Dva muži se společnou silou pokoušeli odšroubovat kryty, ty však vypadaly, jako by byly v závitech přivařené.

Pro muže bojující s ohněm se tak zklamání postupně měnilo v obavy, protože situace se neustále zhoršovala. Jelikož nebylo možné zavřít protipožární dveře, nemohli požár ani nijak izolovat. McFerrin znovu volal můstek: „Vyřiďte kapitánovi, že tady dole ztrácíme nad ohněm kontrolu. Oheň už prohořel na salónovou palubu do kasina.“

„Copak nemůžete zabránit jeho šíření?“ otázal se Sheffield.

„Jak?“ zakřičel McFerrin. „Nic nefunguje. Ruční hasicí přístroje nám pomalu docházejí, požární hadice nemůžeme připojit, sprinklery nepracují. Neexistuje způsob, jak by strojovna zavřela požární dveře?“

„Záporná odpověď,“ řekl Sheffield s již zjevným strachem v hlase. „Selhal celý protipožární systém. Počítače, požární dveře, sprinklery nic z toho není funkční.“

„Proč jste tedy ještě nevyhlásil poplach?“

„Nemůžu plašit cestující bez výslovného souhlasu kapitána.“

„Kde je?“

„Šel dolů, aby se sám přesvědčil, jaká je situace. Copak jste ho neviděl?“

McFerrin překvapeně přehlédl své okolí, ale Waitkuse nikde nezahlédl. „Tady není.“

„Pak tedy už musí být na zpáteční cestě na můstek,“ odvětil Sheffield a měl z toho značně nepříjemný pocit.

„Vyhlaste kvůli bezpečí cestujících poplach a pošlete je na stanoviště záchranných člunů, ať se připraví k opuštění lodě.“

Sheffield se doslova zděsil. „Mám nařídit šestnácti stům pasažérů, aby opustili *Emerald Dolphin*? To snad přeháníte, člověče!“

„Vy nevíte, jaké to tady dole je,“ naléhal McFerrin. „Raději to spusťte, ještě než bude pozdě.“

„Takový rozkaz může vydat jenom kapitán Waitkus.“

„Tak tedy, proboha živého, člověče, vyhlaste aspoň požární poplach a varujte cestující dřív, než se oheň dostane na kajutovou palubu.“

Sheffield byl rozpolcený nerozhodností. Ještě nikdy za celých osmnáct let strávených na moři nemusel čelit podobnému mimořádnému stavu. Právě proto nikdy nechtěl být kapitánem. Nikdy si nepřál vzít na sebe takovou zodpovědnost. Co má jenom dělat! Jste si absolutně jistý, že situace vyžaduje takovéto drastické opatření?“

„Pokud do pěti minut nedokážete zprovoznit celý protipožární systém, pak je celá loď, se všemi pasažéry, odsouzená k záhubě,“ křičel McFerrin.

Sheffield začal definitivně ztrácet orientaci. Zbyla mu jediná myšlenka jeho námořní kariéra je v ohrožení. Jestli teď udělá špatné rozhodnutí.

A vteřiny ubíhaly.

Sheffieldova pasivita bude nakonec stát více než sto životů.

***

Muži, kteří ze všech sil bojovali s ohněm, byli sice dobře vycvičeni pro zápas s požárem na lodi, teď si však připadali, jako by měli obě ruce svázané za zády. Měli na sobě kompletní ohnivzdorné oblečení s helmami, na zádech kyslíkové bomby, ale postupem času byli stále zoufalejší. S celým protipožárním systémem vyřazeným z provozu, to znamená s nefunkčním vybavením, nemohli dělat nic než bezmocně postávat a pozorovat, jak oheň nekontrolovatelně stále mohutní. Během patnácti minut bylo z paluby A ohnivé peklo. Plameny strávily celou nákupní uličku a přelily se na sousední člunovou palubu. Členové posádky, kteří se zde právě chystali spustit záchranné čluny, se rozprchli a čluny na pravoboku i levoboku pohltily ohnivé jazyky.

Přitom stále ještě nebyl vyhlášen poplach.

První důstojník Sheffield se stále bránil zodpovědnosti. Velení lodě převzal jen s bázlivým váháním a s neochotou připustit, že kapitán Waitkus je nejspíš mrtev a že se všichni nacházejí ve smrtelném nebezpečí. Podobně jako všechny moderní lodě, i *Emerald Dolphin* byl samozřejmě konstruován tak, aby byl

ohnivzdorný. Skutečnost, že se plameny mohly rozšířit tak rychle, odporovala všem bezpečnostním zásadám lodních projektů.

Sheffield ztratil cenný čas tím, že vyslal několik mužů, aby našli kapitána, a pak čekal, než se mu ohlásí zpět s negativní zprávou. Teprve pak vstoupil do mapovny a na velké mapě začal studovat kurs lodě. Poslední poloha podle satelitního GPS, zakreslená ani ne před půl hodinou čtvrtým důstojníkem, vypovídala, že nejbližší kus země je ostrov Tonga, asi dvě stě námořních mil severovýchodně. Vrátil se na můstek a vyšel ven na jeho křídlo. Loď právě bičoval příval deště a vál ostrý vítr, který zvedal mořské vlny až do výše půldruhého metru.

Otočil se a pohlédl dozadu. Užasle si všiml, jak se ze středu lodě valí kouř a jak plameny pohlcují jeden záchranný člun za druhým. Zdálo se, jako by žár stravoval vše, co mu stojí v cestě. Proč selhal celý protipožární systém? *Emerald Dolphin* byl přece jednou z nejbezpečnějších lodí na světě. Bylo tedy naprosto nemyslitelné, že by mohl skončit na mořském dně. Jako v děsivém snu se konečně rozhodl spustit lodní požární poplach.

Tou dobou se už kasino změnilo ve žhnoucí Hádés. Neuvěřitelně vysoký žár spolu s nefunkčností hasicího systému, jenž jediný by dokázal oheň utlumit, okamžitě spaloval nebo roztavoval každý předmět, na který plameny dosáhly. Oheň zachvátil prostory divadla a změnil je v obrovskou pec. Opona i kulisy vybuchly v závoji jisker a pak oheň postoupil dál a nechal za sebou jen zpustošené černé dýmající kostry. Oheň dospěl už na pouhé dvě paluby pod nejnižšími kajutami cestujících.

Celou lodí se rozléhalo řinčení zvonků a kvílení sirén. Byl to jediný systém, který ještě fungoval. Tisíc šest set rozespalých pasažérů se začínalo probírat, celí zmatení rázným vyrušením z hlubokého spánku. Na poplach, který se rozezněl v 04:25 hodin ráno, reagovali tedy většinou pomalu a poněkud nejistě. Přesto se jich zpočátku většina chovala klidně a oblékala se vesměs do praktických šatů. Vyzvedli si záchranné vesty a přesně podle instrukcí, které jim posádka při předchozích cvičeních opakovaně vštěpovala, se ukázněně odebírali k určeným záchranným člunům. Jenom těch

několik cestujících, kteří vyšli na balkony kajut zjistit příčinu celého zmatku, plně pochopilo, co se děje.

Z rozbitých a roztavených světlíků a oken na spodní palubě se valily jazyky plamenů a mraky kouře, ozařované záplavou světel z lodě. Ten pohled byl fantastický a současně strašlivý. Teprve nyní se cestujících začala zmocňovat panika. Ta dostoupila vrcholu, když se první pasažéři vyhrnuli na člunovou palubu, kde se ocitli tváří v tvář ohnivé stěně.

Doktor Egan zavedl dceru k nejbližšímu výtahu a vyjel s ní na vyhlídkovou palubu v horní části nástavby, odkud se jim nabízel dobrý pohled na celou loď. Jeho nejhorší obavy se naplnily, když uviděl, jak požár zachvacuje střední část lodě sedm palub pod nimi. Ze svého místa rovněž dobře viděl, jak se plameny šíří po obou palubách, kde byly na výložnících umístěny záchranné čluny. Na zádi členové posádky horečně shazovali do vody kontejnery se záchrannými prámy. Ty se po dopadu na hladinu automaticky otevíraly a nafukovaly. Celá ta scéna připomněla Eganovi cosi z obrázku nestvůrného Monty Pythona. Posádka vůbec nevnímala, že loď se stále ještě pohybuje normální cestovní rychlostí, a tak plovoucí záchranné pomůcky brzy mizely v brázdě daleko za lodí.

S obličejem popelavě šedým hrůzou se Egan celý omráčený otočil ke Kelly a naléhavě jí řekl: „Jdi dolů do restaurace na otevřené palubě B a tam počkej.“

Kelly, oblečená pouze do podprsenky a krátkých kalhot, se ho zeptala: „Copak ty se mnou nepůjdeš?“

„Musím si z kabiny přinést nějaké papíry. Běž napřed. Za pár minut jsem u tebe.“

Výtahy byly nyní již přeplněné lidmi z nižších palub. Tudy se z vyhlídkové paluby dostat nemohli, a tak si Kelly s otcem musela probojovávat cestu vyděšeným davem na schodištích. Zástupy se valily do chodeb, do každého průchodu i výtahu jako termiti v mraveništi, na které zaútočil mravenečník. Z lidí, kteří dosud žili zodpovědné a plně disciplinované životy, se nyní stalo ubohé stádo, zachvácené kolektivním strachem o život. Někteří jen slepě klopýtali, aniž by věděli, kam se vlastně ženou. Mnozí kráčeli jako

ve snách, dokonale ochromeni celým tím pandemoniem. Muži kleli, ženy ječely. Drama rychle přecházelo ve scénu z Dantova Pekla.

Všichni členové posádky, důstojníci, stevardi i pokojské, se snažili ze všech sil všeobecný zmatek zvládnout. Bylo to však marné. Bez milosrdného útočiště záchranných člunů nebylo jiné cesty než přes zábradlí do moře. Důstojníci i členové posádky se prodírali vyděšenými davy, kontrolovali, zda všichni mají záchranné vesty správně navlečené, a uklidňovali cestující, že záchranné lodě se už blíží.

Byla to však jen marná naděje. Sheffield, stále ještě ve stavu ochromení, dosud ani nevyslal volání o pomoc. Hlavní radista už třikrát vyběhl z radiokabiny, aby se zeptal, jestli nemá vyslat signál Mayday a pokusit se spojit s jinými plavidly v této oblasti, ale Sheffield nereagoval.

Za několik minut však už bude pozdě. Plameny se teď nacházely již necelých dvacet metrů od radistovy kabiny.

Kelly Eganová se prodírala pološílenými davy k otevřené restauraci na palubě B na zádi *Emerald Dolphinu*. Na místě však zjistila, že prostor je už plný neklidně se přesunujících lidí. Všichni vypadali ohromeně, jako by již byli ztraceni. Nenacházel se tu jediný lodní důstojník, aby mezi lidmi udržoval klid. Lidé neustále pokašlávali kvůli kouři, který se valil z nitra lodě a ve větru mířil k zádi. Loď si totiž stále ještě čtyřiadvacetiuzlovou rychlostí razila cestu temnými vlnami.

Jako zázrakem se většině cestujících podařilo uniknout smrti v kajutách díky tomu, že je opustili dříve, než plameny odřízly únikové chodby, schodiště a výtahy. Zpočátku sice stále nechtěli brát hrozby rozběsněného živlu vážně, ale jakmile zjistili, že záchranné čluny jsou nedosažitelné, přece jen se jich zmocnil strach. Důstojníci i prostí námořníci prokázali mimořádnou odvahu, díky které se jim podařilo odvést všechny pasažéry na zadní paluby, jež byly alespoň dočasně chráněny před ohněm.

Byly zde celé rodiny, otcové, matky i děti, mnozí stále jen v pyžamu. Několik dětí se strachem rozplakalo, zatímco jiné to vše braly jako velikou zábavu, alespoň dokud si nevšimly strachu v očích svých rodičů. Ženy s rozcuchanými vlasy a v koupacích pláštích zde

stály vedle těch, které prve odmítly veškeré naléhání a pobízení ke spěchu a nyní byly elegantně oděné, dokonale nalíčené, dokonce s kabelkou v ruce. Muži měli na sobě většinou neformální oblečení. Několik si jich například přes šortky navléklo sportovní saka. Pouze jeden mladý pár se dostavil dokonale připraven ke skoku do vody. Oba přišli v plavkách. Bez ohledu na tuto rozličnost jednu věc měli všichni společnou – byl to strach ze smrti.

Kelly se prodírala zástupem, až se dostala k zábradlí a křečovitě se jej chytila oběma rukama. Byla stále ještě tma, když pohlédla dolů do ubíhající mořské pěny vířené lodními šrouby. Avšak v zářících lodních reflektorech byla i v předjitřní temnotě patrná brázda za zádí do vzdálenosti dobrých dvou set metrů. Dále již černá hladina splývala se stejně temným horizontem, nad kterým byly rozesety hvězdy. V duchu se podivila, proč loď ještě nezastavila.

Nedaleko ní právě hystericky kvílela nějaká žena: „Uhoříme tu zaživa. Já nechci zemřít v ohni.“ Dříve než ji mohl někdo zarazit, vyšplhala na zábradlí a skočila do vln. Omráčené obličeje přihlížely, jak mizí pod hladinou. Všichni naposledy zahlédli její hlavu, jak se vynořuje nad hladinu, a pak se ztratila v temnotě.

Kelly se začínala o svého otce bát. Napadlo ji dokonce, jestli by se neměla vrátit do jejich kajuty a podívat se po něm, když se konečně objevil s kufříkem z hnědé kůže v ruce. „Och, tati,“ vzlykla s úlevou. „Bála jsem se, že jsem tě ztratila.“

„Je to zmatek, úplný blázinec,“ vyrazil ze sebe celý udýchaný, rudý ve tváři. „Jako by se z nich stalo stádo dobytka, co se jen potácí kolem dokola.“

„Co můžeme dělat?“ otázala se ho s obavami. „Kam můžeme jít?“

„Do vody,“ odpověděl Egan. „To je naše jediná naděje, jak zůstat naživu.“ Pohlédl dceři vážně do očí. Když na ně dopadalo světlo ve správném úhlu, zářily jako modré safíry. Pokaždé ho udivilo, jak moc se podobá své matce Laně v jejím mládí. Měly stejnou výšku, váhu a postavu: obě byly vysoké, s jemným, téměř dokonale tvarovaným profilem. Kellyiny dlouhé, rovné vlasy barvy javorového sirupu, rámující výrazný obličej s vysokými lícními kostmi, dokonale tvarovanými rty a perfektním nosem, byly rovněž

zrcadlovým obrazem její matky. Jediný rozdíl mezi těmito dvěma ženami představovaly jejich ruce a nohy. Kelly byla poněkud více atleticky stavěná, zatímco Lana bývala spíše něžná a štíhlá. Jak Kelly, tak i její otec si hluboce zoufali, když před několika lety Lana po dlouhém boji s rakovinou prsu zemřela. Teď, když stáli na palubě hořící lodě, klesalo Eganovi srdce v těle nad nepopsatelně těžkým pomyšlením, že i život jeho dcery je v krajním ohrožení.

Ta se však na něj statečně usmála. „Aspoň že jsme v tropech, takže voda bude dost teplá na plavání."

Sevřel jí ramena a pak se zahleděl dolů, kde se sedmnáct metrů pod nimi valily vlny temného moře, rozřezávané mohutnými lodními boky. „Nemá cenu tam skákat, dokud se loď nezastaví," řekl. „Počkáme co nejdéle, než půjdeme přes palubu. Určitě pro nás přijede nějaká loď."

Na můstku zatím první důstojník Sheffield křečovitě svíral zábradlí a zíral na rudou záři, odrážející se jako obří kaleidoskop od vln. Celá střední část lodě byla v ohni a plameny vytékaly jako žhnoucí řeka z oken a světlíků, popraskaných nesmírným vnitřním žárem. Slyšel, jak mohutná výletní loď odsouzená ke zkáze sténavě protestuje proti svému osudu. Zdálo se neuvěřitelné, že nejdéle do jedné hodiny bude z *Emerald Dolphinu*, pýchy společnosti Blue Seas Cruise Lines, pouze vyhořelý vrak, bezvládně a bezcílně se potácející na hladině tyrkysově zeleného moře. Jeho mysl se již dávno uzavřela myšlenkám na životy dvou a půl tisíce cestujících a posádky.

Upíral nevidoucí oči přes temné moře k obzoru. Bylo-li na něm světlo jiné lodě, nevnímal je. Stále tam ještě jen tak nehybně stál, když na můstek vtrhl McFerrin. Druhý důstojník měl do černa ožehnutý obličej, na několika místech propálenou uniformu a seškvařené obočí, stejně jako většinu vlasů. Popadl Sheffielda za rameno a hrubě jím zatřásl.

„Loď udržuje plnou rychlost přímo proti větru. To rozdmýchává oheň jako obří měch. Proč jste ještě nenařídil zastavit loď?"

„To je výsada kapitána."

„Kde ale je kapitán Waitkus?"

„To nevím," odpověděl neurčitě Sheffield. „Odešel a ještě se nevrátil."

„Takže v tom ohni zahynul.“ McFerrin pochopil, že jakýkoli pokus o komunikaci s nadřízeným je marný. Popadl tedy telefonní sluchátko a zavolal palubního inženýra. „Šéfe, tady je McFerrin. Kapitán Waitkus je mrtvý. Oheň se vymkl veškeré naší kontrole. Vypněte stroje a vyveďte své muže nahoru. Na palubu se nedostanete ve střední části lodě, budete to muset zkusit buď na přídi, nebo na zádi. Rozumíte mi?“

„To je ten oheň doopravdy tak zlý?“ zeptal se prostoduše inženýr Raymond Garcia.

„Ještě horší.“

„Proč tedy nenastoupíme do záchranných člunů?“

To je k zbláznění, pomyslel si McFerrin. Nikdo z můstku dosud neinformoval osádku kotelny, že oheň již stačil zničit polovinu lodě. „Všechny záchranné čluny shořely. *Emerald Dolphin* je odsouzený k záhubě. Vylezte odtamtud, dokud je ještě čas. Nechte ale běžet generátory. Budeme potřebovat světlo k opuštění lodě a potom jako cíl pro záchranářská plavidla.“

Palubní inženýr Garcia už neplýtval slovy. Okamžitě vydal rozkaz k zastavení motorů a brzy nato posádka strojníků opustila své pracoviště a přes nákladové prostory a úschovnu zavazadel se přemístila na příď.

Garcia šel jako poslední. Ještě se ujistil, že generátory i nadále hladce běží, a pak již také zmizel v nejbližší chodbě.

„Odpověděla nějaká loď na naše volání Mayday?“ otázal se McFerrin Sheffielda.

Sheffield se na něj podíval prázdným pohledem. „Mayday?“

„Copak jste nenechal vysílat údaj o naší poloze a volání o pomoc?“

„Ano, musíme vyslat žádost o pomoc...“ zamumlal Sheffield neurčitě.

McFerrin v Sheffieldově hlase i v očích rozeznal absolutní zmatenost a pojala ho hrůza. „Och, můj bože, už je nejspíš pozdě. Teď už rádiovou kabinu zaručeně taky zachvátily plameny.“

Popadl znovu telefon, ale ve sluchátku byly slyšet jen výboje statické elektřiny. Dokonale vyčerpaný bolestí z popálenin i únavou se McFerrin zoufale zhroutil na lodní ovládací panel. „Takže víc než

dva tisíce lidí buď uhoří, nebo zemřou ve vodě bez naděje na záchranu," zamumlal zoufale. „A my nemůžeme dělat nic než se k nim připojit."

***

O dvanáct námořních mil jižněji se pár opálově zelených očí upíral na jasnící se oblohu na východě. Pak jejich pohled sklouzl k severnímu horizontu, nad nímž se rozlévala rudá záře. Muž zamyšleně vešel z křídla můstku dovnitř a vstoupil do navigační místnosti lodě *Deep Encounter*, oceánologického výzkumného plavidla Národní podmořské a oceánské agentury NUMA, vzal z přihrádky silný dalekohled a opět vyšel ven. Pomalu a důkladně dalekohled zaostřil a zadíval se do dálky.

Byl to statný muž, vysoký sto osmdesát osm centimetrů a s devadesáti dvěma kilogramy živé váhy. Každý jeho pohyb jako by byl předem pečlivě naplánován. Ve vlnitých černých vlasech se mu na spáncích začínaly objevovat šediny. Tvářil se, jako by se v moři vyznal nejen nad hladinou, ale i pod ní. Pomačkaná opálená tvář nasvědčovala, že se rád zdržuje na čerstvém vzduchu. Určitě patřil k těm, kdo tráví daleko víc času na slunci pod volným nebem než pod světlem zářivek v kanceláři.

Tropický vzduch časného rána byl teplý a vlhký. Muž na můstku byl oblečen do džínových šortek a barevně květované havajské košile aloha. Jeho rovné štíhlé nohy vězely v sandálech. Pro Dirka Pitta představovalo toto oblečení jeho denní uniformu pokaždé, když pracoval na nějakém podmořském výzkumném projektu, a zvláště tehdy, když se nalézal pouhých tisíc mil od rovníku. Jako ředitel speciálních projektů Národní podmořské a námořní agentury trávil zhruba devět měsíců z každého roku na moři. Při této expedici prováděli vědci z NUMA podmořský geologický průzkum mořského příkopu Tonga.

Nyní asi tři minuty studoval záři na obzoru, pak se vrátil do navigační kabiny a nahlédl do radiokabiny. Operátor psí směny, tedy té nejnepříjemnější části noci, ospale vzhlédl a automaticky hlásil: „Poslední předpověď počasí hlásí silné bouřky mířící naším směrem, s větrem o síle třiceti uzlů a s třímetrovými vlnami."

„Perfektní počasí na pouštění draka,“ ušklíbl se Pitt. Pak zvážněl. „Nezachytil jste v poslední hodině volání o pomoc?“

Operátor zavrtěl hlavou. „Kolem jedné hodiny jsem měl krátký rozhovor s jedním radistou na palubě britské kontejnerové lodě. Ale žádný nouzový signál jsem neslyšel.“

„Zdá se, jako by na sever od nás hořela nějaká velká loď. Pokuste se s ní spojit.“

Pitt se otočil a dotkl se ramene důstojníka hlídky Lea Delgada. „Leo, rád bych, abys zahnul na sever a plnou parou vyrazil tím směrem. Myslím, že tam hoří loď. Vzbuď kapitána Burche a požádej ho, aby přišel do navigační kabiny.“

I když Pitt byl vedoucím celé mise a služebně byl nad Burchem, lodi stále velel kapitán. Kermit Burch se dostavil téměř okamžitě, oblečený pouze do puntíkatých šortek. „Co je to s tím požárem na lodi?“ ptal se Pitta potlačuje zívnutí.

Pitt ho pokynem vyzval, aby za ním vyšel na křídlo můstku, a podal mu dalekohled. Burch se chvíli díval na horizont, pak dalekohled oddálil od očí, utřel jeho čočky o kalhoty a zahleděl se znovu. „Máte pravdu. Plápolá jako pochodeň. Připadá mi jako výletní loď. A pořádně velká.“

„Je divné, že nevyslala Mayday.“

„To tedy je podivné. Musí mít rozbitou vysílačku.“

„Požádal jsem Delgada, aby odbočil z našeho kursu a plnou rychlostí zamířil k ní. Doufám, že vám nevadí, jak jsem překročil své pravomoci. Myslel jsem, že tak pár minut ušetříme.“

Burch se ušklíbl. „Dal jste stejný rozkaz, jaký bych vydal i já.“ Pak přistoupil k lodnímu telefonu. „Strojovno, vytáhněte z postele Marvina. Chci každou otáčku, kterou dokáže ze strojů vyždímat.“ Odmlčel se, aby vyslechl odpověď. „Proč? Protože jedeme k ohni, proto.“

Jakmile se ta zpráva roznesla, celá průzkumná loď ožila, jelikož vědcům i členům posádky byly přiděleny speciální úkoly. Obě dvanáctimetrové hydrografické průzkumné jednotky byly připraveny k okamžitému spuštění do vody. Ke dvěma výsuvným palubním jeřábům, sloužícím k vypouštění a nakládání ponorné jednotky a dalšího vybavení, byly připevněny pevné smyčky, aby bylo možno

pohodlně zvedat trosečníky z vody. Všechny žebříky či lana byly připevněny a připraveny ke svržení z paluby, stejně jako závěsy a kolébky pro děti a staré cestující.

Lodní lékař s pomocí několika vědců uvedl do pohotovosti nemocniční oddělení a v jídelně mužstva zřídil stanici první pomoci. Kuchař i stevardi začali připravovat láhve s vodou, konvice s kávou a hrnce polévky. Všichni se navíc podíleli na sbírce svršků pro ty, kdo budou případně zachráněni bez oblečení. Důstojníci instruovali vybrané členy posádky, jak zachráněné rozmístit, aby se jim dostalo co nejefektivnější pomoci a přitom neohrozili vyvážení lodě. S celkovou délkou necelých osmdesáti metrů a šířkou sedmnácti metrů nebyl *Deep Encounter* konstruován, aby na své palubě nesl dva tisíce cestujících. Kdyby celá masa trosečníků, jaká se nyní dala očekávat, nebyla opatrně a uváženě rozmístěna, loď by se mohla dokonce i převrátit.

Deep Encounter byl dimenzován na maximální rychlost šestnácti uzlů, ale hlavní mechanik Marvin House nyní ždímal z dieselelektrických motorů o třech tisících koňských silách každou špetku jejich síly. Ze sedmnácti uzlů bylo zakrátko osmnáct, pak devatenáct, až se nakonec příď začala zařezávat do vln rychlostí dvacet uzlů. Nikdo dosud netušil, jak bystře dokáže *Deep Encounter* doopravdy uhánět.

Kapitán Burch, nyní již plně oblečen, rázoval po palubě a chrlil rozkazy týkající se sto a jedné věci, které bylo nutno zařídit v rámci přípravy na očekávanou invazi trosečníků. Nařídil radistovi, aby se spojil se všemi loděmi v oblasti a předal jim stručnou zprávu o ohni, vyžádal si od nich jejich polohu a čas, kdy dorazí na místo neštěstí. V okruhu jednoho sta mil se ozvaly pouze dvě lodě. Jednou byl *Earl of Wattlesfteld*, britská kontejnerová loď, s jejímž radiooperátorem již dnes v noci hovořil. Kapitán zareagoval promptně a okamžitě se začal plnou rychlostí přibližovat. V současnosti se však nalézal ještě třicet sedm námořních mil východně. Druhým plavidlem byl australský raketový křižník, který změnil kurs a k místu, udanému kapitánem Burchem, se blížil od jihu. Stále však měl ještě před sebou třiašedesát mil.

Konečně s pocitem, že nezbývá už nic, co by se ještě mělo zařídit, se Burch připojil k Pittovi na křídle můstku. Všichni, kdo neměli jinou povinnost, se shromáždili podél zábradlí *Deep Encounteru* a upírali oči na rudou záři nad obzorem. Průzkumná loď se posouvala blíž a blíž k hořící výletní lodi. Jak se s každou ujetou mílí stával rozsah tragédie stále zřejmější, hlasitý hovor se pomalu ztišoval jen v tlumené mumlání. O patnáct minut později stáli již všichni nehnutě, jakoby v transu, tváří v tvář nepředstavitelnému dramatu, které se před nimi otevíralo. Co kdysi bylo luxusním plovoucím palácem, plným rozesmátých, šťastných lidí, se nyní změnilo v nespoutanou pohřební hranici.

Sedmdesát procent kdysi krásné lodě bylo pohlceno ve víru plamenů. Z nástavby zbyla jen pokroucená, spálená změť do ruda rozpálené oceli, která rozdělovala celou loď na dvě samostatné části. Kdysi smaragdový a bílý nátěr zčernal a zuhelnatěl. Vnitřní podpůrné přepážky se přeměnily v nepopsatelnou směs roztaveného a deformovaného kovu. Záchranné čluny nebo to, co z nich zbylo, visely na výložnících a daly se sotva rozeznat.

Celá loď působila dojmem monstra, stěží představitelného výplodu dementního spisovatele hororů.

Pitt a Burch hleděli na *Emerald Dolphin,* který nyní vystavoval vysoký bok větru a zvedajícím se vlnám, a cítili se jako omráčení. Napadlo je dokonce, zda vědci a námořníci na jejich průzkumné lodi budou vůbec schopni tak rozsáhlou tragédii zvládnout.

„Dobrý bože," zamumlal Burch. „Těmi záchrannými čluny tedy neunikl ani jeden pasažér."

„Vypadají, jako by shořely ještě dřív, než je mohli spustit," poznamenal pochmurně Pitt.

Plameny s hučením šlehaly k obloze a jako hroziví démoni se odrážely od vln v okolí hořícího trupu. Loď teď připomínala obří pochodeň čnící nad hladinu v očekávání, kdy ji někdo konečně zbaví utrpení a stáhne ji milosrdně pod vodu. Jak se bortily vnitřní paluby, vrak vydával hlasité skřípění a kvílení. Každý, kdo se ocitl v okruhu dvou set metrů, si musel připadat, jako by se díval do otevřených dvířek rozpálené pece. Nyní bylo již dost světla, aby byly dobře vidět zuhelnatělé trosky roztroušené po palubách hořící výletní lodě,

plující na vrstvě šedobílého popela. Hořící zbytky barvy a úlomky plexiskla se vznášely vzduchem ve vířících oblacích. Podle prvního dojmu bylo nemožné, aby někdo toto peklo vůbec přežil. Po chvíli se však pozorovatelům zjevily zástupy cestujících, tisknoucí se k sobě na pěti otevřených záďových palubách. Při pohledu na *Deep Encounter* stále větší počet pasažérů skákal do vody a plaval ke kynoucí záchraně.

Burch namířil dalekohled na hladinu kolem zádi *Emerald Dolphinu*. „Z nižších palub skáčou lidi jako lumíci," vykřikl. „Zato ti, co se mačkají nahoře na zádi, vypadají jako přimražení."

„Ani se jim moc nedivím," poznamenal Pitt. „Horní paluby jsou asi stejně vysoko jako devíti nebo desetiposchoďový dům. Z jejich pohledu musí hladina vypadat jako několik mil vzdálená."

Burch se naklonil přes zábradlí a zakřičel na posádku: „Spusťte čluny. Vylovte na ně ty lidi z vody, dřív než zmizí ve tmě."

„Mohl byste zavést *Deep Encounter* přímo pod jejich záď?"

„Myslíte přiblížit se k nim?"

„Ano."

Burch nevypadal moc nadšeně. „Nedostanu se k nim ale tak blízko, aby mohli seskočit na naši palubu."

„Čím blíž se k nim oheň dostane, tím raději budou skákat. Ve vodě jich zemřou celé stovky, ještě než je stačíme vytáhnout. Kdyby se nám podařilo vyvázat k jejich zádi, mohli by členové jejich posádky shodit dolů lana, po kterých by cestující sešplhali na naši palubu."

Burch se podíval na Pitta. „Na tomhle moři naši loď o to monstrum pořádně otlučeme. Zničíme obšívku trupu a do lodě začne vnikat voda. Nakonec to klidně může skončit i naším potopením."

„Lepší se při záchranných pracích potopit než se o ně vůbec nepokusit," pronesl filozoficky Pitt. „Beru za loď plnou zodpovědnost."

„Máte pravdu, samozřejmě," souhlasil Burch. Převzal kormidlo a začal slaďovat dva směrově nastavitelné šrouby s pomocným příďovým bočním posunem tak, aby se pravobok *Deep Encounteru* opatrně přibližoval k masivní zádi *Emerald Dolphinu*.

Jakmile cestující dosáhli dočasné úlevy v relativním bezpečí zadních palub, hrůzu a paniku vystřídal obyčejný strach a obavy. Důstojníci i námořníci – mezi nimi především ženy – se vydali k cestujícím a uklidňovali ty nejvyplašenější, zejména děti. Dokud se později – zdánlivě odnikud – neobjevil *Deep Encounter*, byli všichni rozhodnuti raději skočit do vody než se nechat upálit zaživa.

Nicméně, když už se zdál neodvolatelně mizet i ten poslední záchvěv naděje, nabídl se náhle zoufalým trosečníkům, současně s úsvitem nového dne, pohled na tyrkysově natřenou průzkumnou loď NUMA, prodírající se mořskými vlnami. Všem připadala jako božský zázrak. Více než dva tisíce lidí namačkaných na zadních palubách začalo na přijíždějící loď nadšeně mávat a hlasitě ji pozdravovat. Všichni ji vítali jako blížící se záchranu. Jak se však později ukázalo, byl tento odhad příliš optimistický. Lodní důstojníci si brzy uvědomili, že přijíždějící loď je příliš malá, než aby vzala na palubu víc než polovinu lidí toužících po spasení.

Druhý důstojník McFerrin stále ještě nechápal Pittův a Burchův úmysl. Přikvačil na záď z kapitánského můstku, aby zde pomocí megafonu pomohl zklidnit cestující, a teď křičel přes vodu: „Lodi za zádí! Už se víc nepřibližujte! Ve vodě jsou lidi!“

V záplavě lidí na palubě nedokázal Pitt rozeznat, kdo to na něj volá. Popadl tedy svůj megafon a odpověděl: „Rozumím. Naše čluny je co nejdřív vytáhnou z vody. Buďte připraveni. Chystáme se k vám přiblížit a vyvázat se pod vaší zádí. Ať se posádka připraví převzít naše lana.“

McFerrin žasl. Nemohl uvěřit, že by kapitán a posádka lodě NUMA byli ochotni riskovat vlastní životy a svou loď v podobném záchranářském pokusu. „Kolik lidí můžete vzít na palubu?“ informoval se.

„Kolik vás je?“ opáčil Pitt.

„Přes dva tisíce. Skoro pětadvacet set.“

„Dva tisíce,“ zasténal Burch. „Se dvěma tisíci cestujících na palubě půjdeme ke dnu jako kámen.“

Jakmile Pitt rozeznal na horní palubě důstojníka, který na něj prve volal, zakřičel zpátky: „Další záchranné lodě jsou na cestě. Nalodíme tolik lidí, kolik jen budeme moct. Ať vaši lidi hodí přes

zábradlí lana, aby se po nich pasažéři mohli spouštět k nám na palubu.“

Burch zatím plynule reguloval stroje, opatrně se posunoval kupředu a pak velejemně manévroval pomocným příďovým bočním posunem tak, že se loď blížila k mnohem větší zábavní lodi opravdu jen po centimetrech. Všichni na palubě *Deep Encounteru* strnule pozorovali, jak se k nim přibližuje mohutná záď výletní lodě a sune se nad ně blíž a blíž. Nakonec se ozvalo skřípění kovu o kov a za dalších třicet vteřin byly již obě lodě pevně svázány k sobě.

Posádka záchranné lodě podala vázací lana na výletní loď, zatímco její posádka shazovala přes palubu lana ke spouštění cestujících. Jejich konců se dole na výzkumné lodi chápali bez rozdílu vědci i námořníci a pevně je upevňovali k nejrůznějším předmětům na palubě. V okamžiku, kdy bylo toto spojení zajištěno, Pitt vyzval posádku lodě *Emerald Dolphin*, ať zahájí spouštění trosečníků.

„Nejdřív rodiny s dětmi,“ velel McFerrin megafonem. Stará tradice přednostní záchrany žen a dětí byla v moderní době již všeobecně dost přehlížena ve prospěch požadavku, aby byly, pokud možno, zachraňovány celé rodiny. Po potopení Titaniku, kdy většina mužů šla s nešťastnou lodí ke dnu a zanechala za sebou nesčetné vdovy a sirotky, objevil se praktický požadavek buď zachránit rodinu jako celek, nebo ji nechat celou zemřít. Až na malé výjimky zůstávali tedy osamocení mladší či naopak staří spoluobčané statečně stranou a jen pozorovali, jak členové posádky po lanech spouštějí manžele, manželky a jejich děti na palubu *Deep Encounteru*. Tam, na pracovní palubě mezi potápěčským zařízením, automatickými podvodními aparaturami a hydrografickým průzkumným vybavením, nacházeli ti šťastnější konečně bezpečí. Pak následovali starší cestující, ty však bylo většinou třeba nutit, ne snad kvůli strachu, nýbrž proto, že dávali přednost mladým, kteří zkrátka mají ještě život před sebou.

Nedostatek strachu vykazovaly kupodivu i děti spouštěné po lanech. V té době již dirigent a členové lodní kapely i divadelního souboru vyhrávali a zpívali písně z broadwayských představení. Na chvíli se připojili dokonce i evakuovaní lidé. Zvláště ve chvílích, kdy se zdálo, že záchranné práce probíhají zcela hladce, bez zádrhelů. Jak

se k nim však blížil oheň, sílil žár a kouř začal překážet dýchání, zástupy se znovu změnily ve vyděšený dav. Kupředu se pohnuli ti, co se rozhodli vzít osud do vlastních rukou a raději riskovat skok z paluby než čekat na to, kdy na ně přijde řada a budou se moct spustit do bezpečí po lanech. Byla to zejména skupina mladých lidí, kteří skákali přes zábradlí z nižších palub. Jejich těla dopadala jako obří kapky deště a narážela na ty, co již plavali na hladině. Několik odvážlivců přistálo na palubě *Deep Encounteru*, kde skončili buď s vážnými zraněními, nebo po nárazu na místě zahynuli. Několik dalších spadlo do mezery mezi oběma loděmi a bylo rozdrceno, jak vlny srážely oba ocelové trupy proti sobě.

Posádka *Emerald Dolphinu* dělala, co mohla, aby řádně poučila své pasažéry, jak bezpečně skákat. Po nárazu na hladinu s rukama nad hlavou následovala zaručeně ztráta záchranné vesty, takže trosečníci byli ve vodě zbaveni její podpory. Naopak ti, kteří pevně neuchopili límec plovací vesty a v okamžiku dopadu ho silně nestahovali dolů, se vystavovali nebezpečí, že si zlomí vaz.

Přes všechna tato opatření se zanedlouho v troskách vedle trupů obou lodí vznášel celý chumel mrtvých těl.

***

Kelly měla strach. Malá průzkumná loď byla tak blízko, a přesto se zdála strašně daleko. U lana spuštěného na palubu spodní lodě čekalo před nimi jen asi deset lidí. Doktor Egan se rozhodl, že spolu s dcerou vydrží žár i kouř do chvíle, než na ně dojde řada, aby se spořádaně spustili po laně. Nicméně nedisciplinovaný dav kašlajících a napolo se dusících lidí ho přitiskl na zábradlí. Najednou se z lidské záplavy vynořil mohutný muž s rezavými vlasy a knírem, který mu zakrýval málem polovinu tváře a dosahoval až k licousům, a pokusil se vyrvat Eganovi z rukou jeho kožený kufřík. I když v první chvíli inženýr zkameněl, uchoval si přece jen dostatek duchapřítomnosti, aby kufřík nepustil a naopak ho vší silou sevřel v ruce.

Kelly s hrůzou pozorovala tento souboj mezi oběma muži. Všimla si, že nedaleko nich stojí důstojník ve vzorně upravené a nažehlené uniformě a zcela nezúčastněně konflikt sleduje. Byl to černoch s obličejem tvrdým jako obsidián, s pevně řezanými rysy.

„Dělejte něco!“ vykřikla na něj Kelly. „Nestůjte tady! Pomozte mému otci!“

Černý důstojník však její prosby prostě ignoroval. Namísto toho udělal krok vpřed a k nesmírnému údivu Kelly začal v boji o kufřík pomáhat rusovlasému útočníkovi.

Pod tlakem dvou dospělých mužů Egan ztratil rovnováhu a zavrávoral zpět zády k zábradlí. Jeho nohy opustily palubu a on hlavou napřed přepadl do vody. Nečekaným pohybem poněkud zaskočeni, černý důstojník i vlasatý útočník se zarazili, ale za okamžik se zamíchali do davu a splynuli s ním. Kelly zoufale vykřikla, vrhla se k zábradlí a pohlédla dolů právě včas, aby zahlédla, jak tělo jejího otce s obrovským cáknutím dopadá do vody.

Zadržela dech na dobu sotva delší dvaceti sekund, připadala jí však jako nekonečná hodina, než se jeho hlava opět objevila na hladině. Egan nyní na sobě již neměl plovací vestu, tu ztratil při dopadu do vody. Kelly se zastavilo srdce, protože se jí zdálo, že její otec není při vědomí. Hlava mu klesla kupředu a bezvládně se kývala.

Náhle, bez nejmenšího varování Kelly ucítila na krku cizí ruce, jejichž prsty ji začaly svírat. Překvapená a šokovaná Kelly divoce kopla směrem za sebe, zatímco se snažila uvolnit krk ze sevření. Se značnou dávkou štěstí se jí podařilo zasáhnout útočníka botou do rozkroku. Následoval ostrý nádech a stisk jejího krku okamžitě povolil. Prudce se otočila a zjistila, že před ní stojí znovu onen černý důstojník.

Pak se na jeho místo vedral jeho rusovlasý společník, odstrčil ho stranou a vrhl se po Kelly. Ta však mezitím pevně uchopila límec záchranné vesty a skočila do prázdna přesně v okamžiku, kdy se po ní útočník sápal.

Celý svět kolem ní se stal jednou rozmazanou skvrnou. V okamžiku však již její tělo dopadlo do vody. Ten náraz z ní vyrazil dech. Slaná voda jí vnikla do nosu a Kelly musela bojovat s nutkáním otevřít ústa a prudkým vydechnutím ten proud zarazit.

V záplavě bublin se ponořila pod hladinu a moře se nad ní zavřelo. Když se její cesta ke dnu zpomalila a ona vzhlédla, uviděla, jak se od hladiny odrážejí světla obou lodí. Udělala několik prudkých

temp a spolu s pomocí záchranné vesty se její hlava brzy ocitla nad vodou. Několikrát se hluboce nadechla a rozhlédla kolem. Zakrátko spatřila svého otce, jak se bezvládně pohupuje na vlnách ve vzdálenosti asi deseti metrů od ožehlého boku výletní lodě.

Pak se přes něj převalila vlna a ona ho ztratila z očí. Horečně se vydala k místu, kde ho viděla naposledy. Když ji nadzvedla další vlna, zahlédla ho opět, tentokrát necelých sedm metrů daleko. Konečně se k němu přiblížila, objala ho jednou rukou kolem ramen a tahem za vlasy mu zvedla hlavu z vody. „Tati!“ volala na něj.

Eganovi se zatřepetala víčka a on upřel oči na svou dceru. Celý obličej měl zkroucený jakoby v bolestivé křeči. „Kelly, zachraň se sama!“ pronesl namáhavě. „Já už nemůžu.“

„Drž se, tati,“ povzbuzovala ho. „Brzo nás vyzvedne člun.“

Napřáhl k ní hnědý kufřík, který stále držel v ruce. „Když jsem spadl do vody, narazil jsem na tohle. Určitě jsem si zlomil páteř. Mám ochrnuté nohy a nemůžu plavat.“

Kelly se dotklo nějaké tělo, vznášející se na hladině obličejem dolů. Odstrčila je a násilím se přiměla nezvracet. „Zůstanu s tebou, tati. Neopustím tě. Můžeme využít ten kufřík jako plovák.“

„Vezmi si ho,“ zamumlal a strčil jí ho do ruky. „Opatruj ho, dokud nepřijde vhodný čas.“

„Já ti nerozumím.“

„Dovíš se.“ Nyní již sotva vyslovoval. Tvář se mu znovu zkřivila agónií bolesti a pak se celá jakoby propadla.

Kelly byla šokovaná jeho defétismem, dokud si neuvědomila, že jí otec před očima umírá. Egan sám věděl, že jeho život je u konce. Necítil však sebemenší paniku ani strach. Byl se svým osudem srozuměn. Jeho největší lítostí však nebyla ztráta dcery doufal pevně, že ta bude zakrátko v pořádku. Nejhorší bylo, že se nedoví, jestli jeho objev, který učinil na papíře, bude fungovat i ve skutečnosti. Pohlédl Kelly do jejích modrých očí a lehce se usmál.

„Tvoje matka na mě čeká,“ zašeptal.

Kelly se zoufale rozhlížela po záchranném člunu. Ten nejbližší byl necelých sedmdesát metrů daleko. Pustila otce, odplavala několik metrů jeho směrem, začala mávat rukama a volat. „Tady! Pojeďte sem!“

Nějaká žena, napůl udušená kouřem a zmítající se ve vlnách, ji zahlédla ve chvíli, kdy ji samotnou vytahovali z moře, a ukázala námořníkům jejím směrem. Ti však byli právě zaneprázdněni zachraňováním dalších osob, a tak ji neviděli. Kelly se tedy po chvíli převalila na záda a plavala naznak zpátky k otci. Ten tu však již nebyl. Na hladině plaval pouze jeho hnědý kožený kufřík. Egan ho konečně pustil z ruky a sklouzl do hlubin. Kelly ho uchopila a rozplakala se. Ve stejné chvíli však z horní paluby skočil do vody jakýsi mladík. Dopadl téměř přímo na ni a koleny jí udeřil do hlavy. Kelly se v okamžení ponořila do černé prázdnoty.

***

Zpočátku na palubu *Deep Encounteru* proudily jen potůčky zachráněných trosečníků. Brzy se však pramínky změnily v lidskou potopu, která zakrátko posádku i vědecké osazenstvo lodě totálně zaplavila. Záchranářů zkrátka nebylo dost, aby takový objem zvládli. Jednapadesát mužů a osm žen na palubě *Deep Encounteru* prostě nedokázalo pracovat ani dost intenzivně, ani dostatečně rychle.

I přes pocity frustrace a úzkosti nad tolika mrtvými a umírajícími ve vodě záchranáři vytrvale odmítali zvolnit ve svých snahách. Několik oceánologických vědců a systémových inženýrů odmítlo hrozící nebezpečí; uvazovali si lana kolem pasů a znovu a znovu skákali do rozbouřených vln, aby vždy každý uchopil po dvou tonoucích a pak se dal kolegy vytáhnout zpět na palubu *Deep Encounteru*. Jejich odhodlání a zaujetí, s jakým zachraňovali lidské životy, se později stalo po zásluze legendou v celé námořní historii.

Členové posádky průzkumné lodě obsadili čluny a horlivě lovili z vody trosečníky, kterých s dalšími a dalšími skokany neustále přibývalo. Voda pod zádí se tak brzy hemžila křičícími muži a ženami, kteří natahovali ruce ke člunům v úzkostlivé snaze na sebe upozornit.

Posádka na palubě obsluhovala rovněž palubní jeřáby, kterými spouštěli přes boky záchranné vory a šplhací sítě, jichž se zachytávali plavci předtím, než byli vyzdviženi na palubu. Přes zábradlí pro ně dokonce shazovali i požární hadice a provazové žebříky. Ačkoli se záchranáři bez ustání snažili, brzy je začal prostě přemáhat obrovský počet lidí, bojujících ve vodě o život. Později začali navíc propadat

zoufalství nad těmi, kdo se utopili ještě dřív, než je mohly dostihnout záchranné čluny.

Jakmile se zachránění ocitli na palubě, ujaly se jich ženské členky vědeckého týmu. Nejprve se jim snažily pozvednout psychiku a utěšit je, a teprve pak se začaly věnovat jejich popáleninám a ránám. Celá řada trosečníků byla osleplá kouřem, a tak museli být na ošetřovnu do jídelny mužstva odváděni. Ani jeden z vědců nebyl vycvičen, jak zacházet s lidmi, kteří se nadýchali kouře, ale rychle se učili a nakonec bylo jen stěží možno odhadnout, kolik životů se podařilo zachránit právě díky jejich horlivé snaze.

Nezranění zachránění byli směrováni do určených prostor uvnitř lodě tak, aby se neustále zachovávala rovnováha a stabilita plavidla. Byla vytvořena provizorní shromaždiště, kde se trosečníci evidovali a kde začínali pátrat po přátelích a příbuzných, kteří se jim v průběhu předchozích zmatků ztratili.

Během prvních třiceti minut vysvobodily čluny z vody na pět set trosečníků. Dalších dvě stě se k bokům *Deep Encounteru* dostalo na prámech a posádka je vyzdvihla na palubu pomocí navijáků. Zachránci se soustřeďovali pouze na živé. Mrtvá těla vraceli do moře, aby udělala místo těm, ve kterých stále ještě doutnala jiskra života.

Pokaždé když vyzvedli z vody a nalodili dvojnásobné množství cestujících, než kolik odpovídalo námořním regulím, přiblížily se čluny k zádi a pomocí jeřábových výložníků byly vyzdviženy přes zábradlí. Cestující pak mohli vystoupit přímo na palubu, aniž by museli šplhat po bocích lodě. Zranění byli tak pokládáni na nosítka a na nich odnášeni do lodní nemocnice a na převazovny. Tento systém, vypracovaný Pittem, byl mnohem výkonnější a dokázal vyprázdnit čluny a dostat je zpátky do vody v polovičním čase, než by jim zabralo klasické vykládání zachráněných a jejich postupný transport na palubu.

Burch si nemohl dovolit na záchranné práce ani pomyslet, protože celou svoji pozornost musel soustředit na udržení *Deep Encounteru* v dostatečné vzdálenosti od boků hořící lodě. Věděl, že toto je jeho a jedině jeho úkol. Byl by obětoval levou ruku za to, aby mohl zapnout systém dynamického udržování pozice, ale jelikož

byly obě lodě vystaveny vlivu větru a proudů, bylo takové přání marné.

S pohledem ostražitě sledujícím stále se zvětšující výšku vln narážejících do levoboku jeho lodě zapínal pomocné motory pro přídový boční posun pokaždé, když hrozilo, že trup *Deep Encounteru* narazí do masivní zádě *Emerald Dolphinu*. Byl to zápas, ve kterém zdaleka ne pokaždé zvítězil. Bolestivě zamrkal pokaždé, když ucítil náraz do lodních plátů. Nemusel být jasnovidec, aby si dokázal představit, jak škvírami v bocích začíná dovnitř proudit voda. Několik kroků od něj stál v kormidelně Leo Delgado a průběžně přepočítával údaje o váze a náklonu lodě, zatímco se na ni hrnuly doslova tuny zachráněných jako nekonečná zátopová vlna. Už teď byla nákladová značka na trupu, značící nejhlubší ponor lodě, dobrých pětačtyřicet centimetrů pod hladinou.

Úkolu organizovat a řídit záchranné operace se ujal Pitt. Těm, kdo horečně pracovali, aby spasili více než dva tisíce životů, se zdálo, že je snad všude. Pomocí přenosného rádia vydával rozkazy, vytahoval trosečníky z vody, naváděl čluny do míst, kam proud snášel zatoulaná těla, pomáhal ovládat jeřábové výložníky při vytahování člunů na palubu a jejich vykládání. Směroval zachráněné do podpalubí k čekajícím ošetřovatelům, kteří je odváděli nebo odnášeli dále. Chytal ve vzduchu děti, jejichž ruce a nohy již nevydržely nezvyklou námahu spojenou se šplháním po laně a pouštěly se již nějaké tři metry nad palubou. Se stále rostoucími obavami pozoroval, jak je loď neustále více přetížená a na záchranu přitom čeká ještě dalších tisíc trosečníků.

Rozběhl se do kormidelny, aby se u Delgada dověděl poslední údaje o rozdělení nákladu. „Jak moc je to zlé?“

Delgado vzhlédl od obrazovky počítače a pochmurně zavrtěl hlavou. „Není to dobré. Jestli přidáme ke svému dosavadnímu ponoru jediný metr, je z nás ponorka.“

„Venku ale čeká ještě tisíc lidí.“

„V tomhle moři nám začnou vlny zaplavovat okraje paluby dřív, než jich naložíme dalších pět set. Povězte vašim vědcům, ať posílají víc zachráněných na příď. Začínáme mít moc těžkou záď.“

Pitt vnímal tu špatnou zprávu a zíral na záplavu trosečníků, kteří se spouštěli nebo byli spouštěni po lanech na *Deep Encounter*. Pak sklouzl zrakem na pracovní palubu, kde se ze záchranného člunu právě vykládalo dalších šedesát vylovených z vody. Nedokázal si představit, jak by mohl odsoudit stovky lidí k smrti tím, že by jim odmítl přístup na jejich průzkumné plavidlo. V mysli se mu začalo formovat řešení, jakkoli pouze částečné. Vydal se rychle na pracovní palubu, kde sehnal dohromady několik členů posádky.

„Musíme odlehčit loď," řekl jim. „Odřízněte kotvu i řetěz a shoďte je do moře. Spusťte hydrografické průzkumné jednotky přes palubu a nechte je volně plout na hladině. Vyzvedneme je později. Každý kus vybavení, co váží víc než pět kilo, hoďte přes palubu!"

Poté, co ponorky přesunuli do vody a nechali je svému osudu, demontovali obrovský rám na zádi lodě, který dosud sloužil k vykládání a nakládání oceánologické aparatury, a jeho součásti rovněž shodili přes palubu. Jediná potíž byla v tom, že tento rám ve vodě neplaval. Potopil se ke dnu, následován obrovskými navijáky i s celými kilometry ocelových lan. Pitta však potěšilo, že trup se o dobrých patnáct centimetrů vynořil.

Pak vydal pokyn mužům ve člunech, které se přiblížily k mateřské lodi. „Náš problém s přetížením dosáhl kritického bodu. Až vyzvednete poslední trosečníky, plujte s nimi sami a na palubu už nikoho neberte."

Kormidelník mu mávnutím ruky pokyn potvrdil a znovu zamířil do chumlu lidí bojujících ve vodě o život.

Pitt vzhlédl, když na něj shora zavolal McFerrin. Ze svého vyvýšeného místa druhý důstojník viděl, že i přes všechna opatření o odlehčení lodě je plavidlo stále nebezpečně ponořené. „Kolik lidí můžete ještě naložit?"

„Kolik lidí tam ještě zůstalo?"

„Zhruba čtyři sta. Většinou členové posádky. Cestující jsou skoro všichni evakuovaní."

„Pošlete je dolů," řekl mu Pitt. „Je to všechno?"

„Ne," odpověděl McFerrin. „Polovina posádky se uchýlila na příď."

„Můžete mi říct, kolik jich tam asi je?"

„Dalších čtyři sta padesát.“ McFerrin pohlédl na obrovitého muže na *Deep Encounteru*, který řídil záchranné práce s tak neuvěřitelnou výkonností. „Můžu znát vaše jméno, pane?“

„Jsem Dirk Pitt, ředitel speciálních projektů NUMA. A vy?“

„Druhý důstojník Charles McFerrin.“

„Kde máte kapitána?“

„Kapitán Waitkus je nezvěstný,“ odpověděl McFerrin, „a nejspíš je mrtev.“

Pitt viděl, že i McFerrin utrpěl popáleniny. „Pospěšte dolů, Charlie. Mám tu pro vás láhev tequily.“

„Já dávám přednost skotské.“

„Nechám speciálně pro vás vydestilovat jednu láhev.“

Pitt se bleskově odvrátil, aby zachytil tělo jednoho děvčete, které sklouzlo po laně, a předal je do připravené náruče Misty Grahamové, jedné ze tří bioložek na *Deep Encounteru*. Po dítěti následovali její otec s matkou a všichni pak byli okamžitě zavedeni do podpalubí. Za okamžik už zase Pitt vytahoval z vody jednoho plavce, který byl příliš vyčerpaný, než aby se na pracovní palubu dokázal vyškrábat sám.

„Přesuňte se na levobok výletní lodě,“ nařídil kormidelníkovi záchranného člunu, „a vyzvedněte z vody lidi, které tam zanesl proud a vlny.“

Kormidelník, který pohlédl na Pitta, měl ve tváři vepsané vyčerpání. Přesto se dokázal ušklíbnout. „Měl bych konečně dostat taky nějaké spropitné.“

„Postarám se, aby to pak připsali k účtu,“ odpověděl Pitt a ušklíbl se. „Teď ale už jeďte, než se…“

Pronikavý dětský výkřik jako by se ozval přímo zpod jeho nohou. Pitt přiskočil k zábradlí a pohlédl dolů. Konce lana, které volně viselo z paluby, se drželo děvče, ne více než osmileté. Zřejmě se smeklo a spadlo přes palubu poté, co je zachránili, a v celkovém zmatku si toho nikdo nevšiml. Pitt se položil na břicho a natáhl dolů ruku. Ve chvíli, kdy děvče nadzvedla vlna, se mu je podařilo uchopit za zápěstí a vytáhnout z vody.

„Zaplavala sis hezky?“ zeptal se jí s úsměvem, aby zmírnil její šok.

„Ne, moře je moc divoké,“ odpověděla a mnula si oči, kouřem celé oteklé.

„Nevíš, jestli s tebou přišli i tvoji rodiče?“

Dívka přikývla. „Sešplhali z té lodě spolu se dvěma mými bratry a sestrou. Já jsem spadla do vody a nikdo si mě nevšiml.“

„Neměj jim to za zlé,“ mluvil na ni konejšivě, když ji v náručí nesl k Misty. „Vsadím se, že teď jsou nepříčetní strachy o tebe.“

Misty se usmála a vzala holčičku za ruku. „Pojď se mnou, najdeme mamku a taťku.“

Ve stejném okamžiku Pittův pohled zachytil skvrnu světlehnědých vlasů, rozestřených po modrozelené hladině jako krajka na kusu saténu. Obličej vidět nebyl, ale ochablé ruce dělaly drobné pohyby, jako by se pokoušely dělat tempa. Nebo to byl jen pasivní pohyb způsobený vlnami? Pitt přeběhl po palubě asi o sedm metrů dál, aby lépe viděl, v naději, že ona žena – podle vlasů to musela být žena – není ještě utopená. Nyní se hlava vynořila nad hladinu natolik, že zahlédl dvojici krásných velkých modrých očí, avšak úplně zemdlených.

„Vyzvedněte ji!“ zakřičel nejdřív Pitt na kormidelníka záchranného člunu a rukou ukazoval ženiným směrem. Člun byl však v této chvíli již na půli cesty kolem zádě *Emerald Dolphinu*, a tak ho kormidelník neslyšel. „Plavte ke mně!“ vykřikl tedy na neznámou ženu. Zahlédl, jak k němu otáčí oči, avšak nevidí ho.

Pitt bez dalšího přemýšlení vyšplhal na vršek zábradlí, chvíli tam balancoval a pak se vrhl do vody. Nevyplul okamžitě na hladinu, ale hnal se kupředu mohutnými tempy pod vodou jako olympijský závodník po startovním skoku. Ve chvíli, kdy jeho hlava i ruce konečně prorazily hladinu, stačil sotva zahlédnout, jak hlava neznámé ženy mizí pod vodou. Ještě sedm metrů a byl u ní a za vlasy ji vytáhl na hladinu. Přestože nyní ze všeho nejspíš připomínala utopenou krysu, bylo patrno, že se jedná o velice krásnou mladou ženu. Teprve nyní si všiml, že v ruce svírá držadlo koženého kufříku, který se však již naplnil vodou a stahoval ji do hlubin.

„Vy blázne!“ vyštěkl na ni. „Pusťte to!“

„Nemůžu!“ sykla s takovým odhodláním v hlase, že ho to překvapilo. „A nechci!“

Povzbuzen, že se dívka zjevně nenachází na prahu smrti, Pitt se dál nehádal, popadl ji za podprsenku a vlekl k *Deep Encounteru*. Když dosáhli boku lodě, natáhly se k nim ruce dobrovolníků, uchopily ji za zápěstí a vytáhly její tělo na palubu. Zbaven svého nákladu, Pitt vyšplhal po provazovém žebříku sám. Jedna z členek vědeckého týmu přehodila neznámé dívce přes ramena pokrývku a chystala se ji odvést do podpalubí, když ji Pitt zastavil.

Pohlédl do jejích hlubokých modrých očí a zeptal se jí: „Co je tak důležitého v tom kufříku, že jste málem zemřela, jak jste se ho snažila zachránit?“

Vyčerpaně na něj pohlédla. „Celoživotní práce mého otce.“

Pitt se podíval na kufřík s novou úctou. „Nevíte, jestli byl váš otec zachráněn?“

Dívka pomalu zavrtěla hlavou a vrhla beznadějný pohled na hladinu pokrytou popelem, na níž plavala spousta mrtvých těl. „Zůstal tam dole,“ zašeptala.

Pak se náhle otočila a zmizela v chodbě do podpalubí.

Čluny konečně skončily prohledávání místa neštěstí a vytahování živých lidí z vody. Ty, kdo potřebovali naléhavou lékařskou pomoc, převezly na záchrannou loď a pak se poněkud vzdálily. Na palubě měly tolik trosečníků, kolik jen mohly bezpečně unést, aby tak ulehčily stísněným poměrům mateřské lodě.

Pitt se s posádkami člunů spojil přenosnou vysílačkou. „Objedeme teď příď, abychom se podívali po eventuálních zbývajících cestujících. Následujte nás.“

Ani mraveniště nemohlo být tolik přecpané, jako byl *Deep Encounter*, když vzal na palubu posledního zachráněného. Těla se k sobě tísnila ve strojovně, ve skladech vědeckých přístrojů, laboratořích, kajutách posádky i vědeckého týmu. Lidé posedávali nebo polehávali v salónku, kuchyni, soukromých kajutách i v jídelně. Plné byly i všechny chodby. V kabině kapitána Burche se smístilo pět rodin. Lidé zaplnili i kormidelnu, mapovnu a radiokabinu. Celých tři sta čtyřicet čtverečných metrů pracovní paluby připomínalo ulici posetou stovkami lidí namačkaných na sebe.

Deep Encounter byl ponořen tak hluboko, že voda neustále olizovala jeho okraje a zalévala palubu pokaždé, když do trupu

narazila vlna vyšší než jeden a čtvrt metru. Mezitím se vyznamenávala posádka *Emerald Dolphinu*. Teprve když záď lodě opustil poslední pasažér, začali se sami spouštět po shozených lanech na palubu přeplněné záchranné lodě. Mnoho jich utrpělo popáleniny, přesto však čekali až do chvíle, než vyprovodili posledního cestujícího, a teprve pak ustoupili před šířícími se plameny a opustili svou loď.

Jakmile však vstoupili na palubu průzkumného plavidla, všichni schopní pohybu okamžitě začali přepracovaným hostitelům pomáhat pokud možno zpříjemnit stísněné poměry. Na palubu *Deep Encounteru* však dorazila i smrt. Několik těžce popálených a zraněných po skoku do vody podlehlo a uprostřed modliteb a pláče zesnulo. Mrtvá těla byla vynášena na palubu a spouštěna přes zábradlí do moře. Prostor pro živé byl totiž příliš cenný.

Pitt poslal důstojníky z opuštěné lodě do kormidelny, aby se ohlásili kapitánu Burchovi. Všichni do jednoho mu nabídli své služby, což bylo s potěšením přijato.

Vypadalo to, že McFerrin je poslední, kdo opouští hořící loď.

Pitt na něho čekal a uchopil ho za paži, aby popálený a totálně vyčerpaný důstojník neupadl. Pohlédl na McFerrinovy ožehnuté prsty a povzdechl si: „Škoda, že si nemůžu potřást rukou se statečným chlapem.“

McFerrin si neosobně prohlížel své ruce, jako by patřily někomu jinému. „No, myslím, že to chvilku potrvá, než se zahojí.“ Pak se mu tvář zakabonila. „Rád bych věděl, kolik těch chudáků, kteří se dostali na příď, zůstalo naživu. Jestli vůbec někdo přežil.“

„To brzo zjistíme,“ odpověděl Pitt.

Když se McFerrin rozhlédl po průzkumné lodi, uviděl, jak se vlny přelévají přes pracovní palubu. „Zdá se,“ pronesl bezvýrazně, „že se nacházíte v dost nebezpečné situaci.“

„Děláme, co můžeme,“ odpověděl s neveselým úsměvem Pitt.

Pak poslal McFerrina do lodní nemocnice a sám se otočil a zavolal na Burche na křídle můstku. „Tohle byl poslední ze zádi, kapitáne. Všichni ostatní se pokusili dostat na příď.“

Burch jen kývl hlavou a vypnul pohon příďového bočního posunu. Poté se odebral zpět do kormidelny. „Kormidlo je vaše,“

oznámil kormidelníkovi. „Vezměte to pěkně pomalu a opatrně kolem její přídě. Ať už jsou naše boky poškozené sebevíc, nechceme tu škodu ještě zhoršit.“

„Budu s ní zacházet jemně jako s motýlkem,“ ujistil ho mladý muž u kormidelního kola.

Burchovi se výrazně ulevilo, když se jeho loď vzdálila od plovoucího vraku. Vyslal Lea Delgada do podpalubí, aby zkontroloval rozsah škod na obšívce trupu a množství prosakující vody. Zatímco čekal na hlášení, zavolal šéfovi Marvinovi Housemu do strojovny. „Marvine, jak to vypadá kolem tebe?“

Hlavní mechanik House stál ve strojovně na lávce mezi motory a pozoroval tenký pramínek vody proudící kolem podstavců strojů. „Podle mého jsme utrpěli větší poškození trupu kdesi výš a směrem k přídi, nejspíš v jednom ze skladišť. Máme hlavní pumpy spuštěné naplno.“

„Dokážete zvládnout přítok vody?“

„Nařídil jsem svým lidem, aby spustili i pomocná čerpadla, abychom to udrželi pod kontrolou.“ House se odmlčel a pak pohlédl na zástupy zachráněných, kteří nyní zaplňovali každý volný kousek jeho milované strojovny, a zeptal se: „Jak to vypadá nahoře?“

„Je tu lidí jako na Times Square na Silvestra,“ odpověděl Burch.

Do kormidelny se vrátil Delgado. Už z prvního pohledu na jeho tvář bylo kapitánovi jasné, že mu nenese příjemnou zprávu.

„Několik lodních plátů je zkroucených a posunutých,“ hlásil zadýchaně Delgado, stále ještě lapaje po dechu po cestě z podpalubí. „Voda zatéká docela masivně. Čerpadla sice zatím na tu záplavu stačí, ale jestli se zhorší počasí, tak to nezvládnou. Jestli se vlny zvětší na dva a půl metru, nemáme naději.“

„Šéf House slíbil, že spustí pomocné pumpy, aby zastavil přibývání vody.“

„Já jenom doufám, že to bude stačit,“ poznamenal Delgado.

„Svolejte údržbářskou četu a dejte se do oprav trupu. Podepřete a zesilte poškozené pláty, jak to jenom půjde. Hlaste mi okamžitě každou změnu v rychlosti prosakování vody. Ať už k lepšímu, nebo k horšímu.“

„Provedu, pane.“

Burch právě s obavami hleděl na hrozivý šedý mrak, který se začal objevovat na jihozápadním horizontu, když do kormidelny vstoupil Pitt. Všiml si směru, jímž kapitán upírá zrak. „Jaká je poslední předpověď počasí?“ otázal se.

Burch se usmál a ukázal světlíkem na válcovitou nástavbu o průměru čtyř metrů, která skrývala dopplerovský radarový systém. „Nepotřebuju nejaktuálnější meteorologickou předpověď bouřkové dynamiky od nějakého supermoderního počítače, abych věděl, že nás v nejbližších dvou hodinách čeká pořádný vítr.“

Pitt se zahleděl na rostoucí mračna, která byla teď již sotva patnáct kilometrů daleko. I když se už plně rozednilo, ranní slunce zůstalo skryté za hrozivými oblaky. „Třeba nás to mine.“

Burch si naslinil prst a zvedl ho do výše. Pak zavrtěl hlavou. „Podle tohoto počítače nemine.“ Pak významně dodal: „Neexistuje šance, že bychom dokázali zůstat na hladině.“

Pitt si unaveně rukou otřel obočí. „Jestliže uvažuju průměrnou váhu šedesáti kilo na každého muže, ženu a dítě, tak *Deep Encounter* má teď zátěž sto dvaceti tun navíc, když nepočítám posádku ani vědecký tým. Jediná naděje, jak zůstat na hladině, je přeložit většinu lidí na jinou loď.“

„Do žádného přístavu to ale nestihneme,“ dodal Burch. „Potopíme se dřív, než urazíme jedinou míli.“

Pitt vstoupil do radiokabiny. „Nějaká nová zpráva od Australanů a od té kontejnerové lodě?“

„Podle radaru se *Earl of Wattlesfield* nachází necelých patnáct kilometrů daleko. Australský křižník se snaží, ale má před sebou pořád ještě nějakých padesát kilometrů.“

„Řekni jim, ať dělají, co můžou,“ požádal Pitt vážným hlasem radistu. „Jestli nás zasáhne ta bouře dřív, než se sem dostanou, tak třeba už nebudou mít ani koho zachraňovat.“

***

Interiér *Emerald Dolphinu* se postupně rozpadal, přepážky se kácely jedna přes druhou, paluby se propadávaly. Během necelých dvou hodin od začátku požáru byl luxusní vnitřek výletní lodě zničen. Celá nástavba se zbortila do ohnivého pekla. Výzdoba prostor, elegantní nákupní uličky se stylovými obchody, umělecké

sbírky v hodnotě sedmdesáti osmi milionů dolarů, okázalé kasino, jídelny i salónky, luxusní kajuty a opulentní zábavní a sportovní zařízení, z toho všeho teď zůstal jen kouřící popel.

Všichni shromáždění na otevřené palubě *Deep Encounteru*, bývalí cestující i posádka, ženy a muži horlivě pracující na průzkumné lodi NUMA, se zastavili v práci a se směsí smutku a úžasu upřeně zírali do holocaustu plamenů, zatímco kapitán Burch pomalu vedl svou loď kolem zádi hořícího obra směrem k jeho přídi.

Dřívější výletní loď už nepřipomínala ohnivou kouli; změnila se v pomalu uhasínající výheň. Zuřivý oheň stačil zaútočit a strávit každý kousek hořlavého materiálu a teď již žádnou další potravu nenacházel. Záchranné čluny s laminátovými trupy groteskně visely v závěsech, zdeformovány žárem téměř k nepoznání. Rozlehlé kruhovité paluby klesly dolů a objaly lodní trup jako svěšená křídla obřího mrtvého supa. Vysoko umístěný vyhlídkový salónek i větší část můstku se propadly do nitra lodě a prakticky zmizely, jako by je pohltila obrovská propast. Většina roztaveného skla začínala chladnout a tuhnout do naprosto nepřirozených tvarů.

Celá okrouhlá nástavba se následkem masakru zbortila pod příkrovem vznášejícího se oblaku kouře. Z otvorů v trupu náhle vyrazily čerstvé plameny pocházející z nových výbuchů uvnitř lodě. *Emerald Dolphin* se otřásl jako obrovská zmučená nestvůra. Přesto však stále odmítal zemřít a ponořit se pod příkrov vln. I nadále se nechal unášet mořem, jež každou minutu šedivělo a bouřlivě se zvedalo. Brzy z celého hrdého plavidla nezůstane nic než prázdná skořápka. Už nikdy se na něm nerozlehne ozvěna kroků, rozhovory ani smích rozjařených cestujících. Už nikdy majestátně a hrdě nevpluje do žádného exotického přístavu světa. Jestli zůstane na hladině i poté, co zhasne poslední oheň a trup nesmírnému žáru odolá, odvlečou ho do posledního útočiště, do doků, a tam ho rozřežou na beztvaré kusy kovu.

Pitt upíral pohled na vrak s hlubokou lítostí v srdci a pozoroval, jak se pohádkové plavidlo nezadržitelně mění v trosku. Na tváři dokonce cítil horko sálající přes vodu až k němu. Napadlo ho, proč tak krásná loď musí umřít. Proč některé dokáží brázdit oceány po celé desítky let, aniž by je potkala nejmenší nehoda, aby nakonec

mírumilovně skončily ve starém železe, zatímco jiným, jako například *Titaniku* na jeho první plavbě nebo nyní *Emerald Dolphinu*, určil osud tak brzký konec. Existují šťastné lodě a vedle nich ty, které plují jen do zapomnění.

Stál tak, shrbený nad zábradlím, ztracený ve svých myšlenkách, když se k němu přiblížil McFerrin a stanul vedle něho. Druhý palubní důstojník *Emerald Dolphinu* zůstal podivně tichý po celou dobu, kdy se *Deep Encounter* pomalu sunul podél oné hrůzné scény. Záchranné čluny, přetížené nákladem trosečníků, se držely v kýlové vodě za výzkumnou hydrografickou lodí.

„Jak jsou na tom vaše ruce?“ otázal se Pitt soucitně.

McFerrin je zvedl a ukázal obvazy připomínající bílé rukavičky. Jeho obličej, s popálenou a zarudlou kůží, byl celý zbarvený dezinfekčním zásypem a vypadal jako nevzhledná maska k Halloweenu. „Řeknu vám, že dostat se do koupelny není vůbec nic snadného.“

Pitt se pousmál. „To si dokážu představit.“

McFerrin, nacházející se na pokraji lítostivé zuřivosti, upíral oči na děsivý obraz plovoucí hrobky a vypadal jako v transu. „To se nikdy nemělo stát,“ pronesl rozrušeně.

„Co to podle vás způsobilo?“

McFerrin se odvrátil od žhnoucího pokrouceného vraku. Tvář měl hněvivě napjatou. „Nebylo to řízení Boží, to vám můžu říct úplně jistě.“

„Vy myslíte na terorismus?“ otázal se nevěřícně Pitt.

„O tom nemám nejmenší pochybnost. Oheň se rozšířil až moc rychle, než aby k tomu mohlo dojít náhodou. Nefungovalo jediné automatické protipožární zařízení. A když jsme se je pokusili spustit manuálně, ani v nejmenším nezareagovaly.“

„Já zase nechápu, proč váš kapitán nenechal vyslat nouzový signál. Zamířili jsme k vám teprve ve chvíli, kdy jsme zahlédli nad obzorem rudou záři. Ale i potom jste na žádné naše dotazy vůbec nereagovali.“

„První důstojník Sheffield!“ McFerrin jeho jméno téměř vyplivl. „Byl naprosto neschopný velet a rozhodovat. Když jsem zjistil, že se nevysílalo volání o pomoc, okamžitě jsem se pokusil spojit s

rádiovou kabinou, ale bylo už pozdě. Už se tam dostal oheň a radista utekl.“

Pitt ukázal na vysokou příď výletní lodě. „Vidím tam nějaký život.“

Teď už byla dobře patrná skupina mávajících a gestikulujících lidí na samé špici hořícího vraku. Vedle těch, kteří se uchýlili na záď, se asi padesáti cestujícím a značnému počtu členů posádky podařilo dostat i na otevřenou přední palubu. Naštěstí pro ně byla příď vzdálena dobrých sedmdesát metrů od přepážky nástavby a proti větru od ohně a dusivého dýmu, který se nyní valil směrem na záď.

McFerrin se narovnal, dlaní si zastínil oči před paprsky vycházejícího slunce a pohlédl na drobné postavičky poskakující vysoko nad přídí. „Většinou jsou to členové posádky. Je mezi nimi jenom pár pasažérů. Vypadá to ale, že nějakou chvíli ještě vydrží. Oheň se šíří na opačnou stranu.“

Pitt přiložil k očím dalekohled a prozkoumal hladinu v blízkosti přídě. „Zdá se, že zatím nikdo neskočil. Ve vodě nevidím žádné tělo, nikdo tam neplave.“

„Jelikož jsou zatím před ohněm v bezpečí,“ rozhodl Burch vycházející právě z kormidelny, „bude lepší, když je necháme, dokud nedorazí další loď nebo dokud se nezklidní počasí.“

„Je jasné, že kdybychom měli naložit ještě dalších čtyři sta lidí, už bychom se na hladině neudrželi, zvlášť na tomhle moři,“ souhlasil Pitt. „Už teď jsme jen kousek od převrácení a potopení.“

V posledních minutách na ně začal stále silněji dorážet vítr, jehož rychlost stoupla z patnácti na padesát kilometrů v hodině. Na vrcholcích vln se začaly objevovat bílé čepičky pěny a vzdouvání se přeměnilo v neutuchající nápor vodních mas, dosahujících nyní již téměř třímetrové výšky. To všechno však bylo stále jen pouhé varování toho, co mělo přijít vzápětí.

Pitt vyrazil z můstku a začal hlasitě nabádat posádku i členy vědeckého týmu, aby z otevřené paluby odvedli co nejvíc lidí dovnitř a aby všechny zbývající zajistili a uvázali tak pevně, aby je nespláchly vlny, až se začnou valit přes zábradlí. Tlačenice na dolních palubách se sice brzy stala téměř nesnesitelná, ale jiná

možnost tu nebyla. Ponechat stovky lidí vystavené útokům bouřlivých živlů by se prakticky rovnalo rozsudku smrti.

Pitt se pozorně zadíval i na posádky obou člunů plujících za zádí *Deep Encounteru*. Jejich situace v něm vyvolávala obavy. Moře bylo příliš rozbouřené, než aby se mohly přiblížit k mateřské lodi a vyložit cestující. Pak se Pitt obrátil na kapitána Burche. „Navrhuju, kapitáne, abychom se otočili a přesunuli se na závětrnou stranu toho vraku, kde bychom se mohli přece jen trochu skrýt před větrem a vlnami. Jestli nevyzvedneme záchranné čluny s cestujícími na palubu, musíme je během nejbližších minut dostat do klidnější vody, jinak bude pozdě."

Burch přikývl. „To je rozumný návrh. Může to být pro ně jediná záchrana."

„Opravdu bychom je nemohli vzít na palubu?" otázal se McFerrin.

„Dalších sto lidí by pro tuhle loď znamenalo to poslední nic, které umoří osla," pronesl Burch suše.

McFerrin se na něj podíval. „Nemůžeme si ale přece hrát na pánaboha."

Grimasa v Burchově obličeji byla výrazem zoufalství. „Můžeme, jestliže jsou v sázce životy všech zachráněných, kteří jsou už na palubě."

„Souhlasím," pronesl Pitt pevným hlasem. „Budou na tom líp, když zůstanou chráněni v závětří *Emerald Dolphinu* před nejhorší bouří, než abychom je brali na palubu *Deep Encounteru*."

Burch na chvíli upíral pohled k palubě a v duchu zvažoval všechny možnosti. Nakonec trochu rezignovaně kývl hlavou. „Necháme ty čluny uvázané těsně za naší zádí pro případ, že by se situace stala kritickou a my museli ty trosečníky vyzvednout." Pak se otočil čelem k šedivé stěně, která se k nim nad hladinou moře blížila jako husté mračno kobylek. „Můžeme jenom doufat, že nám Bůh dá aspoň naději."

Bouře se s jekotem hnala k lodi a jejímu malému lidskému ostrůvku. Ještě několik málo minut a pohltí je. Slunce zmizelo již před nějakou dobou, stejně jako poslední zbytky modré oblohy. Hřebeny vln vířily jako dervišové v tanci a vrhaly k nebi závoje pěny

a vodní tříště. Přes otevřenou palubu se přelévaly teplé mořské vlny a zaplavovaly všechny, kdo se před nimi nemohli skrýt v podpalubí. Ti šťastnější, které bylo možno nacpat světlíky dolů, se nyní tísnili na schodech a chodbách, namačkaní na sebe jako cestující v předměstském autobusu při dopravní špičce.

Jelikož se teď záchranné čluny nacházely poměrně blízko stále ještě hořícího vraku, trpělo jejich osazenstvo daleko víc sálajícím horkem než bouřlivým větrem a vlnami, jež si s nimi na rozbouřeném moři pohazovaly. Pitt i Burch je velice pečlivě pozorovali, připraveni je při první známce nebezpečí přitáhnout a riskovat jejich nalodění.

Jestli se brzy neobjeví pomoc a *Deep Encounter* se potopí i se svým drahocenným nákladem, příliš mnoho zachráněných na hladině nezůstane.

„Nevíte, jestli tu někdo nemá rádio?“ zeptal se Pitt McFerrina.

„Všichni důstojníci mají přenosné vysílačky.“

„Jaká je jejich frekvence?“

„Dvaadvacet.“

Pitt přitiskl rádio těsně k ústům a cípem kabátu ho zčásti zakryl, aby poněkud ztlumil vytí větru. „*Emerald Dolphine*, tady je *Deep Encounter*. Slyší mě na palubě nějaký důstojník? Přepínám.“ Tuto výzvu opakoval třikrát. Nejprve se ozývalo jenom praskání statické elektřiny, ale po chvíli odpověděl ženský hlas: „Slyším vás, *Deep Encountere*. Ne moc dobře, ale rozumím vám.“

„Mám nějakou ženu,“ vykřikl Pitt s pohledem obráceným k McFerrinovi.

„To vypadá na Amelii Mayovou, naši hlavní lodní pokladní.“

„Ten oheň způsobuje poruchy. Sotva jí rozumím.“

„Zeptejte se jí, kolik je na přední palubě lidí,“ nařídil Burch.

„Mluvím s Amelií Mayovou?“ otázal se Pitt.

„Ano, jak to, že znáte moje jméno?“

„Váš druhý důstojník tu stojí vedle mě.“

„Charles McFerrin?“ vykřikl hlas. „Díky Bohu! Myslela jsem, že Charlie uhořel.“

„Můžete odhadnout, kolik cestujících a členů posádky je tam s vámi?“

„Podle mého nejlepšího odhadu je tady asi čtyři sta padesát členů posádky a zhruba šedesát cestujících. Kdy můžeme začít opouštět loď?“

Burch vzhlížel k přídi hořící lodě s hrůzou. „Ty už nemůžeme vzít na palubu ani náhodou,“ pronesl znovu se smutným potřesením hlavy.

„Ať se na to podíváme z kterékoli strany, nevypadá to dobře,“ poznamenal Pitt. „Vítr a vlny stoupají docela děsivě každou minutu. Naše čluny je vyzvednout nedokážou, a jestli se pokusí naskákat do vody a doplavat k naší lodi, bude to sebevražda.“

Burch souhlasně přikývl hlavou. „Naší jedinou nadějí je ta britská kontejnerová loď, respektive to, jestli se sem dostane během nejbližší půlhodiny. Potom už budeme všichni v rukou Božích.“

„Slečno Mayová,“ promluvil znovu Pitt, „prosím vás, poslouchejte mě. Naše loď je naložená nad bezpečnou míru. Navíc nám hrozí potopení, protože máme poškozený trup. Musíte tam vydržet, dokud se nezlepší počasí nebo dokud nedorazí další záchranná loď. Rozumíte mi?“

„Ano, rozumím,“ zazněla odpověď. „Vítr teď žene oheň k zádi, takže horko není tak nesnesitelné.“

„To ale dlouho nevydrží,“ varoval ji Pitt. „*Dolphin* se začíná otáčet a brzo bude bokem k větru i k proudu. Kouř i plameny se vám začnou přibližovat a za chvíli budou šlehat přes váš pravobok.“

Nastala odmlka, ale pak Amelie rezolutně pronesla: „Počítám, že budeme muset naše sladké řeči přerušit.“

Pitt zašilhal proti vodní tříšti hnané větrem vzhůru k přídi hořícího vraku. „Jste velice neohrožená dáma. Doufám, že se setkáme, až tohle všechno bude za námi. Zvu vás na večeři.“

„Možná.“ Následovalo zaváhání. „To byste mi musel nejdřív říct své jméno.“

„Jmenuju se Dirk Pitt.“

„To je silné jméno. Líbí se mi. Přepínám a konec.“

McFerrin se unaveně usmál. „Je to skvělé stvoření, Pitte. A pokud jde o muže, je dost nezávislá.“

Pitt se ušklíbl. „Žádná jiná by mě taky ani nelákala.“

Déšť se k nim nyní přiblížil jako téměř souvislá lesklá stěna, ne postupně, ale najednou, jako potopa. A *Emerald Dolphin* přitom stále hořel. Jeho boky byly rozžhavené do ruda, když na ně dopadly záplavy vod, a v okamžiku byl celý vrak zahalen do obrovského oblaku páry.

„Zaveďte nás tak na sedmdesát metrů od jejího trupu, pěkně pomalu a opatrně," nařídil Burch kormidelníkovi. Měl nepříjemný pocit z toho, jak loď poskakuje a naklání se pod útoky stále větších vln. Zakrátko ho ještě více rozladil telefonát prvního strojního důstojníka House.

„Ta naše stará holka dostává pěknou nakládačku," hlásil. „Trhliny v trupu se postupně zvětšují. Nedokážu odhadnout, jak dlouho budou pumpy ještě zvládat situaci, dokonce i při zapojení všech pomocných čerpadel."

„Přesouváme se do závětří výletní lodě," odpověděl Burch. „Doufám, že nás její trup před tou bouří aspoň trochu ochrání."

„Každá troška může pomoct."

„Dělejte, co dokážete."

„Není to moc snadné," zavrčel House. „Zvlášť když člověk musí pořád přelézat kupy těl, namačkaných hůř než sardinky."

Burch se otočil k Pittovi, který zíral dalekohledem do mokrého přítmí. „Vidíte nějakou stopu té kontejnerové lodě nebo australského křižníku?"

„Déšť sice omezil viditelnost na minimum, ale podle radaru se ta kontejnerová loď nachází necelých tisíc metrů od nás."

Burch vytáhl starý šátek a otřel si čelo a zátylek. „Doufám jenom, že její kapitán je dobrý námořník, protože bude potřebovat každý kousíček svých zkušeností."

***

Kapitán Malcolm Nevins, velitel kontejnerové lodě *Earl of Wattlesfield* společnosti Collins and West Shipping Lines, seděl ve svém vyvýšeném otáčecím křesle na můstku, s nohama položenýma na zábradlí, a pozorně sledoval obrazovku radaru. Ještě před necelými deseti minutami měli hořící loď v dohledu, pak je však neobvyklou rychlostí zahalila bouře a záplava deště je dokonale oslepila. S naučenou nonšalancí vytáhl z kapsy kalhot platinové

pouzdro na cigarety, otevřel ho, vybral odtud jednu dunhillku a zasunul si ji mezi rty. Trochu nepatřičně si tuto drahou cigaretu připálil starým odřeným a trochu deformovaným zapalovačem zippo, který ho doprovázel již od let, kdy sloužil v královském námořnictvu během války o Falklandy.

Nevinsův brunátný obličej, obvykle usměvavý a plný vrásek smíchu, byl nyní maximálně soustředěný. Jeho jasně šedé oči hleděly zpříma a ostražitě. V duchu si představoval, jaké peklo ho asi čeká. Rádiové zprávy od amerického výzkumného plavidla zněly poněkud morbidně, když popisovaly více než dva tisíce lidí, kteří se snaží uniknout z hořící výletní lodě. Za celých svých třicet let na moři nevzpomínal, že by někdy zažil tragédii takového rozsahu.

„Tamhle," zvolal náhle první důstojník Arthur Thorndyke a ukázal oknem můstku na pravobok před příď.

Provazy deště se na okamžik rozestoupily, jako by se náhle roztáhly záclony, a mezi nimi se objevilo hořící plavidlo, zahalené do oblaku kouře a páry. „Motory POMALU VPŘED," nařídil Nevins.

„Provedu, pane."

„Jsou připravené posádky záchranných člunů?" zeptal se Nevins, když se před nimi v lijáku zjevily obrysy mohutné zábavní lodě.

„Posádky jsou připraveny ke spuštění člunů," odpověděl Thorndyke. „Musím říct, že jim plavbu v moři se čtyřmetrovými vlnami nezávidím."

„Přiblížíme se tak blízko, jak jen to bude možné, abychom ušetřili čas a zkrátili vzdálenost." Vzal do ruky dalekohled a namířil ho na hladinu v okolí lodě. „Nikoho tam plavat nevidím a taky tam není ani stopa po záchranných člunech."

Thorndyke pokynul hlavou k jejich ohořelým troskám. „Z těch nikdo loď neopustil."

Nevins náhle ztuhl a v duchu mu vytanula představa plápolajícího trupu s tisícovkami mrtvol na palubě. „Ztráty na životech musely být hrozné."

„Nikde ale nevidím ani tu americkou výzkumnou loď." Nevins se v situaci okamžitě orientoval. „Objeďte ten vrak. Američani musí být na závětrné straně."

Earl of Wattksfield se pomalu sunul neuspořádaně rozbouřenými vodami, jako by ani nevnímal všechny ty strašlivé hrozby moře a dalších přírodních sil, jež se na něj vrhaly. Se svými 68 000 tunami byl delší než městský blok domů a jeho paluby se tyčily do výše několika poschodí. Všechny paluby byly obloženy kontejnery obsahujícími nejrůznější náklad. Tato nákladní loď již více než deset let křižovala všechny oceány světa, v každém počasí, aniž by za celou tuto dobu ztratila jediný kontejner nebo jediný život. Byla považována za šťastnou loď. Zejména vlastními majiteli, protože jim svými spolehlivými službami vydělala již několik milionů liber.

Po dnešku se navíc stane stejně slavnou jako *Karpatia*, tedy loď, jež spasila trosečníky z *Titaniku*.

Vítr pomalu začínal dosahovat síly vichřice a vlny se zdvihaly stále výš. Nic z toho však na mohutnou kontejnerovou loď nemělo nejmenší vliv. Nevins nicméně nechoval příliš naděje na záchranu cestujících nebo posádky nešťastné lodě. Ti, co unikli smrti uhořením, uvažoval, museli naskákat přes palubu a do této chvíle se v rozbouřených vodách zaručeně již dávno utopili. Jak *Earl of Wattksfield* pomalu obeplouval vysokou klenoucí se příď, objevila se náhle obrovitá zeleně namalovaná písmena hlásající jméno *Emerald Dolphin*. Nevins si náhle uvědomil, že tuto překrásnou zábavní loď přednedávnem zahlédl, když opouštěla přístav v Sydney. Pak se před ním naprosto nečekaně, bez nejmenšího varování, otevřela neuvěřitelná scéna.

Ve vlnách, jež byly stále ještě šlehajícími plameny zbarveny do oranžova, se tam těžce převaloval *Deep Encounter*. Boky lodě byly ponořené téměř po zábradlí, paluba do posledního místečka plná lidí. Necelých dvacet metrů za její zádí se zmítaly dva záchranné čluny, oba rovněž plné lidských těl. Průzkumná loď vypadala, jako by měla každým okamžikem zmizet pod hladinou.

„Prokristapána!“ zamumlal Thorndyke. „Připadá mi, jako když se potápí.“

Radiooperátor se vyklonil ze své kabiny. „Pane, mám kontakt s někým na té americké lodi.“

„Přepněte ho do reproduktoru.“

V několika sekundách se v amplionech rozezněl cizí hlas. „Kapitánovi a posádce kontejnerové lodě. Jsme zatraceně rádi, že vás vidíme.“

„Tady je kapitán Nevins. Mluvím s kapitánem lodě?“

„Ne, kapitán Burch je dole ve strojovně. Kontroluje tam prosakování vody.“

„Kdo tedy jste?“

„Dirk Pitt, ředitel speciálních projektů Národní podmořské a oceánské agentury NUMA.“

„V jakém stavu je vaše loď? Vypadáte, skoro jako byste se chystali jít ke dnu.“

„Nemáme k tomu daleko,“ odpověděl Pitt upřímně. „Poškodili jsme si obšívku trupu, když jsme se pokoušeli vyvázat u zádi té výletní lodě, abychom mohli vzít na palubu trosečníky. Teď nabíráme vodu o něco rychleji, než jsou naše čerpadla schopná zvládnout.“

„Kolik zachráněných máte na palubě?“ chtěl vědět Nevins, stále ještě překvapený množstvím postav, jež jedna jako druhá bojovaly o to, nenechat se spláchnout přes palubu.

„Kolem devatenácti set, a další stovka je ještě v záchranných člunech.“

„Bože můj!“ Nevins vyslovoval pomalu, užasle a skoro šeptem. „To mi chcete říct, že jste zachránili dva tisíce trosečníků?“

„Plus minus nějakých padesát.“

„Kam jste je proboha všechny narovnali?“

„To se budete muset přijít podívat sám,“ odpověděl Pitt.

„Není divu, že vypadáte jako husa, která spolkla rybu,“ zamumlal Nevins udiveně.

„Na přídi té zábavní lodě ale čeká na zachránění pořád ještě nějakých pět set členů posádky a cestujících. Ty už jsme naložit nemohli, abychom neohrozili životy ostatních.“

„Hrozí nebezpečí, že tam uhoří?“

„Jsme ve spojení s jejich důstojníkem a podle hlášení nejsou momentálně v akutním nebezpečí,“ vysvětloval Pitt. „Se vší úctou bych navrhoval, kapitáne, že současnou nejvyšší prioritou je převezení tolika trosečníků z naší lodě na vaši, kolik jen to bude

možné, pokud se ještě držíme na hladině. Byli bychom vám vděčni, kdybyste začali s těmi lidmi na záchranných člunech. Ti jsou na tom nejhůř.“

„Jdeme na to. Dám spustit čluny a zahájíme přesun zachráněných z vašeho plavidla na moji loď. Rozhodně tu pro ně máme víc místa. Jakmile vaše čluny vyloží náklad, budou moct naložit zbývající lidi z přídě výletní lodě. Ti se můžou do člunů spouštět po lanech.“

„Tuhle rutinu jsme už zvládli docela obstojně.“

„Tak bychom se do toho měli pustit.“

Nakonec Pitt dodal: „Ani nevíte, kapitáne Nevinsi, jaké je požehnání, že jste přijeli včas.“

„Jsem šťastný, že jsme byli nablízku.“

Nevins, na jehož obvykle veselém obličeji se nyní zračil výraz nevěřícnosti, se otočil na Thorndykea.

„Je to úplný zázrak, že se jim na tak malou loď podařilo naložit tolik lidí.“

„To je tedy opravdu zázrak,“ zamumlal Thorndyke a rovněž se tvářil značně překvapeně. „Abych parafrázoval Churchilla ještě nikdy nezachránila tak moc lidí taková malá hrstka.“

***

Kelly seděla na palubě v jednom ze skladišť *Deep Encounteru*, kolena přitažená k bradě. Připadala si, jako by ji někdo zavlekl do hodně ohavného kriminálu. Trosečníci byli v tomto malém prostoru tak namačkáni, že sedět mohly pouze ženy, zatímco všichni muži stáli. Když složila obličej do dlaní a rozplakala se, nikdo si jí ani nevšiml. Zmocnila se jí vlna smutku nad smrtí otce. Když viděla, jak se z něj jen na vzdálenost její natažené ruky vytrácí život, cítila bolestnou bezmoc a smutek.

Proč se to stalo? Kdo byl ten rusovlasý muž, který se na jejího otce vrhl, a proč to udělal? Co ten černý důstojník? Proč se otce nezastal a namísto toho se rovněž připojil k útoku? Vypadalo to, jako by se oba chtěli zmocnit otcova kufříku. Oči jí sklouzly k nevelkému koženému zavazadlu promáčenému slanou vodou, jež stále pevně tiskla k hrudi. Co asi obsahuje? Je to skutečně natolik důležité, aby pro to otec zemřel?

Zaháněla pocit vyčerpání a snažila se zůstat vzhůru pro případ, že by se znovu objevil ten zrzavý muž a pokusil se zmocnit jejího pokladu. Avšak horká, vlhká blízkost tolika těl a téměř selhávající klimatizace, jejíž efekt se rovnal účinku kostky ledu uvnitř rozpálené trouby, to všechno ji uspávalo, až nakonec upadla do neklidného přerušovaného spánku.

Za nějakou dobu se s trhnutím vzbudila; stále seděla na zemi, zády opřená o skříňku na lodní přepážce. Prostor kolem ní byl však najednou kupodivu liduprázdný. Žena, která se jí prve představila jako námořní bioložka, se k ní nyní skláněla a jemně jí shrnovala vlhké vlasy z očí, jako by hladila malé dítě. Obličej té ženy, a hlavně její oči byly unavené a vyčerpané, ale přesto dokázala na tváři vykouzlit povzbudivý úsměv.

„Je čas odejít," oslovila ji potichu. „Dorazila k nám britská kontejnerová loď a my všechny zachráněné přesunujeme na ni."

„Jsem vám a vaší posádce tolik vděčná. Nejvíc ale tomu muži, který pro mě skočil do vody a zachránil mě před utopením."

„Já bohužel nevím, kdo to byl," odpověděla žena, pohledná rusovláska s hnědýma očima.

„Nemohla bych zůstat na vaší palubě?" chtěla vědět Kelly.

„Obávám se, že ne. Nabíráme totiž vodu a máme dokonce pochyby, jestli vydržíme na hladině přes celou blížící se bouři." Pomohla Kelly vstát. „Měla byste si pospíšit, aby vám neujel člun."

Žena vyšla ze skladiště a vydala se směrovat další trosečníky na palubu, aby mohli být převezeni. Osamělá Kelly si ztěžka narovnala nohy, celé rozbolavělé z dlouhého sezení na tvrdé palubě. Téměř již došla ke dveřím, když ji náhle zastavil jakýsi mohutný člověk. Zaváhala, zvedla oči a pohlédla do kamenné, zpocené tváře rusovlasého muže, který ještě na palubě zábavní lodě napadl jejího otce. Ted vešel do skladiště a pomalu za sebou zavřel dveře.

„Co chcete?" zašeptala bojácně.

„Kufřík vašeho otce," odpověděl jí hluboký tichý hlas. „Když mi ho dáte, nic se vám nestane. Jinak vás budu muset zabít."

Kelly v jeho studených černých očích zahlédla pevné rozhodnutí. A ještě něco dalšího: poznání, že ten muž ji zabije, ať už mu ten kufřík vydá, nebo ne.

„Papíry mého otce? Na co je chcete?“

Útočník pokrčil rameny. „Já jsem jenom výkonná síla. Mým úkolem je dodat kufřík a jeho obsah, to je všechno.“

„Dodat komu.?“

„Na tom nezáleží,“ odsekl a do hlasu se mu začala vkrádat netrpělivost.

„To mě zastřelíte?“ zeptala se ho Kelly, zoufale bojující o každou vteřinu života.

„Já nepoužívám ani střelné zbraně, ani nože.“ Zvedl ruce, obrovské, mozolnaté, a usmál se. „Tohle je všechno, co potřebuju.“

Cítila, jak se jí zmocňuje panika. Začala před ním ustupovat. On ji však následoval. Pod rudým knírem se mu ve zlověstném úsměvu blýskaly bílé zuby. V očích se mu objevil samolibý záblesk živočicha, který má před sebou polapenou a bezbrannou kořist. Panika se pomalu změnila v hrůzu, srdce jí divoce tlouklo a lapavě dýchala. Pocítila slabost v nohách. Přes čelo a obličej se jí svezly dlouhé vlasy a z očí jí vyhrkly slzy.

Násilník před sebe natáhl ruce s prsty jako drápy a stiskl ji. Kelly zoufale vykřikla a její vysoké, ostré zaječení se odrazilo od kovových stěn nevelkého skladiště. Podařilo se jí vytrhnout ze sevření a otočit se. Téměř to vypadalo, že si s ní záměrně jenom hraje jako kočka s myší, než ji zardousí. Kelly náhle už nedokázala odolávat mdlobě, sesunula se v koutě skladiště na palubu, schoulila se do klubíčka a nekontrolované se roztřásla.

Zírala na něj svýma velkýma modrýma očima, jak se pomalu blíží. Sklonil se nad jejím tělem, uchopil ji v podpaží a lehce zvedl. Ledový vražedný výraz v jeho obličeji nyní vystřídala žádostivost. Jako ve zpomaleném filmu se k ní naklonil a přitiskl rty na její ústa. Oči se jí doširoka otevřely a pokusila se znovu vykřiknout, ale vydralo se z ní jen tlumené zavzlykání. Nato se muž poněkud odtáhl a znovu se ušklíbl.

„Ale ano,“ vyzval ji tvrdým a nelítostným hlasem. „Můžete ječet, jak chcete. Nikdo vás neuslyší, protože venku zuří bouře. Mám rád, když ženy křičí. Je to vzrušující.“

Zvedl ji nad podlahu, jako by nevážila víc než figurka z pěny. Pak ji přitiskl k lodní přepážce a rukama jí začal přejíždět po těle,

hrubě, surově z ní dřel kůži. Kelly, zpola omráčená hrůzou, nakonec úplně ochabla a vydala ryzí ženský nářek.

„To bolí, prosíím!“

Obrovské ruce sklouzly k jejímu krku a pevně ho objaly. „Slibuju,“ promluvil hlasem, který byl vřelý jako kus ledu, „že to bude rychlé a nebude to bolet.“

A začal zesilovat stisk. Kellyiny oči zastřel černý mrak. „Prosím, ne,“ stačila ještě zažadonit, i když hlasem sotva silnějším než skřípavý šepot.

„Sladké sny, má drahá.“

Náhle se za ním ozvalo: „Vaše technika svádění žen ještě potřebuje dost vylepšit.“

Rusovlasý zabiják okamžitě pustil Kellyin krk a bleskově, jako kočka, se otočil. Ve stínu dveří stála nějaká postava, jednu ruku držela na klice a obličej měla ve tmě. Jen zezadu přes ni zářilo světlo z chodby. Zabiják rychle zaujal bojové postavení, ruce napřáhl před sebe a nohou vyrazil proti neznámému muži.

Pitt, kterého si předtím nevšiml ani zabiják, ani Kelly, prve totiž zaslechl zasténání. Potichu otevřel dveře a zůstal v nich stát několik vteřin, během nichž se seznamoval se situací a rozmýšlel svou taktiku. Neměl čas jít hledat pomoc. Než by se vrátil, bylo by děvče už mrtvé. Podvědomě cítil, že má před sebou opravdu nebezpečného muže, pro kterého není zabíjení ničím neobvyklým. Člověk jako on nicméně musí mít dost silný důvod, proč chce zavraždit bezbrannou ženu. Pitt se tedy připravil na útok, který nutně musel přijít.

Jak zabijákova noha prořízla vzduch, Pitt se obratným pohybem vyhnul a ustoupil ze dveří zpět do chodby. Kopnutí minulo jeho hlavu pouze o několik centimetrů a skončilo na rámu dveří. Ozvalo se hlasité prasknutí, jak si útočník nárazem zlomil kotník.

Každý druhý by se bolestí zhroutil. Tento násilník, tenhle špalek svalů vycvičený k ignorování bolesti, však nikoli. Zabiják se rozhlédl chodbou na obě strany, aby se přesvědčil, že Pitt je sám a není tu nikdo, kdo by mu pomohl, a znovu se přikrčil k útoku, s rytmicky se pohybujícími pažemi a rukama. Pak najednou vyrazil proti Pittovi a jeho ruce proťaly vzduch jako dvě sekyry.

Pitt stál nehnutě, jako přemožen strachem, až do posledního zlomku vteřiny. Teprve pak se bleskově složil na podlahu a skulil se proti útočníkovi, jehož tělo setrvačností pokračovalo dál. Neznámý o Pitta zakopl, přepadl přes něj a nakonec se skácel. Pitt se vrhl na rudovlasého násilníka jako blesk. Využil každý dekagram své váhy, aby muže přitiskl k palubě, potom mu zabořil koleno do zad a dlaněmi ho prudce udeřil přes uši.

Ušní bubínky praskly, jako by jimi projela špička sekáčku na led. Zabiják bolestivě zavyl a křečovitě se vrhl stranou; Pitta ze sebe odmrštil proti zavřeným dveřím. Z brutální síly muže a jeho odolnosti vůči bolesti Pitta až zamrazilo. Zpola vleže na zádech vyrazil oběma nohama ne proti jeho rozkroku, ale proti zlomenému kotníku.

Tentokrát se neozval výkřik, pouze zavrčení, jež se muži vydralo mezi zaťatými zuby. Obličej cizího násilníka se zkroutil do ohyzdné grimasy a v očích mu blýskala zuřivost. Byl zraněn, a dost vážně. Ani tak stále ještě nepřestával útočit a vzápětí, vleka zmrzačenou nohu za sebou, opět vyrazil proti Pittovi. Nyní však změnil strategii a na příští výpad se připravil.

Pitt nepotřeboval geniální mozek čaroděje, aby pochopil, že pro trénovaného zabijáka s tělem jako demoliční koule na bourání domů nepředstavuje žádného protivníka. Proto bystře uskočil. Jeho jedinou výhodou byla rychlost, zvláště teď, když se zabiják mohl opřít jen o jednu nohu a byl tím zbaven možnosti zaútočit kopem proti Pittově hlavě.

Pitt se v životě nikdy bojovému umění neučil. Během let, která strávil na akademii vojenského letectva, trochu boxoval, ale počet jeho vítězství se zhruba rovnal porážkám. Poté, co přežil několik hospodských rvaček, si však osvojil zásady taktiky volného zápasu. Zásada číslo jedna, již zvládl poměrně brzy, zněla: nikdy nebojuj na krátkou vzdálenost pěstmi. Používej mozek a využij každý předmět, který můžeš hodit nebo se jím ohnat proti útočníkovi láhev, židli, cokoli. Pravděpodobnost přežití je větší u těch, kdo bojují zvnějšku dovnitř.

Náhle se ve dveřích za zabijákem objevila Kelly. Držela kožený kufřík tak křečovitě, jako by jí vyrůstal přímo z prsou. Rusovlasý útočník byl natolik soustředěný na Pitta, že ji ani nezaznamenal.

Pitt si uvědomil šanci, která se jim právě nabídla. „Utíkejte!“ vykřikl na Kelly. „Běžte nahoru po schodech a ven na palubu!“

Zabiják zaváhal, na okamžik pocítil nejistotu, zda se Pitt nepokouší o prastarý, známý trik. Jelikož však byl profesionál, dokonale analyzoval výraz v Pittově obličeji. Postřehl drobný pohyb jeho očí a otočil se právě ve chvíli, kdy Kelly vyrazila po schodech vzhůru, k otevřené pracovní palubě. Násilník se okamžitě vrhl za svým hlavním cílem, napolo utíkal, napolo poskakoval a ze všech sil se bránil, aby neupadl do bezvědomí.

To však byl pohyb, na který Pitt čekal.

Teď byl na řadě se svým útokem on. Vyrazil prudce kupředu a vší silou skočil proti mužovým zádům. Bylo to vlastně takové brutální složení fotbalového protihráče, s využitím kombinované hmotnosti obou těl k zastavení útočníka zezadu. Pitt na neznámého dopadl vší svou váhou a zarazil mu obličej a hlavu přímo do paluby.

Bylo slyšet, jak útočníkova lebka s odporným dunivým zvukem a zapraskáním narazila do kovové paluby, pokryté jen tenkým kobercem. Tělo mu ochablo. I když nedošlo ke zlomenině klenby lebeční, musel jeho mozek utrpět přinejmenším těžký otřes. Pitt na okamžik zůstal ležet na těle pod sebou, těžce oddychuje, a vyčkával, až se mu znovu zpomalí tep. Zamrkal, jak mu do očí stekl pramínek potu, a pak si rukávem otřel čelo.

Teprve nyní si uvědomil, že protivníkova hlava je zkroucená v nepřirozeném úhlu a že má otevřené, nevidoucí oči.

Pitt natáhl ruku a přitiskl prsty na útočníkovu krkavici na krku. Ani stopa po pulsu. Zabiják byl mrtev. Musel narazit hlavou v nepříznivém úhlu, zapáčit krkem poněkud na stranu a zlomit si vaz. Pitt se svezl na podlahu, opřel se o zavřené dveře skladu baterií a zamyslel se nad situací. Nic nechápal, nic mu nedávalo smysl. Jediné, čím si byl jistý, byla skutečnost, že se náhodou dostal na místo pokusu o vraždu ženy, již přednedávnem zachránil před utonutím. Nyní ale seděl na chodbě a zíral na cizince před sebou,

kterého sám zabil. Pohlédl do bezduchých očí a zamumlal: „Jsem stejně špatný jako ty.“

Pak si vzpomněl na onu mladou ženu.

Zvedl se, překročil ochablé tělo mrtvého cizince a pospíchal po schodech na zevní palubu. Pracovní paluba byla zaplněna trosečníky, kteří se zoufale přidržovali záchranných lan, jež zde natáhli členové posádky *Deep Encounteru*. Stáli bez protestů v dešti, který bičoval jejich hlavy a ramena, zatímco se v zástupech pomalu posunovali kupředu a nasedali do záchranných člunů *Earl of Wattehfieldu*, jež je pak převážely na kontejnerovou loď.

Pitt se prodíral řadami čekajících a snažil se objevit dívku s koženým kufříkem, ale ve skupině, která čekala na transport, ji nenašel. Jako by úplně zmizela. Jediný pohled na čluny, jež svůj náklad už vyložily a byly na zpáteční cestě k jejich průzkumné lodi, mu napověděl, že *Deep Encounter* opustit nemohla. Musí tedy být stále ještě na palubě.

Bylo nezbytné ji nalézt. Jak jinak by kapitánu Burchovi mohl vysvětlit to mrtvé tělo? A jak jinak by zjistil, o co tady vlastně šlo?

***

Situace na *Deep Encounteru* se konečně začínala zlepšovat. Koncem odpoledne se s výjimkou deseti lidí, kteří byli příliš zraněni, než aby byli schopni převozu, a jednoho sta trosečníků z *Emerald Dolphinu* ocitli všichni zachránění na palubě kontejnerové lodě *Earl of Wattlesfield*. Bez zástupů trosečníků na palubě se těžce pošramocená hydrografická výzkumná loď nadzvedla z vody o půldruhého metru. Posádka se okamžitě dala do práce a začala podpírat poškozené pláty obšívky, čímž zmenšila prosakování vody do nitra lodě, a umožnila tak pumpám kalamitu zvládnout.

Na místo dorazil také australský raketový křižník a jeho čluny se zapojily do záchranné operace. Sbíraly především ty trosečníky, kteří se spouštěli po lanech z přídě, a pomáhaly již vyčerpaným záchranářům z *Deep Encounteru*. Mezitím naštěstí minula bouře, skoro stejně rychle, jako přišla, a hladina se výrazně zklidnila.

McFerrin byl poslední, kdo opustil výzkumnou loď. Než nastoupil do záchranného člunu kontejnerové lodě, osobně poděkoval celé posádce i vědeckému týmu. „Vaše záchrana tolika

duší vejde do dějin námořní historie," řekl jim za projevů mírných rozpaků.

„Je mi líto, že jsme nemohli zachránit všechny," opověděl potichu Burch.

„Avšak i to, co jste udělali, se rovná prakticky zázraku." S těmito slovy se McFerrin otočil a položil zavázanou ruku na rameno Pittovi. „Dirku, byla to pro mě čest. Vaše jméno se v McFerrinově domě bude vždycky vyslovovat s úctou. Upřímně doufám, že se setkáme znova."

„To musíme," opáčil žoviálně Pitt. „Dlužím vám láhev skotské."

„Sbohem, dámy a pánové z NUMA, Bůh vám žehnej."

„Sbohem, Charlesi. Lepší než vy už dneska nejsou."

McFerrin slezl do člunu z *Earl of Wattlesfieldu*, naposledy všem zasalutoval na pozdrav a odrazil od boku lodě.

„Co teď?" otázal se Pitt Burche.

„Nejdřív musíme vylovit obě ponorky, jinak admirála Sandeckera zkrátí o hlavu na schodech Kapitolu," řekl se vzpomínkou na nejvyššího ředitele NUMA. „Pak zamíříme do Wellingtonu, nejbližšího přístavu s pořádným suchým dokem, abychom si dali opravit všechny škody."

„Jestli se nám nepodaří najít *Ancient Mariner*, tak velká škoda to zase nebude, protože ta stará bárka se za ta léta už sama bohatě zaplatila. Avšak takový *Abyss Navigator* je opravdový poklad, plný nejmodernějšího vybavení, přímo z továrny, a má cenu dobrých dvanácti milionů dolarů. O tenhle krám přijít nesmíme."

„Najdeme ho. Jeho zaměřovací signál zachycujeme docela jasně a dostatečně silně."

Teď musel skoro křičet, aby ho kvůli zvukům přicházejícím z nebe bylo slyšet. Vzduch nad jejich lodí byl plný letadel z Nového Zélandu, Tonga, Fidži a Samoy. Většinou to byly letouny, jež si najali novináři, horliví co nejvěrněji zaznamenat to, co vejde do dějin jako nejrozsáhlejší záchranná operace v námořní historii. Radiopřijímače na všech třech zúčastněných lodích zaplavovaly nejrůznější vzkazy od vlád, vyděšených příbuzných trosečníků, představitelů společnosti Blue Seas Cruise Lines i zástupců pojišťoven, jejichž klientem byl *Emerald Dolphin*. Rádiový provoz

byl tak čilý, že spojení mezi třemi zúčastněnými loděmi bylo realizováno výhradně signalizací lampami či přenosnými vysílačkami.

Burch si oddechl, když se konečně složil do vyvýšeného kapitánského křesla na můstku a mohl si zapálit dýmku. Dokonce si dovolil lehký úsměv. „Myslíte, že admirál bude řvát, až uslyší, co jsme provedli s jeho hydrografickou výzkumnou lodí?“

„Za stávajících okolností ten starý mořský vlk určitě vymačká z celé záležitosti každou kapičku publicity.“

„Napadlo vás, jak vyšetřovatelům vysvětlíte to mrtvé tělo v podpalubí?“ otázal se Burch.

„Můžu jim říct jenom to, co vím.“

„Je škoda, že vám to nemůže dosvědčit to děvče.“

„Nedokážu uvěřit, že bych ji při evakuaci přehlédl.“

„Musím vás tedy informovat, že se váš problém už vlastně vyřešil,“ oznámil mu Burch s ďábelským úsměvem.

Pitt se dlouze na kapitána zadíval. „Vyřešil?“

„Mám rád svou loď čistou a uklizenou,“ vysvětloval Burch. „Proto jsem toho vašeho přítele osobně hodil přes palubu. Připojil se tak ke všem těm ubožákům z *Emerald Dolphinu*, kteří zemřeli během celé tragédie. Pokud jde o mě, je tím celá záležitost uzavřená.“

„Kapitáne,“ ozval se Pitt s pobavenou jiskrou v oku, „vy jste prostě skvělý. Bez ohledu na to, co o vás lidi říkají.“

Z radiokabiny se vynořil unavený operátor. „Pane, vzkaz od kapitána australského křižníku. Jestli si přejete odjet, nabízí se, že vyloví z moře mrtvoly a počká u *Emerald Dolphinu*, než sem pro něj dorazí vlečné lodě.“

„Potvrďte příjem a vyjádřete kapitánovi i jeho posádce můj nejhlubší vděk za jejich laskavou pomoc.“

O minutu později se radiooperátor znovu vrátil. „Kapitán Harlow vám přeje šťastnou cestu a klidné moře.“

„Myslím, že to je poprvé v námořní historii, kdy křižník s řízenými střelami na palubě nalodil na pět set civilních pasažérů,“ poznamenal Pitt.

„Ano,“ přitakal pomalu Burch a upíral pohled na trosky téměř vyhořelého kolosu.

Ani liják nedokázal plameny uhasit. Ty šlehaly stále dál a k obloze se valil hustý sloup kouře. S výjimkou nevelkého prostoru v blízkosti přídě bylo celé plavidlo zčernalé a sežehlé. Ocelové pláty se zkroutily a celá palubní nástavba nebyla nyní nic než jedno velké bludiště ze spálených, všelijak zdeformovaných a zkroucených kovových konstrukcí. Nic organického tu nezůstalo. Vše, co mohlo shořet, se přeměnilo v odporné hromady popela. Přitom to byla loď, o níž by její stavitelé přísahali, že je dokonale nehořlavá. Všude byly použity pouze ohnivzdorné materiály. Nikdo ale nepočítal s požárem, který se rozhoří natolik, že roztaví dokonce i kov.

„Další z obrovských námořních záhad," poznamenal poněkud odtažitě Pitt.

„Lodní požáry se každoročně s děsivou hojností objevují na mořích celého světa." Burch mluvil, jako by přednášel v posluchárně. „Ještě jsem ale nikdy neslyšel o požáru, který by byl tak záhadný jako tenhle na palubě *Emerald Dolphinu*. Oheň na takhle velké lodi by se neměl šířit takovou rychlostí."

„Druhý důstojník McFerrin zmínil možnost, že se oheň vymkl kontrole proto, že požární varovný systém ani hasicí zařízení nebyly funkční."

„Myslíte na sabotáž?"

Pitt kývl směrem k doutnajícímu zničenému trupu. „Bylo by proti vší logice, kdyby se jednalo jenom o sérii nešťastných náhod."

„Kapitáne," přerušil je opět radista. „Kapitán Nevins z *Earl of Wattlesfieldu* by s vámi rád mluvil."

„Přepojte ho na amplion."

„Můžete hovořit, kapitáne."

„Tady kapitán Burch."

„Tady kapitán Nevins. Rád bych vám řekl, že jestli chcete zamířit do Wellingtonu, pak bych vám velice rád nabídl svůj doprovod, protože to je taky nejbližší větší přístav, kde budu moct vysadit trosečníky."

„To je od vás velice laskavé, kapitáne," odpověděl Burch. „Vaši nabídku opravdu rád přijímám. Už jsme si spočítali kurs na Wellington. Jenom doufám že vás nebudeme moc zdržovat."

„Hrdinům a hrdinkám posledních hodin by moc neslušelo, kdyby se měli cestou utopit.“

„Naše pumpy nás teď už naštěstí stačí udržovat na hladině. Jestli nepřijde větší tajfun, měli bychom do Wellingtonu bezpečně doplout.“

„Jakmile vyrazíte, jsme připraveni vás následovat.“

„Jak zvládáte těch osmnáct set lidí na palubě?“ otázal se Pitt.

„Většinu jich máme v obou skladech. Ty jsou poloprázdné. V kuchyni máme dost surovin na jedno pořádné jídlo. Potom všichni včetně mé posádky budou na suché stravě, dokud nedoplujeme do Wellingtonu.“ Nevins se na okamžik odmlčel. „A ano, jestli můžete proklouznout mezi mou lodí a tím australským křižníkem, rádi bychom vám připravili malé rozloučení. Přepínám a končím.“

Burch vypadal pobaveně. „Jaké rozloučení?“

„Třeba na nás chtějí volat aloha a zahrnout nás konfetami,“ zasmál se Pitt.

Burch zvedl sluchátko lodního telefonu: „Jsme připraveni a schopni vyrazit, šéfe?“

„Můžete mít maximálně osm uzlů, víc ne,“ odvětil House. „Jediný uzel navíc, a do lodě začne téct jako do rezavého vědra.“

„Tak tedy osm uzlů.“

Pro členy posádky i vědce NUMA, vyčerpané a k smrti unavené po dvanáctihodinové nepřetržité fyzické i duševní námaze, bylo utrpením již jenom to, když se měli udržet na nohou. Přesto se k tomu vzchopili, pevně a hrdě, když je Pitt nechal nastoupit na pracovní palubě. Na jednom konci stála posádka, na opačném vědci, ženy i muži dohromady. Byli zde všichni. Burch trval na tom, aby se dostavili i všichni členové obsluhy strojovny. Hlavní mechanik House se vzpíral, že by pumpy neměly zůstat bez dozoru, ale kapitán trval na svém. Pouze kormidelník zůstal u kormidelního kola a vedl jejich loď mezi *Earl of Wattlesfieldem* a australským raketovým křižníkem, pohupujícím se na vlnách zhruba dvě stě metrů daleko.

Nevelká výzkumná loď vypadala vedle obou podstatně mohutnějších plavidel jako trpaslík. Plula však hrdě pod vlajkou NUMA na radarovém stožáru a s praporem s hvězdami a pruhy na záďovém vlajkovém stožáru.

Pitt s Burchem, stojící bok po boku, zvedli oči a uviděli, že posádka křižníku se seřadila na palubě jako k přehlídce. Pak najednou, v okamžiku, kdy *Deep Encounter* vplul do mezery mezi dvěma většími loděmi, se klidný tropický vzduch rozechvěl hlasitým houkáním lodních sirén a bouřlivými ovacemi více než dvou tisíc zachráněných, kteří lemovali paluby kontejnerové lodě i křižníku. Nad vodou vypuklo pravé pandemonium. Muži, ženy i děti divoce mávali a volali věty, jimž v celkovém rámusu nikdo nerozuměl. Do vzduchu jako konfety vyletovaly útržky novin a časopisů. Teprve v této chvíli si všichni na palubě *Deep Encounteru* plně uvědomili, čeho vlastně svým pozoruhodným výkonem dosáhli.

Podařilo se jim víc než jenom zachránit dva tisíce lidí. Dokázali, že jsou ochotni obětovat i své životy, aby spasili jiné lidské bytosti. Po tvářích přítomných stékaly neskrývané slzy.

S odstupem času nebyl nikdo z mužů a žen z hydrografické výzkumné lodě schopen celý průběh věrně reprodukovat. Všichni cítili příliš hluboké pohnutí, než aby dokázali přesně zaznamenávat všechny události. Dokonce i rozsáhlé záchranné akce se jim nyní zdály jako sen ze vzdálené minulosti. Určitě ho nikdy nezapomenou, ale ani ho nedokáží pořádně popsat pouhými slovy.

Pak, téměř ve stejné chvíli, se všechny hlavy otočily a oči se upřely na ubohý vrak, který ještě před čtyřiadvaceti hodinami byl jednou z nejkrásnějších lodí, jaká kdy brázdila mořské vlny. Pitt se rovněž zadíval. Žádný námořník nemá rád, když nějaká loď takhle strašlivě umírá. Nemohl než se v duchu ptát, kdo mohl být zodpovědný za tak hrozný čin? Co mohlo být jeho motivem?

„Kolik by stálo dovědět se, na co právě myslíte?“ otázal se Burch.

Pitt na něj upřel prázdný pohled. „Na co myslím?“

„Vsadil bych babiččin růženec, že vás právě stravuje zvědavost.“

„Nerozumím vám.“

„Je to přece stejná otázka, jakou si pokládáme my všichni,“ vysvětloval Burch. „Jaký motiv by mohl mít nějaký šílenec k tomu, aby zavraždil dva a půl tisíce bezbranných mužů, žen a dětí?“

„Jakmile dotáhnou ten vrak do přístavu v Sydney, vrhne se na jeho palubu celá armáda vyšetřovatelů pojišťovny a začne prosívat popel a všechny trosky, aby našli odpověď právě na tuto záhadu.“

„Moc toho na prosívání nezůstalo.“

„Jen je nepodceňujte,“ řekl Burch. „Ti mládenci jsou zatraceně dobří. Jestli někdo dokáže vyšmejdit nějakou nekalost, pak jsou to zaručeně oni.“

Pitt se otočil a usmál se na Burche. „Doufám, že se nemýlíte, kapitáne. Jsem jenom rád, že to nemám na triku já.“

***

Již koncem týdne se mělo potvrdit, že se Pitt mýlil. Navíc by určitě nikdy nepředpovídal, že to bude právě on, koho povolají, aby ono tajemství rozluštil.

První vlečná loď, která dorazila k *Emerald Dolphinu*, byla *Audacious* z Quest Marine Offshore Company. Byla třiašedesát metrů dlouhá, téměř dvacet metrů široká a patřila k největším remorkérům na světě. Její dvojitý dieselový motor Hunnewell poháněl šrouby silou 9 800 koňských sil. Jelikož měla výhodu i v tom, že kotvila v přístavu Wellington, tedy v nejbližším možném místě, dokázala předhonit další dva velké remorkéry z Brisbane.

Kapitán *Audacious* ji nemilosrdně hnal jako přerostlého chrta za zajícem, veden údaji o poloze, jež mu dodával australský raketový křižník. V průběhu úprku jižním Pacifikem zachovával rádiové mlčení, což byla běžná taktika všech kapitánů vlečných plavidel během závodů k vraku. Na vítěze totiž čekala smlouva s pojišťovnou Lloyd a navíc pětadvacet procent hodnoty nalezené lodě.

Teprve ve chvíli, kdy se kapitán Jock McDermott ocitl na dohled od doutnající výletní lodě a australského křižníku, spojil se radiofonem s představiteli Blue Seas Cruise Lines, kteří zhruba po půlhodině dohadování odsouhlasili běžný kontrakt vycházející ze zásady „zaplatit jen při úspěšné záchraně“. Společnost Quest Marine v něm byla uvedena jako hlavní zachránce všeho, co z *Emerald Dolphinu* zůstalo.

Když se přiblížili stále ještě žhnoucímu vraku, zůstal McDermott i členové posádky na rozsah zpustošení omráčeně zírat. Hromada spálených trosek pohupujících se na neklidných tyrkysově

zelených vlnách bylo vše, co zůstalo z kdysi luxusní výletní lodě. Nyní nejvíce ze všeho připomínala fotografii Hirošimy zpustošené děsivými požáry následujícími po zásahu atomovou bombou. Všechno bylo zčernalé, znetvořené a horkem celé pokroucené.

„Nemá větší cenu než hromada kovového šrotu," utrousil první důstojník *Audaciousu* Herm Brown, bývalý profesionální hráč ragby, který se dal na námořní kariéru, teprve když mu kolena začala vypovídat službu. Teď tu stál, na hlavě mohutnou hřívu blonďatých vlasů, se svalnatýma nohama oblečenýma v krátkých kalhotách, s chlupatou hrudí pod nezapnutou košilí, kterou napínala mohutně rozložitá ramena.

McDermott si postrčil brýle na špičku nosu a pohlédl skrze ně. Tento Skot s pískovými vlasy, úzkým zobákovitým nosem a neurčitě zelenýma očima strávil na moři dvacet let. Až na poněkud vystouplou bradu a oči, pronikavé jako paprsky reflektorů, připomínal Boba Cratchita, Scroogeho účetního. „Představenstvo naší společnosti tímhle džobem moc nadšené nebude, to je jisté. Nikdy bych si nepomyslel, že takhle veliká loď dokáže sama od sebe shořet na hromádku sazí."

Zabzučel lodní telefon a McDermott zdvihl sluchátko. „Kapitánovi remorkéru, tady je kapitán Harlow z křižníku po vašem levoboku. S kým mluvím?"

„Tady je kapitán McDermott z vlečné lodě *Audacious* od Quest Marine."

„Teď když jste dorazili, kapitáne McDermotte, můžu konečně odjet a zamířit na Wellington. Mám na palubě pět set trosečníků, kteří se nemůžou dočkat, až zase vystoupí na pevnou zem."

„Měli jste hodně napilno, kapitáne," odpověděl uznale McDermott. „Divím se, že jste neodjeli už přede dvěma dny."

„Lovili jsme těla lidí z výletní lodě, kteří zemřeli ve vodě. Navíc mě požádala Mezinárodní námořní komise, abych tu zůstal a ohlašoval polohu vraku, protože se stal hrozbou pro bezpečnou plavbu."

„Už to vůbec nepřipomíná loď."

„Je jí škoda,“ povzdechl si Harlow. „Bylo to jedno z nejkrásnějších plavidel.“ Po chvilce dodal: „Je něco, s čím bychom vám mohli pomoct, než ji dostanete do vleku?“

„Ne, děkuju vám,“ odpověděl McDermott. „Zvládneme to.“

„Vypadá, že je v dost špatném stavu. Doufám, že vydrží na hladině, dokud ji nedopravíte do bezpečného přístavu.“

„Protože nevím, jak moc má trup poškozený ohněm, nebudu se radši sázet.“

„Tím, že zevnitř úplně vyhořela, je teď podstatně odlehčená a plave hodně vysoko na vodě. To by mělo vlečení trochu usnadnit.“

„Žádné vlečení není snadné, kapitáne. Vy se ale připravte na to, že jakmile dojedete do Wellingtonu, bude na vás čekat uvítací výbor a horda reportérů.“

„Už se nemůžu dočkat,“ odvětil Harlow suše. „Přeju vám hodně štěstí.“

McDermott se otočil na svého prvního důstojníka, Arlea Browna. „No, myslím, že bychom se měli dát do práce.“

„Aspoň že je moře klidné,“ poznamenal Brown a pokynul hlavou z okna můstku.

McDermott zůstal několik vteřin zírat na vrak před sebou. „Mám takový pocit, že klidné moře bude ta jediná příjemná věc, co nás tady čeká.“

McDermott neztrácel čas. Jakmile jednou obeplul opuštěný trup a ujistil se, že kormidlo je nasměrováno do střední polohy, přiblížil se se svým *Audaciousem* na sedmdesát metrů k přídi *Esmerald Dolphinu*. Jeho jedinou nadějí bylo, že kormidelní soustrojí je v této poloze zablokováno. Kdyby se kormidlo mohlo volně pohybovat, celý trup by se točil ze strany na stranu a vrak by se tak stal neovladatelným.

Na hladinu byl z vlečné lodě spuštěn motorový člun. Brown a čtyři členové posádky se s ním pak přiblížili přímo pod převislou příď. Přitom si všimli, že tu nejsou sami. Voda kolem přídě se hemžila žraloky. Ti totiž instinktivně tušili, že jakmile se loď chystá jít ke dnu, pokaždé po ní na hladině zůstane nějaké chutné sousto.

Vyšplhat na palubu nebude nic jednoduchého. Vrak byl stále ještě příliš rozpálený, než aby mohli vstoupit na střední část paluby.

Před nejhoršími plameny byla uchráněna pouze bývalá příď, z jejíhož zábradlí viselo přinejmenším třicet lan. Dvě naštěstí patřila k provazovému žebříku s dřevěnými příčkami. Kormidelník zastavil člun přímo pod jedním z těch lan, tak, aby mířil přídí proti vlnám a on ho mohl lépe ovládat.

První se nahoru vydal Brown. Nejprve se ostražitě rozhlédl po žralocích, postavil se na okraj člunu a natáhl ruce. Uchopil provazový žebřík a přitáhl ho k sobě. Když se pak člun na vzedmuté vlně nadnesl, vstoupil na spodní příčku žebříku a začal plynule stoupat vzhůru. Vertikální vzdálenost asi sedmnácti metrů zdolal za necelé tři minuty. Na vrcholu se chytil zábradlí a překulil se přes něj na příďovou palubu. Potom rozhoupal jedno lano, jež viselo z paluby, až ho zachytil jeden z mužů ve člunu. Ten uvázal jeho konec k jinému, silnějšímu lanu, které člun za sebou přitáhl od remorkéru.

Když na palubu vraku po provazovém žebříku vyšplhali další tři muži, vytáhli společnými silami svázaná lana, oddělili je od sebe a pak silné lano provlekli kolem obrovského tažného pacholete, o němž projektanti lodě zaručeně nepředpokládali, že bude použito právě k tomuto účelu. Konec lana pak shodili opět dolů, kde se ho chopili muži na člunu. Brown pozoroval, jak se člun vrací k remorkéru, kde podává silné lano vzhůru na palubu. Tam ho obsluha připevnila k ocelovému vlečnému lanu navinutému na obřím navijáku. Než Brown vydal povel k jeho spuštění, počkal, až jeden z mužů pokryje povrch pacholete mazadlem.

Bez mechanického pohonu na *Emerald Dolphinu* by nebyla žádná hračka přetáhnout masivní dvaceticentimetrový kabel, jehož každých třicet metrů vážilo tunu, z remorkéru na palubu zachraňovaného plavidla. Podařilo se to jen za použití pacholete jako kladky. Když zabral naviják, začalo se lano mezi oběma plavidly postupně zkracovat a navíjet na buben připevněný k hlavnímu motoru. Za pěticentimetrovým lanem se teprve objeví uvázaný dvaceticentimetrový kabel. Lano zatím klouzalo kolem pacholete a vracelo se k elektrickému vrátku na palubě remorkéru. Když se navinula téměř celá délka manilového lana, objevil se na palubě vraku konečně začátek ocelového kabelu. Ten byl na přídi výletní lodě okamžitě připevněn několika šrouby ke kotevnímu řetězu,

jelikož zachraňovaná loď neměla na palubě přední nástavby žádné vratidlo. To bylo až na hlavní palubě, která však byla ohněm celá zničená a neupotřebitelná.

„Kabel zajištěn," oznámil Brown McDermottovi pomocí příruční vysílačky. „Vracíme se zpátky na palubu."

„Rozumím."

Na palubě vlečené lodě obvykle zůstává malá posádka, ale protože nebyl znám rozsah poškození trupu požárem, bylo by ponechání mužů na palubě *Emerald Dolphinu* přece jen příliš velkým rizikem. Kdyby se plovoucí vrak nakonec rozhodl zamířit ke dnu, nemuseli by mít dost času k opuštění lodě, a mohli by tak být rovněž vtaženi do hlubin.

Brown a jeho muži se proto spustili po žebříku do čekajícího člunu, odkud byli posléze vyzdviženi na palubu remorkéru. Teprve tehdy McDermott vydal pokyn k zahájení vlečné plavby pomalu vpřed. Brown, který obsluhoval gigantický naviják, začal pomalu a opatrně vypouštět kabel tak, až se vrak vzdálil na čtyři sta metrů od zádi. Pak buben navijáku zabrzdil, prohnutí kabelu zmizelo a mechanismus vrátku převzal veškerý tah, jak se *Audacious* hnul kupředu.

Všichni muži na palubě vlečné lodě teď zadržovali dech v napětí, jak se bude *Emerald Dolphin* chovat. Pomalu, centimetr po centimetru, metr po metru, jako slon, jehož vede malá myš, začala příď vraku pomalu rozrážet vlny. Nikdo se strachy ani nepohnul, ale obří kolos nakonec zamířil rovně jako šíp do zpěněné kýlové brázdy za remorkérem a zůstal tam. Až když se přesvědčili, že stále ještě hořící loď je opravdu poslušně následuje, všichni na palubě vlečné lodě si s úlevou vydechli.

O deset hodin později již mohutné stroje remorkéru *Audacious* poháněly obrovskou masu plovoucího vraku úctyhodnou rychlostí dvou uzlů. Většina požárů byla tou dobou již vyhaslá.

Mezi zkroucenými zbytky nástavby jen tu a tam probleskovalo několik skomírajících plamenů. Měsíc nesvítil a nebe bylo zatažené mraky. Noc byla tak temná, že nebylo ani možné říct, kde končí moře a začíná obloha.

Velký světlomet remorkéru byl zaměřen na *Emerald Dolphin* a ozařoval jeho příď a zpustošenou přední nástavbu. Členové posádky se střídali na hlídce a sledovali, jestli se jejich mohutný vlek chová tak, jak má. Po půlnoci přišla řada i na lodního kuchaře. Usadil se do skládací židle, kterou si již předchozího dne přinesl na palubu, aby si ve svých volných chvílích užil sluníčka. Bylo příliš teplo a vlhko, než aby měl chuť na kávu, a tak si otevřel plechovku s dietní pepsi colou. V kbelíku s ledem jich bylo připravených ještě několik. S limonádou v jedné ruce si zapálil cigaretu a pohodlně se opřel. Pohled měl však neustále poctivě upřený na nemotorný kolos za zádí.

O dvě hodiny později už téměř spal. Udržoval se vzhůru jen díky desáté cigaretě a třetí pepsi cole. *Emerald Dolphin* byl neustále tam, kde měl být. Náhle se kuchař na židli narovnal a sklonil hlavu na stranu. Uslyšel totiž hluboké zadunění, vycházející z útrob vraku. Ten zvuk mu připomněl zahřmění přicházející odkudsi zpoza horizontu. Nebyl to ojedinělý zvuk, ale celá série, ozývající se v několikavteřinových intervalech. Zaostřil svůj ospalý pohled. Už už se chystal, že na všechno zapomene a připíše to na vrub vlastní příliš bujné představivosti, když si všiml, že se cosi změnilo. Trvalo mu však ještě chvíli, než si uvědomil, že vrak sedí nyní o poznání hlouběji ve vodě.

Spálená výletní loď se poněkud natočila na pravobok, i když vzápětí se znovu srovnala. V silném světle reflektoru se kousek před střední palubou objevil mohutný oblak kouře, avšak brzy se rozplynul v temnotě. Obličej kuchaře hrůzou zkameněl.

Emerald Dolphin šel ke dnu a vypadalo to, že dost rychle.

Kuchař se, ještě v šoku, rozběhl na můstek, kde vykřikl: „Potápí se. Maria panno, jde ke dnu!“

McDermott uslyšel rozruch a vyrazil ze své kajuty. Na nic se neptal. Jediný pohled mu stačil, aby si uvědomil, že neodříznou-li okamžitě vlečné lano, potápějící vrak stáhne s sebou celý *Audacious* i s posádkou k sedm tisíc metrů vzdálenému dnu. Vzápětí se k němu připojil Brown, jemuž rovněž stačil pouze jediný mžik. Oba se spolu rozběhli k obřímu navijáku.

Horečně povolili brzdu vrátku a nechali kabel volně odvíjet. Pozorovali, jak původně vodorovné vlečné lano mění svůj směr a jak

se příď vlečeného vraku stále rychleji noří pod vodu. Tažný kabel ubíhal pořád rychleji, až se navíjecí buben změnil v bláznivě rotující cívku. McDermottovi a Brownovi nezbývalo než doufat, že po doběhnutí lana se jeho konec vytrhne z úponů. Jinak hrozilo, že děsivá váha stáhne *Audacious* zádí napřed pod hladinu.

Mrtvá výletní loď klesala stále hlouběji, a to zlověstnou rychlostí. V současnosti měla již příď pod vodou. Byla nakloněná ve zhruba patnáctistupňovém úhlu, ale potápěla se stále prudčeji. Ze zničeného trupu se ozývalo hrozivé sténání, jak se postupně bortily a trhaly ohněm pokroucené přepážky. Po chvíli se nad hladinou objevilo kormidlo a obrovité hnací trysky. Záď zůstala několik vteřin jakoby zavěšená ve vzduchu, aby pak následovala příď do černých vod, rychleji a rychleji, až konečně celá loď zmizela z dohledu, ponechávajíc za sebou jenom gejzír vzduchových bublin.

Na cívce navijáku už zůstal poslední závit, když se kabel náhle napjal, záď remorkéru se s trhnutím ponořila a příď naopak vyjela z vody. Všichni na palubě zkameněli, s pohledy upřenými na nyní nehybný naviják. Čelisti smrti se právě zavřely. Poté se buben navijáku ještě jednou, naposledy otočil a kabel z něho s trhnutím sklouzl do temné propasti. Drama dosáhlo vrcholu.

Ozvalo se uši drásající zaskřípění a pak se konec kabelu z navíjecího bubnu vymrštil a se šlehnutím zmizel ve tmě. Remorkér, náhle zbaven obrovské tíhy, se prudce narovnal a příď dopadla zase na hladinu. Loď se několikrát zakolébala dopředu a dozadu, než se definitivně uklidnila. I přes všeobecný pocit úlevy zůstala posádka nehnutě v zaražené tichosti stát. Všichni si uvědomovali, jak blízko smrti se právě ocitli.

Když napětí posledních chvil pomalu ustoupilo, Brown zamumlal: „Nikdy bych nevěřil, že se tak obrovská loď může potopit takhle bleskově.“

„Já taky ne,“ připojil se souhlasně McDermott. „Skoro to vypadalo, jako by jí najednou upadlo celé dno.“

„Ztratili jsme ale i kabel za milion liber. Ředitelé naší společnosti rozhodně nebudou jásat.“

„Za to jsme ale v nejmenším nemohli. Všechno se to událo hrozně rychle.“ Pak se náhle McDermott odmlčel a varovně zvedl ruku. „Poslouchejte!“ řekl ostře.

Všichni pohlédli na místo, kde před chvílí zmizel *Emerald Dolphin*. Odkudsi z temnoty se ozývalo volání: „Pomoc!“

McDermott se nejprve domníval, že je to někdo z jeho posádky, kdo během posledních překotných událostí spadl přes palubu, ale rychlé rozhlédnutí po palubě ho přesvědčilo, že jsou všichni přítomni. Volání se ozvalo znovu, jenomže tentokrát už bylo zřetelně slabší, až sotva slyšitelné.

„Někdo je tam ve vodě,“ vyhrkl kuchař a ukazoval směrem, odkud přicházel onen hlas.

Brown přiskočil k reflektoru, otočil ho a přejel jeho paprskem po hladině. Proti černým vlnám byl ebenový lidský obličej sotva patrný. Nacházel se necelých třicet metrů za zádí. „Dokážete doplavat ke člunu?“ zakřičel na něj Brown.

Odpověď nepřišla, avšak muž dvakrát vyčerpaně nevypadal. Ráznými, silnými tempy se blížil k remorkéru.

„Hoďte mu lano,“ nařídil Brown jednomu námořníkovi, „a vytáhněte ho, dřív než ho dostanou žraloci.“

Přes zábradlí přelétlo lano. Neznámý muž je chytil a dva lodníci jej vzápětí přitáhli k zádi a vyzvedli na palubu.

„Je to australský domorodec,“ pronesl Brown, sám rodilý Australan.

„Nemá ale kudrnaté vlasy,“ všiml si McDermott. „Vypadá spíš jako Afričan.“

„Má na sobě uniformu lodního důstojníka.“

Jelikož nikdo nečekal, že objeví trosečníka tak pozdě, McDermott na něj pohlédl poněkud tázavě. „Smím se vás zeptat, odkud jste?“

Neznámý muž se zeširoka usmál. „Myslel jsem, že je to zřejmé. Jsem nebo spíš byl jsem důstojníkem *Emerald Dolphinu* pro styk s cestujícími.“

„Jak došlo k tomu, že jste zůstal na palubě lodě i potom, co všechny ostatní evakuovali?“ otázal se Brown. Zdálo se mu neuvěřitelné, že ten muž nemá jedinou známku zranění a s výjimkou

promočené uniformy nevypadá ani v nejmenším poznamenaný událostmi posledních hodin.

„Upadl jsem a udeřil se do hlavy, když jsem pomáhal cestujícím opustit loď a dostat se na to výzkumné plavidlo. Všichni si nejspíš mysleli, že jsem mrtvý, a nechali mě tam ležet. Když jsem se probudil, už jste měli naši loď ve vleku.“

„To ale znamená, že jste byl v bezvědomí skoro čtyřiadvacet hodin,“ pronesl poněkud skepticky McDermott.

„To asi ano.“

„Zdá se neuvěřitelné, že jste neuhořel.“

„Měl jsem obrovské štěstí. Spadl jsem na schodiště, které oheň ušetřil.“

„Mluvíte s americkým přízvukem.“

„Jsem z Kalifornie.“

„Jak se jmenujete?“ vyzvídal Brown.

„Sherman Nance.“

„No tak, pane Nance,“ oslovil ho McDermott, „radši byste si měl tu promočenou uniformu svléknout. Máte zhruba stejnou velikost jako můj první důstojník, pan Brown. Může vám tedy půjčit nějaké suché oblečení. Pak si zajděte do kuchyně. Po tom svém dobrodružství musíte být pěkně dehydrovaný a hladový. Postarám se, aby vám náš kuchař dal napít a připravil pro vás pořádné jídlo.“

„Jistě, děkuju vám, kapitáne.“

„McDermott.“

„Opravdu mám pořádnou žízeň.“

Poté, co kuchař odvedl Nanceho dolů do podpalubí, Brown pohlédl na kapitána. „To je zvláštní, že přežil takový obrovský požár, a nemá ani ožehlé obočí nebo třeba popálený prst.“

McDermott si přemítavě zamnul bradu. „Ano, je to zvláštní.“ Pak si povzdechl. „To ale není naše starost. Horší je, že teď musím uvědomit naše ředitele, že jsme ztratili vlek a k tomu ještě to jejich drahocenné vlečné lano.“

„To se nemělo stát,“ pronesl Brown jakoby bezmyšlenkovitě.

„Cože?“

„Jednu chvíli plout v pohodě na hladině a v dalším okamžiku jít ke dnu. Ten vrak se rozhodně neměl potopit tak rychle. Nebylo to přirozené.“

„Souhlasím,“ pronesl McDermott s pokrčením ramen. „My s tím ale nic nenaděláme.“

„Vyšetřovatelé pojišťovny nebudou moc šťastní, když teď vlastně není co zkoumat.“

McDermott unaveně přikývl. „Bez důkazů to navždycky zůstane jen velkou námořní záhadou.“

Pak přešel k lodnímu světlometu a vypnul ho. Vodní hrob ztracené mohutné výletní lodě se zahalil do rubáše ze styžské tmy.

Jakmile loď *Audacious* dorazila do Wellingtonu, muž, kterého McDermott vylovil z vody na místě, kde se potopil *Emerald Dolphin*, zmizel. Imigrační úředníci v přístavu přísahali, že po přístavních můstcích loď určitě neopustil, protože by ho bývali zadrželi, aby ho vyslechli ve věci požáru na lodi a jejího následného potopení. McDermott došel k závěru, že Sherman Nance se z lodě mohl dostat jedině tak, že při vjezdu do přístavu tajně vklouzl do vody a ke břehu doplaval.

Poté, co skončil výpověď před vyšetřovateli pojišťovny, byl McDermott informován, že podle existujících záznamů na palubě *Emerald Dolphinu* žádný člen posádky ani důstojník jménem Sherman Nance rozhodně nikdy nesloužil.

***

Zatímco *Earl of Wattlesfield* vyčkával opodál, vydala se posádka *Deep Encounteru* podle neustále vysílaného zaměřovacího signálu za volně plovoucími potápěčskými zařízeními, až je nalezla a vyzvedla na palubu. Jakmile byla zajištěna, uvědomil kapitán Burch kapitána Nevinse a obě lodě vyrazily k Wellingtonu.

Když dokončil upevňování ponorek na palubě *Deep Encounteru*, byl Pitt až k smrti unavený. Přesto se po návratu do své kabiny vrhl ještě na úklid všeho toho nepořádku, který po sobě nechalo čtyřicet trosečníků, jež se dokázali do tohoto malého prostoru během evakuace hořící lodě natěsnat. Všechny svaly ho bolely, což jak si uvědomil, pozoroval s pokračujícím věkem poněkud častěji. Shodil ze sebe oblečení, vecpal ho do pytle věcí k

vyprání a vlezl do nevelkého sprchového kouta. Pustil si horkou vodu, složil se na záda a dlouhé nohy si opřel šikmo vzhůru, takže dosahovaly až k misce na mýdlo. V této poloze okamžitě na dobrých dvacet minut usnul. Probudil se výrazně osvěžen, i když stále ještě rozbolavělý, a teprve pak se namydlil a opláchl. Osušil se ručníkem, vyšel ze sprchy a pohlédl do zrcadla zavěšeného nad mosaznou výlevkou.

Ani obličej, ani tělo již nebyly stejné jako před deseti lety. Vlasy mu sice ještě ani nezačaly ustupovat, byly stále husté, černé a vlnité, ale na spáncích se mu pomalu počínaly objevovat šediny. Ani pronikavé zelené oči pod hustým obočím se ještě nezačaly kalit. Zdědil je po matce a vždycky se vyznačovaly jakousi až hypnotizující schopností proniknout do duše každému, kdo s ním přišel do styku. Zvláště ženy bývaly těma očima pokaždé uchváceny. Nacházely v nich nimbus osobnosti skutečného muže, kterému lze důvěřovat.

Obličej však nicméně začínal zřetelně vykazovat příznaky nezastavitelného procesu stárnutí. Od zevních očních koutků se mu táhly stále hlubší vrásky smíchu. Pokožka již ztratila elastickou pružnost mládí a čím dál víc vypovídala o častém působení větru a vody. Drsné rysy ve tvářích a na čele byly stále výraznější. Jenom nos byl pořád docela rovný, bez ohledu na skutečnost, že ho měl třikrát zlomený. Pittův celkový vzhled rozhodně nevyvolával dojem elegance takového Errolla Flynna, ale stále ještě představoval osobnost, za kterou se každý v místnosti ohlédl.

Ano, pomyslel si, šel do podoby spíše na matčinu stranu. Po otci a jeho předcích zdědil zase veselý pohled na život a vysokou štíhlou postavu.

Lehce přejel rukou přes několik jizev na těle, které mu připomněly dlouhou řadu dobrodružství, prožitých za plná dvě desetiletí služby pro Národní podmořskou a námořní agenturu NUMA. I když původně absolvoval leteckou akademii a stále ještě měl hodnost majora vojenského letectva, před lety se doslova vrhl na možnost sloužit pod admirálem Jamesem Sandeckerem v nově vytvořené oceánologické agentuře. Nikdy se neoženil, ačkoli se k tomu kroku jednou již výrazně přiblížil, to po letech známosti s

kongresmankou Loren Smithovou. Jejich životy však byly příliš komplikované. Jeho funkce v NUMA a její povinnosti v Kongresu byly prostě příliš náročné, než aby je bylo možné sladit s manželským stavem.

Dvě z jeho bývalých lásek zemřely za tragických okolností. Summer Moranová během obrovského podmořského zemětřesení v blízkosti havajského pobřeží a Maeve Fletcherovou nedaleko pobřeží Tasmánie zastřelila její vlastní sestra.

Právě Summer ho nepřestávala ve snu pronásledovat. Znovu a znovu ji viděl, jak se mu vzdaluje, vydává se do hlubin a hledá svého otce, kterého zemětřesení uvěznilo v podmořské jeskyni. Pokaždé mu její dokonalé tělo a rozevláté rusé vlasy mizely před očima v zelených vodách Pacifiku. Když tehdy Pitt vyplul na hladinu, aby se nadechl, a zjistil, že Summer je pryč, pokusil se znovu potopit. Ostatní muži na člunu ho však vytáhli z vody, jelikož věděli, že jakákoli snaha je zbytečná, a fyzicky mu tak zabránili, aby se vrátil.

Od té doby žil jenom pro svou práci na moři či pod vodou. Moře se stalo jeho milenkou. S výjimkou domova, který si vybudoval ve starém hangáru na okraji letiště Ronalda Reagana ve Washingtonu, domova, jenž obsahoval i celou jeho sbírku aut a letadel, se nejšťastněji cítil na palubě hydrografické výzkumné lodě brázdící některý světový oceán.

Povzdechl si, oblékl si plyšový župan a ulehl na postel. Už už se nořil do zaslouženého spánku, když ho něco napadlo. Prudce se posadil. Náhle se mu totiž docela podivně vybavila vzpomínka na onu dívku s koženým kufříkem jejího otce. Čím víc o tom přemýšlel, tím menší smysl mu celá příhoda dávala. Stále si nedokázal představit, že by byla mohla odjet na záchranném člunu kontejnerové lodě, aniž by ji viděl. Až to najednou všechno pochopil.

Ta dívka neodjela. Stále ještě se skrývá někde v zákoutí *Deep Encounteru*.

Rozhodl se odolat sladkému vábení spánku, vyskočil z postele a rychle se oblékl. O pět minut později již na záďové vyvýšené palubě zahájil podrobnou prohlídku lodě. Nahlížel do každé škvíry, každého kouta v místnosti dynama, navijákovny, prostoru hnacích motorů, skladu vědeckého vybavení. Byl to bolestně zdlouhavý proces,

jelikož mezi spoustami zásob a přístrojů existovalo nepřeberně míst, kde se někdo mohl skrýt.

Právě kontroloval prostor, kde byly uskladněny náhradní díly, když si uvědomil, že tu něco není úplně v pořádku. Byl to jen takový prchavý dojem, který málem nezaznamenal. Díval se na několik čtyřlitrových plechovek s mazacím olejem, pečlivě seřazených na polici vedle sebe. Na první pohled na nich nebylo nic mimořádného. Pitta však napadlo, že by vlastně měly být uskladněny v dřevěné bedně. Po špičkách k ní tedy přešel a nadzvedl víko.

Kelly Eganová tam vyčerpaná spala tak hluboce, že ani nezaznamenala Pittovu přítomnost. Kožený kufřík měla opřený o boční stěnu bedny a přes něj měla položenou paži. Pitt se usmál, vzal blok, který visel na stěně lodní přepážky, vytrhl z něj list papíru a napsal:

***

Drahá dámo, až se vzbudíte, přijďte, prosím, do mé kabiny číslo osm na druhé palubě.

Dirk Pitt.

***

Aby ji nalákal, ještě dopsal:

Bude vás čekat jídlo a pití.

Položil jí vzkaz jemně na prsa, potichu bednu zavřel a opatrně vyšel ze skladu náhradních dílů.

Krátce po sedmé večer Kelly lehce zaťukala na dveře Pittovy kabiny. Když otevřel, uviděl ji stát na chodbě s vystrašenou tváří a sklopenýma očima, v ruce však stále pevně třímající kožený kufřík. Vzal ji za ruku a zavedl dovnitř. „Musíte umírat hlady," oslovil ji s úsměvem, aby dal najevo, že se na ni nezlobí.

„Vy jste Dirk Pitt?"

„Ano, a vy jste.?"

„Kelly Eganová. Hrozně mě mrzí, že jsem vám způsobila..."

„Nezpůsobila jste mi žádný problém," skočil jí do řeči. Pak jí pokynul ke stolu, na kterém byly přichystané chlebíčky a džbán s mlékem. „Není to zrovna večeře pro labužníky, ale je to asi to nejlepší, co kuchař dokázal vykouzlit ze zbytků našich zásob." Pak

zvedl dámskou blůzu a krátké kalhoty. „Jedna členka našeho vědeckého týmu odhadla vaši velikost a půjčila vám něco na sebe. Nejdřív se najezte a pak se můžete osprchovat. Přijdu za půl hodiny. Potom si popovídáme.“

Když se Pitt vrátil, Kelly byla už vysprchovaná a navíc stačila spořádat celou hromadu sendvičů se šunkou a sýrem. Také džbán s mlékem byl prázdný. Posadil se do křesla proti ní. „Cítíte se už zase jako člověk?“

S úsměvem přikývla. Nyní vypadala jako školačka chycená při nějaké špatnosti. „Musíte se divit, proč jsem neopustila vaši loď.“

„Tahle myšlenka mě opravdu napadla.“

„Bála jsem se.“

„Čeho? Muže, který napadl vás a vašeho otce? S potěšením vám můžu oznámit, že se připojil k dalším obětem katastrofy a utopil se.“

„On existuje ještě jeden,“ pronesla váhavě. „Lodní důstojník. Vypadal jako komplic toho rusovlasého útočníka, který se mě pokusil zabít. Oba se společně snažili ukrást otci kufřík a myslím, že ho chtěli zavraždit. Něco jim ale nevyšlo, takže ho jenom strčili přes zábradlí do vody.“

„A on si vzal kufřík s sebou,“ dopověděl Pitt za ni.

„Ano.“ Slzy jí vyhrkly na tvář, jak v duchu znovu prožívala otcovu smrt. Pitt sáhl do kapsy a podal jí kapesník. Nejdřív si utřela oči a pak se zadívala na ten kousek látky v ruce. „Nevěděla jsem, že muži ještě tohle nosí. Myslela jsem, že každý už používá jenom papírové kapesníky.“

„Jsem ze staré školy,“ odpověděl jí tiše. „Člověk nikdy neví, kdy může potkat nějakou smutnou dámu.“

Zvláštně na něj pohlédla a pak se trošičku usmála. „Ještě nikdy jsem se nesetkala s někým, kdo by byl jako vy.“

„Typ jako já se moc nedruží, neprojevuje se u něj stádní instinkt.“ Pak se vrátil k původnímu tématu. „Mohla byste toho důstojníka popsat?“

„Ano, byl to vysoký černoch, předpokládám Afroameričan, když ta loď patřila domácí lodní společnosti a většinu posádky tvořili lidi ze Spojených států.“

„To je zvláštní, že se odhodlali k akci, teprve když loď začala hořet.“

„Nebylo to poprvé, co otce napadli,“ poznamenala hněvivě. „Svěřil se mi, že mu vyhrožovali už několikrát v minulosti.“

„Co bylo tak důležitého, že pro to váš otec musel zemřít?“ otázal se Pitt s poukazem na kožený kufřík na podlaze u jejích nohou.

„Můj otec je,“ zarazila se „byl doktor Elmore Egan, skvělý člověk. Byl strojním inženýrem a současně i inženýrem chemie.“

„To jméno jsem už slyšel,“ připustil Pitt. „Doktor Egan byl všeobecně uznávaný vynálezce, že ano? Autor několika typů motorů s vodním pohonem. Jak si vzpomínám, vyrobil taky vysoce účinnou dieselovou pohonnou směs, která se v dopravě hodně používá.“

„Vy to víte?“ Zjevně to na ni učinilo dojem.

„Jsem námořní inženýr,“ přiznal. „Kdybych o vašem otci neslyšel, zasloužil bych z odborného testu nedostatečnou.“

„Otcovým posledním projektem byl vývoj magneto-hydrodynamických motorů.“

„Jako byly pohonné jednotky *Emerald Dolphinu*.“

Mlčky přikývla.

„Musím se přiznat, že o magnetohydrodynamickém pohonu toho moc nevím. Ale podle těch několika článků, které se mi dostaly do ruky, předběhla tahle technologie o desítky let dobu. Proto mě tolik překvapilo, když jsem se dověděl, že právě tyhle motory se daly na *Emerald Dolphin*.“

„Všechny to překvapilo. Otec ale udělal nějaký objev a přišel s revolučním návrhem. Zesílil elektrický proud v mořské vodě a zavedl ho do vysoce magnetického jádra, které se pomocí tekutého hélia udržovalo na teplotě absolutní nuly. Elektřina, co se tak získá, pak pohání čerpadla, která ženou vodu pohonnými tryskami.“

Pitt pozorně naslouchal a její slova ho náležitě vzrušila. „Chcete říct, že jediným vnějším zdrojem energie těch motorů je mořská voda?“

„Solný roztok má jen nepatrný elektrický náboj. Otec ale objevil metodu, jak ho mnohonásobně zesílit, a tak získat dostatečné množství energie.“

„Člověk si dokáže jen obtížně představit pohon s prakticky nevyčerpatelným zdrojem energie.“

Na tváři Kelly se objevil výraz hrdosti na jejího otce. „Podle toho, co mi vysvětloval...“

„Vy jste s ním nepracovala?“ skočil jí do řeči Pitt.

„Prakticky vůbec.“ Poprvé za celý jejich rozhovor se zasmála. „Obávám se, že jsem ho nesmírně zklamala. Nejsem totiž schopná myslet v abstraktních pojmech. Nikdy jsem třeba nedokázala pochopit algebru. Takové řešení rovnic bylo pro mě španělská vesnice. Absolvovala jsem sice na Yale, ale z ekonomie, z ní jsem taky dostala doktorát. Pracuju jako analytička trhu pro jednu marketingovou konzultantskou firmu, našimi klienty jsou obchodní domy a obchody se zlevněným zbožím.“

Pittovy rty se roztáhly v náznaku úsměvu. „To tedy opravdu není zdaleka tak vzrušující jako vytváření nových forem energie.“

„Možná že ne,“ odsekla a pohodila hlavou, až setřásla bohaté kadeře světlehnědých vlasů na krk a na ramena, „ale zato dobře vydělávám.“

„Jaký vědecký objev umožnil vašemu otci zdokonalit technologii magnetohydrodynamického pohonu?“

„Hned na začátku výzkumu a vývoje narazil na jednu překážku. Jeho experimentální motory dosahovaly nad očekávání kvalitních výkonů, ale současně se objevil problém extrémně vysokého tření. Motory dokázaly fungovat na plné otáčky pokaždé jen několik hodin a pak se beznadějně zadřely. Proto spolu se svým blízkým spolupracovníkem a rodinným přítelem Joshem Thomasem – je to inženýr chemie – vyvinul nový mazací olej, stokrát účinnější nežli jakékoli jiné mazadlo, které je dnes na trhu. Teprve potom měl otec konečně k dispozici nový pohon, který může běžet bez přestání celé roky.“

„Takže tím rozhodujícím prvkem, který mu umožnil realizovat nový magnetohydrodynamický motor, byl vlastně nový superolej.“

„Správně,“ přitakala. „Po úspěšném ukončení pilotního projektu otce oslovili ředitelé Blue Seas Cruise Lines a navrhli mu, aby ty motory zkonstruoval a potom je instaloval do lodě *Emerald Dolphin*, která se právě v té době stavěla v docích v Singapuru. Současně

probíhala i stavba luxusní ponorky pro cestující, její jméno jsem ale zapomněla. Společnost mu na to, aby loď vybavil motory, dala exkluzivní právo.“

„Copak se chemický vzorec toho oleje nedá rekonstruovat?“

„Vzorec ano, ale ne výrobní proces. Přesnou metodu syntézy rekonstruovat možné není.“

„Předpokládám, že si objevy zajistil patenty.“

Kelly důrazně přikývla. „Och, jistě. Spolu s Joshem Thomasem dostali na konstrukci motoru přinejmenším dvaatřicet patentů.“

„A co vzorec oleje?“

Chvíli zaváhala a pak zavrtěla hlavou. „Ten si nechal jen pro sebe. V tom nevěřil ani patentovému úřadu.“

„Doktor Egan se mohl stát nesmírně bohatým člověkem jen z tantiém za ten olej a motor.“

Kelly pokrčila rameny. „Podobně jako vy, ani táta neuvažoval stejně jako jiní lidi. Přál si, aby z jeho objevů měl užitek celý svět, a byl připravený své výzkumy zveřejnit. Kromě toho byl už zase až po krk v novém výzkumu. Svěřil se mi, že pracuje na ještě větším projektu. Na něčem, co bude mít neuvěřitelný dopad do budoucna.“

„Řekl vám někdy, co to má být?“

„Ne,“ odpověděla. „Byl strašný tajnůstkář a povídal, že bude lepší, když o tom nebudu nic vědět.“

„Opatrné rozhodnutí,“ poznamenal Pitt. „Hodlal vás uchránit před každým, kdo by se chtěl za každou cenu dovědět jeho tajemství.“

V Kellyiných očích se objevil smutný, zoufalý pohled. „Nikdy jsme si s tátou nebyli moc blízcí, ani po tom, co umřela máma. On byl v podstatě dobrý a starostlivý otec, ale práce byla pro něj vždycky na prvním místě a často se do ní utíkal. Myslím, že na panenskou plavbu *Emerald Dolphinu* mě pozval právě proto, abychom se zase trochu sblížili.“

Pitt zůstal minutu beze slova sedět. Pak hlavou ukázal na kožený kufřík. „Nemyslíte, že je na čase, abyste ho otevřela?“

Přitiskla si ruce na obličej, aby skryla, jak je zmatena. „Chtěla bych,“ pronesla váhavě, „ale bojím se.“

„Bojíte čeho?“ otázal se tiše.

Ve tvářích se jí objevil ruměnec, ani ne tak z rozpaků jako z představ, co nalezne uvnitř. „Já nevím.“

„Jestli máte obavy, že jsem zloduch, který se chystá zmocnit drahocenných dokumentů vašeho otce a uprchnout s nimi, pak na to můžete zapomenout. Zůstanu pohodlně sedět na druhé straně kajuty, takže až zvednete víko a budete si prohlížet obsah, vůbec nic neuvidím.“

Náhle jí to všechno připadalo směšné. Položila si kufřík na klín a potichu se zasmála. „Víte, já nemám ani tušení, co je uvnitř. Co já vím, může tam být klidně i otcovo prádlo nebo bloky s jeho nečitelnými poznámkami.“

„Pak tedy nikomu neuškodí, když se na to podíváte.“

Ještě dlouho seděla a váhala. Pak velice pomalu, jako. by otevírala krabičku s čertíkem, odklopila zámky a zvedla víko.

„Och, dobrý bože,“ vydechla.

Pitt se narovnal. „Co tam je?“

Pomalým pohybem otočila kufřík a pustila ho na zem. „Tomu nerozumím,“ zašeptala. „Nikdy jsem ho přece nedala z ruky.“

Pitt se předklonil a pohlédl do koženého kufříku.

Byl úplně prázdný.

***

Ve vzdálenosti tří set sedmdesáti kilometrů od Wellingtonu všechny palubní meteorologické přístroje předpovídaly klidné moře a jasnou oblohu na ještě minimálně čtyři dny. Teď když byl *Deep Encounter* mimo bezprostřední nebezpečí zatopení vodou a potopení, kapitán Nevins nařídil své kontejnerové lodi přidat rychlost a co nejrychleji zamířit do přístavu. Čím dříve *Earl of Wattlesfield* dosáhne Wellingtonu, tím lépe. Se dvěma tisícovkami nečekaných cestujících na palubě byly zásoby potravin nyní již povážlivě nízké.

Jak je mohutná loď míjela, posádka i cestující z *Emerald Dolpinu* jim mávali na rozloučenou. Vtom jakýsi hlas spustil píseň amerického zpěváka a skladatele Woodyho Guthrieho a brzy se připojilo více než tisíc lidí. Slova byla určena mužům a ženám na palubě malého výzkumného plavidla: Sbohem, rádi jsme vás poznali.

Bylo to docela dojemné, zejména když zazněla poslední sloka „Teď ale musím plout“. Než uplynula další hodina, zmizel trup *Earl of Wettlesfieldu* pod obzorem.

Kapitán Nevins doplul do Wellingtonu o šest hodin dřív než *Deep Encounter*. Na Novém Zélandu ho čekalo vřelé, i když přece jen spíše smutné uvítání. Nábřeží lemovaly tisíce lidí, kteří téměř mlčky, rozmlouvajíce jen velice potichu, přihlíželi, jak kontejnerová loď pomalu vplouvá do svého kotviště. Srdce všech přihlížejících bylo s trosečníky, kteří přežili největší lodní požár v námořní historii.

Nejen v přístavu samém, ale i v celém okolí se spontánně objevovaly projevy sympatií žijícím i výrazy smutku za mrtvé. Pro zachráněné se naplno otevřely domovy, lidé přinášeli množství oblečení a jídla. Imigrační důstojníci vpouštěli příchozí do země zcela volně, jen po několika nejnutnějších otázkách, přestože většina lidí neměla pasy. Ty, jako valná část osobního majetku, zůstaly v ohni. Letecké společnosti vypravily mimořádné linky, které odvážely cestující domů. Vysocí představitelé vlády Nového Zélandu a americký ambasador vytvořili uvítací výbor. Mračna reportérů se sesypala na zachráněné trosečníky, kteří však toužili především se co nejrychleji dostat na břeh, aby se mohli spojit s přáteli a příbuznými a informovat je o svém osudu. Stejně však šlo o mediálně největší událost v moderní historii země a hlavním tématem se stalo hrdinské počínání posádky i vědeckého týmu z lodě *Deep Encounter*.

Okamžitě se také zahájilo vyšetřování. Většina cestujících ochotně odpovídala na otázky ohledně chování posádky během požáru. Avšak přeživší členové posádky byli instruováni právními zástupci společnosti, aby žádné informace nepodávali. Zatím jim bylo poskytnuto ubytování na dobu neurčitou, dokud neproběhne vyšetřování, nebudou všichni vyslechnuti a jejich výpovědi zaznamenány.

Jestliže byl příjezd *Earl of Wattlesfieldu* spíše melancholickou záležitostí, přivítání *Deep Encounteru* připomínalo ze všeho nejvíc hodně divoký a bláznivý večírek. Jakmile průzkumná loď proplula Čočkovou úžinou a zamířila k Wellingtonu, obklopila ji celá flotila soukromých jachet. Ta se ve chvíli, kdy vjela do přístavu, rozrostla až na několik set lodí nejrůznějšího druhu a vzhledu. K *Deep*

Encounteru se připojilo několik požárních lodí, které stříkaly z hadic do vzduchu závoje vody, vytvářející v jasném slunci duhu.

Přihlížející jasně viděli odřený nátěr a deformované pláty na bocích lodě tam, kde *Deep Encounter* narážel na *Emerald Dolphin* během záchranných akcí, při nichž dokázal přijmout na palubu téměř dva tisíce trosečníků. Kapitán Burch musel k předávání povelů při zakotvení použít megafon, aby ho bylo přes ten obrovský hluk vůbec slyšet. Odevšad se ozývaly pozdravné výkřiky, troubení klaksonů tisíců aut, zvonění kostelních zvonů a ječení sirén, zatímco palubu zasypávaly záplavy konfet.

Posádka ani členové vědeckého týmu netušili, že se stali mezinárodními celebritami a vyhlášenými hrdiny. Cítili se proto uprostřed tak zvučného přijetí poněkud bezradně, stále ještě neschopni pochopit, že veškeré oslavy jsou vlastně na jejich počest. Náhle však nikdo, ať člen posádky nebo příslušník vědeckého týmu, nevypadal unaveně či utrmáceně. Při pohledu na uvítací armádu se všichni zkrášlili a převlékli do nejlepšího oblečení. Ženy si oblékly šaty, muži se navlékli do kalhot a sportovních sak, posádka se objevila v uniformách NUMA. Všichni se pak seřadili na pracovní palubě, na níž však kromě dvou ponorek nebyl jediný kus oceánologického vybavení, a odpovídali na pozdravy máváním.

Kelly se opřela vedle Pitta o zábradlí na křídle můstku, celá vzrušená a smutná. Bolestně si přála, aby tu byl její otec s ní. Otočila se a pohlédla Pittovi do očí. „Tohle asi znamená sbohem.“

„Letíte do Spojených států?“

„První linkou, na které se mi podaří zamluvit letenku.“

„Kde jste doma?“ otázal se jí.

„V New Yorku,“ odpověděla a zachytila papírovou pentli, která sem přiletěla shůry. „Mám na Upper West Side takový ten dům z hnědého pískovce.“

„Žijete tam sama?“

„Ne.“ Usmála se. „Bydlí tam se mnou mourovatá kočka jménem Zippy a jezevčík, který slyší na jméno Shagnasty.“

„Do toho města se sice nedostanu moc často, ale až tam příště přijedu, zavolám vám a vezmu vás na večeři.“

„To by se mi líbilo.“ Na útržek papíru mu načmárala své telefonní číslo a podala mu ho.

„Budete mi scházet, Kelly Eganová.“

Když pohlédla do těch neuvěřitelných očí, uviděla, že to myslí upřímně. Kelly se náhle nahrnula krev do tváří a ucítila slabost v kolenou. Chytila se zábradlí a v duchu se podivila, co se to s ní děje. Ohromilo ji, že najednou nad sebou ztrácí kontrolu. Stoupla si na špičky, rukama objala Pittovu hlavu, přitáhla si ji k sobě a pevně a dlouze ho políbila. Měla přitom zavřené oči, zatímco jeho se příjemným překvapením udiveně rozšířily.

Když se odtáhla, přiměla se promluvit vyrovnaně. „Děkuju ti, Dirku Pitte, žes mi zachránil život a ještě něco moc důležitého.“ Udělala několik kroků a pak se otočila. „Ten otcův kožený kufřík.“

„Ano?“ otázal se trochu nejistě.

„Je tvůj.“

S těmito slovy se Kelly definitivně otočila a vydala se po schodech na pracovní palubu. Jakmile byl po přistání přistaven můstek, vystoupila na břeh, kde byla okamžitě pohlcena davem reportérů.

Pitt přenechal veškerou slávu Burchovi a ostatním. Zatímco ti byli právě teď ve městě při narychlo uspořádaném banketu vynášeni do nebes, Pitt zůstal na palubě a prostřednictvím svého satelitního telefonu podával zevrubnou zprávu admirálu Sandeckerovi sedícímu v budově ředitelství NUMA ve Washingtonu.

„*Encounter* dostal docela na frak,“ vysvětloval právě. „Už jsem zařídil s místními lidmi, že ráno vezmou naši loď do suchého doku. Předák dokařů odhaduje, že opravy můžou trvat tak tři dny.“

„Noviny i televize tady pořád opakují celou tu historku o záchraně, dopoledne, v poledne i v noci,“ informoval ho admirál. „Jedno letadlo udělalo fantastické snímky hořícího vraku a *Encounteru*. Všechny telefonní linky NUMA jsou zablokované lidmi, kteří nám chtějí blahopřát, a celá budova se hemží samými reportéry. Dlužím vám a všem lidem na palubě jménem naší agentury upřímný dík.“

Pitt si v duchu představoval admirála Sandeckera v jeho kanceláři, jak si s pýchou a rozkoší vychutnává každou chvilku

všeobecné pozornosti. Téměř viděl jeho rusou kštici s pečlivě zamaskovanými šedivými vlasy a stejně zbarvenou, do špičky sestříhanou vandykovskou bradku, i jeho modré oči zářící jako neonová světla upřímným uspokojením. A přitom téměř cítil štiplavý zápach jednoho z typických Sandeckerových doutníků.

„Znamená to, že dostaneme přidáno?“ otázal se Pitt sarkasticky.

„Něco takového radši hned pusťte z hlavy,“ odsekl Sandecker. „Za peníze si slávu nekoupíte.“

„Taková mimořádná odměna by ale bylo pěkné, šťastné gesto.“

„Moc se na štěstí nespoléhejte. Máte kliku, že ty opravy nebudu chtít zaplatit z vašich peněz.“

Pitta tento mrzutý tón ani na okamžik nezmátl. Sandecker byl mezi zaměstnanci NUMA znám svou štědrostí. Pitt by se byl vsadil, že admirál ve skutečnosti už rozpočítává mimořádné odměny, a měl by pravdu. Ne že by Sandecker ve vztahu ke své milované NUMA neměl zištné pohnutky. Pitt nepotřeboval křišťálovou kouli, aby věděl, že Sandecker touhle dobou už zaručeně plánuje, jak současnou situaci a její ohlas ve veřejnosti co nejlépe využít k získání dalších padesáti milionů z rozpočtu Kongresu pro příští rok.

„To ale není zdaleka všechno, co budete muset odečíst,“ pronesl Pitt trochu uličnicky. „Abychom vůbec zůstali na hladině, museli jsme hodit přes palubu prakticky celé naše vybavení.“

„Ponorky taky?“ Sandeckerův hlas zněl náhle naprosto vážně.

„Ty jsme nechali plavat a později jsme je našli a vytáhli.“

„Dobře. Budete je potřebovat.“

„Já vám nerozumím, admirále,“ pronesl zvolna. „S polovinou našeho vybavení na mořském dně přece nejsme schopni v mapování mořského příkopu Tonga pokračovat.“

„Já nepředpokládám, že byste mapovali mořský příkop,“ řekl rozvážně. „Čekám, že se ponoříte k *Emerald Dolphinu*. Vaším nynějším úkolem bude prozkoumat to, co z té lodě zbylo. Zaměříte se na všechny důkazy týkající se ohně a příčiny jejího tak náhlého potopení.“ Odmlčel se. „Víte přece, že se úplně nevysvětlitelně potopila v době, kdy už ji remorkér táhl?“

„Ano, kapitán Burch a já jsme monitorovali rádiovou komunikaci mezi vlečnou lodí a její domácí základnou.“

„*Deep Encounter* je jediná loď na tisíce mil daleko, která je schopná podobný průzkum provést.“

„Prohlížet obrovskou výletní loď z ponorky v sedmitisícimetrové hloubce není stejné jako se probírat popelem vyhořelého domu. Mimochodem, museli jsme hodit přes palubu i jeřáb.“

„Kupte si jiný nebo si ho vypůjčte. Udělejte, co můžete, ale něco přivezte. Průmysl zábavních lodí v každém případě utrpí citelnou ztrátu, bez ohledu na vaše výsledky, a taky pojišťovny jsou víc než ochotné kompenzovat agentuře naši snahu.“

„Já ale nejsem vyšetřovatel požárů pojišťovny. Po čem přesně se mám dívat?“

„Nemějte obavy,“ uklidnil ho Sandecker. „Posílám někoho, kdo má zkušenosti s námořními katastrofami. A současně je expert na podmořské dopravní prostředky pro velké hloubky.“

„Někdo, koho znám?“ otázal se Pitt.

„Měl byste,“ odvětil Sandecker trochu jedovatě. „Je vaším zástupcem ředitele speciálních projektů.“

„Al Giordino!“ vykřikl šťastně Pitt. „Já myslel, že pořád ještě pracuje na tom projektu Atlantis v Antarktidě.“

„Už ne. Touhle dobou sedí v letadle a ve Wellingtonu by měl přistát někdy zítra ráno.“

„Lepšího člověka jste nemohl poslat.“

Sandecker si Pitta plně vychutnal. „Jistě,“ odpověděl vychytrale. „Napadlo mě, že si to budete myslet.“

***

Albert Giordino se vlekl po lávce vedoucí z horního okraje suchého doku na palubu *Deep Encounteru*. Na svém sukovitém rameně nesl starodávný lodní kufr, jehož boky pokrývaly barevné nálepky připomínající hotely a země celého světa. Jednou rukou držel popruh kovového kufru, který byl na horním i spodním dnu opatřen žebry z lakovaného dřeva, v druhé ruce svíral stejně staromódní koženou brašnu. Zastavil se na vrcholu lávky a upustil svůj náklad. Rozhlédl se po liduprázdné pracovní palubě a pustém můstku. S výjimkou dokařských dělníků opravujících zevní část trupu vypadala celá loď opuštěně.

Giordinova ramena byla skoro stejně široká, jako byl jejich majitel dlouhý. Celých jeho sto šedesát centimetrů a osmdesát pět kilogramů bylo samý sval. O italských předcích vypovídala olivová pokožka, černé kudrnaté vlasy a oříškové oči. Měl velice společenskou, veselou, i když sarkastickou povahu a jeho pronikavý humor většinou ty, kterých se týkal, bud upřímně rozesmál, nebo rozpálil do běla.

S Pittem byli přátelé již od dětství, na střední škole i později na letecké akademii hráli vždy fotbal za stejný tým. Kamkoli se vydal jeden, druhý ho určitě následoval. Proto se také kdysi Giordino příliš nerozmýšlel a brzy po Pittovi vstoupil do NUMA. Jejich společná dobrodružství na moři a pod hladinou se stala již legendami. Na rozdíl od Pitta s jeho hangárem plným starodávných aut bydlel Giordino v nájemním domě s takovou vnitřní výzdobou, jaká by každého pořádného bytového architekta dokázala dohnat k sebevraždě. K vlastní dopravě používal starou korvettu. Vedle práce byly nejdůležitějším Alovým koníčkem ženy. Roli gigola se nikdy nebránil.

„Lodi, ahoj!“ zakřičel. Chvíli počkal a pozdrav zopakoval. Teprve pak zahlédl, jak z kormidelny na můstek vystupuje jakási postava a ukazuje povědomý obličej.

„Copak se nemůžete trochu držet zpátky?“ pronesl Pitt s předstíranou vážností. „Moc se nám nelíbí, když na tuhle elegantní loď přichází každý trhan.“

„V tom případě máte štěstí,“ opáčil Giordino s širokým úsměvem. „Nejvyšší čas, aby vám to tady nějaký hulvát oživil.“

„Zůstaň, kde jsi!“ křikl Pitt. „Jdu dolů.“

Ani ne za minutu se už upřímně objímali jako nejlepší přátelé. Ačkoli byl Giordino asi tak třikrát silnější, Pitt si pokaždé dopřál to potěšení a svého menšího přítele zvedl ze země.

„Co tě zdrželo? Sandecker mi řekl, abych tě čekal už včera ráno.“

„Znáš admirála. Byl hrozně opatrný, než aby mi půjčil tryskáč naší agentury, takže jsem musel letět normální linkou. Jak se dalo čekat, všechna letadla měla zpoždění, čili jsem v San Francisku zmeškal přípoj.“

Pitt svého přítele poplácal po zádech. „Rád tě vidím, kamaráde. Já myslel, že jsi na projektu Atlantis v Antarktidě.“ Pak o krok ustoupil a pátravě se na Giordina podíval. „Když jsem o tobě naposledy slyšel, byl jsi zrovna zasnoubený a chystal ses oženit.“

Giordino zvedl ruce jakoby na obranu. „Sandecker mě nakonec z toho projektu odvolal a má láska odjela beze mě.“

„Co se stalo?“

„Ani jeden z nás nebyl schopen opustit svou práci a odstěhovat se někam do domku na předměstí. Ona dostala nabídku, aby se pokusila rozluštit nějaký starodávný nápis v Číně, což jí má trvat asi tak dva roky. Nechtěla takovou příležitost pustit, takže sedla na první letadlo do Pekingu.“

„Jsem rád, když vidím, že ses s jejím odmítnutím vyrovnal.“

„No, pořád je to lepší než dostat výprask bičem, být přibitý za jazyk ke stromu nebo se dostat do kufru starého Nash Rambleru z jednapadesátého roku.“

Pitt zvedl kabelu, avšak lodního kufru si ani nevšiml. „Pojď se mnou. Zavedu tě do tvého apartmá.“

„Apartmá? Když jsem byl na palubě *Deep Encounteru* naposledy, byly tu všechny kajuty velké asi jako komory na košťata.“

„Od té doby se vyměnilo jen povlečení. Kvůli ochraně nevinných.“

„Tenhle šíf vypadá jako hrobka,“ poznamenal Giordino a ukázal na opuštěnou palubu. „Kde jsou všichni?“

„Na lodi je jenom šéf House a já. Zbytek bydlí v nejlepším hotelu ve městě, kde se všichni dávají hýčkat a oslavovat, poskytují rozhovory a dostávají vyznamenání.“

„Podle toho, co jsem slyšel, jsi ale hlavním hrdinou ty.“

Pitt skromně pokrčil rameny. „To není můj styl.“

Giordino se na něj podíval s upřímnou úctou a obdivem. „To souhlasí. Ty sis vždycky hrál na Skromného Herberta. To se mi právě na tobě líbí. Jsi jediný chlap, co znám, který nesbírá fotky, na nichž stojí vedle celebrit, a který si nevěší do koupelny všechny ceny a trofeje, které kdy dostal.“

„Kdo by je u mě viděl? Zřídkakdy pořádám večírky. A kromě toho, koho to zajímá?“

Giordino lehce zavrtěl hlavou. Pitt se nikdy nezmění, pomyslel si. Kdyby mu chtěl někdy prezident udělit nějaké hodně vysoké vyznamenání, Pitt by se určitě omluvil, že dostal tyfus.

Když si Giordino vybalil a ubytoval se, zašel do Pittovy kajuty, kde nalezl svého přítele sedět u malého stolku nad plány *Emerald Dolphinu*. Giordino položil na plány dřevěnou krabičku. „Tady jsem ti koupil dárek."

„Copak jsou už Vánoce?" zeptal se Pitt se smíchem. Otevřel skříňku a povzdechl si. „Jsi přece jenom slušný člověk, Alberte. Láhev anejo tequily Don Julio Reserve z modré agáve."

Giordino pozvedl dva pohárky z ryzího stříbra. „Ochutnáme to, abychom se ujistili, že to opravdu splňuje naše požadavky?"

„Co by tomu řekl admirál? Copak jsi zapomněl na jeho desáté přikázání o absolutním zákazu pití na palubě všech lodí NUMA?"

„Jestli nedostanu hned do těla medicinální alkohol, tak se na místě skácím."

Pitt vytáhl zátku a nalil světlehnědou tekutinu do stříbrných kalíšků. Když je pozvedli a přiťukli si s nimi, Pitt pronesl přípitek: „Na úspěšné potápění k vraku *Emerald Dolphinu*."

„A na šťastný návrat na sluneční světlo." Giordino ochutnal první doušek tequily a pak se zeptal: „Kde přesně šel ke dnu?"

„Na západním svahu mořského příkopu Tonga."

Giordinovi překvapeně povyskočilo obočí. „To je ale pěkně hluboko."

„Podle mého nejlepšího odhadu leží asi v šesti tisících tří stech metrech."

Nyní se Giordinovy oči pohnuly stejným směrem jako prve obočí. „Kterou ponorku chceš použít?"

„*Abyss Navigator*. Je na tuhle práci stavěná."

Giordino se odmlčel a na tváři se mu objevil poněkud zarputilý výraz. „Ty samozřejmě víš, že má největší povolenou hloubku šest a půl tisíc a že ještě ani nebyla takhle hluboko odzkoušená?"

„Takže se nám nabízí nejlepší příležitost otestovat, jestli její návrháři opravdu znají svou práci," pronesl Pitt ledabyle.

Giordino podal Pittovi prázdný pohárek. „Radši mi nalej ještě jednu. Když o tom trochu přemýšlím, spíš si jich dám ještě deset

nebo dvanáct, jinak se do doby, než dojedeme k příkopu Tonga, nevyspím. A když, tak budu mít zaručeně noční můry, jak voda v té hloubce dělá z ponorky zmačkanou hromadu plechu.“

***

Seděli tak v Pittově kabině až do půlnoci, usrkávali tequilu, vyprávěli si staré válečné příběhy a vzpomínali na společná dobrodružství minulých let. Pitt povídal, jak našli *Emerald Dolphin* v plamenech, o záchranných akcích, včasném příjezdu *Earl of Wattlesfieldu*, o hlášení kapitána *Audaciousu* oznamujícím potopení vlečeného vraku, záchraně Kelly i o zabití neznámého útočníka.

Když skončil, Giordino vstal a chystal se odejít do své kajuty. „Koukám, žes měl napilno.“

„Nechtěl bych to absolvovat znova.“

„Kdy si mistři dokaři myslí, že bude náš trup opravený?“ otázal se ještě.

„Kapitán Burch i já doufáme, že vyrazíme pozítří a na místo se dostaneme o čtyři dny později.“

„Dost času na to, abych znova získal to opálení, které jsem ztratil v Antarktidě.“ Vtom si všiml koženého kufříku, postaveného v koutě. „Tohle je ten kufřík, cos o něm mluvil v souvislosti s doktorem Eganem?“

„To je on.“

„A povídal jsi, že byl nakonec úplně prázdný?“

„Jako bankovní trezor potom, co Butch Cassidy odjel z města.“

Giordino ho vzal do ruky a prsty přejel po jeho kůži. „Dobrá kvalita. Je docela starý, vyrobený v Německu. Egan měl dobrý vkus.“

„Chceš ho? Můžeš si ho nechat.“

Giordino se znovu posadil a kufřík si položil na klín. „Já mám rád všelijaké staré kufry.“

„To jsem si všiml.“

Giordino otevřel obě západky a zvedl víko. V tom okamžiku mu do klína a na koberec vytekly z kufříku asi dva litry oleje. Zůstal tam sedět v němém překvapení a zíral na své promočené kalhoty a louži oleje na zemi pod sebou. Když se vzpamatoval z šoku, pohlédl na Pitta skutečně velice sžíravě.

„Nevěděl jsem, že máš v oblibě kanadské žertíky.“

Pittova tvář obrážela čiré překvapení. „Taky že nemám.“ Vyskočil, několika kroky přešel kajutu a nahlédl do otevřeného kufříku. „Věř mi, s tímhle nemám nic společného. Když jsem tenhle kufřík včera prohlížel, byl prázdný. Přitom v posledních čtyřiadvaceti hodinách nebyl na palubě nikdo jiný, kromě mě a šéfa Househo. A nechápu, proč by se sem někdo chtěl vplížit a naplnit ten kufřík olejem. Jaký by to mělo smysl?“

„Tak odkud se to tady objevilo? Přece se to tu neocitlo zázrakem.“

„Nemám nejmenší představu,“ přiznal Pitt. V očích měl najednou takový zvláštní pohled, který tam ještě před okamžikem nebyl. „Vsadil bych se ale, že se to dovíme, ještě než tahle výprava skončí.“

Záhada, kdo nalil olej do Eganova koženého kufříku, byla prozatím odsunuta stranou a Pitt s Giordinem začali kontrolovat a zkoušet vybavení a elektronické systémy *Sea Sleuthu*, autonomního podmořského dopravního prostředku AUV, náležícího do vybavení průzkumné lodě. Během plavby k místu potopení *Emerald Dolphinu* probírali s kapitánem Burchem a oceánologickými techniky problematiku připravovaného průzkumu vraku. Všichni se shodli, že z bezpečnostních důvodů by se měl nejprve dolů vyslat autonomní dopravní prostředek, a ne ponorka *Abyss Navigator* s lidskou posádkou.

Sea Sleuth neměl hladké proudnicové tvary. Jeho trup byl vysoce funkční. Požadavkům účelnosti jej podřídili natolik, že by kosmické vozítko pro pohyb po Marsu vedle něj působilo téměř uměleckým dojmem. Byl dva metry deset vysoký, dva metry široký, dva metry deset dlouhý a vážil jen o trochu méně než tři a půl tisíce kilogramů. Jeho povrch tvořila tlustá vrstva titanové oceli a z větší vzdálenosti vypadal jako obrovské vejce otevřené po stranách a ležící na pružinách. Kruhová vyvýšenina nahoře obsahovala dvě vyrovnávací nádrže. Vnitřní strukturu pod vztlakovými nádržemi tvořilo složité krajkoví podpůrných trubek.

Uprostřed této konstrukce připomínající stavebnici Lego se nacházela videokamera s vysokou rozlišovací schopností, dále

fotografické přístroje, pouzdro s počítačem a senzory zaznamenávající slanost vody, její teplotu i obsah kyslíku. Pohyb celého komplexu umožňoval tlakově vyvážený elektromotor s přímým pohonem, napájený stejnosměrným proudem z manganových alkalických baterií. Velice složité měniče přenášely naměřené hodnoty a obrazové signály z hlubin do mateřské lodě na hladině a naopak příkazy z lodě na ponorku. Okolí podmořského zařízení osvětlovala řada vnějších reflektorů.

Podobně jako z nějakého mechanického monstra ve vědeckofantastickém filmu i zde z jednoho boku konstrukce čněla složitá mechanická ruka, oficiálně zvaná manipulátor. Měla dostatek síly, aby dokázala uzvednout dvousetkilovou kotvu, a současně i takovou jemnost, že se jí dal uchopit porcelánový šálek.

Na rozdíl od starších podmořských automatů nebyl *Sea Sleuth* upoutaný a s mateřským plavidlem ho nespojovala žádná pupeční šňůra. Byl tedy kompletně samostatný, i když jeho kamery a motor byly dálkově ovládány z tisíce metrů vzdálené velitelské kabiny na *Deep Encounteru*.

Pitt právě pomáhal Giordinovi při seřizování mechanického ramene, když k němu přistoupil člen posádky. „Kapitán Burch mi nařídil, abych vás uvědomil, že se nacházíme tři míle od cíle."

„Děkuju vám," odpověděl Pitt. „Vyřiďte kapitánovi, že se k němu tady s Alem za chvíli připojíme."

Giordino odložil šroubováky do skříňky s nářadím, narovnal se a protáhl si záda. „Je to připravené, jak nejlíp to šlo."

„Pojďme tedy na můstek a podívejme se, jak bude *Dolphin* vypadat na obrazovce radaru."

Burch se spolu s několika techniky a členy vědeckého týmu nacházel ve velitelském středisku umístěném těsně za kormidelnou. Obličeje i ruce přítomných byly tajuplně zbarveny stropním světlem do ruda. Nedávné experimenty prokázaly, že údaje na monitorech se dlouhodobě dají snáze číst právě v rudomodré fázi světla.

Všichni se tísnili před obrazovkou s počítačově zesíleným obrazem z kamery sytému Klein 5000, který znázorňoval dno v hloubce téměř sedmi tisíc metrů, jež se před nimi odvíjelo jako film z cívky. Barevný obraz ilustroval celkem ploché dno, klesající

postupně do hluboké propasti. Když vstoupili Pitt s Giordinem, Burch se k nim otočil a pokynul na digitální displej navigačního satelitního systému GPS, který ukazoval zbývající vzdálenost k cíli.

„Měl by se objevit někdy během příští míle," poznamenal.

„Tu polohu podle GPS udal remorkér?" ujišťoval se Giordino.

Burch přikývl. „Je to místo, kde šel vrak ke dnu a utrhlo se vlečné lano."

Všechny oči ve velitelském centru se nyní upíraly na obrazovku. Senzor, vlečený na laně v hloubce a za lodí, ukazoval stále ploché, pusté dno, pokryté špinavými šedohnědými usazeninami. Nikde nebyly vidět špičaté kameny nebo skalnaté vyvýšeniny. Ještě žádná pustina nevypadala tak prázdná a deprimující. Přesto byl ten obraz svým způsobem fascinující, protože všichni netrpělivě vyčkávali, kdy se konečně objeví hledaný objekt a začne se na obrazovce přibližovat.

„Pět set metrů," ohlásil Burch.

Posádka i členové vědeckého týmu zmlkli. Ve velitelském středisku zavládlo ticho jako v hrobce. Pro většinu lidí by takové čekání představovalo mučivý zážitek, ne však pro muže a ženy z vědeckého týmu, jimž prohledávání moře nepřipadalo jako něco neobvyklého. Všichni byli velice trpěliví. Už dávno si zvykli trávit týdny zíráním na ukazatele přístrojů, čekáním na nějaký zajímavý nález, potopenou loď nebo neobvyklou geologickou formaci, nejčastěji však pohříchu s negativním výsledkem. Jediné, co velkou většinu času viděli, bylo zdánlivě nekonečné a sterilní mořské dno.

„Něco se blíží," ohlásil Burch, který ze svého místa viděl na obrazovku nejlépe.

Na monitoru se z nejasných temnot pomalu začalo vynořovat cosi s obrysy zřetelně tvarovanými lidskou rukou. Kontury byly dost ostré a zubaté. Celý objekt byl ale poměrně malý, obrazovka zdaleka neukazovala ohromný vrak výletní lodě, který všichni čekali.

„To je on," pronesl rozhodně Pitt.

Burch se ušklíbl jako šťastný novomanžel. „Našli jsme ji na první pokus."

„Ta poloha, kterou udal remorkér, přesně sedí."

„Tohle ale na *Emerald Dolphin* určitě není ta správná velikost," poznamenal nevzrušeně Giordino.

Burch zamířil na obrazovku prstem. „Al má pravdu. Vidíme jenom část vraku. Tady se blíží další kus."

Pitt pozorně zkoumal obraz na monitoru. „Ta loď se zlomila. buď na cestě dolů, nebo po nárazu na dno."

Přes obrazovku přeplula část vraku, kterou Burch identifikoval jako záď. Na poměrně rozlehlém poli trosek, rozkládajícím se mezi obřími částmi lodního trupu, se nacházely stovky velkých i malých předmětů, jež jako by sem naválo tornádo.

Giordino si rychle zakresloval do poznámkového bloku polohu těch nejdůležitějších. „Vypadá to, že vrak se rozlomil na tři hlavní části."

Pitt se zadíval na Giordinovy nákresy a porovnal je s obrazem na monitoru sonaru. „Leží asi čtyři sta metrů od sebe."

Ozval se Burch. „Vzhledem k tomu, že vnitřní struktura lodě byla oslabena požárem, rozlomila se nejspíš už na cestě ke dnu."

„To by nebylo nic neobvyklého," připojil se jeden z vědců. „*Titanic* se taky při potápění rozlomil."

„Ten ale šel ke dnu ve velice ostrém úhlu," upozornil Burch. „Mluvil jsem s kapitánem remorkéru, který měl *Dolphin* ve vleku. Ten říkal, že vrak šel pod hladinu hrozně rychle a to pod velice malým úhlem ne víc než patnáct stupňů. *Titanic* se naopak potopil v pětačtyřicetistupňovém úhlu."

Giordino vyhlédl předním oknem na okolní moře. „Nejpravděpodobněji to bylo tak, že se potápěl vcelku a na kusy se rozpadl teprve po nárazu na dno. V té chvíli mohla rychlost klesání dosahovat tak padesát až sedmdesát kilometrů v hodině."

Pitt zavrtěl hlavou. „Kdyby tomu tak bylo, pak by trosky byly daleko míň roztroušené. Tady ale vidíme, že jsou rozházené po celém dně."

„Co tedy způsobilo, že se rozpadl už cestou ke dnu?" otázal se Burch.

„S trochou štěstí," odpověděl zvolna Pitt, „se to dovíme, jestli si *Sea Sleuth* opravdu zaslouží své jméno Mořský stopař."

Nad hladký, azurově modrý východní horizont se vyhoupla oslňující oranžová koule vycházejícího slunce. Tou dobou již ponorka *Sea Sleuth* visela na laně nového jeřábu, nahrazujícího onen původní, který se musel v průběhu záchranných operací odříznout a svrhnout přes palubu. Instalovali ho sem během oprav v přístavu a připojení kabelu na naviják dokončila posádka jen před několika málo hodinami. Vykládání samostatného pohyblivého dopravního prostředku přes záď lodě doprovázelo dychtivé očekávání. Moře bylo docela klidné, vlny nedosahovaly ani metrové výše.

Spouštění ponorky velel druhý důstojník, který dával signály lodníkovi obsluhujícímu naviják. Ponorka se právě ocitla mimo záď a na znamení byla spuštěna těsně nad hladinu. Následovala poslední kontrola jejího elektronického vybavení a pak již byla opatrně položena do modrého Pacifiku. Jakmile se ocitla ve vodě, byl odemčen elektrický zámek a *Sea Sleuth* se uvolnil z lana.

Giordino seděl ve velitelském centru před ovládacím pultem, na němž byla kolem řídicí páky ještě řada vypínačů a knoflíků. Měl za úkol ovládat *Sea Sleuth* na cestě do hlubin. Jakožto jeden z autorů softwarového programu pro tuto podmořskou sondu byl rovněž šéfinženýrem zodpovědným za jeho realizaci. Jen málo mužů vědělo o zvláštnůstkách pilotování samostatného dopravního prostředku sedm kilometrů hluboko pod vodou víc než Giordino. Teď se pohledem na obrazovku přesvědčil, že ponorka plave volně a dostatečně daleko od mateřské lodě, otevřel vyrovnávací nádrže a sledoval, jak se sonda noří pod hladinu a mizí z dohledu.

Vedle Giordina seděl u klávesnice Pitt a vyťukával řadu povelů, jež tak předával do počítače na palubě sondy. Zatímco Giordino ovládal pohon a polohování, Pitt kontroloval kamery a osvětlení. Za nimi a poněkud stranou seděla u stolu Misty Grahamová a pečlivě studovala kopie plánů *Emerald Dolphinu* od konstruktéra lodě, které jim sem přišly letecky. Oči všech ostatních se upíraly na řadu obrazovek, na nichž se mělo objevovat vše, co *Sea Sleuth* v hlubinách zachytí.

Misty byla drobná žena, ale plná ohně i octa. Černé vlasy měla nakrátko ostříhané, to pro pohodlnější péči o účes za pobytu na lodi, a vypadala by skoro chlapecky, nebýt její výrazných rysů. Měla

světlehnědé oči, trochu vyzývavý nosík, měkké rty a nikdy nebyla vdaná. Byla totiž zapálenou členkou vědeckého týmu a jednou z nejlepších biložek NUMA, která trávila daleko víc času na moři než ve svém bytě ve Washingtonu, a tak na nějaké schůzky prostě neměla nikdy čas.

Teď vzhlédla od map a prohodila k Burchovi. „Jestli se ten vrak tlakem vody zhroutil, tak pro *Sea Sleuth* nebude snadné najít tam něco zajímavého."

„To budeme vědět, až se tam dostaneme," odpověděl zvolna.

Jako při jiných podmořských pátracích akcích, i dnes probíhala v nevelkém řídicím centru čilá konverzace. Teď když byla sonda ve vodě a ke dnu měla ještě tři a půl hodiny cesty, čekala všechny přítomné jen poněkud nudná rutina. Nebylo toho příliš vidět, s výjimkou občasného zvláštního exempláře z ryb žijících v hlubinách oceánu, který se zatoulal do dosahu čoček kamer.

Laická veřejnost si obvykle představuje, že podmořské pátrání je něco nesmírně vzrušujícího. Popravdě řečeno, je to obrovská nuda. Je třeba strávit spoustu hodin čekáním na „událost", jak se v oboru říká. Přesto jsou všichni zúčastnění pokaždé plni optimistického očekávání něčeho neobvyklého, ať na sonaru, nebo na monitorech kamer.

Mnohokrát však pátrací akce končí neúspěchem a neobjeví nic. Obrázky z hlubin však mívají natolik hypnotický efekt, že většinou stejně jen málokdo dokáže odtrhnout oči od obrazovek déle než na malý okamžik. V tomto případě však poloha vraku, po jeho sedmikilometrovém pádu z místa zaznamenaného pomocí navigačního systému GPS vlečného remorkéru, mohla být naštěstí lokalizována do oblasti zhruba velikosti fotbalového hřiště.

Postup *Sea Sleuthu* byl průběžně monitorován na jedné obrazovce, na jejímž spodním okraji se promítaly číselné údaje o kursu i hloubce. Jakmile sonda dosáhne dna, Giordino ji bude moci nasměrovat přímo k cíli, aniž by po něm musel zdlouhavě pátrat.

Přečetl nahlas čísla z hloubkoměru *Sea Sleuthu*. „Osm set třicet metrů."

Údaje o hloubce oznamoval každých deset minut. Po celou tu dobu sonda klesala černou prázdnotou pod kýlem průzkumné lodě.

Konečně, po dvou a půl hodinách, začaly senzory hlásit stále se zmenšující vzdálenost ode dna.

„Dno je sto sedmdesát metrů daleko a stoupá.“

„Zapínám spodní světla,“ ohlásil Pitt.

Giordino zpomalil rychlost sestupu na šedesát centimetrů za sekundu, to pro případ, že by se sonda nacházela přímo nad potopeným vrakem. Poslední věc, kterou by potřebovali, bylo zaplést se mezi všelijak pokroucené trosky a ztratit se v nich. Zakrátko se na monitorech objevila vrstva usazenin na dně. Giordino zastavil další klesání a nechal sondu vznášet se ve výšce třiceti metrů.

„Jaká je tam hloubka?“ otázal se Burch.

„Šest tisíc pět set devadesát metrů,“ odpověděl Giordino. „Viditelnost je nad očekávání dobrá, skoro sedmdesát metrů.“

Nyní Giordino převzal kompletní řízení *Sea Sleuthu*. Upíral oči na monitory a ovládal knoflíky i řídicí páku, jako by řídil letadlo v počítačovém simulátoru. Dno se pod ním posunovalo neuvěřitelně pomalu. Vzhledem k obrovskému tlaku vody tam dole nebyly motory *Sleuthu* schopné dosáhnout rychlosti větší než jeden uzel.

Pitt párkrát klovl do klávesnice a vyslal příkaz do počítače na palubě sondy, aby zaostřil kamery umístěné na přídi a na kýlu, zobrazující terén před a přímo pod ponorkou. Po jeho levé ruce seděl u ovládacího pultu Burch, který neustále kontroloval polohu podmořské sondy a udržoval *Deep Encounter* přímo nad vrakem.

„Kudy?“ ptal se Giordino Burche.

„Jeďte kursem osmnácti stupňů. Po sto třiceti metrech byste měl narazit na její trup.“

Giordino vyrazil daným směrem. O deset minut později se přímo před ním začal vynořovat strašidelný stín. Temná masa se neustále zvětšovala, až zaplnila celou obrazovku. „Cíl přímo před námi,“ zvolal.

Postupně začaly být patrné i jednotlivé rysy vraku. Sonda se k němu přiblížila poněkud zprava zepředu, asi v místě uložení kotvy. Oproti dřívějším osobním lodím bývají kotvy na moderních plavidlech umístěny více vzadu a nevisí tak vysoko nad čárou ponoru.

Pitt zapnul silné reflektory a ty prořízly příšeří a jasně osvítily větší část přídové sekce. „Kamery běží, záznam běží.“

Na rozdíl od jiných objevů potopených vraků se v tomto případě řídicí kabinou nerozléhaly pozdravné výkřiky a smích. Všichni byli potichu, jako by hleděli na rakev v otevřeném hrobě. Pak, jakoby puzeni přitažlivou silou, se všichni shlukli do bezprostřední blízkosti monitorů. Teď bylo již jasně vidět, že *Emerald Dolphin* nesedí na dně zcela rovně. Do sedimentu na dně dosedl asi v pětadvacetistupňovém náklonu, takže na jedné straně byl vidět jeho bok téměř až ke kýlu.

Giordino proplouval se *Sea Sleuthem* podél trupu potopené lodě a dával bedlivý pozor na případnou překážku, na kterou by sonda mohla narazit, zachytit se o ni a uvíznout. Tato vědomá opatrnost se mu vyplatila. Podařilo se mu zastavit ponorku asi tři metry od mohutného otvoru v boku vraku, kolem kterého byly ocelové pláty deformovány a uprostřed zel defekt se zubatými okraji.

„Přiblížit obraz,“ pokynul Pittovi.

Do počítače byl zadán příslušný povel a kamera se zaměřila na zkoumané místo z poněkud jiné perspektivy. Giordino mezitím popojel s automatickou sondou tak, že mířila přídí přímo proti místu znetvoření.

„Stůj,“ vyzval ho Pitt. „To vypadá zajímavě.“

„Tuhle díru ale neudělal oheň,“ pronesl jeden z přítomných členů posádky.

„Toto poškození způsobila exploze zevnitř,“ přitakal Pitt.

Burch si promnul oči a znovu se zadíval na monitor. „Co takový výbuch nádrže s pohonnými hmotami?“

Pitt zavrtěl odmítavě hlavou. „Magnetohydrodynamické motory nepohání hořlavé fosilní palivo.“ Otočil se k Giordinovi. „Ale, popojeď podle trupu až tam, kde se příď oddělila od střední části.“

Giordino uposlechl a pomocí jemných dotyků řídicí páky přemisťoval *Sea Sleuth* rovnoběžně s bokem vraku. Po zhruba sedmdesáti metrech narazil na další, dokonce ještě větší otvor. I tento defekt vykazoval známky, svědčící, že šlo o výbuch uvnitř trupu, jelikož jeho zubaté okraje směřovaly ven.

„V téhle sekci bylo umístěno klimatizační zařízení," informovala je Misty. Velice pečlivě teď prohlížela plány paluby. „Nevidím tu nic, co by mohlo způsobit takovou škodu."

„Já taky ne," přidal se Pitt.

Giordino teď vedl *Sea Sleuth* poněkud nahoru, až se v objektivu kamer objevila člunová paluba. Během cesty vraku ke dnu bylo několik shořelých záchranných člunů vytrženo ze závěsů. Ty, které zůstaly na svém místě, byly totálně spálené či roztavené. Zdálo se až neuvěřitelné, že takováto technicky nejmodernější loď měla na palubě čluny, které se v krátké době dokázaly doslova rozpustit.

Sonda pak obkroužila zničenou část trupu, která se oddělila od zbytku lodě. Ze zadního okraje čněly trubky, pokroucené nosníky i potrhaná palubní obšívka a všechno spíš připomínalo zbytky vyhořelé rafinérie. Vypadalo to, jako by gigantická síla rozervala *Emerald Dolphin* na kusy.

Střední část vraku dokonce v ničem ani nepřipomínala zbytky lodě. Nebyla v podstatě ničím jiným než obrovskou kupou zčernalých a pokroucených trosek. Odpudivý pohled zmizel, teprve když se sonda vydala na další plavbu nad pustým mořským dnem.

„Jaký je kurs k záďové sekci?" otázal se Giordino Burche.

Kapitán pohlédl na číselné údaje ve spodní části svého naváděcího monitoru. „Měl byste na ni narazit po zhruba třech stech metrech při kursu o devadesát stupňů západně."

„Obracím o devadesát stupňů západně," zopakoval Giordino.

V těchto místech bylo dno poseto všemi možnými troskami, často však k nepoznání zničenými ohněm. Zdálo se, že relativně nedotčené zůstaly jen kusy keramiky, nacházející se tu a tam na hromadách. Misky, mísy, šálky, mnohé ještě narovnané na sebe, tu ležely rozsypané v usazenině na dně jako kupička karet rozložených po šedivém plstěném stole. Pozorovatelům ve velitelské kabině připadalo poněkud strašidelné, že tak křehké předměty přečkaly celý strašlivý požár i téměř sedmikilometrový pád do propastné hlubiny, aniž by se roztříštily na tisíce beztvarých střepů.

„Blížíme se k zádi," hlásil Giordino. Pole poseté troskami zůstalo za nimi a před očima kamer se v pronikavých paprscích reflektorů objevil stín poslední lodní části. Nyní se naplnily skutečně

i ty nejděsivější představy a vzpomínky. Mužům a ženám, kteří tak statečně bojovali, aby zachránili cestující a členy posádky z hořícího vraku, se opět otevřel pohled na záďové paluby, ze kterých trosečníci jen přednedávnem opouštěli loď buď po spuštěných lanech, nebo skokem do vln, odkud je potom posádka *Deep Encounteru* vytahovala na palubu.

„Nikdy jsem si nemyslela, že se na to budu muset ještě někdy dívat," zamumlala jedna z žen.

„Na tohle se nedá tak snadno zapomenout," dodal Pitt. „Zajeď k přednímu okraji téhle sekce, tam, kde se oddělila od střední části lodě."

„Už jedu."

„Sestup až na půldruhého metru nad tu vrstvu sedimentu. Chtěl bych se podívat na kýl."

Sea Sleuth sledoval Giordinovy povely a vydal se plíživě kolem nejnižší části zádě, která stála na dně téměř zpříma. Giordino pak pohyb sondy zastavil a nechal ji vznášet v místě proti otvoru v záďové části. Masivní ocelový kýl nebyl zakrytý usazeninou. Bylo tedy dobře vidět, jak je zborcený a zkroucený směrem dolů v místech, kde byl odtržen.

„Tohle mohla dokázat jenom výbušnina," poznamenal Pitt.

„S tím dnem to bude tak," ozval se Giordino, „že povolila vnitřní struktura oslabená ohněm a výbuchem, a jak se vrak potápěl, rostl tlak vody a odtrhl ho."

„To by vysvětlovalo náhlé potopení," dodal Burch. „Podle kapitána remorkéru šel vrak pod vodu tak rychle, že ho málem vzal s sebou."

„Což nás vede k závěru, že někdo měl motiv k zapálení lodě a následně k jejímu potopení v nejhlubší části moře, aby nikdo nemohl vrak prohlížet."

„To zní rozumně," připustil Jim Jakubek, člen hydrografické skupiny. „Kde je ale důkaz? Jak by se to dalo prokázat u soudu?"

Pitt pokrčil rameny. „Prostá odpověď zní ‚prokázat se to nedá'."

„Kam jsme se tedy dostali?" otázala se Misty.

Pitt zamyšleně hleděl na monitory. „*Sea Sleuth* splnil svůj úkol a ukázal nám, že *Emerald Dolphin* se nezničil sám od sebe a že to ani

nebyl akt vyšší moci. Teď se do toho budeme muset ponořit trochu hlouběji a přinést nějaký důkaz pro nezbytné vyšetřování. Ten důkaz nás nakonec zavede až na práh onoho vražedného maniaka, zodpovědného za všechno tohle svinstvo, za ztrátu nádherné lodě a víc než stovky lidských životů.“

„Ponořit trochu hlouběji?“ otázal se Giordino s úsměvem, jako by už předem znal odpověď. „Jak?“

Pitt pohlédl na svého přítele okem Machiavelliho. „Ty a já se spolu vydáme v *Abyss Navigatoru* k tomu vraku a přivezeme odtamtud důkaz.“

***

„Jsme volní,“ oznámil Giordino a dal znamení potápěči, který se pohyboval před průzorem z tlustého skla a právě uvolnil hák s ocelovým lanem od poutacího oka ponorky s lidskou posádkou *Abyss Navigatoru*. Pak počkal, až potápěč provede poslední zevní inspekci před zaplavením vyrovnávacích nádrží a zahájením pomalého sestupu k mořskému dnu. Po několika minutách se v jednom ze čtyř průzorů objevila potápěčova hlava v masce. Muž vztyčeným palcem potvrzoval, že je vše v pořádku.

„Na signalizaci všech systémů svítí zelená,“ informoval Pitt osazenstvo velitelské kabiny na *Deep Encounteru*, které bude monitorovat jejich cestu od hladiny ke dnu a zpátky.

„Tady od nás vypadáte dobře,“ odpověděl Burch. „Jsme připraveni, jakmile budete chtít začít.“

„Zaplavuju nádrže, teď,“ hlásil Giordino.

Naplněním horní vyrovnávací nádrže zahájil *Abyss Navigator* svůj sestup. Až se dostane na dno, bude okolní tlak příliš veliký, než aby z ní čerpadlo dokázalo vodu vytlačit, a tak se tam prostě jen odhodí ze dna ponorky zátěž a stroj vypluje volně na hladinu.

Nervové centrum ponorky *Abyss Navigator* pro čtyřčlennou posádku bylo podobné kouli ze slitiny titanové oceli. V ní seděl pilot s technikem kontrolujícím životně důležité systémy, vnější světla, kamery a dvě manipulační ramena. Ta byla ukotvena pod kulovitým trupem a připomínala speciální končetiny robota ve vědecko-fantastickém filmu. Pod umělými prsty na konci ramen byly umístěny kovové košíky, které měly zachytit a uchovat každý

předmět sebraný na dně. K trubkovému rámu kolem centrální kovové bubliny s posádkou byly připevněné pancéřované schránky obsahující elektroniku, baterie a komunikační zařízení. Ačkoli sloužily víceméně stejnému účelu a v zásadě nesly i stejné vybavení, byly si *Navigator* i *Sleuth* tak málo podobné jako švýcarský bernardýn a horská mula. Jedna loď mohla vézt bednu koňaku, druhá jednoho či více lidí.

Tentokrát měl *Navigator* na palubě tři lidi. Misty Grahamová se připojila k Dirkovi a Alovi ze dvou důvodů. Předně, ať se Misty pustila do jakéhokoli projektu, vrhla se do něj pokaždé silou každičkého gramu své váhy a celým srdcem. Poté, co strávila celou věčnost prohlížením plánů *Emerald Dolphinu*, věděla o umístění všech jednotlivých oddělení víc než kdokoli jiný z celé průzkumné lodě. A za druhé, tato výprava pro ni představovala jedinečnou možnost dovědět se něco nového o životě v mořských hlubinách.

Když Pitt nabil kamery a zkontroloval jejich funkci, věnoval se monitorování životně důležitých systémů. Konečně si též upravil sklápěcí sedadlo pro svou vytáhlou postavu. Připravil se na dlouhou nudnou cestu k mořskému dnu tím, že se pustil do luštění křížovky. Jen občas zvedl hlavu a pohlédl ven jedním z palubních průzorů, aby se přesvědčil, jak denní světlo pronikající vodou pomalu slábne, ztrácí červenou část spektra, pak zelenou a žlutou, až se posléze mění v tmavomodrou a nakonec v naprosto černou tmu. Zapnul sice jedno ze zevních světel, ale nebylo nic vidět. Světlo nepřilákalo žádného zvědavého obyvatele moře k prozkoumání toho podivného tvora, který se vetřel do jeho království.

Ponorka vstoupila do černého trojrozměrného nekonečna střední zóny oceánu, oblasti sahající od sto padesáti metrů pod hladinou do sto padesáti metrů nade dnem. Konečně dostali prvního návštěvníka.

Pitt odložil křížovku, vyhlédl okénkem na levoboku a ocitl se tváří v tvář ďasu mořskému, který sledoval *Navigator* na jeho cestě dolů. Na světě existuje jen málo ryb tak ohavných a groteskních jako ďas mořský. Mezi korálkovýma očima barvy šedých perel se mu tyčil svislý osten vyrůstající z otvoru v nose. Na vrcholku tohoto hrotu svítilo světlo, v nekonečných temnotách spolehlivě lákající k ďasu jeho budoucí večeři.

Na rozdíl od svých vzdálených bratranců žijících v menších hloubkách měl ďas svraštělou hnědou kůži bez šupin, připomínající rozpadající se pergamen. Strašlivá ústa, obsahující stovky jako jehly ostrých zubů, se táhla napříč dolní částí jeho hlavy jako hrozivě zející jeskyně.

I když například taková piraňa byla zhruba stejně velká, deset až dvacet centimetrů, určitě by se při setkání s ďasem v temné podmořské uličce na místě otočila a zmizela by.

Pitt se usmál. „Dokonalá ilustrace onoho starého klišé – tvář, jakou může milovat jen jeho matka.“

„Ve srovnání s ostatními usedlíky hlubiny,“ pronesla Misty, „je mořský ďas ještě krasavec.“

Zvědavost malého přátelského dravce brzy pohasla a on zmizel z dosahu reflektoru.

Pod úrovní sedmi set metrů vstoupili do světa bizarního mořského života zvaného svět sifonofór. Tento rosolovitý dravec se vyskytuje v nejrůznějších tvarech a velikostech od několika centimetrů až po čtyřicet metrů. Tato stvoření obývají říši reprezentující devadesát pět procent veškerého vodstva na Zemi, a přesto pro mořské vědce představují stále záhadu, jelikož je velice obtížné je uvidět a už vůbec nemožné je chytit.

Misty byla ve svém živlu, když skoro v transu pozorovala pozoruhodně krásné hlubokomořské sifonofóry. Podobně jako jejich medúzovití bratranci v mělkých vodách jsou i oni průhlední a jsou zbarvení zářivými odstíny, vytvářejícími charakteristické vzory. Jejich těla jsou složena z jednotlivých modulů a mají někdy až sto žaludků viditelných přes průsvitnou stěnu. Řada druhů má dlouhá jemná chapadla, která dosahují až třiceti metrů délky. Tykadla jiných mají charakter peří, zatímco ještě jiná připomínají mop. Podobně jako pavoučí síť, i jejich chapadla mají za úkol namísto sítě lapat rybky.

Hlavy většiny sifonofór se nazývají zvony. Nemají sice oči ani ústa, zato ale fungují jako prostředek pohybu. V tomto neuvěřitelně efektivním systému se nejprve sestavou chlopní nasává dovnitř voda a tu pak série svalových kontrakcí vypuzuje ven, a tak tvora posunuje libovolným směrem v závislosti na tom, které chlopně se stlačují.

„Sifonofóry jsou světloplaché," řekla Misty Pittovi. „Můžete ty reflektory zaclonit?"

Pitt jí vyhověl a ztlumil paprsky *Navigatoru* jen na matný svit, který umožnil vodní fauně pochlubit se svým duhovým zabarvením.

„To je apolemie," zašeptala zbožně Misty, pozorujíc další stvoření, jak se posunuje před průzorem a roztahuje přitom svá třicetimetrová chapadla do smrtící sítě.

Představení pokračovalo během několika dalších tisícovek metrů hlubin, zatímco Misty horečně zaznamenávala svá pozorování do poznámkového bloku a Pitt je fotografoval a natáčel na videopásek. Počet kreatur se zmenšoval a zůstávaly zejména ty nejmenší. Mohly existovat v prostředí pod tlakem několika set kilogramů jen díky tomu, že na jejich těla působila stejná síla zvenčí jako zevnitř.

Pitta drama před průzorem kabiny natolik zaujalo, že křížovku nadobro odložil. Odvrátil oči teprve tehdy, když do něj Giordino šťouchl.

„Blížíme se ke dnu."

Venku byla teď voda plná padajícího mořského sněhu, drobných lehkých šedivých částeček, sestávajících z mrtvých organismů a odpadu produkovaného mořskými živočichy ve vyšších vrstvách oceánu. Cestovatelům uvnitř ponorky to připadalo, jako by se pohybovali lehkým sněhovým blizardem. Pitt se v duchu podivoval, jaký podmořský fenomén způsobil, že sněžení vypadá teď daleko hustší, než jak se zdálo včera při pohledu kamer *Sea Sleuthu*.

Rozsvítil tedy všechna světla a pohlédl ven průhledem ve dně *Navigatoru*. Jako země vynořující se z mlhy se pod lyžinami jejich potápěčského zařízení postupně objevovaly obrysy dna a vystupoval dokonce i stín ponorky, dopadající na povrch mořské usazeniny.

„Dno v dohledu," varoval Giordina.

Ten ovlivnil rychlost sestupu tím, že odhodil několik závaží, a vyrovnal tak vztlakovou sílu s váhou ponorky, takže se její dosavadní svižný pohyb dolů zpomalil. Nakonec se trup podmořského tělesa zastavil pouhých sedm metrů nade dnem. Giordino ponorkou zkušeně manévroval, podobně jako při přistání letadla, až s ní perfektně dosedl.

„To bylo pěkné,“ pochválil ho Pitt.

„Pouze jedna z mnoha mých dovedností,“ odpověděl Giordino pompézně.

„Jsme na dně a potřebujeme udat směr,“ zavolal Pitt Burchovi do velitelského střediska sedm kilometrů nad nimi.

„Vrak leží dvě stě metrů od vás na jihovýchod,“ ozval se z výšin kapitánův hlas. „Když vyrazíte kursem sto čtyřicet stupňů, měli byste narazit na zadní okraj přední sekce v místech, kde se odtrhla od zbytku lodě.“

Giordino zapnul motory a kormidloval *Navigator* pomocí řídicí páky kompasovým směrem, který dostal od Burche. O čtrnáct minut později se před očima posádky objevil poškozený trup vraku v místech, kde se odtrhla příď lodě. Když teď uviděli zničující výsledek apokalyptického požáru na vlastní oči a ne prostřednictvím kamery, byl to pro ně šok. V té hrůze se nedalo nic poznat. Měli pocit, jako by zírali do obrovské jeskyně zaplněné spáleným železným šrotem. Jedinou připomínkou původního určení té hromady kovu byl zachovalý zevní tvar trupu lodě.

„Kam teď?“ otázal se Giordino.

Misty nejprve několik chvil studovala plán interiéru *Esmerald Dolphinu* a hledala správný směr. Pak tužkou obkroužila příslušnou oblast a podala plán Giordinovi.

„Ty se chceš dostat dovnitř?“ otázal se Giordino udiveně Pitta, i když věděl, že odpověď ho nepotěší.

„Tak daleko, jak jen to bude možné,“ odvětil Pitt. „Jestli to jen trochu půjde, řád bych pronikl do kaple, kde podle hlášení posádky oheň začal.“

Giordino pochybovačně nahlédl do nitra zčernalého a hrozivě vyhlížejícího vraku. „Mohlo by nás to tam uvnitř klidně uvěznit.“

Pitt se ušklíbl. „Aspoň bych měl čas doluštit si tu křížovku.“

„Jo,“ zamručel Giordino, „celou věčnost.“ Takový sarkastický přístup byl ale čistě jen naoko. Jeho skutečný vztah k Pittovi byl takový, že by ochotně třeba skočil po hlavě z mostu Golden Gate, jen kdyby se přítel postavil na jeho zábradlí. Uchopil pevněji rukojeť řídicí páky a druhou dlaň položil na klapku výkonu. „Řekni kdy a kde.“

Misty se snažila ignorovat jejich sardonický humor, ale již sama myšlenka na smrt a dále vědomí, že by je v těchto mořských hlubinách nikdy nikdo nenalezl, nebyly vůbec příjemné.

Dříve než Pitt dal pokyn, spojil se s *Deep Encounterem* a ohlásil jejich situaci. Odpověď se však neozvala. V amplionu se neozvalo jediné slovo.

„To je divné," prohodil udiveně. „Neodpovídají."

„Nejspíš porucha v komunikačním zařízení," nadhodil klidně Giordino.

Pitt již neztrácel čas dalším pokusem spojit se s řídicím centrem. Zkontroloval ukazatele tlaku kyslíku na panelu životně důležitých funkcí a zjistil, že pro pobyt na dně jim zbývá ještě minimálně hodina. „Jdeme na to," nařídil. Giordino nepatrně přikývl, dotkl se kontrolních prvků ponorky a velice pomalu s ní zamířil do otvoru v trupu vraku.

Interiér potopené lodě již začali prozkoumávat zástupci mořského života a začali ho dokonce už i osidlovat. Posádka ponorky zaznamenala ryby s myším ocáskem, několik druhů krevet a cosi, co se dalo popsat jedině jako mořský slimák, který si nějakým způsobem nalezl cestu mezi zubatými ruinami.

Ohněm strávený vnitřek lodního vraku vypadal dost hrozivě. U dna se pohyboval mírný proud, ne tolik silný, aby Giordinovi vadil při kormidlování *Navigatoru*. Z polotmy se vynořovaly zbytky palub a přepážek. Za neustálé a opakované konfrontace okolí ponorky s plánem lodě Pitt odhadoval, kterou palubou mají vstoupit do jejího nitra, aby se nejsnáze dostali k cíli.

„Zvedněte to ke čtvrté palubě," radila Misty. „Tam byla nákupní ulička vedoucí ke kapli."

„Dobře, pokusíme se dostat dovnitř tudy," rozhodl Pitt.

Giordino manévroval s ponorkou vzhůru pomocí motorů, aniž by musel odhazovat další zátěž. Jakmile dosáhli úrovně paluby, kterou označila Misty, zůstal se Giordino vznášet na místě, a tak se oba muži mohli zahledět do útrob vraku, osvícených nyní čtyřmi předními reflektory. Ze stropu chodeb visely roztavené trubky a zbytky kabelů jako pokřivená chapadla. Pitt zapnul videokameru a začal tu hrůzu zaznamenávat pro dokumentaci.

„Kolem toho se nemůžeme dostat,“ pronesl zoufale Giordino.

„Ne kolem, ale skrz,“ opravil ho Pitt. „Najeď přídí do těch trubek.“

Giordino se ani nepokoušel oponovat a navedl ponorku do lesa trubek visících do chodby z horní paluby. Trubky se rozestoupily a začaly se lámat, jako by byly vyrobené z podřadné sádry. Z paluby se zvedl oblak usazeniny, tím však ponorka snadno proklouzla.

„Měl jsi pravdu,“ zamručel Giordino.

„Napadlo mě, že když na ně působil tak vysoký žár, budou dost křehké.“

Vznášeli se mezi zuhelnatělými troskami nákupní uličky. Z otevřené pasáže původně lemované stylovými obchody, která se rozkládala celkem na třech palubách, nyní nezůstalo nic. Všechno shořelo na popel. Jedinými připomínkami tu byly zčernalé a zborcené přepážky. Giordino vedl ponorku opatrně kolem a nad kupami trosek, které vyrůstaly z paluby jako pohoří pokryté na povrchu zubatou vrstvou ztuhlé lávy.

Misty pociťovala strach silněji než oba muži. Uvědomovala si, že se právě pohybují tam, kde se ještě přednedávnem procházeli a bavili muži, zatímco ženy nakupovaly, a kde se smály děti pobíhající kolem svých rodičů. Představovala si, že před sebou vidí duchy plížící se chodbami. Přestože většina cestujících naštěstí unikla smrti a nachází se nyní na cestě k domovu, bude je děsivá vzpomínka na tuto katastrofu provázet až do konce života.

„Není tu toho moc na dívání,“ poznamenal Giordino.

Pitt hleděl na tu spoušť. „Žádný lovec pokladů z potopených lodí by na takovýhle vrak nemrhal penězi ani časem.“

„Na to bych zase tolik nesázel. Víš, jak to je. Ode dneška za nějakých dvacet let někdo třeba vyhlásí, že loď šla ke dnu s milionem dolarů v hotovosti v sejfu. Za padesát let se objeví pověst, že tu je na padesát milionů ve stříbře. A nakonec, za dvě stě let, budou lidi najisto tvrdit, že šla ke dnu s miliardou ve zlatě.“

„Je to překvapivé, zvlášť když uvážíš, že pátráním po potopeném zlatě se v minulém století utratilo už víc peněz, než kolik se jich kdy získalo.“

„Jenom *Edinburgh*, *Atocha* a *Central America* se skutečně vyplatily.“

„Výjimky potvrzující pravidlo,“ podotkl Pitt.

„V moři je přece daleko víc pokladů než jenom zlato,“ poznamenala Misty.

„Jistě,“ přitakal Pitt, „poklady, které je teprve potřeba objevit a které nepocházejí od člověka.“

Odmlčeli se, protože jim cestu blokovalo několik zborcených nosníků. Giordino se opatrně s *Navigatorem* proplétal tím labyrintem. Přitom pouze z jedné lyžiny odřel barvu. „To bylo hodně těsné,“ oddechl si. „Teď ještě abychom se dostali zpátky.“

„Blížíme se k místu té kaple,“ oznámila Misty.

„Jak to v tomhle zmatku můžete říct?“ zeptal se Pitt.

„Pořád ještě je tu několik charakteristických rysů, které můžu porovnat s plánem,“ odpověděla a obličej měla napjatý soustředěním. „Po dalších deseti metrech zastavte.“

Pitt teď ležel na břiše a vyhlížel průzorem ve dně ponorky, zatímco Giordino po deseti metrech skutečně zastavil. Ponorka se vznášela na místě, kde kdysi bývala kaple *Emerald Dolphinu*. Jediným rozeznatelným důkazem, že jsou na správném místě, byly roztavené podlahové příchytky, které původně držely kostelní lavice.

Pitt se naklonil nad malý panel, na němž byly ovládací prvky manipulačního ramene. Lehce sáhl na několik pák a knoflíků, načež se rameno pohnulo dolů, až se svými mechanickými prsty začalo prohrabovat spálenými troskami.

Pitt takto pročistil asi čtverečný metr a nenalezl nic zajímavého. Vyzval tedy Giordina, aby popojel o půldruhého metru kupředu.

Giordino uposlechl a trpělivě udržoval ponorku na místě, dokud ho Pitt nevyzval, aby se znovu přesunul. Oba muži byli nyní plně pohrouženi do práce a konverzace mezi nimi ustala. Do třiceti minut měl Pitt prozkoumanou a prosátou téměř celou bývalou kapli. Podle zákona schválnosti objevil to, co hledal, samozřejmě až úplně nakonec. Na podlaze tam ležela celá pokroucená podivná věc. Ten předmět byl necelých patnáct centimetrů dlouhý a pět centimetrů tlustý a nevykazoval známky typického roztavení teplem, byl spíše

hladký a zaoblený. Také jeho barva byla zvláštní. Namísto černé nebo šedé byl zbarven zeleně.

„Čas uplynul," upozorňoval Giordino. „Už nemáme moc kyslíku v rezervě, abychom se bezpečně dostali na hladinu."

„Myslím, že jsme asi našli, pro co jsme přijeli," odpověděl Pitt. „Dej mi ještě pět minut."

Velice jemně pohnul mechanickými prsty a pomalu je zastrčil pod ten zvláštní objekt zpola pohřbený v popelu. Když ho konečně něžně uchopil, vyzvedl ho ze spálených trosek. Pak mechanickou ruku natáhl a předmět uložil do umělého košíku. Teprve pak uvolnil prsty a stáhl ruku do přepravní polohy.

„A jedeme domů!"

Nato Giordino zahájil pomalý obrat o sto osmdesát stupňů a zamířil po nákupní třídě zpět.

Náhle se ozvalo hlasité lupnutí a ponorka se s trhnutím zastavila. Chvíli nikdo nepromluvil. Misty si v záchvatu strachu přitiskla sepjaté ruce na prsa. Pitt s Giordinem na sebe pouze pohlédli. Oběma blesklo hlavou, jestli nejsou v tomto ohyzdném místě navěky chyceni do pasti.

„Myslím, žes do něčeho narazil," pronesl klidně Pitt.

„Zdá se," přitakal Giordino zhruba stejně vzrušeně jako lenochod tříprstý, jemuž nechutná list, který právě žvýká.

Pitt naklonil hlavu a vyhlédl průzorem nad hlavou. „Vypadá to, jako by vyrovnávací nádrž uvízla o jeden nosník."

„Měl jsem si ho všimnout."

„Nebyl tu, když jsme sem vplouvali. Nejspíš spadl potom, co jsme tudy projeli."

Misty se bála a nedokázala pochopit, jak ti dva chlapi mohou o smrtelném nebezpečí hovořit tak klidně. Nemohla tušit, že Pitt s Giordinem za dobu vzájemného přátelství byli už v daleko svízelnějších situacích. Humor byl způsob, jak si zachovat jasnou hlavu a ubránit se vtíravým myšlenkám na strach a smrt.

Ted Giordino lehce zacouval s *Navigatorem* zpátky a dolů. Přitom se znovu ozvalo děsivé zaskřípání. Pak se však ponorka uvolnila a tajuplná prázdnota opět ztichla.

„Ta nádrž moc dobře nevypadá," poznamenal klidně Pitt. „Je dost pomačkaná a navíc se zdá, že nahoře je vmáčknutá dovnitř."

„Když už je plná vody, tak do ní aspoň nemůže téct."

„Naštěstí ji na zpáteční cestu nebudeme potřebovat."

Navenek Giordino vypadal klidně jako hladina rybníka, ale v hloubi srdce si upřímně vydechl, když se vymotali z bludiště trosek visících od stropu a *Navigator* se dostal znovu do volného prostoru. Tam odhodil zátěž a Pitt se znovu pokusil spojit se základnou. Když ani tentokrát nedostal odpověď, v očích se mu objevil přemýšlivý výraz.

„Nechápu, proč nefunguje telefonické spojení," pronesl pomalu. „Na naší straně žádná porucha není a na druhém konci jsou přece daleko líp vybaveni, aby si se závadami poradili."

„Jak je vidět, Murpyho zákon může fungovat kdykoli a kdekoli," pronesl Giordino filozoficky.

„Nemyslím, že jde o vážný problém," ozvala se Misty, která cítila nesmírnou úlevu, že jsou již zase na cestě k hladině a za slunečním svitem.

Pitt se po chvíli vzdal pokusů o navázání kontaktu s *Deep Encounterem*. Vypnul kamery a zevní osvětlení, aby pro případ nečekané situace šetřil energií. Pak se pohodlně rozvalil na svém sedadle a znovu se pustil do křížovky. Brzy ji měl vyřešenu, až na řádek dvacet dva vodorovně. Kroužkovitá ochmýřená rostlina. Pak si zkrátil čekání tím, že si zdříml.

O tři hodiny později se voda z černé začala měnit na tmavomodrou a postupně na další barvy světelného spektra. Když se cestovatelé podívali horním průzorem, spatřili nad sebou neklidnou mořskou hladinu, jak se ve slunečních paprscích třpytí a blýská. Za necelou minutu *Abyss Navigator* hladinu rozřízl a vynořil se. Všem se ulevilo, když zjistili, že vlnění je jen mírné a vlny dosahují jen asi šedesáti centimetrů výšky. Ponorka, s větší částí své masy pod hladinou, se jen mírně pohupovala.

Stále však ještě neměli spojení s mateřskou lodí. Vidět ji nemohli, jelikož všechny průzory až na jeden byly stále pod hladinou, a ten zbývající ve stropu kabiny neumožňoval horizontální rozhled, ale jen pohled přímo vzhůru. Museli tedy počkat, až se k

nim připojí potápěči z paluby hydrografické výzkumné lodě a připevní k ponorce kabel. I po deseti minutách se však stále ještě nikdo neobjevoval. Něco tu nehrálo.

„Pořád žádný kontakt," hlásil Pitt. „Ani jeden potápěč. Copak všichni usnuli?"

„Třeba se loď potopila," zavtipkoval Giordino mezi dvěma zívnutími.

„To ani neříkejte," okřikla ho Misty.

Pitt se na ni usmál. „To je samozřejmě velice nepravděpodobné. Určitě ne na klidném moři."

„Když přes nás nejdou vlny, co kdybychom otevřeli průlez a rozhlédli se kolem?"

„To je rozumný nápad," připustila Misty. „Už mě nebaví cítit pořád jen mužský pot."

„To jste měla říct dřív," poznamenal dvorně Giordino. Zvedl sprej s osvěžovačem vzduchu a několikrát ho stiskl. „A zkažený vzduch je pryč."

Pitt se neubránil smíchu, když se protahoval úzkým průlezem uprostřed poškozené vyrovnávací nádrže. Trochu se obával, jestli náraz do nosníku nezkřížil stropní poklop, ale po několika otočeních jeho rukojetí se poklop dal volně zvednout a odklopit. Protáhl se otvorem a zůstal stát s rameny a hlavou nad hladinou, vdechoval čerstvý mořský vzduch, rozhlížel se kolem a pátral po mateřské výzkumné lodi a člunech s týmy potápěčů. Očima opsal celých tři sta šedesát stupňů.

Bylo by marné pokoušet se popsat tu bouři emocí a nechuti uvěřit svým očím, která se v něm odehrávala. Jeho pocity oscilovaly mezi úžasem a dokonalým šokem.

Mořská hladina byla prázdná. *Deep Encounter* zmizel. Jako kdyby nikdy ani neexistoval.

***

Dostavili se na palubu téměř ve stejné chvíli, kdy *Abyss* dosáhl dna a Pitt telefonoval první informaci. Posádka se věnovala svým běžným povinnostem, zatímco vědecký tým se shromáždil v řídicím středisku, odkud se chystali monitorovat Pittovo a Giordinovo pátrání na palubě *Emerald Dolphinu*. Únos přišel tak náhle a

nečekaně, že nikdo na palubě *Deep Encounteru* si ani neuvědomil, co se to vlastně děje.

Burch seděl opřený v křesle s rukama složenýma na prsou, když si Delgado stojící vedle radarové obrazovky všiml malého rychle se pohybujícího bodu. „Ze severovýchodu se k nám blíží návštěva.“

„Nejspíš nějaká válečná loď,“ pronesl Burch, aniž by odtrhl oči od monitorů. „Jsme dobré dvě míle od pravidelných obchodních tras.“

„Nevypadá to jako válečná loď,“ odpověděl Delgado. „Zdá se, že se pohybuje pěkně rychle a míří přímo na nás.“

Burch povytáhl obočí. Aniž by Delgadovi odpověděl, popadl dalekohled a vyšel na otevřené křídlo můstku. Když se zadíval do dálky, díky zvětšení 7 x 50 uviděl jasně oranžovobílé plavidlo, jak rozráží vlny na cestě k *Deep Encounteru*. V té chvíli necítil ani náznak obav. Přibližující se loď nepředstavovala hrozbu.

„Co si o tom myslíte?“ otázal se Delgado.

„Nejspíš to je taková větší pracovní loď od některé těžební věže,“ odpověděl Burch. „A pěkně rychlá, podle příďové vlny. Dělá přinejmenším třicet uzlů.“

„Zajímalo by mě, odkud přijíždí. V okruhu tisíce mil tu žádná vrtná věž není.“

„Mě zase spíš zajímá, proč si vybrala právě nás.“

„Má na trupu emblém nebo jméno společnosti?“

„To je divné,“ pronesl pomalu Burch. „Jméno na přídi a název společnosti, které patří, jsou zakryté.“

Jako na znamení se k nim na můstku připojil radista. „Mám na telefonu kapitána té lodě naftařské společnosti,“ oznámil Burchovi.

Kapitán otevřel vodotěsnou skříňku a zapnul reproduktor na můstku. „Tady je kapitán Burch z lodě NUMA *Deep Encounter*. Můžete mluvit.“

„Tady kapitán Wheeler z lodě *Paegasus* naftařské společnosti Mistral. Máte na palubě lékaře?“

„Souhlas. Co máte za komplikaci?“

„Máme tady těžce raněného muže.“

„Přibližte se k nám a my vám pošleme svého doktora.“

„Bude lepší, když přeneseme raněného k vám na palubu. Nemáme tu žádné lékařské vybavení ani pomůcky.“

Burch pohlédl na Delgada. „Slyšel jste?“

„To je dost divné,“ odpověděl Delgado.

„Taky se mi zdá,“ souhlasil Burch. „Že na pracovní lodi není lékař, to není nic divného, ale že tam nejsou ani žádné zdravotnické pomůcky? To mi nehraje.“

Delgado se začal přesunovat ke schůdkům. „Nařídím posádce, aby se připravila k vyzvednutí nosítek na naši palubu.“

Cizí loď se zastavila asi padesát metrů od výzkumné lodě. Za okamžik spustila motorový člun, ve kterém bylo vidět ležící postavu, zakrytou dekou na nosítkách položených přes sedátka. Do člunu nastoupili ještě čtyři další muži a loďka se s houpáním vydala k *Deep Encounteru*. Jakmile člun přirazil k hydrologické lodi, tři průvodci nečekaně vyskočili na její palubu a začali vytahovat nosítka se zraněným. Členové posádky byli docela hrubě odstrčeni.

Návštěvníci však náhle odhodili pokrývky stranou, chopili se automatických zbraní, které měli pod nimi schované, a otočili je proti Burchovým lidem. Zraněný vyskočil na nohy, popadl také zbraň a vyrazil ke schůdkům na pravoboku vedoucím na můstek.

Burch s Delgadem si okamžitě uvědomili, že jde o únos. Stát se něco podobného na obchodní lodi nebo na soukromé jachtě, vrhli by se ke skříňce se zbraněmi a okamžitě by je začali rozdávat. Avšak ve shodě s mezinárodním právem žádná výzkumná loď nesměla mít na palubě jedinou zbraň. Nemohli tedy dělat nic jiného než bezmocně stát a čekat, až vetřelec dorazí na můstek.

Únosce nevypadal jako pirát; neměl dřevěnou nohu, papouška na rameni ani pásku přes oko. Zato z něj vyzařovala rozhodnost. Vlasy měl předčasně šedivé, kůži obličeje tmavou. Byl střední postavy, s počínajícím bříškem. Součástí jeho chování byla samozřejmá autorita, i když měl na sobě jen golfovou košili a bermudské šortky. Ze slušnosti nemířil automatem přímo na Burche a Delgada, ale držel hlaveň zvednutou k nebi.

Nějakou chvíli se obě strany ostražitě pozorovaly. Pak se vetřelec rozhodl ignorovat Delgada a zdvořilou americkou angličtinou oslovil Burche. „Předpokládám, že jste kapitán Burch.“

„A vy?“

„Moje jméno nehraje žádnou roli,“ odpověděl pirát hlasem, který drsností připomínal pilník na železo. „Doufám, že nebudete klást odpor.“

„Co k čertu děláte na mé lodi?“ ohradil se Burch.

„Zabavujeme ji,“ odpověděl útočník tvrdě. „Nikomu se ale nic nestane.“

Burch na něj nevěřícně pohlédl. „Tato loď je majetkem vlády Spojených států. Nemáte žádné právo vstoupit na ni a konfiskovat ji.“

„Ale ano, máme.“ S těmi slovy zvedl zbraň. „Toto je naše právo.“

Ve stejné chvíli už tři zbývající útočníci začali shromaždovat posádku hydrologické lodě na pracovní palubě. Za chvíli dorazil člun s deseti dalšími ozbrojenými muži, kteří se rozestavili po celé lodi.

„To je šílenství,“ protestoval rozhořčeně Burch. „Čeho si myslíte, že tímhle zločinným jednáním dosáhnete?“

Vysoký tmavý muž se omluvně usmál. „To byste neuhodl.“

Přiblížil se k nim další ozbrojenec. „Pane, loď je zajištěna a všichni členové posádky i vědeckého týmu jsou shromážděni v jídelně.“

„Co strojovna?“

„Čeká na vaše rozkazy.“

„Připravte se tedy vyrazit. Chci plnou rychlost vpřed.“

„Nemůžete jet dost rychle, aby vás nechytli,“ poznamenal Delgado. „Tahle loď nedokáže víc než deset uzlů.“

Únosce se zasmál. „Deset uzlů? Vy svou loď hanebně pomlouváte, pane. Náhodou vím, že jste dosáhli dvakrát větší rychlosti, když jste pospíchali na záchranu *Emerald Dolphinu*. Nicméně i dvacet uzlů je málo.“ Odmlčel se a pokynul směrem před příď, kde se cizí pracovní loď právě chystala vzít *Deep Encounter* do vleku. „Mezi námi, měli bychom být schopni dosáhnout rychlosti pětadvacet uzlů.“

„Kam nás odvezete?“ dožadoval se Delgado, rozzlobený víc, než ho kdy Burch viděl.

„To není vaše starost,“ odsekl neznámý bezstarostně. „Mám vaše slovo, kapitáne, že se vy ani vaši lidi nepokusíte protivit mým rozkazům?“

„Máte přece zbraně,“ odpověděl prostě Burch. „My naopak nemáme nic nebezpečnějšího než kuchyňské nože.“

Zatímco spolu hovořili, bylo na příď *Deep Encounteru* přetaženo vlečné lano, které pak upevnili na úvazník. V Burchových očích se objevil pohled nepředstíraného neklidu.

„Nemůžeme přece odsud odjet! Ještě ne!“

Únosce na něj udiveně pohlédl a snažil se odhalit v jeho obličeji náznak úskoku. Nic takového však nespatřil. „Takhle začínáte zpochybňovat můj rozkaz?“

„Vy mi nerozumíte,“ vyhrkl Delgado. „Máme pod vodou ponorku se dvěma muži a jednou ženou. Nemůžeme je prostě jen tak opustit.“

„Škoda.“ Pirát nezúčastněně pokrčil rameny. „Budou se muset dostat ke břehu sami.“

„To není možné. To by přece byla vražda.“

„Copak nemají možnost komunikace s vnějším světem?“

„Mají jenom malé přenosné rádio a podmořský akustický telefon,“ vysvětloval Delgado. „Nejsou schopni spojit se s letadlem nebo lodí, pokud nejsou blíž než tři kilometry.“

„Dobrý bože, člověče,“ přidal se Burch. „Jestli se vynoří a nenajdou nás, nemají naději na záchranu. Určitě ne takhle daleko od tras pravidelných linek. To je stejné, jako byste jim podepsal rozsudky smrti.“

„To není můj problém.“

Rozzuřený Burch přistoupil k únosci, ten však bleskově zvedl zbraň a ústím hlavně se opřel do kapitánova hrudníku. „Nebylo by moc chytré chtít si mě znepřátelit, kapitáne.“

Burch se zastavil, s rukama zaťatýma v pěst, a zůstal zírat na černého útočníka, jako by to byl šílenec. Pak se otočil a pohlédl prázdným pohledem na moře v místech, kde *Abyss Navigator* zmizel pod hladinou. „Bůh vás chraň, jestli ti lidi zemřou,“ pronesl hlasem, kterým by se dala řezat ocel. „Protože v tom případě za to zaplatíte.“

„Pokud dojde k odplatě," odpověděl pirát chladně, „pak ji určitě nebudete provádět vy."

Burch a Delgado, zklamaní a celí skleslí myšlenkami na Pitta, Giordina a Misty, byli zbaveni možnosti jakékoli akce a dokonce i šance vyjednávat. Nakonec jim tedy nezbylo než se nechat pod zbraní odvést do jídelny.

Než se tedy *Abyss Navigator* vynořil nad hladinu, byl *Deep Encounter* již dávno za severovýchodním horizontem.

***

Sandecker seděl za svým stolem a byl natolik ponořen do práce, že zprvu ani nezaznamenal, když Rudi Gunn vešel do kanceláře a posadil se proti němu. Gunn byl nevelký muž poněkud žoviálního vystupování. Poslední zbytky vlasů na temeni, brýle s rohovinovými obroučkami i laciné hodinky na zápěstí, to všechno se zdálo ukazovat na nudného a bezbarvého úředníčka, který celý den nepozorovaně vysedává v kancelářské díře za stojánkem s chlazenou vodou.

Ve skutečnosti byl však Gunn všechno, jen ne bezbarvý. Byl nejlepším studentem ve svém ročníku v Annapolis, pak sloužil s poctami v námořnictvu, aby nakonec vstoupil do Sandeckerovy agentury NUMA jako zástupce ředitele a šéf operací. Bylo o něm známo, že má jak pronikavý mozek, tak i pragmatický instinkt. Vedl každodenní činnost společnosti tak efektivně, jak nefungovala v žádné jiné vládní agentuře. Gunn byl rovněž blízkým přítelem Pitta a Giordina. Často stál v pozadí řady jejich divokých dobrodružných aktivit, které prováděli mnohdy i v rozporu se Sandeckerovými směrnicemi, a nutno přiznat, že je nezřídka podporoval.

„Omlouvám se za vyrušení, admirále, máme ale vážný problém."

„Co je to tentokrát?" otázal se Sandecker, aniž by pohnul hlavou. „Nějaký další projekt překračuje rozpočet?"

„Obávám se, že je to daleko horší."

Teprve teď admirál zvedl pohled od papírů. „Co máte?"

„*Deep Encounter* se všemi lidmi na palubě zmizel."

Sandecker nedal najevo ani stopu překvapení, dokonce se ani tak nezatvářil. Stejně tak se vyvaroval bezmyšlenkovitě opakovat

cokoli, co právě slyšel, jako třeba slova zmizel. Pouze tam seděl, ledově klidný, a čekal na další podrobnosti od Gunna.

„Veškeré naše dotazy prostřednictvím rádia i satelitních telefonů zůstaly bez odpovědi," začal Gunn objasňovat situaci.

„Může přece existovat sto a jedna příčina poruchy spojení," skočil mu do řeči Sandecker.

„Všechny systémy máme zálohované," podotkl trpělivě Gunn. „Nemohly všechny selhat."

„Jak to je dlouho, co se ozvali naposledy?"

„Deset hodin." Gunn se v duchu připravil na výbuch, který bude určitě následovat.

Tentokrát Sandecker zareagoval, jak se od něj čekalo. „Deset hodin! Podle mých instrukcí veškerá výzkumná plavidla v akci mají povinnost podávat průběžná hlášení našemu komunikačnímu centru každé dvě hodiny."

„Vaše instrukce také byly do písmene plněny. *Deep Encounter* se hlásil přesně podle programu."

„Teď vám ale nerozumím."

„Kdosi, kdo se vydával za kapitána Burche, se skutečně hlásil každé dvě hodiny a předával zprávy o pokračujícím průzkumu vraku *Emerald Dolphinu*. Víme, že to kapitán nebyl, protože nahrávací zařízení, které zpracovává veškeré naše rozhovory, ten hlas neidentifikovalo. Někdo se ho pokoušel napodobit. Mimochodem dost uboze."

Sandecker pozorně naslouchal každému slovu a jeho jako břitva ostrý úsudek okamžitě zvažoval souvislosti, které z Gunnových informací vyplývaly. „Tím vším jste si jistý, Rudi?"

„Můžu docela upřímně prohlásit, že jsem si stoprocentně jistý."

„Nemohu uvěřit, že by celá loď i s posádkou jen tak zmizela."

Gunn přikývl. „Když mě naše komunikační oddělení uvědomilo, dovolil jsem se spojit s jedním přítelem od Národní oceánské atmosférické agentury NOAA a požádal jsem ho, aby zanalyzoval satelitní meteorologické fotografie oblasti, kde se původně nacházel *Deep Encounter*. Ani na fotografických zvětšeninách není v okruhu jednoho sta mil vidět žádná loď."

„Jaké tam je počasí?"

„Jasná obloha, vítr o síle deseti uzlů, klidné moře.“

Sandecker se snažil vytřídit poněkud zmatené pochybnosti. „Loď se přece nemohla jen tak zničehonic potopit. Neměla na palubě žádné chemikálie, které by ji mohly zničit. Neexistoval jediný důvod, proč by měla vybuchnout a rozpadnout se na kousky. Co takhle srážka s jinou lodí?“

„Nacházela se mimo pravidelné tratě obchodních lodí a v její blízkosti žádná cizí loď nebyla.“

„Falešný hlas podávající průběžná hlášení.“ Admirál upřel na Gunna pronikavý pohled. „Vy tím chcete prostě naznačit, Rudi, že *Deep Encounter* byl unesen.“

„Začíná to tak vypadat,“ potvrdil Gunn. „S výjimkou možnosti, že ji potopila nějaká neznámá ponorka, což je přinejmenším dost směšný předpoklad, nevidím jinou alternativu. Museli ji zajmout a odplout s ní mimo dosah meteorologického satelitu, který později nad oblastí přelétal.“

„Jestli ji ale někdo unesl, kam ji uklidil? Jak mohla zmizet v necelých dvou hodinách? Z vlastní zkušenosti vím, že nejvyšší rychlost, jaké je *Deep Encounter* schopen, je patnáct uzlů. Od posledního ověřeného hlášení tedy nemohl uplout víc než sto padesát námořních mil.“

„Moje chyba,“ ozval se Gunn. „Měl jsem požádat o širší záběr kamerami. Žádost jsem ale podal ještě předtím, než jsem věděl o tom, že rádiová komunikace je falešná, a na únos lodě jsem tehdy ani nepomyslel.“

Sandecker se opřel v křesle a na okamžik si zakryl obličej dlaněmi. Pak se narovnal. „Na tom projektu pracovali Pitt s Giordinem,“ pronesl spíše jako konstatování než jako otázku.

„Podle poslední zprávy, kterou odeslal sám kapitán Burch, byli Pitt a Giordino na palubě *Abyss Navigatoru*. Připravovali se k ponoření a sestup k vraku.“

„To je přece šílenství!“ vyhrkl. „Kdo by se odvážil unést v jižním Pacifiku loď patřící vládě Spojených států? V té oblasti přece neprobíhají žádné války ani revoluce. Naprosto mi chybí motiv.“

„Mně taky.“

„Spojil jste se s australskou a novozélandskou vládou a požádal je o pátrání?“

Gunn přikývl. „Ujistili mě plnou spoluprací. Stejně tak všechny lodě v blízkosti té lokality, vojenské i obchodní, nabídly, že se odchýlí od svých tras a začnou hledat.“

„Z nějakého zdroje, od NOAA, z bezpečnostní agentury, odkudkoli, sežeňte fotografie aspoň tisíce čtverečných mil té oblasti Pacifiku. Nechci přehlédnout ani centimetr. *Deep Encounter* tam někde musí být. Odmítám věřit, že se potopil.“

Gunn povstal z křesla a zamířil ke dveřím. „Postarám se o to.“

Sandecker zůstal chvíli sedět, zahleděný na řadu fotografií zdobících protější stěnu. Očima spočinul na barevném snímku Pitta a Giordina, jak stojí vedle trupu ponorky a pijí z láhve šampaňské. Bylo to z oslav vyzvednutí lodě s čínským státním pokladem z jezera Michigan. Všiml si, že Giordino drží v ruce doutník z admirálových soukromých zásob.

Mezi těmito třemi muži panovalo úzké přátelství. Pitt a Giordino byli pro něj jako synové, které nikdy neměl. Sandecker tedy ani v nejdivočejších představách nevěřil, že by ti dva muži už nežili. Otočil se v křesle a pohlédl z okna své kanceláře v nejvyšším patře budovy NUMA přehlížející řeku Potomac.

„Do jakého darebáctví,“ zamumlal potichu sám pro sebe, „jste se, vy dva mládenci, tentokrát zase zamotali?“

****

Poté, co se smířili s faktem, že *Deep Encounter* zmizel kdesi v rozlehlé prázdnotě moře, se Pitt s Giordinem a Misty usadili v těsném prostoru ponorky a soustředili se na přežití. Nikde v okolí neviděli žádné trosky ani olejovou skvrnu na hladině, které by svědčily o potopení lodě, a tak mezi nimi nakonec převládl optimismus. Věřili, že mateřská loď z nějakého jim neznámého důvodu musela odjet a že se brzy vrátí.

Avšak pak minula noc. Slunce už dvakrát vyšlo a zase zapadlo a po mateřské lodi nebylo stále ani stopy. Čím dál silněji se začínali obávat nejhoršího, když hodinu po hodině přejížděli očima po nekonečném horizontu a stále neviděli nic jiného než zelené moře a modré nebe. Neobjevila se jediná loď, a dokonce ani letadlo na

obloze. Jejich palubní počítač navigačního satelitního systému je informoval, že je vítr a vlny již stačily přenést přes mezinárodní datovou linii a unášejí je stále jižněji od tras pravidelných lodních linek. Naděje na záchranu se tím neustále zmenšovala.

Oni sami si také nic nenamlouvali. Projíždějící loď by na ně musela narazit, aby si dokázala všimnout nevelkého průlezu *Abyss Navigatoru*. Jejich naváděcí signál sice měl dosah dvaceti mil, avšak byl vyladěn pouze na přijímač navigačního počítače na palubě *Deep Encounteru*. Projíždějící loď či letadlo měly tedy minimální naději toto vysílání zachytit. Jejich jedinou nadějí bylo záchranné plavidlo, které by se přiblížilo na dvoumílový dosah jejich palubní vysílačky.

První jejich prioritou se stala voda. V oblasti byly naštěstí docela časté dešťové přeháňky. Vinylová podlážka, která původně kryla podlahu ponorkové kabiny, byla rozprostřena nad palubním průlezem. Zde zachycovala srážky a sváděla je do lahví, v nichž byla původně voda na cestu pod hladinou. Když zkonzumovali všechny sendviče, začali lovit ryby. Pomocí nástrojů, které byly na palubě pro naléhavé opravy, vyrobil Pitt několik háčků a Misty k nim přidala třpytky vyrobené z toho, co kde našla. Místo rybářských šňůr použili elektrické dráty, které Giordino rozpletl a uvázal k nim háčky i třpytky. Nespokojili se s pouhou jednou šňůrou, vyrobili jich dohromady několik, a brzy byli odměněni třemi malými rybkami, které Misty označila za fregatkové makrely. Rychle je rozkrájeli a nabodli na háčky jako návnadu pro další úlovek. Za necelých deset hodin měli již malou zásobu syrových ryb, které Misty zkušenou rukou oškrábala a vykuchala. Pak se na ryby vrhli podobně, jako se v Japonsku jí suši, a zkonzumovali je do posledního sousta. Moc chutné jídlo to sice nebylo, ale vzhledem k tomu, že obsahovalo cenné živiny, nikdo si nestěžoval.

Po nekonečném dohadování, kam se asi *Deep Encounter*, jeho posádka i vědecký tým poděli, nakonec všichni podlehli beznaději a vzdali to, načež se začali věnovat disputacím na nejrůznější témata, počínaje politikou a konče mořskými technologiemi. Zabývali se prostě čímkoli, co mohlo zmírnit nudu. Většinu času jeden z nich stál v palubním průlezu a zachycoval déšť nebo pátral na horizontu po

nějakém plavidle, zatímco zbývající dva zaznamenávali uraženou trasu či vypouštěli rybářské šňůry.

Již krátce po vynoření na hladinu opatrně vyjmuli z drátěného košíku pod kabinou předmět nalezený ve vraku a uložili ho do plastového sáčku. Jelikož jediné, čeho měli nadbytek, byl čas, trávili nekonečné hodiny diskusemi o jeho chemickém složení.

„Jak daleko nás to uneslo?“ zeptala se Misty už posté, zaclánějíc si přitom oči, kterými hleděla na Pitta sedícího pod průlezem u jejích nohou.

„Skoro třicet dvě míle východojihovýchodně od pozice, kterou jsme měli včera touhle dobou,“ odpověděl.

„Tímhle tempem jsme do šesti měsíců u pobřeží Jižní Ameriky,“ poznamenala neradostně.

„Buď tam, nebo v Antarktidě,“ zamumlal Giordino.

„Tam jsme ale už byli,“ poznamenal Pitt. „A já nikdy neměl rád dovolenou dvakrát na stejném místě.“

„Uvědomím o tom vítr a vlny.“

„Možná bychom z plastové podlážky mohli vyrobit plachtu,“ navrhla Misty.

„Jelikož ponorky mají pětadevadesát procent hmoty pod hladinou, nevyznačují se moc dobrou schopností plachtit.“

„Zajímalo by mě, jestli admirál Sandecker ví o naší situaci,“ poznamenala potichu Misty.

„Nakolik ho známe,“ pronesl Pitt přesvědčivě, „tak ten už teď zaručeně hýbe nebem i peklem, aby co nejrychleji spustil záchrannou operaci.“

Giordino byl schoulený na sedadle a snil o šťavnatém bifteku, středně propečeném. „Dal bych roční gáži za to, kdybych věděl, kde je teď *Deep Encounter*.“

„Nemá cenu tu záhadu znova omílat,“ poznamenal Pitt. „Dokud nás nevyloví z moře, nic se nedovíme.“

Čtvrtý den začal se zataženou oblohou. Přesto se rutina nezměnila. Chytat vodu, pokud to jen šlo, dle možnosti lovit ryby a pátrat na horizontu. Podmínky jejich existence se nehoršily, ale ani nelepšily. Střídali se ve dvouhodinových hlídkách. Vzhledem k tomu, že průlez ponorky vyčníval nad hladinu jen asi jeden a čtvrt

metru, byla osoba na hlídce pokaždé, když se přihnala větší vlna a přelila se přes horní okraj, celá promočená. Giordino odhodil i zbytek zátěže, avšak velká hmota stále udržovala ponorku pod úrovní většiny vrcholků vln. Nevelký podmořský člun se přitom divoce houpal, ale všichni cestující se naštěstí již dávno stali proti mořské nemoci téměř imunními, jelikož strávili téměř polovinu svého života na moři.

Pitt pomocí svého švýcarského nože vyrobil hrot oštěpu z plastové podložky, kterou Misty používala při psaní. Během Giordinovy hlídky se mu touto zbraní podařilo zasáhnout metrového žraloka s bílými ploutvemi. Následovala nemastná neslaná hostina, zakončená posledním půllitrem vody.

V průběhu hlídky, kterou držela Misty, přeletělo asi jednu míli nad ponorkou letadlo. To však ani na její zuřivé mávání plastovou podlážkou nereagovalo a pokračovalo v cestě. „To bylo záchranářské letadlo," křičela, jen stěží ovládajíc emoce. „Letělo přímo nad námi a nevidělo nás."

„Jsme strašně špatně vidět," připomněl jí Pitt.

Giordino souhlasně přikyvoval. „Z výšky nad dvě stě metrů nás můžou zpozorovat jen stěží. Palubní průlez je moc malý. Při pohledu ze vzduchu jsme asi jako mušinec na vratech od stodoly."

„Nebo pence na golfovém hřišti," dodal Pitt.

„Jak nás tedy najdou?" chtěla vědět Misty, z níž pomalu vyprchávala rozhodnost.

Pitt se na ni povzbudivě usmál a přitiskl ji k sobě. „Zákon pravděpodobnosti," vysvětloval. „Určitě nás objeví."

„Mimoto," vmísil se Giordino, „my máme kliku. Že je to tak, kamaráde?"

„Největší kliku na světě."

Misty si otřela uslzené oči, narovnala si blůzu i šortky a prsty si prohrábla své krátké vlasy. „Odpusťte mi to. Nejsem tak tvrdá, jak jsem si myslela."

Následující dva dny měli Pitt s Giordinem co dělat, aby své donkichotské vystupování udrželi. Za tu dobu nad nimi proletěly tři další letouny, ale ani jeden si jich nevšiml. Pitt se je pokusil kontaktovat přenosným rádiem, jenže byly mimo jeho dosah.

Vědomí, že záchranáři při pátrám brázdí nad mořem, ocitají se opakovaně v takové blízkosti, a přesto je přitom nevidí, je deprimovalo. Jediným povzbuzením pro ně byla jistota, že admirál Sandecker zaručeně využívá veškerý svůj vliv, jen aby prosadil co nejširší a nejpodrobnější pátrací akci.

Šedivá obloha, jež je provázela celý den, se před západem slunce protrhala. Soumrak se prohluboval od oranžového západního horizontu po sametově modrou oblohu na východě. Na hlídce byl právě Giordino a nyní se opíral o okraj palubního průlezu. V minulých dnech si osvojil schopnost krátce si zdřímnout, aby se přesně po čtvrthodině opět naplno probudil. Ten večer již podesáté očima přejel horizont, aniž zahlédl jediné světlo, načež znovu sklouzl do snů.

Když se opět vrátil do reality utrpení, zdálo se mu, že slyší hudbu. Nejprve ho napadlo, že jde o halucinaci. Naklonil se přes okraj, nabral do dlaní chladnou mořskou vodu a omyl si jí obličej.

Hudba však nezmizela.

Ted už dokonce rozeznával i melodii. Odkudsi z noci zněl Straussův valčík, ve kterém poznal „Povídky z Vídeňského lesa“. Pak zahlédl světlo. Vypadalo jako další hvězda, ale na rozdíl od ní se nad západním horizontem pohybovalo v malých obloucích dopředu a dozadu. V noci je téměř nemožné na moři odhadnout vzdálenost, avšak Giordino by byl přísahal, že ani hudba, ani světlo nejsou dál než čtyři sta metrů.

Seskočil z průlezu dovnitř, popadl baterku a znovu vyšplhal nahoru. Nyní již dokonce viděl neurčitý obrys menšího plavidla a tlumené světlo proudící čtvercovými okny. Začal rozsvěcet a zhášet baterku tak rychle, jak jen dokázal mačkat palcem vypínač, a přitom vyrážel jako raněná koza: „Tady! Tady!“

„Co se děje?“ ozval se Pitt z nitra ponorky.

„Nějaký člun!“ zakřičel Giordino. „Myslím, že míří k nám.“

„Vystřelte světlici!“ křičela vzrušeně Misty.

„Nemáme žádnou světlici, Misty. Normálně se potápíme jen ve dne a na hladinu pokaždé vystupujeme na dohled od mateřské lodě,“ vysvětloval rozvážně Pitt. Klidně vzal do ruky přenosné rádio a začal vysílat na pěti frekvencích.

Misty toužila vidět na vlastní oči, co se venku děje, jenže v průlezu bylo místo pouze pro jednoho člověka. Mohla tedy jen nečinně sedět, pozorovat Pitta, jak se pokouší zkontaktovat s cizím plavidlem, a poslouchat Giordina, který jim měl sdělit, zda budou či nebudou zachráněni.

„Neviděli nás," zasténal Giordino mezi dvěma výkřiky a máváním baterkou. Místo paprsku světla teď žárovka vydávala již jen sotva rudé žhnutí, protože baterie byly téměř vybité. „Míjejí nás!"

„Haló, haló, ozvěte se, prosím," žadonil Pitt.

Jedinou odpovědí bylo praskání statické elektřiny.

Všechny zalila vlna zklamání, jako by na ně padla mokrá deka. Giordino pozoroval, jak se světla počínají ztrácet v dálce. Nikdo z projíždějící lodě je neviděl. S pokleslým srdcem ji sledoval, jak pokračuje na severozápad.

„Tak blízko, a přitom tak daleko," zamumlal sklíčeně.

Náhle se z amplionu ozval hlas. „S kým to mluvím?"

„S trosečníky!" odpověděl okamžitě Pitt. „Právě jste propluli kolem nás. Prosím, vraťte se."

„Vydržte. Obracím."

„Vrací se!" vykřikl šťastně Giordino. „Vrací se pro nás!"

„Na které straně od mé přídě jste?" pokračoval neznámý hlas.

„Ale!" zakřičel Pitt do průlezu. „Chce vědět naši polohu."

„Pověz mu, aby to vzal dvacet stupňů k levoboku."

„Kormidlujte dvacet stupňů na levobok a měli byste nás uvidět," předal Pitt zprávu.

Po minutě se hlas ozval znovu: „Už vás mám, slabá žlutá záře sto metrů přímo před přídí."

Majitel přibližující se jachty rozsvítil všechna vnější světla, mezi nimi i mohutný reflektor, který nejprve paprsky přejel po hladině a nakonec se zarazil na Giordinovi, jenž stál v průlezu a stále ještě divoce mával baterkou.

„Nemějte obavy," pronesl neznámý. „Přejedu nad vámi a zastavím ve chvíli, kdy váš průlez bude na úrovni mé zádě. Už jsem tam pro vás spustil žebřík, abyste po něm mohli vylézt na palubu."

Pitt zprvu nepochopil. „Přejedete nad námi?“ opakoval. „Teď vám nerozumím.“

Odpověď se ale z amplionu neozvala. Zato bylo slyšet Giordinův zmatený křik: „Vypadá to, jako by na nás chtěl najet!“

Pitta nejprve napadlo, že je našel někdo, kdo je chce zabít. Možná to jsou stejní lidé, kteří se pokusili zavraždit Kelly Eganovou. Objal tedy Misty kolem ramen. „Až do nás narazí, držte se mě. Pak ale rychle tím průlezem ven, než se potopíme. Pomůžu vám zezadu.“

Chtěla něco odpovědět, ale když ji objaly silné paže, přitiskla mlčky svou tvář k mohutnému hrudníku. „Těsně před srážkou zakřič,“ nařídil Giordinovi, „a pak vyskoč!“

Giordino se připravil ke startu. Zatím ale jen bez dechu sledoval, jak se k němu jasně osvětlené plavidlo blíží. Vypadalo úplně jinak než námořní jachta. Mělo tvar obrovité zelenobílé manty, rejnoka obrovského, s hlavovými ploutvemi obkružujícími mohutnou tlamu zachycující plankton. Široká nakloněná příďová paluba se zvedala kolem velikého klenutého okna a pokračovala dále až ke kruhové kormidelně.

Jeho pocity rychle přešly od porozumění k obrovské úlevě. V té chvíli však již trupy katamaránu klouzaly kolem ponorky ve vzdálenosti dobrého půldruhého metru po každé straně. S posvátnou hrůzou pozoroval, jak se nad ním pomalu přesouvá spodní část mezikýlové nástavby, až se průlez z ponorky ocitá mezi oběma trupy těsně pod zádí katamaránu. Téměř reflexivně zachytil chromovaný žebřík připomínající schůdky, který se náhle objevil zhruba půl metru od něj.

Teprve pak ho napadlo sklonit se dovnitř a ohlásit Pittovi a Misty: „Nemusíte mít strach. Je to katamarán. Jsme přímo pod jeho zádí.“ Pak zmizel.

Misty vyrazila z palubního průlezu jako zátka z láhve šampaňského. První pohled na neuvěřitelnou loď nad ní ji doslova šokoval. Aniž by si uvědomila, že vyšplhala po schodech, stanula na luxusní palubě zaplněné stoly a pohovkami.

Pitt mezitím znovu nastavil zaměřovací signál ponorky, pak zavřel a zajistil příklop průlezu a nakonec rovněž vylezl na katamarán. Okamžik tam stáli naprosto sami. Nikdo z posádky ani z

cestujících je nevítal. Loď se pohnula kupředu, jak ji kormidelník vedl dál od ponorky. Když urazili asi dvě stě metrů, katamarán zpomalil a nechal se unášet. Z kormidelny se vynořila postava.

Byl to mohutný muž, stejně velký jako Pitt, ale ještě o dobrých osm kilo těžší. Byl také o třicet let starší. Šedivé vlasy a vousy mu dodávaly vzhled přístavní mořské krysy. V modrozelených očích měl však jiskru a nyní, když si prohlížel svůj úlovek, se pobaveně usmíval.

„Vy jste dohromady tři," pronesl pobaveně. „Já myslel, že na tom mrňavém záchranném prámu je jenom jeden."

„Žádný záchranný prám," opravil ho Pitt. „To byla hloubková oceánská ponorka."

Starý muž už chtěl něco poznamenat, pak si to však rozmyslel a odpověděl pouze: „Když to říkáte."

„Prozkoumávali jsme vrak potopené výletní lodě," vysvětlovala Misty.

„Ano, *Emerald Dolphinu*. Vím o tom. Hrozná tragédie. Byl to zázrak, že nakonec přežilo tolik lidí."

Pitt se rozhodl nešířit ohledně jejich role při záchranných pracích. Namísto toho svému zachránci nabídl jen krátký přehled událostí, které vedly k jejich situaci.

„Takže když jste se vynořili, vaše mateřská loď tam nebyla?" tázal se starý muž nevěřícně.

„Úplně zmizela," ujistil ho Giordino.

„Musíme zavolat naše ústředí ve Washingtonu a oznámit řediteli NUMA, že jsme zachráněni."

Starý muž souhlasně přikývl. „Samozřejmě. Pojďte se mnou do kormidelny. Odtamtud můžete volat rádiem nebo mobilem přes satelit. Jestli si budete přát, můžete i poslat email. Periwinkle má ty nejmodernější komunikační prostředky, jaké námořní jachta může mít."

Pitt si starého muže pozorně prohlížel. „My jsme se už někdy viděli."

„Ano, myslím, že ano."

„Já se jmenuju Dirk Pitt." Otočil se k ostatním. „Mí spolucestovatelé, Misty Grahamová a Al Giordino."

Starý muž si se všemi vřele potřásl rukou. Pak se otočil a ušklíbl se na Pitta.

„Já jsem Clive Cussler.“

Pitt zvědavě pohlédl na starého muže. „Nepovídejte!“

„Máme ohromné štěstí, že jste se tu objevil,“ poznamenala Misty, celá šťastná, že se konečně dostala ze stísněných prostor ponorky.

„Jsem právě na cestě kolem světa,“ vysvětloval Cussler. „Naposledy jsem kotvil v přístavu Hobart na Tasmánii. Teď jsem mířil na Papeete na Tahiti, ale počítám, že bych měl raději udělat malou zajížďku a vysadit vás na nejbližším ostrově, který má letiště.“

„Kterýpak to bude?“ otázal se Giordino.

„Rarotonga.“

Pitt se rozhlédl po interiéru luxusního katamaránu. „Nevidím tu posádku.“

„Já se plavím sólo,“ odpověděl Cussler.

„Na takhle velké motorové jachtě?“

Cussler se usmál. „Periwinke není obyčejná jachta. Díky všem svým automatickým systémům a počítačům je schopna plout sama, a taky to obvykle dělá.“

„Mohl bych přijmout vaši nabídku a použít lodní satelitní telefon?“ otázal se Pitt.

„Samozřejmě.“

Cussler vedl hosty po schůdcích nahoru do kormidelny. Ani jeden ze zaměstnanců NUMA něco podobného dosud neviděl. Po celém obvodu kruhové kabiny byla okna s kouřovými skly, a umožňovala tak výhled po celých třech stech šedesáti stupních horizontu. Nic tradičního nebylo ani na vnitřním vybavení. Nebyl tu vidět jediný obvyklý přístroj či ukazatel, dokonce ani kormidlo, kormidelní páka nebo páka plynu. Před sedmi obrazovkami s tekutými krystaly stálo mohutné polstrované křeslo. V pravém opěradle mělo zabudovánu počítačovou myš, zatímco na levé straně byl joystick. Všechny obrazovky byly vestavěny do skříněk z ořechového dřeva. Celkový dojem z kormidelního stanoviště byl elegantnější než z můstku kosmické lodě *Starship Enterprise*.

Cussler pokynul Pittovi, aby se posadil do křesla. „Telefon Globalstar je v tom panelu po vaší pravé ruce. Když stisknete modrý knoflík, můžete s volaným hovořit i ho poslouchat.“

Pitt mu poděkoval a vyťukal Sandeckerovo privátní číslo na ředitelství NUMA. Admirál jako obvykle odpověděl hned na první zazvonění. „Sandecker.“

„Admirále, tady je Dirk.“

Následovala významná odmlka. Teprve pak Sandecker váhavě promluvil: „Jste naživu a v pořádku?“

„Dal bych si pořádné jídlo a jsem trochu vysušený, ale jinak zdravý.“

„A co Al?“

„On i Misty Grahamová z *Deep Encounteru* stojí vedle mě.“

Pitt v telefonu uslyšel, jak si admirál radostně oddechl. „Mám tu v kanceláři vedle sebe Rudiho Gunna. Přepnu telefon na hlasitý odposlech.“

„Dirku!“ zahalekal Rudiho hlas. „Ani nevíš, jak jsem šťastný, že jsi pořád mezi námi. Zapojili jsme do pátrání po vás snad každou záchranářskou jednotku z celé Austrálie a Nového Zélandu.“

„My měli štěstí a objevila nás jedna projíždějící jachta.“

„Vy nejste na *Deep Encounteru*?“ otázal se ostře Sandecker.

„Byli jsme pár hodin na dně a prozkoumávali vrak *Emerald Dolphinu*, pak jsme se vynořili a zjistili, že loď zmizela.“

„Takže vy to nevíte?“

„Nevíme co?“

„Nemáme sice stoprocentní jistotu, ale vypadá to, že *Deep Encounter* unesli.“

„Jak vás to napadlo?“

„Teprve včera objevil náš bezpečnostní systém určité rozdíly v hlasové charakteristice kapitána Burche při jeho pravidelných hlášeních velitelství NUMA. Do té doby se jeho zprávy daly považovat za autentické. Neměli jsme nejmenší důvod k podezření.“

„Když jsme opouštěli loď, bylo taky všechno v pořádku.“

„Poslední autentická zpráva od skutečného kapitána Burche říkala, že *Abyss Navigator* je právě spouštěn do vody. Teď už víme, že únosci vstoupili na palubu v době, kdy vy jste byli na dně.“

„Máte představu, kam tu loď odvezli?“ otázal se Giordino.

„Ne,“ odpověděl Gunn upřímně.

„Nemohla se přece vypařit,“ přidala se Misty. „Stejně tak ji neunesli mimozemšťani.“

„Podle našich nejhorších obav,“ pronesl Sandecker zlověstně, „byla úmyslně potopená.“ Záměrně nedodal, že v tom případě může být celá posádka po smrti.

„Ale proč?“ chtěl vědět Giordino. „Jaký důvod může kdo proboha mít k tomu, aby unesl výzkumnou oceánologickou loď NUMA? Na palubě přece nemá žádný poklad. Nedá se využít ani pro pašování, na to je moc pomalá a dá se snadno poznat. Kde je tedy motiv?“

„Motiv.“ Pitt nechal to slovo sklouznout z jazyka a následně viset ve vzduchu. „Stejní lidi, kteří zapálili výletní loď a pak ji potopili, nám můžou chtít zabránit, abychom objevili důkazy jejich žhářství.“

„Byli jste schopni prohlédnout si ten vrak?“ chtěl vědět Gunn.

Přitakal. „A nemáme nejmenší pochyby. Minimálně na šesti místech bylo dno *Emerald Dolphinu* odtrženo výbuchem, a celá loď tak šla ke dnu mořského příkopu Tonga.“

„Podle toho, co jsem slyšel,“ ozval se Sandecker, „s sebou málem vzala i remorkér, který ji táhl.“

Giordino pomalu poznamenal: „Moře sedm tisíc metrů hluboké je už pořádná skrýš.“

Na to zareagoval Gunn: „Ti vražděí hajzlové nepočítali s tím, že se zrovna ve stejné oblasti nachází hydrografická výzkumná loď NUMA, která má na palubě ponorky schopné ponořit se do sedmi kilometrů.“

V očích Misty se náhle objevil strach. „Což nás vede k možnosti, že všichni lidi na palubě *Deep Encounteru* mohli být z důvodu utajení zavražděni.“

Následovalo ticho jak na palubě jachty, tak deset tisíc mil daleko ve Washingtonu. Všichni si odmítali takovou představu připustit. Přesto však v hloubi duše věděli, že pokud někdo měl to svědomí pokusit se upálit nebo utopit každého člověka na palubě zábavní

lodě, jistě by neváhal poslat ke dnu ani celou výzkumnou loď i s posádkou.

Pittovi se pomalu začínalo rozjasňovat. Když zhodnotil všechny eventuality, došel k závěru, že piráti svůj vražedný plán možná ještě nerealizovali. „Rudi?“

Gunn si sundal brýle a začal je leštit. „Ano.“

„Piráti přece mohli *Deep Encounter* klidně potopit už ve chvíli, kdy ho přepadli. Tys ale říkal, že naopak vysílali jménem kapitána Burche falešné zprávy podle původního časového rozvrhu. Proč by se měli snažit vyvracet podezření, kdyby ta loď byla už potopená?“

„My nevíme, jestli byla potopená,“ podotkl Gunn.

„To je sice pravda, ale když jsme se vynořili, neviděli jsme ani olejovou skvrnu, ani plovoucí trosky. Taky jsme nezaznamenali žádné zvuky, které by nasvědčovaly, že se ta loď cestou ke dnu bortí pod tlakem vody. Podle toho tedy soudím a úpěnlivě doufám, že tu loď i všechny lidi na palubě unesli a schovali si je jako zálohu pro eventuální vyjednávání, kdyby jim jejich plán nevyšel.“

„A jakmile to začne vypadat, že jsou z toho venku a nikdo je nehoní,“ pokračoval Gunn, „tak se tohoto důkazu svých zločinů budou koukat zbavit.“

„To nemůžeme připustit,“ pronesla Misty rozhodně. „Jestli jsou ale Dirkovy předpoklady správné, pak nám na záchranu přátel moc času nezbývá.“

„Největší problém je kde hledat,“ připojil se Sandecker.

„Nezůstala po nich nikde žádná stopa?“ vyzvídala Misty.

„Ne, nezůstala.“

„Ani loď těch únosců?“

„Ne,“ odpověděl bezradně Sandecker.

„Vsadil bych se, že vím, jak ty lodě najít,“ oznámil sebevědomě Pitt.

Sandecker s Gunnem ve Washingtonu zůstali zírat jeden na druhého. „V jakých vodách to lovíte?“ zeptal se admirál opatrně.

„Rozšíříme oblast pátrání,“ odpověděl Pitt.

„Moc to nechápu,“ přiznal Gunn.

„Předpokládejme, že piráti i naše loď se nacházeli mimo rámec původně dost úzké oblasti prohledávané kamerami satelitů.“

„To můžeme docela bezpečně považovat za prokázané," připustil Sandecker.

„Dále předpokládejme, že při dalším přeletu satelitu jste zkoumanou zónu rozšířili."

„Správně," přitakal Gunn.

„A nenašli jste ani stopu po žádné z těch lodí."

„Ani stopu."

„Takže sice pořád nevíme, kde je *Deep Encounter*, ale zato víme, kde není."

Sandecker si popotahoval pečlivě zastřiženou bradku. „Vím, kam míříte, ale tahle teorie nebude k ničemu."

„Musím dát admirálovi za pravdu," pronesl Gunn. „Nejvyšší rychlost *Deep Encounteru* není víc než patnáct uzlů. Není tedy možné, aby se dostal z dosahu satelitových kamer tak rychle."

„Když jsme pospíchali k té hořící výletní lodi, šéf House vymačkal z *Deep Encounteru* dvacet uzlů," vysvětloval Pitt. „Uznávám, že je to trochu přitažené za vlasy, ale jestli únosci mají rychlé plavidlo, mohli vzít naši loď do vleku a o čtyři šest uzlů její rychlost ještě zvýšit."

Sandecker byl skeptický. „To na situaci nic nemění. Jakmile jsme oblast satelitního pátrání rozšířili, nenašli jsme po *Deep Encounteru* stejně ani stopu."

Pitt se rozhodl vystřelit od boku. „To je sice pravda, ale vy jste pátrali jenom na hladině."

„A kde jsme podle vás měli hledat?" otázal se Sandecker už trochu podrážděně.

„Dirk má pravdu," připojil se zamyšleně Gunn. „Nenapadlo nás soustředit kamery na pevninu."

„Odpusťte, že se ptám," ozval se Giordino, „ale na jakou pevninu? Od místa, kde se ta výletní loď potopila, je nejbližší souší severní výběžek Nového Zélandu."

„Nikoli," pronesl Pitt potichu, ale dost důrazně. „Necelých dvě stě námořních mil na jih odtamtud jsou ostrovy Kermadec, což představuje pohodlných osm hodin plavby rychlostí pětadvaceti uzlů." Otočil se a pohlédl na Cusslera.

„Znáte Kermadec Islands?"

„Plul jsem kolem nich," odpověděl Cussler. „Není toho tam moc k vidění. Jsou to tři malé ostrůvky a skála Esperance Rock. Největší je ostrov Raoul, ale i ten je vlastně jenom taková vyvřelina o rozloze třinácti kilometrů čtverečných.

Má nerovný povrch tvořený lávovými útesy, které se prudce zdvihají až k Mount Mumukai."

„Nějaké obyvatelstvo nebo osady?"

„Je tam nevelká meteorologická a komunikační stanice, ta ale pracuje automaticky, bez posádky. Vědci sem zajíždějí jenom jednou za šest měsíců, aby zařízení zkontrolovali, případně opravili. Jediné stálé osídlení představují kozy a krysy."

„Je tam nějaký přístav, dost velký na to, aby se v něm mohla skrýt malá loď?"

„Je tam spíš něco jako nevelká laguna," odpověděl Cussler, „ale ta představuje docela bezpečné kotviště pro dvě, možná tři malé lodě."

„Co větve a listí k zamaskování?"

„Příroda na Raoulu je dost šťavnatá a ostrov je hustě zalesněný. Mohli by tedy větvemi zakrýt pár lodí tak, že by pro někoho, kdo po nich zrovna nepátrá, byly neviditelné."

Pitt pronesl do mikrofonu: „Slyšel jste to?"

„Slyšel," potvrdil Sandecker. „Požádám, aby se satelit při příštím přeletu nad touto částí Pacifiku zaměřil na ostrovy Kermadec. Jak se s vámi můžu spojit?"

Pitt se chtěl zeptat Cusslera na jeho komunikační kód, ale starý pán už napsal řadu čísel na kus papíru a ten mu teď podal. Pitt ho přečetl Sandeckerovi a ukončil hovor.

„Nebylo by možné, abyste si udělal zajížďku k ostrovům Kermadec?" sondoval Pitt.

V modrozelených očích se zablýsklo. „Dostal jste nějaký scestný nápad?"

„Nemáte náhodou na palubě láhev tequily?"

Cussler vážně přikývl. „Mám. Dokonce celou bednu toho nejlepšího pití. Občasná troška šťávy z modré agáve mě udržuje pružného a čiperného."

Když se skleničky naplnily tequilou Porfirio, jenom Misty dala přednost Margaretě, Pitt starému pánovi prozradil, co má na mysli. Byl však velice opatrný, aby neřekl víc, než za současných okolností bylo vhodné. Koneckonců, napadlo ho, když se rozhlížel po interiéru luxusní jachty, nikdo se zdravým rozumem by neriskoval zničení tak nádherné lodě při nějaké zoufalé akci.

***

Malachitově zelené moře přecházelo ve světle olivově zelenou vodu uvnitř průlivu do velké laguny, rozprostírající se mezi lávovými útesy ostrova Raoul. Jakmile cestovatel úzkým průlivem projel, laguna se rozšířila a přešla do nevelkého, ale solidního kotviště. Vzadu se do zálivu vléval potok, který stékal po rozervaných úbočích hory Mumukai a přiváděl vodu do laguny. Písčitá pláž podkovovitého tvaru byla sem tam posázena lávovými balvany omletými mořským příbojem a její okraje lemovaly řady kokosových palem.

Průrvou mezi útesy po obou březích kanálu byla ve směru od moře vidět jen nepatrná část laguny. Bylo to skoro jako dívat se teleskopem do vzdálené těsné škvíry. Vysoko nad západním okrajem vstupu do průlivu, více než třicet metrů nad příbojem narážejícím do břehu, stála malá chatrč z palmových větví, usazená nebezpečně na samém okraji skály. Její domorodý vzhled však byl pouze fasádou, protože pod palmovými listy byly stěny z betonových panelů. Vnitřek byl klimatizován a sklo v oknech mělo kouřové zabarvení. Uvnitř pohodlného domku seděl strážný a dalekohledem s velkým zvětšením, připevněným na trojnožce před sebou, neustále pátral na moři po případných plavidlech. Seděl v měkkém ředitelském křesle a před ním byl počítač, rádio a přehrávač. Jakožto silný kuřák měl před sebou ještě velký popelník plný nedopalků. U protější stěny, pečlivě vyrovnaná na policích, byla uložená čtyři raketová odpalovací zařízení a dvě automatické pušky. S takovým arzenálem byl schopen odrazit i celou malou flotilu, která by si snažila vynutit vstup do laguny.

Strážný měl třicet let, štíhlou šlachovitou postavu a byl v dobré fyzické kondici. Téměř bezmyšlenkovitě zíral na zářící mořskou hladinu a rukou si mnul čerstvé strniště vousů na bradě. Měl světlé

vlasy a modré oči a jako veterána speciálních sil ho najala bezpečnostní služba jedné velké obchodní firmy, o níž toho věděl dost málo a ještě méně vědět chtěl. Pracovní povinnosti ho zaváděly do všech koutů světa, občas dokonce zahrnovaly i nějaký ten atentát, ale za to dostával dobrý plat. A jedině na tom záleželo.

Zívl si a vyměnil cédéčko v přehrávači. Byl dost vybíravý, pokud šlo o muziku, ale mohl poslouchat hudbu od klasiky až po lehký rock. Právě stiskl knoflík přehrávání, když koutkem oka zachytil pohyb za okrajem kamenného srázu, začínajícího těsně u zdí jeho strážního stanoviště. Namířil tam dalekohled a zaostřil na jasný modrobílý objekt, který se bystře blížil z moře k ostrovu.

Byla to jachta, ale nejpodivnější, jakou kdy viděl. Nebyla to obyčejná plachetnice, nýbrž katamarán se dvěma trupy a motorovým pohonem, který roztínal sluncem rozzářené vlny rychlostí, již odhadoval na dobrých čtyřicet uzlů. Protřel si oči a znovu se velkým, silným dalekohledem zahleděl na vetřelce.

Odhadoval, že člun je přinejmenším třiadvacet metrů dlouhý. Stále se nemohl rozhodnout, jestli se mu jeho zjev líbí, nebo nelíbí. Čím víc si prohlížel lodní linie, tím elegantnější a exotičtější mu připadaly. Ze všeho nejvíc mu loď připomínala pár bruslí, uříznutých a slisovaných dohromady a spojených kruhovou nástavbou kormidelny. Na horní palubě se v jacuzzi povalovali dva lidé, muž a žena, popíjeli přitom z dlouhých sklenic a smáli se. Všechny okenní tabule byly do kouřova zabarvené, a tak neviděl, jestli se nějaký cestující či člen posádky nenachází ještě uvnitř.

Otočil se k rádiu, zapnul vysílačku a promluvil: „Tady Pirát. Ze severovýchodu se blíží soukromá jachta.“

„Ze severovýchodu, říkáte,“ odpověděl hlas, drsný jako smirkový papír.

„Nejspíš zábavní jachta na cestě z Tahiti na Nový Zéland.“

„Vidíte zbraně nebo ozbrojenou posádku?“

„Ne.“

„Nevypadá tedy nebezpečně?“ otázal se hrubý hlas.

„Ne, pokud ovšem nepovažujete za nebezpečné dva nahé lidi v jacuzzi.“

„Směřuje do přístupového kanálu?“

Strážný pečlivě posoudil směr, kterým mířil dvojitý trup přijíždějící jachty. „Vypadá, jako by mířila mimo.“

„Sledujte ji dál a hlaste každý podezřelý pohyb. Jestli zabočí do průlivu, pak víte, co máte dělat.“

Strážný sklouzl pohledem po jednom raketovém odpalovacím zařízení. „Byla by škoda zničit takovou pěknou loď.“ Zhoupl se v křesle a znovu se na jachtu zadíval dalekohledem. Docela ho potěšilo, když se ujistil, že pokračuje kursem vně od přístupového kanálu. Pozoroval ji, dokud se z ní nestala nepatrná tečka v dálce. Teprve pak znovu zvedl mikrofon. „Tady je Pirát. Zdá se, že ta jachta zakotvila v otevřené laguně u jižního konce ostrova Macaulay.“

„Pak je doopravdy neškodná,“ odpověděl hrubý hlas.

„Zdá se.“

„Sledujte po setmění její světla a ujistěte se, že se nehne z místa.“

„Předpokládám, že zakotvila na noc. Cestující i posádka nejspíš vystoupí na břeh a budou na pláži rožnit maso. Vypadají jako jachtaři na cestě jižním Pacifikem.“

„Vyrazím si to obhlédnout v helikoptéře a zjistím, jestli máte pravdu.“

***

Misty s Giordinem nebyli v horké lázni nazí. Měli na sobě plavky, které jim zapůjčil Cussler. Zato ve chvílích, kdy loď Periwinkle proplouvala pod příkrými útesy ostrova Raoul, skutečně popíjeli rumový koktejl. Cussler s Pittem takové štěstí neměli. Starý muž seděl u kormidla s mapou na klíně, jedním okem neustále sledoval hloubkoměr a pozoroval dno tvořené korálovými útesy ostrými jako břitva, schopnými rozříznout dvojitý trup stejně snadno jako lepenkovou krabici. Nejhorší práci měl ale Pitt. Ležel v kaluži potu pod kupou polštářů a ručníků na dolní salonní palubě a natáčel videokamerou strážnici na nejvyšším útesu nad vjezdem do průlivu.

Teprve když jachta zakotvila, shromáždili se všichni v hlavní kajutě a zadívali se na monitor, na kterém Pitt přehrával své videozáznamy. Teleskopické čočky spolu s počítačovým zesílením obrazu odhalily dokonce hlídku v okně strážního domku. Detaily obličeje toho člověka byly poněkud rozmazané, ale bylo jasně vidět,

jak na ně upírá obrovský dalekohled. Videozáznam doprovázel i zvuk, a tak díky Cusslerově pokročilé komunikační technologii bylo slyšet konverzaci mezi strážným a jakýmsi drsným hlasem v oblasti laguny ostrova Raoul.

„Podařilo se nám je oklamat," poznamenala sebejistě Misty.

„To bylo štěstí, že jsme se nepokusili otevřeně vplout do toho průlivu," poznamenal Giordino a přitiskl si láhev studeného piva na čelo.

„Nevypadá to, že by k cizincům byli nějak moc přátelští," souhlasil Pitt.

Jako na podporu jeho tvrzení se v tom okamžiku rozlehlo bušení motoru helikoptéry, která přelétala nad jachtou.

„Ten muž přece říkal, že si nás poletí zkontrolovat," poznamenal Pitt. „Nepůjdeme ven a nezamáváme mu?"

Červenožlutý vrtulník s registračním číslem a iniciálami vlastníka skrytými pod trubkovou konstrukcí na trupu se vznášel necelých třicet metrů nad hladinou a poněkud stranou od zádě Periwinkleu. Z jeho dvířek shlíželi dolů dva muži v květovaných košilích.

Pitt se rozvaloval na lehátku na promenádní palubě, zatímco Giordino stál zčásti ve stínu palubního krytu a tajně natáčel helikoptéru kamerou skrytou pod košilí a pod paží. Misty s Cusslerem stáli vedle jacuzzi a mávali na návštěvníky. Pitt pozvedl sklenici a pokynem zval pilota, aby se k nim připojil. Když oba cizinci uviděli dívku a starého muže s šedivými vlasy a bradkou, ztratili i poslední stopu podezření. Pilot zamával, obletěl jachtu a zamířil zpět na ostrov Raoul s vědomím, že tito turisté žádné nebezpečí nepředstavují.

Jakmile se vrtulník změnil v nepatrnou skvrnu na modré obloze, všichni se vrátili do salónu. Giordino vytáhl z kamery nahranou pásku a zasunul ji do videopřehrávače. Zvětšený obraz jasně ukázal muže s vlasy pískové barvy a prošedivělými vousy, který stroj řídil, a dalšího, tentokrát černého muže, sedícího na sedadle druhého pilota.

„Tak, tady máme dokonce i jejich tváře," pronesl přemítavě Giordino.

Cussler stiskl knoflík dálkového ovládání. „Co budeme dělat teď?“

„Jakmile se setmí, postavíme malý prám a připevníme na něj světla, takže to bude zdálky vypadat jako naše loď. Pak se vydáme ve stínu útesů zpátky k vjezdu do průlivu, těsně mimo dohled ze strážního domku. Naši loď nikdo neuvidí, protože se zdá, že na strážním stanovišti nemají radar. Pak já s Alem vklouzneme do vody a doplaveme průlivem do laguny. Bude to jenom taková malá průzkumná operace. Jestli máme pravdu a najdeme tam *Deep Encounter* schovaný pod maskovací sítí, vklouzneme na jeho palubu, přemůžeme únosce, osvobodíme naše přátele a odplujeme s lodí pryč.“

„To je náš plán?“ otázal se Giordino s přimhouřenýma očima, jako by pozoroval fata morganu na poušti.

„To je náš plán,“ odpověděl Pitt.

Misty vypadala poněkud omráčeně. „To nemyslíte vážně. Vy dva se chcete postavit padesáti nebo já nevím kolika únoscům? To je ten nejbláznivější nápad, jaký jsem kdy slyšela.“

Pitt pokrčil rameny. „Uznávám, že jsem to možná trošku až moc zjednodušil. Jiný způsob řešení ale skutečně nevidím.“

„Mohli bychom zavolat Australany a vyžádat si jejich speciální jednotku,“ navrhl Cussler. „Ti by tu mohli být do čtyřiadvaceti hodin.“

„Možná tolik času mít nebudeme,“ oponoval Pitt. „Jestli únosci ještě *Deep Encounter* s celou posádkou nepotopili, je docela dobře možné, že to budou chtít udělat dnes po setmění. Dvacet čtyři hodin by pak mohlo být moc.“

„Je to ale bláznovství, takhle šíleně riskovat životy,“ trvala na svém Misty.

„Nemáme na vybranou,“ odpověděl pevně Pitt. „Čas nehraje pro nás.“

„Co zbraně?“ dotazoval se Giordino tak klidně, jako by se ptal na cenu zmrzlinového kornoutu.

„Na palubě mám dvě automatické pušky, které vozím pro vlastní ochranu,“ nabídl Cussler. „Nemůžu vám ale zaručit, v jakém

jsou stavu a jak se bude chovat munice, když ji potáhnete dva kilometry pod vodou.“

Pitt zavrtěl hlavou. „Děkuju vám, ale radši bychom měli plavat bez zátěže. Pokud jde o zbraně, budeme to řešit, až přijde čas.“

„Co potápěčské vybavení? Na palubě mám jenom čtyři plné vzduchové láhve a dva dýchací regulátory.“

„Čím míň výbavy, tím líp. Jakmile se dostaneme na břeh, potápěčské obleky by nám jenom překážely. Na cestu přes lagunu nám stačí jenom šnorchly. Ty taky potmě na sedm metrů nikdo neuvidí.“

„Budete muset uplavat pořádný kus cesty,“ poznamenal Cussler. „Od místa, kde zakotvím, je to doprostřed laguny skoro dva kilometry.“

„To tedy budeme rádi, když se k cíli dostaneme do půlnoci,“ zamumlal Giordino.

„Můžu vám pomoct zkrátit ten čas o dobré dvě hodiny.“

Pitt pohlédl zvědavě na Cusslera. „Jak?“

„Mám podvodní potápěčský pohon, který vám pomůže. Můžete se za něj v tandemu chytit.“

„To by byla velká pomoc, díky.“

„Copak není způsob, jak bych vám mohla tenhle nesmysl rozmluvit?“ žadonila Misty.

„Ne,“ odpověděl Pitt s náznakem úsměvu. „Tahle věc se udělat musí. Kdyby nebylo uvnitř něco, co se kdosi snaží skrýt, pak by u vjezdu do laguny nebyla stráž. Musíme se přesvědčit, jestli to není *Deep Encounter*.“

„Co jestli se mýlíte?“

Pittův úsměv náhle zmizel a v obličeji se mu objevilo napětí. „Jestli se mýlíme, pak naši přátelé na palubě lodě zemřou, protože jsme je nestačili včas zachránit.“

I když začali už těsně po setmění, všem třem mužům trvalo dvě hodiny, než svázali několik palmových kmenů do primitivního voru a než pak upravili jeho zevní obrys za pomoci sesbíraných kusů naplaveného dříví zhruba do tvaru lodě. Nakonec připojili k malé baterii šňůru světel rozvěšených po rámech. Po skončení příprav byl prám zakotven vedle jachty na straně ke břehu.

„Jestli můžu soudit, není ta napodobenina špatná," ohodnotil jejich snahu Cussler.

„Žádná krása to není," poznamenal Giordino, „ale toho strážného v chajdě osm kilometrů daleko by to oklamat mělo."

Pitt si opláchl obličej vodou, aby smyl pot. Ve vzduchu bylo cítit vlhko. „Světla na prámu zapneme ve stejné chvíli, kdy vypneme světla na jachtě."

O několik minut později Cussler nastartoval mohutné motory Periwinkleu, popojel s jachtou kupředu a spustil vrátek, kterým zdvihl ze dna kotvu. Pak přepnul na světla na prámu a jachta se ponořila do tmy. Teprve potom s ní vyrazil podél útesů, s jedním okem upřeným na hloubkoměr kontrolující vzdálenost ke korálovým útvarům, které číhaly pod hladinou, záludné jako zuby zabijáka a vždy připravené poslat jachtu do mořských hlubin.

Mířil podle radaru stále k ostrovu Raoul, ale jel tak opatrně, aby se neobjevilo fosforeskování v kýlové brázdě. Dodržoval proto rychlost pod deset uzlů a byl vděčný, že na hvězdami posetém nebi alespoň nesvítí měsíc. Nyní se ke Cusslerovi u kormidla připojili Pitt s Misty. Ta se s operací již smířila a před chvílí dokončila v kuchyni přípravu jídla. Když všem rozdala pozdní večeři, uvelebila se vedle Ala, který měl nasazená sluchátka a pokoušel se napodobit onen drsný hlas, jaký zaznamenali prve během konverzace strážného.

Cussler před sebou rozložil mapu s údaji o hloubkách v okolí ostrova a pak zamířil dvojitý trup lodě k poněkud světlejšímu bodu na vrcholku útesů, tvořenému tlumeným světlem ze strážního stanoviště. „Zavedu nás k té skupině skalisek přímo před vjezdem do průlivu," vysvětloval. „Odtud se budete muset spolehnout už jenom na podvodní pohon. Snažte se držet bezpečně mimo příboj narážející do paty útesů, dokud se nedostanete do klidné vody."

Poprvé za celou dobu jejich krátké známosti dal Cussler najevo cosi jako vzrušení. Nyní jen vzácně vyhlížel oknem ven do černé noci. Veškerou svou pozornost soustředil na hloubkoměr a občasnou kontrolu kompasu. Řízení jachty vycházelo téměř výlučně z pozorování ultrazvukového obrazu dna a sledování radarové obrazovky. Cussler vzrušeně poposedával, jednu ruku položenou na

myši počítače, ve druhé sevřený joystick. Když potichu pootevřel okno po svém boku, bylo slyšet narážení příboje o skály.

Pitt ten zvuk zaslechl rovněž. Nacházeli se teď za skupinou balvanů vyčnívajících z vody a mimo dohled ze strážního domku. Hladina v úžině za linií příboje byla neuvěřitelně klidná. Cussler stiskl knoflík výkonu na joysticku a zpomalil, až se loď jen sotva pohybovala. Konečně spokojen, že se ocitl tak blízko kamenům, jak jen se odvažoval, zařadil neutrál a obrátil se na Pitta. V jeho očích se zračilo, že tohle tedy extra dobrý nápad rozhodně není.

Pozorně zkontroloval skalnaté dno pouhých pět metrů pod dvojitým kýlem Periwinkleu, zaznamenal údaje o proudu, načež spustil kotvu. Teprve když byl člun bezpečně zakotvený a příď lodě se ukázněně stočila proti přílivu, spokojeně přikývl.

„Dál už nepojedu."

„Jak dlouho tu můžete zůstat?" chtěl vědět Pitt.

„Rád bych vám slíbil, že až do vašeho návratu, ale za tři hodiny dvacet minut začne odliv. Pak se budu muset stáhnout dál od břehu, nebo riskovat ztrátu jachty. Musel bych se vydat kolem ostrova na jeho druhou stranu, abych se udržel z dohledu toho strážního stanoviště."

„Jak vás ve tmě najdeme?"

„Mám podvodní rádiovou vysílačku, kterou jsem používal při studiu reakcí ryb na různé zvuky. Za dvě hodiny na ní začnu vysílat nahrávky Meat Loaf."

Misty na něj překvapeně pohlédla. „Vy posloucháte Meat Loaf?"

Cussler se zasmál. „Copak takový starý opičák jako já nemůže mít rád rock?"

„Nepřitahuje to žraloky?" ujišťoval se ostražitě Giordino.

„Ne, ti dávají přednost Tonymu Bennettovi."

Pitt s Giordinem si natáhli vypůjčené ploutve a masky. Cussler spustil do vody záďový žebřík a ustoupil. Poklepal oběma mužům na rameno. „Pamatujte, ve vchodu od průlivu se držte co nejdál od skal a počkejte, až vás nějaká větší vlna sama postrčí dovnitř. Nemá cenu zbytečně vybíjet baterie toho podmořského skútru." Pak se téměř

slavnostně odmlčel. „Hodně štěstí. Budu čekat, jak nejdéle to bude možné.“

Oba muži sklouzli s jen nepatrným šplouchnutím do teplé, jako inkoust černé vody a odplavali kousek od jachty, Giordino v patách za Pittem. Ten odhadoval teplotu vody na téměř dvacet sedm stupňů. Vála mírná bríza směrem od ostrova a s přílivem se na hladině objevovaly drobné vlnky. Plavali několik minut a pak se ohlédli zpátky. Jakmile se ocitli na třicet metrů od lodě, nebylo Periwinkle vůbec vidět. Pitt zvedl zápěstí a zkontroloval svítící střelku a růžici kompasu, který dostal od starého námořníka. Dotkl se Giordinovy hlavy a ukázal směr. Giordino se ho chytil oběma rukama za nohy a Pitt zapnul podvodní dopravní prostředek. Motor zahučel a jeho trysky začaly oba muže unášet rychlostí tří uzlů.

Pitt mohl navigovat pouze pomocí malého kompasu a podle hluku příboje, který narážel do útesů s temným duněním. Nebezpečné skály mohly být sto, ale klidně i dvě stě metrů daleko. Ve tmě se to nedalo říct přesně.

Pak jeho uši začaly rozeznávat dvě oddělená zadunění způsobená nárážením vln na dva protilehlé břehy průlivu. Stočil mořský tahač a zamířil s ním k ostrovu tak, že za chvíli slyšel hřmění příboje z obou stran, nikoli však zepředu. Pak, podle instrukcí Cusslera, motor vypnul a nechal vlny, aby je zanesly do průlivu. Byla to moudrá rada.

Mezi příkrými stěnami kanálu nebyl mohutný příboj. Jelikož uprostřed průlivu bylo dost hluboko a nevyskytovaly se tam žádné podmořské překážky, přílivové vlny se prostě jen hladce valily kupředu, aniž by narůstaly nebo se lámaly a zahalovaly, a oba plavce poháněly kupředu stejně hladce, jako by to byly korkové zátky.

Pitt plaval obličejem dolů, nohy roztažené, úplně uvolněný, jako mořská želva spící na hladině. Pomalu a klidně dýchal šnorchlem. Díky mechanickému pohonu nebyl ani trochu unavený. Také Giordino se Pitta pustil a volně se vznášel vedle něho.

Ani jeden nezvedl hlavu z vody, aby se přesvědčil, jestli je někdo nespatřil. Nemuseli se však bát. Když oni neviděli žádného strážného stát na okraji útesu, nemohl nikdo zpozorovat je dva tady dole v temných vodách. Teprve nyní, poněkud opožděně, Pitta

napadlo, jestli únosci nerozestavili stráže také na břehu kolem laguny. I když se domníval, že do takové míry na bezpečnost dbát asi nebudou. Bylo téměř nemožné vyškrábat se za tmy po útesech obepínajících celý ostrov a pak ještě proniknout hustou džunglí mezi zubatými lávovými skalisky. Zdálo se tedy téměř jisté, že jediný pár očí, který pátrá po eventuálních vetřelcích, patří tomu strážci nad vjezdem do úžiny.

O laguně si již udělal určitou představu z krátkého nahlédnutí, když Periwinkle míjel vjezd do přístupového kanálu. Odhadoval, že se nachází ve vzdálenosti zhruba půl kilometru od pobřeží. Jelikož cítil, že vlny pomalu opadají, až konečně dosahují pouhého půl metru výšky, upozornil Giordina, aby se ho znovu chytil, a pak opět zapnul mechanický pohon.

Když za necelých patnáct minut vypluli z úzkého průlivu na volnou hladinu laguny, nad hlavami se jim otevřelo nebe plné hvězd. Pitt zamířil k jednomu břehu a dal se táhnout, dokud neucítil pod nohama písečné dno. Teprve pak elektromotor vypnul.

Na pláži nebylo sice vidět žádnou obydlenou stavbu, ale laguna nebyla zdaleka opuštěná. Uprostřed ní stály bok po boku zakotvené dvě lodě. Jejich tvar a kontury se však ztrácely ve tmě. Navíc byly, přesně jak Pitt předpovídal, zahalené maskovacími sítěmi. Až na tlumené světlo vycházející z jejich kajutových okének nebyly vidět. Bez pohledu zblízka nebylo možné *Deep Encounter* v takové temnotě identifikovat.

„Sundej si masku," zašeptal Pitt Giordinovi. „Od skla by se mohlo odrážet světlo."

Pohonnou jednotku nechali na břehu a vydali se volnými tempy k lodím uprostřed zálivu. Zamířili k té větší, která kotvila přídí k přístupovému kanálu. Měla sice stejně elegantní převislou příď jako jejich bývalá výzkumná loď, jenže museli mít jistotu. Pitt bez sebemenšího zaváhání svlékl ploutve, podal je Giordinovi a jal se šplhat po kotevním řetězu. Byl sice mokrý, ale nebyl ani moc rezavý, ani kluzký. Vytahoval se po něm, až dosáhl hlavou k úrovni kotevního průvlaku, kde se na celou minutu zastavil.

Ve světle dopadajícího sem z otevřeného světlíku rozeznal jméno, napsané vypouklými písmeny na boku přídě.

Ta hlásala: *Deep Encounter*.

Kotevní průvlak se nacházel dobré tři metry pod horním okrajem přídového obrubníku. Bez lana se záchytným hákem neměl Pitt s Giordinem nejmenší naději, že by se mohli na přední palubu dostat. Ani zbývající část trupu mnoho nadějí ke vstupu na palubu lodě nenabízela. V dohledu nebyl jediný výstupek, o který by se mohl opřít. Pitt si v duchu nadával za nedostatek tak elementární prozíravosti v plánování.

Znovu se spustil po kotevním řetězu k hladině. „Je to *Deep Encounter*," pošeptal Giordinovi.

Ten pohlédl vzhůru. V obličeji se mu i v matném světle zračily rozpaky. „Jak se ale dostaneme na palubu, když nemáme můstek ani žebřík?"

„Nedostaneme se tam."

„Ty ale přirozeně máš alternativní plán," pronesl mechanicky.

„Samozřejmě."

„Pověz mi tu šílenou novinku."

Pittův lehký úsměv se ztrácel ve tmě. „Ta loď únosců je menší. Na ni se pravděpodobně snadno dostaneme přes záď a odtamtud se potom přesuneme na *Deep Encounter*."

Pitt se cítil opět sebejistě a klidně. Jeho odhad byl správný. Pirátská loď nebyla žádná majestátní plachetnice s palubou posetou starodávnými zepředu nabíjenými děly, nýbrž pětačtyřicetimetrový pracovní člun, jehož záď byla nejen dost nízko, aby na ni mohli vyšplhat, ale navíc jim nabízela i takové pohodlí, jako je žebřík a malá plošinka pro potápěče v úrovni hladiny.

Giordino zamumlal. „Jenom doufám, že najdeme kus trubky na rozbíjení hlav. S holýma rukama se cítím jako nahý."

„O to se nebojím," pronesl Pitt hrozivě. „Už jsem viděl, co těma svýma holýma rukama dokážeš. Zapomínáš, že máme na své straně okamžik překvapení. Oni určitě nečekají návštěvu, a už vůbec ne, že se jim tam zadem vetřou taková ničemná individua, jako jsme my dva."

Pitt se právě chystal vylézt přes zábradlí na zádi, když mu Giordino zaryl prsty do paže. „Co se děje?" zamumlal a mnul si rozdrcenou ruku.

„Někdo tam stojí ve stínu záďové nástavby a kouří,“ zašeptal mu do ucha Giordino.

Pitt pomalu zvedal hlavu, až mohl přehlédnout palubu. Giordinova pozoruhodná schopnost nočního vidění se opět vyplatila. V hlubokém stínu zadní paluby bylo skutečně vidět nějakého člověka; pohyboval rukama a potahoval z cigarety. Byl opřený o zábradlí a zjevně si užíval tropického nočního vzduchu. Nezdálo se, že by dával příliš pozor, spíše to vypadalo, že je ztracen ve svých myšlenkách.

Giordino tiše jako duch vyšplhal přes zábradlí na zádi. Rozhodl se spolehnout na to, že kapky vody stékající z jeho těla na palubu nebudou slyšet přes šumění palem, kolébajících se v mírné bríze. Potichu přešel palubu a mohutnýma rukama sevřel mužův krk a okamžitě mu zastavil přísun vzduchu do plic. Následoval jen krátký zápas a tělo neznámého ochablo. Pouze s nepatrným hlukem pak odtáhl únoscovo tělo zpět na záď a ukryl ho za mohutným vrátkem.

Pitt mu prohledal šaty a objevil velký sklápěcí nůž a revolver s krátkou hlavní. „A máme to,“ prohlásil.

„Pořád ještě dýchá,“ hlásil Giordino. „Co s ním uděláme?“

„Ukliď ho z dohledu. Polož ho na tu plošinu pro potápěče.“

Giordino přikývl, potom únosce nadzdvihl přes zábradlí a spustil na plošinku pod úrovní paluby. Tam, jen několik centimetrů od okraje, zůstalo tělo ležet. „Zlý skutek dokonán.“

„Doufejme, že ještě tak hodinu zůstane v říši snů.“

„Za to ručím.“ Giordino se zahleděl do tmy a pečlivě přehlížel otevřenou palubu. „Kolik si myslíš, že jich tady je?“

„NUMA má dva pracovní čluny podobné velikosti. Posádka každého čítá patnáct lidí, ale dohromady jsou schopné uvézt až sto cestujících.“

Pitt podal nůž Giordinovi a ten na něj zachmuřeně pohlédl. „Proč nemůžu mít ten revolver?“

„To ty se přece pořád díváš na staré filmy s Errolem Flynnem.“

„Ten ale používal meč, a ne takovýhle laciný zavírák.“

„Jen se snaž.“

Bez jediného dalšího Giordinova slova protestu se oba vydali opatrným krokem přes rozsáhlou nákladovou a pracovní palubu k

průlezu v zadní lodní přepážce. Dveře byly zavřené, aby usnadnily práci lodní klimatizaci. Ve stávající situaci by sice byl na místě strach z neznáma, avšak na něco takového nebyl teď čas. Oba pociťovali pouze ledovou hrůzu, že přišli pozdě, než aby zachránili muže a ženy z *Deep Encounteru*. Pitta napadalo to nejhorší, ale vědomě takové myšlenky potlačoval, podobně jako se naučil přezírat obavy z vlastní smrti.

Předtím než se přiblížili k lávce mezi oběma loděmi, se zastavili a nahlédli do průzoru, ze kterého se linulo světlo. Pitt napočítal dvaadvacet únosců, kteří seděli ve velké jídelně a hráli karty, četli nebo se dívali na satelitní televizní program. Všude kolem se nalézala spousta zbraní, kterých by bylo dost i na takovou malou revoluci. Nikdo z únosců si zjevně nebyl vědom přítomnosti nezvaných návštěvníků, ale ani nevykazoval obavy z útěku svých zajatců. Pouhý pohled na ně vyvolával v Pittovi velice nepříjemný pocit. Únosci se mu zdáli být velice uvolnění a až příliš nedbalí na to, že mají na starosti padesát zajatců.

„Připomeň mi, že si nikoho z nich nemám brát jako stráž svých pozemských statků," zabručel Giordino.

„Jsou ale oblečení spíš jako profesionální žoldáci než jako obyčejní piráti," mumlal Pitt.

S rozhodností zapudil myšlenku na to, že proti únoscům podnikne odvetné kroky na palubě jejich vlastní lodě. Jeden revolver se šesti náboji plus jeden nůž proti více než dvaceti po zuby ozbrojeným mužům sotva nabízely naději na úspěch. Základním úkolem ostatně bylo pouze zjistit, jestli je někdo ze zajatců ještě vůbec naživu, a v případě možnosti ho zachránit. Oba průzkumníci se tedy na chvíli přitiskli k nástavbě na levoboku, kde zůstali stát, naslouchali a pátrali očima v temnotě kolem sebe. Protože neslyšeli ani neviděli nic nebezpečného, po chvíli se neslyšně pohnuli. Pitt však náhle zkameněl.

Giordino ho následoval a zašeptal: „Vidíš něco?"

Pitt ukázal na dost širokou záplatu z natřené lepenky, která byla jen ledabyle přichycena k boční stěně nástavby. „Podíváme se, co se pod tím skrývá."

Pomalu, s nekonečnou opatrností, začal odlepovat izolační pásku přidržující okraje lepenky ke kovové stěně. Když ji z větší části odstranil, odtáhl lepenku a pohlédl na namalovaný znak, sotva viditelný v matném světle dopadajícím sem z rozsvícených kajutových okének.

Jen tak tak dokázal rozeznat stylizovanou kresbu tříhlavého psa s hadem namísto ocasu. Přímo pod ním se skvěl nápis CERBERUS. Pittovi to nic neříkalo, a tak lepenku vrátil na místo a páskou ji znovu připevnil k plechu.

„Viděl jsi něco?“ otázal se ho Giordino.

„Dost.“

Pak pokračovali k úzké kovové lávce, která spojovala paluby obou lodí. Celou tu dobu neustále čekali, že ze stínu vystoupí únosce a skosí je salvou z automatu.

Přes mezeru nad černou vodní hladinou a na palubu výzkumné lodě se však dostali bez problémů. Zastavili se až ve stínu nástavby. Nyní se již Pitt nacházel na domácí půdě. Znal bezpečně každý centimetr *Deep Encounteru* a po jeho palubě by se dokázal pohybovat i poslepu.

Giordino udělal z dlaní kornout a zašeptal Pittovi do ucha: „Nechceš se rozdělit?“

„Ne,“ odpověděl Pitt rovněž šeptem. „Radši se budeme držet pohromadě. Začneme v kormidelně a odtamtud budeme pokračovat směrem dolů.“

Ke kormidelně se mohli vydat nejkratší cestou po zevním schodišti, ale rozhodli se neriskovat, že by je mohl zahlédnout někdo, kdo by na sousední lodi vyšel z jídelny na palubu. Namísto toho tedy raději proklouzli průlezem dovnitř a vystoupali po schodech o čtyři paluby výše. Kormidelna byla temná a opuštěná. Pitt pokračoval do rádiové kabiny a zavřel za sebou dveře, zatímco Giordino zůstal stát před nimi na stráži. Dirk Pitt zvedl sluchátko telefonu Globestar a vyťukal číslo Sandeckerova mobilu. Zatímco čekal, až se naváže spojení, pohlédl na potápěčské hodinky Doxa s oranžovým ciferníkem. Ukazovaly dvě minuty po desáté. Když v duchu připočítal osmihodinový časový rozdíl od washingtonského času,

vyšlo mu, že doma bude šest hodin ráno. Admirál bude právě teď na svém pravidelném kondičním osmikilometrovém běhu.

Sandecker se ozval vzápětí. I když měl za sebou už pět kilometrů, dýchal úplně klidně. Pitt měl příliš málo času, než aby mluvil neurčitě a v náznacích jen proto, aby zmátl případný odposlech. Podal tedy krátkou zhuštěnou zprávu o nálezu *Deep Encounteru* včetně její přesné lokalizace.

„Co moje posádka a vědecký tým?“ otázal se admirál se stejnou úzkostí, jako by se jednalo o členy jeho vlastní rodiny.

„Tato záležitost je pořád ještě nejistá,“ odpověděl Pitt parafrází slavného hlášení majora Deverieuxe těsně předtím, než padl ostrov Wake. „Spojím se s vámi, jakmile budu mít nějakou pozitivní odpověď.“ S tím přerušil spojení.

Vyšel z rádiové kabiny. „Viděl nebo slyšel jsi něco?“

„Ne, je tu ticho jako v hrobě.“

„Byl bych rád, kdybys slovo hrob neužíval.“

Opustili kormidelnu a sestoupili o palubu níž. I tady se jim nabídl stejný pohled. V kabinách posádky a v ošetřovně bylo ticho jako v márnici. Pitt vešel do své kajuty, otevřel jednu zásuvku a prohrábl ji. K velkému překvapení našel svůj starý spolehlivý kolt přesně tam, kde ho původně nechal. Zastrčil ho za pás šortek a podal Giordinovi revolver. Ten si ho beze slova vzal. Nato Pitt našel malou kapesní svítilnu, zapnul ji a přejel paprskem po kabině. Nikdo se zde ničeho ani nedotkl. Jediný předmět, který nenašel v šatníku na původním místě, byl kožený kufřík doktora Egana. Ten ležel otevřený na posteli.

Giordino nalezl stejný stav i ve své kabině. Nic z jeho věcí nechybělo a kajuta nenesla dokonce ani známky prohledávání.

„Žádná věc v souvislosti s těmi chlápky nedává smysl,“ poznamenal potichu Giordino. ‚Ještě jsem neslyšel o únoscích, kteří by se nezajímali o plundrování.“

Pitt namířil světlo baterky do chodby. „Pojďme dál.“

Pokračovali po schodech dolů na palubu, kde se nacházelo šest dalších kajut, jídelna, kuchyně, konferenční místnost a salónek. Na jídelním stole ležely stále ještě talíře s kazícím se jídlem, na stolcích a pohovkách v salónku byly rozházené časopisy, jak je tam nechali

jejich čtenáři. V popelnících v konferenční místnosti ležely cigarety, dohořené až k filtrům. Na sporáku v kuchyňské části stály hrnce a pánve s obsahem, který stačil již zezelenat. Všechno to vypadalo, jako kdyby všichni obyvatelé lodě mávnutím čarovného proutku náhle zmizeli.

Pitt s Giordinem nedokázali odhadnout, jak dlouho pátrali po lodi a snažili se nalézt alespoň stopu života. Trvalo to možná pět, možná deset minut. Snad stále čekali, jestli neuslyší hlas nebo alespoň zvuk, jakýkoli zvuk anebo si přáli, aby odpověď raději nenalezli. Pitt zpoza pasu vytáhl pětačtyřicítku a držel ji přitisknutou k boku, ale opatrně, aby ani v případě nenadálého útoku nevystřelila, protože by tím jen zburcovala celou tu hordu únosců odpočívajících na sousední lodi.

Když konečně dorazili až do strojovny a prostoru s lodním generátorem, Pitt už začínal věřit, že se naplňují jeho nejhorší obavy. Nikde nebyla ani stopa po strážcích. Ti by ale přece museli hlídat zajatce, kdyby na palubě nějací byli. Dosti výmluvné rovněž bylo, že se na celé lodi nesvítí. Strážní by přece neseděli ve tmě. Malomyslnost je však opustila, jakmile prošli kajutami na strojní palubě a pak objevili světlo u hlavního mechanika.

„Konečně," zamumlal Giordino, „aspoň někdo tu chce vidět."

Na konci chodby byly dveře do strojovny a generátorové místnosti. Zaujali pozice po obou stranách chodby a přitisknuti k lodním přepážkám se pomalu plížili kupředu. Ve vzdálenosti asi tří metrů ode dveří uslyšeli hlasy. Krátce se po sobě podívali. Pitt přiložil ucho na kovovou stěnu a chvíli se zaposlouchal. Hlasy se zdály znít výsměšně a pohrdavě. Občas se dokonce ozvalo i zasmání.

Pitt o pár milimetrů stlačil dlouhou kovovou kliku dveří. Pohnula se bez jediného zvuku. Napadlo ho, že musí poděkovat šéfovi Houseovi za to, jak dává pravidelně promazávat dveřní zámky. Kliku stlačoval nekonečně pomalu, aby si na opačné straně jejího pohybu nikdo nevšiml. Když dokončil otvírání, jemně se opřel do kovových dveří. Choval se tak, jako by za nimi číhal přinejmenším tucet příšer živících se lidským masem.

Nyní již slyšeli hlasy docela jasně. Byly čtyři. Dva patřily nějakým cizincům, ale zbývající dva byly povědomé. Pittovi

poskočilo srdce radostí. Hlasy se neoddávaly plané konverzaci, ty oba cizí zněly jednoznačně výsměšně.

„Už to nepotrvá dlouho a všichni uvidíte, jaké to je topit se.“

„Jo, je to úplně jiné než usnout v Arktidě,“ pronesl nepříjemným hlasem ten druhý. „Bude se vám zdát, že máte hlavu plnou explodujících bouchacích kuliček. Pak se vám začnou z hlavy ven tlačit oči. Budete mít pocit, že vám do uší zajíždí špička sekáčku na led. Bude vám připadat, že vám někdo rve hrdlo z těla a do plic jako by vám někdo nalil kyselinu dusičnou. Ucítíte, jak vypadá výbuch.“

„Ty hnusnej hajzle,“ vyštěkl kapitán Burch.

„Když dokážete takhle mluvit před dámami, pak to jenom potvrzuje, co jste za odpornou bandu degenerovaných dobytků,“ ozval se hlavní mechanik House.

„Hej, Same, tys věděl, že jsi degenerovaný?“

„Až do minulého týdne ne.“

Poslední poznámku následoval hrdelní smích.

„Zabijete nás,“ pronesl hněvivě Burch, „a každý vyšetřovatel na světě se pustí po vašich stopách, aby vás nakonec dopadli a pověsili.“

„Když nebudou mít žádný důkaz našeho činu, tak to udělat nemůžou,“ odpověděl pohrdlivě únosce zvaný Sam. „Budete jenom další z tisíců lodí, které s celou posádkou beze stopy zmizely.“

„Prosím,“ ozval se hlas jedné z ženských členek vědeckého týmu. „My všichni máme doma někoho milovaného. Takovou hroznou věc přece nemůžete udělat.“

„Je mi líto, dámo,“ zareagoval chladně Sam. „Pro lidi, kteří nám vyplácejí gáže, nemají vaše životy cenu ani dvou centů.“

Nato se slova ujal Samův partner. „Během půlhodiny přijde na palubu naše posádka.“ Odmlčel se a pohlédl na něco, co se nacházelo mimo Pittův dohled. „Nejdéle do dvou hodin pak budete vy všichni, členové NUMA, mít možnost prohlédnout si obyvatele hlubin doopravdy zblízka.“

Úzkou štěrbinou v poměrně omezeném zorném poli Pitt viděl, že únosci mají automatické zbraně a drží je v pohotovostní poloze. Kývl na Giordina. Oba muži se nahrbili, připraveni k boji, a bok po boku nakráčeli do strojovny.

Oba únosci za sebou vycítili pohyb, ale ani se nenamáhali otočit, protože předpokládali, že to jen o něco dříve přicházejí jejich kumpáni. Ozval se jedině Sam: „Jdete moc brzo. Proč ten spěch?“

„Dostali jsme rozkaz vyrazit na Guam,“ pronesl Giordino a docela zdařile napodobil drsný hlas jednoho z únosců.

„Tak jo,“ zasmál se Sam. „Takže vy, lidičky, byste se měli radši začít modlit. Už je skoro čas připravit se na setkání se svým stvořitelem.“

Dál se nedostal. Giordino ho popadl za hlavu, nadzvedl ho a praštil jím o přepážku, zatímco Pitt se rozmáchl svou pětačtyřicítkou a zasáhl druhého únosce do čelisti. Ten se bez hlesu složil na palubu.

Pak už byly na místě jen oslavy. Jediné, co chybělo, byly balónky a šampaňské.

Ve strojovně byli všichni. Celé osazenstvo *Deep Encounteru* sedělo na zemi kolem generátoru s nohama svázanýma jako otroci na galejích. Kotníky jim svírala ocelová pouta připevněná k dlouhému řetězu, který byl zámkem spojen s fundamentem hlavního generátoru. Pitt rychle přítomné spočítal; ti jen seděli a šokované zírali na muže, které již dávno měli za ztracené. Burch, House, členové posádky i vědeckého týmu vypadali, jako by stále ještě snili. Teprve po chvíli se začali zvedat a málem se už rozhlaholili nadšenými pozdravy, když Pitt zvedl ruce a zasykl: „Ticho! Proboha, zůstaňte potichu, nebo sem každou chvíli vtrhne celá armáda ozbrojených strážců.“

„Z kterých pekelných temnot jste se sem dostali?“ otázal se Burch.

„Z jedné luxusní jachty,“ odpověděl Giordino. „To je ale jiná historie.“ Pohlédl na hlavního mechanika šéfa Househo. „Co tu máte, čím by se dal přeříznout řetěz?“

House ukázal k přístěnku. „V dílně. Na stěně tam visí dvoje kleště na ocelová lana.“

„Nejdřív vysvoboď posádku,“ pověděl Pitt Giordinovi. „Musíme vyrazit s lodí dřív, než na palubu přijdou únosci.“

Giordino se vrátil za necelých třicet vteřin a okamžitě začal přeštípávat řetěz. Pitt zatím spěchal zpátky nahoru na palubu, aby se přesvědčil, že jejich záchranná operace zatím nebyla zpozorována.

Paluba pirátské lodě však byla stále liduprázdná. Pokud mohl soudit, všichni ještě seděli v jídelně a jako hladové hyeny si olizovali tlapy, ve šťastném očekávání, jak zakrátko *Deep Encounter* i jeho posádku a výzkumníky pošlou ke dnu.

Když se Pitt vrátil, šéf House s celou osádkou strojovny již obsadili kontrolní stanoviště a připravovali se ke znovunastartování výzkumné lodě. „Teď vás opustím," oznámil Pitt Burchovi.

Kapitán se zatvářil nechápavě. Dokonce i Giordino se překvapeně otočil a tázavě se na Pitta podíval.

„V domku na útesu nad vjezdem do průlivu je strážný. Počítám, že při vyhlížení vetřelců vládne i dostatečnou palebnou silou, aby dokázal zastavit každou loď, která by se snažila lagunu opustit."

„Jak jsi na tohle přišel?" chtěl vědět Giordino.

„Vždyť to tady vypadá, jako by ti únosci hlídali květinovou zahrádku před hladovým kňourem. Dva muži střeží padesát zajatců a zbytek jenom posedává kolem, skoro jako by byli na prázdninách. To moc nehraje. Musí mít tedy jistotu, že ani v případě, že by se posádce podařilo svého plavidla zmocnit, se loď na volné moře nedostane. Průliv je uprostřed hluboký dobrých sto třicet metrů. Můžou *Deep Encounter* pohodlně poslat ke dnu a ještě nad ním zbude dost vody, aby ta jejich pirátská loď mohla odsud bezpečně zmizet."

„Je tmavá noc," poznamenal Burch. „Třeba by se nám mohlo podařit vyklouznout na moře tak, aby si nás ten strážný nevšiml."

„To nepůjde," nesouhlasil Pitt. „Jakmile vyrazíte, okamžitě se to dovědí únosci a začnou vás stíhat. Dojde jim to už ve chvíli, když začnete vytahovat kotvu a spustíte motory. A nejdřív upozorní strážného nad vjezdem do průlivu. Proto se tam musím dostat ještě předtím a zneškodnit ho."

„Půjdu s tebou," pronesl pevně Giordino.

Pitt zavrtěl hlavou. „Ne, ty jsi nejlepší na to, abys tady odrážel útočníky, než vyrazíme."

„Horacio na mostě to jsem já."

„Nikdy se tam nestihnete dostat včas," namítal Burch. „Je to dobrých tři čtvrtě kilometru hustou džunglí ostře do kopce."

Pitt ukázal malou kapesní svítilnu. „Tímhle si posvítím na cestu. Kromě toho ti únosci mají odsud ke strážnímu domku už určitě dobře vyšlapanou stezku.“

Giordino potřásl Pittovi rukou. „Hodně štěstí, partnere.“

„Tobě taky.“ A s tím Pitt zmizel.

***

Bylo zvláštní, jak klidně se členové posádky pustili do svých povinností. Skoro jako by se chystali opustit mateřský dok v San Francisku. Nikdo neplýtval slovy. Stejně podivné bylo i to, že se lidé už vůbec nebavili o nebezpečí, které jim hrozilo. Nešířily se obavy ani černé předtuchy. Vědci se snažili neplést pod nohama a raději se uklidili do kajut.

Kapitán Burch se krčil na křídle můstku a vyhlížel tmou k lodi únosců. Zvedl mikrofon lodního rozhlasu a potichu oznámil: „Jakmile budete připraveni, šéfe, my můžeme.“

„Tak tedy vytáhněte kotvu,“ zavelel House. „Jakmile se odtrhne ode dna, dejte mi vědět a já našim strojům naložím plný výkon.“

„Připravte se,“ rozkázal Burch. Za starých časů kotvy muselo zdvihat několik členů posádky tak, že zapínali různé vypínače a páčky. Jediné, co díky modernímu systému na *Deep Encounteru* musel Burch udělat, bylo naťukat příkaz do palubního počítače. Pak už všechno probíhalo naprosto automaticky. Na druhou stranu však nemohl zabránit rachocení řetězu, když se protahoval průvlačnicí a skládal se do řetězové komory v přídi.

Díky rokům zkušeností Burch přesně odhadl okamžik, kdy se kotva odlepila ode dna. „Oukej, šéfe. Plnou rychlostí vpřed. Vypadněme odsud.“

Hluboko dole v mechanickém království se Houseovy ruce rozběhly po ovládacím panelu. Pocítil radostné uspokojení, když se šrouby zakously do vody a záď poklesla, jak loď konečně vyrazila.

Giordino vzal automatické zbraně, které patřily dvěma únoscům, jež spolu s Pittem před chvílí přemohli, a usadil se za obrubníkem nedaleko lávky spojující obě lodě. Lehl si na palubu, jednu pušku držel v náručí, druhou, stejně jako revolver, si položil vedle sebe na palubu. Nenamlouval si, že by snad dokázal v nějaké větší přestřelce zvítězit. Avšak jeho palebná přehrada mohla přesto udržet útočníky

dál od výzkumné lodě, jestliže se jí ovšem podaří vyrazit. Napadlo ho, jestli by neměl shodit do vody lávku mezi oběma loděmi, ale rozhodl se dělat co nejmenší hluk. Lávka stejně sama spadne, jakmile se *Deep Encounter* pohne.

Ucítil chvění paluby, jak šéf House zapnul velké generátory a pustil dieselelektrické motory na plný výkon. Dva z posádky výzkumné lodě se připlazili pod ochranou palubníku k poutacím lanům a uvolnili je z úvazníků na pravoboku. Hned nato se opět vrátili zpět pod ochranu stěn nástavby.

Teď začne ta pravá legrace, pomyslel si Giordino, když uslyšel rachocení kotevního řetězu. Lidem na palubě *Deep Encounteru* připadal ten zvuk jako tlučení dvaceti kladiv do kovadliny. Z jídelny na pracovním člunu se přesně podle očekávání vyrojili tři únosci, aby zjistili, co je to za hluk.

Všichni byli zmateni pohledem na stoupající kotvu *Deep Encounteru* a navíc nikdo nevěděl o porážce jejich soudruhů ve zločinu. Jeden začal z plna hrdla ječet: „Zastavte, zastavte! Nemůžete přece odjet předčasně. A už vůbec ne bez posádky!“

Giordino neměl v povaze zůstat v tichosti ležet. „Nepotřebuju žádnou posádku,“ vykřikl skřípavě, jako by imitoval chraplavého únosce. „Postarám se o všechno sám.“

Na pirátské lodi narůstal zmatek, jak se na palubě objevovali další a další únosci. Pak se ozval povědomý drsný hlas: „Co jsi zač?“

„Sam!“

„Ty nejsi Sam! Kdo jsi?“

Giordino cítil, jak se otáčky motoru zrychlují a loď se začíná pohybovat kupředu. Ještě několik vteřin a palubní lávka spadne do vody. „Sam povídal, že seš uslintanej imbecil, kterej si nedokáže ani zvednout prkýnko na záchodě.“

Ozvaly se nadávky a výkřiky a dav únosců se rozběhl k lávce. Dva doběhli až k ní a dostali se dokonce do její poloviny, když Giordino pečlivě zamířil a zasáhl je do kolen. Jeden z útočníků padl pozpátku zpět na vlastní člun, druhý se zhroutil na místě, křečovitě se držel zábradlí a křičel bolestí. V tom okamžiku se lávka uvolnila a spadla. Výzkumná hydrografická loď se prudce pohnula a vyrazila průlivem pryč.

Únosci se v okamžiku vzpamatovali. Ještě než *Deep Encounter* urazil sto metrů, měli již také vytaženu kotvu a vzápětí jejich loď poskočila vpřed. Ozvala se salva a od útesů se odrazila ozvěna. Giordino odpověděl několika výstřely a zasáhl okna nepřátelského můstku.

Když výzkumná loď projela obloukem úžiny, dostala se dočasně mimo dohled pronásledovatelů. Giordino využil odmlky ve střelbě a vyběhl po žebříku do kormidelny.

„Nevypadají, že by byli nějak moc šťastní," poznamenal k Burchovi třímajícímu kormidlo.

„Mají ale smůlu. Můžou nás tak jedině šimrat svými kulkami," procedil Burch mezi zuby, kterými svíral dýmku otočenou vzhůru nohama. „Tentokrát se na naši palubu nedostanou tak snadno jako poprvé."

Nyní se již řítili přístupovým kanálem. House prohánět dieselelektrické motory do nejvyšší možné rychlosti. Úžina vypadala jako černá díra. Nad nimi byla proti hvězdám patrná jen neurčitá silueta vysokých útesů, jež jediné napovídaly směr. Delgado se tiše skláněl nad radarem a upozorňoval na změny směru. Všichni ostatní v kormidelně vrhali úzkostlivé pohledy zadním oknem na světla pirátské lodě, jež se objevila v okamžiku, kdy i jejich plavidlo vstoupilo do úžiny.

Piráti se pohybovali téměř dvakrát rychleji než *Deep Encounter*. V noční temnotě byla jejich loď celá černá a zlověstně se rýsovala proti rozeklanému pozadí palem na pláži. Postupně se však všechny oči stočily vzhůru k příkrému útesu a nejasnému světlu vycházejícímu ze strážního domku. Všechny v kormidelně ve stejné chvíli napadlo, zda se tam Pitt dostane ještě dřív, než se jejich loď ocitne v ústí kanálu. Pouze Giordino zářil jistotou. Na rychle se přibližující loď únosců vypálil poslední munici.

***

Pěšinka, pokud se jí tak vůbec dalo říkat, byla sotva čtvrt metru široká a křivolace se klikatila od hladiny laguny až k vrcholku útesu. Pitt běžel ze všech sil. Nohy ho bolely od lávových kamenů a začaly mu krvácet. V ploutvích měl jenom ponožky, které si vypůjčil od starého pána, a ty se zakrátko rozpadly. Přesto se přinutil k ostrému

běhu. Srdce mu tlouklo s každým krokem rychleji a rychleji, Pitt však do klusu nezpomalil. Z pórů mu vyrazil pot a v potocích mu stékal po obličeji a hrudníku.

Prsty stínil paprsky z baterky, aby je nezahlédl strážný v domku. V takových chvílích si pokaždé vroucně přál, aby byl víc trénoval. Takový Sandecker by to určitě uběhl, aniž by se zadýchal, ale Pittovým jediným cvičením byl jeho aktivní způsob života. Nyní již sotva popadal dech a měl pocit, že se nohama dotýká rozpáleného uhlí. Když za sebou zaslechl střelbu, bleskově se ohlédl. Byl si však jistý, že jeho přítel, kterého znal už přes třicet let, určitě nikoho z útočníků přes lodní lávku nepustí. Světla z okének pohybující se na hladině laguny mu napověděla, že *Deep Encounter* je v pohybu. Výkřiky, jež se odrážely od stěn útesů, dávaly vědět, že se pirátská loď dala do pronásledování. Následovaly další výstřely, Giordino jimi zasypal můstek plavidla.

V té chvíli byl Pitt už jen necelých padesát metrů od strážního domku. Zpomalil tedy a pak se náhle zarazil a doslova zkameněl, když venku před osvětleným oknem zahlédl stín. Strážný vyšel z domku, zastavil se na kraji útesu a začal pozorovat hydrografickou loď, projíždějící úžinou. Pitt se pohnul kupředu a vůbec se nesnažil krýt. Blížil se zezadu ke strážnému, soustředěnému na dění hluboko pod sebou. Dveře do domku byly dokořán a vycházelo z nich dost světla, aby bylo vidět, že strážný drží v rukou zbraň. Buď ho vyburcovala ohlušující střelba v laguně, nebo dostal vysílačkou varování, že se posádce lodě NUMA podařilo osvobodit a teď právě míří na volné moře.

Když se Pitt ke strážnému přiblížil, rozeznal, že drží raketové odpalovací zařízení. Vedle něj na zemi stála nevelká dřevěná bednička, ve které byly další zásobní rakety. Pozoroval, jak zdvihá odpalovač k rameni.

Veškerá opatrnost byla v tom okamžiku zapomenuta. Nedoufal, že by byl schopen se nepozorovaně přiblížit a zaútočit, a to dokonce ani pod rouškou tmy. Jeho útok byl činem zoufalství. Jestli se strážnému podaří vypálit na *Deep Encounter* raketu, pak zemře padesát nevinných lidí včetně jeho nejbližšího přítele. Proto se vrhl kupředu a zbývajících deset metrů proběhl zcela bez skrývání.

Pitt se vynořil ze tmy jako anděl smrti. Běžel ze všech svých sil, které v něm ještě zbyly. Agónii bolesti z ran na nohou silou vůle potlačil a posledních pár metrů proběhl opravdovým sprintem. Ani jednou neucukl či nezakolísal. Strážný si Pittovu přítomnost uvědomil příliš pozdě. Právě aktivoval odpalovací mechanismus první rakety, když vycítil, že se jeho směrem vrhá jakási postava. Pitt se posledním krokem vymrštil, skočil na strážného a dopadl mu na záda právě v okamžiku, kdy odpálil raketu.

Ohnivý mrak šlehl Pittovi nad hlavou a ožehl mu vlasy ve chvíli, kdy narazil hlavou a ramenem do cizincova hrudníku. Obě postavy se složily na zem, zatímco vystřelená raketa, jejíž zaměření podstatně ovlivnil náraz Pittova těla, proletěla nocí a narazila na úbočí útesu, přinejmenším patnáct metrů nad a poněkud za zádí *Deep Encounteru*. Exploze vyslala gejzír lávových kamenů. Několik jich dopadlo na palubu průzkumné lodě, ale nezpůsobily žádnou podstatnou škodu.

Strážný, omráčený a se dvěma zlomenými žebry, se trochu těžce vyhrabal na nohy, ale okamžitě se ohnal pevně sepjatýma rukama v nebezpečném karatistickém úderu, který sice nedopadl na krk, kam mířil, zasáhl ale temeno Pittovy hlavy. Ten po tomto úderu málem ztratil vědomí, ale okamžitě se opět vzpamatoval, vztyčil se na kolenou a veškerou svou sílu vložil do pravé pěsti, kterou zasáhl nepřítele do břicha, těsně nad slabiny. Strážný se zlomil vejpůl a z úst mu uniklo zasténání. Pitt pak popadl odpalovací zařízení pro rakety a rozmáchl se jím jako pálkou. Zasáhl protivníka do boku a porazil ho. Strážný byl však i přes všechna zranění dostatečně houževnatý, s tělem zoceleným léty poctivého tréninku. Po pádu na zem se bleskově otočil, narovnal a vyrazil proti Pittovi jako raněný divočák.

Pitt však tentokrát namísto svalů zapojil mozek, obratně vyskočil na nohy a uhnul stranou. Strážný proletěl kolem něho, zavrávoral a nakonec přepadl přes okraj útesu. Jeho nečekaný konec přišel tak rychle, že dokonce nestačil ani vykřiknout. Jediným zvukem bylo vzdálené plácnutí, jež se ozvalo zdola. Pitt s ledovou rozvahou sáhl do dřevěné bedničky, vytáhl další raketu a vložil ji do odpalovacího zařízení, kterým namířil na pirátskou loď v průlivu,

pronásledující *Deep Encounter* ve, vzdálenosti asi jednoho sta metrů. V duchu pocítil vděčnost, že odpalovací mechanismus není tak složitý jako třeba u střel Stinger. Potřebné kroky byly dostatečně jednoduché dokonce i pro takové myslitele, jakými byli teroristé. Zamířil tedy hledí na pirátskou loď a stiskl spoušť.

Raketa s jekotem vyrazila do noci. Vzápětí zasáhla střed trupu pirátské lodě těsně nad čárou ponoru. Na okamžik se zdálo, že exploze nebude nijak veliká. Pak však střela pronikla přes ocelové pláty do nitra lodě a vybuchla ve strojovně. Následoval jekot, vřava a plameny a pirátská loď se roztrhla na kusy. Když obrovská jasná koule ozářila oranžovorudým světlem okolní útesy, bylo v celém průlivu náhle vidět jako ve dne. Výbuch roztrhl nádrže s pohonnými hmotami a změnil loď v hořící peklo. Náhle se nadzvedla celá nástavba, jako by šlo o hračku, kterou utrhla neviditelná ruka. Potom záblesk světla pohasl a průliv se opět ponořil do hluboké tmy, s výjimkou drobných hořících trosek, jež stále ještě dopadaly do temných vod průlivu. V jediném krátkém okamžiku masakru zhasly životy všech únosců.

Pitt zůstal stát a jako v transu hleděl do úžiny, kde ještě před malou chvílí rozřezával hladinu nepřátelský pracovní člun. Přesto cítil jen málo výčitek svědomí. Muži na palubě byli zabijáci, připravení povraždit všech jedenapadesát lidí na palubě hydrografické výzkumné lodě. *Deep Encounter* a všichni lidé byli teprve teď mimo nebezpečí. A to bylo podle Pittova mínění to hlavní, na čem záleželo.

Odhodil rám odpalovacího zařízení přes okraj útesu do vln hluboko pod sebou. Znovu se mu ozvala bolest z krvácejících ran a odřených nohou. Odkulhal tedy ke strážnímu domku a vešel dovnitř. Hledal v něm tak dlouho, dokud nenašel skříňku první pomoci. Polil všechny rány bohatě dezinfekcí a pak si obvazy ovázal nohy tak tlustě, že na ně mohl opět našlapovat. Prohlédl znovu celý domek, pátral po papírech v zásuvkách a ve skříňce pod vysílačkou, ale všechno, co našel, byl jen malý zápisník. Rychle ho prolistoval a zjistil, že jediné poznámky do něj zřejmě učinil sám strážný. Přesto si jej strčil do kapsy krátkých kalhot. Pak vylil půl kanystru benzinu k pohonu generátoru, který dodával energii pro osvětlení domku a pro

rádio, a vzal krabičku dřevěných zápalek, již našel v popelníku mezi zbytky vykouřených cigaret.

Když vyšel z domku, škrtl zápalkami a otevřenými dveřmi je hodil dovnitř. Celý vnitřek vybuchl v jednom plameni, načež se Pitt hopsavě vydal po pěšině dolů k laguně. Když se tam konečně dostal, zjistil, že na pláži na něj čeká Giordino s Misty. Vedle nich ležel vytažený na písek člun z výzkumné lodě se dvěma členy posádky.

Giordino k němu přistoupil a objal ho. „Už jsem si chvíli myslel, že tě zdržela nějaká svůdná domorodá kráska."

Pitt objetí opětoval. „Počítám, že jsem to tentokrát hrál hodně těsně u zdi."

„Co strážný?"

„Na dně průlivu, společně se svými kamarády."

„Skvělá práce."

„Nějaké škody nebo zranění na lodi?" zeptal se Pitt.

„Pár škrábanců, nic vážného."

Teď k němu přiběhla Misty a popadla ho do náručí. „Nemůžu uvěřit, že jste pořád naživu!"

Pitt ji bratrsky políbil a pak se rozhlédl po laguně. „Přijeli jste člunem?"

Misty přikývla. „Starý pán připlul k *Deep Encounteru* a přesunul mě na její palubu."

„Kdepak je?"

Misty pokrčila rameny. „Jenom si krátce promluvil s kapitánem Burchem a pak hned odjel, aby pokračoval na své cestě kolem světa."

„Ani jsem neměl příležitost mu poděkovat," pronesl s lítostí Pitt.

„Byl to zvláštní stařík," poznamenal Giordino. „Povídal, že se nejspíš ještě uvidíme."

„Kdoví," odpověděl zadumaně Pitt. „Možné je všechno."

Část druhá

STRÁŽ PODSVĚTÍ

25. ČERVENCE 2003
NUKUALOFA, TONGA

V souladu s rozkazem admirála zamířil kapitán Burch přímo do přístavu Nukualofa, hlavního města ostrovní říše Tonga, poslední zbývající monarchie v Polynésii. Na Pitta a Giordina na břehu již čekalo auto, aby je co nejrychleji odvezlo na letiště ve Fuaamotu, kde oba měli nastoupit na palubu letadla Královských aerolinií Tonga směřujícího na Havaj. Odtamtud je proudový letoun NUMA dopraví dále do Washingtonu.

Loučení s muži a ženami z *Deep Encounteru* bylo velice přátelské, až dojemné. I přes hrůzostrašnou zkušenost se jich drtivá většina rozhodla vrátit k původnímu průzkumu vodního příkopu Tonga. Misty veřejně plakala, Giordino co chvíli smrkal, Pitt měl vlhké oči a dokonce i Burch s Housem vypadali, jako by přišli o nejoblíbenějšího rodinného psa. Jediné, co Pitt s Giordinem mohli nakonec udělat, bylo utrhnout se a skočit do připraveného auta.

Po nástupu do sedmčtyřisedmičky měli sotva dost času, aby si zapnuli bezpečnostní pásy, a obrovské dopravní letadlo se dalo do pohybu po rozjezdové dráze. Za chvíli již lenivě stoupalo k nebesům. Šťavnatá zelená krajina ostrova Tonga rychle zmizela a nadále letěli již jen nad indigově zbarveným mořem a prodírali se roztroušenými mraky, které vypadaly dost husté, aby se po nich dalo snad i chodit. Do třiceti minut po startu Giordino již na svém sedadle u uličky spal. Pitt seděl u okénka a byl plně vzhůru. Z podlahy pod předním sedadlem vytáhl Eganův kožený kufřík a položil si ho na klín. Trochu nejistě odklopil víko, opatrně, aby z něj opět nevytekl olej. Pobavilo ho, jak směšný to byl nápad. Na špatném vtipu nějakého šprýmaře přece nebylo nic záhadného.

Kufřík byl samozřejmě prázdný, až na ubrousek a videokazety s nahrávkami natočenými kamerami *Abyss Navigatoru* na *Emerald*

Dolphinu. Opatrně ubrousek rozbalil, až se objevil podivný znetvořený zelenavě zbarvený předmět, který nalezl na podlaze kaple výletní lodě. Držel ho v levé ruce a prsty pravé si ho obracel v dlani. Bylo to vlastně poprvé, kdy si ho mohl prohlédnout takhle zblízka.

Na dotyk byl mastný, a místo aby byl zubatý a hrubý jako většina ohořelých anorganických materiálů, byl tento předmět zaoblený, hladký a stočený do spirály. Pitt neměl ponětí, z čeho může být. Zabalil ho zpátky do ubrousku a uložil do kufříku. Chemici v laboratořích NUMA mu určitě řeknou víc. Jakmile tam tenhle kousek doručí, jeho úloha v celé záhadě skončí.

Stevardka donesla cestujícím snídani, kterou on však odmítl. Dal si pouze tomatovou šťávu a kávu. Neměl ani trochu hlad. Když usrkával kávu, zadíval se znovu z okénka ven. Hluboko pod letadlem se právě jako smaragdová skvrna v modrém moři přesouval ostrov. Na chvíli se na ten kus pevné půdy zadíval a podle tvaru poznal, že se jedná o Tutuilu, jeden z ostrovů Americké Samoy. Teď již dokonce rozeznával přístav Pago Pago, kde před mnoha lety navštívil námořní základnu ve společnosti svého otce, tehdy kongresmana Spojených států na služební cestě po Tichomoří.

Na ten výlet si dobře vzpomínal. Byl tehdy pubertální mladík, který využíval každé příležitosti k potápění, zatímco jeho otec konal inspekční návštěvy námořních základen. Pitt se zatím s harpunou v ruce prohánět mezi korálovými útesy a hejny jásavě zbarvených ryb. Z té staré zbraně na gumu však na rybu vystřelil jen velice zřídka. Spíš dával přednost pozorování nebo fotografování zázraků, které pod hladinou nacházely. Po dnech strávených v hlubinách následoval pravidelně odpočinek na písečné pláži ve stínu palem, kde pohodlně ležel a přemítal o své budoucnosti.

Pak si vzpomněl ještě na jinou pláž, tentokrát na havajském ostrově Oahu. Tehdy byl u amerického letectva. S tímto místem se mu ve vzpomínkách pojila jedna žena, na kterou nikdy nezapomněl. Summer Moranová byla nejkrásnější stvoření, jaké kdy poznal. Ještě dnes si vybavoval detaily jejich prvního setkání v baru hotelu Ala Moana ve Waikiki Beach. Její okouzlující šedé oči, dlouhé ohnivě rudé vlasy, dokonale tvarované tělo v úzkých šatech z orientálního zeleného hedvábí, po straně rozstřižených. Pak se mu před očima

zjevila scéna její smrti, tak, jak ji ve vzpomínkách viděl už tisíckrát. Ztratil ji během zemětřesení v podmořském městě, zbudovaném jejím šíleným otcem Frederickem Moranem. Summer se vydala do hlubin, aby ho zachránila, a už se nikdy nevrátila.

Uzavřel v duchu tuto část historie, jak to udělal již mnohokrát předtím, a pohlédl na svůj odraz ve skle okénka. Z očí mu stále sálala ona neochabující náruživost, ale přece jen se do nich začaly vkrádat známky stárnutí a rostoucí únavy. Napadlo ho, jaké by to asi bylo potkat se se sebou samým o dvacet let mladším. Co kdyby k němu takový o dvě dekády mladší Dirk Pitt zničehonic přikráčel a posadil se vedle něj na lavičku v parku? Jak by přijal toho čerstvého mladíka, právě sloužícího s poctami jako pilot vojenského letectva? Poznal by ho vůbec? A jak by ten mladý Dirk Pitt viděl jeho? Dokázal by alespoň vzdáleně předvídat všechna jeho divoká dobrodružství, krutě bolestné zkušenosti i krvavá střetnutí a zranění? Starý Pitt o tom pochyboval. Nechal by se mladý Pitt odradit tím, co by uviděl v budoucnu, a nastoupil by zcela jiný způsob života?

Pitt se odvrátil od okénka, zavřel oči a vypudil z mysli představu svého mládí a co by bylo, kdyby. Šel by do toho všeho znovu, kdyby mohl začít ještě jednou od začátku? Pro velkou většinu jeho života zněla odpověď ano. Jistě, byly drobné epizody, které by si byl přál prožít jinak. Avšak, hodnoceno celkově, jeho život byl velice uspokojivý a naplněný řadou úspěchů. Cítil prostě vděk za to, že žije, a byl rozhodnut na tom nic neměnit.

Jeho myšlenky náhle přerušilo houpání letadla, které vletělo do vzdušných turbulencí. Když se rozsvítil nápis ZAPNĚTE SI BEZPEČNOSTNÍ PÁSY, ukázněně pokynu uposlechl. Pak už zůstal vzhůru a četl si časopisy až do chvíle, kdy přistáli na mezinárodním letišti Johna Rodgerse v Honolulu. Jeho a Giordina tam už čekal pilot z agentury NUMA, který je měl dopravit do Washingtonu. Odvedl je k dopravníku zavazadel, kde si vyzvedli kufry, a pak je zavedl k tyrkysově natřenému proudovému letadlu gulfstream patřícímu NUMA, které stálo na vzdálené straně letiště. Když vzlétali, slunce právě na západním horizontu zapadalo a obloha na východě se pomalu měnila z modré v černou.

Giordino většinu letu spal jako mrtvola, zatímco Pitt si jen občas zdříml. Když se konečně úplně probudil, rozběhl se mu znovu mozek naplno. Skončila definitivně jeho účast na celé té tragédii *Emerald Dolphin*. Dalo se celkem s jistotou předpokládat, že ho admirál Sandecker neprodleně zařadí do dalšího projektu. V duchu si umínil, že se takové eventualitě bude bránit. Rozhodl se, že se musí dobrat vyřešení této záhady. Ti, kdo způsobili tak hrůzný požár na výletní lodi, za to musí zaplatit. Je třeba je vystopovat, objasnit jejich motivaci a potrestat je.

Jeho mysl se pomalu odvracela od přemítání nad nehumánními hrůzami a začala se opájet rozkošnými představami, jako třeba spánkem ve vlastní posteli v jeho apartmá ve starém leteckém hangáru. Byl zvědavý, jestli ho po přistání na letišti bude čekat kongresmanka Loren Smithová, jeho současná partnerka. Dělala to často. Loren, se skořicovými vlasy a fialovýma očima. Už několikrát se spolu ocitli na pokraji manželského stavu, ale přes tu poslední překážku se nikdy nepřehoupli. Možná ale že teď nastal ten pravý čas, pomyslel si Pitt. Už nebude příliš mnoho roků schopen poletovat z jednoho oceánu na druhý, od jedné čertoviny ke druhé. Cítil, že fyzický věk mu začíná jako vrstva melasy postupně obalovat tělo a o nepostřehnutelné dílky zpomaluje jeho reakce. Nakonec se jednoho dne probudí a bude si muset říct: Bože, jsem zralý tak na penzi a nemocenskou.

„Ne!“ řekl nahlas.

Giordino se vzbudil a pohlédl na něj. „Volal jsi mě?“

Pitt se usmál. „Jenom jsem mluvil ze spaní.“

Giordino pokrčil rameny, překulil se na bok a znovu se ponořil do říše snů.

Ne, pomyslel si Pitt, tentokrát potichu. Nehodlám se toho všeho vzdát, ještě sakra dlouho ne. Vždycky tu bude zase nějaký další podmořský projekt, nějaký další oceánský výzkum. A on nepřestane, dokud se nad jeho rakví naposledy nezaklapne víko.

Když se definitivně probudil, letadlo právě přistávalo na základně vojenského letectva Langley. Byl temný, deštivý den a do okénka narážely proudy vody. Pilot odroloval k budově NUMA a zastavil těsně před jejím hangárem. Pitt vyskočil na asfaltovou

plochu a pohlédl k nedalekému parkovišti. Jeho naděje se ukázaly být liché.

Loren Smithová tu na něj nečekala.

***

Giordino zajel do svého bytu v Alexandrii, aby se osprchoval a obvolal hejno svých přítelkyň, kterým musel oznámit, že je opět zpátky v provozu. Pitt se naopak rozhodl ještě trochu odložit vidinu pohodlí domova, nasedl do džípu agentury a vydal se na ředitelství NUMA sídlícímu na východním svahu kopce nad řekou Potomac. Zastavil na podzemním parkovišti a výtahem vyjel do desátého patra, kde se nacházelo království Hirama Yaegera, počítačového génia agentury, který odsud ovládal rozsáhlou počítačovou síť. Yaegerova knihovna obsahovala veškeré známé vědecké údaje nebo historická data o oceánech od samého začátku psané historie, a ještě něco navíc.

Yaeger přišel ze Silicon Valley a pracoval pro NUMA již víc než patnáct let. S šedivějícími vlasy staženými do ohonu vypadal jako starý hippie. Jeho normální pracovní oblečení sestávalo z Leviho džin, Leviho bundy a kovbojských bot. Při pohledu na něj by nikdo neřekl, že bydlí v elegantně zařízeném bytě v módní čtvrti v Marylandu. Jezdil autem BMW 740i a jeho dcery jednak studovaly s vyznamenáním, jednak pravidelně vyhrávaly různé jezdecké soutěže. Navíc byl návrhářem a tvůrcem technicky velice pokročilého počítače jménem Max, který se značně přibližoval živé lidské bytosti. Yaeger ho naprogramoval tak, že při hovoru s ním se na obrazovce objevoval holografický obrázek jeho ženy.

Když Pitt vešel do jeho svatyně, Yaeger právě zkoumal poslední výsledky zaslané z blízkosti japonských ostrovů jednou expedicí NUMA, která se zabývala prováděním průzkumných vrtů na mořském dně. Pátrali při nich po známkách života ve skalních rozsedlinách pod mořskými usazeninami.

Yaeger vzhlédl, vstal, usmál se a napřáhl ruku k pozdravu. „Výborně, postrach pustých hlubin je zase doma.“ Poněkud ho však zarazil Pittův vzhled. Ředitel speciálních projektů agentury NUMA vypadal jako pouliční vandrák. Krátké kalhoty a květovaná košile byly celé odrané a na mohutně ovázaných nohách měl obuté sandály. I přes několik hodin spánku v letadle mu z obličeje hleděly nesmírně

unavené oči. Na tváři měl jednotýdenní strnisko neudržovaných vousů. Byl to obličej člověka, který si prožil své. „Na to, že jsi hrdinou dne, vypadáš spíš jako druhořadý tulák.“

Pitt potřásl Yaegerovi rukou. „Jedu rovnou z letiště, abych tě mohl obtěžovat.“

„O tom jsem ani na okamžik nepochyboval.“ Pohlédl do Pittových očí s nefalšovaným nadšením. „Četl jsem zprávu o té neuvěřitelné záchranářské práci, kterou jsi odvedl ty a posádka *Deep Encounteru*, i o tvé následné bitvě s piráty. Jak ses jenom dokázal zamíchat v tak krátké době do tolika pohrom?“

„To mi je samotnému záhadou,“ přitakal Pitt a skromně zvedl ruce. „Ale vážně, lví podíl zásluh mají všichni členové osazenstva *Deep Encounteru*, kteří dřeli jako ďáblové, aby zachránili cestující. A Giordino se zase nejvíc zasloužil o záchranu posádky.“

Yaeger dobře znal Pittovu nechuť vůči slovům chvály a uznání. Jeho přítel byl odjakživa nerad středem pozornosti, až mu to občas škodilo, napadlo Yaegera. Vynechal tedy další řeči ohledně posledních událostí a pokynul Pittovi, aby se posadil.

„Už jsi mluvil s admirálem? Má na tebe připravených minimálně padesát novinářů.“

„Ještě nejsem schopný postavit se tváří v tvář světu. Sejdu se s ním ráno.“

„Co tě přivádí do mého světa elektronického čarování?“

Pitt položil na roh Yaegerova stolu Eganův kožený kufřík a otevřel ho. Uvnitř byl předmět nalezený v potopené lodi. Rozbalil ho a podal Yaegerovi. „Rád bych, kdybys mohl tohle identifikovat a analyzovat.“

Yaeger si chvíli prohlížel tu podivnou věc a pak přikývl. „Řeknu v chemické laboratoři, aby se na to podívali. Pokud to nemá moc komplikovanou molekulární strukturu, budu mít pro tebe výsledek do dvou dnů. Ještě něco?“

Pitt mu podal videokazety z *Abyss Navigatoru*. „Kdybys je mohl počítačově zesílit a převést do digitálně trojrozměrného obrazu.“

„Provedu.“

„Ještě jedna věc, než půjdu domů.“ Položil na stůl kresbu. „Neviděl jsi někdy takovéhle firemní logo?“

Yaeger si prohlédl Pittův hrubý nákres tříhlavého psa s hadem namísto ocasu a s nápisem Cerberus vinoucím se pod zvířetem. Podezíravě se na Pitta podíval. „Ty opravdu nevíš, co to je za organizaci?“

„Ne.“

„Kde jsi to objevil?“

„Bylo to zakryté na boku pirátské lodě.“

„Na pracovní lodi z ropné těžební plošiny.“

„Ano, přesně,“ přitakal Pitt. „Něco ti to říká?“

„Určitě,“ odpověděl poněkud přemítavě Yaeger. „Jestli chceš dát do souvislosti Cerberus Corporation s únosem *Deep Encounteru*, pak šťouráš do vosího hnízda.“

„Cerberus Corporation,“ opakoval Pitt. Pomalu a pečlivě vyslovoval každou slabiku. „To bylo ode mě hloupé. Mělo mě to napadnout. To konsorcium přece vlastní většinu domácích amerických naftových polí i měděných a železných dolů a jeho chemická sekce vyrábí tisíce produktů. To mě zmátl ten trojhlavý pes, takže jsem si to hned neuvědomil.“

„Když si to necháš projít hlavou, tak to všechno má logiku.“

„Proč ale ten trojhlavý pes v podnikovém znaku?“

„Každá hlava znamená jednu divizi společnosti,“ vysvětloval Yaeger. „Jedna zastupuje naftu, druhá doly a třetí chemické závody.“

„A co ten hadí ocas?“ otázal se v již v žertu Pitt. „Nepředstavuje něco tajemného a nepoctivého?“

Yaeger pokrčil rameny. „Kdoví?“

„Jaký má tenhle pes původ?“

„Cerberus, Kerberos, to připomíná staré Řecko.“

Yaeger se posadil k počítači a vyťukal na klávesnici pár příkazů. Přímo proti němu se objevil trojrozměrný obraz obličeje a postavy atraktivní ženy. Měla na sobě jednodílné plavky.

„Volal jsi mě,“ pronesla.

„Ahoj, Max. Dirka Pitta znáš.“ Hnědé oči přehlédly Pitta od hlavy k patě. „Ano, znám ho. Jak se máte, pane Pitte?“

„Dobře až průměrně, jak se říká v Oklahomě. A co vy, Max, jak se daří vám?“

Na tváři se jí okamžitě objevil hněvivý výraz. „Ty pitomé plavky, do kterých mě Hiram oblékl. Vůbec mi nesluší.“

„Dávala bys přednost něčemu jinému?“ otázal se Yaeger.

„Líbily by se mi šaty od Armaniho, prádlo od Andry Gabrielle a sandály s vysokým podpatkem a kotníkovým páskem od Todů.“

Yaeger se domýšlivě usmál. „Jakou barvu by sis přála?“

„Červenou,“ odvětila Max bez přemýšlení.

Yaegerovy prsty se rozběhly po klávesnici počítače. Pak se narovnal v křesle a obdivně se zahleděl na svou práci.

Max na okamžik zmizela, a vzápětí se objevila v elegantních červených šatech s blůzou, kabátkem a sukní. „To je o moc lepší,“ ozvala se spokojeně. „Nerada vypadám moc světsky, když jsem v práci.“

„Takže teď, když máš dobrou náladu, bych od tebe rád slyšel nějaké údaje.“

Max přejela prsty po nových šatech.

„Jen povídej.“

„Co mi můžeš povědět o trojhlavém psu jménem Cerberus?“

„Pochází z řecké mytologie,“ zareagovala Max okamžitě. „Herkules latinské jméno pro řeckého Hérakla v záchvatu vzteku zabil svou ženu a děti. Bůh Apollón mu nařídil, aby jako trest za ten hrozný čin sloužil dvanáct let králi Eurystheovi z Mykén. Součástí Herkulova trestu byla také povinnost splnit dvanáct úkolů, jež byly tak náročné, že vypadaly takřka nesplnitelně. Musel porazit celou řadu ohavných příšer, z nichž nejhorší bylo přemožení Cerbera – což byl latinský název pro řeckého Kerbera. Byl to trojhlavý pitvorný pes, který střežil bránu do podsvětí a bránil mrtvým duším opustit Hádovu říši. Jeho tři hlavy představovaly minulost, přítomnost a budoucnost. O významu jeho hadího ocasu mi není nic známo.“

„Podařilo se Herkulovi psa zabít?“ chtěl vědět Pitt.

Max zavrtěla hlavou. „Nedaleko vrat řeky Acheron, jedné z pěti, které se v podsvětí nacházely, s příšerným psem zápasil a přemohl ho. Předtím ho to zvíře ovšem pokousalo, a nikoli psími čelistmi, ale zuby hada. Herkules pak Cerbera dovedl do Mykén, kde ho dal vystavit. Pak ho zase vrátil zpět do Hadovy říše. To je ve stručnosti

všechno. Ještě bych dodala, že Cerberovou sestrou byla Medúza, pochybná ženština, co měla místo vlasů hady.“

„Co mi můžeš povědět o společnosti Cerberus Corporation?“

„O které? Na světě je tucet společností s tímto jménem.“

„Jde o široce rozvětvenou společnost, která podniká v těžbě ropy, hornictví a chemickém průmyslu.“

„Ach, ty myslíš tuhle,“ dovtípila se Max. „Máš asi deset hodin času?“

„To máte o Cerberus Corporation tolik informací?“ divil se Pitt, překvapen objemem Maxiných vědomostí.

„Zatím ještě ne, ale budu je mít, jakmile vstoupím do jejich počítačové sítě a napojím se na všechny společnosti, se kterými obchoduje. Jelikož je jejich sféra zájmů mezinárodní, budou o nich určitě mít záznamy i cizí vlády.“

Pitt podezíravě pohlédl na Yaegera. „Odkdy je vstupování do podnikových počítačových sítí legální?“

Yaegerův výraz náhle připomínal mazaného lišáka.

„Jakmile ode mě jednou Max dostane nějaký úkol, už do jejích metod pátrání nezasahuju.“

Pitt se zvedl z křesla. „Nechám to tedy na tobě a na Max.“

„Budeme na tom pracovat.“

Pitt se otočil a zahleděl se na Max. „Zatím nashledanou, Max. V tom oblečení vypadáte úžasně.“

„Děkuju vám, pane Pitte. Líbíte se mi. Škoda, že naše obvody se nemůžou propojit.“

Pitt přistoupil k Max a napřáhl ruku. Ta však volně pronikla obrazem. „Člověk nikdy neví, Max. Třeba vás Hiram jednoho dne dokáže i zhmotnit.“

„To doufám, pane Pitte,“ pronesla Max chraplavě. „Doopravdy v to doufám.“

***

Starý hangár, vybudovaný ve třicátých letech pro již dávno neexistující aerolinky, stál poněkud stranou v jednom koutě mezinárodního letiště Ronalda Reagana. Stěny a střechu z vlnitého plechu pokrývaly oranžovohnědé skvrny rzi. Těch několik málo oken bylo zatlučeno prkny a dveře, které kdysi vedly do kanceláře, byly

těžce poznamenané časem a pokrývala je zašlá a odlupující se barva. Konstrukce s okrouhlou střechou stála na konci prašné údržbářské cesty, nedaleko od střežených vrat.

Pitt zaparkoval džíp NUMA v plevelu vedle hangáru a stanul před vchodovými dveřmi. Zvedl obličej směrem k bezpečnostní kameře umístěné na vrcholu dřevěného stožáru na opačné straně cesty, aby se přesvědčil, že se přestala pohybovat a zaměřila objektiv přímo na něj. Pak namačkal řadu čísel, počkal, dokud se zevnitř neozve několik klapnutí, a teprve pak otočil mosaznou klikou. Starobylé dveře se nehlučně otevřely. Uvnitř byla tma, až na matné světlo procházející několika světlíky nad bytem v poschodí. Pitt otočil vypínačem.

Bezprostřední efekt byl ohromující. S elegantním leskem tu pod jasnými stropními světly, obklopené bílými stěnami, stály na epoxidové podlaze tři řady nádherně restaurovaných klasických automobilů. Na konci jedné řady se tu jaksi nepatřičně, ale stejně oslnivě jako ostatní nablýskané stroje, vyjímal sportovní automobil Ford z roku 1936. U stěny hangáru stál německý tryskový letoun z druhé světové války a vedle něho třímotorové dopravní letadlo. Za nimi byl železniční vagón Pullman z počátku minulého století, podivná plachetnice vybudovaná na gumovém prámu a konečně koupelnová vana opatřená přívěsným motorem.

Sbírka těchto mechanických pohyblivých mistrovských uměleckých děl reprezentovala konkrétní události Pittova života. Byly to všechno památky na jeho osobní zážitky. Sám je také láskyplně opatroval, udržoval a chlubil se jimi jen svým nejbližším přátelům. Nikdo z řidičů na dálnici Mount Vernon Memorial vedoucí podél letiště Ronalda Reagana, který by pootočil hlavu a pohlédl na starý letecký hangár na konci jedné rozjezdové dráhy, by si určitě ani nedokázal představit, že se uvnitř nachází sbírka tak úžasných technických výtvorů.

Pitt zavřel a zamkl za sebou dveře. Krátce své poklady obešel, přesně tak, jako to dělal pokaždé, když se vrátil domů z expedice. Několik lijáků během posledního měsíce se zasloužilo o to, že se moc neprášilo. Rozhodl se však, že zítra stejně měkkým hadrem přetře naleštěné plochy vystavených exponátů a zbaví je vrstvičky

prachu, která za jeho nepřítomnosti vnikla dovnitř a usadila se v hangáru. Když skončil prohlídku, vydal se po starém kovovém spirálovitém schodišti do bytu, který byl přilepen k zadní stěně nad přízemními prostorami hangáru.

Interiér bytu byl stejně unikátní jako vybraná sbírka dopravních artefaktů dole v hale. Nacházely se zde všechny možné námořní starožitnosti. Sem by určitě nevkročil žádný alespoň trochu pověsti dbalý bytový architekt a už rozhodně ne zastánce nepořádku. Jedno sto čtverečných metrů obytné plochy, zahrnující obývací pokoj, koupelnu, kuchyň a ložnici, bylo zarovnáno předměty ze starých potopených nebo zrušených lodí. Dalo se tu vidět velké dřevěné kormidelní kolo s rukojeťmi ze starého kliperu, kompasnice starého parníku z Orientu, lodní zvony, mosazné a měděné potápěčské helmice. Jako nábytek sloužila velká sbírka starožitností pocházejících z lodí, jež se plavily po mořích devatenáctého století. Na nízkých poličkách tu navíc stály modely lodí ve skleněných vitrínách, zatímco na stěnách visely obrazy plachetnic pod plnými plachtami od známého umělce Richarda DeRosseta.

***

Pitt se nejdříve vysprchoval a oholil a pak si zamluvil rezervaci v jednom malém francouzském restaurantu, který se nacházel jen asi míli od hangáru. Uvažoval, že zavolá Loren, ale nakonec se rozhodl, že se vlastně docela rád navečeří sám. Intimnější záležitosti mohou přijít až potom, až se trochu uvolní. Příjemná večeře v jednom a pak noc strávená v měkké posteli ho zaručeně dokáže omladit natolik, že bude zase statečně čelit zítřejšímu dni.

Když se oblékl, zbývalo mu ještě dvacet minut, než odejde do restaurace. Vyhledal tedy kousek papíru s telefonním číslem Kelly Eganové a vytočil ho. Po pěti zazvoněních, když už chtěl odložit sluchátko, zklamán, že se neozval ani záznamník, konečně Kelly odpověděla.

„Haló.“

„Haló, Kelly Eganová.“

Slyšel, jak se překvapeně nadechla. „Dirku! Už jsi zpátky.“

„Právě jsem přijel, a tak mě napadlo, že ti zavolám.“

„To jsem ráda, žes to udělal.“

„Mám teď několik dní dovolenou. Jak moc máš napilno ty?“

„Jsem až po uši v charitativní činnosti,“ odpověděla. „Funguju jako šéfka místní Organizace pro postižené děti. Právě dáváme dohromady každoroční dětský letecký den a já dělám předsedkyni celé akce.“

„Nechci vypadat hloupě, ale co to je dětský letecký den?“

Kelly se zasmála. „Je to něco jako letecká šou. Lidi létají ve starých značkových letadlech a berou s sebou děti na projížďku.“

„To je práce, která ti určitě sedí.“

„Povídej mi o tom něco,“ pronesla s přitažlivým smíchem. „Teď zrovna jsem se kupříkladu dověděla, že jeden muž, který vlastní šedesát roků starou Dakotu DC3 a který měl vozit děti nad Manhattanem, má problémy s podvozkem a na ten letecký den se nedostane.“

„Kde se to bude konat?“

„Hned za řekou Hudson v New Jersey na soukromém letišti nedaleko městečka Englewood Cliffs. Není to daleko od tátovy farmy a laboratoře.“ Hlas jí náhle zesmutněl.

Pitt s mobilním telefonem v ruce vyšel na ochoz před bytem a pohlédl dolů. Oči mu sklouzly k velkému třímotorovému transportnímu letadlu z roku 1929. „Myslím, že ti s tím projektem vyhlídkových letů můžu pomoct.“

„Opravdu?“ otázala se Kelly a znovu se v telefonu rozzářila. „Ty víš, kde sehnat nějaké staré dopravní letadlo?“

„Kdy je ten letecký den?“

„Ode dneška za dva dny. Jak to ale dokážeš zařídit takhle na poslední chvíli?“

Pitt se pro sebe usmál. „Znám někoho, kdo si potrpí na krásné ženy a postižené děti.“

****

Druhý den ráno Pitt vstal brzy, oholil se a navlékl si tmavý společenský oblek. Sandecker u svých vrcholných představitelů trval na oficiálním oblečení. Spořádal lehkou snídani a vydal se přes řeku na velitelství NUMA. Provoz byl poměrně slabý, jak bylo konečně obvyklé v tuto dobu. On však nespěchal a pomalé jízdy využil k tomu, aby si urovnal myšlenky v hlavě a rozplánoval program na

celý den. Z podzemních garáží vyjel výtahem přímo do čtvrtého patra, kde se nacházela jeho kancelář. Když se dveře výtahu otevřely, vystoupil do chodby, v níž podlahu zdobily dlaždice tvořící mozaiku, znázorňující lodě na moři. Celé patro bylo prázdné. V sedm hodin ráno tu byl první.

Vešel do rohové kanceláře, svlékl si sako a pověsil ho na staromódní věšák. Pitt u svého kancelářského stolu zřídka strávil více než šest měsíců v roce. Dával přednost práci v terénu. Papírování nepatřilo mezi jeho oblíbené činnosti. Následující dvě hodiny nicméně strávil tříděním pošty a studováním organizačního zabezpečení budoucích vědeckých expedic NUMA po celém světě. Jako ředitel speciálních projektů měl dohled nad aktivitami týkajícími se technických stránek oceánologie.

Přesně v devět hodin vstoupila do přední kanceláře jeho dlouholetá sekretářka Zerri Pochinská. Když uviděla Pitta sedět za stolem, přiběhla k němu a dala mu pusu na tvář. „Vítej zpátky. Jak jsem slyšela, můžu ti gratulovat.“

„Nezačínej s tím,“ zabručel Pitt. Byl však celý šťastný, že Zerri zase vidí.

Když Zerri nastoupila jako Pittova sekretářka, bylo jí právě pětadvacet let a byla svobodná. Později se vdala za jednoho washingtonského lobbistu, ale protože neměli s manželem vlastní děti, adoptovali si pět sirotků. Byla velice bystrá a inteligentní. Pracovala jenom čtyři dny v týdnu, což Pitt docela rád akceptoval. Plně si totiž uvědomoval virtuozitu, s jakou zvládala své povinnosti, i skutečnost, že si i tak neustále udržovala přinejmenším dva kroky náskok před jeho požadavky. Byla jedinou sekretářkou, kterou znal, jež stále ještě ovládala těsnopis.

Temperamentní, vždy s roztomilým úsměvem v oříškově hnědých očích, s vlasy oblíbené barvy spadajícími až na ramena, to byl styl, který nezměnila za celou tu dobu, co ji Pitt znal. V časných dobách spolu sice nezřídka flirtovali, ale Pitt nikdy neporušil pravidlo o nedotknutelnosti zaměstnanců vlastní kanceláře. Zůstali tedy pouze blízkými přáteli, aniž by mezi nimi rozkvetl romantický vztah.

Zerri obešla zezadu Pittovo křeslo, položila mu ruce na krk a na ramena a stiskla je. „Ani nevíš, jak jsem ráda, že tě vidím živého a zdravého. Pociťuju vždycky takovou mateřskou úzkost, když se dovím, že jsi nezvěstný.“

„Prevíti se dostanou ze všeho.“

Narovnala se, uhladila si sukni a její hlas zněl opět oficiálně. „Admirál Sandecker si přeje, aby ses přesně v jedenáct dostavil do konferenční místnosti.“

„Giordino taky?“

„Giordino taky. Dál si nemáš dělat žádné plány ani na odpoledne. Admirál zorganizoval interview pro média. Všichni novináři jsou celí žhaví, aby si mohli podat očité svědky požáru na *Emerald Dolphinu*.“

„Všechno, co jsem věděl, jsem přece už vypověděl na Novém Zélandu,“ zamumlal Pitt.

„Teď jsi ale ve Spojených státech a navíc dokonce ve Washingtonu. Noviny z tebe udělaly místního hrdinu. Musíš to tedy přijmout a odpovídat na jejich otázky.“

„Admirál měl nařídit spíš Alovi, aby se té jejich palbě postavil. On má dokonce takovou pozornost docela rád.“

„Problém je v tom, že on je tvůj podřízený, takže hlavním mluvčím jsi ty.“

Následujících několik hodin Pitt pracoval na podrobné zprávě o všech těch šílených událostech posledních dvou týdnů, od chvíle, kdy spatřili výletní loď, až po souboj a únik *Deep Encounteru* před piráty. Vynechal část pojednávající o možném spojení s Cerberus Corporation, jelikož v současné chvíli neměl nejmenší ponětí, jak do toho vlastně ta gigantická společnost zapadá. Sledování podezřelých nitek nechal plně na Hiramu Yaegerovi.

Přesně v jedenáct vešel Pitt do konferenčního sálu a zavřel za sebou dveře. Sandecker s Rudim Gunnem už seděli u dlouhého konferenčního stolu, vyrobeného ze dřeva obšívky jedné zachráněné lodě, potopené v roce 1882 v jezeře Erie. Stěny velké místnosti byly obloženy týkovým dřevem. Celkový dojem doplňoval tyrkysový koberec a viktoriánská krbová římsa. Na stěnách visely obrazy historických bitev amerického námořnictva. Pittovy nejhorší obavy

se splnily, když od stolu vstali dva další muži, aby se s ním pozdravili.

Sandecker při představování zůstal sedět. „Jsem přesvědčený, Dirku, že tady pány znáte."

Pittovi potřásl rukou vysoký blonďák s knírem a světlemodrýma očima. „Rád vás zase vidím, Dirku. Už to je, no, dobře dva roky?"

Pitt opětoval stisk Wilbura Hilla, ředitele CIA.

„Spíš to už budou tři."

Charles Davis, zvláštní asistent ředitele FBI, postoupil o krok kupředu. Se stopětadevadesáti centimetry výšky byl bezpečně nejdelším mužem v místnosti. Svýma smutnýma očima s pokleslými víčky Pittovi vždycky připomínal psa, marně hledajícího svou misku. „My jsme se naposledy setkali při té akci týkající se čínské imigrace."

„Na to si dobře vzpomínám," pronesl Pitt srdečně.

Zatímco si krátce nezávazně povídali o starých časech, do místnosti vešel AI Giordino a Hiram Yaeger. „No, vypadá to, že jsme tu všichni," pronesl Sandecker. „Začneme?"

Yaeger nejprve rozdal složky s fotografiemi z potopeného *Emerald Dolphinu*. „Zatímco si je budete prohlížet, pustím vám videokazetu."

Z úkrytu ve stropě vyklouzl veliký monitor se třemi obrazovkami. Yaeger namačkal knoflíky na dálkovém ovladači a na televizích se objevily trojrozměrné záběry kamer *Sea Sleuthu*. Vrak na dně vyzařoval tajemný a současně patetický náboj. Bylo obtížné uvěřit, že tak krásná loď mohla dojít takového neuvěřitelného zpustošení.

Jak ponorka klouzala podél boků potopené výletní lodě, Pitt se ujal komentování. „Vrak leží v hloubce šesti tisíc pěti set devadesáti metrů, na hladkém svahu podmořského příkopu Tonga. Loď se rozlomila na tři části. Vrak spolu se všemi úlomky se nachází na ploše zhruba jedné čtvereční míle. Záď a část střední lodní sekce leží asi čtyři sta metrů od hlavní přídové části vraku. Sem jsme soustředili svou pozornost. Zpočátku jsme se domnívali, že jednotlivé úlomky se oddělily teprve po nárazu na dno, ale když si všimnete, jak jsou okraje otvorů v trupu vyvráceny směrem ven, zdá

se zřejmé, že tu během vlečení remorkérem z Quest Marine došlo k celé řadě explozí pod úrovní hladiny, zatímco část lodě nad hladinou ničil požár. Můžeme celkem jistě předpokládat, že kvůli výraznému oslabení vnitřní struktury sérií synchronizovaných výbuchů se trup vraku rozpadl na několik kusů už na cestě ke dnu.“

„Nemohlo dojít k roztržení trupu tím, že oheň zachvátil lodní nádrže pohonných hmot, které následně během vlečení vybuchly?“ dotazoval se Davis.

Oči Wilbura Hilla těkaly mezi fotografiemi a obrazem na monitoru. „Můžu říct, že mám dostatek zkušeností s vyšetřováním teroristických bombových útoků, a troufám si tedy dost rozhodně prohlásit, že dohady pana Pitta považuju za správné. Dno *Emerald Dolphinu* se neodtrhlo jedním výbuchem. Jak dokumentují fotografie i videozáznam, trup je roztržen na několika místech, o čemž svědčí potrhané pláty obšívky, jejichž okraje jsou ohnuté směrem ven. Zdá se, že nálože byly rozmístěny v pravidelných vzdálenostech od sebe. To považuju za jistý důkaz, že šlo o plánovanou a dobře provedenou destrukci.“

„Ale za jakým účelem?“ otázal se Davis. „Proč tohle všechno, jenom aby se potopil ohněm už dokonale zničený lodní trup? A ještě spíš, kdo by o to měl zájem? Na palubě přece nezůstala živá duše, když vzali ten vrak do vleku.“

„Ne tak docela,“ poznamenal Gunn. „Kapitán remorkéru,“ odmlčel se a zalistoval ve svém bloku „jménem Jock McDermott, ohlásil, že těsně po potopení vraku vytáhl z vody jednoho důstojníka výletní lodě.“

Davis se zatvářil skepticky. „Jak by ale někdo dokázal takový oheň přežít?“

„To je dobrá otázka,“ zareagoval Gunn a poklepal tužkou na blok. „McDermott si tenhle zázrak taky nedovedl vysvětlit. Ve své zprávě uvádí, že ten zachráněný muž byl ve stavu šoku až do chvíle, než remorkér dosáhl Wellingtonu. Pak nepozorovaně vyklouzl na břeh ještě dřív, než ho mohli vyslechnout, a následně zmizel.“

„Uvedl pan McDermott nějaký popis?“ vyzvídal Davis.

„Jen to, že se jednalo o muže černé pleti.“

Sandecker se neptal okolosedících, jestli jim nebude vadit kouř. NUMA bylo totiž jeho teritorium, a tak si bez váhání zapálil jeden ze svých pověstných obrovských doutníků, které žárlivě střežil a téměř nikdy nenabízel, dokonce ani svým nejbližším přátelům. Vydechl oblak kouře ke stropu a pomalu pravil: „Prvořadou záležitostí je fakt, že *Emerald Dolphin* byl potopen úmyslně, aby se předešlo vyšetřování pojišťoven, které by mohlo odhalit příčinu požáru. Potopení lodě byla tedy jen zástěrka. Tak mi to aspoň připadá."

Davis pohlédl na Sandeckera. „Jestli je ta vaše teorie správná, admirále, pak by to mohlo znamenat, že celý ten požár bylo vlastně žhářství. I když mě nenapadá jediný důvod, dokonce ani z pohledu teroristů, proč by někdo chtěl zničit loď a zabít dva a půl tisíce členů posádky a cestujících. A už vůbec by se nestalo, že by se k odpovědnosti nepřihlásila žádná teroristická skupina. On se totiž zatím nikdo neozval."

„Souhlasím, že taková teorie je dost nepochopitelná," pronesl Sandecker. „Jenže jestli nás příslušná fakta vedou právě tímto směrem, pak bychom se tudy měli vydat."

„Ale jaká fakta?" dožadoval se Davis. „Bude přece naprosto nemožné najít důkaz, že oheň někdo založil úmyslně. Že nevznikl náhodou nebo závadou na lodním systému."

„Podle svědectví přeživších lodních důstojníků selhaly veškeré protipožární systémy na lodi," poznamenal Rudi Gunn. „Všichni vyprávějí o tom, že jenom bezmocně přihlíželi, jak se oheň šíří, a nemohli zasáhnout. A to mluvíme o dvanácti systémech včetně záložních. Jaká je pravděpodobnost, že by selhaly všechny?"

„Asi stejná, jako že cyklista vyhraje Pět set mil Indianapolis," odpověděl cynicky Giordino.

„Myslím, že Dirk s Alem nám přinesli dostatečný důkaz, že oheň byl záměrně založen," prohlásil Yaeger.

Všichni kolem stolu na něj hleděli s očekáváním, že bude pokračovat. Promluvil však Pitt. „Copak naše laboratoř stačila tak rychle prozkoumat ten materiál, který jsme přinesli?"

„Pracovali až do časných ranních hodin a opravdu uspěli," pronesl Yaeger vítězoslavně.

„O čem to mluvíte?" chtěl vědět Hill.

„O předmětu, který jsme našli ve vraku," odpověděl Giordino. „Leželo to na zemi v kapli, kde údajně celý požár začal, a kousek jsme toho přinesli k prozkoumání."

„Nebudu vás unavovat dlouhým vysvětlováním, jak analýza probíhala," pokračoval Yaeger. „Naši vědci z NUMA nakonec tu látku identifikovali jako vysoce hořlavý materiál, známý pod názvem Pyrotorch 610. Jakmile se jednou zapálí, je skoro nemožné ho uhasit. Ta látka je ale natolik labilní, že ji odmítá používat dokonce i armáda."

Yaeger se zájmem zaznamenával výrazy ve tvářích těch, co seděli kolem stolu. Pitt se natáhl a potřásl Giordinovi rukou. „Dobrá práce, partnere."

Giordino se hrdě ušklíbl. „Zdá se, že ten náš malý výlet v *Abyss Navigatoru* se vyplatil."

„Škoda, že tu není Misty, aby to slyšela."

„Misty?" nechápal Davis.

„Misty Grahamová," vysvětloval Pitt. „Mořská bioložka z *Deep Encounteru*. Byla v té ponorce s Alem a se mnou."

Sandecker nonšalantně odklepl popel z doutníku do velkého mosazného popelníku. „Zdá se, že to, co jsem dosud považoval za hroznou tragédii, je nakonec hnusný zločin." Odmlčel se a namísto neutrálního výrazu se mu ve tváři objevil hněv.

Giordino totiž vytáhl z náprsní kapsy doutník, který vypadal jako rodný bratr toho, co admirál právě držel v ruce, a pomalu si ho zapálil.

„Říkal jste…," vybídl ho Hill, který neznal pozadí vztahů mezi Sandeckerem a Giordinem právě v souvislosti s doutníky. Admirál si byl totiž téměř jistý, že Al mu doutníky krade, ale nikdy se mu to nepodařilo prokázat. Ani jednou nepřišel na to, že by mu nějaký doutník chyběl. Nikdy ho totiž nenapadlo, že Giordino kupuje doutníky od stejného zdroje v Nikaragui jako on sám.

„Říkal jsem," pronesl zvolna Sandecker, hrozivým pohledem provrtávaje Giordina, „že tu máme ohavný zločin." Odmlčel se a pohlédl na Hilla a Davise na protější straně stolu. „Doufám, pánové, že vy i vaše agentury okamžitě zahájíte podrobné vyšetřování toho zvěrstva a příslušné viníky poženete před soud."

„Teď když víme, že byl spáchán zločin," odpověděl Davis, „jsem si jistý, že dokážeme všichni spolupracovat, abychom se dobrali odpovědí."

„Můžete začít s únosem *Deep Encounteru*?" navrhl Pitt. „Nemám nejmenších pochyb, že tu existuje spojitost."

„Četl jsem krátkou zprávu o tom incidentu," poznamenal Hill. „Vy s Alem jste se zachovali velice statečně, když jste zachránili svou loď a porazili ty piráty."

„Nebyli to vlastně piráti v pravém smyslu slova. Spíše by se dali označit za najaté zabijáky."

Hill o tom však nebyl zcela přesvědčen.

„Jaký důvod by ale mohli mít ke krádeži výzkumné lodě NUMA?"

„V tomto případě se dá sotva mluvit o obyčejné krádeži," poznamenal kousavě Pitt. „Chtěli přece potopit loď a zavraždit všechny lidi na její palubě, všech padesát osob. Ptáte se na možný motiv takového činu? Jejich záměrem bylo zabránit průzkumu potopeného vraku. Měli strach z toho, co bychom mohli objevit."

Gunn se tvářil přemýšlivě. „Kdo by ale, proboha, mohl být zodpovědný za takovou zrůdnost?"

„Můžeš začít třeba s Cerberus Corporation," odpověděl Yaeger s pohledem na Pitta.

„Nesmysl," odfrkl Davis. „Že by se jedna z největších a nejváženějších společností v zemi zapletla do pokusu o vraždu víc než dvou tisíc lidí kdesi na opačné straně světa? Copak si dokážete představit, že by třeba takové společnosti jako General Motors, Exxon nebo Microsoft byly schopné hromadné vraždy? Já si to tedy představit nedovedu."

„Plně s vámi souhlasím," ozval se Sandecker. „Ale, popravdě řečeno, Cerberus Corporation zase tak úplně čisté ruce nemá. Už se zapletli do některých pořádně temných obchodů."

„Několikrát je dokonce vyšetřovaly různé kongresové výbory," dodal Gunn.

„Přičemž se ale ani jednou neprokázalo, že by šlo o něco jiného než o obyčejné politikaření," odsekl Davis.

Sandecker se usmál. „Pro Kongres je značně obtížné trestat obchodní skupinu, která oběma stranám pravidelně přispívá na volební kampaň částkami, které se rovnají domácímu produktu deseti rozvojových zemí.“

Davis zavrtěl hlavou. „Nejdřív musím vidět nějaký důkaz, než budu souhlasit s vyšetřováním Cerberus Corporation.“

Pitt si všiml, jak se Yaegerovi zablesklo v očích. Potom počítačový kouzelník promluvil: „Nepomohlo by, kdybych vám pověděl, že tu hmotu Pyrotorch 610 vytvořili chemici právě z Cerberus Corporation?“

„Tím si nemůžete být jistý,“ odsekl Davis pochybovačně.

„Žádná jiná firma na světě se nikdy ani nepřiblížila k tomu, aby se jí podařilo napodobit vlastnosti té sloučeniny.“

Davis se rychle vzpamatoval. „Pak byl ten materiál nejspíš ukraden. To mohl udělat kdokoli.“

„Aspoň máte něco, odkud můžete zahájit pátrání,“ prohodil Sandecker k agentovi FBI. Pak se otočil k Hillovi. „Co na to CIA?“

„Myslím, že nejdřív zahájíme záchrannou operaci zbytků té pirátské lodě, a uvidíme, co se z toho vyvine.“

„Může vám v tom NUMA nějak pomoct?“ nabídl se Pitt.

„Ne, díky,“ odmítl Hill. „Máme jednu soukromou společnost, se kterou při podmořských výzkumech spolupracujeme.“

„Jak si přejete,“ pronesl Sandecker mezi popotáhnutími z doutníku. „Kdybyste potřebovali naše služby, můžete dát kdykoli vědět. NUMA je plně připravena ke spolupráci.“

„Rád bych dostal vaše svolení k výslechu posádky z *Deep Encounteru*,“ řekl Davis.

„Máte je,“ zareagoval Sandecker bez váhání.

„Ještě něco jiného?“

„Jenom jeden dotaz,“ dodal Hill. „Kdo vlastnil tu loď *Emerald Dolphin*?“

„Plavila se pod britskou vlajkou,“ odpověděl Gunn, „ale byla majetkem Blue Seas Cruise Lines, což je britská společnost ve většinovém vlastnictví amerických akcionářů.“

Hill se lehce na Davise usmál. „Jde tedy jak o domácí, tak i zahraniční teroristický čin. Vypadá to, že naše dvě agentury budou muset pěkně spolupracovat.“

Davis s Hillem pak společně odešli. Když se za nimi zavřely dveře, Sandecker se znovu posadil. Přimhouřil oči, v nichž se objevilo divoké zajiskření.

„Jelikož k oběma zločinům došlo na moři, naši agenturu NUMA prostě z vyšetřování vynechat nemůžou. Povedeme tedy vlastní pátrání, aniž bychom se míchali do práce FBI nebo CIA.“ Pohlédl na Pitta s Giordinem. „Vy dva si vezměte tři dny volna a odpočiňte si. Pak se vraťte a dáte se do práce.“

Pitt bezelstně pohlédl na Sandeckera a pak se rozhlédl kolem stolu. „Kde začneme?“

„Mám pro vás plán, až se vrátíte. Rudi s Hiramem zatím shromáždí všechna možná data.“

„Co plánujete dělat během dovolené?“ otázal se Gunn Pitta s Giordinem.

„Než jsem vyrazil do Pacifiku, koupil jsem si dvanáctimetrovou plachetnici, která na mě čeká v jachetním přístavu nedaleko Annapolis. Myslel jsem, že bych dal dohromady pár děvčat a vyrazil podél Chesapeak Bay,“ odpověděl Al. Pak se Gunn obrátil na Pitta. „A co ty?“

„Já?“ Pitt pokrčil neurčitě rameny. „Já pojedu na letecký den.“

***

Na letecký den a pro radost handicapovaných dětí nemohlo být lepší počasí. Pod kobaltově modrým nebem bez jediného mráčku se sešlo na deset tisíc lidí. Od Atlantiku vála mírná bríza a příjemně ochlazovala letní horko.

Gene Taylor Field bylo soukromé letiště umístěné uprostřed zástavby, kde žili vlastníci letadel. Ulice byly projektovány tak, že rodiny mohly se svými letadly popojíždět z letiště přímo až k domu a naopak. Na rozdíl od většiny letišť bylo bezprostřední okolí rozjezdových drah osázeno keříky, živými ploty a květinovými záhony. Zpevněné plochy k parkování a pro pikniky obklopovaly trávníky. Na loukách se tu dnes mohly shromaždovat davy lidí a sledovat piloty, jak provádějí leteckou akrobacii, nebo se mohly

procházet mezi aeroplány vyhlášených značek, vystavenými na konci jedné rozjezdové dráhy.

Postižené děti sem přivezli rodiče, školy a nemocnice ze čtyř států. Nechyběli tu dobrovolníci, kteří návštěvníky ochotně provázeli kolem vystavených letadel. Bylo to celé velice emocionální a každý přítomný pociťoval hrdost, že se může zúčastnit.

Kelly byla v maximálním stresu. Cítila, že se jí krevní tlak se pohybuje někde v závratných výšinách. Naštěstí až dosud všechno probíhalo hladce, bez závad, bez problémů. Dobrovolníci byli neuvěřitelně vlídní, vlastníci a piloti všech devadesáti letadel věnovali svůj čas ochotně a bezplatně. Byli natolik laskaví, že dovolovali dětem usadit se v kokpitu a vyprávěli jim o letadlech.

Avšak jeden dopravní stroj, se kterým Kelly počítala pro let dětí nad mrakodrapy Manhattanu, se neobjevil. Málem se již chystala tu špatnou zprávu oznámit dětem, když k ní přistoupila přítelkyně a zároveň kolegyně Mary Conrowová.

„Je mi to líto," řekla soucitně. „Vím, že jsi s ním počítala."

„Nemůžu věřit, že by mi Dirk nezavolal, kdyby to letadlo nemohl sehnat," zamumlala sklíčeně Kelly.

Mary byla velice atraktivní žena kolem pětatřiceti, stylově nalíčená a oblečená podle poslední módy. Světlé vlasy barvy podzimního listí jí v dlouhých loknách spadaly až na ramena. Veliké světlezelené oči se dívaly na svět s notnou dávkou sebejistoty a zdůrazňovaly její zajímavě prominující lícní kosti a štíhlou bradu. Právě se chystala něco říct, ale místo toho si náhle zaclonila rukou oči a ukázala k obloze.

„Co to sem od jihu letí?"

Kelly se podívala naznačeným směrem. „Nedokážu to rozeznat."

„Vypadá to jako staré dopravní letadlo!" vykřikla Mary vzrušeně. „Myslím, že je to on!"

Kelly se žilami rozlila obrovská úleva a srdce jí zrychlilo tep. „Určitě to je on!" vykřikla. „Dirk by mě nezklamal."

Obě ženy, děti i všichni ostatní přítomní pozorovali, jak se to zvláštní staré letadlo zvolna sune po nebi, pouhých pár desítek metrů nad korunami stromů obklopujících letiště. Letělo pomalu, určitě ne

rychleji než pětasedmdesát uzlů. V jeho pohybu po obloze bylo cosi půvabného. To bylo též důvodem, že tento typ, nejúspěšnější komerční letoun své doby, byl běžně znám pod láskyplnou přezdívkou Plechová husa.

Zmíněný třímotorový stroj postavila na počátku třicátých let dvacátého století společnost Ford Motor Company. Pittův exemplář byl jedním z mála, které přežily v muzeích či soukromých sbírkách. Většina jich byla pomalována identifikačními vzory a emblémy starých leteckých společností, jimž původně patřily. Tento letoun měl však čistě stříbrný plášť z vlnitého plechu na křídlech i trupu, ozdobený pouze registračním číslem a Fordovým logem.

Jelikož právě v té chvíli to byl jediný stroj ve vzduchu, všichni diváci i piloti zvedli hlavu a zadívali se vzhůru, zatímco legendární letadlo v náklonu zatočilo a srovnalo se na přistání. Vrtule motorů se blýskaly ve slunci a s typickým bzučivým zvukem bičovaly vzduch.

Dva motory byly umístěny pod křídly, zatímco třetí se nacházel pod přídí trupu. Mohutná silná křídla vypadala, že by dokázala unést i dvakrát větší letadlo. Poměrně malý klínovitý přední ochranný kryt kabiny vypadal trochu komicky, ale postranní okénka byla veliká a poskytovala pilotovi více než pohodlný výhled. Nestárnoucí stroj se chvíli vznášel skoro bez hnutí, přesně jako opravdová husa, dřív než se nohama dotkne hladiny. Pak, velice pomalu, dosedl na zem. Jeho veliké pneumatiky se rozběhly po asfaltu dráhy s drobným obláčkem kouře a jen nepatrným zakvílením.

Jeden z dobrovolníků se v restaurovaném džípu ze druhé světové války vydal přes přistávací dráhu, aby třímotorové letadlo navedl k jeho vyhrazenému místu na konci řady klasických starodávných letounů. Pitt zajel mezi trojplošník Fokker DR.1 z první světové války, který byl natřen jasně červeně jako slavný letoun barona Von Richthofena, a modré obojživelné letadlo Sikorski S38 z roku 1932, jež mohlo přistávat jak na vodě, tak na pevné zemi.

Kelly s Mary se vydaly za novým přírůstkem v soukromém kabrioletu Cadillac z roku 1918, jejž řídil další dobrovolník. Vyskočily z vozu a počkaly, než se dvoukřídlé vrtule zastaví. O minutu později se otevřely dveře kabiny a z nich se vyklonil Pitt. Nejprve vysunul nástupné schůdky a pak vylezl ven.

„To jsi ty!“ vykřikla Kelly. „Neřekl jsi mi, že ti to letadlo patří.“

„Myslel jsem, že tě překvapím,“ prohodil s ďábelským úsměvem. „Promiň mi to zpoždění. Na cestě z Washingtonu jsem měl silný protivítr.“ Pak jeho oči sklouzly k Mary. „Ahoj.“

„Och, omlouvám se,“ zareagovala Kelly. „Toto je má přítelkyně Mary Conrowová. Je mou zástupkyní při dnešní akci. A tohle je…“

„Ano, já vím, Dirk Pitt, o kterém bez přestávky mluvíš.“ Mary přejela po Pittovi oceňujícím pohledem, kterým okamžitě sklouzla do jeho zelených očí. „Těší mě, že vás poznávám,“ zamumlala.

„Potěšení je na mé straně.“

„Děti jsou celé rozechvělé, že poletí ve tvém letadle,“ řekla Kelly. „O ničem jiném nemluví od chvíle, kdy ses objevil na obloze. Už je dokonce řadíme do skupinek.“

Pitt se zadíval na zástup handicapovaných dětí, mnohé na vozíčkách, jak se rovnají do zástupů. „Kolik jich chce letět? Tohle letadlo jich dokáže pojmout maximálně patnáct najednou.“

„Je jich kolem šedesáti,“ odpověděla Mary. „Takže to je na čtyři turnusy.“

Pitt se usmál. „To zvládnu, ale když povezu cestující, musím mít druhého pilota. Můj přítel Al Giordino to dnes nestihl.“

„To není problém,“ zareagovala Kelly. „Tady Mary je pilotem Conquest Airlines.“

„Jak dlouho?“

„Dvanáct let na sedm set třicet sedmičkách a na sedm set šedesát sedmičkách.“

„Kolik hodin máte nalétáno na vrtulových letadlech?“

„Dost přes tisíc.“

Pitt přikývl. „Oukej, nastupte si a já s vámi projdu předletovou přípravu.“

Mary se rozzářila jako dítě na Štědrý den. „Pilotovat třímotorový ford, to všichni moji mužští kolegové zezelenají závistí.“

Jakmile se připásali v nízkých sedadlech v kokpitu, Pitt začal Mary vysvětlovat jednotlivé páčky a přístroje. Přední přístrojová deska byla vzorem jednoduchosti. Na velikém trojúhelníkovitém černém panelu bylo strategicky rozmístěno několik nezbytných vypínačů a zhruba tucet základních ciferníků. Poněkud neobvykle se

zde nacházely pouze ukazatele prostředního motoru. Otáčkoměr i ukazatele tlaku oleje a teploty obou bočních motorů byly umístěny na vzpěrách mimo pilotní kabinu.

Ruční pedály plynu všech tří motorů se nacházely mezi oběma sedadly. Dvě řídicí páky byly opatřeny volantem s dřevěnými příčkami, kterými se ovládala křidélka, a připomínaly tak řízení automobilu. Henry Ford totiž ve své snaze po maximální úspornosti opravdu prosadil využití volantu z již existující fordky modelu T. Úprava rovnováhy se prováděla malou kličkou nad hlavami pilotů. Mohutná brzdicí páka, ovládající i směr pohybu letadla na zemi, kterou se pohybovalo do stran, byla umístěna opět mezi sedadly prvního a druhého pilota.

Pitt nastartoval motory, které se roztřásly na svých přírubách a s příslušným kašláním a občasným vystřelením se rozběhly. Po chvíli se spalování v mohutných válcích srovnalo do plynulého hladkého tónu. Pitt motory trochu protočil a pak odroloval k začátku rozjezdové dráhy. Zde Mary vysvětlil proceduru startu a přistávání a předal jí kontrolu řízení s připomínkou, že řídí letadlo s ocasním kolečkem, a ne tryskový stroj s trojkolečkovým podvozkem.

Mary měla lehkou a jemnou ruku, a tak rychle zvládla zvláštnosti řízení dvaasedmdesát let starého aeroplánu. Pitt jí předvedl, jak se letadlo při rychlosti čtyřiašedesáti uzlů začíná propadat, že dokáže bez problémů letět na dva motory a má dokonce i dost síly, aby dokázalo řízeně přistát i na pouhý jeden motor.

„To je zvláštní," ozvala se nahlas, aby ji bylo přes řev trojitých výfuků slyšet, „že jsou ty dva motory venku úplně volné, bez kapotáže."

„Jsou zkonstruované tak, aby dokázaly odolat přírodním silám."

„Jaká je historie tohoto letadla?"

„Postavili ho v Stout Metal Airplane Company v roce devatenáct set dvacet devět," začal Pitt. „Tehdy to byla součást společnosti Ford Motor Company. Ford jich postavil celkem sto devadesát šest a byla to první celokovová letadla ve Spojených státech. Tento stroj sjel z výrobní linky jako stopadesátý osmý v pořadí. Z celkového počtu jich dodnes existuje ještě osmnáct a tři dosud létají. Tahle mašina začala sloužit ve společnosti

Transcontinental Air Transport, která se později přeměnila v TWA. Měla pravidelnou trasu z New Yorku do Chicaga a vozila spoustu tehdejších celebrit Charlese Lindbergha, Amelii Earhartovou, Glorii Swansonovou, Douglase Fairbankse staršího i Mary Pickfordovou. Franklin Roosevelt si ji najal k cestě na konvenci demokratické strany v Chicagu. Letěl v ní snad každý, kdo tehdy něco znamenal. V těch dobách neexistoval pohodlnější a vhodnější způsob dopravy. Fordův třímotorový letoun měl jako první na palubě toaletu a letušky. Možná si to neuvědomujete, ale sedíme v letadle, které bylo první vlaštovkou moderní letecké dopravy. Byla to první královna nebe."

„Má opravdu zajímavý rodokmen."

„Když se v roce 1934 začal vyrábět Douglas DC3, Starý Spolehlivý, jak se tomuhle stroji říkalo, odešel do penze. Potom několik let létal s cestujícími v Mexiku. V roce 1942 se nečekaně objevil na ostrově Luzon na Filipínách a evakuoval odtud vojáky do Austrálie. Potom letadlo zmizelo z dohledu a objevilo se až na Islandu jako majetek leteckého mechanika, který jím dopravoval zásoby na farmy a do osamělých městeček. Já jsem ho koupil v roce 1987, odletěl jsem s ním do Washingtonu a restauroval ho."

„Jakou má technickou specifikaci?"

„Tři motory Pratt a Whitney o čtyřech stech padesáti koních," spustil Pitt. „V nádržích má dost paliva na pět set padesát mil při cestovní rychlosti sto patnáct uzlů. Nejvíc vytáhne sto třicet pět uzlů. Stoupat dokáže tři sta sedmdesát metrů za minutu a jeho maximální výška je pět tisíc osm set metrů. Rozpětí křídel má dvacet pět a půl metru a délku šestnáct a půl metru. Vynechal jsem něco?"

„Myslím, že to bylo docela vyčerpávající," odpověděla Mary.

„Je vaše," pronesl Pitt a sundal ruce z ovládacích prvků. „Je to letadlo, které musíte pořád držet v rukou. Každou vteřinu."

„Chápu, co myslíte," pronesla Mary a musela pořádně zabrat, aby pohnula volantem a stočila velkou směrovku. Po několika minutách otáček a obratů nasadila na přistání.

Pitt sledoval, jak Mary dosedá; letadlo jen nepatrně poskočilo a záďové kolečko se citlivě dotklo přistávací dráhy. „To bylo opravdu moc pěkné," pochválil ji. „Jako starý profesionál."

„Děkuju vám, pane," odpověděla s potěšeným smíchem.

Jakmile se třímotorák zastavil, začaly na palubu přicházet děti. Většinu jich vyzvedly ruce dobrovolníků a podaly je dovnitř Pittovi. Ten je pak přenášel do sedadel a zapínal jim bezpečnostní pásy. Skutečnost, že i vážně handicapované děti prokazují takovou odvahu a optimismus, Pitta hluboce dojímala. Kelly se připojila, aby se postarala o případné potřeby dětí, a teď s nimi žertovala a smála se s nimi. Po startu děti upozorňovala na pamětihodnosti Manhattanu, viděné z výšky. Pitt zamířil přes řeku Hudson k městu.

Staré letadlo bylo pro vyhlídkové lety perfektní. Nízká rychlost a velká hranatá okna v trupu umožňovaly nerušený panoramatický výhled. Děti seděly ve starých proutěných křeslech s čalouněnými polštáři a vzrušeně brebentily, když shora viděly, jak se proti nim zdvihají městské mrakodrapy.

Pitt absolvoval tři vyhlídkové cesty. Zatímco pak do jeho letadla čerpali benzin, obdivně si prohlížel trojplošník Fokker z první světové války, který stál zaparkovaný vedle něho. Jeden čas v průběhu války představoval tento stroj doslova metlu spojeneckých leteckých sil. Létala v něm taková německá esa jako Manfred von Richthofen, Werner Voss, či Herrmann Göring. Von Richthofen o fokkeru prohlašoval, že šplhá jako opice a manévruje jako čert.

Pitt si právě prohlížel zbraně připevněné na krytu motoru, když k němu přistoupil nějaký muž, oblečený do staré letecké uniformy. „Co si o něm myslíte?" otázal se.

Pitt otočil hlavu a pohlédl do olivových očí muže s tmavou pletí, v jehož obličeji byly patrné ostré egyptské rysy. Měl téměř majestátní vzhled, vysokou vzpřímenou postavu, jejíž držení Pittovi připadalo skoro vojenské. Oči měl zvláštní; byl v nich tvrdý výraz a upíral je přímo před sebe, bez jediného pohledu stranou.

Oba muži se chvíli prohlíželi navzájem. Zjistili, že jsou zhruba stejně velcí i silní. Nakonec se ozval Pitt: „Pokaždé mě překvapí, jak malá vypadají ta stará letadla na obrázku a jak jsou pak veliká, když člověk stojí vedle nich." Pak ukázal na kulometné dvojče upevněné za vrtulí, „ten vypadá jako pravý."

Muž přikývl. „Originál Spandau sedm devadesát dva."

„Co ty nábojové pásy? Jsou plné nábojů."

„Čistě pro příslušný dojem," vysvětloval muž s tmavou pletí. „Na svou dobu to byl dokonalý stroj k zabíjení. Rád tu představu udržuju." Stáhl si těžkou leteckou rukavici a napřáhl ruku. „Jsem Conger Rand, majitel tohoto letadla. Vy jste pilot toho třímotorového stroje?"

Pitt měl nepříjemný pocit, že ho ten cizí muž zná. „Jmenuju se Dirk Pitt."

„Já vím," řekl Rand. „Pracujete pro agenturu NUMA."

„Už jsme se někdy potkali?"

„Ne, ale máme společné známé."

Než mohl Pitt odpovědět, ozvala se Kelly.

„Jsme připraveni nakládat poslední várku."

Pitt se otočil a právě se chystal poznamenat něco jako: „No, už budu muset jít," ale pilot fokkeru se bystře otočil a zmizel z dohledu za trupem letadla.

Nádrže byly uzavřeny, a jakmile se vzdálila cisterna, do třímotorového letadla nastoupila další skupina dětí pro poslední let nad městem. Pitt nechal Mary pilotovat a vydal se dozadu do kabiny, aby si popovídal s dětmi a ukázal jim sochu Svobody a Ellis Island, kolem kterého několikrát zakroužili ve výšce tří set metrů. Pak se vrátil do kokpitu, převzal řízení a zamířil s letadlem přes East River a nad Brooklynský most.

Jelikož teplota venku dosahovala příjemných pětadvaceti stupňů, Pitt otevřel postranní okénko a nechal vzduch profukovat kokpitem. Kdyby neměl na palubě děti, skoro by ho lákalo podletět pod starobylým mostem. Taková frajeřina by ho však stála pilotní licenci. Nebylo by to doopravdy nic chytrého, rozhodl se.

Náhle jeho pozornost upoutal stín, který se objevil vedle a o kousek výš.

„Máme návštěvu," prohodil k Mary, když uslyšel, jak děti v kabině cestujících ječí rozkoší.

Když vzhlédl, uviděl proti oslnivě modrému nebi jasně červenou skvrnu. Pilot rudého fokkeru na něj mával ze svého kokpitu, necelých padesát metrů daleko. Měl na sobě koženou leteckou přilbu, velké brýle a od helmy mu vlála hedvábná stuha. Starý fokker byl teď natolik blízko, že Pitt viděl, jak se na něj cizí pilot zeširoka,

skoro ďábelsky směje. Pitt se mu chystal také zamávat, jenže starodávný bojový letoun zničehonic změnil směr.

Pitt sledoval, jak červený trojplošník provádí přemet a pak se náhle znovu blíží k jeho třímotorovému letadlu, tentokrát zleva zepředu.

„Co to ten blázen dělá?“ vyhrkla Mary. „Nad městem přece nemůže provádět akrobacii!“

Její otázce se dostalo odpovědi, když se v ústí obou hlavní kulometu Spandau objevily záblesky světla připomínající laser. Na prchavý okamžik Mary napadlo, že jde jen o součást představení při vzdušné akrobacii. Avšak vzápětí se jejich čelní sklo roztříštilo v tisíce střepů, načež následovala sprška oleje. Z prostředního motoru před kokpitem se začal valit kouř.

Pitt vytušil nebezpečí ještě předtím, než letadlo zasáhla salva kulek. Naklonil stroj do prudké obrátky o celých tři sta šedesát stupňů, dokud neuviděl cizí Fokker vlevo pod sebou, jak se obrací a chystá k dalšímu náletu. Prudce přidal plyn zbývajících motorů až na doraz a vydal se za útočníkem v zoufalé snaze udržet se mu co nejblíž za ocasem. Bylo to však marné.

Se třemi plně funkčními motory by Pitt fokker i jeho šíleného pilota pěkně prohnal. Maximální rychlost fordu byla totiž o víc než třicet uzlů vyšší než starodávné stíhačky. Avšak teď, po ztrátě jednoho motoru, byla výhoda jeho vyšší rychlosti více než vyvážena větší manévrovací schopností fokkeru.

Z výfukových trubek prostředního motoru se dále valil kouř a bylo jen otázkou času, kdy se objeví i oheň. Pitt sáhl dolů mezi nohy a pootočil kohoutem přívodu paliva. Pak vypnul zapalování prostředního motoru na ovládacím panelu pod plynovými pákami a pozoroval jeho vrtuli, jak se zastavuje v horizontální poloze.

Mary tím zmatkem celá zčervenala. „On na nás střílí!“ vyhrkla.

„Neptejte se mě proč,“ opáčil Pitt.

Ve dveřích z kabiny do kokpitu se objevila Kelly. „Proč s námi hopsáš po celé obloze?“ ptala se rozzlobeně. „Děti se začínají bát.“ Pak zaznamenala kouřící motor, roztříštěné čelní sklo a ucítila proud vzduchu. „Co se to děje?“

„Utočí na nás nějaký šílenec.“

„On na nás doopravdy střílí," řekla Mary nahlas. Jednou rukou si chránila obličej před větrem.

„Vždyť máme na palubě děti," pravila rozhorleně Kelly.

„On to ví, ale nezdá se, že by na to bral ohled. Běž zpátky do kabiny a snaž se děti uklidnit. Ať si myslí, že je to nějaká hra. Začněte zpívat. Dělej prostě cokoli, jenom aby myslely na něco jiného a neměly strach." Lehce pootočil hlavu k Mary a povzbudivě na ni kývl. „Zapněte rádio a začněte vysílat Mayday. Ať se ohlásí kdokoli, vysvětlete mu naši situaci."

„Copak nám může někdo pomoct?"

„Včas určitě ne."

„Co budete dělat?"

Pitt pozoroval, jak se rudý trojplošník Fokker znovu obrací k dalšímu útoku. „Budu se snažit udržet všechny naživu." Kelly i Mary doslova žasly nad Pittovým nadpřirozeným klidem a hrozivou rozhodností, která mu vyzařovala z očí. Mary začala do radiomikrofonu volat o pomoc Mayday a Kelly se rozběhla zpět do hlavní kabiny.

Pitt přelétl očima po obloze. Pátral po mraku, ve kterém by se mohl před fokkerem schovat. Avšak těch několik, co na obloze byly, se nacházelo dobrých sedm kilometrů nad zemí, tedy minimálně tisíc metrů nad největší letovou výškou jejich stroje. Tak tedy žádný mrak, ve kterém by se mohli skrýt, žádné místo, kam by se dalo uniknout. Staré dopravní letadlo bylo stejně bezmocné jako jehně na louce, ke kterému se plíží vlk. Proč to ale pilot, se kterým se prve osobně setkal, vůbec dělá? V Pittově mozku vířily desítky otázek, žádná jednoduchá odpověď ho však nenapadala.

Mohl se pokusit přistát s letadlem na East River. Kdyby se mu podařilo položit letadlo na vodu, aniž by ho rozbil, a zůstat na hladině dost dlouho, aby všichni cestující mohli uniknout. Tuto myšlenku však rychle zapudil. S pevným nezatažitelným podvozkem bylo riziko havárie příliš veliké, a navíc si nemohl být jistý, jestli ten šílený pilot fokkeru nezačne bezmocné cestující ostřelovat. Když byl rozhodnut sestřelit je ze vzduchu, pomyslel si Pitt, určitě nebude mít zábrany pobít je všechny na vodě.

Pitt se rozhodl. Zatočil s letadlem zpět k Brooklynskému mostu.

Červený fokker se při otočce téměř postavil na křídlo a vyrazil za třímotorovým dopravním letadlem zpátky dolů po proudu řeky. Pitt nepatrně ubral plyn dvou zbývajících motorů, a umožnil tak útočníkovi, aby se přiblížil. Na rozdíl od moderních proudových bojových letadel, která jsou vybavena raketami schopnými sestřelit nepřítele na míle daleko, letecká esa první světové války mohla začít se střelbou maximálně tak ze stometrové vzdálenosti. Pitt počítal s tím, že také pilot fokkeru počká se střelbou až na poslední chvíli.

Jako v historických dnech na západní frontě, tak i dnes měla stále svou platnost varování spojeneckých pilotů. Pittovi se vybavilo staré pravidlo: Dávej si pozor na Huna ze slunce. Teď bylo stejně cenné jako kdysi. Pilot totiž zvedl svůj fokker do ostrého stoupání. Téměř visel na vrtuli, dokud letoun nevyrovnal do mírného klesání ve směru od slunce. Ve stometrové vzdálenosti spustil palbu na třímotorové letadlo. Jeho kulky začaly trhat vlnitý hliníkový plech pravého křídla, těsně za motorem. Neměl však dost času, hlavně kulometného dvojčete Spandau zůstaly zacíleny jen asi dvě vteřiny a po nich Pitt strhl své letadlo téměř přímo k zemi.

Třímotorový stroj se hnal k hladině řeky s fokkerem těsně za ocasem. Ten však nyní se střelbou čekal, než se mu podaří znovu zaměřit. Pitt klesal stále k zemi, až to lidem procházejícím se po obou nábřežích, cestujícím na horních palubách zábavních lodiček i hasičům na projíždějící požární lodi připadalo, že letadlo zaručeně skončí v řece. Pitt však na poslední chvíli ostře přitáhl řídicí páku k sobě a strhl velký letoun do kursu, který vedl přímo pod Brooklynský most.

Slavný most se před nimi vynořil jako pavučina tvořená změtí podpůrných ocelových lan. Od jeho dokončení v roce 1883 přes most denně přejede více než sto padesát tisíc aut, dva tisíce jízdních kol a tři sta chodců. Provoz na něm se ale nyní zastavoval, lidé z aut natahovali krky a překvapeně zírali na dvě starodávná letadla, jak se blíží k mostnímu oblouku. Chodci a cyklisté na dřevěné lávce nad vozovkou se rovněž zastavili a nahrnuli se k zábradlí. Nikdo nechtěl uvěřit, že stará stíhačka z první světové války doopravdy láduje kulky do starého třímotorového letadla.

„Och, bože!“ zamumlala Mary. „Snad se nechystáte ten most podletět?“

„Jen se dívejte,“ odpověděl vyhýbavě Pitt.

Pitt sotva zaznamenal dvojici devadesátimetrových mostních věží. Bleskově však odhadl, že vzdálenost mezi vozovkou a hladinou je zhruba padesát metrů ve skutečnosti byla pětačtyřicet. Třímotorový letoun, jemuž se stále valil kouř z prostředního motoru, se prosmýkl pod obloukem mostu a vyletěl opět do volného prostoru. Jenom se musel na poslední chvíli vyhnout remorkéru, tlačícímu před sebou dva nákladní čluny.

Děti s nadšením pozorovaly, jak se nad nimi míhá most. Braly to jako součást výletní jízdy. Kelly je přiměla ke zpěvu. V milosrdné nevědomosti smrtelné vážnosti své situace děti spustily:

„Jeden starý skřítek poprvé si hrál, na můj pravý palec svou hračku si vzal, s hračkou zlostně plácnul, dejte psovi kost a ten starý skřítek už toho má dost.“

***

Letečtí dispečeři na La Guardia, na Kennedyho a na několika dalších okolních letištích zachytili zoufalé volání Mayday, které vysílala Mary. Také policejní rozhlasové vlny zaplnila hlášení o leteckém souboji. Dispečer na Kennedyho letišti zavolal svému šéfovi.

„Mám tu volání Mayday od nějaké ženy ze starého třímotorového letadla Ford z dnešního leteckého dne. Hlásí, že na ně zaútočil bojový letoun z první světové války.“

Hlavní dispečer se zasmál. „Jistě, a na soše Svobody přistáli Marťani.“

„Něco na tom ale být musí. Dostal jsem totiž taky policejní hlášení, že nějaký trojplošník pronásleduje starý třímotorový letoun s jedním kouřícím motorem. Dokonce spolu podletěli Brooklynský most.“

Veškerá legrace se okamžitě vytratila. „Nevíte, jestli ten dopravní letoun neveze nějaké cestující?“

„Podle policie je na palubě patnáct handicapovaných dětí.“ Nato se odmlčel a pak se váhavě ozval. „Myslím, myslím, že je slyším zpívat.“

„Zpívat?“

Dispečer beze slova přikývl.

Na tváři hlavního dispečera se objevil bolestný výraz. Přistoupil k radarovému stanovišti a položil ruku na rameno dispečera monitorujícího přílety.

„Co máte nad Manhattanem?“

„Byla tam dvě letadla nad East River a to větší právě zmizelo z obrazovky.“

„Havarovalo?“

„Vypadá to tak.“

Hlavnímu dispečerovi se udělalo špatně. „Ubohé děti,“ zamumlal smutně.

***

Pilot fokkeru letoun zvedl a proletěl snad jen metr nad prověšenými kabely mostu. Nato zamířil okamžitě znovu dolů, aby nabral rychlost, provedl obrat o sto osmdesát stupňů, a tak nyní letěl proti třímotorovému soupeři čelem.

Než by Pitt čekal, až ho sestřelí jako plechovku z kamene, postavil své letadlo na levé křídlo a zahájil co nejostřejší obrat. Zamířil přímo přes přistaviště číslo jedenáct a třináct a pak přeletěl přes FDR Drive a South Street. Když se vznesl asi sedmdesát metrů nad Wall Street, vyrovnal let a vrhl se střemhlav na sochu George Washingtona, skládajícího prezidentskou přísahu. Řev z výfuků motorů Pratt and Whitney se odrážel od průčelí domů a třásl okenními tabulkami. Letadlo se snažilo vyšplhat z tohoto kaňonu z betonu a skla a jeho dvacet pět a půl metru široká křídla se téměř dotýkala fasád.

Mary seděla a byla v šoku. Po jedné tváři jí stékal pramínek krve z ranky způsobené roztříštěným sklem. „To je šílenství.“

„Omlouvám se,“ pronesl nevzrušeně Pitt, „ale nemám moc na vybranou.“

Přitáhl kontrolní páku, protože uviděl širokou ulici. Broadway. Vybral ostrou zatáčku a potom měl jen několik metrů volného prostoru kolem konců křídel, když proletěl slavnou dopravní tepnou pouhý blok od newyorské burzy, kolem kaple svatého Pavla a přes park městské radnice. Policejní vozy se zapnutými sirénami se

pokoušely sledovat trasu letadla, ale zdaleka mu nestačily. Nedokázaly se proplétat provozem na ulicích ani z poloviny tak rychle.

Pilot rudého fokkeru Pitta ve změti budov dočasně ztratil z dohledu. Nejdříve tedy kroužil nad East River a pak vystoupal do tří set metrů a zamířil nad jižní Manhattan. Když přeletěl nad vysokými loděmi v přístavu South Street Seaport, vyklonil se dokonce z kokpitu a snažil se znovu třímotorák objevit.

Konečně zahlédl odraz slunce na stříbrném trupu. Posunul si letecké brýle na čelo a nevěřícně sledoval, jak staré dopravní letadlo prolétá nad Broadwayí pod úrovní střech okolních domů.

Pitt si byl vědom, že svým konáním ohrožuje lidské životy. Věděl, že jakmile fokker pošle jeho letadlo i s dětmi v oblacích ohně a kouře k zemi, odnese to rovněž řada lidí na ulici a na chodnících. Jeho jedinou nadějí bylo vyhýbat se rudé bohyni pomsty co nejdéle, dokud nezíská rozhodující náskok, neproklouzne z města ven a nezanechá onoho šíleného pronásledovatele na starost policejním vrtulníkům. Jeho rozhodnutí zachránit životy dětí ještě zesílilo, když znovu zaslechl jejich zpěv:

„Jeden starý skřítek počtvrté si hrál, k našim hlavním dveřím svou hračku si vzal, s hračkou zlostně plácnul, dejte psovi kost, a ten starý skřítek už toho má dost.“

Pitt náhle zahlédl, jak se asfalt chodníku pod ním rozstříkl do mohutného gejzíru. To se mu červený fokker znovu dostal za ocas a vypálil salvu nábojů 7,62. Střely dopadly na ulici, proletěly kapotou žlutého taxíku a zasáhly poštovní schránku na rohu, aniž by někoho zranily. Zprvu si Pitt myslel, že jeho letadlo uniklo tentokrát nepoškozené, vzápětí však zaznamenal výrazně zhoršené ovládání letounu. Blesková kontrola odhalila, že směrové kormidlo odpovídá jen velice neochotně a opožděně a výškové kormidlo nepracuje vůbec. Pouze horizontální křidélka stále ještě fungovala normálně. Pitta napadlo, že střelba musela zasáhnout buď kladky, nebo ovládací lanka vedoucí po zevní straně trupu z kokpitu k ocasu letadla a výškovým kormidlům.

„Co se děje?“ zeptala se Mary.

„Ta poslední salva zasáhla naše výškové klapky. Nedokážu teď s letadlem stoupat.“

Poslední nálet fokkeru byl téměř dokonalý, avšak pohled na budovy, jež se tyčily až nad úroveň jeho křídel, neznámého pilota poněkud vyvedl z rovnováhy, a tak třímotorové letadlo předhonil ještě dříve, než ho stačil skutečně těžce poškodit. Cizinec zvedl letadlo do ostrého, téměř vertikálního stoupání, zakončeného Immelmannovým obratem. Provedl přemet a vyrazil opačným směrem. Pittovi bylo okamžitě jasné, že jeho soupeř už nehodlá ztrácet čas čelním útokem. Byl zřejmě rozhodnut nalétnout zezadu a zaútočit zpoza mohutného ocasu třímotorového stroje.

„Dokážete ho udržet v dohledu?“ obrátil se Pitt na Mary.

„Ne, pokud je přímo za naším ocasem,“ odpověděla klidně. Povolila si bezpečnostní pás, aby se mohla na sedadle zkroutit. „Vykloním se ale co nejvíc a ohlédnu se.“

„Hodná holka.“

Ve dveřích do kokpitu se objevila Kelly. „Ty děti jsou fantastické. Berou to úplně normálně.“

„Protože nevědí, že teď už vlastně žijeme na dluh.“ Pitt pohlédl dolů a zjistil, že letí právě nad Greenwich Village. Pak se prohnal nad parkem na Union Square a zahlédl, jak se blíží k Times Square. Uvědomil se, že oblast divadel je jen asi jeden blok domů po jeho levé ruce. Když přelétal nad sochou George M. Cohana, mihla se kolem něho světla velkých semaforů. Pokusil se tedy trochu letadlo nadzvednout a vzdálit ho od pouličního provozu, ale výšková kormidla nezareagovala. Alespoň prozatím mohl Pitt udržovat jen přímý směr v konstantní výšce. Všechno bylo celkem v pořádku, pokud se Broadway stáčela pomalu k západu, jak se ale blížil k ostrému oblouku u osmačtyřicáté ulice, nedaleko Paramount Plaza, věděl, že ho čeká problém. Horizontální výšková kormidla nefungovala vůbec a na pedály směrového kormidla musel vyvinout veškerou sílu nohou. Jediné, co mohl bezpečně ovládat, byla výšková křidélka, a sebemenší omyl, i ten nejjemnější pohyb řídicí pákou, by nutně vrhl letadlo proti některé z budov na jedné či druhé straně. Zbylo mu tedy pouze jediné: udržovat přímý směr po Broadwayi pomocí plynových klapek.

Z Pitta se proudem řinul pot a v ústech měl sucho. Obrovské budovy New York City se zdály tak blízko, že mohl jen natáhnout ruku z okénka a dotknout se jich. Ulice před ním se táhla zdánlivě do nekonečna a připadalo mu, že je stále užší. Na chodnících a křižovatkách se zastavovaly davy lidí a ohromeně zíraly na třímotorové letadlo, řítící se středem Broadwaye ve výšce zhruba desátého poschodí. Řev motorů byl ohlušivý a byl slyšet již několik bloků před letadlem. Úředníci, hledící na letadlo shora, byli tou neuvěřitelnou, bizarní podívanou doslova zmraženi. Všichni, kdo pozorovali chování velkého třímotorového letadla, byli přesvědčeni, že musí každou chvíli havarovat.

Pitt se zoufale pokusil zvednout nos letounu, avšak naprosto marně. Ubral plyn, až zpomalil na sedmdesát uzlů, tedy jenom šest uzlů nad minimální letovou rychlost. Pilot rudého fokkeru byl dobrý letec a stejně zkušený jako liška plížící se za kuřaty. Pitt se tak ocitl v boji, ke kterému potřeboval veškerou odvahu. Byl to konflikt mezi dvěma muži se stejnými zkušenostmi a schopnostmi, zápas trpělivosti a houževnatosti. Pitt však nebojoval pouze o svůj život, nýbrž také o životy dvou žen a patnácti handicapovaných dětí. Navíc jen Bůh sám věděl, kolik dalších lidí by ještě zemřelo, kdyby se třímotorové dopravní letadlo zřítilo a vybuchlo na živé městské ulici.

V kabině za ním začínaly pomalu pociťovat chladná chapadla strachu už i děti, když viděly zdi domů v tak těsné blízkosti okének. Přesto dál zpívaly, na naléhání Kelly, která byla příliš vyděšená, než aby se odvážila třeba jen pohlédnout na míhající se okolní budovy a na tváře překvapených úředníků v jejich oknech.

Ve třech stech metrech se pilot fokkeru ohlédl dolů na třímotorový letoun, který kličkoval mezi obchody a budovami Broadwaye. Měl trpělivost ďábla čekajícího na duši nevinného člověka. Zatím necítil potřebu znovu nalétávat a ostřelovat staré transportní letadlo. Bylo totiž pravděpodobné, že havaruje a rozbije se samo. S krajním zaujetím pozoroval, jak se objevuje policejní vrtulník a zahajuje pronásledování. Helikoptéra letěla těsně nad střechami budov a pohybovala se mezi fordem a fokkerem. Po chvíli chladnokrevně posunul řídicí páku kupředu a nosem fokkeru zamířil přímo na helikoptéru. Policista na její palubě, který červený fokker

neustále provázel pohledem, začal freneticky křičet, varovat pilota a ukazovat nahoru. Vrtulník podnikl úhybný manévr před hrozícím útokem, ale ruční zbraně, které měla k dispozici jeho posádka, se nemohly rovnat rychlopalnému kulometu, jehož dvojité hlavně chrlily kulky, zasahující motor těsně pod rotorem. Útok proběhl se soustředěným vztekem a divokostí. Střelba trvala jen asi tři vteřiny. Byly to však tři vteřiny, jež přeměnily vrtulník z elegantního létajícího stroje v roztrhaný padající vrak, který se zřítil na střechu jedné kancelářské budovy. Několik lidí na chodníku poranily letící úlomky, kupodivu však nedošlo k žádnému vážnému zranění ani nikoho nezabily. Oba policisté, které zaměstnanci údržby budovy vzápětí vytáhli z vraku helikoptéry, sice měli pár zlámaných kostí, ale žádné životu nebezpečné zranění. Bylo to všechno doslova nelidské. Nelidská akce, nemající žádný myslitelný účel. Pilot fokkeru mohl celou honičku klidně ukončit, protože se zdálo jisté, že velký třímotorový dopravní letoun má před sebou už jen pár vteřin existence. Důvodem, proč sestřelil policejní helikoptéru, nebyla ani sebeobrana. Byl to chladnokrevný čin spáchaný pouze pro čiré potěšení. Také se pak ani neohlédl a dál pokračoval v pronásledování třímotorového stroje.

Pitt si katastrofy za zádí svého letadla nebyl vůbec vědom. Mary, která se vykláněla z bočního okénka, to sice viděla, jenže hrůzou oněměla. Ulice se nyní lehce stáčela a Dirk musel veškerou svou pozornost soustředit na řízení letadla.

Za Columbus Circle zahýbá Broadway doleva. Prudce tedy kopl do pravého pedálu kormidla a naklonil letoun mírně vpravo, čímž se poněkud vzdálil stěně kaňonu tvořeného vysokými budovami. Levým křídlem o necelé tři metry minul třiadvacetimetrovou sochu Kryštofa Kolumba a zatočil nad Central Park West a Padesátou devátou ulici. Nad jihozápadním vchodem do parku se vyhnul památníku obětem z bitevní lodě *Maine* a zamířil přes park. Jezdci na koních v parku se museli vší silou držet v sedlech, protože jejich zvířata se z řevu leteckých motorů začala plašit.

Tisíce lidí radujících se z procházek po cestičkách parkem za slunného letního odpoledne se zastavily a zíraly na drama nad sebou. Policejní automobily z celého města se s vyjícími sirénami sjížděly k

parku. Na obloze se objevily další policejní vrtulníky ze směru od Páté avenue, následovány hejnem jiných helikoptér, tentokrát s televizními štáby na palubě.

„Vrací se!“ vykřikla Mary. „Je asi dvě stě sedmdesát metrů nad námi a míří nám na ocas!“

Pitt mohl letadlo naklánět a s obtížemi dokázal i zatáčet, ale nebyl schopen stroj zvednout ani o metr. Výšková kormidla byla totiž kulkami roztříštěná a zaseklá ve střední poloze. V hlavě se mu ale začínal formovat plán, který měl naději na úspěch pouze v případě, že rudý fokker na ně svrchu znovu zaútočí a předhoní je. Natáhl ruku a zapnul vypínač i palivový ventil prostředního motoru. Poškozený motor několikrát zakašlal, pak ale chytil a začal se otáčet. Pitt pak strhl letadlo ostře doprava ve chvíli, kdy si byl jist, že se na něj fokker řítí. Tento úhybný manévr šíleného pilota na okamžik zaskočil a dvojitá šňůra střel z rudého fokkeru proletěla daleko vlevo.

Pokud šlo o manévrovací schopnosti, nebylo staré dopravní letadlo rozhodně žádným soupeřem pro trojplošník, na němž dosahovali nejlepší piloti imperiálního Německa před osmdesáti lety takových úspěchů. Také jeho dnešní pilot rychle letadlo vyrovnal a vzápětí Pitt zaslechl bušení kulek, které se zakusovaly do horního křídla třímotorového letadla a zasáhly i pravý motor. Z gondoly za motorem vyšlehl oheň, jeho písty však stále ještě pracovaly. Pitt otočil letadlo do protisměru a s nekonečnou trpělivostí vyčkával na pravý okamžik k útoku.

Další salva nábojů zasáhla kokpit a roztříštila přístrojový panel. Zdálo se, jako by šílený pilot předvídal snad každý Pittův pohyb. Ten muž byl sice mazaný, ale teď byla řada na Pittovi. Rudý fokker přeletěl nad roztříštěným čelním sklem svého soupeře a dostal se před něj.

V tom okamžiku Pitt naplno otevřel plynové páky všech motorů. Při běžících dvou motorech se rychlost dopravního letadla zhruba rovnala rychlosti fokkeru, ale s nastartovaným prostředním motorem, přestože se z něj valila oblaka dýmu a plameny, poskočilo celé letadlo kupředu jako ohnivý kůň.

S tváří zbrocenou krví, vytékající z ranek na čele a tvářích po zásahu roztříštěným čelním sklem, pocákaný olejem a s pohledem stěží pronikajícím kouřem, Pitt s hrozivým vzdorem vykřikl.

„Proklínám tě, rudý ďáble!“

Hlava v kožené helmě v kokpitu rudého letadla se otočila příliš pozdě. Pilot teprve teď zahlédl, jak se na něj řítí stříbrný třímotorový letoun, jehož vrtule rozřezávají vzduch pouhých sedm metrů daleko. Okamžitě strhl letoun do ostrého náklonu a postavil ho na křídlo. To byla však chyba. Pitt totiž tento manévr předvídal. Kdyby nepřítel vyrazil s trojplošníkem do prudkého stoupání, třímotorák by ho s poškozeným výškovým kormidlem nikdy nedostihl. Avšak v devadesátistupňovém náklonu, s třemi pravými křídly vzhůru k nebi, byl rudý fokker zranitelný. Jedno z koleček podvozku dopravního letounu narazilo do dřevěné a plátěné konstrukce fokkeru a rozdrtilo jeho horní křídlo.

Pitt stačil na pilota vrhnout jen jediný krátký pohled, než se fokker roztočil v šílené rotaci. Cizinec v záchvatu drzé nestoudnosti dokonce pohrozil Pittovi pěstí. Potom už Pitt červené letadlo ztratil z dohledu. To se nakonec zastavilo až o stromy v Shakespearovské zahradě. Po nárazu do kmene mohutného jilmu se dřevěná vrtule roztříštila na tisíc kousků. Trup i křídla se zbortily jako dětský model slepený z balzového dřeva a hedvábného papíru. Během několika minut obklopily vrak letadla policejní automobily, jejichž červená a modrá světla blikala jako barevné blesky.

S mírou statečnosti, jakou by v sobě nikdy nedoufala nalézt, Kelly vytrvale udržovala dětský zpěv, zatímco těžce poničený letoun bojoval z posledních sil o to, aby zůstal ve vzduchu.

„Jeden starý skřítek desetkrát si hrál,
k naší černé kvočně svou hračku si vzal.“

Pitt stačil vypnout prostřední a pravý motor ještě dřív, než mohly změnit letadlo v hořící pochodeň. Jako těžce zraněný válečný kůň, který se nikdy nepřestává hnát kupředu, i to staré letadlo se stále drželo statečně ve vzduchu. V oblaku dýmu a plamenů, s jediným funkčním motorem běžícím na plné otáčky, opsal Pitt s letounem kruh a namířil k největšímu otevřenému prostoru v dohledu, na rozsáhlou travnatou plochu známou pod názvem Sheep Meadow.

Davy lidí, kteří tam právě pořádali piknik nebo se klidně opalovali, začaly prchat jako mravenci, jakmile zpozorovaly blížící se kulkami zjizvené letadlo. Diváci nepotřebovali moc napovídat, aby si domysleli, že se letoun může zřítit právě na ně. Pitt se mocně vykláněl z bočního okénka, aby se vyhnul kouři, valícímu se do kokpitu. Přimhouřené oči měl upřené na zelenou louku a chystal se na přistání. Byl si vědom toho, že ačkoli za normálních okolností by s tímto letadlem dokázal přistát na čtyráku, v tomto stavu, s prakticky neovladatelným strojem, nebylo jisté nic. Pomalu tedy uvolnil řídicí páku a začal zvolna klesat.

Dobré dva tisíce lidí stály na zemi v šokovaném tichu. Mnozí se modlili, aby těžce poškozené letadlo, zahalené v oblaku kouře a ohně, dokázalo nějakým zázrakem bezpečně přistát, aniž by po nárazu na zem vybuchlo. Přihlížející zadržovali dech, mačkali palce. Fascinovaně zírali, zatímco se nad nimi rozléhalo vytí jediného motoru, vytáčejícího se do maximálních otáček. Zírali a dívali se, plni očekávání, strachu a obav, neschopni pohybu, jak se zraněný pták prodírá mezi špičkami korun stromů na okraji louky. Ani po letech nebyl nikdo z nich schopen tyto neuvěřitelné okamžiky přesně popsat. Když se snažili vybavit si ten pohled na starodávné letadlo, jak se neohrabaně přibližuje k travnaté louce, byly jejich vzpomínky jen velice mlhavé.

V hlavní kabině děti právě zpívaly závěrečný refrén:

„a ten starý skřítek už toho má dost.“

Letadlo poněkud zakolísalo, jak s ním Pitt sklouzl po křídle. Pak se zdálo, že se stroj na okamžik ve vzduchu zastavil, aby se vzápětí velká kola podvozku dotkla trávy, dvakrát poskočila a s dosednutím ocasního kolečka stroj konečně přistál. K všeobecnému překvapení letoun zastavil na necelých padesáti metrech. Nikdo z těch, kdo ho s napětím pozorovali, by to byl nepovažoval za možné.

Když Pitt uviděl ten dav hrnoucí se k letadlu, vypnul zbývající motor a sledoval, jak se vrtule pomalu zastavuje. Otočil se k Mary, aby jí složil kompliment za statečnou pomoc. Když však uviděl její tvář, zcela bledou, nedokázal ze sebe vypravit ani slovo. Natáhl ruku, přitiskl jí prsty ke krku a pátral po pulsu. Pak mu ruka klesla a zaťal ji v pěst.

Kelly strčila hlavu do kokpitu a sotva popadala dech. „Dokázal jsi to!“ vykřikla šťastně.

„Co děti?“ otázal se Pitt nepřítomně.

„Všechny jsou v pořádku.“

Teprve teď si všimla, že zadní část opěradla Maryina sedadla je v dokonale pravidelných vzdálenostech proděravělá kulkami z kulometu. Kelly zděšeně strnula a Pitt smutně zavrtěl hlavou. Zpočátku odmítala uvěřit, že by Mary, její stará přítelkyně, mohla být mrtvá. Teprve když pohlédla na podlahu kokpitu a uviděla tam zvětšující se kaluž krve, dokázala tu hroznou skutečnost akceptovat.

Ve tváři se jí objevil hluboký smutek, v očích zmatek. „Ale proč?“ zamumlala nepřítomně. „Proč se to muselo stát? Nebyl přece žádný důvod, proč by Mary měla zemřít.“

Ze všech okolních ulic a z parku se hrnuli lidé, aby se zblízka podívali na prostřílený starý letoun, a žasli. Tisíce jich vykřikovaly a mávaly ke kokpitu. Pitt je však neviděl, neslyšel. Cítil se v zajetí ne lidí, ale pocitu zbytečnosti toho všeho. Pohlédl na Kelly a promluvil: „Mary nebyla jediná, koho ten cizí pilot zabil. Byla ještě spousta dalších, co zbytečně přišli o život.“

„Je to všechno tak hloupé,“ zamumlala Kelly, zakryla si rukama obličej a rozvzlykala se.

„Cerberus,“ pronesl Pitt tak potichu, že jeho slova byla přes hluk zvenčí sotva slyšet. „Ale někdo, já zatím ještě nevím kdo, ho bude do Hadovy říše následovat a setká se tam s ním.“

***

Poté, co se zdravotnický personál postaral o všechny modřiny a odřeniny, které děti utrpěly během boje s rudým fokkerem, vrátili se malí vzduchoplavci do náručí svých rodičů. Pitt stál vedle žalem zdrcené Kelly, zatímco tělo její přítelkyně Mary Conrowové vynášeli z letadla do sanitky. Potom policie obklíčila letadlo a Pitt s Kelly byli odvedeni k policejním vozům, které je měly odvézt k výslechu na nejbližší policejní stanici.

Ještě než ho odvedli, Pitt obešel svůj třímotorový stroj Ford a s překvapením i smutkem si prohlédl škody, které přestál, a jimž navzdory letadlo dokázalo zůstat ve vzduchu, dokud s ním bezpečně nepřistál na Sheep Meadow. Prohlédl si kulkami rozervanou ocasní

sekci, pravidelně rozmístěné zásahy na horních křídlech, roztříštěné hlavy válců dvou motorů Pratt & Whitney, z nichž se stále ještě slabě kouřilo a které vydávaly praskavé zvuky, jak pomalu chladly.

Položil ruku na blatník u podvozku a zamumlal: „Děkuju ti.“

Pak požádal velitele policistů, zda by se nemohli cestou na stanici ještě zastavit u vraku fokkeru. Důstojník přikývl a pokynul k nejbližšímu policejnímu autu.

Rudý fokker vypadal jako pomačkaný dětský model. Visel úplně zničený na kmeni mohutného jilmu, zhruba sedm metrů nad zemí. Hasiči, pracující ze žebříku hasičského auta, stáli pod vrakem a zírali na znetvořený stroj. Pitt vystoupil z auta a přistoupil ke stromu. Stanul a zadíval se na motor, vytržený ze svého uložení a ležící zčásti zabořený v zemi. S údivem zaznamenal, že se nejedná o žádný modernizovaný motor, nýbrž o původní devítiválcový Oberursel s výkonem sto deset koní. Pak zvedl oči a pohlédl do otevřeného kokpitu.

Byl prázdný.

Pitt se pozorně zadíval do koruny stromu a pak si pečlivě prohlédl zem. Kožená letecká bunda, spolu s helmou a brýlemi, na jejichž sklech byly patrné krvavé šmouhy, představovaly jedinou stopu po pilotovi.

Ten člověk zmizel jako zázrakem.

Zatímco policejní důstojníci zpovídali Kelly, Pitt směl zatelefonovat místní opravárenské společnosti. Domluvil se s nimi, že třímotorové letadlo vyzvednou a dopraví do Washingtonu a tam ho jistý letecký expert opraví a uvede do stejně perfektního stavu, v jakém byl před dnešní příhodou. Pak zavolal Sandeckerovi a seznámil ho se situací.

Jakmile skončil telefonáty, posadil se k prázdnému stolu a začal luštit křížovku v New York Times, dokud ho nezavolali. Když vešel do služebny, stiskl Kelly do náručí. V místnosti seděli čtyři detektivové u poškrábaného dubového stolu, který stopami po nesčetných hořících cigaretách vypovídal o svém věku.

„Pan Pitt?“ otázal se ho nevelký človíček s úzkým knírkem pod nosem. Detektiv byl bez saka a měl úzké šle.

„Tak se jmenuju.“

„Jsem inspektor Mark Hacken. Moji kolegové a já bychom vám rádi položili několik otázek. Nebude vám vadit, když budeme rozhovor nahrávat?“

„Vůbec ne.“

Hacken se ani nepokusil představit zbývající tři přítomné. Ani jeden nevypadal jako policista, jak je vídáme v televizi. Všichni spíše připomínali obyčejné sousedy, kteří každou sobotu sečou trávník před domem.

Hacken začal tím, že vyzval Pitta, aby jim v krátkosti a vlastními slovy pověděl něco o sobě, o svém zaměstnání v NUMA a o tom, jak se stalo, že se s tím starým letadlem ocitl na leteckém dnu pro zdravotně postižené děti. Ostatní detektivové se občas ozvali s nějakým dotazem, ale většinou si jen činili poznámky, zejména když Pitt popisoval let od chvíle startu s nákladem dětí z letiště Gene Taylora až do chvíle přistání na Sheep Meadow v Central Parku.

Jeden z detektivů pak zvedl hlavu, pohlédl na Pitta a řekl: „Jsem taky pilot a doufám, že si uvědomujete, že byste se za své dovádění mohl dostat do vězení, nemluvě už vůbec o ztrátě pilotní licence.“

Pitt na něj upřel pohled, ve kterém byla sotva patrná stopa sebevědomého úsměvu. „Jestli ze mě záchrana patnácti životů handicapovaných dětí dělá kriminálníka, pak jsem tedy opravdu vinen.“

„To jste ale mohl dokázat i bez toho, že byste se vzdaloval od řeky a pouštěl se do městských ulic.“

„Kdybych byl nezahnul na Wall Street, určitě by nás nad řekou sestřelil a my bychom havarovali. A můžete mi věřit, že by nikdo nepřežil.“

„Musíte ale přiznat, že jste na sebe vzal obrovské riziko.“

Pitt nezúčastněně pokrčil rameny. „Kdybych neriskoval, tak bych tu teď určitě neseděl.“

„Máte představu, proč byl ten druhý pilot připravený obětovat letadlo za milion dolarů, opatřil ho starou, ale funkční zbraní a zaútočil na letoun plný handicapovaných dětí?“ zeptal se Hacken.

„Kéž bych to jenom věděl,“ odpověděl vyhýbavě Pitt.

„Stejně jako já,“ dodal sarkasticky Hacken.

„Tušíte, kdo byl ten pilot?“ otázal se na oplátku Pitt.

„Ani náhodou. Podařilo se mu zamíchat do davu a zmizet.“

„To letadlo ale přece musí mít registrační číslo, které vás zavede k vlastníkovi.“

„Naši experti ještě neměli příležitost to letadlo prozkoumat.“

„Organizátoři leteckého dne budou určitě mít jeho přihlášku,“ poznamenal Pitt. „Museli jsme ji všichni vyplnit kvůli pojištění. Ta by vám mohla něco napovědět.“

„Spolupracujeme v tom smyslu s úřady v New Jersey. Jediné, co nám ale mohli prozatím sdělit, je skutečnost, že jim volal jeden sběratel a informoval je, že letadlo se stejným registračním číslem se nacházelo v hangáru nedaleko Pittsburghu. Tvrdil, že jeho majitelem je nějaký Raul St. Justin.“

„To zní dost podezřele,“ poznamenal Pitt.

„Souhlasíme s vámi,“ přitakal Hacken. „Znal jste toho St. Justina, nebo jak se doopravdy jmenuje?“

„Ne,“ odpověděl Pitt a pevně pohlédl Hackenovi do očí.

„Jenom jsme spolu před startem krátce mluvili.“

„O čem jste se bavili?“

„O jeho trojplošníku. Stará letadla mě totiž vždycky fascinovala. Nic víc.“

„Takže v minulosti jste ho nikdy nepotkal?“

„Ne.“

„Můžete nám dát jeho popis a pomoct policejnímu kreslíři sestavit jeho portrét?“

„Budu samozřejmě spolupracovat velice rád.“

„Je nám moc líto, že s tím musíme vás i slečnu Eganovou obtěžovat, ale vzhledem ke smrti Mary Conrowové tu máme obvinění z vraždy, stejně jako z obecného ohrožení. Byl to vlastně zázrak, že během vašeho pronásledování a ostřelování červeným fokkerem a v důsledku sestřelení policejního vrtulníku nedaleko živé městské křižovatky nikdo nepřišel o život.“

„Za to můžeme být doopravdy vděčni,“ přitakal Pitt vážně.

„Myslím, že prozatím to je všechno,“ prohlásil Hacken. „Vy i slečna Eganová musíte samozřejmě zůstat ve městě, dokud neuzavřeme vyšetřování.“

„Obávám se, že to nebude možné, inspektore.“

Hackenovo obočí vyletělo až někam do poloviny čela. Nebyl zvyklý, aby mu svědek ve významném případě sděloval, že se chystá opustit město.

„Mohl bych slyšet proč?“

„Protože jsem účastníkem probíhajícího státního vyšetřování příčin požáru na palubě zábavní lodě *Emerald Dolphin* a okolností únosu výzkumného plavidla agentury NUMA. Z těchto důvodů musím být ve Washingtonu.“ Pitt udělal efektní odmlku. „Přirozeně si to budete chtít ověřit u mého nadřízeného, admirála Sandeckera z Národní podmořské a oceánské agentury.“ Vytáhl peněženku a podal Hackenovi služební navštívenku. „Tady je telefonní číslo.“

Hacken beze slova předal vizitku jednomu z detektivů, který vyšel z místnosti.

„Skončili jste se mnou? Rád bych odvezl slečnu Eganovou domů.“

Hacken přikývl a pokynul rukou ke dveřím. „Počkejte venku, než si potvrdíme vaše spojení s vládou a s vyšetřováním.“

Pitt našel Kelly sedět schoulenou na dřevěné lavici. Vypadala jako žalostně smutná holčička sedící na schodech sirotčince.

„Jsi v pořádku?“

„Pořád se nemůžu vyrovnat s Maryinou smrtí,“ přiznala smutně. „Byla spoustu let blízkou přítelkyní mého otce.“

Pitt se bleskově rozhlédl po služebně, aby se přesvědčil, jestli je někdo neposlouchá. S uspokojením se ujistil, že v doslechu nikdo není. Teprve potom se zeptal: „Jak blízkou přítelkyní byla?“

Pohlédla na něj hněvivě. „Byli celé léta milenci, jestli to chceš slyšet.“

„To jsem slyšet nechtěl,“ zareagoval Pitt potichu. „Kolik toho ale věděla o projektech tvého otce?“

„Nebyly jí neznámé. Vzhledem k tomu, že já jsem měla svou vlastní kariéru a většinu času jsem byla pryč, byla ona jeho nejbližší důvěrnicí, sekretářkou i hospodyní pokaždé, když nebyla na cestách jako stevardka.“

„Mluvil s tebou někdy otec o své práci?“

Zavrtěla hlavou. „Táta byl v tomhle velice tajuplný. Vždycky říkal, že vysvětlovat svou práci komukoli, kdo není vědec nebo

technik, je prakticky nemožné. Jediná příležitost, kdy mě do své práce zasvěcoval, bylo na palubě *Emerald Dolphinu*. Byl hrdý na svůj konstrukční projekt lodních motorů a jednou při večeři mi objasňoval jejich magnetohydrodynamický princip.“

„Nikdy ti víc neřekl?“

„Po několika martini v baru mi pověděl, že se mu podařil objev století.“ Kelly smutně pokrčila rameny. „Tenkrát jsem si myslela, že to z něho mluví gin.“

„Takže Mary byla jediná osoba, která byla seznámená s jeho aktivitami.“

„Ne.“ Vzhlédla, jako by náhle před sebou někoho uviděla.

„Josh Thomas.“

„Kdo?“

„Doktor Josh Thomas byl otcův přítel a občas i asistent. Chodili spolu na massachusettský technický institut, kde taky oba získali doktorát táta ze strojírenství, Josh z chemie.“

„Víš, jak se s ním spojit?“

„Ano,“ odpověděla.

„Kde jsou laboratoře tvého otce?“ otázal se Pitt.

„V jeho domě nedaleko letiště Gene Taylora.“

„Můžeš tomu doktoru Thomasovi zavolat? Rád bych se s ním seznámil.“

„Z nějakého speciálního důvodu?“

„Dalo by se říct, jsem k smrti zvědavý, čeho se ten epochální objev týká.“

***

Admirál Sandecker stál na stupínku a odpaloval otázky, které na něho chrlili zástupci médií. Jestli admirál skutečně něčím nebyl, pak tedy milovníkem tisku. I když měl se zástupci novin a televizními reportéry trvale dobré vztahy, často dokonce i osobní, ve středu takovéto pozornosti se moc příjemně necítil. Podobně mu nebylo příjemné ani to, že se musel vyhýbat a všelijak obcházet odpovědi na spoustu velice zvědavých otázek. Byly chvíle, kdy Sandecker byl pro byrokratický Washington prostě příliš čestný a otevřený.

Po čtyřiceti minutách velice ostrých dotazů na úlohu NUMA ve vyšetřování ztráty *Emerald Dolphinu* byl Sandecker docela vděčný, když se tisková konference nachýlila ke svému konci.

„Můžete nám prozradit, co vaši lidi našli během ponorkové pátrací akce uvnitř vraku?“ zeptal se jeden známý televizní reportér.

„Myslíme si, že jsme našli důkaz, že požár někdo založil úmyslně,“ odpověděl Sandecker.

„Můžete ten důkaz popsat blíž?“

„V oblasti, kde údajně celý oheň začal, se nám podařilo objevit něco, co vypadá jako zápalná látka.“

„Podařilo se vám ten materiál identifikovat?“ následovala otázka reportéra z Washington Post.

„Ten materiál má teď k dispozici laboratoř FBI,“ odpověděl vyhýbavě Sandecker. „Zanedlouho by měla mít první výsledky.“

„Co nám můžete povědět o únosu vaší výzkumné lodě *Deep Encounter*?“ Tuto otázku položil reportér ze CNN.

„Není toho moc, co byste už nevěděli z předchozích zpráv. Rád bych vám samozřejmě prozradil, proč k únosu došlo, ale nikdo z pirátů nepřežil, takže se jich nemůžeme zeptat.“

Ruku zvedla žena z ABC News v modrých šatech. „Jak se vaší posádce NUMA podařilo zničit celou pirátskou loď se všemi lidmi na palubě?“

Ta otázka jednou musela přijít a Sandecker byl na ni předem připravený. I když to z duše nenáviděl, musel lhát, aby ochránil své lidi před nálepkou vrahů. „Pokud můžeme události rekonstruovat, jeden z pirátů, co hlídal vchod do laguny, vypálil ve tmě raketu proti *Deep Encounteru*. Střela minula cíl a místo toho zasáhla pirátskou loď.“

„Co se stalo s tím strážným?“ trvala na svém reportérka. „Copak nezůstal naživu a nezatkli ho?“

„Ne, stal se obětí smrtelné nehody při boji s mým ředitelem speciálních projektů, který se mu snažil zabránit, aby vypálil druhou raketu proti naší lodi.“

Sandeckerovu pozornost upoutal novinář z Los Angeles Times. „Máte představu, jestli existuje nějaká spojitost mezi oběma incidenty?“

Sandecker zvedl ruce jako na obranu a pokrčil rameny. „To je pro mě záhadou. S tou otázkou byste uspěl spíš u FBI nebo CIA, které provádějí vyšetřování.“

Žurnalista z L. A. Times dal najevo, že by měl ještě jednu otázku, a Sandecker kývnutím souhlasil.

„Šlo o stejného ředitele speciálních projektů NUMA, který se angažoval taky při záchraně pětadvaceti stovek lidí z *Emerald Dolphinu*, zachránil vaši výzkumnou loď a konečně včera se zasloužil o přežití handicapovaných dětí při leteckém souboji v New Yorku?“

„Ano,“ odpověděl Sandecker hrdě. „Jmenuje se, jak už pravděpodobně víte, Dirk Pitt.“

Nějaká žena v pozadí sálu vykřikla: „Myslíte si, že existuje spojitost.?“

„Ne, nemyslím,“ přerušil ji Sandecker. „A neptejte se mě už v téhle záležitosti na nic dalšího, protože jsem po tom incidentu ještě s panem Pittem nemluvil, a veškeré informace mám tedy jenom z novin a z televize.“ Na okamžik se odmlčel, ustoupil o krok ze stupínku a zvedl ruce. „Dámy a pánové, to je všechno. Děkuju vám za laskavou pozornost.“

Když se admirál vrátil, čekal na něj v jeho kanceláři Hiram Yaeger. Na podlaze vedle křesla ležel starý kožený kufřík doktora Egana. Hiram v tomto kufříku našel určité zalíbení a začal si v něm nosit domů práci, protože byl větší a prostornější než obyčejné aktovky. Teď vstal a následoval Sandeckera do pracovny.

„Co pro mě máte?“ otázal se ho Sandecker, jakmile se usadil za stolem.

„Napadlo mě, že byste rád slyšel novinky z podmořské expedice CIA k té lodi únosců,“ pronesl, otevřel kufřík a vytáhl odtud složku papírů.

Sandecker přes brýle na čtení s pozvednutým obočím pohlédl na Yaegera. „Kde jste ty informace získal? CIA zatím ještě nic nezveřejnila. Já náhodou vím bezpečně, že se k vraku začali potápět,“ pohlédl na hodinky, „před pouhými deseti hodinami.“

„Ředitel jejich projektu trvá na tom, aby se pravidelně každou hodinu provádělo hlášení a zaznamenávalo se. Dalo by se říct, že o všech jejich objevech se dovídáme prakticky současně.“

„Jestli zjistí, že Max napíchla tajné záznamy CIA, tak nám pěkně zasolí.“

Yaeger se ďábelsky usmál. „Můžete mi věřit, admirále, že na to nepřijdou. Max získává údaje z počítače jejich záchranářské lodě ještě předtím, než se zakódují a odešlou k analýze do jejich centrály v Langley.“

Teď bylo zase na Sandeckerovi, aby se ďábelsky zašklebil. „Tak mi povězte, co Max zjistila.“

Yaeger otevřel desky a začal číst. „Loď únosců byla identifikována jako pětačtyřicetimetrový pracovní člun postavený Hoganem v loděnici Lashere u San Diega v Kalifornii. Byl navržen tak, aby měl co nejširší použití a byl hodně rychlý.“

„Zjistili už, komu patřil?“ otázal se Sandecker.

„Naposledy byl registrován u Barak Oil Company, která patří pod Colexico.“

„Colexico,“ opakoval Sandecker. „Já myslel, že tahle společnost přestala existovat, když ji koupili a zavřeli.“

„Což však byla situace, která se ani trochu nelíbila indonéské vládě, protože takhle zmizel hlavní zdroj jejich příjmu z nafty.“

„Kdo to Colexico získal?“

Yaeger se na něj chvíli usmíval. „Colexico převzala a následně rozpustila společnost jménem Cerberus.“

Sandecker se opřel v křesle, ve tváři blazeovaný výraz. „Rád bych viděl, jak se bude tvářit Charlie Davis, až tohle uslyší.“

„Žádná vazba tu samozřejmě do očí bít nebude,“ pokračoval Yaeger. „Vlastnictví té lodě se nikdy na nikoho nepřevedlo. V našich vlastních záznamech se nenašla jediná zmínka o tom člunu za celou dobu od roku 1999 až do dneška. A je samozřejmě nepravděpodobné, že by si únosci nechali důkaz proti společnosti Cerberus přímo na té lodi.“

„Podařilo se už záchranářům ze CIA aspoň někoho z únosců identifikovat?“

„Z těch těl toho moc k identifikaci nezůstalo a tělo strážného z vjezdu do laguny odnesl odliv do moře. Jak předvídal Dirk, zubní záznamy a otisky prstů nejspíš potvrdí, že se jednalo o bývalé příslušníky speciálních jednotek, kteří odešli ze služby a dali se najmout jako žoldáci.“

„Což je dneska mezi vojáky docela běžné.“

„Naneštěstí se totiž dá víc peněz vydělat mimo armádu než v ní.“

„Přišla Max s nějakou teorií, proč se ředitelé společnosti Cerberus rozhodli spáchat hromadnou vraždu?“

„Zatím není schopná vytvořit smysluplný scénář.“

„Možná že klíčem k tomu všemu je doktor Egan,“ pronesl zamyšleně Sandecker. „Tak ať tomu dobrému doktorovi Max prošťárá život.“

Yaeger se vrátil do svého rozlehlého počítačového oddělení a usadil se před klávesnicí. Nejprve vyvolal Max, ale pak tam zůstal sedět a s prázdným pohledem zíral před sebe, zatímco se na obrazovce objevil holografický obraz trpělivě čekající postavy. Konečně vzhlédl a upřel na ni oči.

„Stalo se něco, zatímco jsem byl u admirála?“

„Záchranářští potápěči hlásí, že nenašli nic, co by mělo spojitost s pirátskou posádkou. Žádné osobní věci, žádné poznámky, prostě nic, kromě oblečení a zbraní. Ať jim velel kdokoli, byl každopádně mistrem v utajování.“

„Rád bych, kdybys s tímhle projektem skončila a pustila se do hloubkového průzkumu životopisu doktora Elmorea Egana.“

„Toho vědce?“

„Ano, toho.“

„Podívám se, jestli dokážu najít něco, co není uvedené v jeho oficiálním curriculu.“

„Díky, Max.“

Yaeger se cítil unavený. Rozhodl se tedy, že půjde domů dřív. Od té doby, co se začal zabývat záhadou *Emerald Dolphinu*, rodinu poměrně zanedbával. Rozhodl se tedy, že vyvede manželku a obě dcery na večeři a pak do kina. Položil kožený kufřík na kousek

volného místa na ovládacím panelu a otevřel ho, aby si do něj uložil nějaké papíry.

Yaeger nebyl z mužů, kteří by se dali snadno vylekat. Byl spíše znám tím, že je stejně chladnokrevný a rezervovaný jako ohař. Avšak to, co teď uviděl, jím přece jen otřáslo. Opatrně, jako by sahal do medvědí pasti, ponořil do kufříku ruku. Látku, kterou tam našel, promnul mezi prsty.

„Olej," zamumlal sám k sobě a nechápavě zůstal hledět na tekutinu zpola vyplňující kožený kufřík. To není možné, pomyslil si zmateně. Ten kufřík přece nedal z ruky od chvíle, kdy ze Sandeckerovy kanceláře odešel.

***

Kelly projížděla po dálnici číslo 9 na západním břehu řeky Hudson. Byl mokrý den a závany větru co chvíli vrhaly proti autu závoje deště. Se sportovní verzí jaguáru XKR lehce klouzala po vlhké vozovce. S přeplňovaným motorem o třech stech sedmdesáti koňských silách pod kapotou, s počítačově regulovaným pérováním a kontrolou záběru neváhala hnát automobil rychlostí značně větší, než byl místní limit.

Pitt odpočíval na měkkém koženém sedadle spolujezdce a uvědomoval si požitek z jízdy. Jen občas sklouzl očima nalevo k ručičce tachometru. Přál si naplno důvěřovat Kellyiným řidičským schopnostem, ale přece jenom ji neznal natolik dlouho, aby věděl, jak si dokáže poradit na mokré silnici. K Pittově úlevě byl však nyní, v časné nedělní ráno, poměrně slabý provoz. Uvolnil se tedy a jal se sledovat ubíhající krajinu. Poněkud kamenitý terén nad příkrými skalami nad řekou byl celý zelený a porostlý vysokými stromy tak hustě, že nebylo možno dohlédnout dále než na čtyři sta metrů. Jen vzácně se lesní porost rozestupoval v místech, kde se nacházela pole.

Podél cesty napočítal přinejmenším dva tucty starožitných obchodů, než Kelly nedaleko Stony Pointu ve státě New York zabočila doprava na úzkou asfaltovou cestu. Projeli kolem několika pitoreskních domů s květinovými zahrádkami a pečlivě sestříhanými trávníky. Cesta se nyní vinula krajinou jako had, až skončila u jakýchsi vrat. Místní dojem tu rozhodně neodpovídal celkové venkovské atmosféře. Kamenné zdi působily sice dost přirozeným

dojmem, i přes svou více než třímetrovou výšku, vrata samotná však byla svařena z ocelových tyčí, schopných zastavit třeba i rozjetý náklaďák naložený olovem. Sedm metrů za branou byly na vysokých stojanech umístěny dvě televizní kamery. Jediný způsob, jak je vyřadit z činnosti, by byl přesný zásah puškou.

Kelly se vyklonila z okénka a na klávesnici zapuštěné do kamenného sloupku vedle vrat namačkala číselný kód. Pak z přihrádky auta vytáhla krabičku dálkového ovládání a navolila jinou číselnou sekvenci. Teprve pak se vrata pomalu otevřela. Jakmile auto projelo, okamžitě se zase zavřela tak rychle, že dovnitř nemohlo proklouznout žádné další auto.

„Tvůj otec zavedl opravdu pečlivá bezpečnostní opatření. Jeho systém je ještě mnohem komplikovanější, než mám já doma."

„Ještě jsme neprojeli. I když je nevidíš, jsou tady další čtyři hlídači."

Cesta se klikatila mezi lány kukuřice, alfalfy a pšenice. Právě míjeli vinici obsypanou hrozny, když se před autem náhle objevila veliká barikáda. Kelly o této překážce věděla a začala brzdit. V okamžiku, kdy zastavila, vystoupil z mohutného kmene stromu muž s automatickou puškou v ruce, naklonil se a pohlédl do auta.

„Jako vždycky jsem rád, že vás zase vidím, slečno Eganová."

„Ahoj, Gusi. Jak se má tvoje malá holčička?"

„Vylili ji i s vaničkou."

„Jak moudré." Pokynula k domu, který prosvítal mezi stromy.

„Je tam Josh?"

„Ano, madam," odpověděl strážný. „Pan Thomas odsud neodešel od chvíle, kdy váš otec zemřel. Je mi to moc líto. Byl to skvělý člověk."

„Děkuju, Gusi."

„Přeju vám hezký den." Ještě než domluvil, zmizel strážný zase ve kmeni stromu.

Pitt na Kelly tázavě pohlédl. „Co to mělo znamenat, všechno to povídání o vylití holčičky i s vaničkou?"

„To bylo heslo," vysvětlovala Kelly. „Kdybych se byla zeptala na chlapečka místo na holčičku, strážný by okamžitě věděl, že jsem

držená jako rukojmí, a zastřelil by tě, ještě než by zavolal své tři další kolegy.“

„Tys v tomhle prostředí vyrostla?“

Kelly se zasmála. „Dobrý bože, to ne. Když jsem byla malá holka, žádná bezpečnostní opatření nebyla zapotřebí. Potom, když mi bylo deset, umřela maminka, a protože táta často pracoval dlouho do noci, považoval za nejlepší přestěhovat mě k jedné tetě do města. Takže jsem vyrostla na chodníku v New Yorku.“

Kelly zastavila jaguár před velkým dvoupatrovým domem koloniálního stylu s vysokými sloupy v průčelí. Pitt vystoupil z auta a následoval ji po schodech vzhůru k velkým dvoukřídlým dveřím s vyobrazenými postavami Vikingů.

„Co to má znamenat?“

„Nic záhadného. Táta rád studoval vikingskou historii. To byla jedna z mnoha jeho vášní kromě práce.“ Držela v ruce klíč, nicméně stiskla zvonek. „Mohla bych si sama otevřít, ale raději dám Joshovi vědět, že jsem tady.“

Za necelé půl minuty otevřel dveře asi šedesátiletý holohlavý muž. Měl na sobě vestu, proužkovanou košili a motýlka. Zbývající vlasy byly šedivé, ale z obličeje se na svět díval pár průzračných modrých očí člověka, který je neustále ztracený ve svých myšlenkách. Měl také šedivý, pečlivě zastřižený knírek pod poněkud dlouhým, ale baňatým nosem, který byl v důsledku častého používání alkoholu poněkud zarudlý.

Při pohledu na Kelly se mu tvář roztáhla do širokého úsměvu. Vykročil kupředu a objal ji. „Kelly, jsem tak rád, že tě vidím. Muselo to být hrozné, vidět ho umírat.“

„Díky, Joshi,“ odpověděla potichu Kelly. „Umím si představit, jaký šok to musel být pro tebe.“

„Nikdy mě nenapadlo, že zemře. Určitě ne takhle. Nejvíc jsem se vždycky bál, že mu smrtelně ublíží.“

Pitt si v duchu umínil, že se musí Joshe zeptat, koho tím mínil. Mezitím nabídl ruku k pozdravu, zatímco ho Kelly představovala. Sevření nebylo tak pevné, jak by si Pitt byl přál. Thomas však vypadal dost přátelsky.

„Rád vás poznávám. Kelly mi toho o vás spoustu vyprávěla telefonicky. Děkuju vám, že jste jí zachránil život, a to ne jednou, ale dokonce hned dvakrát.“

„Je mi jenom líto, že jsem nemohl pomoct taky doktoru Eganovi.“

Thomas měl ve tváři hluboký smutek, když objal Kelly kolem ramen. „Stejně jako Mary. To byla skvělá dáma. Proč ji ale vůbec někdo chtěl zabít?“

„Je to pro nás oba velká ztráta,“ podotkla bolestně Kelly.

„Kelly mi pověděla, že jste si byli s jejím otcem velice blízcí,“ poznamenal Pitt, aby odvedl hovor od tématu smrti.

Thomas je gestem pozval dál. „Ano, jistě. Elmore a já jsme spolu pracovali s přestávkami snad víc než čtyřicet let. Byl to ten nejchytřejší člověk, jakého jsem kdy poznal. Byl lepší než Einstein s Teslou dohromady. Mary byla skvělá zase svým vlastním způsobem. Kdyby tolik nemilovala létání, mohl z ní být prvotřídní vědec.“

Thomas je zavedl do pohodlného obývacího pokoje zařízeného viktoriánským nábytkem, kde jim nabídl víno. Za okamžik se vrátil s podnosem, na kterém stála láhev Chardonnay a tři skleničky. „Cítím se trochu divně, když hostím tady Kelly v jejím vlastním domě.“

„Bude to ještě chvíli trvat, než se vyřídí pozůstalost,“ poznamenala Kelly. „Zatím to samozřejmě považuj za svůj domov.“ Pozvedla pohár. „Na zdraví.“

Pitt chvíli upíral pohled na víno ve skleničce a pak promluvil. „Povězte mi, pane Thomasi, na čem pracoval doktor Egan před smrtí?“

Thomas pohlédl na Kelly a ta přikývla. „Jeho velkým projektem byl návrh a vývoj výkonného a spolehlivého magneto-hydrodynamického motoru.“ Odmlčel se a pohlédl Pittovi do očí. „Kelly mi řekla, že jste námořní inženýr a pracujete pro NUMA.“

„Ano, to je pravda.“ Pitt měl náhle neurčitý pocit, že Thomas něco skrývá.

„Pak vám taky pověděla, že doktor Egan byl na panenské plavbě *Emerald Dolphinu* proto, že motory, které on vytvořil a na jejichž výrobu dohlížel, byly namontovány právě na té výletní lodi.“

„Kelly mi o tom řekla. Rád bych ale věděl, jaký byl vlastní příspěvek doktora Egama. Magnetohydrodynamické motory se nacházejí v experimentálním stádiu už dvacet let. Japonci dokonce už postavili loď na stejném principu pohonu.“

„To je pravda, ale nefungovalo to. Loď byla pomalá a nikdy se nestala komerčně využitelnou. Elmore překvapivě přišel na efektivní zdroj síly, která představuje revoluci v oblasti lodního pohonu. Kompletně, úplně od nuly vymyslel motory, což mu trvalo lehce přes dva roky. Byl to obdivuhodný výkon, když člověk uváží, že pracoval sám. Celý výzkum a vývoj mohl klidně trvat víc než deset let, on ale postavil funkční model za necelých pět měsíců. Elmoreovy experimentální jednotky navíc dalece přesahovaly rámec klasické magnetohydrodynamické technologie. Byly totiž plně soběstačné.“

„Vysvětlila jsem Dirkovi, že tátovy motory byly schopné pro svůj pohon využívat mořskou vodu, která poskytovala energii pro vypuzování vody tryskami,“ poznamenala Kelly.

„Jakkoli revoluční byla ta myšlenka,“ pokračoval Thomas, „první motory však pořádně nefungovaly a brzy se zadřely kvůli extrémně vysokému tření. Na tomhle problému jsem s Elmorem spolupracoval. Mimochodem, přišli jsme s dokonalým typem oleje, který se při vysokých teplotách a tření nerozkládal. Tento objev otevřel prostor pro vytvoření nových motorů, schopných prakticky nekonečného fungování, aniž by došlo k jejich poškození.“

„Vynalezli jste superolej,“ řekl Pitt.

„Ano, dalo by se to tak říct.“

„Jaké by byly jeho výhody u spalovacích motorů?“

„Teoreticky by to znamenalo, že motor osobního auta by mohl fungovat dva miliony mil nebo klidně i víc, než by byla nutná údržba,“ odpověděl realisticky Thomas. „I silně namáhané naftové motory by mohly efektivně fungovat až deset milionů mil. Zejména u leteckých motorů by byla výhoda delší životnosti a mnohem nižších nároků na údržbu. To samé ale platí i pro všechny průmyslové dopravní prostředky, počínaje vysokozdvižnými vozíky a konče buldozery.“

„A už vůbec nemluvě o pohonu lodí,“ dodal Pitt.

„Dokud nebude dokončen vývoj systému pohonu úplně nezávislého na pohyblivých součástkách,“ odpověděl Thomas, „náš vzorec, který jsme s Elmorem v žertu nazvali Slick 66 – Mastná šestašedesátka, bude mít nesmírný vliv na každý mechanický motor, využívající olej jako mazadlo.“

„Jak je drahá jeho syntéza a výroba?“

„Představte si, že je jen asi o tři centy na galon dražší než běžný motorový olej.“

„Dokážu si představit, že naftové společnosti by z vašeho objevu šťastné zrovna nebyly. Za nějakých dvacet let by mohly přijít o miliardy dolarů. Pokud by, samozřejmě, váš objev nekoupily a nezačaly ho samy prodávat.“

Thomas pomalu zavrtěl hlavou. „K tomu by nedošlo,“ pronesl rozvážně. „Elmore na tom nikdy nehodlal vydělat ani cent. Chystal se předat příslušný vzorec světu úplně zadarmo, bez jakýchkoli podmínek.“

„Podle toho, co jste říkal, byl ten objev přece napůl váš. Vy jste taky souhlasil s jeho vydáním pro obecné blaho?“

Thomas se potichu zasmál. „Je mi pětašedesát let, pane Pitte. Mám cukrovku, akutní artritidu, poruchu metabolismu železa zvanou hemochromatoza a rakovinu slinivky a jater. Budu mít sakramentské štěstí, když za pět roků budu ještě vůbec žít. Na co bych asi tak potřeboval miliardu dolarů?“

„Och, Joshi,“ vydechla zoufale Kelly. „Nikdy jsi mi neřekl.“

Natáhl se a konejšivě ji popleskal po ruce. „Ani tvůj otec o tom nevěděl. Skrýval jsem to přede všemi až do dneška, kdy na tom už nezáleží.“ Thomas se odmlčel a uchopil láhev. „Ještě trochu vína, pane Pitte?“

„Zatím ne, děkuju.“

„Kelly?“

„Prosím, ano. Po tom, co jsi mi řekl, potřebuju trochu dodat odvahu.“

„Všiml jsem si, že tu máte docela přísná bezpečnostní opatření,“ poznamenal Pitt.

„Ano,“ souhlasil Thomas. „V minulosti Elmorea i mě už mockrát ohrožovali na životě. Jednou mě dokonce zloděj, který se pokusil vloupat do laboratoře, poranil na noze.“

„Někdo se vám pokusil ukrást ten vzorec?“

„Ne někdo, ale jedna celá průmyslová konglomerace.“

„Vy víte kdo?“

„Stejná společnost, která mě i Elmorea po pětadvaceti letech obětavé práce vyhodila.“

„Vás dva vyhodili?“

„V době, kdy táta s Joshem pořád ještě zkoumali složení toho nového oleje,“ odpověděla Kelly. „Ředitelé společnosti totiž začali předčasně rozvíjet plány na výrobu Super Mazadla a na jeho prodej s obrovským ziskem.“

„My s Elmorem jsme o tom ale nechtěli ani slyšet,“ pokračoval Thomas. „Oba jsme se shodli, že jde o moc velký přínos pro lidské dobro, než aby se měl prodávat jenom těm, co si to můžou dovolit. Představitelé společnosti si bláhově mysleli, že jejich ostatní chemici už mají dost podkladů, aby výzkum dokončili sami. Nám dali výpověď a ještě nám pohrozili soudem, jestli se pokusíme o vlastní výzkum a pokusy. Mezi nevyslovené výhrůžky patřily taky hrozby fyzického násilí a dokonce smrti. My jsme se ale stejně rozhodli pokračovat.“

„Myslíte, že to byla vaše bývalá společnost, kdo se vás pokusil zabít a ukrást vám ten vzorec?“ otázal se Pitt.

„Kdo jiný věděl o naší práci?“ odpověděl Thomas, jako by Pitt znal odpověď. „Kdo jiný měl motiv, který by za něco stál? Když se jim nepodařilo přijít na vzorec, celý jejich program se rozpadl. Pak začali jít po nás.“

„Která je to firma?“

„Společnost Cerberus.“

Pitt měl najednou pocit, jako by ho někdo udeřil kladivem do hlavy. „Společnost Cerberus,“ opakoval mechanicky.

„Znáte ji?“ vyzvídal Thomas.

„Existují důkazy, které ji spojují s požárem na *Emerald Dolphinu*.“

Thomas docela překvapivě nevypadal ani příliš šokovaný. „To bych u nich nepokládal za vyloučené," pronesl klidně. „Člověk, který vlastní a kontroluje tu společnost, se nezastaví před ničím, jen aby ochránil své zájmy, i kdyby to znamenalo spálit celou výletní loď spolu se všemi muži, ženami a dětmi na palubě."

„To nevypadá na někoho, koho by si člověk přál za nepřítele. Co akcionáři? Copak nemají ponětí, co se za jejich zády děje?"

„Proč by se měli o něco takového starat, když za své investice shrabují obrovský zisk? Mimoto, nemají moc velké slovo. Curtis Merlin Zale, muž v čele celého impéria, vlastní osmdesát procent akcií."

„To je ale hrozná věc, když americká korporace dokáže kvůli profitu zabíjet."

„Je toho ještě víc, pane Pitte. Můžu vám dát jména lidí, kteří byli ve spojení se společností Cerberus a kteří z nějakého důvodu zmizeli nebo je našli mrtvé v důsledku takzvaných nešťastných náhod. Někteří údajně spáchali sebevraždu."

„Je divné, že stát ještě nezkoumal jejich kriminální aktivity."

„Cerberus má prsty v každé státní i federální agentuře. Nezdráhají se zaplatit třeba i milion nižšímu úředníkovi, jen aby pro ně tajně pracoval a předával jim důležité informace. Každý politik, který je ochoten naslouchat jejich zájmům, se najednou stane bohatým, a když odchází do penze, má někde v zahraničí pěkně tučné konto." Thomas se odmlčel, aby si nalil další skleničku vína. „A nedělejte si iluze, že se někdo najednou rozhodne zpívat kvůli tomu, že ho v práci přezírají nebo protože najednou pocítil záchvat čestnosti. Cerberus má dokonce vypracovaný celý program, jak zabránit praní špinavého prádla na veřejnosti. Nejdřív pohrozí rodině informátora fyzickým násilím a hned potom má syn nebo dcera zlomenou ruku nebo nohu a samozřejmě to vypadá jako nešťastná náhoda. Když tahle hrozba informátora neumlčí, pak prostě spáchá sebevraždu. Nebo zničehonic dostane uprostřed davu injekci. Divil byste se, kolik novinářských pátrání šéfové novin a televizních stanic odvolali potom, co se jejich ředitelé setkali s představiteli organizace Cerberus. Jen jeden si je dovolil vyhodit z kanceláře, ale hrozně rychle vycouval, když našli jeho dceru šeredně zmlácenou, protože ji

přepadli takzvaní neznámí pachatelé. Věřte mi, pane Pitte, to nejsou dobří lidé.“

„Koho si na tu špinavou práci najímají?“

„Jistou tajnou organizaci, která se jmenuje Zmije. Ti přijímají rozkazy jenom od Zalea osobně. Vím to, protože Elmorea upozornil jeho starý přítel, který v té organizaci byl, že spolu se mnou je právě on na seznamu plánovaných obětí.“

„Co se s tím starým přítelem stalo?“

„Zmizel,“ odpověděl Thomas, jako by to byla samozřejmá věc.

Pittovi se cosi pohnulo v hlavě. „Ocas Cerbera, strážce podsvětí.“

Thomas překvapeně na Pitta pohlédl. „Vy o tom trojhlavém psu víte?“

„Logo společnosti. Konec jeho ocasu tvoří hadí hlava.“

„To se stalo symbolem společnosti,“ poznamenal Thomas.

„Jaká je morálka mezi jejich zaměstnanci?“ chtěl vědět Pitt.

„Jakmile k nim někdo nastoupí, dostane se mu základního výcviku jako rekrutovi. Společnost mu zajišťuje čtyřdenní pracovní týden, velký bonus koncem každého roku i další vedlejší výhody, mnohem větší než kterýkoli jiný zaměstnavatel. Vypadá to skoro jako novodobé otroctví, i když ti lidi si to neuvědomují.“

„Copak Cerberus nemá potíže s odbory?“

„Odbory si u téhle společnosti ani neškrtnou. Jakmile se odboroví předáci ozvou, okamžitě se všem dá najevo, že ten, kdo se bude chtít odborově sdružovat, sice nedostane vyhazov, ale přijde o bonusy a veškeré sociální výhody, které jsou, jak jsem už povídal, dost značné. Když starý zaměstnanec zemře nebo odejde do důchodu, přejde zaměstnání většinou na jeho děti. Proto je tak obtížné proniknout do infrastruktury společnosti. Vztahy mezi lidmi od vrcholného managementu až po vrátného jsou podobné jako mezi příslušníky jedné farnosti. Uctívání společnosti se tu stalo náboženstvím. Podle názoru zaměstnanců nemůže Cerberus nikdy udělat nic špatného.“

„Jak je možné, že jste s doktorem Eganem po svém odchodu od společnosti tak dlouho přežili?“

„Protože nás člověk, který řídí operace společnosti, nechával na pokoji a jenom plánoval, jak ukrást vzorec nového oleje a plán Eganova magnetohydrodynamického motoru, až se mu to bude hodit.“

„Proč však čekal, než se ty Eganovy motory dokončí a zabudují do *Emerald Dolphinu*?“

„Aby mohli zničit loď a obvinit z toho motory,“ odpověděl Thomas. „Kdyby se jim podařilo zničit renomé spolehlivosti těch motorů, odradili by tím zájem potenciálních kupců a sami by se patentu zmocnili za hubičku.“

„Oheň ale ve strojovně nezačal.“

„To jsem nevěděl,“ pronesl Thomas překvapeně. „Jestli máte pravdu, tak podle mě došlo k nějakému zádrhelu a celá sabotáž nevyšla, jak měla. To je ale jen můj dohad.“

„Možná správný,“ souhlasně přitakal Pitt. „Našli jsme zápalný materiál v lodní kapli, kde podle posádky celý oheň začal. Původci nejspíš připravili celou řadu náloží, které měly postupně založit oheň na celé řadě míst od strojovny až po horní paluby. Poslední ohnisko mělo být nejspíš právě v kapli. Ale jak říkáte, něco nejspíš nevyšlo.“

Pitt to neřekl nahlas, ale v duchu si uvědomil, že neschopnost svalit vinu na magnetohydrodynamické motory byla pravděpodobně také důvodem, proč došlo k potopení celé lodě ještě před zahájením oficiálního vyšetřování.

Thomas ztišil hlas a Pitt ho nyní sotva slyšel. „Jenom doufám a modlím se, aby se nepokusili o stejný útok i na *Golden Marun II*.“

„Na tu novou luxusní ponorku, která byla postavená jako podmořská výletní loď?“

„Ano. Vyráží na svou panenskou plavbu už za dva dny.“

„Proč by se jí to mělo týkat?“ tázala se Kelly.

Thomas na ni překvapeně pohlédl. „Ty to nevíš?“

„Neví co?“ zareagoval Pitt.

„*Golden Marun* patří společnosti Blue Seas Cruise Lines. Takže motory, které jsme s Elmorem vyvinuli a postavili, jsou i v ní.“

****

Pitt okamžitě uvědomil admirála Sandeckera a ten poslal tryskový letoun NUMA, aby Pitta vyzvedl na letišti Gene Taylora.

Kelly nyní na zpáteční cestě podél řeky řídila o to rychleji, a tak na letiště dorazila ještě několik minut před přistáním letadla. Trvala na tom, že by mohla být užitečná, a žádný Pittův protest jí nezabránil nastoupit na palubu a doprovázet ho do Washingtonu.

Když letadlo dosedlo a popojíždělo po Lengley Fieldu, Giordino s Rudim Gunnem už čekali na ploše. Jakmile nastoupili, letoun se znovu rozjel, vzlétl a vydal se na jih do Fort Lauderdale na Floridě, do sídla ředitelství společnosti Blue Seas Cruise Lines. Gunn předem zařídil, aby na ně na letišti čekal městský lincoln, a tak už pár minut po přistání ujížděli s Giordinem za volantem k přístavu.

Budova Blue Seas se tyčila tři sta metrů nad nábřežím ostrova, kde kotvily lodě společnosti. Zvenku budova připomínala obrovskou plachetnici. Zevní výtahy byly soustředěny do jednoho prostorného komínu, tyčícího se k nebi jako mohutný stěžeň. Zbytek povětšinou skleněného průčelí byl prohnutý do tvaru obří plachty. Skleněné stěny byly modré, jen ústřední stěna byla tvořena pružnou bílou konstrukcí, odolnou proti větru do rychlosti sto padesát uzlů. Ve spodních čtyřiceti patrech budovy byly umístěny kanceláře společnosti, zatímco horních padesát poschodí sloužilo jako hotel pro cestující, kteří zde mohli vyčkat nalodění na plavidla společnosti.

Giordino zahnul do podzemního tunelu, spojujícího pod vodou nábřeží pevniny s ostrovem, na němž stála hlavní budova společnosti. Tam od něj zřízenec převzal auto, příchozí vstoupili do prostorného výtahu a vyjeli tři patra do hlavní haly. Foyer se nacházel pod vysokým atriem situovaným ve středu kancelářských a hotelových poschodí. Sekretářka ředitele Blue Seas Cruise Lines na ně už čekala, aby je doprovodila do soukromého výtahu vyhrazeného pro vedoucí pracovníky a poté do hlavní kanceláře ve čtyřicátém patře. Warren Lasch, prezident společnosti, se zvedl od svého stolu a vykročil, aby je uvítal.

Rudi Gunn přítomné představil a pak se všichni usadili do křesel.

„Tak," pronesl Lasch, vysoký, trochu silnější muž s šedivými vlasy, který vypadal, že hrával za univerzitu americký fotbal. Hleděl na svět kávově hnědýma očima, jež přejížděly z Pitta na Kelly a od Giordina na Gunna a zase zpátky jako panoramatická kamera

zaznamenávající neznámou krajinu. „Co to všechno má znamenat? Admirál Sandecker se v telefonu zdál docela neústupný v požadavku, abychom vyplutí *Golden Marunu* odložili.“

„Existují totiž obavy, že by tuto loď mohl potkat stejný osud jako *Emerald Dolphin*,“ odpověděl Gunn.

„Stále ještě jsem neviděl jediný důkaz, že v tom případě nešlo o pouhou nehodu,“ poznamenal Lasch s nevěřícím výrazem ve tváři. „Zdá se mi proto prakticky nemožné, že by došlo k dalšímu takovému neštěstí.“

Pitt se mírně předklonil v křesle. „Můžu vás ujistit, pane, že NUMA má nezpochybnitelné důkazy o tom, že oheň někdo založil úmyslně a že potom, když vrak vlekl remorkér, ho potopil pomocí výbušniny.“

„To je poprvé, co slyším něco podobného.“ Do Laschova hlasu se náhle vloudila zlost. „Pojišťovací společnosti, které tuto loď kryly, mně ani nikomu z vedení nehlásily, že by existovalo podezření na úmyslné založení požáru. Řekly nám jedině, že protipožární systémy, ať už z jakéhokoli důvodu, nepracovaly správně. Blue Seas samozřejmě proti výrobcům těchto systémů vznese žalobu.“

„To může být problém, když se prokáže, že protipožární systémy byly úmyslně poškozeny.“

„Takové pohádce nikdy neuvěřím.“

„Jenom mi věřte,“ řekl Pitt. „Žádná pohádka to není.“

„Jaký motiv by někdo mohl mít pro zničení *Emerald Dolphinu* a zavraždění tisíců cestujících?“

„Myslíme si, že motivem byla snaha zničit nové magnetohydrodynamické motory doktora Elmorea Egana,“ vysvětloval Giordino.

„Proč by ale někdo měl ničit nejmodernější technologii pohonu jedenadvacátého století?“ otázal se Lasch poněkud zmaten.

„Aby zničil konkurenci.“

„Upřímně řečeno, pánové,“ načež okamžitě s úsměvem pokynul Kelly, „a dámo, nemůžu si pomoct, ale celá ta vaše historka mi pořád připadá jako výmysl.“

„Byl bych moc řád, kdybychom vám mohli všechno objasnit trochu podrobněji,“ řekl Gunn, „jenže v současnosti máme svázané ruce, aspoň do doby, než své závěry zveřejní FBI a CIA.“

Lasch nebyl žádný prosťáček. „Čili se nejedná o oficiální pátrání NUMA a jako takové není ani schválené.“

„Abych byl upřímný,“ odpověděl Gunn, „nejedná a není.“

„Doufám jenom, že tak bizarní spekulaci nebudete ani zveřejňovat.“

„Admirál Sandecker souhlasil s tím, aby moje oficiální zpráva nebyla publikována, dokud se neuzavře vyšetřování všech zainteresovaných agentur,“ oznámil Pitt. „Taky bych mohl dodat, že chtěl předejít tomu, aby lodní doprava utrpěla zbytečnou újmu tím, že by se té tragédie chytili novináři a začali roztrušovat senzaci, jak teroristi zničili loď a povraždili cestující.“

„S tím nemůžu než co nejupřímněji souhlasit,“ přiznal Lasch. „Proč ale bránit ve vyplutí zrovna *Golden Marunu*? Proč ne třeba stovce jiných lodí? Jestli bylo potopení *Emerald Dolphinu* teroristickým aktem, proč nevarovat i ostatní turistické lodní společnosti po celém světě?“ Lasch zvedl ruce. „K odložení odjezdu *Golden Marunu* na jeho panenskou plavbu mě nepřesvědčíte. S touto první podmořskou zábavní lodí zahajujeme novou epochu luxusních plaveb. Lidi si na ní rezervovali místa už dva roky dopředu a já teď dost dobře nemůžu čtyři stovky zájemců o tuto cestu zklamat. Spousta jich už dorazila a ubytovala se u nás v hotelu. Je mi líto, ale *Golden Marun* vypluje zítra přesně podle plánu.“

„Jelikož nejsme schopni přesvědčit vás o opaku,“ pronesl Pitt, „můžeme vás aspoň přimět, abyste se postaral o zvýšená bezpečnostní opatření, zejména aby posádka i sbor námořních inspektorů během celé plavby kontrolovali vybavení a všechny systémy na palubě lodě?“

„Člunu,“ přerušil ho Lasch s úsměvem. „Ponorkám se říká čluny.“

„Copak to není luxusní zábavní loď?“ podivila se Kelly.

„Jenom když pluje po hladině. Tohle plavidlo ale postavili, aby plulo pod hladinou.“

„Budete tedy souhlasit s mimořádnými bezpečnostními opatřeními a inspekčním týmem?“ trval na svém Gunn.

„Jistě, samozřejmě,“ přitakal vlídně Lasch.

Pitt však se svými požadavky ještě neskončil. „Navíc bych byl rád, kdyby kýl ponorky zvenku prohlédl tým potápěčů.“

Lasch krátce přikývl. „Ty potápěče zařídím. Máme jich několik vlastních na provádění podmořských oprav a údržby jak lodí, tak i staveb.“

„Díky za spolupráci,“ odpověděl Gunn.

„I když jsem přesvědčený, že všechna tato opatření jsou zbytečná, přece jen bych nerad, aby se opakovala tragédie *Emerald Dolphinu*. Nebýt Lloydse v Londýně, Blue Seas by už byla zaručeně zbankrotovala.“

„Giordino a já bychom se rádi plavby zúčastnili osobně, jestli nemáte námitky,“ pronesl Pitt.

„Počítejte taky se mnou,“ připomněla se Kelly. „Mám samozřejmě zájem o výsledky práce svého otce.“

Lasch se zvedl z křesla. „V tom nevidím problém. Jakkoli máme rozličné názory, rád vám ubytování zajistím. Všechny kajuty pro cestující jsou sice rezervované, ale pokaždé se několik lidí nedostaví. A kdyby ne, tak vám určitě seženu něco v prostorách pro posádku. Člun připluje do doku před hotel zítra ráno v sedm hodin. Pak se budete moct nalodit.“

Gunn potřásl Laschovi rukou. „Děkuju vám, pane Laschi. Doufám jen, že jsme vás zbytečně nevyplašili, ale admirál Sandecker trval na tom, abyste byl s potenciálním nebezpečím plně obeznámen.“

„Úplně s ním souhlasím. Vyřiďte admirálovi, že jsem mu vděčný za jeho zájem, ale že žádné vážné potíže nepředpokládám. *Golden Marun* prošel rozsáhlými námořními testy a motory doktora Egana i veškeré nouzové lodní vybavení fungovaly naprosto bezvadně.“

„Já vám taky děkuju, pane Laschi,“ ozval se Pitt. „Budeme vás samozřejmě informovat o všech novinkách.“

Když vyšli z Laschovy kanceláře a jeli výtahem dolů, Giordino si povzdechl. „No, aspoň jsme se pokusili.“

„Já se nedivím," podotkl Gunn. „Zkáza *Emerald Dolphinu* nechala celou společnost jen tak tak nad vodou. Kdyby teď ještě odložili vyplutí *Golden Marunu*, tak by mohli ten podnik už nadobro zavřít. Lasch se svými řediteli nemá jinou možnost než vypravit loď na její panenskou plavbu a doufat, že se nic zlého nestane."

Poté, co se Gunn vrátil na letiště ke zpátečnímu letu do Washingtonu, Pitt, Giordino a Kelly si prostřednictvím osobní sekretářky Warrena Lasche zajistili rezervaci hotelu. Jakmile se dostali na pokoje, Pitt zavolal Sandeckerovi.

„Nepodařilo se nám Lasche přesvědčit, aby odplutí ponorky odložil," vysvětloval Pitt.

„Myslel jsem si to." Sandecker si povzdechl.

„Al a já, spolu s Kelly, však pojedeme s ní."

„S tím Lasch souhlasil?"

„Bez problémů."

Pitt slyšel, jak admirál šustí papíry na stole vedle telefonu. Pak se Sandecker ozval: „Mám pro vás novinku. FBI se domnívá, že podle popisu zachráněných cestujících identifikovali člověka, který je za tím požárem na *Emerald Dolphinu*."

„Kdo je to?"

„Jeden opravdový darebák. Jmenuje se Omo Kanai, narozen v Los Angeles. V osmnácti letech byl seznam jeho obvinění už pětistránkový. Vstoupil do armády, aby se vyhnul obžalobě z přepadení. Propracoval se postupně až do důstojnické hodnosti, načež ho převeleli do vysoce tajné vojenské organizace nazývané CEASE."

„O té jsem nikdy neslyšel."

„Když člověk uváží její náplň, tak o ní docela logicky slyšelo jen velice málo příslušníků exekutivy," poznamenal Sandecker. „CEASE je zkratka Covert Elite Action for Select Elimination – tedy Tajná elitní akce k výběrové eliminaci."

„Pořád ještě jsem o ní neslyšel," trval na svém Pitt.

„Původně byla vytvořena pro boj s terorismem pomocí atentátů na jejich vedoucí představitele ještě předtím, než oni sami mohli ohrozit americké občany. Avšak před zhruba deseti lety prezident jejich akce zakázal a organizaci rozpustil. Jak se ukázalo, nebyl to

moc dobrý nápad. Omo Kanai, nyní už v hodnosti kapitána, dokonale vycvičený k likvidaci lidí z politických i jiných obskurních důvodů, kolem sebe shromáždil dvanáct sobě podobných, a vytvořil tak obchodní atentátnickou firmu.“

„Vraždy, společnost s ručením omezeným.“

„Něco takového. Dávají se najímat k vražedným útokům. Za poslední dva roky existuje celý seznam neobjasněných násilných smrtí mezi politiky, řediteli společností i různými celebritami. Dokonce si troufli i na představitele mafie.“

„Copak to nikdo nevyšetřuje?“ podivil se Pitt.

„FBI o nich samozřejmě vede záznamy, ale ti mládenci jsou dobří. Nikdy za sebou nenechají žádnou stopu, žádný důkaz, že by v tom měli prsty. Vyšetřovatelé jsou bez sebe vzteky, protože se jim zatím nepodařilo dokázat Kanaiovi a jeho vraždící bandě ani ň. Existují tudíž obavy, že by budoucí ekonomické války mohly vést až ke vzniku popravčích čet.“

„Ekonomičtí experti ale sotva uvažují v kategoriích vražd a mrzačení.“

„Jakkoli odporně to třeba zní,“ pronesl Sandecker konverzačním tónem, „tu a tam existuje pár ředitelů a vrcholných manažerů, kteří by se nezastavili před ničím, jen aby získali sílu a monopolní postavení.“

„Což nás zase přivádí ke společnosti Cerberus.“

„Správně,“ odpověděl suše Sandecker. „Dnes se už zdá víc než zřejmé, že Kanai nejen stál za požárem na palubě *Emerald Dolphinu* a za výbuchy uvnitř jeho trupu v době, když ho vlekl remorkér, ale že taky v přestrojení za lodního důstojníka poškodil protipožární systémy.“

„Jeden člověk by něco takového sám nezvládl,“ pronesl pochybovačně Pitt.

„Kanai nepracuje pokaždé sám. Proto vás a Ala varuju, abyste na palubě *Golden Marunu* ani na okamžik nepolevili v pozornosti.“

„Dáme si pozor na případné podezřelé chování posádky.“

„Raději byste se měli mít na pozoru před samotným Omo Kanaiem.“

„Teď vám nerozumím,“ přiznal se zmateně Pitt.

„Ten chlap má přehnaně velké ego. Záležitost, jako je tahle, určitě nepřenechá svým podřízeným. Můžete se vsadit, že tam bude osobně.“

„Máme představu, jak vypadá?“

„To byste měl sám vědět. Přece jste se s ním setkal.“

„Já jsem se s ním setkal? Kde?“

„Právě jsem dostal zprávu od policejního vyšetřovatele z New Yorku. Omo Kanai byl pilotem toho starého letadla, které se vás pokusilo sestřelit.“

***

Golden Marun nevypadal jako žádná výletní loď, jakou kdo dosud postavil. Neměl ani jednu promenádní palubu, jedinou terasu před kajutami ani komín. Jeho oblou nástavbu lemovaly řady velkých kulatých průzorů. Bezesporu výrazným rysem byla kopulovitá konstrukce nad přídí, kde byl umístěn můstek a velitelské stanoviště celé lodě. Mohutné křídlo na zádi v sobě skrývalo luxusní salón a kasino, které se otáčely v nepohyblivé zevní schránce opatřené okénky.

Se svými sto třiceti metry délky a třinácti šířky patřil tento člun do stejné kategorie jako většina malých luxusních zábavních lodí brázdících oceány. Až do nedávné minulosti se podmořské zábavní plavby podnikaly pouze ve stísněných ponorkách, jejichž ponor i dosah byly značně omezeny. Až *Golden Marun* měl historii zábavních plaveb změnit. S plně soběstačnými motory vyvinutými doktorem Eganem mohl plout v hloubce tří set metrů celým Karibským mořem třeba i po dobu čtrnácti dnů, než musel vyhledat přístav a naložit další zásoby.

Zábavní cesty po moři se kvůli všeobecné a v podstatě neukojitelné touze po naplnění volného času staly rychle rostoucím segmentem třímiliardového trhu cestovního ruchu. A když teď přibyla ponorková plavidla, určitě se rychle rozšíří i možnosti podmořského cestování.

***

„Je nádherný,“ vydechla Kelly, když časného rána stanula na palubě unikátního plavidla a zvědavě se rozhlížela kolem sebe.

„Trochu až moc zlatý,“ zamumlal Giordino a posunul si na nose brýle proti slunci, aby si ochránil oči před blýskavými odrazy ranního slunce od naleštěné nástavby.

Pitt mlčky klouzal pohledem po absolutně hladkém titanovém trupu. Na rozdíl od starších lodí zde nebyly patrné žádné švy mezi kovovými pláty ani hlavy nýtů. Mohutná zábavní ponorka představovala div námořní technologie. Stále ještě obdivoval výsledky skvělé řemeslné práce, když se k nim od vnitřních schůdků přiblížil lodní důstojník.

„Promiňte, ale nejste vy z NUMA?“

„To jsme,“ zareagoval Giordino.

„Já jsem Paul Conrad, první důstojník na tomhle člunu. Pan Lasch informoval kapitána Baldwina, že se k nám na této panenské plavbě připojíte. Máte nějaká zavazadla?“

„Jenom to, co máme u sebe,“ oznámila Kelly, už celá nedočkavá, až uvidí interiéry.

„Vy budete mít kajutu, slečno Eganová,“ oslovil ji uctivě Conrad. „Pan Pitt a pan Giordino se budou muset podělit o kabinu v prostoru posádky.“

„Hned vedle kajuty sboristek z místního šantánu, předpokládám,“ pronesl Giordino s vážnou tváří.

„Bohužel, máte smůlu,“ zasmál se Conrad. „Následujte mě.“

„Hned jsem zpátky,“ oznámil Pitt. Otočil se a přešel kousek po nábřeží ke kovovým stupňům vedoucím k vodě. Tam si právě muž a žena v neoprenu kontrolovali potápěčskou výbavu, než po žebříku sestoupí pod hladinu. „Vy jste ten tým, co má zkontrolovat trup lodě?“

Štíhlý, pohledný muž k němu vzhlédl a usmál se.

„Ano, správně.“

„Jmenuju se Dirk Pitt. To jsem byl já, kdo si vás vyžádal.“

„Frank Martin.“

„A dáma?“

„Moje žena Caroline. Drahoušku, toto je pan Dirk Pitt z NUMA. Můžeme mu poděkovat za tuhle zakázku.“

„Těší mě, že vás poznávám,“ ozvala se půvabná blondýnka, která vyplňovala svůj neoprenový oblek skutečně rozkošně.

Pitt jí potřásl rukou. Docela ho překvapilo, jak má silný stisk. „Vsadím se, že jste zkušený potápěč.“

„Provozuju to už patnáct let.“

„Umí se potápět stejně dobře jako kterýkoli chlap,“ poznamenal hrdě Martin.

„Můžete nám prozradit, po čem vlastně pátráme?“ otázala se Caroline.

„Nemá smysl chodit kolem horké kaše,“ odpověděl Pitt. „Měli byste se podívat, jestli není k trupu připevněný nějaký předmět, speciálně tedy výbušné zařízení.“

Martina to nevyvedlo z konceptu. „A co když takovou věc najdeme?“

„Jestli najdete jednu, pak najdete určitě i další. V žádném případě se jich nedotýkejte. Sehnali bychom odborníky na podvodní demolice, aby je odstranili.“

„Koho máme uvědomit?“

„Kapitána lodě. V tomto okamžiku to má pořád na zodpovědnost on.“

„Bylo mi potěšením, pane Pitte,“ pronesl Martin.

„Mně taky,“ ozvala se Caroline s okouzlujícím úsměvem.

„Hodně štěstí,“ odpověděl vřele Pitt. „Největší radost budu mít, když nic nenajdete.“

Než došel k lodní lávce, byli Martinovi ve vodě a už se potápěli pod kýl *Golden Marunu*.

První lodní důstojník doprovodil Kelly přes luxusní solárium a vzhůru proskleným výtahem s vyleptanými tropickými rybami k pohodlné kabině na palubě Manta. Pak zavedl Pitta s Giordinem pod palubu cestujících do nevelké kajuty v prostorách pro posádku.

„Rád bych se setkal s kapitánem Baldwinem, jakmile se mu to bude hodit,“ oznámil Pitt.

„Kapitán vás zve na snídani do důstojnické jídelny za půl hodiny. Budou tam i lodní důstojníci a členové inspekčního týmu stavební lodní společnosti, kteří se tu objevili včera večer.“

„Rád bych, aby tam byla i slečna Eganová,“ pronesl oficiálním tónem Pitt.

Conrad se zatvářil poněkud nejistě, ale rychle se vzpamatoval. „Zeptám se, jestli kapitán Baldwin povolí, aby se schůzky zúčastnila i dáma.“

„Vzhledem k tomu, že tato loď by ani neexistovala, nebýt génia jejího otce,“ pronesl trochu odměřeně Giordino, „domnívám se, že by její přítomnost byla na místě.“

„Jsem si jist, že kapitán bude souhlasit,“ dodal spěšně Conrad, vycouval z kabiny a zavřel za sebou dveře.

Když se Giordino rozhlédl po skromné kajutě připomínající spíše šatní skříň, poznamenal: „Připadá mi, že tu nejsme moc vítáni.“

„Ať jsme, nebo ne,“ odpověděl Pitt, „přišli jsme, abychom zajistili bezpečnost téhle lodě a cestujících.“ Sáhl do lodního pytle, vytáhl vysílačku a podal ji Giordinovi. „Ozvi se, jestli zjistíš něco podezřelého. Nebo se ti ozvu já.“

„Kde začneme?“

„Kdybys chtěl tuhle loď a všechny lidi na ní poslat ke dnu, jak bys postupoval?“

Giordino se na chvíli zamyslel. „Když mi prošel ten požár na *Emerald Dolphinu*, asi bych zkusil to samé i tady. Jen bych k potopení kvůli tichosti a klidu vyhodil do povětří buď trup, nebo zátěžové nádrže.“

„Přesně tak. Vyjdi tedy z tohoto scénáře a prohledej loď, jestli tu nejsou výbušniny.“

„Po čem budeš pátrat ty?“

Pitt se usmál, ale nebyla v tom ani stopa radosti. „Já se poohlédnu po člověku, který má zapálit rozbušku.“

***

Jestli Pitt doufal, že kapitán *Golden Marunu* bude zářným příkladem harmonické spolupráce, pak se mýlil. Kapitán Morris Baldwin byl chlap zvyklý jednat ve všem naprosto přímočaře a od tohoto způsobu se nikdy neodchyloval. Velel spořádané lodi a nehodlal dovolit nějakým cizincům, aby jeho rutinu narušovali. Jeho jediným domovem byla pokaždé loď, na které sloužil. Kdyby měl ženu, což neměl, nebo domov, který však považoval jen za ztrátu času, připadal by si mimo loď jako ústřice bez skořápky.

Jeho obličej byl strohá maska, červená, téměř brunátná, bez nejmenší stopy veselí. Zpod těžkých víček hleděly na svět tvrdé a pochmurné oči. Pouze jeho mohutná stříbrná hříva dokreslovala dojem moudré autority. Ramena měl rozložitá jako Giordino, byl však oproti němu o dobrých patnáct centimetrů silnější v pase. Nyní seděl v důstojnické jídelně, bubnoval prsty na stole a upřeně zíral na Pitta, který mu však pohled bez jediného mrknutí vracel.

„Vy tedy říkáte, že tato loď je v ohrožení?“

„Ano,“ odpověděl Pitt, „stejně jako to tvrdí admirál Sandecker a řada příslušníků FBI a CIA.“

„Nesmysl,“ pronesl zřetelně. Prsty svírající opěradlo křesla mu přitom zbělely. „Pouhá skutečnost, že jedna z našich lodí utrpěla tragickou nehodu, přece neznamená, že se to bude opakovat. Tento člun je tak bezpečný, jak jen může být. Sám jsem si ho centimetr po centimetru překontroloval. Sakra, vždyť jsem dokonce dohlížel i na jeho stavbu.“ Podrážděně se rozhlédl kolem stolu po tvářích Pitta, Giordina a čtyř dalších mužů inspekce, vyslaných sem stavitelem lodě. „Dělejte, co si myslíte, že musíte dělat. Avšak varuju vás, ať se nikdo ani neopováží zasahovat do řízení lodě, jakmile vyrazíme na cestu. Jinak vás v nejbližším přístavu vysadím na břeh, bez ohledu na následky, které z toho případně budu mít.“

Rand O´Malley, muž každým coulem stejně strohý jako Baldwin, se sardonicky usmál. „Jako vedoucí týmu inspektorů vás můžu ujistit, kapitáne, že my se vám pod nohy rozhodně plést nebudeme. Nicméně od vás čekám spolupráci, pokud objevíme závadu v bezpečnostních opatřeních.“

„Hledejte si, kde chcete,“ zamumlal Baldwin. „Už teď vám ale můžu slíbit, že nenajdete jedinou závadu, která by tento člun ohrožovala.“

„Doporučoval bych aspoň vyčkat, než dostanete zprávu od potápěčů, kteří právě kontrolují trup ponorky,“ poznamenal Pitt.

„Nevidím nejmenší důvod, proč bych měl čekat,“ odsekl Baldwin.

„Protože tu je určitá možnost, že objeví nějaký cizí předmět připevněný ke trupu.“

„Tohle je skutečný život, pane Pitte,“ odpověděl lhostejně Baldwin, „a ne nějaká televizní fantazie.“

Na následující minutu se rozhostilo ticho, absolutní klid. Pak se Pitt zvedl, natáhl paže a rukama se opřel o stůl před sebou. Rty se mu roztáhly do rychlého mrazivého úsměvu a jeho oči se zabodly do Baldwinových.

Giordino tyhle příznaky znal. Už je to tady. Starý dobrý Dirk, pomyslel si blaženě Giordino. Teď tomu arogantnímu kreténovi ukáže.

„Zdá se, že nemáte nejmenší ponětí o nebezpečí, které vašemu člunu hrozí,“ pronesl Pitt vážně. „Já jsem jediný v téhle místnosti, kdo byl svědkem té hrůzy při požáru na palubě *Emerald Dolphinu*. Viděl jsem muže, ženy i děti, jak po stovkách umírají. Někteří v agónii zaživa uhořeli, jiní se utopili dřív, než jsme se k nim dostali. Mořské dno je poseté loděmi kapitánů, kteří věřili, že jejich plavidlo je nezranitelné a imunní vůči každé katastrofě. *Titanic*, *Lusitania*, *Morro Castle*, všichni ti kapitáni ignorovali varovná znamení a příznaky nebezpečí a těžce za to zaplatili. Až to přijde, kapitáne Baldwine, jako že to přijde určitě, pak se tak stane s rychlostí blesku ještě dřív, než vy a vaše posádka dokážete zareagovat. Ta krize udeří najednou a ze směru, ze kterého to budete čekat nejmíň. Pak bude ale už pozdě. *Golden Marun* a všichni na její palubě budou mrtví a jejich smrt dopadne na vaši hlavu.“

Pitt se odmlčel a narovnal se. „Lidi, co se rozhodli vaši loď zničit, jsou určitě už na palubě jako někdo z vašich důstojníků nebo členů posádky anebo dokonce jako cestující. Dokážete si to už představit, kapitáne Baldwine? Dokážete?“

Baldwin kupodivu nedal najevo zlost. Výraz jeho tváře byl naprosto neutrální a zdrženlivý, prostý jakékoli emoce. Pak odměřeně pronesl: „Děkuju vám za váš názor, pane Pitte. Vezmu vaše slova v potaz.“ Pak se rovněž zvedl a zamířil ke dveřím. „Díky, pánové. Odplouváme přesně za třicet sedm minut.“

Jakmile se jídelna vyprázdnila, až na Pitta, Giordina a O´Malleye, Giordino se opřel v křesle a neuctivě si položil nohy na konferenční stolek. „Odplouváme přesně za třicet sedm minut,“ napodobil Baldwina. „Pěkně přesný parchant, co?“

„Stvořený z hnoje a betonu,“ poznamenal O´Malley.

Pittovi se ten muž okamžitě zalíbil, stejně jako Giordinovi. „Doufám, že nás berete vážněji než kapitán Baldwin.“

O´Malley se zeširoka usmál. „Máte pravdu, neříkám, že ne. Rozhodně nehodlám zemřít kvůli nesmyslným vrtochům lidské chamtivosti.“

„Jestli vám dobře rozumím, tak tuhle loď moc rád nemáte,“ poznamenal pobaveně Pitt.

„Je přeplácaná,“ odfrkl O´Malley. „Daleko víc peněz a péče šlo do luxusního dekoru než do konstrukčních prvků. Ať byly testy na moři sebeúspěšnější, vůbec bych se nedivil, kdyby se potopila a už nevyplavala.“

„Z úst experta na stavbu lodí se mi tahle slova tedy vůbec nelíbí,“ zamumlal Giordino.

Pitt si složil ruce na prsou. „Můj primární zájem tkví v tom, aby neštěstí nebylo způsobeno lidskou rukou.“

O´Malley se na něj útrpně podíval. „Umíte si představit, na kolik míst může takový šílenec umístit výbušninu, která dokáže ponorku potopit?“

„Když je člun dost hluboko, pak vlastně kamkoli.“

„Buď to, nebo se můžou proděravět vyrovnávací nádrže.“

„Zatím jsem neměl čas prostudovat si plány člunu. Poprvé jsem je viděl jenom krátce včera večer,“ pronesl Pitt. „Přesto tu ale musí být systém podvodní evakuace.“

„Taky že je,“ odpověděl O´Malley, „a dobrý. Místo do záchranných člunů cestující nastoupí do zvláštních kontejnerů, každý je pro padesát lidí. Pak se zavřou a utěsní vnitřní dveře. Současně se otevřou zevní dveře a do katapultovacího systému se vpustí proud vzduchu. Kontejnery se uvolní a vyplují na hladinu. Věřte mi, tenhle způsob je velice efektivní. Vím to, protože jsem celý projekt konzultoval.“

„Kdybyste chtěl celý systém evakuace sabotovat, kde byste zaútočil?“

„To není příjemná myšlenka.“

„Musíme probrat všechny možnosti.“

O´Malley se podrbal na hlavě. „Já bych se soustředil na systém vzduchové katapultáže.“

„Byl bych vám vděčný, kdybyste tedy se svými lidmi velice pečlivě zkontroloval, jestli do toho systému někdo nezasahoval,“ vyzval ho Pitt.

O´Malley na něj pohlédl přivřenýma očima. „Když na tom záleží můj život, určitě neprovedu tu kontrolu lajdácky.“

Giordino si soustředěně prohlížel nehty na rukou. „Doufám, že ještě nikdo neřekl pravdivější slova.“

***

Přístavní dělníci uvolnili z pacholat na břehu vázací lana a posádka je vtáhla do *Golden Marunu*. O pouhých několik vteřin později se již rozběhly manévrovací motory na pravoboku a člun se začal vzdalovat bokem od břehu. Do doků přišlo více než tisíc lidí, aby vyprovodilo první podmořský výletní člun na jeho panenskou plavbu. Na čestné tribunce guvernér Floridy a další celebrity přednesli pozdravné proslovy. Orchestr floridské univerzity zahrál směs námořních melodií, které vystřídaly rytmické skladby karibské hudební skupiny bubeníků a hráčů na marimbu. Ve chvíli, kdy se člun odpoutal od břehu, spojily se obě hudební skupiny i lodní orchestr a spustily tradiční píseň na rozloučenou „Než se znova potkáme“. Cestující na palubě i vyprovázející diváci na břehu mávali, volali na sebe a rozhazovali konfety. Celá scéna byla velice dojemná. Pitt byl překvapen, jak mnoho žen si utíralo z tváří slzy. Dokonce i Kelly dojala opakovaná přání bon voyage.

Pitt však nikde nezahlédl potápěče. Na své dotazy kapitánu Baldwinovi na můstku odpověď nedostal, nedočkal se dokonce ani žádné reakce. Byl sice velmi nervózní, ale neexistoval způsob, jak by vyplutí lodě mohl zabránit.

Člun se stále ještě nacházel v přístavním kanálu a jen směřoval k modrozeleným vodám u floridského pobřeží, když byli všichni cestující vyzváni, aby se dostavili do hlediště divadla. Tam je první důstojník Paul Conrad instruoval o pravidlech provozu ponorky a vysvětlil jim zásady systému evakuace. Kelly seděla na jednom kraji řady vpředu, zatímco Pitt obsadil místo na opačné straně skoro až vzadu. Na palubě bylo šest rodin Afroameričanů, ale žádný z mužů

ani vzdáleně nepřipomínal Omo Kanaie. Jakmile přednáška skončila, ozvalo se několik úderů na gong a cestující byli individuálně směrováni k jednotlivým evakuačním kontejnerům.

Giordino zatím spolupracoval s týmem inspektorů, se kterými pátrali po výbušninách a po případných známkách poškození zařízení, zatímco Pitt a Kelly, spolu s lodním pokladníkem, porovnávali cestující podle jmen a kajut. Toto pátrání postupovalo jen velice pomalu. V době oběda se dostali sotva do poloviny seznamu pasažérů a s kontrolou posádky ještě ani nezačali.

„Začínám pomalu pochybovat, že je na palubě," poznamenala unaveně Kelly.

„Buď to, nebo je pořádně schovaný," dodal Pitt a prohlížel si fotografie cestujících zhotovené lodním fotografem při jejich příchodu na palubu. Zvedl jeden obrázek ke světlu a pozorně se na něj zahleděl. Pak ho podal Kelly. „Nepřipadá ti povědomý?"

Také ona si obrázek prohlédla, přečetla jméno pod ním a pak se usmála. „Podobnost tu určitě existuje. Jediný problém je, že pan Jonathan Ford je běloch."

Pitt pokrčil rameny. „Já vím. No tak, vraťme se zase na začátek."

Ve čtyři odpoledne se v reproduktorech po celé lodi rozezněla zvonkohra v melodii „U moře, u kouzelného moře". To byl signál, že se člun chystá k potopení. Všichni cestující se spěšně nahrnuli ke křeslům u lodních průhledů. Jak se člun postupně nořil pod hladinu, nebylo cítit ani zpomalení pohybu, ani chvění. Zdálo se, jako by kolem stoupalo moře a ponorka se potápěla ve víru bublin. Ty však brzy zmizely, stejně jako slunce s jasnou oblohou přešly v tmavomodrou prázdnotu.

Magnetohydrodynamické motory běžely docela potichu, bez sebemenšího chvění. Až na vodní masy, ubíhající před okénky ponorky, cestujícím ani nepřipadalo, že by se pohybovali. Aparatura na regeneraci vzduchu pohlcovala oxid uhličitý, a průběžně tak osvěžovala atmosféru uvnitř lodě.

Ačkoli toho zpočátku bylo vidět jen velice málo, všichni cestující se kochali pohledem do světa, jaký dosud neznali. Brzy se začali objevovat mořští živočichové, kteří se však o toho velkého

vetřelce do své říše ani v nejmenším nezajímali. Kolem průhledů plavaly jásavě zbarvené svítivě purpurové, žluté a rudé tropické ryby. Obyvatelé mořské vody vypadali daleko oslnivěji než jejich sladkovodní bratranci z jezer či řek. Brzy však zůstali v povrchnějších vrstvách vody, zatímco ponorka pokračovala stále hlouběji.

Vedle člunu jednu chvíli plulo hejno barakud s dlouhými, štíhlými, jako stříbro se lesknoucími těly, předsunutou dolní čelistí a s korálkovitýma černýma očima, pátrajícíma po potravě. Plavaly úplně lehce a snadno udržovaly s ponorkou tempo. Pak se však najednou, v mžiknutí oka, obrátily a zmizely.

Pasažérům na levoboku se zatím nabízel pohled na velkého měsíčníka, který je často též nazýván ryba Mola Mola. Jeho mohutné oválné tělo mělo oranžovobílý kovový třpyt. Ryba byla asi tři metry dlouhá, skoro stejně vysoká a mohla vážit kolem dvou tun. Bylo to vcelku zvláštní stvoření s vysokými hřbetními i ocasními ploutvemi, které vypadalo, jako by v dětství zapomnělo růst do délky. I tento přátelský gigant hlubin však brzy zůstal za člunem.

Mořští biologové, kteří byli najati na tuto cestu, popisovali jednotlivé ryby a upozorňovali na jejich charakteristické rysy, chování i stěhování v moři. Rybu měsíčník sledovali dva nevelcí žraloci kladivouni, každý dlouhý asi jeden a půl metru. Cestující se podivovali nad tím, jak vůbec mohl vzniknout živočich s tak širokou hlavou a s očima na samých jejích okrajích. Žraloci byli dost zvědaví a přibližovali se až těsně k průhledům, kterými pak jedním okem hleděli na podivná stvoření uvnitř. Avšak podobně jako předešlé ryby i oni brzy ztratili zájem o nezvyklého obřího živočicha, elegantně švihli ocasem a pohnali svá štíhlá těla do temnot hlubin.

Uvnitř ponorky byl vedle každého okénka instalován digitální hloubkoměr. Přesto právě teď první důstojník Conrad lodním rozhlasem ohlásil, že člun se nachází v hloubce dvou set metrů a blíží se ke dnu. Cestující se jako jeden muž ještě těsněji přimkli k průzorům a zahleděli se dolů, kde se pomalu začalo objevovat mořské dno. Byla to krajina, již kdysi tvořily korály, než hladina moře stoupla a dno se pokrylo prastarými skořápkami, usazeninami a neuspořádanými balvany lávy, oživenými mořským životem. Jelikož

v této hloubce byly jasné barvy již značně setřené, a to zejména rudá a žlutá, převládající barvou mořského dna byla zelenohnědá. Nekonečnou prázdnotu zde poněkud zpestřovaly miliardy ryb, obývajících tuto oblast nade dnem. Cestující teď s údivem sledovali tento cizí svět, kde dohlédli jen o něco málo dál než na sedmdesát metrů.

Z přední kopule, která sloužila jako můstek i jako řídicí centrum, vedl kapitán Baldwin opatrně *Golden Marun* sedmnáct metrů nade dnem. Bedlivě sledoval okolí a pátral po nějaké nepatřičné nerovnosti. Radar a postranní sonary zobrazovaly dno tři čtvrtě kilometru před ponorkou a po obou jejích stranách a poskytovaly kormidelníkovi dost času, aby před náhlou překážkou mohl změnit směr nebo hloubku. Kurs na příštích deset dní byl vůbec vybrán velice pečlivě. Speciálně na objednávku provedený oceánologický průzkum dokonale popsal trasu mezi ostrovy a vyznačil všude hloubku moře. Člun se nyní pohyboval automaticky podle koordinát zadaných do palubního počítače.

Mořské dno náhle zmizelo a člun pokračoval v plavbě nad hlubokým příkopem, dosahujícím hloubky jednoho tisíce metrů, tedy o sedm set metrů více, než činila maximální hloubka, na kterou byl trup ponorky konstruován. Baldwin předal kormidlo třetímu důstojníkovi a otočil se na spojovacího důstojníka, který k němu přistoupil se zprávou v ruce. Kapitán ji přečetl a ve tváři se mu objevil poněkud nechápavý výraz.

„Najděte pana Pitta a pošlete ho na můstek," nařídil námořníkovi, který tam stál v transu nad scenérií před okénky můstku.

Pitt a Kelly zatím na to, aby si vychutnávali zajímavé pohledy, neměli čas. Byli ještě stále zalezlí v pokladníkově kanceláři a prohlíželi osobní záznamy posádky. Když Pitt obdržel vzkaz, že si ho žádá kapitán, nechal Kelly pokračovat v úmorném prohlížení a sám se vydal na můstek. Sotva na něj vstoupil, Baldwin mu strčil zprávu do ruky.

„Co z toho usuzujete?" zeptal se ho.

Pitt přečetl zprávu nahlas. „Sdělujeme vám, že těla potápěčů, kteří prováděli inspekci trupu vašeho člunu, byla nalezena přivázaná

ke kůlům pod hladinou přístavu. Prozatímní vyšetřování potvrzuje, že byli oba zavražděni neznámou osobou či osobami bodnutím do zad takovým způsobem, že nůž v obou případech pronikl do srdce. Čekám vaši odpověď.

Podepsán detektiv poručík Del Carter, policejní oddělení Fort Lauderdale.“

Pitta náhle zaplavil pocit viny. Uvědomil si, že to byl on, kdo nevědomky poslal Franka a Caroline Martinovy na smrt.

„Jakou máme hloubku?“ otázal se ostře.

„Hloubku?“ opakoval poněkud znepokojeně Baldwin. „Právě jsme opustili kontinentální mělčiny a jsme v hluboké vodě.“ Ukázal na hloubkoměr, umístěný nad jedním oknem. „Podívejte se sám. Dno je teď osm set metrů pod naším kýlem.“

„Okamžitě obraťte loď!“ nařídil ostře Pitt. „Zajeďte na mělkou vodu, než bude pozdě.“

Baldwinovi ztvrdla tvář. „O čem to mluvíte?“

„Ty potápěče zavraždili, protože objevili výbušniny připevněné k trupu tohoto člunu. Já vás o to neprosím, kapitáne. Ale ve jménu života všech lidí na palubě obraťte okamžitě loď zpátky a zajeďte na mělkou vodu, dokud je čas.“

„A když to neudělám?“ namítl Baldwin.

V Pittových zelených očích se objevil chlad Arktického moře. Zabodl jejich pohled do Baldwina jako sekáček na led. Když promluvil, bylo to, jako by hovořil sám ďábel. „Pak, ve jménu lidství, přísahám, že vás zabiju a převezmu na lodi velení.“

Baldwin ucukl jako zasažený kopím. Pak se pomalu, velice pomalu vzpamatoval a jeho zlostí bílé rty se zvolna roztáhly do napjatého úsměvu. Otočil se na kormidelníka, který tu stál celý omráčený, oči široké jako disky od auta. „Opačný kurs a plnou parou vpřed.“ Pak dodal: „Jste spokojen, pane Pitte?“

„Navrhuju, abyste dal vyhlásit poplach a přikázal, ať se cestující shromáždí na evakuačních stanovištích.“

Baldwin souhlasně přikývl. „Můžete to považovat za provedené.“ Pak se obrátil na prvního důstojníka Conrada a nařídil: „Vyprázdněte vyrovnávací nádrže. Jakmile se dostaneme na hladinu, můžeme zdvojnásobit rychlost.“

„Teď bychom se měli jenom modlit, abychom to stihli včas," prohodil Pitt, který se přece jen zbavil největšího napětí, „nebo si budeme moct vybrat mezi utonutím a udušením, zatímco se budeme opájet pohledem na svět ryb."

***

Kelly seděla v pokladníkově kanceláři a probírala se záznamy příslušníků posádky, když si náhle uvědomila, že v místnosti je ještě někdo další. Když vzhlédla, uviděla, že do místnosti vešel nějaký muž. Objevil se tak tiše, že ho vůbec neslyšela. Byl oblečen do golfové košile a krátkých kalhot. Na tváři měl poněkud hrozivý úsměv. Kelly v něm okamžitě poznala člověka, o kterém nedávno hovořila s Pittem. Jak tam beze slova stál, mohla si dokonale prohlédnout jeho obličej a začala ji zachvacovat hrůza. „Vy jste Jonathan Ford."

„Vy mě znáte?"

„Vlastně, vlastně ani ne," vykoktala.

„Ale měla byste. Krátce jsme se setkali už na palubě *Emerald Dolphinu*."

Kelly zachvátil zmatek. Uvědomovala si jeho podobnost s černým lodním důstojníkem, který se ji a jejího otce pokusil zabít, avšak muž stojící teď před ní byl běloch. „Nemůžete přece být."

„Och, přece jsem." Úsměv se mu rozšířil na celý obličej. „Vidím, že jste zmatená." Na okamžik se odmlčel a vytáhl z kapsy kapesník. Navlhčil ho jazykem a pak jím přejel po hřbetě levé ruky. V tomto místě zmizel bílý makeup a odhalil hnědou kůži.

Kelly se vrávoravě zvedla z křesla a pokusila se vyběhnout ze dveří. Muž ji však popadl za paže a přitiskl ji ke stěně. „Jmenuju se Omo Kanai. Mám rozkazy odvést vás s sebou."

„Odvést mě kam?" zachraplala vystrašeně a zoufale si přála, aby se otevřely dveře a objevil se v nich Pitt nebo Giordino.

„Kampak? Přece domů."

Ta odpověď jí nedávala smysl. Čemu však porozuměla, byl ďábelský záblesk v jeho očích, když jí na obličej přitiskl plátěný ubrousek nasáklý podivně páchnoucí kapalinou. Pak se jí pod nohama otevřela černá díra a ona se do ní celá ponořila.

***

Teď to byl vlastně závod o život. Pitt ani v nejmenším nepochyboval, že na trup ponorky byly připevněny výbušniny. Martinovi je objevili, ale byli zavražděni dřív, než o svém nálezu mohli uvědomit kapitána Baldwina. Pitt přenosnou vysílačkou zavolal Giordina. „Můžeš skončit to pátrání a odvolat inspektory. Výbušniny nejsou uvnitř lodě."

Giordino pouze potvrdil, že slyšel, a spěchal na můstek. „Co víš, co já nevím?" otázal se, jakmile se objevil ve dveřích, následován Randem O´Malleyem.

„Právě jsme se dověděli, že ty potápěče někdo zabil," pověděl jim Pitt.

„Tak to je poslední důkaz," zamumlal hněvivě Giordino.

„Ty potápěče, kteří kontrolovali trup ponorky?" vyzvídal O´Malley.

Pitt přikývl. „Začíná to vypadat, že rozbušky byly nastavené tak, aby nálože vybuchly, až budeme nad větší hloubkou."

„A nad tou teď právě jsme," pronesl tiše Giordino s pohledem na hloubkoměr.

Pitt se otočil na Baldwina, který stál spolu s kormidelníkem u ovládacího panelu. „Za jak dlouho se dostaneme do mělké vody?"

„Za dvacet minut přejedeme okraj mořského příkopu a ocitneme se nad kontinentálním svahem," odpověděl Baldwin. Od okamžiku, kdy si uvědomil, že se jeho člun nachází ve skutečném nebezpečí, se mu v obličeji začaly objevovat známky stresu. „Za dalších deset minut pak vystoupíme na hladinu, což nám umožní zvýšit rychlost o polovinu a dosáhnout mělčiny."

Náhle se ozval muž, stojící vedle kontrolního panelu. „Kapitáne, něco se děje u evakuačních kontejnerů."

Baldwin s O´Malleyem k němu okamžitě přistoupili a šokováni zůstali zírat na kontrolní panel. Všech šestnáct kontrolních světel svítilo červeně, s výjimkou jediného, které stále vydávalo zelenou barvu. „Kdosi ty únikové kontejnery aktivoval," zalapal po dechu Baldwin.

„A to dřív, než do nich mohl někdo nastoupit," dodal pochmurně O´Malley. „Teď z lodě nedostaneme jediného cestujícího ani člena posádky."

Představa výbuchu v trupu, po němž se do nitra lodě valí vodní masy, zaplavují ho a neovladatelně stahují člun do hlubin, se sedmi sty cestujícími a členy posádky na palubě, byla příliš hrozivá, aby si ji bylo možno představit, ale přitom příliš reálná, aby se dala nevnímat.

Pitt věděl, že ať aktivoval únikové kontejnery kdokoli, nejspíš také sám v jednom opustil člun. To znamenalo, že výbušniny mohou být nyní odpáleny každým okamžikem. Přešel k radarové obrazovce, která se nacházela hned vedle monitoru sonaru. Kontinentální svah se zvedal, ale příliš pomalu. Pod kýlem měli stále ještě skoro tři sta metrů. Trup Golden Marunu byl sice konstruován tak, aby vydržel tlak vody i v této hloubce, ale naděje na záchranu za takových podmínek by byla prakticky nulová. Oči všech přítomných v místnosti byly upřeny na hloubkoměr a každý v duchu odpočítával vteřiny.

Mořské dno stoupalo s agonizující pomalostí. K hladině zbývalo posledních třicet metrů. Když Golden Marun minul okraj kontinentálního svahu a dno se přiblížilo na dvě stě metrů, ozvalo se ve velitelské místnosti kolektivní úlevné vydechnutí. Voda před průzory byla už výrazně světlejší a z neklidné hladiny se sem odrážely sluneční odlesky.

„Hloubka pod kýlem je sto osmdesát metrů a zmenšuje se," hlásil Conrad.

Jen tuto větu dopověděl, celý člun se strašlivě prudce otřásl. Sotva zbyl čas na reakci a na předvídání všech aspektů nevyhnutelné tragédie. Ponorka se celá stočila a zcela se vymkla kontrole. Oba technicky dokonalé stroje se zastavily v okamžiku, kdy do nitra trupu dvěma otvory po explozích vtrhlo rozběsněné moře.

Golden Marun ležel nehnutě, jen lehce splýval v mírném proudu, a neustále, metr po metru, klesal ke dnu. Do trupu se hrnuly tuny vody a muži na kontrolním stanovišti stále ještě nevěděli kudy. Hladina se přitom zdála tak neskutečně blízko, že by snad stačilo natáhnout ruku.

Baldwin však nechoval žádné iluze. Jeho člun se potápěl. „Zavolejte strojovnu a požádejte šéfa, aby nahlásil škody," pravil úsečně druhému důstojníkovi.

Odpověď se ozvala vzápětí. „Vrchní inženýr hlásí, že do strojovny proudí voda. Stejně tak do zavazadlového prostoru, ale trup pořád ještě drží. Pumpy běží naplno. Dál říká, že tlaková vlna při výbuchu poškodila čerpadlový systém balastních nádrží a teď do nich taky teče přes výtlakové trubky. Posádka se všemožně snaží příliv vody aspoň zpomalit, jenže hladina uvnitř stoupá moc rychle a asi budou brzo muset strojovnu evakuovat. Omlouvám se, pane, ale šéf tvrdí, že už nedokáže udržet neutrální vztlak člunu."

„Och, můj bože," zamumlal mladý důstojník stojící u kontrolního panelu. „Potápíme se."

Baldwin se rychle vzpamatoval. „Povězte šéfovi, ať zavře všechny vodotěsné dveře a nechá generátor běžet tak dlouho, jak to jen půjde." Pak pohlédl na Pitta, který tu stál potichu, tvář zcela bezvýraznou. „Tak, pane Pitte, počítám, že je čas, abyste mi pověděl Já vám to říkal."

Pitt měl obličej zcela klidný a bylo vidět, že usilovně přemýšlí. Byla to tvář muže, zvažujícího všechny eventuality, veškeré možnosti, jak zachránit loď a cestující. Giordino tento jeho výraz z minulosti už dobře znal. Nakonec Pitt pomalu zavrtěl hlavou. „Vůbec mě netěší, že mám nakonec pravdu."

„Blíží se dno." První důstojník Conrad ani na chvíli nespustil oči z obrazovek radaru a sonaru. Nepromluvil až do chvíle, dokud se *Golden Marun* s hlasitým skřípěním a úpěním nedotkl dna. Jakmile se uprostřed závěji sedimentu usadila, zvedl se kolem něj obrovský hnědý mrak a zakryl výhled ze všech okének.

Nebyly potřeba filmové záběry, aby cestující pochopili, že se děje cosi tragického. Přesto nezačali panikařit, alespoň dokud byla jejich paluba suchá a posádka nedávala najevo strach. Ostatně to byla jejich první cesta v ponorce a málokdo si uvědomoval nebezpečí, které jim hrozí. V amplionech lodního rozhlasu se ozval kapitán Baldwin a oznámil, že i když *Golden Marun* ztratil možnost pohybu, zakrátko bude všechno opět v pořádku. Toto oznámení nicméně nenašlo velké pochopení u těch pasažérů a členů posádky, kteří si

všimli, že téměř všechny kontejnery jsou pryč. Někdo začal neklidně přecházet, další zůstali u průzorů a pozorovali hejna ryb, jež se objevila poté, co usazeniny opět klesly ke dnu. Konečně se do salónu odebrala poslední skupina a začala si objednávat pití, které nyní šlo všechno na účet podniku.

Kapitán Baldwin a jeho důstojníci začali studovat nouzové postupy uvedené v příručce společnosti. Jejími autory však byli lidé, kteří neměli ani potuchy, jak se chovat v případě, kdy výletní ponorka leží bezmocně na dně, se sedmi sty duší na palubě. Zatímco trup byl stále ještě víceméně vodotěsný a vnitřní přepážky bezpečně uzavřené, osádka strojovny zapojila všechny pumpy tak, aby co nejlépe zvládaly vodu přitékající zvenku. Naštěstí se zdálo, že kromě pohonu jsou všechny ostatní systémy stále funkční a výbuch je tedy nepoškodil.

Baldwin seděl v komunikační kabině jako omámený. Poněkud obtížně navázal spojení postupně s Laschem z vedení společnosti, s Pobřežní hlídkou a se všemi plavidly v okolí padesáti mil. Vyslal signál Mayday a udal svou poslední polohu, načež složil hlavu do dlaní. Nejprve ho s obavami napadlo, že tím vlastně končí jeho dlouhá kariéra na moři. Teprve pak si uvědomil, jak nedůležitá je v současné situaci jeho kariéra. Jeho hlavní povinností je postarat se o cestující a posádku.

„K čertu s kariérou," zamumlal potichu. Pak vstal a vyšel z můstku. Nejprve se vydal do strojovny, aby se na vlastní oči přesvědčil o aktuální situaci, a pak začal procházet loď a ujišťovat cestující, že jim žádné akutní nebezpečí nehrozí. Vymyslel si, že mají problémy s vyrovnávacími nádržemi, ale že se už pracuje na opravě.

Pitt, Giordino a O´Malley se společně přesunuli na palubu se záchrannými kontejnery. O´Malley uvolnil a odklopil kontrolní panely a dal se do inspekce celého systému. Na tom mohutném Irovi bylo něco uklidňujícího. Přinejmenším znal svou práci, a znal ji dobře. Neudělal teď jediný zbytečný pohyb. Po necelých pěti minutách od panelu ustoupil a sesul se do křesla. „Ať už zapnul ty kontejnery kdokoli, rozhodně se vyznal. Vyřadil obvody vedoucí na můstek a aktivoval kontejnery pomocí nouzového ručního ovládání. Naštěstí se zdá, že jeden kontejner se neuvolnil."

„To je dost malá útěcha,“ zamumlal Giordino.

Pitt pomalu a zoufale zavrtěl hlavou. „Od samého začátku je pořád minimálně o dva kroky před námi. To jeho plánování bylo doopravdy perfektní.“

„Kdo je to ten on?“ otázal se O´Malley.

„Člověk, který dokáže zavraždit děti stejně lehce, jako ty nebo já zabijeme mouchu.“

„To ale nedává smysl.“

„Duševně zdravým lidem ne.“

„Takže tu pořád máme jeden kontejner, do kterého můžeme naložit aspoň děti,“ připomněl Giordino.

„Vydávat rozkazy přináleží kapitánovi,“ odpověděl Pitt s pohledem na poslední kontejner. „Otázka zní, kolik jich do něho můžeme nalodit?“

O hodinu později dorazil na místo kutr Pobřežní hlídky. Z vody vytáhl na palubu oranžovou boji patřící *Golden Marunu*, na niž byla vyvedena telefonní linka z ponorky. Teprve teď vydal Baldwin příkaz, aby se cestující shromáždili v divadle, kde jim osvětlil situaci. Soustředil se zejména na to, aby minimalizoval hrozící nebezpečí a aby přítomné ujistil, že bude postupovat v souladu s pravidly společnosti pro řešení naléhavých okolností a pošle na hladinu ty nejmladší. Nic z řečeného však nemělo nejlepší dopad. Ozvaly se dotazy, trochu vzplály i vášně a kapitán se musel snažit, aby projevy nevole i strachu utlumil.

Než však začalo vlastní nakládání kontejneru, Pitt s O´Malleyem seděli u počítače v kanceláři pokladníka a snažili se odhadnout, kolik lidí navíc oproti manifestu výrobce kontejner unese a přitom se ještě bezpečně dostane na hladinu.

Zatímco byli ponořeni do práce, Giordino je opustil, aby se podíval po Kelly.

„Kolik je na palubě dětí?“ otázal se O´Malley.

Pitt je za pomoci pokladníkova seznamu cestujících spočítal. „Padesát čtyři mladších osmnácti let.“

„Tyto kontejnery jsou konstruovány na padesát lidí s průměrnou váhou osmdesát kilo. Celkový limit je tedy čtyři tisíce kilogramů. Cokoli nad tuto váhu znamená, že kontejner nevyplave.“

„Klidně můžeme začít ta kila škrtat. Děti by měly vážit v průměru tak čtyřicet nebo ještě míň.“

„Takže jsme u dvou tun, což nechává prostor aspoň pro některé matky,“ poznamenal O´Malley, kterému přišlo krajně zvláštní, že tu klidně diskutují o tom, kdo se zachrání.

„Když budeme uvažovat o průměrné váze sedmdesát kilo na jednu ženu, pak máme prostor pro dvacet devět matek.“

O´Malley porovnal rodiny a počty dětí. „Na palubě máme celkem dvacet sedm matek,“ pronesl nakonec s náznakem optimismu v hlase. „Díky Bohu, že je můžeme s dětmi evakuovat všechny.“

„Musíme tedy tentokrát úplně ignorovat tu novou tradici, podle které by se měly držet celé rodiny pohromadě,“ poznamenal Pitt. „Muži váží hrozně moc.“

„Souhlasím,“ přitakal sklíčeně O´Malley.

„Pořád tu ale ještě máme místo pro jednoho nebo dva lidi.“

„Jenže nemůžeme od dalších šesti set sedmnácti cestujících a posádky dost dobře chtít, aby mezi sebou losovali.“

„To ne,“ souhlasil Pitt. „Musíme tam poslat někoho z nás, kdo bude schopen podat zevrubnou zprávu o situaci tady dole, což není dost dobře možné provést telefonicky.“

„Já jsem důležitější tady,“ ozval se rozhodným hlasem O´Malley.

V tom okamžiku se vrátil Giordino. Výraz v jeho obličeji měl k potěšení daleko. „Kelly zmizela,“ oznámil. „Dal jsem dohromady pátrací skupinu, ale nenašli jsme po ní ani stopu.“

„Zatraceně,“ zaklel Pitt. Ani ho nenapadlo se Giordina vyptávat nebo třeba jen na okamžik zapochybovat, že Kelly je skutečně pryč. Podvědomý pocit ho ujišťoval, že je to pravda. Náhle se mu v duchu vybavila fotografie jednoho pasažéra. Vyvolal si na počítači seznam cestujících a vyťukal jméno Jonathana Forda.

Na monitoru se objevil Ford, jak vstupuje z lávky na palubu. Pitt zmáčkl klávesu Tisk a počkal, až barevný obrázek vyjede z tiskárny. Zatímco Giordino s O´Malleyem se drželi potichu, zahleděl se na obličej na fotografii a porovnával ho s vlastní vzpomínkou na pilota rudého fokkeru, s nímž se setkal na leteckém dni těsně před jejich soubojem. Pak si obrázek přenesl ke stolu, vzal tužku a začal tvář

začerňovat. Když to dokončil, měl pocit, jako by ho do žaludku udeřila mohutná pěst.

„Byl na palubě a já ho propásl."

O´Malley, nyní naprosto zmaten, se zeptal: „O kom to proboha mluvíte?"

„O chlapovi, který mě v New Yorku málem zabil spolu s plným letadlem malých dětí. O člověku, který je zodpovědný za to, že teď bezmocně ležíme na dně, i za odhození prázdných záchranných kontejnerů. Obávám se, že právě v jednom z nich unikl a Kelly vzal s sebou."

Giordino položil Pittovi ruku na rameno. Dokázal se vžít do toho, jak bídně se jeho přítel teď cítí. Měl pocit, že i on selhal a že se mu to teď vrací.

Pitt si přečetl číslo Fordovy kajuty a vyrazil do chodby, následován Giordinem a O´Malleyem. Nebyl v takovém duševním rozpoložení, aby šel požádat stevarda o klíč. Místo toho se prostě zastavil před příslušnými dveřmi a otevřel je mohutným kopnutím. Bylo vidět, že pokojská kabinu uklidila; nikde nebyla ani stopa po zavazadle. Pitt povytahoval zásuvky skříně. Byly prázdné. Giordino otevřel šatní skříň a vzadu v horní přihrádce zahlédl cosi bílého. Sáhl po tom předmětu, vytáhl ho, rozbalil a položil na postel.

„Plány člunu," zamumlal O´Malley. „Kde je jenom mohl sehnat?"

Pittovým tělem proběhla mrazivá vlna. Uvědomil si totiž, že zajetí Kelly bylo jen dalším předem plánovaným Fordovým úkolem. „Určitě za ním stojí prvotřídní zpravodajská organizace. Díky ní se mohl detailně seznámit se všemi systémy a s každým kusem vybavení, palubami, přepážkami i celkovou konstrukcí."

„Což konečně vysvětluje jeho vědomosti, kam uložit výbušniny a jak manuálně ovládat evakuační kontejnery," poznamenal O´Malley.

„Tady už nic jiného neuděláme," řekl Giordino. „Můžeme jen ještě uvědomit Pobřežní hlídku, aby se na hladině poohlédla po lodi, která se tam poblíž bude potulovat a bude chtít vyzvednout Forda s jeho zajatkyní."

Pitt chtě nechtě musel přijmout ten hrozivý fakt, že Ford unikl a navíc ještě unesl Kelly. Přesto měl hluboký pocit až groteskní bezbrannosti a marnosti. Byl naprosto neschopen jí jakkoli pomoci nebo ji dokonce vysvobodit. Celý zdrcený se složil do křesla. Pocítil ještě mrazivější vlnu, ta však tentokrát neměla nic společného s osudem Kelly. Všechny záchranné kontejnery byly pryč a neexistoval způsob, jak se jich znovu zmocnit a využít k evakuaci cestujících. Cítil, že naděje na záchranu více než šesti set cestujících a posádky z paluby potopené výletní ponorky nyní vlastně neexistuje. Několik vteřin zůstal jen tak ochable sedět, pak však pohlédl na mlčícího O´Malleye, který se tvářil vyčkávavě, a potichu řekl. „Vy přece znáte každý kout této lodě.“ Bylo to spíše konstatování než otázka.

O´Malley zaváhal, poněkud nejistý, co po něm Pitt bude chtít. „Ano, znám ji asi jako nikdo jiný.“

„Existuje tu ještě jiný způsob evakuace kromě kontejnerů?“

„Nejsem si jistý, jestli vám rozumím.“

„Není tady pro případ nouze třeba zabudovaný záložní vzduchový zámek?“

„Myslíte nějaký speciální poklop v horní části trupu?“

„Přesně.“

„Ano, je tam otvor, ale skrz něj se šest set lidí nedostane. To bychom dřív ztratili všechen vzduch z ponorky.“

„Jakpak to?“ chtěl vědět Giordino. „Už teď přece určitě probíhají záchranné práce.“

„Vy to nevíte?“

„Pokud nám to neřeknete vy, tak ne,“ odpověděl drsně Pitt.

„*Golden Marun* nebyl konstruován tak, aby zůstal pod hladinou déle než čtyři dny. Po této době se totiž vzduch rychle stane nedýchatelný.“

„Já myslel, že regenerátory vzduchu jsou schopné udržovat dýchatelnou atmosféru prakticky nekonečně dlouho,“ poznamenal překvapeně Giordino.

O´Malley zavrtěl hlavou. „Jsou samozřejmě velice účinné a odvádějí prvotřídní práci při osvěžování vzduchu, ale po nějakém čase se celkový objem kysličníku uhličitého vydechovaného sedmi

sty lidmi do uzavřené atmosféry stane pro tyto filtry a separátory příliš velkým soustem. A pak začne čištění vzduchu selhávat.“ Pochmurně pokrčil rameny. „Všechny tyhle spekulace jsou ale stejně k ničemu, protože jakmile se ke generátorům dostane voda, budeme bez proudu. A pak přestane fungovat i aparatura na regeneraci vzduchu.“

„Když tedy budeme mít štěstí, zbývají nám maximálně čtyři dny,“ pronesl pomalu Pitt. „Vlastně jen tři a půl, protože teď jsme už skoro dvanáct hodin pod hladinou.“

„Americké námořnictvo má záchranné zařízení pro práci ve velkých hloubkách, které by to dokázalo,“ poznamenal Giordino.

„To jistě, ale jeho příprava, přeprava té techniky a její obsluhy na místo a zajištění celého technického zabezpečení můžou klidně zabrat celé čtyři dny.“ O´Malley mluvil teď pomalu a důrazně. „V době, kdy ho konečně spustí pod hladinu a napojí se k výstupu z naší únikové komory, budou moct zachránit už jen několik málo z nás.“

Pitt se obrátil na Giordina. „Ale, s těmi dětmi a matkami budeš muset jet nahoru ty.“

Giordino dobrých pět vteřin zůstal stát bez hnutí. Když mu konečně to šokující rozhodnutí došlo, rozhořčeně se ozval. „Syn staré paní Giordinové není žádný zbabělec. Rozhodně nehodlám z téhle ponorky utéct schovaný za ženskými sukněmi.“

„Věř mi, starý příteli,“ pronesl naléhavým tónem Pitt, „pro naši záchranu budeš moct udělat daleko nejvíc, když se mnou budeš spolupracovat zvenku.“

Giordino se už chystal zeptat „Proč nejdeš ty“, ale rozmyslel si to a Pittovu argumentaci přijal. „Oukej, až se dostanu na hladinu, co pak?“

„Bude nezbytné, abyste nám sem napojili hadici se vzduchem.“

„A kde mám asi tak sehnat sto osmdesát metrů hadice, dostatečně výkonný kompresor, schopný udýchat šest set sedmnáct lidí, a ještě najít způsob, jak tu hadici připojit na ponorku?“

Pitt pohlédl na přítele, kterého znal už téměř čtyřicet let, a ušklíbl se. „Jak tě znám, tak si s tím určitě poradíš.“

***

Do pěti hodin po potopení *Golden Marunu* dorazila na místo čtyři plavidla. Byl to kutr Pobřežní hlídky *Joseph Ryan*, naftový tanker *King Zeus*, oceánský remorkér amerického válečného námořnictva *Orion* a příbřežní nákladní loď *Gompass Rose*. Brzy se k nim však připojila celá flotila plachetnic a motorových člunů z Miami a Fort Lauderdale, které dorazily na místo spíše ze všeobecné zvědavosti než vedeny snahou pomoct při záchranářských aktivitách. Admirál Sandecker sem nasměroval záchranářskou loď NUMA ze Savannah, ta však měla dorazit až za dalších dvanáct hodin.

Záchranné podvodní plavidlo *Mercury* i mateřská loď *Alfred Aultman* se prodíraly k místu neštěstí z Puerto Rica, kde právě absolvovaly výcvik. Zprávy kapitána Baldwina ohledně různých aspektů stavu potopené ponorky byly předávány jednak na loď Pobřežní hlídky a jednak kapitánovi *Aultmanu*.

Na palubě *Golden Marunu* zatím probíhalo naloďování dětí a jejich matek do záchranného kontejneru. O´Malley již stačil opravit mechanismus vypouštění. Následovalo srdceryvné loučení odjíždějících s otci rodin a v mnoha případech i s prarodiči. Několik malých dětí začalo v okamžiku, kdy vstoupily do stísněných prostorů únikového kontejneru, plakat a křičet. Jejich konejšení bylo velice obtížné, ne-li nemožné.

Také Giordino se pokusil tišit řvoucí děti a jejich vyplašené matky. Jakožto jediný muž opouštějící ponorku vypadal dost zoufale. „Připadám si jako ten chlápek, který se dostal do záchranného člunu *Titaniku* v přestrojení do ženských šatů."

Pitt objal Giordina kolem ramen. „Pro naši záchranu budeš moct udělat daleko víc nahoře než tady."

„Já to nepřežiju," zaúpěl Giordino. „Měl by ses sakramentsky snažit, aby ses z toho dostal, slyšíš? Kdyby to špatně dopadlo a tys tady zůstal..."

„Já to zvládnu," ujistil ho Pitt, „ale jenom když ty povedeš záchranářské práce."

Naposledy si stiskli ruce a pak už ho Pitt nasměroval na poslední volné místo v evakuačním kontejneru. Pitt se musel snažit, aby se nešklebil, když viděl, jak jakási usoužená matka strčila Giordinovi do zdráhajícího se náručí jedno své řvoucí dítě. Statečný malý Ital se

tvářil asi tak stejně klidně, jako kdyby seděl na drceném skle. Pitt se nedokázal rozpomenout, kdy viděl smutnější pohled. Vtom se však dveře kontejneru se syčením zavřely a zahájila se startovní sekvence. O šedesát vteřin později byl už kontejner pryč a na cestě k hladině. Stoupal jen velice pomalu, protože byl naložený téměř k hranici svého vztlaku.

„Myslím, že teď můžeme jenom čekat," pronesl O´Malley stojící vedle Pitta.

„Ne," opáčil Pitt. „Zahájíme přípravy."

„Kde začneme?"

„Se vzduchovým zámkem únikové komory."

„Co byste rád věděl?"

„Má příklop propojitelný s průlezem záchranné ponorky amerického námořnictva?"

O´Malley přikývl. „To vím jistě, protože ho navrhli podle specifikace námořnictva, aby ho mohla využít jak ponorka, tak potápěčský zvon právě v takových naléhavých případech."

To už byl Pitt u dveří. „Ukažte mi kudy. Rád bych se na to podíval sám."

O´Malley vyrazil jako první k výtahu na horní palubu, na které byla umístěna jídelna. Kráčeli přes kuchyň, kde kuchaři připravovali večeři, jako by se nedělo nic mimořádného. Celá ta scéna se za stávajících okolností zdála až hrozivě neskutečná. Pitt následoval svého společníka po úzkém schodišti do malé komory, kde kolem stěn stály lavice. Uprostřed se nacházely schody na zvýšenou platformu. Nad ní byl žebřík vedoucí do tunelu, končícího u metrového poklopu. O´Malley vyšplhal po žebříku nahoru a pečlivě si poklop prohlédl. Pittovi se zdálo, že inspektor tráví v tunelu neúměrně dlouhou dobu. Ten konečně přece jen slezl a unaveně se posadil na plošinu vedle paty žebříku.

Zvedl k Pittovi pohled a pak promluvil: „Ten váš přítel je velice svědomitý."

„Co tím myslíte?"

„Rám kolem poklopu je celý zkroucený a zdeformovaný. K otevření by bylo potřeba minimálně pět kilo plastické výbušniny."

Pittovy oči sklouzly do tunelu a zastavily se na zprohýbaném kovu únikového poklopu. Pochopení pomalu přecházelo do pocitu hrůzy. „Takže do záchranářské ponorky se nedostaneme.“

„Tudy určitě ne,“ přitakal O´Malley. Uvědomoval si, že naděje na záchranu šesti set sedmnácti duší je tím pádem ztracena. Upíral oči na palubu u svých nohou a opakoval: „Tudy ne. Už vlastně nikudy.“

Pitt s O´Malleyem předali na můstku tu hroznou zprávu kapitánu Baldwinovi. Ten ji přijal docela klidně. „Jste si jistí? Únikový poklop nelze otevřít ani silou?“

„Ten by dokázal otevřít jedině tak acetylenový hořák,“ odpověděl Pitt, „ale pak bychom zase nezvládli ten nápor vody. V naší hloubce je venku přibližně sedmnáct atmosfér. Když počítáme jednu atmosféru na každých jedenáct metrů hloubky, pak tlak vody na povrch trupu dosahuje zhruba dvaceti kilogramů na každý čtverečný centimetr. Proti takovému náporu nemá žádný cestující naději dostat se vůbec ven.“

Na Baldwinův obličej nebyl příjemný pohled. Nebyl zvyklý na emoce, ale nedokázal se smířit s tím, že by on a všichni na palubě *Golden Marunu* měli zemřít. „To opravdu nemáme naději na záchranu?“

„Vždycky existuje naděje,“ pronesl Pitt statečně. „Jen potom většinou nejde o standardní metody.“

Baldwin sklopil oči a ramena mu sklesla. „Takže jediné, o co se můžeme snažit, je přežít co nejdéle.“

První důstojník Conrad podal Pittovi telefon. „Pan Giordino vás volá z hladiny.“

Pitt si přiložil sluchátko k uchu. „Ale?“

„Jsem na palubě kutru Pobřežní hlídky,“ ozval se známý hlas.

„Jaká byla cesta?“

„Nejsem zvyklý na celou armádu ječících děcek. Úplně jsem přišel o uši.“

„Šlo to dobře?“

„Všechny děti i matky jsou v bezpečí a v pořádku. Vzala je na palubu příbřežní nákladní loď, která má pro to přece jenom lepší podmínky než tenhle kutr. Teď už jsou na cestě do nejbližšího

přístavu. Můžu ti říct, ty ženské nebyly vůbec šťastné, když musely opustit své muže. Schytal jsem víc opovržlivých pohledů než chřestýš v cukrárně.“

„Víš něco o tom, kdy přijede ta záchranná hloubková ponorka?“

„Podle prozatímních zpráv za šestatřicet hodin,“ odpověděl Giordino. „Jaká je situace u vás tam dole?“

„Ne moc dobrá. Náš přítel Kanai tady před svým útěkem zablokoval poklop únikového průlezu.“

Giordino chvíli neodpovídal. Pak se zeptal: „Jak moc je to zlé?“

„Je to na fest. O´Malley říká, že bez zaplavení poloviny ponorky to neotevřeme.“

Giordino stále nemohl uvěřit, že by pro lidi na palubě Golden Marunu bylo všechno ztraceno. „Jseš si úplně jistý?“

„Naprosto.“

„My to ale stejně nevzdáme,“ pronesl Giordino rozhodně. „Zavolám Yaegera a řeknu mu, aby ten problém předložil Max. Musí být přece způsob, jak vás odtamtud dostat.“

Pitt vycítil, že se Giordina začínají zmocňovat emoce. Rozhodl se tedy, že bude lepší jejich rozhovor zatím přerušit. „Ozvi se,“ pronesl s nucenou bodrostí, „ale nevolej na účet volaného.“

Posádka ani cestující na palubě potopené výletní ponorky neměli tušení, jaký hurikán zájmu se nad nimi rozvířil. Poté, co reportéři celý týden zaplavovali všechny noviny a televizní stanice zprávami o tragédii *Emerald Dolphinu*, vrhli se nyní jako povodeň na potopení *Golden Marunu* a na závod s časem o záchranu životů těch, kdo zůstali uvězněni pod vodou. V médiích se v této souvislosti začaly nevyhnutelně objevovat i různé celebrity a politici.

Jako zázrakem se vyrojily plné čluny kameramanů, spolu se zástupy reportérů v helikoptérách a malých letadlech. Necelé dva dny od ponoření výletního člunu se na místě pohybovalo více než sto plavidel. Pobřežní hlídka však samozřejmě časem ta, na nichž nebyli akreditovaní novináři, z oblasti nemilosrdně vyprovodila.

Nedávný požár na palubě zábavní lodě se odehrál ve vzdáleném koutě Tichého oceánu. V tomto případě se však jednalo o něco jiného. K potopení došlo jen sto sedmdesát kilometrů od pobřeží Floridy. Proto se každému aspektu případu dostávalo široké

pozornosti. Ruku v ruce s uplývajícími minutami a s tím, jak se naplňovaly poslední hodiny trosečníků v ponorce, vzrušení dramaticky narůstalo až k samému vrcholu. Když nastal třetí den, celý mediální cirkus dosáhl maximálních otáček. Všichni byli připraveni vstoupit do posledního dějství dramatu.

Reportéři za dobu čekání vyzkoušeli všechny možné rafinované až geniální způsoby, jak navázat kontakt s někým z potopeného člunu. Někteří se pokusili napojit na telefonní linku vyvedenou na boji, tomu však Pobřežní hlídka dokázala rázně zabránit. Před přídě zpravodajských člunů museli dokonce vypálit varovné výstřely, aby zvědavci nepřekáželi v práci těm, kteří se zoufale snažili šest set sedmnáct lidí na palubě ponorky zachránit.

Ženy a děti, které se díky evakuačnímu kontejneru spasily, byly téměř nepřetržitě zpovídány novináři. Reportéři se pokusili zkontaktovat rovněž Giordina, ten však zmizel na palubě průzkumné lodě NUMA, která zatím dorazila na místo. Od té doby Al veškeré kontakty s novináři odmítal. Namísto toho se spolu s posádkou NUMA pustil do práce, aby mohli co nejdříve vyslat k ponorce dálkově ovládané podmořské vozítko *The Scout*. Tato vlastní sestra *Sea Sleuthu* měla prozkoumat trup *Golden Marunu* zvenčí.

Právě teď seděl s panelem dálkového ovládání v klíně a v duši se mu pomalu rozlévala beznaděj. *The Scout* se vznášel nad únikovým poklopem a záběry své videokamery jen potvrzoval to, co mu už dříve prozradil Pitt. Příklop byl nenapravitelně deformován a zablokován. Tento průchod nemohlo otevřít nic kromě výbušnin nebo autogenu. Připojit se zde se záchranným plavidlem bylo nemožné. A žádná jiná cesta pro trosečníky z nitra ponorky ven neexistovala.

***

Příštího rána dorazila podpůrná loď námořnictva se záchranným zařízením pro práci v podmořských hlubinách na palubě. Giordino okamžitě přesunul svou základnu na mateřskou loď *Alfred Aultman*, jejíž posádka neztrácela čas a okamžitě začala s přípravami záchranného zařízení na sestup k ponorce na dně. Jakmile přišel Giordino na palubu, uvítal ho velitel lodě, korvetní kapitán Mike Turner.

„Vítejte na *Aultmanu*,“ pronesl Turner a potřásl příchozímu rukou. „Válečné námořnictvo bude s NUMA vždycky rádo spolupracovat.“

Velitelé plavidel válečného námořnictva jsou na své lodě většinou velice opatrní, skoro jako by šlo o jejich soukromý majetek, který zaplatili ze své kapsy. Jejich paluby lze tedy považovat za privátní ráj jen pro velice vybrané hosty. Turner se tvářil přátelsky a jeho chování navíc svědčilo o vysokém stupni inteligence. Na svět se díval oříškově hnědýma očima, jež se blýskaly pod kšticí poněkud řídnoucích světlých vlasů spadajících do čela.

„Jenom bych si přál, aby to bylo za poněkud míň tragických okolností,“ odpověděl Giordino.

„Máte pravdu,“ připustil vážným hlasem Turner. „Zařídil jsem, aby vás jeden z mých důstojníků zavedl do vaší kajuty. Nepřál byste si něco k jídlu? *Mercury* nebude startovat ještě dobrou hodinu.“

„Doufám, že mi dovolíte, abych jel taky, jestli nebudu zabírat místo.“

Turner se usmál. „Uvnitř je místo pro dvacet lidí. Určitě nám tedy překážet nebudete.“

„Nám?“ opáčil Giordino, překvapen, že kapitán lodě nepošle k ponorce jen své podřízené. „Vy pojedete taky?“

Turner přikývl a přátelský úsměv mu zmizel z obličeje. „Nebude to poprvé, co povedu *Mercury* k potopené lodi plné lidí, kteří na nás čekají jako na svou poslední naději.“

Mercury, natřená na žluto a s červeným pruhem namalovaným šikmo přes trup, visela před svým startem na lanech nad pracovní palubou *Aultmanu*. Vypadala jako modernistická plastika, znázorňující obrovský banán, na povrchu opatřený zvláštními výběžky. Měřila skoro třináct metrů na délku, přes tři metry na výšku a téměř stejně na šířku. Její výtlak dosahoval třiceti tun. Mohla pracovat v maximální hloubce čtyř set metrů a pod vodou dosahovala rychlosti dvou a půl uzlu.

Kapitán Turner jako první vstoupil na žebřík vedoucí k hlavnímu průlezu, následován členy posádky. Jakmile se ocitli všichni uvnitř, velitel představil svého zástupce, praporčíka Macka McKirdyho, stříbrovlasého, prošedivělého vousatého mořského vlka,

připomínajícího námořníka ze starého kliperu. Ten Giordina pozdravil krátkým kývnutím a mrknutím jednoho modrého oka.

„Slyšel jsem, že na ponorkách jste starý mazák," pronesl McKirdy.

„Inu, strávil jsem na nich dost času.

„Říká se, že jste zkoumal vrak *Emerald Dolphinu* v hloubce sedmi tisíc metrů."

„To je pravda," přiznal Giordino. „Byl jsem tam společně se svým přítelem z NUMA Dirkem Pittem a s námořní biložkou Misty Grahamovou."

„Takže ponoření do pouhých sto osmdesáti metrů by pro vás měla být úplná brnkačka."

„To ne, pokud se nám nepodaří napojit k jejich únikovému průlezu."

McKirdy dobře rozpoznal vážnost v Giordinových očích. „Posadíme vás přímo na ten poklop." Pak dodal, aby ho ujistil: „Nemějte obavy, jestli ho někdo dokáže otevřít, pak jsem to já a tady moje *Mercury*. Navíc máme s sebou všechno potřebné vybavení."

„To doufám," zamumlal Giordino. „Och, to opravdu zatraceně doufám."

***

Mercury se šéfem McKirdym u ovládacího panelu dosáhla potopeného člunu za necelou čtvrt hodinu. Šéf vedl záchranné plavidlo podél trupu ponorky, která teď vypadala jako obrovský mrtvý živočich. Všichni tři muži měli podivný pocit, když se průzory dívali do tváří trosečníků v *Golden Marunu*, kteří na ně hleděli zevnitř. Giordinovi se zdálo, že jedním okénkem vidí Pitta, jak na něj mává, ale záchranné plavidlo se pohybovalo příliš rychle, než aby si mohl být jistý.

Několik prvních hodin strávili pečlivou prohlídkou ponorky ležící v usazenině na dně. Videokamery nepřetržitě běžely a fotoaparáty snímaly záběry obřího trupu každé dvě vteřiny.

„To je opravdu zajímavé," poznamenal potichu Turner. „Už jsme objeli celou ponorku a za celou tu dobu jsme viděli jen zatraceně málo bublin."

„To je skutečně zvláštní,“ souhlasil McKirdy. „My jsme zatím, díkybohu, prováděli záchranné operace jen na dvou ponorkách. Na německé *Seigen* a ruské *Tavda*. Obě lodě šly ke dnu po srážce s hladinovým plavidlem. A v obou případech utíkaly z trhlin v trupu celé kaskády bublin ještě dlouho po kolizi.“

Giordino hleděl okénkem na tu morbidní scénu před sebou. „Tady se dostala voda jenom do strojovny a do zavazadlového prostoru. Ty musí být už úplně zaplavené, takže další vzduch tam jistě už nezůstal.“

McKirdy zavedl své ponorné zařízení poněkud blíže k místům poškození, jejichž okraje byly po výbuchu ohnuty dovnitř. Ukázal na ně prstem. „Je zvláštní, jak jsou nepatrné.“

„Jsou ale dost veliké, aby tu ponorku potopily.“

„Nejsou proděravělé vztlakové nádrže?“ chtěl vědět Turner.

„Ne,“ odpověděl Giordino. „Ty zůstaly nepoškozené. Ale přestože do nich kapitán Baldwin hned nahnal stlačený vzduch a vyprázdnil je, loď šla stejně ke dnu kvůli vodě, která se dostala dovnitř otvory v plášti trupu. Pumpy té záplavě prostě nestačily. Celý člun zachránilo jenom to, že se včas zavřely vodotěsné dveře v přepážkách, takže moře zaplavilo jen strojovnu a zavazadlový prostor.“

„To je tragédie,“ pronesl zvolna Turner s pohledem na dvě trhliny v trupu. „Kdyby ty díry byly o půl metru menší, ponorka by se dokázala vynořit.“

„Pane, navrhuju zkontrolovat únikový poklop,“ ozval se McKirdy, „než budeme muset zase nahoru.“

„Souhlas, šéfe. Posaďte nás přímo na něj a uvidíme, jestli bychom se nemohli neprodyšně připojit. Když budeme mít štěstí, vrátíme se s pracovní skupinou a dáme se do jeho uvolňování.“

McKirdy namířil své záchranné plavidlo nad *Golden Marunem*, kde se zastavil těsně u okraje únikového poklopu. Spolu s Turnerem pak pečlivě začali prohlížet škody způsobené výbuchem.

„Moc nadějně to nevypadá,“ poznamenal McKirdy.

Ani Turner se netvářil příliš optimisticky. „Těsnicí příruba na spodním okraji poklopu je prakticky rozervaná na kusy. Není tedy naděje, že bychom během oprav mohli využít prostor vzduchového

zámku ponorky. Trup je moc silně poškozený, než abychom ho dokázali vzduchotěsně uzavřít, vypumpovat z něho vodu a pak se do něho pustili acetylenovými hořáky.“

„Co potápěči?“ navrhl Giordino. „Tohle není hloubka, ve které by ještě nemohli pracovat.“

„Museli by se střídat po směnách a o přestávkách zůstávat v dekompresní komoře. K tomu, abychom sem tu komoru a všechno vybavení dostali a udělali tu práci, by byly potřeba minimálně čtyři dny. A tou dobou…“ Hlas se mu vytratil do ztracena.

Všichni se dlouze zahleděli na deformované okolí únikového průlezu. Nebo to alespoň všem dlouhé připadalo. Giordino se náhle cítil strašně unavený. Nebyl si jist, jestli je příčinou špatný vzduch, nebo narůstající pocit zoufalství. Byl natolik kvalifikovaným technikem, aby mu bylo jasné, že poklop nelze násilně otevřít, aniž by do nitra ponorky vniklo moře a všechny trosečníky uvnitř utopilo. Každý pokus v tomto smyslu by byl zcela marný. McKirdy přidržoval záchranné plavidlo těsně nad únikovým poklopem ještě celou minutu.

„Budeme muset ke trupu připojit tlakovou kabinu, utěsnit ji a pak vyříznout v plášti otvor, kterým všechny evakuujeme na palubu Mercury.“ Turner popsal plánovaný proces tak jednoduše, že to skoro vypadalo, jako když učitel zadává domácí úkol.

„Jak dlouho to potrvá?“ chtěl vědět Giordino.

„Měli bychom být schopni zvládnout to do osmačtyřiceti hodin.“

„To je moc,“ odpověděl Giordino bezbarvě. „Uvnitř mají vzduch maximálně na třicet hodin. Po této době budete už pronikat jenom do obrovské rakve.“

„To máte pravdu,“ připustil Turner. „Avšak podle plánů, které nám přivezla helikoptéra od konstruktéra ponorky ještě předtím, než jsme opustili přístav, tu právě pro podobné naléhavé příležitosti existuje zevní vzduchový konektor. Příruba k připojení čehosi na způsob pupeční šňůry z mateřské lodě se nachází těsně před zádovou ploutví. A my máme potřebnou hadici i kompresor, který je schopný vyvinout nárazově tlak větší než osmdesát kilo na čtverečný

centimetr. Jsme tedy schopni se připojit a připravit ke spuštění do…“ odmlčel se a pohlédl na hodinky „maximálně do tří hodin.“

„Přinejhorším,“ pokračoval McKirdy, „dokážeme udržet ty chudáky naživu do doby, než se nám podaří proniknout suchou nohou dovnitř a dostat je odtamtud.“

Jako věčný pesimista Giordino poznamenal: „O tom vzduchovém vývodu vím, ale než si začneme třást rukama, radši bychom se měli nejdřív přesvědčit, v jakém stavu je příruba té přípojky.“

McKirdy ani nečekal na Turnerův rozkaz. Ostře ponornou jednotku otočil a zamířil s ní k záďové ploutvi, která se zvedala nad úroveň trupu a uvnitř obsahovala lodní salónek. McKirdy se zastavil nad nevelkou okrouhlou komůrkou, umístěnou těsně nad základnou ploutve.

„Tohle je ta zásuvka pro napojení vzduchové hadice?“ otázal se.

„Měla by být,“ odpověděl Turner poté, co nahlédl do plánů ponorky.

„Vypadá, že je nepoškozená.“

„Modleme se,“ ozval se McKirdy s opatrným optimismem. „Abychom sem mohli připojit hadici a začít dovnitř pumpovat vzduch. To by těm trosečníkům mělo stačit do doby, než je vytáhneme ven.“

„Máte přece venkovní manipulační ramena,“ pronesl Giordino a ještě stále se zdráhal začít rozlévat šampaňské. „Jenom pro jistotu, co kdybyste nadzvedli to víko a přesvědčili se, že vaše hadice doopravdy na ten konektor pasuje?“

„Souhlasím,“ pronesl Turner. „Když už jsme tady, mohli bychom si to připravit na připojení a ušetřit tak čas příště.“ Odvrátil se od kontrolního panelu, uchopil malou krabičku dálkového ovládání s držátky pro ruce a začal pohybovat jedním pracovním ramenem. Velice opatrně otevřel čtyři západky, po jedné na každé straně výklenku. Nakonec na straně protilehlé pantům poklop nadzvedl.

Pohled, který se jim nabídl, rozhodně nečekali. Příruba k připojení hadice zde prostě chyběla. Vypadalo to, jako by ji někdo pomocí majzlíku a kladiva záměrně odstranil.

„Kdo jenom proboha něco takového mohl udělat?“ otázal se zoufale Turner.

„Nějaký sakra mazaný nepřítel,“ procedil mezi zuby Giordino.

„Sehnat náhradu a provést opravu dřív, než v ponorce vyčerpají zásoby vzduchu, je absolutně nemožné,“ poznamenal McKirdy poté, co si zničený konektor pečlivě prohlédl.

„To mi chcete říct, že přes šest set mužů a žen prostě umře, zatímco my tu budeme stát jako vyřezaní svatí a dívat se na ně?“ otázal se Giordino s nehybnou tváří.

Turner s McKirdym se na sebe dívali jako dva muži bloudící ve sněhové bouři. Ani jeden neměl co říct. Skutečnost, že na každém svém kroku naráželi na nepřekonatelné překážky, jim připadala skoro až neuvěřitelná. Nikdo si už netroufal předvídat celkový rozsah škod. Míra nejrůznějších úskalí dokonale přesahovala rámec jejich chápání.

Giordino měl pocit neskutečna. Ztráta nejlepšího přítele při náhlé nehodě byla už tak dost zlá, ale čekání, až zcela zdravý člověk zemře jenom proto, že mu nikdo nedokáže pomoct, protože se ocitl mimo dosah veškeré moderní technologie a vědy, to bylo naprosto nepřijatelné. Těžce zkroušeného člověka však může takováto situace dovést až ke vzdoru vůči Bohu. Giordino byl také rozhodnut v každém případě něco udělat, cokoli, i kdyby to mělo znamenat potopit se sám těch sto osmdesát metrů k vraku na mořském dně.

McKirdy, s těžkými obavami v duši, a bez přímého Turnerova rozkazu, vyrovnal pohyb podmořského zařízení, vpustil do jeho vyrovnávacích nádrží vzduch a zamířil rovnou k hladině. Všichni na palubě věděli, i když se do jednoho bránili ohlédnutí zpátky, že posádka i cestující uvnitř *Golden Marunu* je vyprovázejí pohledem, dokud se jim záchranné plavidlo v kalné vodě neztratí. Nikdo však netušil, že s mizícím světlem se ztrácí i jejich poslední naděje.

***

Nálada uvnitř *Golden Marunu* byla téměř strašidelná. Cestující nadále v příslušné hodiny navštěvovali jídelnu, kde jedli, v kasinu hráli hazardní hry, v salonu popíjeli koktejly, v knihovně si četli a chodili spát, jako by celá výletní plavba pokračovala úplně normálně. V podstatě však nebylo nic jiného, co by mohli dělat. Pokud někdo

začal pociťovat ubývající koncentraci kyslíku, pak to nedával najevo. Lidé hovořili o své situaci, jako kdyby hovořili o počasí. Skoro jako by se rozhodli skutečnost ignorovat.

Cestující, kteří zůstali na palubě ponorky, byli většinou starší občané. Mezi nimi bylo jen několik mladších párů, ale bez dětí, dále asi dva tucty samotných mužů nebo žen a pak otcové, jejichž manželky a děti odjely v jediném evakuačním kontejneru. Členové obsluhujícího personálu nadále prováděli svou rutinní činnost – prostírali stoly, vařili v kuchyni, uklízeli kajuty a dokonce i vystupovali v divadle. Pouze osádka strojovny pracovala bez oddechu obsluhovala pumpy a generátory, které ponorku stále zásobovaly proudem. Generátory byly naštěstí umístěny v odděleném prostoru mimo vlastní strojovnu, kde byly okamžitě po explozi dokonale zajištěny před zaplavením.

Pittovy nejhorší obavy se naplnily, když sledoval, jak se záchranné zařízení vydává zpátky k hladině. Giordino mu tu špatnou zprávu brzy telefonicky potvrdil. O několik hodin později seděl ve velitelské místnosti na můstku u mapového stolku a znovu a znovu studoval plány lodě ve snaze nalézt skulinu vedoucí k záchraně. Do místnosti vstoupil Baldwin a posadil se na protější stranu stolu. Již se mu opět podařilo získat značnou část své staré vyrovnanosti, i když zdaleka nedokázal oprostit mysl od neradostných vyhlídek do budoucna. Navíc i jeho dýchání bylo znatelně stále namáhavější.

„Celé poslední tři dny jste nezavřel oko," oslovil Pitta. „Proč se nejdete trochu vyspat?"

„Kdybych si šel lehnout, kdyby si kdokoli z nás šel lehnout, pak bychom se už neprobudili."

„Pořád všem sice tvrdím, že pomoc je na cestě, ale přesto jim to pomalu začíná docházet," poznamenal sklíčeně Baldwin. „Jediné, co nás chrání před ošklivou konfrontací, je, že už jsou všichni pořádně zesláblí."

Pitt si promnul zarudlé oči, polkl doušek chladné kávy a znovu, snad už posté, se zahleděl do plánů lodě. „Musí tu být nějaký klíč," pronesl potichu. „Musí přece existovat způsob, jak na ponorku připevnit hadici a napumpovat do ní čerstvý vzduch."

Baldwin vytáhl z kapsy kapesník a otřel si jím obočí. „Bohužel neexistuje, když je zničený jak poklop únikového průlezu, tak vzduchový konektor. A po provrtání otvoru do pláště se celá ponorka okamžitě zalije vodou. Nezbývá, než abychom se s těmito základními fakty smířili. Než válečné námořnictvo dokáže příslušné škody opravit, připojit k nám vodotěsně únikovou komoru a proniknout pláštěm natolik, aby nás mohli evakuovat, veškerý vzduch se už dávno spotřebuje.“

„Můžeme zastavit generátory. To by nám poskytlo několik hodin navíc.“

Baldwin unaveně zavrtěl hlavou. „Bude lepší, když raději necháme proud zapnutý, aby ti ubožáci mohli žít pokud možno normálně až do samého konce. Kromě toho musíme stejně udržovat pumpy v chodu, aby nedošlo k dalšímu přibývání vody.“

Do kontrolní místnosti vstoupil doktor John Ringer. Jako lodního lékaře ho neustále vyhledávaly zástupy cestujících, kteří přicházeli na ošetřovnu a stěžovali si na bolesti a motání hlavy a nucení k zvracení. Snažil se ze všech svých sil, aby jim poskytl úlevu, aniž by příliš rozebíral utrpení, které je všechny čekalo.

Pitt pohlédl na doktora, který byl také zjevně vyčerpán a na pokraji kolapsu. „Vypadám stejně špatně jako vy, pane doktore?“

Ringer se vynuceně usmál. „Ještě hůř, jestli mi můžete věřit.“

„Můžu.“

Ringer se těžce svezl do křesla. „V současnosti se už jedná o počínající asfyxii. Nedostatečné dýchání způsobené sníženým přívodem kyslíku a odvodem kysličníku uhličitého.“

„Jaké jsou normální hodnoty?“ otázal se Pitt.

„Dvacet procent kyslíku a tři desetiny procenta oxidu uhličitého.“

„Jaká je naše skutečná momentální situace?“

„Osmnáct procent kyslíku,“ odpověděl Ringer, „a lehce nad čtyři procenta kysličníku uhličitého.“

„A jaké jsou nebezpečné hranice?“ otázal se chladně Baldwin.

„Šestnáct procent a pět procent. Potom už bude koncentrace velice nebezpečná.“

„Tedy smrtelně nebezpečná,“ dodal Pitt.

Nakonec se Baldwin obrátil na Ringera s otázkou, kterou si nikdo nepřál slyšet. „Kolik máme ještě času?“

„Nedostatek kyslíku jistě cítíte stejně jako já,“ odpověděl Ringer potichu. „Dvě hodiny, maximálně dvě a půl, víc určitě ne.“

„Díky za upřímnost, pane doktore,“ odpověděl Baldwin vážně. „Nemohl byste některým cestujícím aspoň trochu prodloužit život pomocí hasičských respirátorů?“

„Máme tady asi deset mladých lidí pod dvacet let. Rozdám jim dýchací přístroje, aby je používali, dokud v nich bude nějaký kyslík.“ Ringer se zvedl. „Radši bych se měl vrátit na ošetřovnu. Nejspíš tam na mě už zase bude čekat fronta lidí.“

Když lékař odešel, Pitt se vrátil k prohlížení plánů ponorky. „Na každý složitý problém existuje jednoduchá odpověď,“ pronesl filozoficky.

„Až ji najdete,“ ozval se Baldwin s náznakem humoru, „tak mi laskavě dejte vědět.“ Vstal a vydal se ke dveřím. „Je na čase, abych se zase ukázal v jídelně. Hodně štěstí.“

Pitt přikývl, ale neodpověděl.

Do mozku se mu pomalu začal vkrádat otupující pocit strachu. Nikoli strachu o vlastní život, ale obavy, aby nezklamal, když tolik lidí závisí na tom, jestli se mu podaří nalézt řešení. Současně mu to však záhy pomohlo soustředit se a mimořádně mu to zjasnilo uvažování. Také téměř vzápětí dostal nápad, který ho na okamžik doslova omráčil. Řešení bylo tak jednoduché. S překvapující jasností se mu vybavilo před očima. Tak jako v případě řady podobných náhlých rozhodnutí, která kdy různé autory napadla, mohl se i tentokrát jen podivovat, proč na to nepřišel mnohem dříve.

Vyskočil tak prudce, že porazil křeslo, a vrhl se k telefonu, připojenému na linku k boji. Zakřičel do sluchátka: „Ale, jsi tam?“

„Jsem tady,“ odpověděl vážný Giordinův hlas.

„Myslím, že mám řešení! Ne, vím jistě, že mám řešení!“

Giordino se Pittovým nadšením cítil jako omráčený. „Počkej okamžik. Přepojím tě do amplionu na můstku, aby tě slyšel i kapitán Turner a zbytek posádky.“ Za okamžik se ozvalo: „Oukej, můžeš.“

„Za jak dlouho jste schopni připravit tu vzduchovou hadici a spustit nám ji sem dolů?“

„Vy samozřejmě víte, pane Pitte, že ji nedokážeme připojit na ponorku,“ ozval se Turner s tváří šedivou jako mrak plný deště.

„Ano, jistě, to vím,“ odpověděl Pitt netrpělivě. „Za jak dlouho můžete začít pumpovat vzduch?“

Turner pohlédl na protější stranu můstku na McKirdyho. Šéf hleděl na palubu tak upřeně, jako by zkoumal, co je pod ní. „Můžeme být připraveni tak do tří hodin.“

„Zkraťte to na dvě, nebo na to můžete úplně zapomenout.“

„K čemu to ale bude? Nejsme přece schopni se připojit.“

„Ten váš kompresor – je schopný zvládnout tlak vody v naší hloubce?“

„Vyvine trvale tlak čtyřiceti kilo na čtverečný centimetr,“ odpověděl McKirdy. „To je dvakrát víc než tlak vody kolem vás.“

„To je skvělé,“ chraplavě odvětil Pitt. Měl pocit, jako by se mu začínala točit hlava. „Pošlete rychle dolů tu hadici se vzduchem. Lidi tu začínají kolabovat. Připravte se k použití manipulačního ramene.“

„Nevadilo by vám, kdybyste nám prozradil, co vás to vlastně napadlo?“ chtěl vědět Turner.

„Vysvětlím vám to podrobně, jakmile sem dorazíte. Až se tu objevíte, dejte mi vědět, a já vám předám další instrukce.“

O´Malley vratkým krokem doklopýtal do velitelské místnosti právě včas, aby zaslechl Pittovu konverzaci s Alfredem Aultmanem. „Co to máte schovaného v rukávě?“

„Skvělý nápad,“ odpověděl Pitt s rostoucím optimismem. „Jeden z nejlepších, jaký jsem kdy dostal.“

„Jak sem chcete ten vzduch dostat?“

„Nic takového nechci.“

O´Malley na Pitta pohlédl, jako by už byl v bezvědomí. „Co je tedy na tom vašem nápadu tak skvělého?“

„To je jednoduché,“ odvětil nedbale Pitt. „Když nejde Mohamed k hoře…“

„Já vám vůbec nerozumím.“

„Počkejte a uvidíte,“ pronesl Pitt záhadně. „Jde o ten nejjednodušší pokus z učebnice fyziky pro střední školy.“

****

Golden Marun byl na samém prahu toho, aby se stal podmořskou kryptou. Kvalita vzduchu se teď již strašidelně zhoršila. Atmosféra byla natolik zkažená, že cestující i členové posádky byli nyní jen několik málo minut od bezvědomí, prvního kroku ke komatu a smrti. Oxid uhličitý rychle dosahoval hladiny neslučitelné se životem. Také Pitt s O´Malleyem, kteří jediní zůstali ještě na můstku, se drželi jen s vypětím všech sil.

Jelikož měli všichni cestující nedostatkem kyslíku otupělý mozek, stávaly se z nich chodící mrtvoly, neschopné vlastního logického přemýšlení. Teď, v posledních chvílích, nikdo nepodléhal panice, protože si nikdo blížící se konec ani plně neuvědomoval. Baldwin ještě chvíli promlouval s těmi několika, kteří zůstali sedět v jídelně, a povzbuzoval je slovy, o nichž sám věděl, že jsou nesmyslná a jalová. Po chvíli se vydal zpět na můstek, ale cestou na chodbě zakopl a svalil se na koberec. Kolem něho právě procházel postarší pár cestujících. Prázdným pohledem sklouzli po kapitánově těle a ani se nezastavili a klopýtali dál ke své kajutě. Ve velitelské místnosti O´Malley stále ještě cosi mumlal, avšak ani on nebyl daleko od hranice bezvědomí. Pitt se mohutně nadechoval, aby do sebe dostal poslední zbytky kyslíku. „Kde jste?“ namáhavě vydechoval do mikrofonu. „My jsme tady skoro u konce.“

„Už jsme na cestě.“ Giordinův hlas zněl zoufale. „Podívej se okénkem ven. Právě se blížíme ke kopuli velitelské místnosti.“

Pitt odklopýtal k hlavnímu průhledu před ovládacím panelem a uviděl, jak se shora přibližuje *Mercury*. „Máte s sebou tu hadici?“

„Jsme připraveni začít pumpovat, jakmile řeknete,“ ozval se praporčík McKirdy. „Kapitán Turner zůstal na palubě *Aultmanu*, aby odtamtud celou operaci řídil.“

„Klesněte dolů, až se dotknete dna, a pak popojeďte kupředu, k otvoru v trupu nad strojovnou.“

„Už jedeme,“ potvrdil Giordino, aniž by pátral po Pittových záměrech.

O pět minut později McKirdy hlásil: „Jsme na úrovni toho otvoru způsobeného výbuchem.“

Pitt si uvědomil, jak je celý jeho boj o kyslík směšný, když hadice s dokonale čistým vzduchem je jen několik metrů daleko.

Namáhavě vydechl ještě několik slov. „Použijte manipulační rameno a zastrčte hadici otvorem co nejdál do strojovny.“

V podmořském záchranném zařízení se McKirdy s Giordinem po sobě podívali a pokrčili rameny. Pak Giordino začal posunovat ohebnou trubici, opatrně, aby ji o ostré okraje otvoru v trupu nepoškodil nebo nerozřízl. Přestože se snažil pracovat co nejrychleji, trvalo mu skoro deset minut, než dostal hadici dovnitř až ke vzdálené přepážce strojovny, kde se mu podařilo ji zaklínit.

„Je tam,“ oznámil Giordino nakonec.

Nato promluvil Pitt, jedno slovo při nádechu, druhé při výdechu. „Oukej, začněte pumpovat.“

Oba muži uvnitř záchranného zařízení opět poslechli, aniž by jeho požadavek zpochybňovali. McKirdy předal pokyn Turnerovi na hladině a během dvou minut se hadicí začal hrnout do strojovny vzduch.

„Co to vlastně děláme?“ otázal se Giordino celý zmatený a současně zkroušený smutkem, přesvědčený, že naslouchá posledním slovům svého přítele.

Pitt odpověděl hlasem sotva hlasitějším než šepot. „Naše loď se potopila, když se do jejího trupu pod tlakem nahrnula voda. V téhle hloubce má ale vzduch z hadice dvakrát větší tlak, takže vodu vytlačí zpátky do moře.“

Toto vysvětlení ho však stálo poslední zbytek sil, a tak se vzápětí svezl na palubu vedle O´Malleye, který tam již ležel v bezvědomí.

Giordinovy naděje znovu vzrostly, když viděl, jak se z prostoru strojovny valí voda, vytlačovaná obrovským tlakem kompresoru z hladiny sto osmdesát metrů vzdálené. „Ono to funguje!“ vykřikl. „Ten vzduch dělá uvnitř bublinu!“

„Ano, ale do ostatních prostor ponorky pořád žádný nejde,“ poznamenal McKirdy.

Giordino nicméně v Pittově šíleném nápadu viděl logiku. „On se nesnaží vyčistit vzduch uvnitř. Chce vyzvednout ponorku na hladinu.“

McKirdy na ni znovu průzorem pohlédl. Ležela tam zabořená do usazeniny na dně a jemu připadalo nepravděpodobné, že by dokázala

přemoct její přísavnou sílu a vydat se k hladině. Po chvíli se McKirdy potichu ozval. „Zdá se, že se váš přítel neozývá.“

„Dirku!“ zahulákal Giordino do telefonu. „Mluv se mnou!“

Odpovědi se však nedočkal.

***

Na palubě podpůrné lodě válečného námořnictva *Alfred Aultman* rázoval kapitán Turner po můstku a pozorně naslouchal dramatu, odvíjejícímu se hluboko pod hladinou. Okamžitě pochopil genialitu Pittovy strategie. V hloubi duše však byl nicméně stále přesvědčen, že to nebude fungovat. Zákon schválnosti musel přece hrát roli i v takovýchto případech jednoduchých řešení.

Na palubě podpůrné lodě se nacházelo celkem osm mužů. Na všech ležel závoj strachu a vědomí porážky jako těžká vlhká přikrývka. Všichni tušili, že nastal definitivní konec a že z *Golden Marunu* se právě stala mohutná titanová hrobka. Přesto jim stále připadalo nepochopitelné, že jen pár set metrů pod jejich nohama právě vydechuje naposledy šest set sedmnáct lidí. Všichni se tlačili kolem reproduktoru, hovořili spolu potichu jako v kostele a čekali na zprávu z *Mercury*.

„Budou odtamtud zachraňovat jejich těla?“ otázal se jeden z Turnerových důstojníků.

Turner ponuře pokrčil rameny. „Záchranná operace v takové hloubce by stála miliony dolarů. Nejspíš je nechají tam, kde jsou.“

Náhle jeden mladý podporučík udeřil pěstí do lodní přepážky. „Proč se nehlásí? Proč nám McKirdy neřekne, co se tam děje?“

„Klid, synu. Mají toho sami dost co dělat, než abychom je obtěžovali ještě my.“

„Ona stoupá! Stoupá k hladině!“ Těchto několik slov zaznělo od operátora sonaru, který nespustil ani na chvíli oči ze své obrazovky.

Turner se naklonil nad jeho ramenem a s otevřenými ústy zůstal hledět na monitor. Obraz *Golden Marunu* se pohnul. „Opravdu jde nahoru,“ potvrdil definitivně.

V reproduktoru se ozval hlasitý sténavý zvuk, jak se ponorce při stoupání začal rozpínat kovový povrch. Pak se rozlehl McKirdyův mohutný hlas: „Utrhla se ode dna, bože můj! Jde k hladině. To je ten

vzduch, co jste do ní napumpovali. Teď má takový vztlak, že se odtrhla ode dna.“

„Musíme zůstat co nejblíž,“ hlásil Giordino, „abychom udrželi tu hadici uvnitř, jinak se znova potopí.“

„Budeme připravení,“ vyštěkl Turner.

Okamžitě vydal rozkaz osádce techniků, ať se na ponorku ve chvíli, kdy se objeví na hladině, vrhnou, vyříznou jí v horní straně trupu otvor a začnou jím do lodě hnát vzduch. Pak dal vyslat zprávu pro všechny lodě v okruhu dvaceti mil, aby co nejrychleji připluly s veškerým materiálem potřebným pro resuscitaci a s přístroji pro řízené dýchání. Rovněž požádal všechny lékaře, aby byli připraveni vstoupit na *Golden Marun* v okamžiku, kdy do něj jeho technická četa zjedná přístup. Měli se co nejrychleji přesunout dovnitř a neprodleně zahájit resuscitaci těch cestujících a členů posádky, kteří z nedostatku kyslíku upadli do bezvědomí.

Atmosféra na plavidlech flotily nad *Golden Marunem* se prudce změnila ze stísněné melancholie do divoké radosti již v průběhu prvních minut, kdy se roznesla zpráva, že ponorka je na cestě vzhůru. Tisíce očí se upíraly do oblasti obklopené loděmi a čluny, když zde hladinu rozvlnila záplava obrovských bublin, které rozstříkly jemnou tříšť a vykouzlily v časném ranním slunci barevnou duhu. Pak se již objevila samotná ponorka *Golden Marun*. Vyskočila z vody ve vzpřímené poloze jako obrovská korková zátka, načež s obrovským plácnutím opět dopadla zpět. Směrem k okolním lodím se ve stále větších kruzích začala šířit mohutná vlna a divoce rozhoupala menší čluny, jako by do listí na stromě zavál silný podzimní vítr.

„Je nahoře!“ vykřikl nadšeně Turner a měl pocit, že se snad stal svědkem zázraku. „Záchranné čluny!“ zahulákal z křídla můstku do megafonu ke člunům, jež byly tou dobou již ve vodě. „Rychle k té ponorce!“

Do té chvíle nehybný vzduch se zachvěl voláním slávy. Lidé křičeli až do ochraptění, pískali, rozezněla se každá siréna a každý mlhový roh. Podobně jako Turner, ani ostatní diváci stále nemohli uvěřit tomu, co viděli. Celé to znovuvzkříšení se udalo tak náhle, tak nečekaně, že si ho mnozí ještě nestačili ani plně uvědomit. Kameramani na člunech a v helikoptérách okamžitě vystartovali

kupředu, nedbajíce hrozeb ani příkazů Turnera či kapitána kutru Pobřežní hlídky, aby se všichni drželi mimo vytyčenou oblast. Namísto toho ji úplně zaplavili a někteří se dokonce přiblížili k ponorce natolik, jako by se chystali na ni vstoupit.

Golden Marun se sotva usadil ve vodě, a už se k němu nahrnula celá armáda záchranářů. Čluny z mateřské lodě *Alfred Aultman* dorazily jako první a posádky je uvázaly u jejího trupu. Turner zrušil příkaz naložit svářecí zařízení a nařídil svým mužům, ať jakýmkoli způsobem proniknou do nitra ponorky. Nyní, když nehrozilo její zaplavení vodou, mohli použít osobní i nákladové vstupní otvory, které se daly otevřít zvenčí.

Vedle ponorky se po chvíli vynořilo i podhladinové záchranářské zařízení *Mercury*. McKirdy jím manévroval tak, aby udržel hadici kompresoru stále bezpečně zavedenou do strojovny. Vhánění vzduchu do velké ponorky nepřestalo ani na okamžik. Giordino mezitím trhnutím otevřel poklop, a než ho mohl McKirdy zastavit, skočil do vody a rozhodnými tempy se vydal k záchrannému člunu, jehož posádka se právě pokoušela otevřít vstup do ponorky na pravoboku. Jeden ze záchranářů naštěstí Giordina poznal, jinak by totiž i jemu zakázali přiblížit se. Místo toho mu pomohli do člunu, odkud se okamžitě zapojil do akce. Napnul svaly, aby se konečně otevřel příklop, který byl nyní celý pokrytý a téměř zalepený usazeninami z mořského dna.

Konečně se jim společně podařilo pohnout jím o centimetr. Pak ještě o kousek. Poté se poklop nadzvedl na svých pantech natolik, že ho mohli dokonce opřít o zevní plášť trupu. Malý okamžik zůstali všichni stát beze slova a jen zírali do nitra ponorky. Do nosu se jim linul zatuchlý zápach. Byl to, jak dobře věděli, nedýchatelný vzduch. Jelikož generátory stále ještě běžely, vnitřek lodě byl jasně osvětlený.

Ve stejné chvíli se podařilo druhé posádce otevřít vstupní poklop i na opačné straně trupu. Zvedl se průvan a zbytky zkaženého vzduchu rychle vysál. Když záchranáři vstoupili dovnitř, nalezli na podlaze ležet těla a okamžitě je začínali resuscitovat. V jednom z nich Giordino poznal kapitána Baldwina.

Giordino však měl svou vlastní prioritu a nehodlal se zdržovat ničím jiným. Vrhl se do haly, zabočil, vyrazil chodbou na příď a pak

po schodech vzhůru k velitelské místnosti. Běžel se sevřeným srdcem a cestou vdechoval zkažený vzduch, který se jen postupně obohacoval kyslíkem. Vběhl do řídicího centra se svíravým pocitem v prsou, vyvolaným strachem, že na záchranu jeho nejdražšího přítele z dětství je již pozdě.

Překročil nehybnou postavu O´Malleye a přiklekl k Pittovi, ležícímu na stole s očima zavřenýma, zdánlivě bez dechu. Giordino neztrácel ani vteřinu, aby pátral po srdečním tepu, sklonil se a okamžitě zahájil dýchání z úst do úst. K jeho úlevnému překvapení se náhle ty zelené, téměř hypnotizující oči otevřely a ozval se šeptavý hlas: „Doufám, že tohle už je konec zábavné části programu.“

Ještě nikdy nebylo tolik lidí najednou tak blízko smrti. A ještě nikdy jich tolik tu starou zubatou s kosou a tříhlavého psího hlídače Hadovy říše neošidilo. Bylo to sice jen tak tak a šlo vlastně o malý zázrak, ale nikdo z postižených nakonec nezemřel. Všichni se ze samého prahu smrti vrátili zpět do života. Pouze sedmnáct cestujících, většinou samí starší muži a ženy, bylo helikoptérami Pobřežní hlídky převezeno do nemocnic v Miami. S výjimkou dvou lidí se všichni bez potíží uzdravili, jen ti dva byli propuštěni po týdnu se silnějšími bolestmi hlavy.

Většina postižených ožila již s návratem čerstvého vzduchu do prostorů ponorky, jen asi dvaapadesát jich vyžadovalo resuscitaci za pomoci kyslíkových přístrojů. Kapitán Baldwin byl následně oslavován novináři i řediteli Blue Seas Cruise Lines jako hrdina, který pomohl zabránit obrovské tragédii. Podobného ocenění se dostalo lodnímu lékaři, doktoru Johnu Ringerovi, jehož neohrožené jednání významně pomohlo předejít ztrátám na životech. Také kapitánu Turnerovi a jeho posádce se dostalo uznání od vojenského námořnictva za roli, kterou sehráli při řešení havarijní situace.

***

Jen velice málo zúčastněných vědělo o úloze Pitta a Giordina při záchraně plavidla a všech jeho cestujících i posádky. Ve chvíli, kdy se novináři konečně dověděli, že muž, který měl lví podíl na záchraně dvou tisíc lidí z *Emerald Dolphinu*, se podstatným způsobem podílel i na vyzdvižení *Golden Marunu*, byli Pitt i

Giordino již dávno pryč. Přímo z přistávací plochy na palubě mateřské lodi *Alfred Aultman* je totiž vyzvedla helikoptéra NUMA.

Veškeré pokusy novinářů vystopovat Pitta za účelem interview selhaly. Skoro to vypadalo, jako by se propadl do země.

Část třetí

TISÍC LET STARÁ STOPA

31. ČERVENCE 2003
JEZERO TOHONO, NEW JERSEY

Jezero Tohono se nachází mimo hlavní turistickou oblast v New Jersey. Na jeho březích také nejsou žádné chaty. Prostírá se vlastně na soukromém pozemku vlastněném společností Cerberus Corporation a je k trvalé dispozici pouze jejím čelním představitelům. Prostí zaměstnanci mohou využívat k rekreaci jiné jezero, asi padesát kilometrů vzdálené. Jelikož je celá oblast dost opuštěná, nestojí tu ani ploty. Jediným bezpečnostním opatřením je zamčená brána asi osm kilometrů před jezerem na cestě, která se vine mezi nízkými pahorky a hustými lesy, aby nakonec vyústila před pohodlnou trojpodlažní srubovou chatou. Chata je obrácená průčelím k jezeru a patří k ní přístaviště s loděnicí, kde je uschováno několik kánoí a veslic. Motorové čluny na jezeře povoleny nejsou.

Fred Ames mezi ředitele Cerberus Corporation nepatřil. Nebyl ani nižším zaměstnancem společnosti, pouze jedním z místních lidí, kteří nedbali na nápisy Zákaz vstupu a klidně chodili k jezeru rybařit. Nyní se usadil za řadou stromů lemujících břeh. Ve vodě tu plavali okouni velkohubí, které málokdo lovil, a tak tomuto starému rybářskému profesionálovi opravdu netrvalo dlouho a už před polednem měl několik tří až pětikilových úlovků. Právě se ve svých vysokých rybářských botách chystal vstoupit do vody a znovu nahodit, když si všiml, že na molu pro čluny zastavila velká černá limuzína. Vystoupili z ní dva muži a vytáhli rybářské náčiní, zatímco jejich řidič stáhl na vodu jednu z vedle ležících loděk.

Na hlavouny z ředitelství společnosti, pomyslel si Ames, je dost zvláštní, že nepoužili přívěsný motor. Namísto toho se jeden z nich dal do veslování, až dojeli doprostřed jezera. Odtamtud již nechali loď volně snášet. Uvázali na vlasce třpytky a začali nahazovat. Ames

se stáhl kousek zpátky do lesa, kde si rozhodl uvařit na Colemanově vařiči kávu a přečíst si knížku, než oba rybáři ze společnosti zase zmizí.

Muž, který seděl ve středu člunu a prve vesloval, měl skoro sto osmdesát centimetrů a na šedesátníka měl docela vypracovanou figuru. Vlasy měl rudohnědé, beze stopy šedin, v obličeji byl opálený. Všechno, každý jeho drobný rys jako by vytesal z mramoru antický sochař. Hlava, brada, nos, uši, paže, stehna, ruce i nohy, to vše mělo naprosto dokonalé proporce. Oči měl téměř modrobílé, podobně jako pes husky, nebyly však nikterak pronikavé. Jeho mírný pohled byl často omylem považován za vřelý a přátelský, zatímco ve skutečnosti byl natolik zkoumavý, že vlastně doslova porcoval každého, kdo se ocitl v jeho dosahu. Všechny jeho pohyby veslování, vázání třpytky a pak i nahození byly precizní, vypočítané, bez jediného zbytečného gesta.

Curtis Merlin Zale byl perfekcionista. Nezůstalo v něm vůbec nic z chlapce, který kdysi pochodovával mezi kukuřičnými lány za svými povinnostmi. Když mu zemřel otec, přestal ve svých dvanácti letech navštěvovat školu, aby mohl pracovat na rodinné farmě, a od té doby se vzdělával sám. Když mu bylo dvacet, byla jejich farma největší v kraji, a tak najal správce, aby se o ni pro jeho matku a tři sestry staral.

S prohnaností, bystrostí i neústupností zfalšoval své školní záznamy a dal se přijmout na nejprestižnější obchodní školu v Nové Anglii. Zale měl sice nedostatky v základním vzdělání, ale byl obdařen inteligencí a fotografickou pamětí. Studia ukončil s vyznamenáním a dosáhl dokonce doktorátu v ekonomii.

Od té doby jeho život probíhal podle ustálených pravidel: založit společnost, vybudovat ji, až byla nesmírně úspěšná, a pak ji prodat. Když mu bylo osmatřicet, byl devátým nejbohatším Američanem s odhadovaným majetkem v řádu miliard dolarů. Pak se mu podařilo koupit nepříliš prosperující těžařskou společnost, která však měla v celé zemi včetně Aljašky spoustu pronajatých nemovitostí. O deset let později spojil tuto firmu s jednou starou chemickou společností. Výsledkem byl obrovský konglomerát, který pojmenoval Cerberus.

Curtise Merlina Zalea vlastně nikdo neznal. S nikým se nepřátelil, nenavštěvoval večírky, nepřijímal společenské funkce ani se nikdy neoženil a nezplodil děti.

Jeho jedinou láskou byla moc. Kupoval si a zase prodával politiky, jako by to byli čistokrevní psi. Byl naprosto bezohledný, tvrdý a chladný jako doba ledová. Dosud žádnému z jeho obchodních soupeřů se nepodařilo zaznamenat úspěch. Většinou končili jako poražené, zlomené oběti špinavého a zrádného boje, sahajícího daleko za hranice obchodní etiky.

Jelikož byl značně prohnaný a opatrný, neobjevil se nikdy ani náznak podezření, že by snad Curtis Merlin Zale dosáhl svých úspěchů díky vydírání nebo vraždám. Kupodivu, žádného z jeho obchodních společníků, novinářů ani soků dosud nenapadlo pozastavit se nad smrtí těch, kdo s ním někdy zkřížili zbraně. Mnoho lidí, kteří mu stáli v cestě, zemřelo ze zdánlivě přirozených příčin na srdeční záchvaty, rakovinu či na jiné běžné nemoci. Pár jich skončilo při nehodách v autě, při přestřelce či utopením. Několik jich jen prostě zmizelo. Nikdy však nezůstala jediná stopa, která by vedla k Zaleovu prahu.

Curtis Merlin Zale byl chladnokrevný sociopat bez náznaku svědomí. Dokázal zabít třeba i dítě, a to stejně lehce jako zašlápnout mravence.

Nyní upřel modrobílé oči na šéfa své bezpečnostní služby, který se nešikovně pokoušel uvolnit strunu z navijáku. „Zdá se mi krajně podivné, že všechny tři poslední životně důležité projekty, pečlivě naplánované a prozíravě připravené i za pomoci počítačové analýzy, skončily neúspěchem.“

Na rozdíl od typických Asiatů si James Wong nikdy neosvojil neproniknutelný výraz. Na příslušníka své rasy poměrně velký bývalý major zvláštních sil byl však vysoce disciplinovaný a uměl se pohybovat stejně rychle a smrtelně nebezpečně jako černá mamba zkřížená se zmijí útočnou. Byl šéfem Zaleova oddělení špinavých triků a násilného vymáhání zvaného Zmije.

„Ty události se prostě vymkly naší kontrole,“ řekl, plný vzteku nad motaninou na navijáku. „Akce s *Emerald Dolphinem* selhala, když se zničehonic objevila ta loď s vědci z NUMA, kterým se

nakonec dokonce podařilo k vraku potopit a prozkoumat ho. Pak, když jsme jejich výzkumný tým unesli, se jim podařilo uniknout. A teď se, aspoň podle mých zdrojů, o záchranu *Golden Marunu* znova zasloužil personál NUMA. Rozlézají se všude jako mor.“

„Jak mi to vysvětlíte, pane Wongu? Je to přece oceánologická agentura, tedy nikoli vládní, vojenské, špionážní nebo vyšetřovací oddělení. Měli by se tedy zajímat o mořský výzkum. Jak je možné, že jsou schopni narušit akce, plánované a realizované těmi nejlepšími profesionálními žoldáky, jaké je možné za peníze koupit?“

Wong odložil prut s navijákem. „Takovou houževnatost jsem u organizace NUMA předvídat nemohl. Byla to prostě smůla.“

„Já se s podobnými chybami jen tak lehce nesmiřuju,“ pronesl Zale nevýrazným tónem. „Takzvané náhodné komplikace bývají většinou plodem špatného plánování, chyb či neschopnosti.“

„Nikdo toho selhání nelituje víc než já,“ ujišťoval ho Wong.

„Za zvlášť znepokojivou považuju navíc tu bláznivou leteckou akrobacii Omo Kanaie v New Yorku. Pořád ještě nechápu, proč obětoval historický aeroplán za pokus sestřelit letadlo plné dětí. Kdo tu akci vůbec povolil?“

„Rozhodl se k ní sám, potom co narazil na Pitta. Jednal v souladu s vašimi pokyny, podle nichž musí být eliminováni všichni, kdo představují překážku našim plánům. Navíc tu samozřejmě hrála roli i skutečnost, že se na palubě toho letadla nacházela Kelly Eganová.“

„Jaký byl důvod k jejímu odstranění?“

„Mohla by Kanaie poznat.“

„Máme štěstí, že ho policie nedokáže vystopovat ke Zmijím a následně k Cerberus Corporation.“

„To se jim nikdy nemůže podařit,“ slíbil Wong. „Použili jsme dostatečné množství maskovacích opatření, takže jsme zaručeně navždycky zakryli své stopy – podobně jako ve stovkách dalších akcí na ochranu vlastní základny.“

„Já bych přece jen postupoval jinak,“ odtušil ledově Zale.

„Záleží ale na výsledku,“ odporoval Wong. „Eganovy motory teď už nikdo nebude považovat za seriózní alternativu, přinejmenším do doby, než skončí průzkum *Emerald Dolphinu* a *Golden Marunu*, a

to bude trvat minimálně rok. A navíc teď, když je po smrti, patří vzorec toho superoleje Slick 66 vám.“

„Samozřejmě za předpokladu, že se mi dostane do rukou.“

„To už je vlastně jisté,“ odpověděl sebevědomě Wong. „Předal jsem Kanaiovi příslušné rozkazy a ten se tentokrát už neodváží selhat.“

„Co Josh Thomas? Ten to nikdy nevzdá.“

Wong se zasmál. „Ten starý ochmelka nám předá vzorec oleje velice, velice brzo, to slibuju.“

„Zdáte se nějak sebejistý.“

Wong přikývl. „Kanai zaimprovizoval a provedl poměrně riskantní tah, při kterém unesl Kelly Eganovou z *Golden Marunu*. Předtím ovšem zařídil potopení té ponorky. Teď právě Kelly veze letadlem do domu jejího otce v New Jersey.“

„Kde ji bude před očima Thomase mučit tak dlouho, dokud mu složení toho oleje neprozradí.“

„Ten plán sice není zrovna geniální, ale rozhodně je nejplodnější.“

„Co stráže v okolí farmy?“

„Našli jsme způsob, jak mezi nimi proniknout a nevyvolat poplach.“

„Kanai má štěstí, že jste ho povolal zpátky ještě předtím, než jeho muži a lodě vyletěli na ostrovech Kermadec do povětří.“

„Potřeboval jsem ho tady z jiných důvodů.“

Zale zůstal chvíli tiše sedět a teprve pak se ozval. „Přeju si celou tu záležitost vyřešit jednou provždycky. Naše plány se musí uskutečnit bez vnějších zásahů. Žádné další selhání už není přípustné. Možná bych měl sehnat někoho, kdo dokáže řídit operace Zmijí bez komplikací.“

Než mohl Wong zareagovat, Zaleův prut se náhle prudce prohnul, jak se do návnady zakousla ryba. Rozrazila hladinu, ale vzápětí se opět ponořila. Byl to okoun a mohl vážit dobře tři a půl kila. Oba muži mlčeli, zatímco Zale postupně okouna vodil sem a tam, až ho nakonec unavil a začal přitahovat ke člunu. Když se ocitl na dosah, Wong ho zachytil podběrákem a vytáhl z vody. Zadíval se, jak se mu plácá u nohou.

„Pěkný úlovek,“ polichotil Zaleovi.

Nejvyšší ředitel Cerberus Corporation měl ve tváři spokojený výraz, když z huby okouna vyvlékal háček na červenobílé třpytce. „Stará dobrá návnada Bassarino, ta nikdy nezklame.“ Tuto třpytku však znovu nenahodil. Místo toho se začal přehrabovat v krabici s rybářským náčiním předstíraje, že hledá nějakou jinou. „Slunce je už dost vysoko. Myslím, že zkusím Winnow.“

Wongovou hlavou probleskло varovné světlo. Pohlédl Zaleovi do očí a snažil se uhodnout jeho myšlenky. „Chcete tím naznačit, že na šéfa Zmijí už nejsem vhodný?“

„Myslím, že někdo jiný by mohl v budoucnu řídit celé oddělení k poněkud výraznějším výsledkům.“

„Dvanáct let jsem vám sloužil naprosto loajálně,“ pronesl tiše, ale hněvivě Wong. „Copak to nic neznamená?“

„Věřte mi, jsem vám za to vděčný.“ Náhle Zale ukázal někam k hladině za Wongem. „Bere vám.“

Wong se prudce otočil. Příliš pozdě si uvědomil, že strunu má vlastně stále ještě zamotanou na navijáku, takže nemá ani nahozeno. Zale však z krabice s rybářským nářadím bleskově vytáhl stříkačku, zabodl jehlu do Wongova krku a stiskl píst.

Jed účinkoval okamžitě. Než se Wong zmohl na odpor, zmocnila se ho celková otupělost, rychle následovaná smrtí. Skácel se na dno člunu, s očima do široka rozevřenýma a s ochablým tělem.

Zale mu zapátral na zápěstí po pulsu, a když žádný nenašel, uvázal mu kolem kotníků lano, na kterém byla připevněna kotva, velká plechovka plná betonu. Pak hodil kotvu přes palubu a Wongovo tělo strčil za ní. Bez pohnutí ještě chvíli pozoroval hladinu, dokud z hlubin nepřestaly unikat bubliny vzduchu.

Na dně loďky sebou stále ještě mrskala chycená ryba, ale viditelně jí ubývaly síly. Zale ji vzal do ruky a hodil zpátky do vody, aby se připojila k Wongovi.

„Omlouvám se, můj příteli,“ zamumlal s pohledem upřeným na zelenou hladinu, „ale jedno selhání plodí další. Když ti otupí smysly, je čas na výměnu.“

***

Fred Ames začínal být netrpělivý. Vydal se tedy opatrně k jezeru, i když se stále držel ve skrytu lesa. Jakmile dorazil až k vodě, pohlédl přes hladinu na osamělého rybáře, opírajícího se do vesel a směřujícího zpět k čekající limuzíně.

„To je zvláštní," zamumlal sám pro sebe. „Byl bych přísahal, že v tom člunu byli dva lidi."

***

Členové reorganizovaného týmu Zmijí, nyní pod vedením Omo Kanaie, zaznamenávali časy výměny stráží na Eganově farmě, až se jim podařilo odhalit dobu, kdy vraty projede nová směna, zatímco původní se odebere domů. Pomocí leteckého videozáznamu pak sledovali pohyb strážných až k jejich utajeným stanovištím. Dalším krokem bylo proniknutí do hlídaného prostoru. K tomu použili převlek za okresního šerifa a automobil, maskovaný jako hlídkové policejní vozidlo. Poté, co zabili nic netušící strážné na příjezdové cestě, vstoupili pohodlně do domu a zajali Joshe Thomase, načež svolali další strážné ke schůzce, na níž chtěli údajně probrat nový zabezpečovací program.

Jakmile všichni strážní dorazili do domu, byli bez okolků zastřeleni a jejich těla byla naházena do sklepa pod stájí.

Když na nedaleké letiště dorazil v soukromém letadle Cerberus Corporation Omo Kanai, naložil omámenou Kelly do kufru čekajícího auta a vyrazil k farmě jejího otce, obsazené nyní týmem žoldáků. Tam odnesl Kelly hlavním vchodem dovnitř, kde ji složil na podlahu přímo před Joshem Thomasem. Ten seděl v křesle u stolu, spoutaný a s roubíkem v ústech.

Thomas se pokusil vyprostit z pout, mumlaje přitom nesrozumitelné kletby. Tím vším jen vyvolával smích pěti mužů, kteří s ním byli v místnosti. Ti již odložili uniformy falešných šerifových zástupců a navlékli se do černých pracovních obleků.

„Šlo všechno hladce?" otázal se Kanai.

Hromotluk, který čněl do výšky zhruba sto pětadevadesáti centimetrů a vážil téměř sto padesát vypracovaných kilo, kývnutím přisvědčil. „Všichni ti Eganovi hlídači nebyli nic moc. Toho falešného šerifa spolkli i s navijákem."

„Kde jsou teď?"

„Postarali jsme se o ně.“

Kanai zaznamenal úsměvem pokřivený obličej svého zdatného kolegy, v jehož zjizvené tváři se vyjímal zlomený nos, mezera po chybějících předních zubech i ucho tvaru květáku, a spokojeně přikývl. „Odvedli jste dobrou práci Darfure,“

Zpod husté černé hřívy zableskl pár zlověstných tmavých očí. Kanai spolupracoval s Darfurem už celou řadu let od jejich prvního setkání u příležitosti likvidace jedné teroristické skupiny účinkující za hranicemi Íránu. Mohutný Arab nyní pokynul směrem k Thomasovi.

„Můžete se sám přesvědčit. Nemá na sobě jedinou známku násilí a přitom věřím, že je natolik zpracovaný, že vám poví všechno, co si jenom budete přát.“

Kanai pohlédl na Thomase a zaznamenal jeho zmučený výraz, vypovídající o předchozím bití. Nepochyboval, že Darfur starému vědci zlomil přinejmenším několik žeber. Všiml si zlosti ve starcových očích, když uviděl Kelly, ležící před ním na zemi, nadopovanou a v polovědomí. Kanai se na Thomase usmál, přistoupil blíž a prudce kopl Kelly do břicha.

Ve tváři se jí objevila bolestná grimasa, vydralo se z ní zasténání a s chvěním víček otevřela oči.

„Vzbuďte se, slečno Eganová. Je na čase přesvědčit tady pana Thomase, aby nám pověděl vzorec toho oleje.“

Kelly se stulila do klubíčka, přitiskla si ruku na žaludek a zalapala po dechu. Cítila bolest, jakou ještě nepoznala. Kanai byl expert, který věděl, kam přesně má špičkou boty namířit, aby způsobil co největší bolest. Asi za minutu se s námahou zvedla na lokti a upřela pohled na Thomase. „Neříkej téhle sebrance nic, Joshi.“

Dál se nedostala. Kanai jí vyrazil dech, jak ji kopl do krku, a pak jí nohou přitiskl hlavu ke koberci. „Jste tvrdohlavá mladá dáma,“ pronesl chladně. „Vy máte ráda bolest? Protože té si určitě užijete.“

Vtom do místnosti vstoupil jeden z Kanaiových mužů, v ruce vysílačku. „K přední bráně se blíží nějaké auto. Máme je zastavit?“

Kanai se na okamžik zamyslel. „Raději je pusťte dovnitř a zjistěte, kdo to je, než abyste jim odmítli vstup a vzbudili podezření.“

***

„Oukej, náčelníku,“ pronesl Giordino se zívnutím. Stále ještě cítil únavu po tom spěšném letu z Miami. „Jakpak asi hodláš otevřít vchod do hradu?“

„Jenom vyťukám příslušný kód,“ odpověděl Pitt sedící za volantem staré dodávky Ford, kterou si vypůjčili od obchodního zástupce firmy, jež vyrábí zařízení pro farmy.

„Znáš ho?“

„Ne.“

„A to mě sem táhneš necelou hodinu potom, co jsem tě zachránil z *Golden Marunu*, jenom na základě nějakého pitomého tušení, že Kanai odvezl Kelly do laboratoře jejího otce, a přitom ani neznáš vstupní kód?“

„Jaké by mohlo být lepší místo k tomu, aby z ní a z Joshe Thomase vytáhli nějakou informaci? Vzorec toho oleje musí být přece schovaný někde v laboratoři.“

„Jakou geniální fintu tedy použiješ, abychom se dostali dovnitř?“ otázal se Giordino s pohledem upřeným na masivní vrata a vysokou zeď.

Pitt neodpověděl, vyklonil se z okna a namačkal několik čísel. „To bude muset stačit. I když Kelly měla ještě dálkové ovládám s jiným kódem.“

„Předpokládejme, že Kanaiovi a jeho bandě se opravdu podařilo překonat bezpečnostní systém a přemoct stráže. Co tě vede k přesvědčení, že nám otevřou vrata?“

„Protože jsem prve vyťukal slovo Cerberus.“

Giordino zvedl oči k nebi. „Kdybych měl třeba jenom gram zdravého rozumu, tak bych právě teď vystoupil.“

Pittovy zelené oči hleděly na svět pochmurně. „Jestli jsem se zmýlil, tak jsme sem jeli zbytečně a Kelly jsme nadobro ztratili.“

„My ji najdeme,“ pronesl Giordino statečně. „Nepřestaneme hledat, dokud ji nenajdeme.“

Už chtěli skoro odjet, když se veliká vrata začala pomalu otvírat.

„Zdá se, že jsme trefili do černého,“ pronesl Pitt s uspokojením.

„Uvědomuješ si samozřejmě, že na nás nejspíš budou čekat v záloze, aby nás rozstříleli na kousky.“

Pitt zařadil rychlost a projel dovnitř. „Jsme přece taky ozbrojeni.“

„Och, jistě. Ty máš starodávný kolt pětačtyřicítku a já mám šroubovák, který jsem našel v přihrádce na rukavice. A proti nám jsou chlápci, kteří jsou ověšeni útočnými zbraněmi.“

„Třeba se k něčemu dostaneme cestou.“

Pitt projížděl zemědělskou krajinou až k vinici, kde zpomalil. Čekal, že se před ním každou chvíli objeví barikáda. Tak se také stalo a vedle ní vystoupil jeden z Kanaiových mužů. Měl na sobě uniformu strážného. Přistoupil k autu a naklonil se okénkem dovnitř, s útočnou puškou pověšenou na prsou. „Co pro vás můžu udělat, pánové?“

„Kde je Gus?“ otázal se nevinně Pitt.

„Volal, že je nemocný,“ odpověděl strážný. Očima pátral po zbraních, a když v kabině žádné neobjevil, viditelně se mu ulevilo.

„Jak se má jeho dcerka?“

Strážnému kousek povyskočilo obočí. „Je zdravá, aspoň co jsem slyšel naposledy.“

Jeho řeč náhle přerušil Pitt. Chytil za hlaveň starý kolt, až dosud ukrytý pod pravým stehnem, rozmáchl se jím nad volantem a udeřil strážného doprostřed čela. Ten jen zakoulel očima a hlava i ramena mu zmizely pod úrovní okénka.

Falešný hlídač ještě ani nedopadl na zem a už se ho Pitt s Giordinem chopili a odtáhli ho k vinici. Tam vklouzli do velikého vykotlaného kmene a pak sestoupili po osmi schodech dolů, do podzemní kontrolní místnosti stráží. Na jedné stěně tu bylo dvacet monitorů, jejichž kamery prohlížely terén jak vně, tak i uvnitř domu. Pitt zůstal překvapeně zírat, když na jedné obrazovce uviděl svázaného Thomase a Kelly, jak se bolestí svíjí na zemi. Pocítil vztek, když viděl její utrpení, ale i úlevu z toho, že je dosud naživu a pouhých pár set metrů daleko. Nikdo z pěti příslušníků Zmijí v oné místnosti zjevně ani netušil, že je někdo pozoruje.

„Našli jsme ji!“ vyrazil Giordino radostně.

„Je pořád ještě naživu,“ dodal Pitt a pomalu v něm narůstal hněv. „Ale vypadá to, že ta verbež jí dává pořádně zabrat.“

„Stejně bychom se ale na ně neměli vrhnout jako sedmá kavalerie u Little Big Hornu,“ nabádal Giordino. „Pomocí toho monitorovacího systému můžeme odsud přehlédnout celou farmu i obytný dům a zjistit, kde jsou rozmístěni zbývající Kanaiovi muži.“

„Budeme si muset pospíšit. Určitě čekají, že jim tenhle chlápek o nás podá zprávu.“

Giordino se posadil k ovládacímu panelu, zatímco Pitt našel černé útočníkovo oblečení, které si odložil, když se převlékal do uniformy původního Eganova strážného. Pitt pohlédl na nehybné tělo a zjistil, že má podobnou postavu jako on. Rychle se svlékl a natáhl na sebe černé kalhoty a svetr. Boty mu sice byly dost těsné, ale přece jen se mu podařilo do nich vklouznout. Nakonec si natáhl přes hlavu i krk lyžařskou masku.

„Tihle chlapi se nezdráhají ani vraždit,“ poznamenal Giordino, když na jednom monitoru objevil těla Eganových strážných, narovnaná jako pytle zrní ve sklepě pod stájí. Nyní přepínal z jedné kamery na druhou a hledal zbývající Kanaiovy muže. „Kromě těch pěti v domě jsem našel už jenom dva další muže. Jeden hlídá zadní dveře, odkud je vidět na řeku, a druhý stojí u stáje.“

„To znamená, že dohromady jich je osm včetně našeho přítele zde.“

„Takže nastal čas zavolat posily.“

Pitt pokynul ke třem telefonům na polici. „Uvědom šerifovu kancelář, vysvětli jim situaci a požádej je, ať sem pošlou přepadovku.“

„A co ty? K jakému vystoupení se chystáš?“

„V tomhle oblečení mě budou považovat za jednoho z nich,“ vysvětloval Pitt. „Neuškodí mít uvnitř přítele, až to vypukne.“

„Co mám dělat já?“ chtěl vědět Giordino.

„Zůstaň tady, monitoruj situaci a naváděj přepadový tým.“

„Co jestli Kanai zavolá a zeptá se, kam se poděli cestující z našeho auta?“

„Budeš improvizovat. Řekneš mu, že to byli dva obchodní zástupci s umělým hnojivem a že ses o ně postaral.“

„Jak se chceš dostat odsud do domu?“

„Tahle vinice se táhne až skoro ke stavení. Proplížím se ke vchodu a schovám se za sloupy v průčelí. Nejhorší bude přeběhnout trávník.“

„Jenom nás nezatáhni do nějaké další pěkné šlamastyky, Stanley,“ pronesl Giordino s náznakem úsměvu.

„Slibuju, že budu hodný, Ollie.“

Giordino se otočil zpět k monitorům a Pitt se vydal po schodech vzhůru, do starého dutého kmene a pak ven na vinici.

V Pittově mysli se svářily dva pocity – jednak strach, že nestačí Kelly zachránit dřív, než na ní opět zapracují Kanaiovi rváči, a jednak čirá touha po pomstě. Připadalo mu mimochodem zatěžko uvěřit, kolik mrtvých těl již zůstalo ležet ve stopách Cerberus Corporation a její zabijácké bandy Zmijí, a marně se ptal sám sebe – proč? Kvůli zisku? Touze po moci? Nikdo přece nežije dost dlouho, aby si takovouhle mizernou odměnu doopravdy stačil užít. Podle Pittova názoru to bylo čiré šílenství.

Shrben pod úroveň horních větví se rozběhl mezi řadami révy, s botami bořícími se do měkké půdy. Od bezvědomého příslušníka Zmijí si automatickou pušku nevzal, protože z pušky střílel jen málokdy a navíc se raději pohyboval nalehko. Měl tedy u sebe pouze svůj starý kolt a k němu dva rezervní zásobníky. Letní den byl docela teplý a vlhký a on se uvnitř lyžařské masky začínal docela pěkně potit. Obával se však masku sundat, protože příslušníci Zmijí ji prostě nosili neustále a on nechtěl vypadat podezřele.

Uběhl přes sto metrů, čímž se dostal až na kraj vinice nedaleko předního vchodu do domu. Před ním byl teď jen úzký pruh pečlivě sestříhaného trávníku. Nacházel se mimo dohled strážných u stáje i u zadních dveří, avšak pohybovat se v patnáct metrů širokém otevřeném prostoru bez toho, že by byl zevnitř domu spatřen, bylo spíš spoléháním na neviditelnost nežli snahou o nenápadné chování. Pohlédl do oken a v jednom zaznamenal pohyb. Znamenalo to, že jakmile vykročí z úkrytu vinice, uvidí ho.

Mezi ním a prvním sloupem krytého vchodu do domu bylo stále patnáct metrů otevřeného travnatého prostranství ozářeného jasným sluncem. Přesunul se podél kraje vinice, až byly jeho pohyby začleněné závěsy na oknech. Náhlý pohyb by mohl nicméně přivolat

pozornost, a tak se k domu vydal velice pomalu. Přitom pozorně vyhlížel strážného za domem. Pohyboval se zvolna, krok za krokem, jako když se kočka blíží k ptáčkovi, který právě tahá ze země žížalu.

Ke krytému vchodu vedlo pět dřevěných schodů. Pitt se po nich kradmo, potichu vydal, s obavami, aby některý nezavrzal. Naštěstí se tak nestalo. V několika vteřinách se již tiskl zády ke zdi domu za nejbližším rohem, půl metru od velkého arkýřového okna vedoucího do obývacího pokoje. Složil se k zemi a odplazil se pod oknem na jeho opačnou stranu, kde se znovu mohl zvednout a přiblížit k hlavním dveřím. Pomalu pootočil knoflíkem v jednom křídle a dveře opatrně pootevřel. Ve foyer nikdo nebyl, a tak jako stín vklouzl dovnitř.

Z předsíně však do obývacího pokoje nevedly dveře, vcházelo se tam klenutým průchodem. Vedle něho stál na podstavci květináč, ze kterého vyrůstala malá tropická rostlina. Pitt ho využil jako kryt a zpoza něj nahlédl do pokoje ne letmo a rychle, ale pomalu a pořádně, aby si zapamatoval, kde se kdo nachází.

Josh Thomas, krvácející z ran na čele, uších a nosu, seděl uprostřed místnosti zhroucený v křesle, ke kterému byl připoutaný. V Omo Kanaieovi Pitt poznal pilota rudého fokkeru. Seděl uprostřed velkého koženého sofa, nedbale se opíral o opěradlo a klidně pokuřoval doutník. Dva příslušníci Zmijí, oba v černém, stáli po obou stranách krbu, se zbraněmi připravenými k výstřelu. Další se tyčil vedle Thomase a v ruce svíral nůž, který byl jen několik centimetrů od očí zajatce. Pátý terorista byl obr a jednou rukou držel bránící se Kelly za vlasy ve vzduchu tak, že měla nohy několik centimetrů nad kobercem. Z úst jí však nevycházel křik, jen tiché, agonické úpění.

Pitt se na okamžik stáhl zpět. Napadlo ho, jestli ho Giordino vidí na monitoru. Myšlenka, že by prostě nakráčel do pokoje, vyzval přítomné „Tak dobře, vy hajzlové, chytněte se stropu“ a dožil se pak pokročilejšího stáří, byla poněkud směšná. Muži v místnosti by se v případě takového šílenství ani nerozmýšleli a na místě by do něj vyvrtali přinejmenším sto děr. Strávili totiž celá léta tím, že se učili zabíjet, a zaručeně by neváhali ani zlomek vteřiny. Zabíjení bylo pro tyto muže stejnou přirozeností jako třeba čištění zubů. Naopak Pitt se

musel nejprve smířit s myšlenkou, že bude nucen vystřelit na lidskou bytost. Ačkoli už párkrát zastřelil protivníka v sebeobraně, v žilách mu chladná krev nekolovala. Musel se na tu zkoušku připravit a obrnit se pomyšlením, že svým činem zachrání životy Joshe Thomase a Kelly Eganové. To však pouze za předpokladu, že bude úspěšný. V každém případě to byly venkoncem chmurné představy.

I když měl na své straně okamžik překvapení, protože alespoň chvíli po vstupu do místnosti ho v černém oblečení příslušníka Zmijí nikdo nebude podezírat, napadlo ho, že by bylo bezpečnější vypálit ze skrytu za květináčem, kde by byl stále alespoň zčásti neviditelný. Tím, že by únosci hned nevěděli, odkud střelba vychází, by se zpomalily jejich reakce o několik dalších vteřin. Mohl by si tedy vybrat cíle podle pořadí důležitosti.

Vzápětí to zavrhl. Tímto způsobem mohl totiž dostat maximálně dva nebo tři, ale zbývající by ho zaručeně zahrnuli střelbou ještě dřív, než by úkol dokončil. Dále tu existovalo nebezpečí, že by záplava kulek zasáhla také Thomase či Kelly. Jedinou možností bylo počkat, než dorazí přepadovka. Odložil tedy potají kolt za květináč, nenápadně vešel do pokoje a tam zůstal beze slova stát. Zpočátku Pitta nikdo ani nezaznamenal. Všichni se soustředili výlučně na Kelly, která stále zápasila s Darfurem. Z očí jí tekly slzy strašlivé bolesti. Pitt prožíval muka, když tam měl jen tak stát, aniž by se pokusil to mučení přerušit. Odhadoval, že do příjezdu přepadového oddílu chybí ještě nějakých pět minut, avšak vydržet tuto dobu v nečinnosti a přihlížet, jak Thomas a Kelly trpí, to prostě nedokázal.

Proto klidným hlasem oslovil Kanaie: „Řekněte tomu tlouštíkovi, ať ji pustí.“

Kanai udiveně zvedl obočí a pohlédl na Pitta. „Co jste to říkal?“

„Povídal jsem, abyste řekl tomu tlustému vandrákovi, ať dá své špinavé ruce pryč od té dívky.“ S těmito slovy si stáhl lyžařskou masku z obličeje.

Všichni příslušníci Zmijí v místnosti okamžitě poznali, že není jedním z nich, zvedli zbraně a namířili mu na prsa.

„Vy!“ zamumlal Kanai překvapeně. „Počkejte!“ vykřikl vzápětí. „Nezabíjejte ho. Ještě ne.“

Kelly na okamžik zapomněla na své utrpení a omráčeně na Pitta zírala. „Ne, ne, neměl jsi sem chodit!“ vyhrkla mezi zaťatými zuby.

„Zemřete, Kanaii,“ ozval se mrazivě Pitt, „jestli ji ten grázl okamžitě nepustí.“

Kanai na Pitta pobaveně pohlédl. „Och, skutečně? A kdopak mě zabije? Vy?“

„Každou chvíli sem dorazí přepadový oddíl. A jediný způsob, jak se odsud dostat, je po cestě. Jste v pasti.“

„Jistě mi prominete, pane Pitte, ale já vám nevěřím.“ Potom však přece jen krátce pokynul hlavou k obrovi. „Postav dámu na nohy, Darfure.“ Poté však opět upřel pozornost na Pitta. „Vy jste zabil jednoho z mých mužů?“

„Ne,“ odpověděl Pitt. „Jenom jsem toho hlídače v bezpečnostním centru omráčil a vypůjčil si jeho oblečení.“

„Mám s vámi otevřený účet, pane Pitte. Souhlasíte?“

„Jestli mám mluvit za sebe, pak bych měl spíš dostat medaili, že jsem překazil vaše hnusné plány. Vy i vaši přátelé patříte nejspíš ještě tak do jurského bahna.“

„Vaše smrt bude pomalá a velice bolestivá.“

A bylo to. Kanai nehodlal Pitta usmrtit nijak rychle. Podle zabijákových představ bylo to pomalé umírání vlastně odplata. Pitt si plně uvědomoval, v jak ošidné pozici se nachází. Co si asi myslel Giordino, když sledoval celou scénu na monitoru? Zákon se určitě blíží. Tím si byl jist. Jediná otázka zněla kdy? Musí tedy co nejvíc zdržovat.

„Nevyrušil jsem vás, když jsem se k vám připojil?“ otázal se nevinným tónem.

Kanai na něj zamyšleně pohlédl. „Právě jsem měl přátelskou diskusi se slečnou Eganovou a panem Thomasem ohledně práce doktora Egana.“

„Zase ta stará písnička ohledně vzorce oleje,“ prohodil trochu pohrdavě Pitt. „Jak přízemní, Kanaii. Zdá se, že všichni lidi v tomhle státě už ten vzorec dávno znají, jenom vy a vaši kamarádi z Cerberus Corporation ne.“

Kanaiovi se trochu rozšířily oči. „Vy máte nějak dobré informace.“

Pitt pokrčil rameny. „Záleží jenom na tom, jak člověk umí naslouchat.“

Kelly přistoupila k Thomasovi. Vytáhla mu roubík a setřela mu svetrem krev z obličeje. Přitom na chvíli odhalila podprsenku. Thomas na ni otupělýma očima pohlédl a zamumlal své díky. Hromotluk Darfur se teď přesunul za Pitta a upřel na něj pohled kojota, kterému se podařilo zahnat králíka do rokle.

„Vy nakonec budete vlastně ještě naším požehnáním,“ oslovil ho Kanai. Pak se obrátil na Kelly. „Tak, slečno Eganová, teď mi laskavě řekněte chemický vzorec oleje, nebo tomuto muži vpálím kulku do kolene, pak do lokte a nakonec mu ustřelím uši.“

Kelly zmučeně pohlédla na Pitta. To byla pro ni ta poslední rána. Když teď Kanai hrozil jak Thomasovi, tak Pitttovi, věděla, že nemá dost síly se protivit, a náhle se sesypala. „Vzorec oleje je schovaný v otcově laboratoři.“

„Kde?“ vyptával se Kanai. „Laboratoř jsme už pečlivě prohledali.“ Kelly se už chystala odpovědět, ale Pitt ji přerušil. „Neříkej mu to. Radši všichni zemřeme, než abychom těm vrahounským přátelům Cerberus Corporation otevřeli cestu k bonanze, na kterou nemají nejmenší právo.“

„Dost,“ vyštěkl Kanai. Vytáhl z podpažního pouzdra automat a namířil na Pittovo levé koleno. „Zdá se, že musíme slečnu Eganovou přesvědčit.“

Darfur přistoupil blíž a zastavil se až před Pittem. „Pane, považoval bych za čest, kdybyste mi dovolil na tomhle psovi zapracovat.“

Kanai na velkého muže pohlédl a usmál se. „To byla ode mě opravdu nedbalost. Úplně jsem zapomněl na tvé přesvědčovací schopnosti, příteli. Je tvůj.“

Když se Darfur otočil, aby si opřel pušku o křeslo, Pitt, který prve předstíral strach, se náhle napřímil jako chřestýš a vyrazil proti Darfurovi kolenem. Podařilo se mu kopnout obra do třísla. Měl to být omračující zásah nebo přinejmenším úder, který soupeře znehybní. Pitt se však netrefil přesně a místo genitálií zasáhl naplno oblast tříselného vazu v místě přechodu stehna do podbřišku.

Darfura ten útok překvapil. S bolestným zachrčením se zlomil v pase, ale jen na okamžik. Téměř vzápětí se zase vzpamatoval a zasáhl Pitta oběma rukama jako kladivem do prsou takovou silou, že z něj vyrazil dech a poslal ho přes stůl na koberec. Pitt ještě nikdy takovou ránu nedostal. Namáhavě se zvedl na kolena a bolestně se přinutil nadechnout. Ještě chvíli pokračování takové nakládačky a je z něj kandidát na márnici. Dobře si uvědomoval, že obra nikdy neporazí jen svýma rukama a nohama a že by musel mít svaly jako lodní lana, aby měl alespoň minimální naději obstát. Potřeboval zbraň, jakoukoli. Popadl konferenční stolek, zvedl ho nad hlavu a udeřil jím Darfura přes hlavu tak silně, že se kus nábytku roztříštil. To obrovské monstrum však muselo mít lebku ze železa. Nicméně oči mu začaly trochu plavat a obr se zakymácel. Pitta napadlo, že třeba půjde k zemi, a již se hotovil skočit po zbrani v Kanaiově ruce, ale Darfur jen potřásl hlavou, přejel si ji rukou, znovu zaostřil pohled a opět zaútočil.

Pitt bojoval o svůj život a prohrával. Ve světě boxu se traduje jedna moudrost, která říká, že dobrý malý zápasník nikdy dobrého velkého soupeře neporazí. Přinejmenším ne v čestném boji. Pitt se horečně rozhlížel po něčem, co by mohl na toho giganta hodit. Popadl těžkou keramickou lampu stojící na rohu stolu a oběma rukama ji vrhl kupředu. Narazila na Darfurovo pravé rameno, ale odrazila se od něho jako kus skály od Pattonova tanku. Pitt na něj postupně hodil telefon, vázu a nakonec i hodiny z římsy nad krbem. Jenže stejně tak by po něm mohl metat tenisáky. Ani jeden předmět neměl na Darfurovo mohutné tělo sebemenší účinek.

Pitt zahlédl mrtvý, ledový pohled v jeho očích a pochopil, že obr je celou hrou již unaven. Vzápětí na něj Darfur přes místnost vyrazil jako útočník proti zadákovi. Pitt však byl stále ještě dost svižný; uskočil stranou a nechal ten expresní vlak profičet kolem sebe a s třísknutím narazit do piana. Přiskočil, zvedl stoličku a napřáhl se, že ji roztříští o Darfurův obličej. Ta rána však nikdy nedopadla.

Kelly se zezadu pověsila Kanaiovi na krk, aby ho zpomalila, ten ji však odstrčil a pažbou revolveru zasáhl Pitta do zátylku. Úder sice neposlal Pitta do bezvědomí, ale způsobil mu takovou bolest v hlavě, že se svezl na kolena a na okamžik se mu zatmělo před očima. Jak se

mu pomalu vracelo plné vědomí, zaznamenal někde ve tmě halící jeho okolí Kellyin nářek. Když se mu pohled vyjasnil, uviděl Kanaie, jak jí kroutí ruku tak silně, jako by ji chtěl každou chvíli zlomit. Kelly se mu pokusila vypáčit z ruky zbraň, zatímco on soustřeďoval pozornost na poněkud jednostranný boj mezi Pittem a Darfurem.

Pitt náhle ucítil, že ho Darfur s trhnutím zvedá na nohy, ovíjí paže kolem jeho hrudníku, spojuje ruce a začíná ho tisknout. Vzduch mu pomalu, ale nenávratně mizel z plic, které jako by svíral obrovský hroznýš královský. Ústa měl otevřená dokořán, a přesto do sebe nedokázal dostat ani jedno vdechnutí. Znovu se mu před očima objevil černý závoj a problesklo mu hlavou, že denní světlo již nikdy neuvidí. Cítil, jak mu málem praskají žebra, ale když se nacházel snad již jen poslední dvě vteřiny od okamžiku, kdy to všechno vzdá a dovolí smrti ukončit krutou agónii, uvědomil si, že tlak náhle ustal a paže svírající jeho hrudník povolily.

Jako ve snu uviděl Giordina, jak vešel do místnosti a ranou do ledvin skolil Kanaie. Ten se bolestí na místě složil, pustil z ruky zbraň a uvolnil Kelly ze sevření.

Ostatní členové Zmijí na místě ztuhli a se zbraněmi namířenými na Giordina čekali na Kanaiův příkaz, aby začali střílet.

Darfur na vetřelce chvíli nechápavě hleděl, když ale zaznamenal, že Giordino nemá v rukou zbraň a je o dobrých třicet centimetrů menší, v obličeji se mu objevil pohrdlivý výraz. „Nechte mi ho," pronesl krutým tónem.

V témže okamžiku Pitta pustil a ten se bezvládně složil na koberec. Darfur popošel dva kroky kupředu, popadl Giordina a v medvědím objetí ho zvedl čtvrt metru nad zem. Namísto aby Darfur čněl nad svým soupeřem, hleděli si teď tváří v tvář ze vzdálenosti jen několika centimetrů. Darfur měl stažené rty do ďábelského úšklebku, zatímco Giordinův obličej byl naprosto bez výrazu, ale také bez sebemenší známky strachu.

Když ho Darfur objal nad pasem a jako ocelový svěrák mu přitiskl ruce k tělu, Giordino trhnutím paže uvolnil a zvedl je nad obrovu hlavu. Darfur to ignoroval a dále vyvíjel veškerou svoji sílu, aby z menšího Itala vymačkal život.

Pitt, stále ještě zpola omráčený a trpící velkými bolestmi, se začal plazit přes místnost, lapal po dechu a bolestivě sykal, jak ho zaplavovaly vlny bolesti z pohmožděného hrudníku a hlavy. Kelly skočila Darfurovi na záda a rukama se mu snažila zakrýt oči. Při souboji mu kroutila hlavou střídavě dopředu a dozadu. Darfur ji lehce jednou rukou ze sebe shodil a odmrštil ji, jako by to byla pouhá loutka. Jen co Kelly dopadla na sofa, obr znovu objal Giordina a začal ho tisknout.

Avšak Giordino záchranu nepotřeboval. Skrčil paže a prsty objal Darfurovo hrdlo. Obrovitý násilník si náhle uvědomil, že to je on, kdo se dívá smrti do očí. Jak mu hrozivý tlak bránil dýchat, potměšilý úsměšek na jeho tváři se měnil v grimasu strachu. Jednu chvíli se zoufale pokoušel zaútočit sprškou úderů pěstmi na Giordinovu hruď, poté se snažil odtrhnout sevření ocelových prstů ze svého krku. Giordino byl však nemilosrdný a nedával najevo ani náznak ochabnutí. Udržoval stisk jako neúnavný buldok, zatímco jím Darfur zmítal po celé místnosti jako šílenec.

Pak se najednou ozvalo děsivé zaúpění a Darfur se složil bezvládně k zemi jako poražený kmen dubu. Giordino ležel na něm. Přesně v tomto okamžiku na štěrkové příjezdové cestě zastavila kolona vozidel kanceláře šerifa a nákladních aut přepadové jednotky. Vzápětí již celý dům obklopili těžce ozbrojení uniformovaní muži. Okny byl slyšet rachot přibližujících se helikoptér.

„Vypadneme zadem!“ křičel Kanai na své lidi. Popadl Kelly kolem pasu a začal ji táhnout za sebou z pokoje ven.

„Jestli jí ublížíte,“ ozval se Pitt hlasem jako led, „rozstřílím vás na kousky.“ Viděl, jak Kanai v duchu rychle kalkuluje, jakou má naději uniknout s bránícím se vězněm.

„Nemějte obavy,“ odpověděl Kanai posměšně a odstrčil Kelly přes místnost až k Pittovi. „Prozatím je vaše. Aspoň do doby, než se znova setkáme. A my se setkáme, tím si můžete být jistý.“

Pitt se pokusil ho následovat, ale záhy zjistil, že nemá pohybovou koordinaci, a zapotácel se, až se musel opřít o stolek a počkat, než se mu protrhají pavučiny před očima a bolest poněkud poleví. Teprve za chvíli byl schopen vrátit se do pokoje, kde našel Giordina, jak přeřezává provazy poutající Thomase. Kelly mu zatím

kapesníkem namočeným ve whisky Jack Daniels jemně otírala rány v obličeji.

Pitt pohlédl na Darfura ležícího na zemi. „Je mrtvý?“ Giordino zavrtěl hlavou. „Ne docela. Myslel jsem, že bude výhodnější, když bude žít. Třeba se ho podaří přesvědčit, aby policii a FBI pověděl, co ví.“

„Načasoval sis to jen tak tak, že?“ pronesl Pitt s poněkud vynuceným úsměvem.

Giordino na něj pohlédl a pokrčil rameny. „Vyrazil jsem necelé dvě vteřiny potom, co tě složili. Musel jsem se ale cestou zastavit a postarat se o toho hlídače před stájí.“

„Jsem ti za to vděčný,“ pravil upřímně Pitt. „Nebýt tebe, tak tu teď určitě nestojím.“

„Jistě, moje intervence už začínají být dost fádní.“

Při rozhovoru s Giordinem se člověk prostě musel smířit s tím, že nebude mít poslední slovo. Pitt se tedy raději naklonil nad Thomase, aby mu pomohl vstát. „Jak se cítíte, starouši?“

Thomas se statečně usmál. „Jenom pár stehů a jsem zase jako nový.“

Kelly upřela oči na Pitta, když ji chytil kolem pasu a řekl uznale: „Ty jsi tedy pěkně tvrdá mladá dáma.“

„Utekl?“

„Kanai?“

„Ano, ten.“

„Obávám se, že se mu to podařilo, pokud ho nedohoní šerifovi zástupci.“

„Jeho nedohoní,“ poznamenala poněkud stísněně. „Nenajdou ho. On se ale vrátí a bude zabíjet, aby se pomstil. A jeho šéfové z Cerberus Corporation se nezastaví, dokud ten tátův vzorec nedostanou.“

Pitt se zadíval z okna, jako kdyby v dáli za horizontem po něčem pátral. Když konečně promluvil, vyslovoval potichu, pomalu a váhal nad každou slabikou. „Mám takový divný pocit, že nejdou jenom po vzorci toho oleje.“

***

Bylo pozdní odpoledne. Darfur a další dva příslušníci Zmijí, které Pitt s Giordinem přemohli, dostali pouta, byli naloženi do aut a odvezeni do šerifovy úřadovny, kde je obžalovali z vraždy strážných z Eganovy rezidence. Kelly s Thomasem učinili před šerifovými vyšetřovateli svědeckou výpověď jako první, po nich přišli na řadu Pitt a Giordino. Kelly měla pravdu, když předpovídala, že šerifovi zástupci Omo Kanaie nedohoní. Pitt dokázal sledovat jeho stopy až k vysokým útesům nad řekou Hudson, kde však nalezl jen dlouhý provaz, visící až dolů k vodě.

„Určitě tu na ně čekal člun," poznamenal Giordino.

Pitt chvíli stál se svým přítelem na vyhlídkové terase při okraji útesu a hleděl dolů do vody. Pak pozdvihl pohled přes řeku na zelené kopce a lesy na protějším břehu. Podél newyorského břehu části Hudson Valley se tu rozprostíraly malé vesnice, které proslavil Washington Irwing. „Je zajímavé, jak Kanai pamatuje na všechno, na každou eventualitu."

„Myslíš, že členové Zmijí při vyšetřování promluví?"

„Vlastně na tom ani moc nezáleží," odpověděl pomalu Pitt. „Zmije nejspíš fungují v systému buněk, z nichž žádná neví o jiné a všechny jsou pod přímým velením Kanaie. Řetěz předávání příkazů končí právě u nich. Vsadil bych se, že nikdo z nich ani netuší, že skuteční šéfové sedí v kancelářích ředitelství Cerberus Corporation."

„Zdá se logické, že jsou dost chytří, aby za sebou nenechávali stopy vedoucí k jejich prahu."

Pitt přikývl. „Státní žalobci nikdy nenajdou dost důkazů, aby je mohli odsoudit. Jestli budou vůbec někdy za své zločiny potrestáni, pak to nebude prostřednictvím zákona."

Kelly se k nim blížila po louce od domu k vyhlídce. „Nemáte vy dva hlad?"

„Já mám hlad vždycky," odpověděl s úsměvem Giordino.

„Připravila jsem takovou lehkou večeři a Josh mezitím namíchal pití. Udělal středně silné margaritas."

„Drahoušku můj," pronesl Pitt a objal ji kolem pasu, „právě jsi řekla kouzelné slovo."

Prohlásit vkus doktora Elmorea Egana stran vnitřního dekoru za vybíravý by znamenalo hrubé podcenění. Obývací pokoj byl zařízený

v časně koloniálním stylu, kuchyň navrhoval nějaký supertechnický inženýr s vášní spíše pro exotické přístroje než pro vaření a jídelna vypadala, jako by pocházela přímo z obydlí Vikingů. Židle a stoly byly vyrobeny ze solidního dubu, s odpovídajícími křesly zdobenými složitými ornamenty.

Zatímco si Pitt, Giordino a Thomas vychutnávali koktejly, které byly tak silné, že mohly ze sklenice skoro vyskočit a samy odkráčet, Kelly naservírovala mísu tuňáka se syrovým zelím. Přes veškerá traumata dnešního dne se všichni pustili normálně do jídla.

Když dojedli, přesunuli se do obývacího pokoje a dali se do uklízení rozházeného nábytku. Thomas k tomu každému nalil skleničku čtyřicet let starého portského.

Pitt se obrátil na Kelly. „Říkalas Kanaiovi, že ten vzorec je schovaný v laboratoři."

Kelly pohlédla na Thomase, jako by ho žádala o svolení. Ten se lehce usmál a souhlasně přikývl. „Tátův vzorec je v takovém pořadači, který je skrytý za panelem na zadní straně dveří."

Giordino pomalu kroužil portským ve skleničce. „To by mě tedy dostal. Ve dveřích bych to nikdy nehledal."

„Tvůj otec byl zatraceně chytrý chlap."

„A Josh je nesmírně statečný muž," dodal s obdivem Giordino. „I přes surové bití neřekl Kanaiovi vůbec nic."

Thomas potřásl hlavou. „Věřte mi, že kdyby se tu neobjevil Dirk, byl bych jim to tajemství o úkrytu vzorce prozradil, jen abych předešel dalšímu mučení Kelly."

„Mohli by se vrátit, možná už dnes v noci," ozvala se nejistě Kelly.

„Ne," ujistil ji Pitt. „Kanai teď bude potřebovat čas, aby dal dohromady další tým. Tak brzo se o nic nepokusí."

„Stejně bychom měli udělat nějaká preventivní opatření," řekl Thomas vážně. „Kelly musí odsud odejít a někde se schovat."

„Souhlasím," přidal se Pitt. „Kanai bezpochyby bude předpokládat, že vzorec přemístíte a schováte ho někde mimo farmu, takže zbýváte pořád jenom vy dva, abyste ho k tomu pokladu dovedli."

„Mohla bych jet s tebou a s Alem do Washingtonu," pronesla Kelly s uličnickým zábleskem v očích. „Ve vaší péči bych byla zaručeně v bezpečí."

„Nejsem si jistý, jestli se budeme vracet do Washingtonu." Pitt odložil prázdnou skleničku. „Mohli byste nás zavést do laboratoře doktora Egana?"

„Tam toho moc neuvidíte," varoval je Thomas. Odvedl společnost z domu ke stáji. Uvnitř byly tři police, na nichž stálo obvyklé laboratorní vybavení, jaké lze vidět ve většině chemických laboratoří. „Asi vás to moc nevzruší, ale tady se podařilo najít složení oleje Slick 66 a tady ho vyrobili."

Pitt obešel rozlehlou místnost. „Není to přesně to, co jsem čekal."

Thomas na něj tázavě pohlédl. „Teď vám nerozumím."

„Tohle přece nemůže být místo, kde doktor Egan vymyslel a navrhl své magnetohydrodynamické motory," pronesl Pitt rozhodně.

„Proč myslíte?" otázal se opatrně Thomas.

„Tahle místnost je chemická laboratoř, nic jiného. Doktor Egan byl brilantní inženýr. Tady ale nevidím žádné kreslicí prkno, žádný počítač s programem trojrozměrného zobrazování součástek, žádné zařízení nebo nástroje k výrobě pracovních modelů. Je mi líto, ale tohle není místo, kde by jeho vynalézavý mozek dokázal vytvořit průlom v technologii motorového pohonu."

Pitt se odmlčel a pohlédl na Kelly a na Thomase, kteří klopili oči a upírali je na dřevěnou podlahu potřísněnou četnými skvrnami. „Moc nerozumím tomu, proč mě oba kulíte."

„Kelly ani já před vámi nic neskrýváme, pane Pitte," pronesl vážně Thomas. „Pravdou je, že my vlastně nevíme, kde Elmore ty své výzkumy prováděl. Byl to skvělý člověk a výborný přítel, ale trpěl přehnaným, až fanatickým tajnůstkářstvím. Elmore vždycky zmizel na několik dní, někdy i týdnů do své tajné výzkumné laboratoře, o které věděl jenom on sám. Kelly a já jsme se ho párkrát pokusili sledovat, ale on to vždycky poznal a zmizel nám. Byl jako duch, který dokáže zmizet, kdykoli se mu zachce."

„Vy myslíte, že ta jeho tajná laboratoř je někde tady na farmě?" otázal se Pitt.

„To nevíme,“ odpověděla Kelly. „Když jsme si byli jistí, že táta z farmy odjel na služební cestu nebo za výzkumem, Josh a já jsme to tu všechno prohledali, ale nikdy jsme nenašli sebemenší stopu.“

„Nad čím doktor Egan bádal těsně před svou smrtí?“

Thomas bezradně pokrčil rameny. „Nemám nejmenší tušení. On se mi odmítl svěřit. Jen mi řekl, že výsledek jeho zkoumání bude revolucí ve vědě a technologiích.“

„Přitom jste byl jeho nejbližší přítel,“ poznamenal Giordino. „To bylo dost zvláštní, že vám nic neřekl.“

„To byste Elmorea museli znát. Byl taková rozdvojená osobnost. Jednu chvíli byl trochu roztržitý, ale milující otec a přítel. Za minutu z něho byl paranoidní šéfinženýr, který nikomu nevěřil, dokonce ani svým nejbližším.“

„Udělal si třeba někdy čas na zábavu?“ chtěl vědět Pitt.

Josh se s Kelly na sebe podívali.

„Měl jednu vášeň – výzkumy týkající se Vikingů,“ řekl Thomas.

„Navíc byl oddaným obdivovatelem Julese Vernea,“ dodala Kelly. „Jeho knihy si četl znova a znova.“

Pitt ukázal na laboratoř. „O žádné takové vášni tu ale nic nesvědčí.“

Kelly se zasmála. „Ještě jsme vám neukázali jeho knihovnu.“

„Tu bych rád viděl.“

‚Je v samostatné budově vedle domu, odkud je vidět na řeku. Táta ji postavil skoro před dvaceti lety. Bylo to jeho nejoblíbenější domácí útočiště, jeho azyl, kam se utíkal před pracovními starostmi.“

Stavba, v níž se nalézala Eganova knihovna, byla zbudována z kamenů a svým venkovním zjevem připomínala starý mlýn z osmnáctého století. Střechu kryla břidlice a po kamenných zdech se plazil břečťan. Jediným ústupkem moderní architektuře byla střešní okna. Thomas vytáhl velký starodávný klíč a odemkl mohutné dubové dveře.

Interiér knihovny vypadal přesně tak, jak si Pitt představoval. Řady mahagonových polic s knihami a dřevěné ostění na zdech vyzařovaly jemnou kultivovanost. Mohutná polstrovaná křesla a sofa byly potaženy kůží a stůl se stahovací roletou, stále ještě posetý odbornými časopisy, byl vyroben z růžového dřeva. Celé prostředí

působilo na návštěvníky dojmem pohodlí a pohody. Pitta napadlo, že tato knihovna musela Eganovi vyhovovat jako dobře padnoucí domácí kabátek, na který je člověk již celá léta zvyklý. Bylo to ideální prostředí pro výzkumnou činnost.

Vydal se podél polic s knihami, sahajících od podlahy až ke stropu. Kolem nich bylo možno posunovat žebřík opatřený nahoře kolečky jezdícími po kolejničkách a umožňující tak pohodlný přístup i ke kterémukoli místu horních řad. Na jediné volné stěně visely obrazy vikinských lodí. Na stolku pod jedním obrazem stál téměř metr a čtvrt dlouhý model ponorky. Podle Pittova odhadu byl postavený v měřítku jedna ku padesáti. Jako námořní inženýr si Pitt prohlédl model se zájmem a opravdu pečlivě. Upoutalo ho dokonalé řemeslné provedení. Člun byl na obou koncích oblý, na bocích opatřený malými průhledy a nad přídí nasedala nevelká velitelská věž. Lopatky šroubu připomínaly spíše listy vesel než moderně tvarovanou pohonnou jednotku.

Pitt se ještě nikdy s takovým plavidlem nesetkal. Jediná podobnost, jež ho napadla, se týkala plánu ponorky, který jednou viděl. Onu loď během občanské války postavila Konfederace. Na mosazné destičce na podstavci bylo napsáno: Nautilus. Délka sedmdesát metrů, šířka osm metrů. Na vodu spuštěn 1863.

„Nádherný model," poznamenal Pitt. „Jestli se nemýlím, je to ponorka kapitána Nema z Dvaceti tisíc mil pod mořem, že?"

„Táta ji navrhl podle jednoho originálního štočku otištěného v knize a pak našel jednoho konstruktéra lodních modelů jménem Fred Torneau, který ji podle nákresu postavil."

„Je to klasický kus," poznamenal obdivně Giordino.

Nato Pitt pokračoval v obchůzce knihovny. Prohlížel tituly knih na policích. Všechny se vztahovaly k éře Vikingů let 793 až 1450. Celá jedna sekce knihovny byla věnována runové abecedě, používané starými Germány a Severany v období od třetího do třináctého století.

Kelly zaznamenala Pittův zájem o knihy, přistoupila k němu a uchopila jej za ruku. „Táta se stal expertem na překládání nápisů runovým písmem na kamenných deskách nacházených po celém kraji."

„On věřil, že se dostali až takhle na jih?“

„Byl o tom přesvědčen. Když jsem byla malá, tahal matku i mě po všech státech středozápadu. Jezdili jsme ve starém kempinkovém autě a opisovali a studovali každý kamenný nápis, který jsme našli.“

„Těch ale nemohlo být moc,“ poznamenal Giordino.

„Celkem našel a zaznamenal třicet pět kamenů se starým runovým písmem.“ Zmlkla a ukázala na jednu polici, plnou složek papírů a zápisníků. „Tady to všechno je.“

„Neuvažoval někdy, že by své nálezy publikoval?“ vyzvídal Giordino.

„Pokud vím, tak ne. Ale před deseti lety najednou jako by otočil vypínačem. Naprosto o Vikingy ztratil zájem.“

„Přeskočil od jedné vášně ke druhé,“ poznamenal Thomas. „Po Vikinzích se Elmore úplně ponořil do Julese Vernea.“ Přejel rukou po knihovně. „Sbíral každou jeho knihu, každou povídku.“

Pitt vytáhl z police jednu knihu a otevřel ji. Měla celokoženou vazbu. Zlacený nápis na hřbetě a na přední straně hlásal její jméno – Tajuplný ostrov. Spousta stránek v ní byla hustě podtrhaná. Vrátil knihu na místo a poodstoupil. „Nevidím tu ale jediný papír, jediný notes týkající se Vernea. Doktor Egan nepochybně ty knihy četl, ale žádné komentáře si nezapisoval.“

Thomas vypadal po všech těch traumatických zážitcích dnešního dne nyní již docela vyčerpaný. Pomalu se složil do koženého křesla. „Elmoreovo nadšení pro Vikingy a pak pro Vernea je trochu záhadou. On totiž rozhodně nebyl člověk, který by se snažil stát expertem v nějakém oboru jen tak pro radost. Nikdy jsem ho nepřistihl, že by se pokoušel získat nějakou vědomost bez hlubšího důvodu.“

Pitt pohlédl na Kelly. „Copak ti nikdy neřekl, co ho na těch Vikinzích tak láká?“

„Ona ho ani tak nelákala historie a kultura jako spíš ty runové nápisy.“

Giordino vzal z police jeden Eganův zápisník a otevřel ho. Zašilhal do něj, jak jím zalistoval. V obličeji se mu objevil zmatek. Pak se začal systematicky probírat listy druhého notesu, později i třetího. Nakonec vzhlédl, dokonale zmaten, a podal sešitky

okolostojícím. „Zdá se, že doktor Egan byl daleko větší hádankou, než si kdokoli z vás myslel.“

Všichni si ty zápisníky prohlédli, načež se zmateně a nechápavě podívali jeden na druhého.

Veškeré stránky ve všech notesech byly naprosto prázdné.

„Já tomu nerozumím,“ pronesla nakonec Kelly naprosto omráčeně.

„Já taky ne,“ přidal se Thomas.

Kelly otevřela ještě další dva zápisníky a zjistila, že jsou rovněž nepopsané. „Živě si vzpomínám na naše rodinné výlety do nejzapadlejších končin, při kterých jsme pátrali po runových kamenech. Když jsme nějaký našli, táta vždycky posypal přední stranu talkem, aby nápis zdůraznil, a mohl ho tak líp vyfotografovat. Potom, když jsme se utábořili na noc, začal ty nápisy překládat. Často jsem ho otravovala a on mě odháněl, ale ty jeho poznámky jsem viděla.“

„V těchhle notesech to nebylo,“ poznamenal Pitt. „Ani jedna stránka nevypadá, že by ji někdo vyjmul a nahradil čistou. Tvůj otec musel originální zápisníky někam schovat.“

„Bezpochyby jsou taky v té tajné laboratoři, co jste o ní mluvili,“ pronesl Giordino, jehož respekt vůči doktoru Elmereu Eganovi o kus poklesl.

V Kellyině půvabné tváři se zračil zmatek a její safírově modré oči vypadaly, jako by se pokoušely zahlédnout něco, co tu není. „Proč by ale táta něco takového dělal? Pamatuju si ho jako vždycky naprosto rovného a čestného člověka, bez jediného kousku falše v těle.“

„Musel k tomu mít nějaký důvod,“ odpověděl Thomas, aby ji utěšil.

Pitt na ni soucitně pohlédl. „Už je pozdě. Dneska večer tady už nic nevyřešíme. Navrhuju, abychom se na to vyspali, a zítra za světla nás třeba napadne odpověď.“

Nikdo mu neoponoval, všichni byli totiž k smrti unavení. Všichni, až na Pitta. Z knihovny odcházel jako poslední. Předstíral, že zamyká dveře, aby pak podal klíč Thomasovi. O něco později, když už všichni spali, se potichu vrátil do knihovny a nezamčenými

dveřmi se dostal dovnitř. Roszvítil a začal v Eganových výzkumných materiálech pátrat po poznámkách týkajících se runových kamenů. Pomalu se mu začaly zjevovat první stopy a postupně i celá historie.

Ve čtyři hodiny ráno konečně našel, co hledal. Přesto mu však řada odpovědí stále ještě unikala. Zkalená voda se však pomalu začínala čistit a on konečně zahlédl dno. Šťastně uspokojen se usadil do jednoho pohodlného koženého křesla a vdechuje onu podivnou vůni starých knih usnul.

***

Druhého dne Giordino všechny překvapil tím, že připravil snídani. Po ní Pitt, celý unavený a s kruhy z nevyspání pod očima, svědomitě zavolal Sandeckerovi a seznámil ho s posledními událostmi. Admirál toho naopak neměl mnoho, co by mu ohledně výsledků vyšetřování aktivit Cerberus Corporation pověděl. Jen se tak mezi řečí zmínil o tom, že Hiram Yaeger se stále podivuje, jak se Pittovi podařilo naplnit Eganův kufřík olejem za Hiramovými zády. Ale i pro Pitta byla ta událost záhadou a nedokázal si absolutně představit, kdo za tím trikem může být.

Giordino se připojil k Thomasovi, který měl nějakou práci v laboratoři, zatímco Pitt s Kelly se vrátili do knihovny. Kelly si všimla, že na desce psacího stolu je nyní hromada knih a papírů. „Vypadá to, že tu v noci pracoval nějaký skřítek.“

Pitt na ni pohlédl. „Můžeš mi věřit, že to nebyl skřítek.“

„Teď už vím, proč jsi ráno vypadal jako po flámu,“ poznamenala s úsměvem. Přistoupila k němu a lehce ho políbila na tvář.

„Myslím, žes místo do otcovy knihovny mohl raději přijít za mnou.“

Pitt již málem odpověděl „napřed povinnost a potom zábava“, ale rozmyslel si to. „Neumím se chovat moc zamilovaně, když jsem v duchu miliony mil daleko.“

„A tisíc let v minulosti,“ dodala, když jí padl pohled na otevřené knihy o Vikinzích na stole. „Po čem to pátráš?“

„Říkalas, že tvůj otec cestoval po celé zemi a hledal runové kameny a přeložil z nich pětatřicet nápisů.“

„Plus minus. Už se nepamatuju přesně.“

„Vzpomínáš si ještě na místa, kde je našel?“

Sklonila hlavu dopředu, pak dozadu, jak se snažila vybavit si vzpomínky. Její vlnité vlasy barvy javorového cukru jí přitom splývaly na ramena. Konečně zvedla ruce dlaněmi vzhůru. „Vzpomínám si tak na pět nebo šest míst, ale všechna byla daleko od silnice a já nejsem schopná ti říct, jak se k nim dostat.“

„To nebudeš muset.“

„Co tím myslíš?“ pronesla zkoumavě.

„Vypravíme expedici po stopách tvého otce k runovým kamenům, a až je najdeme, dáme ty nápisy přeložit.“

„Z jakého důvodu?“

„Můžeš tomu říkat třeba tušení,“ odpověděl Pitt. „Tvůj otec ale necoural po kraji, nepátral po starých nápisech Vikingů a nakonec neschovával či neničil všechny záznamy o nich jen tak pro legraci. Všechno to dělal z nějakého důvodu. Měl totiž poslání. A věřím, že to mělo cosi společného s jeho výzkumem.“

Pochybovačně sevřela rty. „Pokud je to takhle, pak vidíš věci, které já nevidím.“

Pitt se na ni ušklíbl. „Za zkoušku nic nedáme.“

„Jenže táta všechny své poznámky o umístění těch kamenů zničil. Jak je chceš najít?“

Pitt se naklonil nad stůl, vzal do ruky jednu knihu a podal ji Kelly. Jmenovala se Poselství starých Vikingů a napsala ji doktorka Marlys Kaiserová. „Tato dáma sestavila vyčerpávající seznam víc než osmdesáti runových kamenů roztroušených po celé Severní Americe a připojila překlady nápisů. Tady v otcově knihovně jsou taky její dřívější práce. Myslím, že návštěva doktorky Kaiserové by nám mohla pomoct.“

„Osmdesát kamenů.“ Zarazila se, protože jí hlavou bleskl nápad. „Táta se ale věnoval jen pětatřiceti. Proč se pak zastavil a nevěnoval se i zbývajícím čtyřiceti pěti?“

„Protože ho zajímaly jen ty nápisy, které se týkaly objektu výzkumu, který tehdy prováděl.“

V Kellyiných modrých očích se zablesklo zvědavostí. „Proč ale táta nenechal žádný záznam těch nápisů, které přeložil?“

„Doufám, že na to nám odpoví doktorka Kaiserová,“ odpověděl Pitt a stiskl jí ruku.

„Kdy vyrazíme?“ chtěla vědět. Cítila, jak v ní narůstá vzrušení.

„Dnes odpoledne nebo hned, jakmile se na farmě objeví noví strážní.“

„Kde ta doktorka Kaiserová bydlí?“

„V jednom městečku jménem Monticello. To je asi sto kilometrů severozápadně od Minneapolis.“

„V Minneapolis jsem nikdy nebyla.“

„Touhle roční dobou je tam spousta hmyzu.“

Kelly pohlédla na knihy o Vikinzích, seřazené v policích knihovny jejího otce. „Zajímalo by mě, jestli doktorka Kaiserová otce znala.“

„Zdá se logické, že s ní konzultoval,“ odpověděl Pitt. „V neděli touhle dobou už budeme vědět víc.“

„To je za čtyři dny.“ Pohlédla na něj tázavě. „Co to má znamenat?“

Pitt ji vyprovodil z knihovny a zavřel za nimi dveře. „Nejdřív si musím odbýt pět nebo šest telefonátů. Pak poletíme do Washingtonu. Tam jsou totiž lidi, na které se chci obrátit o radu. Rád bych shromáždil veškeré dostupné údaje, ještě než se vydáme do terénu a začneme po těch starých kamenech pátrat.“

***

Když Pittovo tryskové letadlo NUMA přistálo na letišti Langley Field tentokrát, kongresmanka Loren Smithová na ně čekala. Jakmile sestoupil na letištní plochu, objala ho, prsty mu projela vlnité tmavé vlasy a přitáhla si jeho hlavu dolů, aby ho mohla políbit.

„Ahoj, námořníku,“ oslovila ho roztouženě, když ho konečně pustila. „Tak můj tulák je zase doma.“

Kelly stanula váhavě ve dvířkách letadla a pozorovala Pitta s Loren, jak si hledí do očí. Bylo zřejmé, že se mezi nimi nejedná o příležitostný přátelský vztah a Kelly pocítila osten žárlivosti. Loren byla velice půvabná žena. Jak z jejího obličeje, tak i z těla vyzařovala aura zdraví člověka, který vyrostl na farmě na západních svazích hor Colorada. Původně vynikající jezdkyně na koni se před lety rozhodla

kandidovat do Kongresu a uspěla. Nyní sloužila již šesté volební období.

Loren byla vzhledem k vlhkému washingtonskému horku oblečena neformálně a ve světlehnědých krátkých kalhotách, zlatých sandálech a žluté blůze vypadala opravdu kouzelně. Měla výrazné lícní kosti pod fialovýma očima a obličej jí rámovaly vlasy skořicové barvy spíš by se mohla živit jako modelka než jako státní zaměstnankyně. V průběhu deseti let její vztah s Dirkem Pittem několikrát přešel z intimní podoby k platonické formě a zase zpátky. Jednou dokonce vážně uvažovali o svatbě, avšak oba byli příliš hluboce oddáni svému zaměstnání, než aby dokázali vést společný život.

Když k nim teď Kelly přistoupila, obě ženy po sobě okamžitě sjely hodnotícím pohledem. Pitt je vzájemně představil, jen jakožto muž nerozpoznal konflikt, který mezi nimi okamžitě vzplál kvůli společnému teritoriu.

„Kelly Eganová, dovol, abych ti představil kongresmanku Loren Smithovou.

„Je mi ctí, že vás poznávám, paní kongresmanko," pronesla Kelly s poněkud vynuceným úsměvem.

„Říkejte mi Loren," odpověděla sladce. „Potěšení je na mé straně. Znala jsem vašeho otce. Přijměte mou soustrast. Byl to skvělý muž."

Kellyin obličej se roztáhl do upřímného úsměvu. „Vy jste doopravdy znala mého tátu?"

„Jednou se objevil před mým výborem, když jsme vyšetřovali podezření ze zneužívání monopolního postavení naftových společností při tvorbě cen. Pak jsme se setkali ještě několikrát soukromě a diskutovali jsme o záležitostech národní bezpečnosti."

„Věděla jsem, že táta několikrát jel do Washingtonu, ale nikdy se nezmínil, že by se setkal s někým z Kongresu. Vždycky jsem si myslela, že ty jeho výlety mají co dělat s ministerstvy obchodu a dopravy."

V tom okamžiku z letadla vystoupil Giordino, popadl Loren do náručí a oba se políbili na tváře. „Jak vidím, pořád vypadáš

nádherně,“ pronesl obdivně se zvednutým pohledem ze své výšky sto šedesáti centimetrů na Loreniných sto sedmdesát čísel.

„Jak se má můj oblíbený Říman?“

„Stále bojuje s barbary. A co ty?“

„Neustále zápasím s Filištíny v hlavním městě.“

„Někdy bychom si měli vyměnit místa.“

Loren se zasmála. „Věřím, že bych na tom vydělala.“

Otočila se k Pittovi a znovu ho pevně políbila na ústa. „Vždycky, když už si myslím, že ses odebral na věčnost, tak se znova objevíš.“

„Jakým autem jsi přijela?“ zeptal se jí Pitt. Věděl, že se pokaždé ukáže s něčím z jeho sbírky vozidel.

Loren hlavou pokynula k elegantnímu tmavozelenému packardu z roku 1938 s dlouhými aerodynamicky tvarovanými blatníky a dvěma rezervními koly upevněnými v hlubokých speciálních vybráních. Nádherné linie karosérie vyrobené na zakázku Earlem C. Anthonym, jehož jméno bylo spojováno s packardy po dobu celých padesáti let, symbolizovaly nejvlastnější podstatu klasických aut. Tento konkrétní vůz byl model 1607 společenského městského automobilu na podvozku s rozvorem 348 centimetrů, s nádherně tichým motorem V12 o obsahu 2960 kubíků, který Pitt vyladil k výkonu 200 koňských sil.

Mezi ženou a mimořádným automobilem může existovat doslova erotický vztah. Kelly lehce přejela prsty po chromovaném maskotu na chladiči v podobě kormorána. Při doteku tohoto mistrovského díla technického umění se jí v očích zableskl výraz úcty. „Říct o tom, jenom že je to krásné, by bylo strašně málo,“ vydechla.

„Nechtěla byste si sednout za volant?“ nabídla jí Loren s pánovitým pohledem směrem k Pittovi. „Jsem si jistá, že by to Dirkovi nevadilo.“

Pitt viděl, že v této záležitosti nemá na vybranou, a tak rezignoval a raději začal Giordinovi pomáhat s nakládáním zavazadel do kufru. Nakonec vyšplhal na zadní sedadlo vedle Loren. Giordino seděl na otevřeném místě spolujezdce vedle Kelly, která se za velkým volantem cítila jako v sedmém nebi.

Skleněná přepážka mezi předními sedadly a prostorem pro cestující byla vytočena až nahoru. Loren se provokativně podívala na Pitta. „Bude s tebou bydlet?“

„Ty máš ale špinavé myšlenky,“ odpověděl se smíchem Pitt. „Vlastně jsem myslel, že by mohla bydlet u tebe v tvém městském domě.“

„Tak to už není ten Dirk Pitt, jakého jsem kdysi znala.“

„Je mi líto, že tě zklamu, ale její život je ohrožený a u tebe bude ve větším bezpečí. Cerberus Corporation vedou maniaci, kteří by neváhali ani vraždit, jen kdyby se jim podařilo dostat do rukou vzorec toho superoleje jejího otce. Obávám se, že mě už sledovali až k mému hangáru, a proto si myslím, že bude moudřejší, když se nebude držet moc blízko u mě.“

Loren mu vzala ruce do dlaní. „Co by si žena velkého světa bez tebe počala?“

„Vadilo by ti postarat se místo mě o Kelly?“

Loren se usmála. „Pro změnu budu tedy mít ženskou společnost.“ Pak úsměv zmizel. „Vážně, nevěděla jsem, že ses zapletl s Cerberus Corporation.“

„FBI i CIA drží veškeré vyšetřování pod pokličkou.“

„To bych řekla. V médiích se dosud nic neobjevilo. Co všechno víš, co já nevím?“

„NUMA jednoznačně prokázala, že oheň a potopení *Emerald Dolphinu* i exploze na *Golden Marunu*, která ho poslala ke dnu, byly záměrné. Jsme si jistí, že za těmi tragédiemi je Cerberus a jejich tajná organizace Zmije.“

Loren se zpříma podívala na Pitta. „Jseš si tím jistý?“

„Al a já jsme v tom až po uši od samého počátku.“

Loren se v luxusním koženém sedadle pohodlně opřela a na chvíli se zadívala z okna. Pak se otočila zpátky. „Náhodou předsedám výboru, který zkoumá nekalé praktiky Cerberus Corporation. Myslíme si, že se pokouší vybudovat monopol tím, že skupuje většinu naftových a plynových vrtů v celé Severní Americe.“

„Z jakého důvodu?“ ptal se Pitt. „Vždyť zhruba devadesát procent spotřebované ropy přichází od zahraničních producentů. A

není žádným tajemstvím, že americké zdroje jim nejsou schopné konkurovat ani cenou za barel ropy.“

„To je pravda,“ připustila Loren. „Nedokážeme vytěžit všechnu ropu, kterou potřebujeme. Ale se zahraničními těžaři, kteří často hrají nebezpečnou hru s omezením produkce za účelem zvýšení ceny ropy, se každá země světa může kdykoli ocitnout tváří v tvář náhlému vážnému nedostatku. Celou situaci ještě zhoršuje ta skutečnost, že americké zásoby a rezervy ropy jsou skoro vyschlé. Domácí producenti jsou celí žhaví prodávat svá těžební práva a naftová pole Cerberus Corporation, zatímco sami se chtějí věnovat už jenom rafinování surové ropy dovážené ze zahraničí. Existuje dlouhý zásobovací řetězec z ložisek do zásobníků a pak do tankerů, odtud znova do zásobníků a nakonec do rafinerií. Jakmile tato zásobovací tepna kvůli snížení těžby vyschne, bude to trvat od tří do pěti měsíců, než znova ožije plný tok.“

„Teď ale mluvíš o ekonomické tragédii epochálních rozměrů.“

Loren stáhla rty. „Ceny pohonných hmot vyletí až do nebe. Letecké společnosti budou muset zvednout ceny letenek do závratných výšek. Účty u benzinových pump vystřelí vzhůru jako raketa. Inflace se zčtyřnásobí. Klidně můžeme počítat s cenou osmdesáti dolarů za barel nafty.“

„Pět nebo kolik dolarů za galon benzinu? To si ani nedokážu představit,“ poznamenal Pitt.

„Na takovou perspektivu se ale právě díváme.“

„Nedotklo by se to i zahraničních producentů?“ napadlo Pitta.

„Ne, když omezí drahou produkci, skoro se jim ztrojnásobí profit. Například OPEC je už chronicky nazlobená na způsob, jak jimi Západ v posledních letech manipuluje. Proto v budoucnu hodlají začít hrát pěkně tvrdě a přestanou naslouchat našim prosbám o zvýšení produkce ropy za nižší cenu. A současně začnou ignorovat naše hrozby.“

Pitt se zadíval oknem na plachetnice, brázdící hladinu řeky Potomac. „Což nás přivádí zpátky k Cerberus Corporation. Jakou úlohu v tom všem hrají? Jestli usilují o domácí monopol na surovou ropu, proč rovnou nepřevezmou taky rafinerie?“

Loren udělala rukou nesrozumitelné gesto. „Je docela dobře možné, že už v tom smyslu probíhají s vlastníky rafinerií tajná vyjednávání. Být na jejich místě, taky bych se snažila zabezpečit si každou základnu.“

„Musí mít ale nějaký motiv, a dost veliký, protože jinak by se takhle nechovali a nenechávali by za sebou hromady mrtvol.“

Kelly zahnula podle Giordinových pokynů do brány na vzdáleném konci Mezinárodního letiště Ronalda Reagana a pokračovala s packardem po prašné cestě, která končila u Pittova starého hangáru. Pitt stočil skleněnou přepážku a oslovil Giordina.

„Co kdybys vysadil dámy u Lorenina domu ve městě a pak se jel sám převléknout? Potom bys je kolem sedmé mohl vyzvednout. Já bych mezitím zarezervoval večeři v restauraci.“

„To zní skvěle,“ ozvala se Kelly. Otočila se na sedadle a usmála se na Loren. „Doufám, že vám nepůsobím nepříjemnosti.“

„Ale vůbec ne,“ odpověděla vlídně Loren. „V domě mám rezervní pokoj pro hosty, takže budete vítaná.“

Pak se Kelly žhnoucím pohledem podívala na Pitta. „Řídit tohle auto prostě miluju.“

„Jenom se k němu tolik nevaž,“ ušklíbl se na ni. „Budu ho chtít zpátky.“

Zatímco se městský automobil Packard potichu odsunul po cestě, Pitt namačkal na dálkovém ovládání bezpečnostní kód, vstoupil do hangáru, odložil zavazadlo a pohlédl na hodinky Doxa. Ručičky ukazovaly půl třetí. Sáhl otevřeným okénkem na palubní desku džípu NUMA pro mobilní telefon a zavolal.

Odpověděl mu hluboký melodický hlas ozývající se v charakteristickém rytmu. „Jsem tady.“

„St. Juliene.“

„Dirku!“ zahlaholil St. Julien Perlmutter, pověstný vypravěč, gurmán a uznávaný námořní historik. „Čekal jsem, že se ozveš. Rád tě slyším. Doslechl jsem se, žes byl na *Golden Marunu*.“

„To je pravda.“

„Tak to ti gratuluju, že ses z toho dostal.“

„Rád bych věděl, St. Juliene, jestli nemáš čas na takové menší pátrání?“

„Pro svého oblíbeného kmotřence mám čas vždycky.“

„Můžu se stavit?“

„To určitě. Chci, abys ochutnal šedesát let staré portské, které jsem si objednal z Portugalska. Doufám, že se ke mně připojíš.“

„Budu tam za patnáct minut.“

***

Pitt projel stromy lemovanou ulicí v Georgetownu, tvořenou samými elegantními starobylými domy z počátku dvacátého století, až nakonec zabočil na jednu příjezdovou cestu. Cesta obtáčela velký cihlový dům se zdmi porostlými břečťanem a končila vzadu u rozlehlého přístřešku pro kočáry před krytým dvorem. Tam, kde kdysi stávaly lehké panské kočáry tažené koňmi a o něco později automobily, vznikl v důsledku přestavby rozlehlý dům s dvoupodlažními sklepy. Zde sídlila nejobsažnější soukromá knihovna všech možných publikací o moři.

Pitt zaparkoval džíp, přešel ke dveřím a zabouchal na ně masivním bronzovým klepadlem ve tvaru plachetnice. Dveře se otevřely ještě před posledním zaklepáním. Rám dveří téměř vyplňovala mohutná postava muže vážícího zhruba dvě stě kilo. Na sobě měl kašmírově hedvábné pyžamo barvy burgundského, zčásti zakryté županem podobného materiálu a vzhledu. Ten člověk nebyl tím, co by bylo možno označit za změkčilého, ochablého tlouštíka. V pase byl pevný a pohyboval se s nečekanou lehkostí. Rozevláté vlasy měl šedivé, stejně jako dlouhé vousy, zdobící mu tvář pod rudým bambulovitým nosem a jako moře tmavomodrýma očima.

„Dirku!“ vykřikl na uvítanou. Pevně Pitta objal a pak o krok ustoupil. „Pojď dál, jen pojď dál. Zdá se mi, že tě v poslední době vídám moc málo.“

„Musím přiznat, že mi chybí tvá fantastická kuchyně.“

Pitt následoval St. Juliena místnostmi a chodbami, které byly od podlahy až k vysokému stropu zarovnány knihami o lodích a o moři. Byla to obrovská knihovna, nezřídka vyhledávaná univerzitními a jinými knihovnami, ale Perlmutter byl odhodlán ponechat si veškeré písemné exempláře až do smrti. Teprve pak v poslední vůli světu vyjeví, komu celou sbírku odkázal. Nyní zavedl Pitta do prostorné kuchyně, kde bylo takové množství sklenic, nádob na vaření a

stolního nádobí, že by to stačilo dobře pro deset restaurací. Pokynul Pittovi, aby se posadil na židli u kulatého stolu, v jehož středu stála kompasnice.

„Posaď se, než otevřu láhev toho vzácného portského. Šetřím ho pro zvláštní příležitost.“

„Že bych zrovna já byl zvláštní příležitost?“ podotkl s úsměvem Pitt.

„Každá příležitost je speciální, když nemusím pít sám,“ zasmál se Perlmutter. Byl to dobrosrdečný muž, který se rád smál, a jeho tvář jenom zřídkakdy nezdobil šťastný úsměv. Vytáhl zátku a do sklenic na portské nalil temně rudou tekutinu. Jeden pohár podal Pittovi. „Co si o tom myslíš?“

Pitt nápoj usrkl, lehce ho poválel po jazyku, polkl a pak uznale pronesl: „To je nektar hodný bohů.“

„Jedno z životních potěšení.“ Perlmutter vypil obsah své skleničky a nalil si další. „Povídal jsi, že máš pro mě nějaký výzkumný projekt.“

„Slyšel jsi někdy o doktoru Elmoreu Eganovi?“

Perlmutter zůstal chvíli na Pitta nehnutě zírat. „Samozřejmě že ano. Byl to génius. Ty jeho výkonné a efektivní magnetohydrodynamické motory představují div techniky. Je tragické, že se stal jednou z mnoha obětí *Emerald Dolphinu* v předvečer svého velikého triumfu. Proč se ptáš?“

Pitt se na židli uvolnil, labužnicky si vychutnávaje druhou sklenku portského, a dal se do vyprávění celé té historie, jak ji sám znal, počínaje požárem na palubě *Emerald Dolphinu* a konče bitkou v Eganově domě nad řekou Hudson.

„Kde do toho zapadám já?“ otázal se Perlmutter nakonec.

„Doktor Egan byl oddaným obdivovatelem Julese Vernea, zejména jeho knihy Dvacet tisíc mil pod mořem. Myslím, že jestli někdo ví o Nautilu, ponorce kapitána Nema, pak to určitě jsi ty.“

Perlmutter se opřel a zahleděl se na zdobený strop kuchyně. „Jelikož se jedná o fikci, nikdy jsem tento problém na seznam svých výzkumných projektů nezařadil. Už je to několik let, co jsem naposledy tu knihu četl. Verne buď předběhl dobu, nebo viděl do budoucnosti, protože Nautilus byl na rok 1866 nesmírně pokročilý.“

„Dokázal by někdo, nějaká země, postavit ponorku, která by byla aspoň z poloviny tak výkonná, jako byl Nautilus?“ otázal se Pitt.

„Jediné plavidlo, které si vybavuju a které bylo schopno praktického použití ještě před začátkem devadesátých let devatenáctého století, byla ponorka Konfederace *H. L. Huney*.“

„Vzpomínám si,“ ozval se Pitt. „Ta v roce 1864 před přístavem Charleston v Jižní Karolíně potopila dělovou šalupu Unie *Housatonic* a stala se první ponorkou v dějinách, která zničila válečnou loď.“

Perlmutter přikývl. „Ano, od té doby k ničemu podobnému nedošlo celých padesát let. Až v srpnu 1914 německá ponorka U21 potopila v Severním moři *HMS Pathfinder*. *Huney* zůstala sedět na dně sto třicet šest let, než ji objevili, vyzdvihli a umístili do laboratorní nádrže, kam se na ni lidi chodí dívat. Už při prvním prozkoumání, jen co ji zbavili zbytků usazenin a ostatků posádky, odborníci zjistili, že byla daleko modernější, než se předpokládalo. Měla proudnicový tvar, primitivní šnorchlový systém s měchy na čerpání vzduchu, vyrovnávací nádrže s čerpadly, nastavitelné kormidelní plochy a ke zmenšení odporu vody i zapuštěné hlavy nýtů. To poslední bylo mimochodem něco, o čem se vůbec nemluvilo až do poloviny třicátých let, kdy Howard Hughes začal používat zapuštěné nýty na trupy letadel. V Hunley se dokonce experimentovalo i s elektromagnetickým motorem, ale tehdejší technologie nebyla ještě dost rozvinutá, a tak v ponorce muselo sedět osm mužů, kteří točili klikou a poháněli šroub. V následujících letech se vývoj ponorek skoro zastavil, až do doby, kdy John Holland a Simon Lake začali znovu experimentovat a výsledky jejich práce převzalo několik zemí včetně nás a Německa. Všechny tyhle rané pokusy ale vedle Nautilu kapitána Nema musely vypadat dost humpolácky.“

Perlmutter se konečně odmlčel a právě se chystal znovu sáhnout po láhvi portského, když mu po tváři přeběhl pobavený výraz. „Právě mě něco napadlo,“ poznamenal a lehce zvedl své mohutné tělo ze židle. Na několik vteřin zmizel v hale, ale za chvíli se objevil znovu, tentokrát s nějakou knihou v ruce. „Tohle je kopie záznamu

vyšetřování ztroskotání fregaty námořnictva Spojených států *Kearsarge*.“

„To je ta loď, která potopila slavného nájezdníka Konfederace Alabamu?“

„Přesně ta,“ odpověděl Perlmutter Pittovi. „Už jsem skoro zapomněl na všechny ty zvláštní okolnosti provázející její najetí na útes Roncador u pobřeží Venezuely v roce 1894.“

„Zvláštní?“ otázal se Pitt.

„Ano, podle jejího velitele, kapitána Leighe Hunta, na ni zaútočilo nějaké uměle vytvořené podmořské plavidlo, které připomínalo velrybu. Pronásledovali ho, ale potopilo se. Když se znovu vynořilo na hladinu, najelo do *Kearsarge* a udělalo mu velkou díru v trupu. Ten se pak sotva doplazil k útesu Roncador, kde dosedl na dno. Posádka se dostala na břeh, rozbila tábor a vydržela až do záchrany.“

„To zní, jako by kapitán byl v té době pořádně naložený v rumu,“ poznamenal vesele Pitt.

„Ne, v tomto ohledu byl smrtelně seriózní,“ odpověděl Perlmutter. „A jeho výpověď podpořili všichni členové posádky. Nikdo z těch, co celou příhodu viděli na vlastní oči, se při svědectví ani trochu neodchýlil. Podle nich šlo o velké celokovové monstrum, na které neplatila ani dělostřelecká palba. Salvy z *Kearsarge* se od toho prostě jenom odrážely. Všichni se taky zmiňovali o pyramidovité věži na hřbetě plavidla, ve které byly zřejmě průzory. Kapitán Hunt tehdy přísahal, že v jednom zahlédl obličej člověka s plnovousem, jak se na něj dívá.“

„Popsali tehdy, jak bylo to monstrum asi veliké?“

„Celá posádka se shodla, že mělo doutníkovitý tvar, jako válec s kónickými konci. Jak se dalo čekat, jejich odhad délky se lišil od třiceti do sta metrů a šířky od sedmi do čtrnácti metrů.“

„Skutečná velikost bude nejspíš někde uprostřed,“ poznamenal Pitt zamyšleně. „Asi tak sedmdesát metrů na délku a osm metrů na šířku. Tedy podmořský stroj, který se tehdy, v roce 1894, nedal brát na lehkou váhu.“

„Když o tom teď přemýšlím, *Kearsarge* nebyla jediná loď, kterou údajně potopila podmořská obluda.“

„Velrybářskou loď *Essex* z Nantucketu napadla a potopila velryba," nadhodil Pitt.

„To byla skutečná velryba," pronesl Perlmutter. „Já mluvím o lodi amerického námořnictva *Abraham Lincoln*. Ta ohlásila střetnutí s podmořským strojem, který na ni najel a zničil jí kormidlo."

„Kdy se to stalo?"

„V roce 1866."

„Tedy o dvacet osm let dřív."

Perlmutter se zahleděl na láhev portského, která byla nyní již ze dvou třetin prázdná. „Od té doby zmizela za podivných okolností spousta lodí. Většinou britských válečných."

Pitt odložil skleničku na stůl a další pití již odmítl. „Nevěřím, že by jedinec byl schopný předstihnout o několik desítek let svou dobu a zkonstruovat takovou nadpřirozenou ponorku."

„Avšak *Hunley* postavili soukromníci, kteří celý projekt financovali," pronesl Perlmutter školometsky. „Byl to vlastně třetí člun zkonstruovaný Horacem Hunleyem a jeho techniky. Každý nový byl vždycky o něco dokonalejší než ten předcházející."

„Dost těžko se dá věřit, že tohle záhadné monstrum nenavrhl a nepostavil spíš nějaký průmyslově rozvinutý stát," poznamenal Pitt.

„Kdoví?" zareagoval Perlmutter s pokrčením ramen. „Třeba Verne o takovém stroji slyšel a přimyslel si k němu kapitána Nema a celý *Nautilus*."

„Je zvláštní, že by taková loď, jestli tedy skutečně existovala, mohla třicet let křižovat světová moře, aniž by ji někdo viděl častěji nebo aniž by někdo z její posádky utekl na břeh, kde by celé tajemství prozradil. A jestli prostě jen jezdila světem, klounovala lodě a potápěla je, jak je tedy možné, že nepřežilo víc zachráněných, kteří by o tom podali zprávu?"

„To nemůžu říct," odpověděl Perlmutter váhavě. „Vím jenom to, co jsem našel v historických námořních záznamech. To ovšem neznamená, že neexistují další, dosud neobjevené, v archivech roztroušených po celém světě."

„Co Verne?" otázal se Pitt. „Musí existovat muzeum, jeho dům nebo potomci, kteří mají všechny jeho papíry, záznamy o výzkumech, dopisy."

„Samozřejmě. Verneovští badatelé jsou všude. Ale za největšího znalce Verneova života všichni považují doktora Paula Heureuxe. Ten je prezidentem společnosti Julese Vernea v Amiensu ve Francii, kde Verne bydlel od roku 1872 až do své smrti v roce 1905.“

„Můžeme se s ním nějak spojit?“

„Mám dokonce ještě něco lepšího,“ řekl Perlmutter. „Za několik dní se chystám do Paříže podívat do archivů na záznamy o lodi Johna Paula Jonese *Bonhomme Richard*. Zaskočím si tedy taky do Amiensu a s doktorem Heureuxem promluvím.“

„Víc bych si ani nemohl přát,“ pronesl Pitt a zvedl se od stolu. „Musím běžet, abych se stačil dát do pořádku. Jdu na večeři s Alem, Loren a dcerou doktora Egana, Kelly.“

„Vyřiď jim, že jim všem přeju všechno nejlepší.“

Ještě než Pitt vyšel z domovních dveří, Perlmutter už otvíral druhou láhev starého portského.

***

Když se Pitt vrátil do svého bytu nad hangárem, zavolal nejdříve admirálu Sandeckerovi. Pak se osprchoval, oholil a převlékl do neformálních kalhot a pletené košile. Když se venku ozval klakson packardu, hodil na sebe lehké sportovní sako a vyšel ven. Vklouzl na kožené sedadlo spolujezdce a kývnutím pozdravil Giordina, který byl oblečen podobně jako on. Sako měl však přehozené přes opěradlo, jelikož ve Washingtonu byl teplý večer a na místní poměry typická pětadevadesátiprocentní vlhkost vzduchu.

„Všechno je zařízené?“ otázal se Giordino.

Pitt kývl. „Admirál zorganizoval malou společnost, pro případ, že bychom měli nějaké problémy.“

„Máš zbraň?“

Pitt pozvedl cíp saka a ukázal Giordinovi svůj starý kolt v podpažním pouzdře. „Co ty?“

Giordino se pootočil na sedadle, aby demonstroval, že pod paží má dvojčinný Ruger P 94 ráže 40. „Doufejme, že jsme jenom moc opatrní.“

Giordino pak už nepromluvil. Stiskl spojku, dlouhou zahnutou pákou s onyxovým knoflíkem na konci zařadil první rychlost a

pomalu spojku pouštěl, zatímco přidával plyn. Velký městský packard se hladce rozjel a vyrazil po cestě k vratům letiště.

Za několik minut Giordino zastavil před Lorenině městským domem v Alexandrii. Pitt vystoupil z auta a rozezněl zvonky v hale. Po dvou minutách se dámy objevily ve dveřích. Loren, fantastická v bavlněném roláku s postranními rozparky a hladkou sukní sahající až ke kotníkům, vypadala skvěle a rozzářeně. Kelly byla oblečená do vyšívaných šatů s kabátkem přes ramena z měkkého žoržetu z viskózového hedvábí se zvlněnou fazonkou, která zdůrazňovala její ženskost.

Když se všichni v packardu usadili, Kelly opět vpředu vedle Giordina, ten se otočil k Pittovi s otázkou: „Tak kam?“

„Jeď po Telegraph Road až k malému městečku Rose Hill. Tam je jedna restaurace jménem Knox Inn. Podávají tam jídla ve stylu country a mají domácí kuchyni, která dokáže všechny chuťové buňky přenést přímo do gurmánského nebe.“

„Po takové reklamě to tedy bude muset být doopravdy něco,“ poznamenala Loren.

„Ten styl country zní docela dobře,“ spokojeně dodala Kelly. „Umírám hlady.“

Cestou k restauraci jen tak nezávazně povídali. Nikdo se nezmínil o minulých událostech, jméno Cerberus Corporation ani nevzpomněli. Dámy se bavily většinou o místech, která při cestování po světě navštívily, zatímco Pitt s Giordinem seděli spíše potichu, pozorně sledovali míjející auta a cestu před sebou, připraveni čelit každé nepředvídané komplikaci.

Letní slunce pomalu zapadalo. Cestující v ostatních autech nepokrytě zírali na starý packard, nesoucí se po dálnici jako důstojná matróna na plantážnický bál. Byl skoro stejně rychlý jako daleko modernější automobily a Pitt dobře věděl, že na to, aby se jeho třítunový stroj nechal smést ze silnice, by se musel potkat s hodně velkým nákladákem. Packard byl konstruován jako malý tank. Mohutný podvozek i karosérie zaručovaly cestujícím v případě kolize spolehlivou ochranu.

Giordino konečně zabočil na parkoviště restaurace a ženy za pozorného dohledu partnerů vystoupily z auta. Pitt s Giordinem se

pečlivě rozhlédli, ale neobjevili sebemenší známku podezřelé aktivity. Vešli tedy do restaurace, která fungovala jako zastávka kočárů již od roku 1772, a maitre dhôtel je okamžitě uvedl k protekčnímu stolu v zahradě pod mohutným dubem.

„Vzhledem k tomu, co si objednáme," pronesl Pitt, „navrhuju, abychom vynechali koktejly a víno a dali si speciální pivo, které vaří přímo zde."

Pitt s Giordinem se konečně uvolnili. Čas rychle ubíhal. Giordino předváděl celý svůj repertoár bláznivých vtipů a obě ženy se nahlas smály. Pitt se jen zdvořile usmíval, protože to všechno slyšel již přinejmenším padesátkrát. Přitom však nepřestával sledovat zdi obklopující zahradní prostor i návštěvníky u sousedních stolků jako oko bezpečnostní kamery, pohybující se neustále sem a tam. Nezahlédl však nic, co by upoutalo jeho zájem.

Objednali si směs grilovaného vepřového s kuřaty, krupici s krevetami a kraby, jižní salát ze syrového zelí a palice kukuřice. Teprve když dojedli a na stole se ocitly porce citrónového koláče jako moučník, Pitt zpozorněl. K jejich stolu se právě blížil muž s opáleným obličejem a rudohnědými vlasy. Po jeho bocích kráčeli dva výtečníci s naprosto bezvýraznými obličeji, kteří však klidně mohli nést kolem krku ceduli s nápisem ozbrojený zabiják. Neznámý měl na sobě drahý oblek šitý na míru a solidní boty, které pocházely zaručeně z Británie. S lehkým zbožím z Itálie neměly nic společného. Jak se proplétal mezi stoly na dvoře, upíral neustále své modré oči na Pitta. Kráčel elegantně, ale přitom s takovou arogancí, jako by mu patřila půlka světa.

V Pittově mozku se rozezněl poplach. Dotkl se špičkou nohy Giordinova lýtka a udělal drobné gesto, kterému podsaditý Ital okamžitě porozuměl.

Cizinec zamířil přímo k jejich stolu, kde se zastavil. Jeho pohled přeskakoval z jednoho obličeje na druhý, jako by si je ukládal do paměti pro budoucí příležitost. Nakonec upřel oči na Pitta. „My jsme se ještě nesetkali, pane Pitte. Já jsem Curtis Merlin Zale."

Nikdo u stolu Zalea podle vidění neznal, ale to jméno jim bylo všem známé. Jejich reakce na fyzické setkání s pověstným monstrem byly různé. Kelly se ostře nadechla a rozšířily se jí oči. Loren ho

zkoumala pohledem s pobavenou zvědavostí, zatímco Giordinova pozornost se soustředila zejména na jeho dva osobní strážce. Pitt se díval na Zalea se záměrnou lhostejností, přestože uvnitř cítil mrazení. Když nic jiného, dělalo se mu fyzicky špatně už z pohledu na muže, který si údajně liboval v barbarských ukrutnostech. Ani se nepokusil vstát ze židle.

Zale krátce a důstojně sklonil hlavu a oslovil dámy. „Slečno Eganová, kongresmanko Smithová, je mi potěšením, že vás konečně poznávám.“ Pak se otočil k Pittovi a Giordinovi. „Vy dva, pánové, jste neobyčejně tvrdohlaví. Vaše zasahování do mých záležitostí stálo moji společnost řadu ztrát.“

„Vás zase předchází pověst nenasytného sociopata,“ pronesl štiplavě Pitt.

Oba tělesní strážci postoupili o krok kupředu, Zale je však pohybem ruky zarazil. „Doufal jsem, že si otevřeně promluvíme o věcech, které budou prospěšné pro nás pro všechny,“ pronesl naprosto beze zloby.

Ten chlápek je tak strašně uhlazený, pomyslel si Pitt. Uhlazený a kluzký jako obchodník s hadím olejem. „Nechápu dost dobře, co máme společného. Vy zabíjíte muže, ženy a děti. Na druhou stranu tady Al a já jsme jenom obyčejní spořádaní občané, kteří platí daně a kteří se dost proti své vůli připletli do toho vašeho šíleného pokusu vytvořit tuzemský naftový monopol.“

„Což se nikdy nestane,“ dodala Loren.

Jestli byl Zale překvapen, že Pitt a Loren znají jeho dalekosáhlé záměry, pak to nedal na sobě znát. „Uvědomujete si zajisté, že mé možnosti zdaleka překračují ty vaše. To by teď už mělo být jasné i vám.“

„Poněkud se mýlíte, jestli se považujete za silnějšího, než je americká vláda,“ oponovala mu Loren. „Kongres je schopen zastavit vás ještě dřív, než se vám podaří jakýkoli plán realizovat. Hned zítra ráno nařídím kompletní kongresové vyšetřování vaší možné účasti v tragických událostech na *Emerald Dolphinu* a *Golden Marunu*.“

Zale se na ni blahosklonně usmál. „Jste si jistá, že by to bylo moudré? Žádný politik není imunní proti skandálu. nebo nehodě.“

Loren vyskočila tak rychle, až pokácela židli. „To mi vyhrožujete?“ sykla.

Zale ani o krok neustoupil, ani neztratil úsměv z tváře. „Ale kdepak, kongresmanko Smithová, jenom upozorňuju na některé možnosti. Jestli jste se rozhodla zničit Cerberus Corporation, pak byste měla být připravena vyrovnat se s následky.“

Loren se zmocnila zuřivost. Stále nemohla uvěřit, že se zvolenému zástupci státu může vyhrožovat ztrátou cti a dokonce i smrtí. Pomalu se posadila na židli, kterou Pitt zatím narovnal, a tvrdě pohlédla na Zalea. Pitt se zdál neustále v pohodě a skoro jako by si mlčky tu potyčku užíval.

„Jste blázen!“ vyhrkla Loren na Zalea.

„Jsem docela zdravý. Pořád přesně vím, kde a jak si stojím. Ujišťuju vás, kongresmanko, že se opravdu nemůžete spoléhat na podporu svých kolegů legislativců. Já mám totiž na Kapitolu daleko víc přátel než vy.“

„Bezpochyby uplácených nebo vydíraných,“ poznamenal Pitt.

Loreniny oči metaly blesky. „Ano, a až bude odhaleno, komu jste kolik zaplatil, vy i celá ta vaše kohorta budete obžalováni z více zločinů než celý John Gotti.“

Zale panovačně zavrtěl hlavou. „Myslím, že ne.“

„Upřímně s panem Zalem souhlasím,“ přidal se Pitt. „Ten se před soud nikdy nedostane.“

„Máte nakonec víc inteligence, než jsem myslel,“ poznamenal Zale.

„Ne,“ pokračoval Pitt s náznakem ironického úsměvu. „Nikdy nebudete ze svých zločinů usvědčen, protože dřív zaručeně zemřete. Nikdo si nezaslouží smrt víc než vy, Zale, spolu s celou tou vaší vrahounskou spodinou ze Zmijí.“

V Pittových opálově zelených očích byl ocelový chlad, který přece jen nepatrně nahlodával Zaleův klid. „Na tohle si dám pozor, pane Pitte. Sám jste ale až moc informovaný, než abyste měl šanci zestárnout.“ Jeho hlas byl mrazivý jako ledovec.

„Možná si myslíte, že máte ochranu před oficiálním vyšetřováním a postihem. V každém případě jste ale nesmírně zranitelný ze strany těch, co se pohybují na opačné straně zákona. Už

se shromáždila skupina lidí stejně nebezpečných, jako jsou Zmije, která vás má poslat na odpočinek, Zale. Teď je tedy řada na vás, abyste se pořád ohlížel.“

To Zale nečekal. V duchu ho napadlo, jestli Pitt a Giordino nejsou nakonec něčím víc než jen obyčejnými techniky agentury NUMA. První jeho myšlenkou bylo, že Pitt blufuje. Bylo-li tomu tak, pak ale ve výrazu jeho obličeje nebyla ani stopa strachu, spíš jen chladný vztek. Rozhodl se proto použít stejné zbraně.

„Teď, když už vím, jak na tom jsem, nechám vás v klidu si vychutnat moučník. Ale tady moji přátelé tu zůstanou.“

„Co tím myslí?“otázala se Kelly bázlivě.

„Chce říct, že jakmile bude ve své limuzíně bezpečně na dálnici, tihle jeho poskokové se nás pokusí zastřelit.“

„Tady, přede všemi lidmi?“ podivil se Giordino. „A bez masek na obličeji? Tvůj sklon k dramatizování je trochu nevkusný.“

V modrých Zaleových očích se obrážela obezřetnost, Pittův pohled byl naopak neproniknutelný. Giordino, který seděl klidně s rukama složenýma v klíně, zavolal číšníka a objednal si Remy Martin. Pouze dámy vypadaly napjatě a nervózně.

Zale byl poněkud vyvedený z míry. Byl z těch, kdo chtějí za každou cenu ovládat každou situaci, ale tito muži reagovali jinak, než čekal. Nejevili strach ze smrti. Jeho obvykle tak rázná mysl se náhle zarazila ve slepé uličce, a to nebylo nic, oč by stál.

„Teď když jsme pohlédli nepříteli do tváře,“ pronesl Pitt hlasem tak strašidelným, jako by vycházel z hrobu, „navrhuju, abyste z téhle restaurace vypadli, dokud ještě můžete sami chodit. A ať vás ani nenapadne pokoušet se ublížit slečně Eganové nebo komukoli jinému z této společnosti.“

Vůbec to nevyznělo jako chvástavá hrozba, spíše jako suché konstatování.

Zaleovi se dařilo skvěle ovládnout rostoucí vztek. „I když mě vaše vměšování trochu zlobilo, považoval jsem vás i pana Giordina za důstojné protivníky. Teď ale vidím, že jste blázni, a daleko větší, než jsem si vůbec představoval.“

„Co tím chcete ksakru říct?“ zamumlal hrubě Giordino a pohlédl na Zalea přes okraj své skleničky s koňakem.

V Zaleových očích se objevil zlý výraz připomínající pohled hada. Rozhlédl se po návštěvnících u okolních stolů, ale nikdo nevypadal, že by ho zajímala konverzace v rohu zahradní restaurace mezi třemi stojícími muži a čtyřčlennou sedící společností. Zale pokynul oběma tělesným strážcům a otočil se k odchodu.

„Sbohem, dámy a pánové. Jaká škoda, že vás čeká jen tak krátká budoucnost.“

„Než utečete,“ oslovil ho Pitt, „možná byste si měl s sebou odvést tyhle poskoky, jinak vám je pošleme v sanitce.“

Zale se otočil zpět a zahleděl se znovu na Pitta. Jeho muži zatím postoupili kupředu a rukama sáhli pod cípy plášťů. V tom okamžiku, jako na povel, Pitt s Giordinem zvedli své zbraně, které jim dosud ležely pod ubrousky v klíně.

„Sbohem, pane Zale,“ zamumlal Giordino s úsporným úsměvem. „Příště.“ Hlas se mu vytratil do ztracena.

Atentátníci na sebe poněkud nejistě pohlédli. Tohle nebyla obyčejná poprava, jakou plánovali. Nepotřebovali nikterak vysoké IQ aby pochopili, že z nich mohou být mrtvoly, ještě než tasí zbraně.

„Omlouvám se, že jsem vás nazval blázny,“ pronesl pomalu Zale a rozpažil. „Zdá se, že jste přišli na večeři plně vybaveni.“

„Al i já jsme byli totiž skauti,“ odpověděl Pitt. „Jsme rádi vždy připraveni.“ S tím se nonšalantně otočil zády k Zaleovi a zabořil vidličku do své porce citrónového koláče. „Doufám, že se příště uvidíme, až budete přivázaný ke stolu dostávat smrtící injekci.“

„Varoval jsem vás,“ odpověděl Zale. Svaly v obličeji sice měl pod kontrolou, ale pokožka mu zrudla vzteky. Poté se otočil a rázně vypochodoval ze zahrady skrz restaurační místnost na parkoviště a nastoupil do černé limuzíny Mercedes. Jeho dva pistolníci prošli podél několika vozů, až nakonec došli k Lincolnu Navigator, do něhož nasedli a zůstali čekat.

Loren se natáhla k Pittovi a dotkla se jeho ruky. „Jak můžeš být tak klidný? Já mám z toho husí kůži.“

„Ten člověk je úplný ďábel,“ zašeptala Kelly, v jejíchž očích se zračil strach.

„Zale odkryl svoje karty, i když nemusel,“ pronesl přemýšlivě Pitt. „Zajímalo by mě, proč to udělal.“

Loren stále upírala svůj zrak ke vchodu do zahradní restaurace, jako by čekala, že se Zale vrátí. „Proč by se měl člověk v jeho postavení vůbec setkávat s takovými venkovskými burany, jako jsme my?“

„Ze zvědavosti,“ navrhl Giordino. „Chtěl na vlastní oči vidět tváře lidí, kteří mu zhatili plány.“

„Ten citrónový koláč je skvělý,“ prohlásil Pitt.

„Já na něj už nemám chuť,“ zamumlala Kelly.

„Nemůžeme přece tak dobrým jídlem plýtvat,“ ozval se Giordino a Kellyin moučník dojedl.

Po kávě a espresu Pitt zaplatil. Pak si Giordino stoupl na židli a přes zeď se zadíval na parkoviště. Dával si pozor, aby hlavu držel stále mezi listy břečťanu. „Ten Hekyll a Jekyll sedí ve velkém autě přímo pod stromem.“

„Měli bychom zavolat policii,“ navrhovala Loren.

Pitt se ušklíbl. „Příslušné kroky už byly učiněny.“ Vytáhl ze saka mobilní telefon, vyťukal číslo, pronesl do něj snad jen čtyři slova a znovu ho vypnul. Pak se na Loren a Kelly usmál. „Vy, děvčata, počkejte ve vchodu, než Al předjede s autem.“

Loren vzala Pittovi z ruky klíčky od packardu. „Al by se mohl dostat do nepříjemné situace. Bude lepší, když pro to auto dojdu já. Na bezbrannou ženu střílet nebudou.“

„Být na tvém místě, tak na to raději moc nespoléhám.“ Pitt se už chystal její nabídku odmítnout, v koutku duše si však uvědomil, že Loren má pravdu. Zaleovi muži jsou zabijáci, ale ne nějací vesničtí idioti. Na osamělou ženu nevystřelí, chtějí přece dostat všechny čtyři. Pomalu přikývl. „Oukej, ale drž se při zemi mezi zaparkovanými auty. Naši přátelé jsou na opačné straně parkoviště, než stojí ten packard. Jestli vyrazí dřív, než nastartuješ, tak ti s Alem přiběhneme na pomoc.“

Loren s Pittem běhávala dost často. Byla hodně rychlá. Když si dali sprint na sto metrů, dokázal ji Pitt porazit tak maximálně o půl metru. Teď se přikrčila a zmizela v noci jako přízrak. Ani ne za minutu byla již u packardu. Jelikož to auto znala, měla vzápětí klíček v zapalování a téměř současně tiskla knoflík startéru. Mohutný dvanáctiválcový V motor okamžitě chytil. Loren zařadila a trochu

silněji sešlápla plyn, až se kola na štěrku protočila. Smykem zastavila před vchodem do restaurace, bleskově se přesunula na sedadlo spolujezdce, zatímco Pitt, Kelly i Giordino spěšně nastupovali.

Pitt znovu sešlápl pedál plynu, velký automobil hladce vklouzl na silnici a s postupným řazením stále zvyšoval rychlost. Packard nebyl konstruován na dramatické zrychlování s kouřícími a kvílícími pneumatikami, nýbrž spíše pro elegantní tichou jízdu po městě. Pittovi se teprve po tři čtvrtě kilometru podařilo dosáhnout rychlosti sto třiceti kilometrů v hodině.

Cesta byla v těchto místech rovná, a tak ve zpětném zrcátku bylo dobře vidět, jak z parkoviště vyráží Lincoln Navigator, jehož černý lak se leskl ve světle pouličních lamp. To bylo ale také skoro všechno, co v relativní temnotě okresní silnice bylo vidět. Navigator měl vypnutá hlavní světla a rychle se blížil.

„Jdou po nás," oznámil tak klidně, jako by byl řidič autobusu a vyzýval cestující, ať postoupí od předních dveří dozadu.

Silnice byla téměř prázdná. Za celou dobu je minula jen dvě cizí auta. Husté křoví a porost stromů těsně vedle krajnice vypadaly temné a nevlídné. Nikdo, snad jen s výjimkou nějakého k smrti vyděšeného blázna, by se v nich nepokoušel skrýt. Jednou nebo dvakrát pohlédl na Loren. Její oči se leskly odraženým světlem z palubní desky, rty měla pootevřené a na tváři se jí rozhostil náznak smyslného úsměvu. Vzrušení z nebezpečné honičky se jí zjevně líbilo.

Navigator rychle na starém packardu získával. Asi osm kilometrů od restaurace se jeho řidič přiblížil na pouhých sto metrů. Pronásledovatel byl téměř neviditelný, ale přece jen ho občas bylo vidět v reflektorech protijedoucích aut, která na něj blikala, aby ho upozornila, že jede bez světel.

„Všichni si lehněte na podlahu," zavelel Pitt. „Každou chvíli jsou vedle nás."

Dámy poslechly. Giordino se přikrčil a zamířil svůj automatický ruger zadním okénkem na blížící se lincoln. Před nimi se objevila zatáčka a Pitt ještě přidal, aby ze starého spolehlivého dvanáctiválce vyždímal i tu poslední koňskou sílu. Navigator se nyní pohyboval po vnější straně zleva. Jeho řidič přitom vjel bezohledně do protisměru.

Po dalších třiceti vteřinách Pitt strhl vůz do zatáčky. Velké pneumatiky v protestu zakvílely, jak automobil bokem klouzal po vozovce.

Jakmile Pitt opět auto srovnal do správného směru a vyrazil na další rovný úsek, pohlédl do zpětného zrcátka. Právě včas, aby uviděl dva velké Chevy Avalanche, které se jako duch vynořily z houštin a zamířily přímo před kapotu Navigatoru. Zjevení dvou chevroletů s kulomety na zadní plošině bylo naprosto nečekané.

Řidiče Navigatoru to totálně překvapilo. Prudce strhl volant na stranu a jeho velká limuzína se ocitla v nekontrolovaném smyku. Sklouzla přes vozovku až na travnatou krajnici, kde kola opustila silnici a auto se třikrát převrátilo přes střechu. Nakonec v oblaku prachu a záplavě listí a větviček zmizelo v hustém podrostu. Z obou chevroletů se vyrojili ozbrojení muži v maskovacích polních uniformách a převrácený Navigator obstoupili.

Pitt sundal nohu z plynu a zpomalil na osmdesátku. „A je po honičce," poznamenal. „Všichni se můžeme uvolnit a začít zase normálně dýchat."

„Co se stalo?" chtěla vědět Loren, která hleděla zadním okénkem na reflektory směřující napříč přes silnici, v jejichž světle se pomalu usazoval prach.

„Admirál Sandecker povolal pár přátel a zorganizoval pro Zaleovy najaté pistolníky menší pobavení."

„Rozhodně se neobjevili ani o vteřinu dřív, než měli," poznamenal Giordino.

„Museli jsme se dostat na tuhle křižovatku dvou okresních silnic, aby nás naši zachránci mohli nechat projet a teprve pak vyrazit a pronásledovatele zablokovat."

„Musím přiznat, že jsem měla chvíli strach," připustila Loren, sklouzla po sedadle k Pittovi a vlastnicky ho uchopila za ruku.

„Vyšlo to opravdu jen tak tak. Těsněji, než by se mi líbilo."

„Vy psi," oslovila Pitta s Giordinem. „Vy jste nám neřekli, že námořní pěchota je připravená nás zachránit."

„Tahle noc najednou nějak zkrásněla," pronesla Kelly a zhluboka se nadechla vzduchu proudícího kolem čelního skla a

otevřenou přepážkou mezi předními a zadními sedadly. „Měla jsem vědět, že máte celou věc pod kontrolou.“

„Odvezu vás všechny domů,“ pronesl Pitt a zamířil k městským světlům. „Zítra se zase vydáme na cesty.“

„Kam pojedeš?“ zeptala se Loren.

„Zatímco ty budeš svolávat výbor na vyšetření účasti Cerberus Corporation při zničení výletní lodě, Al, Kelly a já vyrazíme do Minnesoty za starými runovými kameny.“

„Co chcete najít?“

„Odpověď na jednu hádanku,“ odpověděl zvolna Pitt. „Klíč, který by však klidně mohl otevřít víc než jen jedny dveře.“

***

Když Marlys Kaiserová uslyšela temné dusání motorů vrtulníku blížícího se k její farmě nedaleko Monticella v Minnesotě, vyšla z kuchyně na zápraží. Její dům byl typickým příkladem farmářských stavení Středozápadu: dřevěný rám i stěny, komín vycházející z obývacího pokoje v přízemí a procházející patrovou ložnicí a špičatou střechou se dvěma štíty. Na vzdáleném okraji širokého travnatého prostranství stála červená stáj v původním stavu. Usedlost bývala kdysi mléčnou farmou, ale ze stáje se nyní stala její kancelář a celých sto dvacet hektarů pšenice, kukuřice a slunečnic bylo propachtováno. Za farmou terén klesal ke břehu Bertramova jezera. Jeho modrozelené vody obklopovaly stromy a mělčiny podél břehu byly zarostlé lekníny. Jezero bylo oblíbené mezi rybáři, kteří sem často zajížděli až z Minneapolis, protože jeho vody nabízely hojnost štik, okounů a jiných ryb. Nacházela se tu i hejna vranek, které začínaly brát hlavně po západu slunce.

Když si Marlys zaclonila oči před východním ranním sluncem, uviděla tyrkysovou helikoptéru s černými písmeny NUMA na bocích, jak pomalu klesá nad střechou chléva, chvíli se vznáší nad dvorem a nakonec dosedá podvozkem do trávy. Jekot dvou turbín postupně zmlkl a vrtule rotoru se pomalu zastavily. Otevřela se dvířka a vysunul se krátký žebřík, jehož spodní příčka dosahovala těsně nad zem.

Marlys postoupila kupředu. Z útrob vrtulníku se vynořila mladá žena se světlehnědými vlasy, lesknoucími se ve slunci. Za ní

následoval nevysoký podsaditý chlapík s kudrnatými černými vlasy, který vypadal výrazně italsky. Nakonec se objevil vysoký muž s vlnitými tmavými vlasy a drsným obličejem, po němž se rozléval široký úsměv. Přešel dvůr takovým zvláštním rozhodným způsobem, který jí připomněl jejího nebožtíka manžela. Když se přiblížil, zjistila, že hledí do těch nejzelenějších očí, jaké kdy viděla.

„Paní Kaiserová?“ otázal se potichu. „Jmenuju se Dirk Pitt. Mluvil jsem s vámi včera večer o tom, že bychom si sem dneska z Washingtonu dovolili přijet, abychom se s vámi setkali.“

„Nečekala jsem vás tak brzo.“

„Letěli jsme tryskovým letadlem na výzkumnou stanici NUMA na Horním jezeře. Do Duluthu jsme se dostali ještě pozdě v noci. Pak jsme si vypůjčili jejich vrtulník a vydali se na Monticello.“

„Vidím, že jste tohle místo našli bez problémů.“

„Vaše instrukce byly naprosto přesné.“ Pitt se otočil a představil Ala a Kelly.

Marlys Kelly mateřsky objala. „Tak vy jste dcera Elmorea Egana. To je senzace! Jsem tak šťastná, že vás poznávám. Byli jsme s vaším otcem velcí přátelé.“

„Já vím,“ odpověděla Kelly s úsměvem. „Často o vás mluvil.“

Hostitelka přelétla pohledem po jejich tvářích. „Už jste snídali?“

„Vlastně jsme nejedli od Washingtonu,“ odpověděl popravdě Pitt.

„Za dvacet minut budou hotová vajíčka, slanina a lívance,“ oznámila Marlys vřele. „Co kdybyste si zatím udělali malou procházku a podívali se na pole a na jezero?“

„Copak sama pracujete na farmě?“ chtěla vědět Kelly.

„Och, má drahá, to ne. Všechno to má tady propachtované můj soused. Platí mi určité procento z prodané sklizně, samozřejmě podle současných cen na trhu, což je dneska hodně málo.“

„Soudě podle vrat na pastvinu přes cestu, vchodu do spodní půlky chléva a podle uskladněného sena nahoře asi chováte stádo dojnic, že?“

„Jste velice vnímavý, pane Pitte. Můj manžel se většinu života zabýval chovem dojnic. Vy se v tom ale určitě taky aspoň trochu vyznáte.“

„Trávíval jsem léto na farmě svého strýce v lowě. Naučil jsem se dokonce mačkat kravám vemena pěkně postupně prsty, aby mléko stříkalo do vědra, ale nikdy jsem neuměl pořádně dojit.“

Marlys se zasmála. „Až bude uvařená káva, zavolám vás.“

Pitt, Giordino a Kelly vyrazili kolem polí a pak dolů k přístavišti člunů, kde si vzali jeden z těch, které Marlys propůjčovala rybářům. Pitt si sedl k veslům a vypluli na jezero. Právě se vydali na zpáteční cestu, když uslyšeli, jak na ně ze zápraží Marlys volá.

Sesedli se kolem stolu v poněkud starobylé venkovské kuchyni. Kelly se ozvala: „To je od vás velice laskavé, paní Kaiserová.“

„Marlys. Berte mě jako starou rodinnou přítelkyni.“

Během jídla udržovali jen nezávazný hovor, při kterém se zmínili o počasí, o rybaření v jezeře i o ekonomických aspektech farmaření v kraji. Teprve když ze stolu zmizelo nádobí, které Giordino ochotně pomohl naskládat do myčky, začala debata o runových kamenech.

„Otec mi nikdy nevysvětlil, proč se o nápisy na těch kamenech zajímá,“ poznamenala Kelly. „Máma i já jsme s ním sice jezdily na výzkumné výpravy, ale víc nás bavilo samotné táboření a trampování než hledání kamenů se starými nápisy.“

„Knihovna doktora Egana je plná knih o Vikinzích, ale není tam jediná jeho poznámka,“ podotkl Pitt.

„O Seveřanech, pane Pitte,“ opravila ho Marlys. „Výraz Vikingové označuje námořní nájezdníky, kteří byli známí svou nebojácností a divokostí v boji. O několik století později by se jim nejspíš říkalo piráti nebo bukanýři. Éra Vikingů začíná v roce 793, kdy přepadli klášter Lindisfarne v Anglii. Rojili se ze severu jako duchové, a jak táhli přes Skotsko a Anglii, znásilňovali a plenili, dokud je Vilém Dobyvatel, Norman, jehož původ byl zaznamenán právě u Skandinávců, v bitvě u Hastingsu neporazil. Tehdy se také Vilém stal králem Anglie. Od roku 800 se flotily Vikingů potulovaly prakticky po celé Evropě a Středozemním moři. Jejich vláda nebyla dlouhá a jejich moc upadla už ve třináctém století. Poslední kapitola tohoto období skončila odchodem posledního Vikinga z Grónska v roce 1450.“

„Existuje představa, kolik severských runových kamenů se na Středozápadě dohromady našlo?“ chtěl vědět Giordino.

„Severské ságy, zejména ty, co pocházejí z Islandu, vyprávějí o námořnících a obyvatelích Islandu a Grónska, kteří se mezi roky 1000 a 1015 pokusili kolonizovat severovýchodní pobřeží dnešních Spojených států. Musíme předpokládat, že tehdy vysílali průzkumné expedice i do vnitrozemí.“

„Nicméně jediný konkrétní důkaz o tom, že přišli do Severní Ameriky, je sídliště u iL‘Anse aux Meadows na Newfoundlandu,“ poznamenal Pitt.

„Jestliže dopluli a usadili se ve Francii, Rusku, Anglii, Irsku a dokonce i v oblasti Středomoří,“ argumentovala Marlys, „zdá se logické, že se mohli klidně dostat do Střední Ameriky podle řeky St. Lawrence nebo kolem Floridy, vstoupit do Golfského zálivu a po řece Mississippi postoupit dál do vnitrozemí. S využitím vnitrozemského vodního systému mohli prozkoumat rozsáhlé oblasti země.“

„Jak naznačují nápisy na runových kamenech, které po sobě zanechali,“ dodal Giordino.

„A nebyli to jenom Seveřané,“ zareagovala Marlys. „Ameriku navštívila spousta lidí ze Starého světa ještě před Leifem Erikssonem a Kryštofem Kolumbem. Staří námořníci různých národností přepluli Atlantik a prozkoumávali zdejší pobřeží. Našli jsme tu kameny s egyptskými hieroglyfy, s nápisy v kyperské řečtině, s núbijským písmem a číslicemi i slova napsaná iberoogamským písmem. Našlo se a přeložilo přes dvě stě kamenů jenom s nápisy v ogamské abecedě, kterou většinou užívali Keltové ze Skotska, Irska a jihovýchodní Hispánie. Země je místy doslova posetá kameny s nápisy, které se teprve musí rozluštit. Cestovatelé se po naší zemi totiž mohli pohybovat už před dobrými čtyřmi tisícovkami let.“ Významně se odmlčela. „A alfabetické nápisy představují jenom polovinu historie.“

Kelly se na ni nechápavě podívala. „Copak existuje ještě něco jiného?“

„Petroglyfy,“ napověděl Pitt.

„Ano, petroglyfy,“ opakovala po něm Marlys s přikývnutím. „Dochovaly se doslova stovky exemplářů do kamenů vyrytých obrazů lodí, zvířat, bohů a bohyň. Obličeje jsou většinou vousaté, velice se podobající řeckým postavám, a hlavy jsou skoro totožné s hlavami z klasického období, které se nacházejí kolem Středozemního moře. Nesmírně oblíbení jsou ptáci v letu a dál koně a lodě. Existují dokonce i petroglyfy zvířat, která nejsou v Americe vůbec známá, jako nosorožci, sloni a lvi. Spousta vyobrazení má astronomický námět a dokumentuje postavení jednotlivých hvězd, jaké bylo na obloze před tisíci lety.“

„Jak jsem vám říkal do telefonu,“ vysvětloval Pitt, „snažíme se vypátrat, proč se Kellyin otec zajímal tak intenzivně o několik kamenů s runovými nápisy, které před patnácti lety objevil.“

Marlys zvedla pohled ke stropu a začala vzpomínat. „Studie doktora Egana se týkala pětatřiceti runových nápisů na kamenech, pojednávajících o skupině Severanů, kteří v roce 1035 podnikli výzkumnou výpravu do oblasti dnešního Středozápadu. Vzpomínám si, že byl celý posedlý pátráním po těch nápisech, protože věřil, že ho můžou dovést k nějaké jeskyni. Kde to ale mělo být, to nevím.“

„Máte záznamy o těch nápisech?“

Marlys tleskla do dlaní. „Tohle je váš šťastný den. Pojďte se mnou do kanceláře ve chlévě. Mám je tam založené.“

To, co kdysi býval chlév pro stádo dojných krav, se později přeměnilo v jednu obrovskou kancelář. Z chléva zmizel seník a tím se zdvihl strop místnosti. Polovinu prostoru zaujímaly police na knihy. Uprostřed stál obrovský čtvercový stůl, v jehož středu bylo vybrání se dvěma obřími počítači. Stůl byl zaplaven fotografiemi, složkami, knihami a svazky zpráv. Za stolem stál mohutný monitor, na poličkách pod ním byly uloženy videopásky a disky. Stará dřevěná podlaha byla dokonale hladká, až na drobné vruby a důlky od kopyt krav, které se sem naháněly k dojení. Otevřenými dveřmi bylo vidět laboratoř, jejíž stěny a podlaha vypadaly jako povlečené bílým prachem.

Jednu stranu prostorné místnosti zaujímala sbírka artefaktů, keramických mís, formovaných z hlíny do tvaru lidských hlav, postav a zvířat. Několik jich bylo tvořivým zpodobněním téměř

komických postav v podivných, občas až znetvořených polohách. Ve velké zasklené skříni byla dobrá stovka menších neidentifikovatelných předmětů. Pitta zaujalo především několik kamenných masek, podobných těm, které znal z muzeí v řeckých Athénách. Ani jedna nemohla pocházet od amerických Indiánů, protože neznázorňovala nikoho, kdo by připomínal příslušníka jejich kmene. Všechny basreliéfy představovaly muže s kučeravými vousy, což bylo velice zajímavé, jelikož původní obyvatelé Severní, Střední i Jižní Ameriky byli známi tím, že měli to štěstí a nemuseli se nikdy holit.

„Tohle všechno se našlo ve Spojených státech?“ chtěl vědět Pitt.

„Našli to ve všech státech od Colorada přes Oklahomu až po Georgii.“

„A ty malé artefakty?“

„To jsou většinou pracovní nástroje, pár starých mincí a navíc několik zbraní.“

„Máte tu obdivuhodnou sbírku.“

„Všechno, co vidíte, dostanou po mé smrti univerzitní archivy a muzea.“

„To je opravdu pozoruhodné, že se sem v dávnověku dostalo tolik lidí,“ pronesla Kelly s posvátnou bázní.

„Stejně jako my, i naši předkové byli strašně zvědaví na to, co se skrývá za horizontem.“ Když Marlys začala hledat v knihovně, ukázala pohostinně na křesla a sofa. „Udělejte si pohodlí, než najdu záznamy o těch nápisech, které vašeho otce tak zajímaly.“ Již po necelé minutě však nalezla, co hledala. Vytáhla dvě tlusté složky v kovových deskách a přenesla je ke stolu. V jedné bylo přes sto fotografií, zatímco druhá složka přetékala jednotlivými papíry.

Položila na stůl snímek velkého popsaného kamene, vedle něhož pro srovnání velikosti stála Marlys. „Tohle je Bertramský kámen, našel ho jeden lovec na opačné straně našeho jezera v roce 1933.“ Pak přistoupila k vysoké skříňce a vytáhla z ní cosi, co vypadalo jako kus bílé sádry. „Definitivní fotografie obvykle dělám až po zdůraznění nápisů vytesaných na těch kamenech pomocí talku nebo křídy. Kdykoli je to ale možné, nanesu na kámen několik vrstev tekutého latexu. Jakmile vyschne, sloupnu ho, dopravím do

laboratoře a otisknu do mokré sádry. Po zatvrdnutí sádru použiju jako matrici v tiskárně, čímž veškeré nápisy zdůrazním. Pak se objeví všechny obrazce a písmena včetně takových, které původně třeba ani nebyly prostým okem patrné.“

Pitt se zadíval na tenké čáry. „Několik písmen je tu úplně stejných jako naše abeceda.“

„Tenhle nápis je kombinací staré německé runové abecedy, skládající se ze dvaceti čtyř písmen, a pozdějších skandinávských runových písmen, kterých bylo jenom šestnáct. Původ runového písma je neznámý. Existuje tu sice určitá podobnost se starou řečtinou a latinou, ale vědci se domnívají, že nejstarší runová abeceda pochází nejspíše z prvního století a vychází z germánské kultury, navazující na tehdejší teutonský jazyk. Asi ve třetím století se pak tato abeceda rozšířila i do skandinávských zemí.“

„Jak můžete vědět, že ten nápis na kameni není podvrh?“ Tato otázka přišla samozřejmě od Giordina, celoživotního skeptika.

„Z několika důvodů,“ odpověděla laskavě Marlys. „Za prvé, policejní experti zabývající se podvrhy několik těchto kamenů prozkoumali a jednomyslně prohlásili, že nápisy na nich zhotovila stejná ruka. Všechny charakteristické rysy písma jsou shodné. Za druhé, kdo jiný by asi cestoval přes tři tisíce kilometrů touto krajinou, jen aby vytesal několik nápisů do kamenů, kdyby k té severské výpravě ve skutečnosti nikdy nedošlo? Z jakého důvodu by to dělal? Navíc, kdyby to byl podvrh, musel by ho udělat někdo, kdo znal dokonale jazyk i abecedu, což potvrzují moderní experti na toto písmo. Ti totiž objevili na několika písmenech určité nesprávné odchylky. Za třetí, tento Bertramský kámen byl podle místních historiků poprvé objeven kmenem Ojibwayů, kteří o něm pověděli prvním osadníkům někdy kolem roku 1820. Později se o něm zmiňují francouzští lovci kožešin. Zdá se nesmírně nepravděpodobné, že by někdo vytesal nápis do kamene tak dlouho předtím, než byla tato země trvale osídlena. A konečně za čtvrté, jelikož uhlíková metoda určování stáří pracuje jenom s organickými materiály, a ne s kameny, je jediným použitelným způsobem, jak určit stáří, posouzení stupně eroze. Posouzení výsledku vlivu povětrnosti na nápis spolu s tvrdostí kamene může napovědět dobu,

kdy písmena vznikla. Podle stupně obroušení kamene větrem, deštěm a sněhem se vznik nápisu odhaduje na období mezi roky 1000 a 1150, což jak se zdá, odpovídá našim předpokladům.“

„Nenašly se v okolí kamenů s nápisy nějaké artefakty?“ vyzvídal Giordino.

„Nic, co by přežilo ta dlouhá staletí.“

„Což není nic divného,“ poznamenal Pitt. „Podél trasy, kudy táhl Coronado z Mexika do Kansasu, se o několik století později taky nenašla ani stopa.“

„A teď otázka za milion dolarů,“ obrátil se Giordino na Marlys. „Co se na tom kameni říká?“

Marlys vzala CD disk a vložila ho do počítače. Za malý okamžik se na obrazovce objevila písmena, zdůrazněná až do posledního detailu procesem odlití z latexu do sádry. Celkem asi sto čtyřicet písmen tu bylo seřazeno do čtyř řádků.

„Asi nikdy nedostaneme přesný překlad,“ poznamenala, „ale celkem šest odborníků na runové písmo odsud až po Skandinávii se shodlo na následujícím znění:

„Magnus Sigvatson prošel touto cestou v roce 1035 a zabral zemi na tomto břehu řeky pro svého bratra Bjarneho Sigvatsona, vůdce našeho kmene. Helgan Siggtrygg zavražděn Skraelingy.“

„Slovo Skraelingové se překládá buď jako barbaři, nebo líní pohani, či ve starém dialektu jako lumpové. Musíme předpokládat, že Siggtrygg byl zabit při střetnutí s místními Indiány, předchůdci pozdějších Siouxů a Ojibwayů.“

„Magnus Sigvatson,“ pronesl potichu Pitt, zdůrazňuje každou slabiku. „Bratr Bjarneho.“

Marlys si zamyšleně povzdechla. „Existuje sága, která se zmiňuje o Bjarnem Sigvatsonovi a jeho druzích, kteří se vydali na lodích z Grónska na západ. Pozdější ságy tvrdí, že Sigvatsona i jeho lidi pohltilo moře a už nikdy je nikdo neviděl.“

„Co zbývajících čtyřiatřicet kamenů?“ vyptával se Pitt. „O čem ty vypovídají?“

„Většinou asi jde jen o hraniční kameny. Magnus byl dost ctižádostivý. Pro bratra Bjarneho a pro svůj kmen zabral dobrou

čtvrtinu dnešních Spojených států.“ Odmlčela se, aby na obrazovku vyvolala další podobně zpracovaný nápis.

„Tenhle říká: Tady vystoupil na břeh Magnus Sigvatson“

„Kde našli tenhle kámen?“ zeptal se Giordino.

„V Bark Point, což je takový výběžek do zálivu Siskiwit Bay.“

Pitt s Giordinem si vyměnili pobavené pohledy. „Nám ta jména bohužel nic neříkají,“ poznamenal Pitt.

Marlys se zasmála. „Omlouvám se. Siskiwit Bay je na jezeře Superior ve Wisconsinu.“

„A kde byly zbývající kameny?“ otázala se Kelly.

„Ti Skandinávci byli docela ukecaní, když odhadujeme, že se našla a byla přeložena sotva čtvrtina všech kamenů s runovými nápisy. První a poslední nápis se našel u Crow Point na jižním břehu jezera Champlain.“ Zarazila se a s náznakem úsměvu pohlédla na Pitta. „To je na severu státu New York.“

Pitt se zdvořile usmál. „Já vím.“

„Potom,“ pokračovala Marlys, „se podařilo najít tři kameny v okolí velkých jezer, což napovídá, že Seveřané cestovali po vodě na sever po řece St. Lawrence. Pak zřejmě putovali po jezerech až do Siskiwit Bay. Odtamtud podle mého názoru přenášeli své čluny od jednoho vodního toku ke druhému, až se dostali na řeku Mississippi, kde zahájili svůj postup k jihu.“

„Bertramovo jezero ale na žádné řece neleží,“ poznamenala udiveně Kelly.

„Ne, ale je od ní vzdálené pouhé tři kilometry. Podle mého názoru Seveřané každou chvíli vystupovali na břeh a prováděli krátké výpravy do okolí, než zase pokračovali dál po proudu.“

„Jak daleko se asi dostali?“ zeptal se Giordino.

„Nápisy na kamenech se nacházely na poněkud klikaté trase přes Iowu, Missouri, Arkansas a Kansas. Nejvzdálenější kámen našel skautský oddíl nedaleko Sterlingu v Coloradu. Domníváme se, že odtamtud se začali zase vracet nazpátek k Mississippi, kde nechali čluny. Na západním břehu řeky přímo proti Memphisu se totiž našel kámen s nápisem:

„Tady zůstaly čluny pod ochranou Olafsona a Tyggvasona.“

Marlys pokračovala. „Z tohoto místa se museli plavit nahoru po řece Ohio až na řeku Allegheny, po které pronikli k jezeru Erie. Odtamtud se vrátili po svých stopách zpátky k jezeru Champlain.“

Kelly vypadala trochu zmateně. „Nechápu, co myslíte tím prvním a posledním nápisem.“

„Pokud můžeme říct, runový kámen, který se našel u jezera Champlain, popsali členové expedice hned jako první. Určitě existují ještě další, ale na ty nepřišli. Když se výprava zhruba za rok vrátila, vytesala na tentýž kámen pod první text ještě druhou zprávu.“

„Mohli bychom je vidět?“ požádal Pitt.

Marlys napsala něco do počítače a na obrazovce se objevil velký kámen. Podle postavy muže, který na něm seděl, byl asi tři metry vysoký. Balvan se nalézal v hluboké strži.

Nad zhruba deseti řádky nápisu byl vytesán petroglyf úplné vikingské lodě, i s plachtami, vesly a štíty na bocích. „Tenhle nápis je dost perný,“ poznamenala Marlys. „Ani jeden z vědců, kteří ten kámen zkoumali, se stoprocentně neshodl s ostatními. Smysl jejich překladů je ale dost podobný.“ Pak začala sama dlouhý nápis interpretovat:

„Po šesti dnech cesty fjordem pryč od našich rodin zanechaných v osadě si na tomto místě Magnus Sigvatson a jeho sto druhů odpočinuli a vyhlásili jménem mého příbuzného a velitele našeho kmene Bjarneho Sigvatsona i našich dětí nárok na veškerou zemi v dohledu.

Tato země je mnohem větší, než jsme se domnívali. Je dokonce větší než naše milovaná vlast. Máme dost zásob a našich pět lodí je pevných a v dobrém stavu. Nevrátíme se jistě několik měsíců. Nechť nás Odin chrání před Skraelingy.“

Zde Marlys svůj přednes přerušila. „Musím vás varovat že všechny překlady jsou jen velice přibližné a pravděpodobně nevystihují plně originál. Druhý nápis, vytesaný po návratu, říká:

„Čtrnáct měsíců poté, co jsme opustili naše rodiny, jsme jen několik dní plavby vzdáleni od našeho domova v jeskyni pod vysokými útesy fjordu. Z jednoho sta bojovníků nás nyní zůstalo devadesát pět. Díky Odinovi, že nás ochraňoval. Země, kterou jsem

prohlásil za majetek mého bratra, je větší, než jsme si mysleli. Objevili jsme ráj. Magnus Sigvatson.“

„Pak je tady ještě datum – rok 1036.“

„Šest dnů cesty lodí fjordem,“ opakoval zamyšleně Pitt. „To by znamenalo, že ti Severané měli osadu někde na území Spojených států.“

„Bylo to místo někdy objeveno?“ otázal se Giordino.

Marlys zavrtěla hlavou. „Archeologové dosud nenašli jediný důkaz osídlení jižně od Newfoundlandu.“

„Je tedy s podivem, proč tak dokonale zmizeli.“

„Podle některých starých indiánských legend došlo kdysi ke krutému boji s divokými cizinci ze západu, kteří měli dlouhé vousy a blýskavé hlavy.“

„Blýskavé hlavy?“ Kelly vypadala zmateně.

„Helmy,“ napověděl jí s úsměvem Pitt. „Museli hovořit o helmách, které Vikingové nosili do boje.“

„To je divné, že archeologové dosud neobjevili ani stopu po jejich osadě,“ poznamenala Kelly.

Pitt se na ni podíval. „Tvůj otec ale věděl, kde to je.“

„Jak to můžeš říct?“

„Proč by jinak tak fanaticky pátral po runových kamenech? Podle mého hledal tvůj otec jeskyni, o které se zmiňuje ten poslední nápis. Důvodem, proč najednou s pátráním přestal, byla skutečnost, že to místo našel.“

„Bez jeho záznamů a papírů,“ ozval se Giordino, „ale nemáme nejmenší vodítko. Když neznáme ani oblast, ve které bychom měli začít hledat, tak jenom pořád tápeme ve tmě.“

Pitt se obrátil na Marlys. „Nemáte od doktora Egana něco, co by nám naznačilo, jaká fakta se mu podařilo shromáždit?“

„On nebyl žádný psavec dopisů nebo emailů. Já vlastně nemám jediný kousek papíru s jeho podpisem. Veškeré naše kontakty a výměna informací probíhaly po telefonu.“

„To mě nepřekvapuje,“ zamumlala Kelly rezignovaně.

„Ono je to docela logické,“ připojil se Giordino, „když uvážíte všechny ty problémy s Cerberus Corporation.“

Pittovy oči byly chvíli upřeny do dálky, aniž cokoli viděly. Pak však otočil pohled ke Kelly. „Říkalas, že jste s Joshem prohledali celou farmu, abyste našli otcovu laboratoř, a nic jste neobjevili.“

Kelly přikývla. „To je pravda. Prohlédli jsme každý čtverečný centimetr naší nemovitosti a obou sousedních farem. Nenašli jsme vůbec nic.“

„Co útesy nad řekou?“

„To bylo jedno z prvních míst, kde jsme hledali. Dokonce jsme tam pozvali horolezce, aby na skály vyšplhali a prohlédli je. Nenašli ani stopu po nějaké jeskyni, pěšině nebo schodech, které by někam vedly.“

„Pokud se jediný nápis, ve kterém se mluví o jeskyni, našel jen na tom prvním kameni, proč potom doktor Egan pročesával okolí a pátral po dalších nápisech, které vlastně nic neříkají?“

„Když začínal hledat, tak to nevěděl,“ objasňoval Pitt. „Určitě doufal, že některý z dalších nápisů mu poskytne bližší vodítko. Nakonec však tato naděje pohasla, protože stopy ho pokaždé zavedly zpátky k prvnímu runovému kameni.“

„Co ho vůbec k tomu pátrání podnítilo?“ zeptal se Giordino Kelly.

Ta zavrtěla hlavou. „Nemám ponětí. Ani matce, ani mně nikdy neřekl, co vlastně hledá.“

„Jeskyni v útesech,“ pronesl pomalu a zřetelně Pitt.

„Myslíš, že hledal právě tohle?“

„Myslím,“ odpověděl Pitt pevně.

„A myslíš, že to našel?“

„Myslím,“ opakoval Pitt.

„Tam ale žádná jeskyně není,“ protestovala Kelly.

„To je otázka pátrání na správném místě. A jestli se nám ji podaří najít, otevře nám to dveře celé komnaty záhad včetně toho tajného projektu tvého otce.“

„Mohli byste zaměřit své pátrání i trochu jiným směrem,“ poznamenala Marlys.

„Co navrhujete?“ otázal se Pitt.

„Myslím, že by vám mohla pomoct konzultace s doktorem Jerrym Wednesdayem.“

„To je..?“

„Čelný expert na indiánské kmeny v oblasti údolí řeky Hudson. Třeba by vám mohl trochu osvětlit jejich kontakty se Severany.“

„Kde bychom ho zastihli?“

„Na Marymount College v Tarrytownu, stát New York. Doktor Wednesday je tam profesorem kulturní historie.“

„Marymount znám,“ ozvala se Kelly. „To je katolická dívčí univerzita hned přes řeku naproti tátově farmě.“

Pitt pohlédl na Giordina. „Co si o tom myslíš?“

„Když člověk pátrá po historickém pokladu, není výzkumů nikdy dost.“

„To říkám pořád.“

„Měl jsem pocit, že jsem to už někde slyšel.“

Pitt se otočil a potřásl Marlys rukou. „Děkuju vám, Marlys. Díky za pohostinství i za vaši pomoc.“

„Nemáte zač. Vy jste mi naopak dodali pěkný drb pro sousedy.“

Zůstala tam stát, rukou si zacláněla oči před sluncem a pozorovala, jak helikoptéra NUMA stoupá do bezmračné oblohy a pak se vydává severovýchodním směrem na Duluth. Myšlenky jí zalétly k doktoru Elmoreu Eganovi. Vzpomínala na něj jako na dost excentrického podivína, kterého ale člověk musel mít rád. Upřímně doufala, že ty lidi navedla na správný směr pátrání a že doktor Wednesday jim poskytne i nezbytný poslední klíč.

*** * ***

Po soukromé cestě k chatě vlastněné společností Cerberus na břehu jezera Tohono se nenápadně sunulo několik aut. Byly to zaprášené džípy s náhonem na všechna čtyři kola, Durangos a Chevrolet Suburban. Žádné vozidlo nebylo nové, žádné dokonce nebylo mladší osmi let. Byly vybrány záměrně, aby co nejvíce splynuly s automobily místních usedlíků. Také když na cestě k jezeru projížděly okolními městečky, nikdo jim nevěnoval nejmenší pozornost, stejně jako jejich cestujícím, kteří byli oblečeni jako obyčejní rybáři.

Všechna auta dorazila ve zhruba deseti či patnáctiminutovém rozmezí. Cestující vešli do chaty, každý s bedničkou rybářského nářadí a prutem s navijákem v ruce. Poněkud překvapivě se žádný z

příchozích ani neohlédl na čluny vyvázané u přístaviště. Jakmile také návštěvníci jednou zmizeli v chatě, zůstali již uvnitř. Nikdo se ani nepokusil nalíčit na háček návnadu nebo nahodit udici. Jejich poslání bylo na první pohled vzdáleno osamělému potěšení z rybaření.

Příchozí se však družně neshromáždili ani uvnitř v hlavní hale s vysokým trámovým stropem a obrovským kamenným krbem. Nikdo se zde neusadil v pohodlných křeslech a na sofa, které byly potaženy koberečky navajských Indiánů, uprostřed západního dekoru zdůrazněného obrazy a bronzovými sochami od Russella a Remingtona. Místo toho se všichni sešli až v rozlehlé sklepní místnosti pod chatou. Tento prostor byl masivními kovovými dveřmi oddělen od únikového tunelu, jehož opačný konec ústil v lese, bezpečných dvě stě metrů daleko. Od tohoto místa vedla asi tři čtvrtě kilometru dlouhá stezka k otevřenému prostranství, na kterém mohl přistávat vrtulník. Celou tuto trasu, stejně jako chatu a její bezprostřední okolí, monitorovaly bezpečnostní systémy s kamerami, chránící ji před vetřelci. Všechno mělo vypadat nenápadně a obyčejně, ale každý detail směřoval k tomu, aby se co nejúčinněji zabránilo sledování ze strany vládních agentů i místních úřadů.

V luxusně zařízené sklepní místnosti se u kulatého konferenčního stolu z borovicového dřeva sesedlo šest mužů a dvě ženy. Devátý člověk, Curtis Merlin Zale, seděl poněkud odděleně. Rozdal přítomným pořadače v kožených deskách, opřel se v křesle a počkal, než si ostatní předložené materiály prostudují.

„Zapamatujte si, co čtete," nařídil. „Až odsud budeme zítra večer odcházet, všechny papíry a poznámky se spálí."

Pro zájmy říše Cerberus bylo nezbytné, aby se veškeré schůzky ohledně strategického plánování odehrávaly za přísného utajení. Muži i ženy rozesazení kolem stolu byli představitelé exekutivního vedení největších naftových společností na severní polokouli a dnes se sešli k poradě o strategii pro příští měsíce. V očích ekonomů, oficiálních představitelů obchodních oddělení a zpravodajů Wall Street Journalu tito giganti naftového průmyslu samostatně řídili běžné každodenní operace autonomních korporací, fungujících nezávisle na sobě. Pouze přítomní doopravdy věděli, jak jsou v zákulisí ve skutečnosti propojeni s osobou Curtise Merlina Zalea a s

dlouhými chapadly Cerberus Corporation. Byli součástkami monopolu, o jehož rozsahu se dosud nikomu ani nesnilo. Pravidla však byla velice tvrdá.

Všichni naftoví magnáti si v tajné alianci s Cerberus Corporation nadělali miliardy a nikomu z nich navíc nehrozilo vězení za protizákonné obchodní jednání. Jelikož by podrobnější vyšetřování Ministerstva spravedlnosti tuto největší kartelovou dohodu uzavřenou od dob Rockefellera a Standard Oil zaručeně odhalilo, byla přijata opatření, aby se každé vyšetřování zastavilo ještě dřív, než vlastně začalo. Jediným reálným nebezpečím byla eventuální zrada někoho z vedení, kdo by byl schopen poskytnout Ministerstvu spravedlnosti informace o kriminálním chování kartelu. Avšak všichni potenciální zrádci dobře věděli, že oni sami i členové jejich rodin by rychle zmizeli nebo nešťastnou náhodou zemřeli v okamžiku, kdy by jejich zrada vyšla najevo. Jakmile se jednou ocitli ve vnitřním kruhu zasvěcených, nebyla cesta ven.

Jakkoli se riziko zdálo značné, očekávaný zisk byl astronomický. Tito lidé nepotřebovali žádnou nadměrnou představivost, aby věděli, že konečný zisk z jejich zločinného počínání se bude pohybovat v miliardách či dokonce bilionech dolarů. Kromě peněz se jim rovněž otevíral podíl na moci měrou, do jaké ovládali dokonce i vládu Spojených států amerických, jejich legislativu a exekutivu.

„Vy všichni uvedené předpovědi znáte," pronesl Zale na úvod. „Chtěl bych jen zdůraznit, že se nejedná o záměrně upravená čísla. Mezi roky 1975 a 2000 vzrostla lidská populace celkem o padesát procent. Požadavky na dodávku ropy narostly samozřejmě obdobným způsobem. V roce 2010 dosáhne celosvětová produkce ropy svého vrcholu. To je ode dneška za necelých sedm let. Potom bude až do roku 2050 produkce ropy prudce klesat až na zlomek dnešního objemu."

Šestačtyřicetiletý představitel společnosti Zenna Oil Rick Sherman, který sice vypadal jako učitel matematiky ze střední školy, přitom však vedl třetí největší těžební společnost v zemi, se přes své silné brýle bez obrouček zadíval na Zalea. „Statistiky se však v tomto ohledu poněkud opozdily. Trvalý nedostatek ropy se začal projevovat

proti předpovědi už o deset let dřív. Požadavky už převýšily globální produkci, která se ale od nynějška bude skutečně znatelně snižovat.“

„Jestli čísla o celkové těžbě vypadají bezútěšně, pak výsledný pokles celosvětové ekonomiky bude připomínat nejčernější noční můru,“ poznamenal Jesus Morales, představitel společnosti CalTex Oil. „Následný šok bude paralyzující a trvalý. Ceny vyletí až do nebe, objeví se hyperinflace a možná dokonce i přídělové hospodářství. Bojím se pomyslet, jaké úrovně asi dosáhnou ceny dopravy.“

„Souhlasím.“ Sally Morseová si leštila čočky brýlí a prohlížela přitom Zaleovu zprávu. Šéfka Yukon Oil, největšího kanadského producenta ropy, byla poslední, která se až před pěti lety trochu váhavě k tajnému spolku připojila. V poslední době si však svou účast začínala znovu rozmýšlet. „V budoucnu nález většího ložiska čekat nemůžeme. Od roku 1980 se i přes předpovědi geologů objevilo jen několik nalezišť, která produkují deset milionů barelů. Tisíc tři sta jedenáct známých větších zdrojů ropy obsahuje čtyřiadevadesát procent všech světových zásob. Jak se tyto zásoby budou snižovat, ceny ropy a zemního plynu porostou v pořádně strmé, nekonečné křivce.“

„Špatná zpráva říká,“ ujal se slova Zale, „že výzkum objeví jenom zhruba jeden barel nové ropy na každých deset barelů, které spotřebujeme.“

„Tahle situace se ale bude dál jenom zhoršovat,“ dodal Morales.

Zale souhlasně pokynul hlavou. „Což je taky hlavní důvod, proč jsme vytvořili tuto alianci. Vzhledem k tomu, že průmysl Číny a Indie vyžaduje čím dál víc ropy a kvůli vzájemnému ekonomickému soutěžení vypukne brzo mezi Evropou a Spojenými státy nelítostná bitva o ceny.“

„A to všechno přinese větší zisk OPEC,“ poznamenal Sherman. „Když se budou rychle zvyšovat nároky na ropu, země OPEC vymačkají ze svých barelů poslední cent.“

„Zdá se, že nám celá situace hraje do karet,“ pronesl sebejistě Zale. „Když spojíme naše zdroje, naftová pole i rafinerie v Severní Americe, můžeme si diktovat podmínky a stanovovat ceny. Navíc můžeme zdvojnásobit produkci tím, že začneme vrtat tam, kde nám

to vlády dosud nedovolovaly. Náš nový systém ropovodů pak dokáže dopravit ropu napříč celým kontinentem, i bez použití drahých tankerů. Pokud naše strategie bude fungovat podle plánu, jediná ropa s plynem prodávaná na sever od Mexika bude americká nebo kanadská. Nebo, jednoduše řečeno, devadesát šest procent příjmu z tohoto průmyslu bude představovat zisk našich vlastních organizací.“

„Země OPEC ale určitě nebudou nečinně sedět na zadku.“ Starý naftař Gunnar Machowsky zahájil svou kariéru jako vrtař a musel nejprve pětkrát zkrachovat, protože všechny jeho vrty byly suché, než narazil na obrovské ložisko uprostřed Nevady. Byl to mohutný chlap s pořádným břichem a téměř holou hlavou, na které měl jen věneček bílých vlasů. Jako výlučný majitel společnosti Gunnar Oil vedl podnik, který byl všeobecně znám svou šetrností, avšak každý rok vykazoval pořádný zisk. „Můžete se vsadit, že nás při každé příležitosti na každém barelu podtrhnou s cenou.“

Zale se ušklíbl. „O tom ani na moment nepochybuju. Kdybychom se snažili jejich ceny přijmout, všichni bychom brzo udělali bankrot. Náš plán ale tkví v tom, že mezi Američany učiníme zahraniční naftu tak nepopulární, že naši volení zástupci budou muset naslouchat hlasu lidu a uvalit na dovoz ropy embargo.“

„Kolik legislativců máme pod palcem?“ otázal se Guy Kruse, neformální, brýlatý, ale vždy uhlazeně mluvící ředitel Eureka Offshore Oil Ventures.

Zale se obrátil na Sandru Delageovou, hlavní administrátorku celého kartelu. Její atraktivní, skoro až upejpavý zevnějšek byl velice zavádějící. Pod popelavě blonďatými vlasy a za sametově modrýma očima se skrýval mozek ostrý jako břitva, s organizačními schopnostmi, kterých si byli vědomi a jichž si považovali všichni přítomní. Na okamžik pohlédla do velkého notesu a pak opět zvedla zrak. „Podle situace ke včerejšímu dni můžeme najisto počítat s třiceti devíti senátory a se sto deseti poslanci, kteří by volili přesně podle vašich pokynů.“

Kruse se usmál. „Zdá se, že se naše cukrátka dostala dokonce ještě více lidem, než jsme čekali.“

„Myslím, že můžeme bezpečně prohlásit, že i Bílý dům přihlédne k našim radám,“ dodala Delageová.

„Takže zůstávají jenom lobbistické skupiny Zelených a členové Senátu a Kongresu, kteří se angažují v záchraně bobrů," pronesl drsně Machowsky.

Zale se opřel o desku stolu a pokynul tužkou. „Jejich protesty se ale bezpochyby ztratí ve všeobecném křiku, jakmile se projeví nedostatek ropy a vyskočí její cena. Už máme zajištěných dost hlasů k tomu, abychom dostali povolení otevřít nové vrty od Aljašky až k Floridě, a to i přes protesty Zelených. Americká a kanadská vláda nebudou mít na vybranou a budou muset souhlasit s tím, že budeme dělat průzkum i na federálním území a že na místech, kde geologové zjistí bohatá depozita, zahájíme těžební vrty.

Nesmíme zapomenout, že stát si už vykopal hrob tím, že sáhl na strategické rezervy benzinu. Potom z nich čerpal ještě pětkrát, a tak v nich dnes zbývá zásoba pro potřeby celé země na pouhé tři týdny."

Machowsky se zamračil „Celá ta záležitost byla sotva něco víc než pouhý politický vtip. Naše rafinerie tehdy už stejně běžely naplno. Oficiální představitelé svým rozhodnutím nedosáhli tedy vlastně ničeho, jenom ujistili důvěřivou veřejnost, že vláda vyhovuje jejich přání."

Sally Morseová souhlasně přikývla. „Zdá se, že nám úplně nevědomky hráli do not."

Nato poprvé promluvil Sam Riley, předseda Pioneer Oil, společnosti vlastnící rozsáhlá ložiska na Středozápadě. „Nemohli jsme to naplánovat líp, ani kdybychom mohli sami budoucnost ovlivňovat."

„Ano," přitakal Zale, „tady se podepsala kombinace štěstí a naší předvídavosti." Otočil se na Dana Goodmana z Úřadu pro alternativní zdroje ropy. „Jaké jsou nejnovější zprávy z ložisek v břidlicích západního Colorada?"

Dřívější armádní generál Goodman, který býval velitelem zásobování pohonnými hmotami, byl o dobrých deset let starší než kdokoli jiný u tohoto stolu. Se svými sto pětadvaceti kilogramy živé váhy však měl stále ještě dost fyzické zdatnosti, stejně jako poněkud zarputilého smyslu pro humor. „Díky technologickému pokroku ve zpracování břidlice se těžba zahájí už za týden. Celý systém těžby břidlice a jejího využití je pečlivě prověřený a úplně v pořádku.

Můžu naprosto zodpovědně prohlásit, že teď máme nesmírně bohatý zdroj ropy, hydrokarbonového plynu a solidního paliva, které předčí i uhlí. Náš odhad na zisk čtyřiceti galonů z každé tuny břidlice se zdá být docela rozumný.“

„Jak odhadujete velikost toho ložiska?“ zeptal se Krause.

„Dvě miliardy barelů.“

Zale se na Goodmana ostře podíval. „Řekněte to ještě jednou.“

„Dvě miliardy barelů ropy z břidlice, a to je hodně střídmý odhad.“

„Dobrý bože,“ zamumlal Sherman. „To je ale daleko víc, než dělají odhady vládních energetických expertů.“

„Ty byly trochu upravené,“ pronesl Goodman s lišáckým mrknutím.

Riley se zasmál. „Ale stejně, jestli dokážete srazit výrobní cenu pod padesát dolarů za barel, pak jsme my všichni bez práce.“

„Zatím ne. V současné době odhadujeme naše náklady kolem šedesáti dolarů za barel.“

Morales se zhoupl v křesle dozadu a sepjal obě ruce na šíji. „Než tedy celou operaci spustíme, zbývá nám jenom definitivně propojit všechny systémy ropovodu.“

Zale okamžitě neodpověděl. Kývl na Sandru Delageovou, ta stiskla knoflík na dálkovém ovladači a od stropu se spustila veliká obrazovka. Téměř okamžitě se na ní objevila mapa Aljašky, Kanady a dalších osmačtyřiceti států. Pak se po mapě, bez ohledu na státní hranice, rozběhly černé linky od ropných vrtů k rafineriím. „Dámy a pánové, toto je náš systém dopravy ropy. Skoro šedesát tisíc kilometrů trubek tažených pod zemí. Poslední spojovací trasa od Pioneer Oils tady Sama Rileyho v Nebrasce, Wyomingu, Kansasu a obou Dakotách bude položena, připojena a připravena dopravovat naftu už koncem tohoto měsíce.“

„Obejít námitky Zelených uložením trubek pod zem byl opravdu skvělý nápad,“ poznamenal Riley.

„Stroj na výkopové a pokládací práce, který vyvinuli inženýři společnosti Cerberus, umožnil našim technikům pracujícím ve třech směnách, aby uložili do země šestnáct kilometrů vedení za čtyřiadvacet hodin.“

„Geniálním nápadem bylo i zakoupení práv na využití železnice a položení ropovodu podél kolejí," poznamenal Jesus Morales.

„Musím přiznat, že tenhle manévr nám ušetřil miliardy dolarů za soudní procesy a spory s tisícovkami soukromých i veřejných vlastníků pozemků," přiznal Zale. „Navíc nám takové řešení umožňuje vést ropu přímo do všech větších měst jak ve Spojených státech, tak v Kanadě, prakticky bez omezení a bez obav z přísných vládních regulačních opatření."

„Přesto je vůbec zázrak, že jsme se dostali takhle daleko bez sebemenšího vměšování ze strany Ministerstva spravedlnosti," poznamenala Sally Morseová.

„Podařilo se nám dobře zamést stopy," řekl Zale. „Naši tajní spolupracovníci na Ministerstvu spravedlnosti zaručují, že jakákoli zmínka či dotaz ze strany ministerských úředníků nebo od FBI se v tichosti buď založí, nebo odloží stranou k dalšímu prověření někdy v budoucnosti."

Guy Kruse pohlédl na Zalea. „Doslechl jsem se, že kongresový výbor vedený kongresmankou Loren Smithovou zahájil vyšetřování vašich aktivit v Cerberus Corporation."

„To její pátrání nikam nepovede," ujistil ho Zale.

„Jak si můžete být tak jistý?" otázala se Morseová. „Loren Smithová je jednou z členek Kongresu, které na naší straně rozhodně nejsou."

Zale se na ni podíval ledovým pohledem. „Tu záležitost vyřešíme."

„Jako *Emerald Dolphin* a *Golden Marun*?" zamumlal sarkasticky Machowsky.

„Účel světí prostředky," odsekl Zale. „Konečného cíle bylo dosaženo tím, že se nám podařilo za příčinu neštěstí označit motory Elmorea Egana. Kvůli tomu se taky všechny objednávky stavitelů lodí na magnetohydrodynamické motory zrušily. A teď, když je Egan po smrti, je jenom otázkou několika dní, než se dostaneme k tajnému vzorci toho jeho superoleje. Jakmile ho začneme vyrábět, budeme kontrolovat a sdílet veškeré výdělky z výroby a prodeje jeho motorů. Jak vidíte, máme pokrytý každý aspekt trhu s ropnými produkty."

„Můžete nás ujistit, že ze strany NUMA už k žádné další intervenci nedojde?“ chtěl vědět Sherman.

„Šlo jen o přechodnou záležitost. Po právní stránce nemají do našich obchodních aktivit přístup.“

„To pirátské přepadení jejich výzkumné lodě a posádky nebylo moc chytré,“ poznamenal Riley.

„Byla to událost, která se nečekaně obrátila proti nám. To celé je ale už historie. K Cerberus Corporation žádná stopa nevede.“

Dan Goodman zvedl ruku. „Já na druhou stranu velice vítám vaši úspěšnou kampaň za to, aby se americká populace obrátila proti ropě dovážené z ciziny do Spojených států. Posledních několik desetiletí se nikdo nestaral, odkud ropa vlastně pochází. Avšak po několika haváriích supertankerů, vyvolaných vaší skupinou Zmijí u Fort Lauderdale, Newport Beach, Bostonu a Vancouveru, po nichž miliony galonů ropy zasáhly hustě obydlené a bohaté oblasti, se objevil silný požadavek na soběstačnost v ropném zásobování.“

„Vedle všech těch nastražených nehod v průběhu posledních devíti měsíců vypadá ona stará záležitost s *Exxon Valdezem* na Aljašce jen jako drobné melodrama,“ souhlasil Morales.

Zale neurčitě pokrčil rameny. „Bylo to všechno tragicky nezbytné. Čím déle budou trvat sanační práce, tím silnější bude všeobecný požadavek na domácí zdroje ropy.“

„Nezaprodali jsme se ale za pozici na trhu a za monopol ďáblu?“ nadhodila Sally Morseová.

„Monopol je nechutné slovo, má drahá dámo,“ odpověděl jí Zale. „Dávám přednost formulaci tržní trust.“

Morseová sklonila hlavu do dlaní. „Když pomyslím na všechny ty lidi, ptáky, zvířata a ryby, kteří museli zemřít, abychom dosáhli našeho cíle, je mi špatně.“

„Teď není čas na výčitky svědomí,“ napomenul ji Zale. „Jsme uprostřed ekonomické války. Nepotřebujeme žádné generály nebo admirály ani tanky, ponorky a nukleární bombardéry. K vítězství nám stačí jenom nasytit věčnou, neukojitelnou žízeň široké veřejnosti po pohonných hmotách. Brzo, velice brzo se dostaneme do postavení, kdy budeme moci každé osobě žijící na sever od Mexika určit, jakou naftu si má koupit, kdy a za kolik. A přitom nebudeme

nikomu zodpovědní. Za nějaký čas nahradíme vládní formu státu korporativním státem. Teď tedy nemůžeme couvnout, Sally.“

„Svět bez politiků,“ zamumlal přemítavě Guy Kruse. „To zní moc krásně, než aby to mohla být pravda.“

„Celá země se ocitla na prahu masových demonstrací proti dovážené ropě,“ oznámil Sherman. „Potřebujeme jenom ještě jednu nehodu, aby se vlna protestů spustila.“

V Zaleově obličeji se objevil lišácký úsměv. „Jsem krok před vámi, Pucku. Přesně k takové nehodě dojde ode dneška za tři dny.“

„Další únik ropy z tankeru?“

„Daleko horší.“

„Co by mohlo být ještě horšího?“ otázal se Morales nevinně.

„Únik ropy kombinovaný s výbuchem,“ odpověděl Zale.

„Někde nedaleko pobřeží?“

Zale zavrtěl hlavou. „Uvnitř jednoho z nejrušnějších přístavů na světě.“

Následovalo několik vteřin ticha, ve kterém spiklenci vstřebávali všechny ty hrozivé souvislosti. Pak Sandra Delageová pohlédl na Zalea a dovolila se: „Můžu?“

Ten beze slova přikývl.

„V sobotu, zhruba ve čtyři třicet odpoledne, do Sanfranciského zálivu vepluje ultravelký tanker *Pacific Trojan*. Se svými pěti sty třiatřiceti metry délky a sedmasedmdesáti metry šířky je to největší tanker na světě. V zálivu zamíří ke kotvišti u Point San Pedro, kde se normálně vyvazuje a vykládá naftu. Jenomže tentokrát nezastaví a bude pokračovat plnou rychlostí směrem k ústřední městské čtvrti a nedaleko Ferry Buildings World Trade Center najede na břeh. Odhadujeme, že se zaboří zhruba dva bloky hluboko, než se konečně zastaví. Pak budou odpáleny nálože a *Pacific Trojan* a jeho náklad šesti set dvaceti tisíc tun ropy vyletí do povětří v explozi, která zničí celé pobřeží San Franciska.“

„Och, můj Bože,“ zašeptala Sally Morseová, v obličeji náhle celá bílá. „Kolik přitom zemře lidí?“

„Nejspíš tisíce, protože celá tragédie nastane v nejživějších odpoledních hodinách,“ odpověděl necitelně Kruse.

„Co na tom záleží?“ otázal se chladně Zale se stejným výrazem, s jakým koroner umísťuje neznámou mrtvolu do lednice v márnici. „Daleko víc lidí například zemřelo ve spoustě válek, kterými se přitom nedosáhlo vůbec ničeho. V našem případě to splní určitý účel a nakonec z toho všichni budeme mít zisk.“ S těmito slovy vstal z křesla. „Myslím, že pro dnešek už ty diskuse stačily. Zítra ráno budeme pokračovat tam, kde jsme dnes skončili. V plánu je rokování o našich posledních jednáních s vládou a upřesnění vlastních plánů na příští rok.“

Nato se nejmocnější ropní magnáti dvou zemí zvedli a následovali Zalea k výtahům a pak do jídelny, kde na ně již čekaly koktejly.

Na místě zůstala jen Sally Morseová z Yukon Oil. Představovala si to hrozné utrpení, kterému měly být vystaveny tisíce nevinných mužů, žen a dětí ze San Franciska. Když tak seděla sama u stolu, došla k rozhodnutí, které mohlo snadno předznamenat i konec jejího života. Nicméně už dospěla k definitivnímu závěru, a když vycházela z místnosti, byla plně rozhodnuta své předsevzetí provést.

Když po ukončení konference řidič jejího džípu zarazil těsně před tryskovým letadlem společnosti Lockheed Jetstar, pilot ji už čekal na schůdcích letadla. „Jste připravena k letu do Anchorage, paní Morseová?“

„Došlo ke změně. Musím ještě na další konferenci do Washingtonu.“

„Vypracuju hned nový letový plán,“ odpověděl pilot. „Nemělo by to trvat déle než několik minut, a potom hned odstartujeme.“

Sally se zabořila do hlubokého ředitelského křesla za stolem s počítačem a celou baterií telefonů a faxů. Uvědomila si, že právě vstoupila do labyrintu, ze kterého také nemusí existovat cesta ven. Ještě nikdy neučinila rozhodnutí, jež by mohlo znamenat ohrožení jejího života. Byla dost vynalézavá žena, po smrti manžela dokázala dokonce řídit provoz firmy Yukon Oil, ale toto s něčím takovým neměla nejmenší zkušenosti. Sáhla po telefonu, aby kamsi zavolala, avšak okamžitě si uvědomila, že ji s největší pravděpodobností odposlouchává Zaleův agent.

Požádala stevarda o martini, aby si dodala kuráž, zula si boty a pustila se do plánování, jak podkopat pozici Curtise Merlina Zalea a překazit jeho ničemné úmysly.

Pilot Zaleova mohutného firemního Boeingu 727 seděl v kokpitu, a zatímco čekal na svého zaměstnavatele, pročítal si časopis. Vyhlédl oknem ven a bezmyšlenkovitě pozoroval, jak z rozjezdové dráhy vzlétá letadlo Yukon Oil. Po startu se vzneslo k obloze pokryté hustými bílými mraky, naklonilo se na křídlo a zamířilo k jihu.

To je divné, napadlo ho. Člověk by čekal, že pilot zamíří spíš na severozápad k Aljašce. Vylezl z kokpitu a vstoupil do hlavní kabiny, kde seděl muž se zkříženýma nohama a četl Wall Street Journal. „Promiňte, pane, ale napadlo mě, že byste měl vědět, že letadlo Yukon Oil po startu zamířilo na jih, jako na Washington, místo na sever na Aljašku."

Omo Kanai odložil noviny a usmál se. „Děkuju vám, že jste tak pozorný. To skutečně je zajímavá informace."

* * *

Tirrytown, nacházející se uprostřed westchesterského okresu, je jedním z nejpitoresknějších městeček v celém historickém údolí řeky Hudson. V jeho ulicích lemovaných stromy je možno nalézt starožitnictví v koloniálním stylu, domácké hospůdky a obchody prodávající místní řemeslné výrobky. Rezidenční čtvrtě se vyznačují gotickými rodinnými sídly a pečlivě izolovanými honosnými rezidencemi. Nejvýznačnějším místním orientačním bodem je Sleepy Hollow, kterou proslavila klasická povídka Washingtona Irwinga „Legenda Sleepy Hollow".

Pitt se roztahoval a poklimbával na zadním sedadle vypůjčeného auta, za jehož volantem seděl Giordino. Kelly na sedadle spolujezdce obdivovala okolní scenérii. Giordino vedl vůz zatáčkami poměrně úzké cesty až k desetihektarovému pozemku univerzity Marymount, rozkládajícímu se na vyvýšenině, odkud byl skvělý výhled na řeku Hudson a na most Tappan Zee.

Marymount College byla založena v roce 1907 katolickým vzdělávacím řádem Řeholnic svatého srdce Panny Marie a stala se první z rozsáhlé sítě škol Marymount po celém světě. Životním posláním její zakladatelky matky Joseph Butlerové bylo vytváření

míst vzdělanosti, která by poskytovala ženám výchovu, jež jim poté umožňovala vykonávat důležitá a vážená povolání v kterémkoli koutě světa. Nezávislá tradičně katolická univerzita humanitního zaměření Marymount byla jednou z nejrychleji rostoucích vzdělávacích institucí ve Spojených státech.

Univerzitní budovy byly strohé, většinou postavené z cihel okrové barvy. Když Giordino sjel z hlavní cesty univerzitního areálu, nedokázal se ovládnout, aby zvědavě nepokukoval po fešných děvčatech, která proudila z učeben ven a zase vcházela dovnitř. Projeli kolem Butler Hall, velké budovy s kopulí a křížem na samém vrcholu, a zastavili na parkovišti vedle Gerald Hall, jehož první dvě patra okupovali úředníci univerzity.

Vystoupali po schodech Gerald Hall a prošli dveřmi k informačnímu pultu. Zpoza něho vzhlédla mladá, sotva dvacetiletá světlovlasá studentka. Pitt na ni hleděl s úsměvem.

„Kam vás mám nasměrovat?“ otázala se srdečně.

„Do oddělení antropologie, do kanceláře Jerryho Wednesdaye.“

„Běžte po těchhle schodech vlevo a nahoře se dejte doprava. K oddělení antropologie se dostanete dveřmi na konci chodby.“

„Díky.“

„Jak vidím všechna ta nádherná mladá stvoření, mám chuť začít znova chodit do školy,“ prohodil Giordino, když na schodech minuli houf děvčat.

„Máš smůlu,“ uklidňoval ho Pitt. „Tohle je dívčí škola. Muže nepřijímají.“

„Třeba bych tu mohl učit.“

„Maximálně do týdne by tě odsud stejně vyhodili pro chlípné chování.“

Další studentka pracující v antropologickém oddělení je uvedla do pracovny doktora Wednesdaye. Muž, který se právě pokoušel vytáhnout svazek z knihami překypující police, se usmál, když do jeho přecpané kanceláře, ve které se vznášel zatuchlý akademický vzduch, vpluli tři cizí návštěvníci. Doktor Jerry Wednesday nebyl vyšší než Giordino, zato ale byl mnohem štíhlejší. Neměl však na sobě tvídové sako s koženými nášivkami na loktech ani nekouřil dýmku. Byl oblečen do trika, Leviho džín a tenisek. Podlouhlou tvář

měl hladce oholenou a poněkud řídnoucí vlasy nad čelem prozrazovaly, že se mu pomalu blíží padesátka. Oči měl tmavě šedé a při úsměvu ukazoval rovné, bílé, pravidelné zuby, na které by byl pyšný každý zubař.

„Jeden z vás, pánové, musí být ten, kdo mi volal," pronesl žoviálně.

„To jsem byl já," přihlásil se Pitt. „Toto jsou Kelly Eganová a Al Giordino. Já jsem Dirk Pitt."

„Neposadíte se? Zastihli jste mě ve vhodnou dobu. Příští dvě hodiny totiž nemám žádnou přednášku." Pak pohlédl na Kelly. „Nebyl čirou náhodou vaším otcem doktor Elmore Egan?"

„Ano, byl," odpověděla Kelly.

„Bylo mi moc líto, když jsem se doslechl o jeho smrti," pronesl upřímně Wednesday. „Setkal jsem se ním a psali jsme si, víte? On pátral po jedné vikingské výpravě, o které předpokládal, že prošla přes území dnešního New Yorku v roce myslím 1035."

„Ano, otce velice zajímaly všechny ty runové kameny, které po sobě Vikingové nechali."

„Právě přijíždíme od doktorky Marlys Kaiserové z Minnesoty," vysvětloval Pitt. „To ona nám doporučila, abychom se s vámi setkali."

„Skvělá dáma." Wednesday se posadil ke stolu, který byl celý zarovnaný papíry. „Předpokládám, že vám Marlys řekla o domněnce doktora Egana, že Vikingy, kteří se v tomto údolí usadili, posléze zmasakrovali Indiáni."

Kelly přikývla. „Ano, zmínila se o tom."

Wednesday se začal prohrabovat jednou otevřenou zásuvkou, až z ní nakonec vytáhl svazek pomačkaných papírů. „O starých amerických Indiánech, kteří žili v okolí řeky Hudson, se toho ví jen velice málo. První záznam a popis místních domorodců pochází od Giovanniho di Verrazano z roku 1524. Během své impozantní výpravy podél východního pobřeží vplul do míst dnešního newyorského přístavu, kde zakotvil a dva týdny prozkoumával okolí. Odtud se pak vydal na sever k Newfoundlandu a potom zpátky do Francie."

Wednesday se odmlčel a nahlédl do svých poznámek. „Verrazano popisuje americké domorodce jako lidi s ostrými rysy, dlouhými černými vlasy a černýma očima. Chodili prý v liščích a jeleních kůžích a pyšnili se měděnými ozdobami. Zaznamenal, že si vyrábějí kánoe z jediného kusu a žijí buď v kruhových, nebo podlouhlých chatách ze štípaných kmenů zastřešených dlouhou trávou a větvemi stromů. S výjimkou tohoto nejstaršího Verrazanova svědectví nepředstavovali staří Indiáni pro archeologické bádání a záznamy moc vděčné téma. O spoustě aspektů života Indiánů té doby se tak můžeme jenom dohadovat.“

„Takže historie amerických Indiánů začíná rokem 1524,“ shrnul Giordino.

„Písemná historie, ano. Další velký cestovatel, který nám nechal nějaké záznamy, byl v roce 1609 Henry Hudson. Taky on vjel se svými loděmi do přístavu a vydal se nahoru po řece, kterou po něm později pojmenovali. Dostal se kupodivu až do Cohoes, zhruba patnáct kilometrů nad dnešní Albany, kde mu v dalším postupu zabránily vodopády. Popisoval Indiány, kteří žili na dolním toku řeky, jako nebezpečné válečníky, zatímco kmeny víc na sever byly přátelské a zdvořilé.“

„Jaké používali zbraně?“

„Luky a šípy s hroty z ostrých kamenů, přilepených k šípům pryskyřicí. Navíc měli vyřezávané palice a válečné sekyry vykládané velkými pazourky.“

„Co jedli?“ chtěla vědět Kelly.

„Zvěře a ryb byla tehdy spousta, zejména jeseterů, lososů a ústřic. Navíc obdělávali rozlehlá pole, kde pěstovali kukuřici, ze které pekli placky, a dál dýně, slunečnice a fazole. Pěstovali taky tabák, který kouřili v měděných dýmkách. Mědi bylo na severu, hlavně v okolí Velkých jezer, poměrně dost a byl to taky jediný kov, který Indiáni uměli využívat. Železo sice znali, ale neuměli ho zpracovat.“

„To měli docela pohodlný životní styl.“

„Hudson mezi Indiány taky nenašel jedinou známku hladovění nebo špatné výživy,“ odpověděl Wednesday. Pak se lehce pousmál. „Je zajímavé, že se žádný starý průzkumník nezmiňuje, že by někdy

viděl skalpy, zajatce nebo otroky. Musíme tedy soudit, že podobné odpudivé praktiky dovezli teprve cizinci ze zámoří.“

Pitt zamyšleně luskl prsty. „Nezmínil se některý z těch raných cestovatelů o známkách dřívějších kontaktů Indiánů s Evropany?“

„Hudson i někteří další si všimli pár věcí. Za prvé toho, že mezi Indiány nevzbudili žádné pozdvižení, což by se dalo čekat, kdyby viděli podivné lodě a cizince s bílou kůží nebo zrzavými vlasy vůbec poprvé. Jeden člen Verrazanovy posádky vyprávěl o Indiánech, kteří nosili železné ozdoby připomínající staré rezavé břity nožů. Další tvrdil, že na stěně jednoho indiánského příbytku viděl viset železnou sekyru. Taky se říkalo, že nějaký námořník našel jakousi železnou nádobu, kterou domorodci používali jako mísu.“

„Vikinská helmice,“ přemítal Giordino.

Wednesday se trpělivě usmál a pokračoval. „Legendy z minulosti se začaly objevovat, teprve když se v údolí usadili Holanďané, vybudovali roku 1613 nedaleko dnešní Albany pevnost a naučili se jazykům domorodých kmenů.“

„O čem ty legendy mluví?“

„Odlišit mýty od faktů je velice obtížné,“ odpověděl Wednesday. „Vyprávění, která se po celá staletí předávala jen ústně, jsou samozřejmě velice neurčitá a dodnes neexistují žádné důkazy o jejich pravdivosti. Jeden tradovaný příběh se ale zmiňuje o divokých vousatých mužích s bílou kůží, jejichž tvrdé hlavy se blýskaly ve slunci. Přijeli do kraje kolem řeky a vystavěli si zde osadu. Když jich část na dlouhou dobu odjela…“

„Magnus Sigvatson a jeho sto mužů, kteří se vydali prozkoumat západní končiny země,“ skočila mu do řeči Kelly.

„Ano, znám ty runové kameny, které objevil váš otec, i jejich překlady,“ pokračoval nevzrušeně Wednesday. „Podle toho příběhu Indiáni, kteří nepovažovali krádež za nic špatného, začali odhánět a porážet dobytek, který si osadníci přivezli s sebou na lodích. Následovala krutá odveta. Divocí mužové s chlupatými obličeji, jak jim Indiáni říkali, si pro svá dobytčata přišli a zlodějům usekali ruce. Jedním ze zlodějů byl ale naneštěstí náčelníkův syn. Rozezlený náčelník shromáždil bojovníky z dalších kmenů, co sídlily v údolí. Jeden kmen byli Munsee Lenapové neboli Delawarové, kteří byli

kulturně spřízněni s Algonkiny. Společně napadli sídliště osadníků, zničili ho a všechny bělochy zmasakrovali. Podle jiné verze několik žen a dětí unesli a udělali si z nich otroky, ale tento způsob nebyl moc obvyklý a rozšířil se až mnohem později.“

„Pro Magnuse i jeho muže to musel být pořádný šok, když po návratu našli všechny přátele a příbuzné mrtvé.“

Wednesday přikývl. „Dál se můžeme jenom dohadovat. Teď byli ale jasně na řadě oni. Legenda taky popisuje velikou bitvu divokých bílých mužů s blýskavými hlavami, kteří pobili přes tisíc Indiánů a nakonec v boji padli do posledního muže.“

„To není moc pěkný příběh,“ zamumlala Kelly.

Wednesday roztržitě zvedl ruce. „Kdo však může říct, jestli to tak bylo, nebo ne?“

„Zdá se ale divné, že se nenašla jediná stopa po té jejich osadě,“ poznamenal Pitt.

„Legenda dál vypráví, že Indiáni, rozezlení do nepříčetnosti, pochopitelně, zničili a spálili všechny stopy po osadě návštěvníků a nenechali nad zemí nic, co by v pozdějších dobách mohli archeologové zkoumat.“

„Obsahuje ta legenda nějaký odkaz na jeskyni?“

„Ne, jediná zmínka, o které vím, je na tom runovém kameni, co ho objevil doktor Egan.“

Pitt na Wednesdaye vyčkávavě pohlédl.

Ten pochopil. „Nicméně existuje pár nevysvětlitelných okolností. Tak třeba v údolí Hudsonu došlo kolem roku 1000 k několika významným změnám. Tamní obyvatelé najednou objevili zemědělství a začali pěstovat zeleninu. Zemědělství se tak stalo vedle lovu, rybaření a sběru plodů součástí obživy. Zhruba ve stejné době začali Indiáni taky opevňovat své vesnice hradbami z kamenů a trámů, které doplňovaly zemní valy. Zahájili stavbu podlouhlých oválných domů s policemi na spaní podél zevních stěn. To do té doby nikdy nedělali.“

„Chcete tedy říct, že jim Vikingové ukázali, jak obdělávat půdu a stavět odolné domy. A že po té velké bitvě Indiáni začali opevňovat své vesnice právě pro případ dalšího útoku cizinců.“

„Já jsem realista, pane Pitte," opáčil Wednesday. „Nic takového netvrdím. Všechno, co jsem vám pověděl, jsou jenom prastaré pověsti a dohady. Dokud se nenajde důkaz o něco pádnější než jenom nápisy na kamenných deskách – pravost těch nápisů mimochodem většina archeologů zpochybňuje – můžeme všechny pověsti považovat jen za legendy a mýty, nic víc."

„Já věřím, že otec našel důkazy o vikinském osídlení," pronesla tiše Kelly. „Umřel však dřív, než stačil výsledky bádání publikovat, a my teď nemůžeme najít ani jeho poznámky."

„Ze srdce doufám, že budete úspěšní," ujistil ji upřímně Wednesday. „Ničemu bych nevěřil raději než tomu, že údolí řeky Hudson navštívili běloši o šest set let dřív, než sem přišli Španělé a Holanďani. Bylo by pěkné, moci přepsat učebnice historie."

Pitt se zvedl, natáhl se přes stůl a potřásl doktoru Wednesdayovi rukou. „Díky, pane doktore. Děkujeme, že jste nám věnoval svůj čas."

„Nemáte za co, udělal jsem to s radostí." Pak se usmál na Kelly. „Dejte mi vědět, jestli se objeví něco nového."

„Je tu ještě jedna otázka."

„Ano?"

„Nenašel se žádný jiný vikinský artefakt kromě těch, o kterých se zmiňují dřívější badatelé?"

Wednesday se na chvíli zamyslel. „Když o tom tak přemýšlím, vzpomínám, že nějaký farmář našel ve dvacátých letech staré rezavé kroužkové brnění, ale nevím, co se s tím nálezem stalo. Nejsem si ani jistý, jestli ho vědci vůbec prozkoumali."

„Ještě jednou děkujeme."

Rozloučili se, opustili Wednesdayovu pracovnu a vrátili se na parkoviště. Obloha se zatáhla těžkými mraky a vypadalo to, že každou chvíli začne pršet. Skutečně také jen co doběhli k autu a nasedli do něj, dopadly první dešťové kapky. Když Giordino zastrčil klíček do zapalování a nastartoval, panovala ve voze pohřební nálada.

„Táta tu osadu objevil," pronesla Kelly naléhavě. „Vím to."

„Mám jeden problém," oznámil Giordino. „Nedokážu najít žádné spojení mezi vikingskou osadou a nějakou jeskyní. Zatím mi to ale stejně připadá, že neexistuje ani osada, ani jeskyně."

„I jestli byla zničena každá památka na vikingskou osadu, chtěl bych se vsadit, že ta jeskyně pořád existuje," řekl Pitt.

„Kéž bych jenom věděla kde," pronesla žádostivě Kelly. „Bohužel jsme ji s Joshem neobjevili."

„Indiáni mohli vchod zavalit," nadhodil Giordino.

Kelly zasněně zírala z okénka na stromy kolem parkoviště. „Potom ji nikdy nenajdeme."

„Navrhuju zahájit pátrání pod útesy ze směru od řeky," pronesl přesvědčivě Pitt. „Je docela možné, že pomocí sonaru najdeme ve skalách pod hladinou dutinu. Můžeme přece sehnat loď NUMA se senzory a pozítří začít s pátráním."

Giordino zařadil rychlost a právě vyjížděl z univerzitního parkoviště, když mu zabzučel mobil. „Giordino." Na chvíli se odmlčel a pak dodal: „Moment, admirále, je tady vedle mě." S těmi slovy podal telefon Pittovi. „To je Sandecker."

„Ano, admirále," ozval se Pitt. Na následující tři minuty oněměl a jen beze slova poslouchal. Nakonec pronesl: „Ano, pane. Už jedeme." Vrátil telefon Giordinovi. „Chce, abychom se co nejrychleji vrátili do Washingtonu."

„Nějaký problém?"

„Spíš naléhavá situace."

„Neřekl, o co se jedná?" chtěla vědět Kelly.

„Zdá se, že Curtis Merlin Zale a jeho přátelé z Cerberus Corporation se chystají způsobit katastrofu, dokonce ještě větší, než byl *Emerald Dolphin*."

Část čtvrtá

PODVOD

MONGOLSKÝ VETŘELEC
Tanker na zkapalněný zemní plyn
8. SRPNA 2003, WASHINGTON, D.C.

Kongresmanka Loren Smithová měla pocit, jako by ji někdo uvázal k divokému koni, který ji táhne za sebou pouští. Ačkoli ředitelé Cerberus Corporation byli řádně obesláni, aby se dostavili před vyšetřovací výbor Kongresu pro nezákonné chování na trhu, ani jeden se neukázal. Namísto nich se objevila armáda právníků společnosti, kteří se všemožně snažili, aby celou záležitost zahalili do neprůhledné kouřové clony.

„Samé vykrucování a zdržování," pomyslela si, když klepnutím kladívka ukončila dnešní slyšení a odročila je na ráno následujícího dne. „Zítra už aspoň nebudou moct být úlisnější, než byli dnes."

Plná hněvu a pocitů frustrace seděla stále ještě ve svém předsednickém křesle, když k ní přistoupil kongresman Leonard Sturgis, demokrat ze Severní Dakoty, a položil jí ruku na rameno.

„Nenech se odradit, Loren."

„Nemůžu říct, že bys mi dneska nějak pomáhal," odpověděla nepřeslechnutelně ostrým tónem. „Souhlasil jsi se vším, co na nás vytáhli, i když jsi zaručeně věděl, že to jsou jen samé vytáčky a lži."

„Nemůžeš ale popřít, že všechno, o čem svědčili, bylo naprosto legální."

„Chci před ten výbor dostat Curtise Merlina Zalea a jeho ředitele. Ne takovouhle bandu advokátských gaunerů, kteří jen kalí vodu."

„Jsem si jistý, že pan Zale se tu v náležitou chvíli objeví," ujistil ji Sturgis. „Myslím, že zjistíš, že je to docela rozumný člověk."

Loren vrhla na Sturgise zničující pohled. „Zale mě nedávno velice hrubě vyrušil u večeře a já jsem zjistila, že je to naprostý ničema.“

Sturgis se zamračil, což u něj bylo něco neobvyklého. Na jeho tváři totiž jen zřídkakdy chyběl úsměv. V Kongresu byl též znám jako velký usmiřovač.

Sturgisův obličej svědčil o tom, že jeho majitel strávil valnou část svého života na farmě. Konečně, jeho bratr stále ještě hospodařil na rodinném statku v Buffalu v Severní Dakotě a on sám byl pravidelně opakovaně zvolen proto, že neúnavně bojoval za udržení venkovského způsobu života. Avšak jedinou jeho skutečnou povinností, alespoň podle názoru Loren, bylo zabezpečení maximálního pohodlí pro Curtise Merlina Zalea.

„Ty ses už se Zalem setkala?“ otázal se upřímně překvapen.

„Ten podle tebe rozumný člověk mi vyhrožoval smrtí, když nezastavím tohle vyšetřování.“

„Tomu můžu jen sotva uvěřit.“

„Jen tomu věř!“ odsekla nepříjemným tónem Loren. „Nech si ode mě poradit, Leo. Drž se od Cerberus Corporation na distanc. Celá ta slavná společnost půjde brzo ke dnu, s plnou parádou. A ten tvůj Zale bude nakonec šťastný, když neskončí na elektrickém křesle.“

Sturgis ji sledoval, jak se otáčí a rázuje pryč. Perfektní postava v béžových šatech z vlněného tvídu, stažených v pase páskem z jemné kůže, nesla v ruce koženou aktovku, jejíž barva ladila s odstínem šatů. Jak bylo konečně pro ni naprosto typické.

Loren se už nevrátila do své kanceláře. Bylo pozdě večer, a tak zamířila přímo k autu na kongresovém parkovišti v podzemí kancelářské budovy. Po cestě v pomalu končící dopravní špičce si v duchu probírala denní události. O čtyřicet pět minut později dorazila ke svému městskému domu v Alexandrii. Když zastavila a dálkovým ovladačem si otevřela vrata garáže, ze stínu vystoupila jakási žena a přiblížila se z její strany k autu. Loren bez sebemenšího pocitu strachu vzhlédla a stočila okénko.

„Kongresmanko Smithová, promiňte, že vás takhle přepadám, ale je tu něco naléhavého, o čem si musíme promluvit.“

„Kdo jste?“

„Jmenuju se Sally Morseová a jsem předsedkyní společnosti Yukon Oil.“

Loren pohlédla na ženu, oblečenou jen do džínových kalhot a lehkého modrého bavlněného svetru. V očích však měla takový upřímný pohled, který Loren oslovil. „Běžte do garáže.“

Loren zaparkovala auto a zavřela garážová vrata. „Pojďte dovnitř.“ S těmito slovy zavedla návštěvnici do obývacího pokoje. Ten byl ultramoderně zařízen, každý kus nábytku originál navržený bytovým architektem. „Posaďte se. Nechtěla byste si dát šálek kávy?“

„Dala bych přednost něčemu silnějšímu, děkuju.“

„Řekněte si, jaký jed máte nejraději,“ vyzvala ji Loren a otevřela bar, na jehož skleněných dvířkách byl vyleptán vzor exotických květin.

„Skotskou s ledem?“

„Jako pořádný chlap.“

Loren na několik kostek ledu nalila pořádnou dávku skotské Cutty Shark a podala skleničku Sally. Pak otevřela láhev piva Coors a posadila se na protější stranu konferenčního stolku. „Tak, paní Morseová, povězte mi, proč jste za mnou přišla?“

„Protože vedete kongresové vyšetřování společnosti Cerberus a jejího vlivu na obchod s ropou.“

Loren poskočilo vzrušením srdce a musela se přinutit, aby zůstala navenek klidná. „Můžu tedy předpokládat, že máte informace, o které byste se dokázala se mnou podělit?“

Sally si lokla skotské, zatvářila se poněkud kysele a zhluboka se nadechla. „Doufám, že mi budete rozumět. Od tohoto okamžiku je totiž můj život v nesmírném ohrožení, mému majetku reálně hrozí zkáza a celá moje pověst i postavení, kterého jsem po dlouhých letech usilovné snahy dosáhla, můžou být totálně zpustošené.“

Loren se rozhodla na Sally nenaléhat, a tak jen dál trpělivě seděla. „Jste velice statečná žena.“

Sally smutně zavrtěla hlavou. „Vlastně nejsem. Mám jenom to štěstí, že nemám rodinu, které by Curtis Merlin Zale mohl

vyhrožovat nebo kterou by mohl vyvraždit, jak už to jeho pochopové provedli v řadě jiných případů.“

Loren cítila, jak se jí v žilách rozlévá adrenalin. Pouhá zmínka Zaleova jména přišla jako zásah blesku.

„Jste tedy obeznámená s jeho zločineckými aktivitami,“ nadhodila.

„Od chvíle, kdy mě získal a vytvořil kartel s představiteli ostatních ropných společností.“

„Nevěděla jsem, že tady existuje nějaký kartel,“ poznamenala Loren. Začínala mít pocit, že narazila na zlatou žílu.

„Ale jistě, existuje,“ ujistila ji Sally. „Zale měl v plánu vytvořit tajné sdružení, aby tak vznikl prostor, který nebude závislý na zahraniční naftě. Zpočátku to vypadalo jako docela vznešená myšlenka. Pak se ale postupně ukázalo, že jeho plány sahají podstatně dál než k pouhému odříznutí dovozu ze zemí OPEC.“

„Co bylo jeho hlavním cílem?“

„Stát se silnějším než vláda Spojených států. Aby mohl diktovat podmínky a uskutečnit své představy o státu totálně závislém na jeho relativně levných dodávkách dostatečného množství ropy, který by ochotně souhlasil se všemi jeho aktivitami. Přitom si ale nikdo neuvědomuje, že Zale je připravený jednoho dne, až dosáhne skutečného monopolu a dovoz cizí ropy bude zakázaný, pod všemi pěkně podtrhnout koberec.“

„Nechápu, jak by to bylo možné,“ vydechla Loren, stále ještě neschopná domyslet veškeré souvislosti toho, co jí Sally říká. „Jak by mohl dosáhnout monopolního postavení, kdyby v Severní Americe neobjevil rozsáhlá naftová pole?“

„Tím, že dosáhne zrušení veškerých amerických i kanadských omezení na těžbu a průzkum na státních pozemcích. Že umlčí veškeré protesty Zelených a dál tím, že si koupí a ovládne Washington. A co je nakonec nejhorší, že přiměje americkou veřejnost protestovat třeba i cestou lidových nepokojů proti dovozu cizí ropy do země.“

„To přece není možné!“ ozvala se Loren ostře. „Žádný člověk nedokáže vyšplhat k tak obrovské moci po tolika cizích zádech.“

„Protesty už začaly,“ konstatovala ponuře Sally. „Lidové povstání je prakticky přede dveřmi. Možná že mi uvěříte, až vám povím o jeho poslední plánované katastrofě. Už teď mu k dosažení úplného ropného monopolu moc neschází.“

„To je ale naprosto nemyslitelné!“

Sally se smutně usmála. „Zní to jako klišé, říkat, že mu nic nestojí v cestě nebo že nebude váhat a využije všech prostředků, jen aby dosáhl svého, dokonce třeba i masové vraždy, ale to všechno je skutečně pravda.“

„Jako třeba případy *Emerald Dolphinu* nebo *Golden Marunu*.“

Sally zůstala na Loren zmateně hledět. „Vy víte o jeho účasti na těch hrozných událostech?“

„Když vy mi říkáte všechno, co víte, můžu zase já na oplátku sdělit vám, že FBI v úzké spolupráci s NUMA prokázala, že obě tragédie nebyly nehody, naopak, záměrně je vyvolali příslušníci teroristické organizace společnosti Cerberus zvané Zmije. Podle toho, co jsme zjistili, založili požár na výletní lodi a potopili podmořský člun jen proto, aby se daly ze selhání obvinit magnetohydrodynamické motory doktora Elmorea Egana. Zale totiž chtěl zastavit jejich výrobu kvůli tomu úplně novému oleji, co Egan vyvinul a který v podstatě odstraňuje tření. Kdyby se totiž takový výrobek dostal na trh, způsobil by obrovský pokles prodeje ostatních olejů, takže by všechny rafinerie přišly o zisk.“

„Neměla jsem ani ponětí, že vládní vyšetřovatelé vědí něco o těch Zaleových nájemných vrazích,“ poznamenala Sally udiveně.

„Hlavně že o tom nemá ponětí Zale.“

Sally bezmocně rozpažila. „On to ale ví.“

Loren se zatvářila trochu skepticky. „Jak by mohl? Vždyť veškerá šetření jsou prováděna v nejpřísnější tajnosti.“

„Curtis Merlin Zale utratil víc než pět miliard dolarů, aby si koupil ve Washingtonu každého, z koho by mohl mít profit. Má v kapse víc než stovku senátorů a poslanců, spolu s řadou pracovníků všech ministerstev včetně Ministerstva spravedlnosti.“

„Můžete mi říct konkrétní jména?“ zeptala se Loren naléhavě.

Sally se ve tváři objevil téměř ďábelský výraz. Z kabelky vytáhla disk do počítače. „Tady je všechno. Dvě stě jedenáct jmen.

Nemůžu vám říct sumy, které dostali, a kdy to bylo. Údaje ale pocházejí z jednoho tajného souboru, který se mi nedopatřením dostal do ruky a který byl určený pro Sandru Delageovou, hlavní administrátorku kartelu. Zkopírovala jsem si ho, znovu ho zakódovala a pak jsem ho Sandře poslala. Ta naštěstí vůbec netuší, že jsem si účast v Cerberus Corporation a Zaleově šíleném plánu rozmyslela, a ani ji nenapadlo mě z něčeho podezírat.“

„Můžete mi pár těch jmen povědět?“

„Řekněme pro začátek, že jde o předsedy obou komor sněmovny a o tři nejvyšší úředníky Bílého domu.“

„Co kongresman Leonard Sturgis?“

„Je na tom seznamu.“

„Toho jsem se obávala,“ pronesla hněvivě Loren. „A prezident?“

Sally zavrtěla hlavou. „Pokud vím, ten nechce mít se Zalem nic společného. Prezident není určitě dokonalý, ale do toho starého naftového magnáta vidí natolik jasně, aby věděl, že je zhruba stejně zkažený jako devadesát dní starý náklad ovoce.“

Loren a Sally pak spolu seděly až téměř do tří hodin do rána. Loren byla doslova zděšena, když se doslechla o Zaleově plánu vyhodit v sanfranciském přístavu do povětří supertanker. Pak vložily disk do Lorenina domácího počítače a vytiskly jeho obsah. Byl z toho stoh papírů o rozsahu menšího románu. Obě ženy pak disk uschovaly do sejfu, který si Loren dala zabudovat do podlahy garáže pod skladový prostor.

„Dnes v noci tu můžete zůstat, ale pak vám na dobu vyšetřování musíme najít bezpečný úkryt. Jakmile Zale objeví, že se chystáte jeho plány prozradit, udělá určitě všechno, aby vás umlčel.“

„Umlčel, to je pěkné synonymum vraždy.“

„Už se pokusili mučit Kelly Eganovou, dceru doktora Egana, aby z ní dostali vzorec toho oleje.“

„Podařilo se jim to?“

„Nepodařilo. Vysvobodili ji ze zajetí, ještě než se Zaleovy Zmije stačily od ní něco dovědět.“

„Ráda bych se s ní seznámila.“

„To můžete. Dřív bydlela tady se mnou, ale když nás pak Zale viděl spolu na večeři, musela jsem ji taky ukrýt někde jinde.“

„Já jsem odešla z domova jen s pár věcmi na přespání. Vzala jsem si jenom trochu kosmetiky, šperků a nějaké prádlo na převlečení.“

Loren odhadla Sallyinu postavu a přikývla. „Máme obě zhruba stejnou velikost. Můžete si z mého šatníku vypůjčit, co budete chtít.“

„Budu šťastná, až celá ta špinavá záležitost bude za námi.“

„Uvědomujete si, že tímto svým činem jste se zavázala svědčit před soudem a před mým vyšetřovacím výborem Kongresu?“

„Všechny tyto souvislosti samozřejmě akceptuji,“ prohlásila Sally slavnostním tónem.

Loren ji objala kolem ramen. „Řeknu to ještě jednou. Jste velice statečná žena.“

„Je to jeden ze vzácných okamžiků v mém životě, kdy stavím dobré úmysly před své ambice.“

„Obdivuju vás,“ řekla Loren docela upřímně.

„Kam budete chtít, abych se po dnešní noci schovala?“

„Jelikož Zale má na Ministerstvu spravedlnosti spoustu svých lidí, nemyslím, že by bylo moudré posílat vás do jednoho z takzvaných bezpečných vládních domů.“ Loren se poťouchle usmála. „Mám ale přítele, který vás může ubytovat ve starém hangáru, co má víc bezpečnostních zařízení než celý Fort Knox. Ten člověk se jmenuje Dirk Pitt.“

„Dá se mu věřit?“

Loren se zasmála. „Moje drahá, kdyby tu ještě bloudil starý řecký filozof Diogenés s lucernou a pátral po čestném člověku, své putování by určitě ukončil u Dirkových dveří.“

* * *

Když Kelly ve Washingtonu vystoupila z letadla, okamžitě ji odvedli do neoznačeného auta, které ji následně dopravilo do bezpečného domu v Arlingtonu. Pitt s Giordinem ji vyprovodili a pak nasedli do vozidla NUMA Lincoln Navigator a pohodlně se rozvalili. Řidič se s nimi vydal směrem k Landoveru v Marylandu. Po dvaceti minutách zabočil do Arena Drive a zahnul na obrovské parkoviště FedEx Field, stadionu, který je domovem fotbalového týmu

Washington Redskins. Tento sportovní stánek byl zbudován v roce 1997 a nabízí 80 116 širokých pohodlných sedadel pro fanoušky. Na okrajích budov byly umístěny restaurace, které připravují a podávají řadu národních jídel. Pro pohodlí návštěvníků jsou zde dvě obří obrazovky k opakovanému přehrávání zajímavých okamžiků hry a čtyři výsledkové tabule.

Navigator dojel k podzemnímu parkovacímu prostoru pro VIP a stanul před vraty střeženými dvěma příslušníky bezpečnostní služby v bojové výstroji, s automatickými puškami v rukou. Ozbrojenci Pitta a Giordina zastavili, pečlivě porovnali jejich obličeje s fotografiemi, které obdrželi od bezpečnostního oddělení NUMA, a teprve pak jim dovolili vstoupit do dlouhé chodby, táhnoucí se pod řadami diváckých sedadel.

„Čtvrté dveře po levé straně, pánové," poučil je jeden ze strážných.

„Nezdá se ti to trochu přehnané?" otázal se Giordino Pitta.

„Jak znám admirála, má k tomu určitě nějaký důvod."

Došli ke dveřím, před nimiž stál další ozbrojený strážný. Ten na ně jen zběžně pohlédl, pak otevřel dokořán a ustoupil stranou.

„Já myslel, že studená válka skončila už před několika lety," zamumlal Giordino potichu.

* * *

Trochu je překvapilo, když zjistili, že se nacházejí v šatně pro hostující fotbalový tým. V kanceláři vedení družstva již sedělo několik lidí. Předně tam byla Loren se Sally Morseovou. Admirál Sandecker, Rudi Gunn a Hiram Yaeger tu zastupovali NUMA. Pak Pitt zaznamenal admirála Amose Dovera z Pobřežní hlídky, kapitána Warrena Gameta od námořní pěchoty a fregatního kapitána Milese Jacobse, veterána operací SEAL. S těmi všemi již v minulosti on i Giordino spolupracovali.

Jediný člověk, kterého dosud neznal, byl vysoký muž elegantního vzhledu, jaký by člověk čekal nejspíš tak u kapitána zábavní lodě. Celkový dojem ještě umocňovala černá páska přes levé oko. Jeho věk Pitt odhadoval na necelých šedesát.

Pitt na okamžik odsunul tohoto cizince na periferii svého vnímání, protože se začal vítat se svými kolegy z NUMA a potřásat

rukama vojákům, které znal ze svých dřívějších eskapád. Dover, připomínající velkého medvěda, s ním pracoval na projektu Deep Six. Garnet s Jacobsem se zúčastnili poněkud marného boje proti požáru v Antarktidě, než se objevili v obrovském *Snow Cruiseru* admirála Byrda jako poslední záchrana právě Pitt a Giordino. Teprve když si s nimi všemi vyměnil pár přátelských slov, obrátil Pitt pozornost k muži s páskou přes oko.

„Dirku," ozval se Sandecker, „rád bych vám představil Wese Radera. Wes je můj starý přítel z námořnictva. Sloužili jsme spolu na Baltu, kde jsme tak trochu dohlíželi na ruské ponorky mířící do Atlantiku. Wes teď pracuje jako starší zástupce ředitele Ministerstva spravedlnosti a bude koordinovat naše aktivity z právního hlediska."

Pittovi se mihlo hlavou pár otázek, ale rozhodl se počkat na vhodnější chvíli, než je vysloví nahlas. Být tu sám, nejraději by popadl Loren do náručí a pevně ji políbil na rty. Tady se však jednalo o práci a ona byla členkou Kongresu, a tak se jí jen lehce uklonil a stiskl nabízenou ruku. „Rád vás zase vidím, kongresmanko."

„Nápodobně," odpověděla Loren s lišáckým pohledem v očích. Pak se otočila k Sally. „Tohle je ten muž, o kterém jsem vám vyprávěla. Sally Morseová, seznamte se s Dirkem Pittem."

Sally pohlédla hluboko do Pittových zelených očí a uviděla přesně to, co v nich zahlédla většina žen, které se s ním kdy setkaly. Bylo to ujištění, že je mužem, na kterého se může spolehnout.

„Už jsem toho o vás spoustu slyšela."

Pitt sklouzl pohledem k Loren a usmál se. „Jenom doufám, že ten váš informátor moc nepřehánět."

„Najděte si všichni židle a udělejte si pohodlí," vyzval přítomné Sandecker, „začneme." Sám se usadil, vytáhl jeden ze svých ohromných doutníků, ale z ohleduplnosti vůči přítomným ženám si ho nezapálil. S největší pravděpodobností by však proti tomu stejně nikdo neprotestoval. Ženy by totiž nejspíš i daly přednost této vůni před slabým zápachem potu, který se stále ještě v šatně vznášel od posledního fotbalového zápasu.

„Pánové, jak řada z vás už ví, paní Morseová je vedoucí představitelkou společnosti Yukon Oil. Je tady, aby nám přiblížila jednu vážnou hrozbu pro naši národní bezpečnost i naše občany.

Týká se to totiž nás všech.“ Pak se obrátil na Sally: „Posloucháme vás.“

„Promiňte, že vás přerušuju, admirále,“ ozval se Rader, „ale já naprosto nechápu všechna ta vaše bezpečnostní opatření. Setkání v šatně fotbalového stadionu se mi zdá přece jenom trochu přehnané.“

„Odpovím na vaši otázku, jakmile paní Morseová přednese svou zprávu.“ S tím pokynul Sally.

„Začněte.“

V následujících dvou hodinách Sally podrobně popsala odvážný plán Curtise Merlina Zalea na vytvoření ropného monopolu a získání nesmírného bohatství prostřednictvím diktátu vládě Spojených států.

Když konečně zmlkla, v místnosti se rozhostilo nevěřícné ticho. Nakonec se ozval znovu Rader. „Jste si jistá, že všechno, co jste nám tu pověděla, je skutečně pravda?“

„Každé slovo,“ odpověděla Sally rezolutně.

Rader se pak obrátil na Sandeckera. „Tato hrozba se dotýká daleko víc lidí než jen nás, přítomných v této místnosti. Musíme o tom okamžitě uvědomit další. Prezidenta, vedoucí činitele Kongresu, náčelníky štábů, mého šéfa na Ministerstvu spravedlnosti aspoň pro začátek.“

„To udělat nemůžeme,“ ozval se Sandecker a rozdal přítomným seznam jmen členů Kongresu, představitelů vládních agentur, lidí na Ministerstvu spravedlnosti a blízkých poradců prezidenta v Západním křídle. „Tady je odpověď proč. Z důvodu nezbytného utajení,“ poznamenal k Raderovi. „Tyhle lidi, jejichž jména máte před sebou, koupila a zaplatila společnost Cerberus a Curtis Merlin Zale.“

„To není možné,“ vydechl Rader. Pročítal seznam jmen a stále tomu nedokázal uvěřit. „Musela by po tom všem přece zůstat nějaká stopa, musí existovat důkaz.“

„Peníze byly vyplaceny prostřednictvím zámořských společností, vlastněných jinými společnostmi, které jsou však majetkem Cerberus Corporation,“ vysvětlovala Sally. „Všechny fondy a odměny jsou uloženy na zahraničních kontech, jejichž prozkoumání zabere vyšetřovatelům z Ministerstva spravedlnosti celá léta.“

„Jak je možné, že jeden člověk dokázal takhle zkorumpovat celý systém?“

Tentokrát místo Sally odpověděla Loren. „Členové Kongresu, kteří neodolali nástrahám Zaleovy pasti, nepatří mezi bohaté. Svých ideálů a etických norem by se asi pro nějaký milion dolarů nevzdali, ale deset nebo dvacet milionů bylo na ně už moc. Navíc ti, které se Zaleovi podařilo polapit, si nejsou vědomi skutečného rozsahu jeho sítě. Pořád ještě, a to jenom díky Sally, jsme kromě členů vnitřního kruhu Cerberus Corporation jediní, kdo vědí, jak nezřízený vliv má Zale na naši vládu.“

„Nezapomínejte taky na úctyhodné příslušníky médií,“ dodala Sally. „Ti, co je má Zale pod palcem, snadno dokážou v jeho prospěch ovlivnit celou veřejnost. A kdyby snad chtěli zaváhat, může jim vždycky pohrozit, že je prozradí, no a po takové ztrátě důvěryhodnosti by je během několika hodin vykopli z redakce na ulici.“

Rader potřásl hlavou. „Pořád ještě nemůžu uvěřit tomu, že za to všechno může být zodpovědný jediný člověk, jakkoli bohatý a mocný.“

„On přece nejednal sám. Zalea podporují nejbohatší naftoví magnáti celých Spojených států i Kanady. Zdaleka ne všechny peníze taky pocházely z Cerberus Corporation.“

„Z Yukon Oil přicházely taky?“

„Ano, taky,“ připustila Sally vážně. „Jsem stejně vinna jako všichni ostatní, i já jsem propadla jeho kouzlu.“

„Už jste to dostatečně odčinila tím, že jste s tím vším přišla za námi,“ ujišťovala ji Loren a stiskla jí ruku.

„Proč jste sem ale pozvali mě?“ podivoval se Rader. „Na Ministerstvu spravedlnosti jsem podle důležitosti přece až třetí v pořadí.“

„Jak můžete vidět, vaše jméno není na seznamu, zatímco jména vašich přímých nadřízených ano,“ vysvětloval Sandecker. „Navíc vás i vaši paní už celá léta znám a vím o vás, že jste čestný člověk, který se nedá koupit.“

„Museli se však přece o to pokusit i u vás,“ poznamenala Loren.

Rader zvedl pohled ke stropu a pokusil se vybavit si onu dávnou situaci. Pak přikývl. „Jistě, bylo to asi přede dvěma lety. Byl jsem venku na procházce s naším kokršpanělem, když mě oslovila nějaká cizí žena, která procházela kolem. Ano, byla to žena.“

Sally se usmála. „Popelavě blond vlasy, modré oči, zhruba sto dvaasedmdesát centimetrů, pětašedesát kilo. Atraktivní stvoření s přímým způsobem jednání?“

„To je docela věrný popis.“

„Jmenuje se Sandra Delageová. Je to Zaleova hlavní administrátorka.“

„Udělala vám přímou finanční nabídku?“ dotazoval se Sandecker.

„Ne, nic tak přízemního,“ odpověděl Rader. „Pokud si dobře vzpomínám, mluvila spíš jenom ve všeobecných náznacích. Co bych dělal, kdybych vyhrál v loterii? Jestli jsem spokojený se svým zaměstnáním a cítím se v práci spravedlivě oceňovaný? Kdybych mohl žít někde jinde než ve Washingtonu, kde by to bylo? Zjevně jsem neprošel. Na rohu ulice mě totiž opustila a nastoupila do projíždějícího auta, které jí zastavilo. Od té doby o tom se mnou nikdo nepromluvil ani slovo.“

„Teď je ale řada na vás. Zale a ti jeho kamarádi z kartelu Cerberus musí být zastaveni a předáni spravedlnosti,“ řekl Sandecker. „Máme tady celonárodní skandál nesmírné velikosti.“

„Kde začneme?“ otázal se Rader. „Jestli je seznam uplacených úředníků, který nám předala paní Morseová, správný, pak dost dobře nemůžu nakráčet do kanceláře ministra spravedlnosti a oznámit mu, že ho zatýkám za přijímání úplatků.“

„Kdybyste něco takového doopravdy udělal,“ poznamenala Loren, „Zaleovi zabijáci zvaní Zmije by se postarali o to, aby se vaše tělo zanedlouho objevilo v řece Potomac.“

Sandecker pokynul Hiramu Yaegerovi, ten otevřel dvě velké lepenkové krabice a začal vytahovat svazky dokumentů několik centimetrů tlusté a podával je kolem. „Na základě podkladů od paní Morseové i našeho vlastního pátrání v počítačové síti NUMA ohledně Zaleovy zločinecké organizace jsme vypracovali kompletní obvinění s dostatečně pevným, nepopiratelným důkazním

materiálem, který zaručeně dokáže přesvědčit čestné soudce o tom, co mají udělat.“ S těmito slovy pohlédl Raderovi do očí. „Wesi, vy budete muset dát dohromady tým čestných soudců, na jejichž loajalitu se můžete absolutně spolehnout a kteří dokáží sestavit dokonale nezpochybnitelnou obžalobu. Musí to být lidé, kteří se nezaleknou žádných hrozeb, lidé, jako byli Nedotknutelní v případě Al Caponeho. Přitom ale nesmí dojít k žádné indiskreci. Kdyby se Zale něco dověděl, okamžitě by na vás poslal své likvidační komando.“

„Pořád nemůžu uvěřit, že se něco takového v Americe vůbec může stát.“

„V zákulisí byznysu i politiky se děje spousta ohavných věcí, o nichž veřejnost nemá ani potuchy,“ povzdechla si Loren.

Rader zůstal poněkud ustaraně hledět na tlustou složku dokumentů na stole před sebou. „Jenom doufám, že jsem si právě neukousl větší sousto, než dokážu sežvýkat.“

„Já vám můžu aspoň zaručit veškerou myslitelnou pomoc ze strany Kongresu,“ slíbila mu Loren.

„Tady je naše priorita,“ pronesl Sandecker a stiskl několik knoflíků na dálkovém ovladači, načež od stropu sjel dolů veliký monitor a na něm se objevila mapa Sanfranciského zálivu. „Musíme bezpodmínečně zastavit ten tanker, který by dokázal srovnat se zemí polovinu San Franciska.“ Otočil se na Dovera, Gameta a Jacobse, kteří zatím během celé diskuse zachovávali naprosté mlčení.

„A tady do děje vstupujete vy, pánové.“

„Pobřežní stráž zabrání tankeru *Pacific Trojan* vstoupit do zálivu,“ pronesl oznamovacím tónem Dover.

Sandecker přikývl. „Zní to jednoduše, Amosi. Vím, že jste v minulosti dokázali zadržet tisíce lodí, které měly na palubě všechno možné, od drog, přes nelegální imigranty, až po zbraně. Ale zastavit jeden z největších ropných supertankerů na světě bude vyžadovat víc než jenom varovný výstřel před příď a rozkaz vydaný megafonem.“

Dover se usmál na Gameta a Jacobse. „Proto tu máme zástupce jednotek námořnictva SEAL a průzkumu námořní pěchoty?“

„Velitelem operace budete samozřejmě vy,“ ujistil ho Sandecker. „Avšak v případě, že by kapitán tankeru ignoroval váš

rozkaz zastavit a pokračoval by v plavbě do zálivu, moc možností nám už zbývat nebude. Loď musíte zastavit ještě před mostem Golden Gate, ale střílet na ni a riskovat rozlití obří ropné skvrny naprosto nepřichází v úvahu. Jako poslední možnost tu tedy bude skupina útočníků, která by se z helikoptéry spustila na loď a zneškodnila posádku.“

„Kde se nachází *Pacific Trojan* teď?“

Sandecker stiskl další knoflík a měřítko mapy se zvětšilo tak, že se objevila část oceánu na západ od Golden Gate. V jeho vodách byla patrná loď směřující k pobřeží Kalifornie. „Teď je zhruba šestnáct set kilometrů daleko.“

„Takže máme necelých osmačtyřicet hodin.“

„Tu příšernou zprávu jsme od paní Morseové a kongresmanky Smithové totiž obdrželi teprve dnes časně ráno.“

„Okamžitě vyšlu kutry Pobřežní stráže, aby se setkaly s tankerem devadesát kilometrů před pobřežím,“ pronesl pevně Dover.

„A já uvedu do pohotovosti přepadový tým jako zálohu,“ ujistil ho Jacobs.

„Moji hoši z jednotky SEAL budou připraveni vstoupit na palubu tankeru z moře,“ dodal Gamet.

Dover pohlédl na Gameta trochu pochybovačně. „Copak se vaši muži dokážou dostat na palubu pohybujícího se tankeru?“

„To jsme procvičovali v minulosti už mockrát,“ ujistil ho Garnet s takřka nepostřehnutelným úsměvem.

„To bych tedy docela rád viděl,“ podotkl Dover.

„Tak, dámy a pánové,“ ozval se tiše Sandecker, „až sem tedy v téhle záležitosti může NUMA zajít. Jestli nás požádáte o pomoc, vyjdeme vám samozřejmě maximálně vstříc. Pochopitelně vám poskytneme veškeré důkazy, které jsme shromáždili ohledně požáru a úmyslného potopení *Emerald Dolphinu*, stejně jako o téměř dokonané tragédii *Golden Marunu*. Nicméně jsme jenom vědecká, oceánologická agentura a nemáme oficiální pověření, abychom mohli vyšetřovat kriminální aktivity. Ponechávám tedy na Wesovi a Loren, aby shromáždili skupinu dostatečně důvěryhodných patriotů, kteří zahájí první fázi tajného vyšetřování.“

„To bude naše práce,“ pronesla Loren k Raderovi.

„Ano,“ odpověděl potichu Rader. „Někteří lidé na tom seznamu jsou moji přátelé. Až tohle skončí, budu dost osamělý.“

„Nebudete jediný,“ prohodila s kyselým úsměvem Loren. „Já mám na tom seznamu taky pár přátel.“

Dover odstrčil židli od stolu, zvedl se a pohlédl na Sandeckera. „Budu vás průběžně, každou hodinu, informovat o vývoji.“

„To velice uvítám, Amosi. Díky.“

Pak přítomní, jeden po druhém, začali ze šatny odcházet. Sandecker požádal Pitta a Giordina, aby se spolu s Rudim Gunnem zdrželi. Yaeger na odchodu položil Pittovi ruku na rameno a pozval ho, aby se pak stavil na velitelství NUMA a zaskočil do poschodí s počítačem.

Sandecker se pohodlně opřel v křesle a konečně si zapálil svůj mohutný doutník. Nazlobeně se zahleděl na Giordina a čekal, kdy si i on poslouží podobným exemplářem. Al mu však pouze s blahosklonným úsměvem pohled vracel.

„Vypadá to, hoši, že jste se pro nastávající fázi ocitli mimo hru.“

„Jsem si jistý, že vy s Rudim nás nenecháte dlouho sedět na lavičce náhradníků,“ pronesl Pitt s pohledem na Sandeckera a Gunna.

Gunn si narovnal brýle. „Vysíláme expedici k Francouzským fregatním mělčinám severozápadně od Havajských ostrovů, aby tam prozkoumala a objasnila důvod šířícího se úhynu korálů. Rádi bychom, aby té expedici velel Al.“

„A co já?“ otázal se Pitt.

„Doufám, že jste se ještě nezbavil svého oblečení do mrazu z projektu Atlantis,“ pronesl trochu ironicky Sandecker. „Vracíte se do Antarktidy, abyste se pokusili proniknout ledovou pokrývkou k jezeru, o kterém vědci věří, že se nachází pod vrstvou ledu.“

Pittovi se v obličeji objevil letmý náznak nesouhlasu. „Samozřejmě poslechnu vaše rozkazy, admirále, a bez odmlouvání. Ve vší úctě si však dovoluju požádat o pět dní pro sebe a Ala, abychom mohli objasnit tu záhadu kolem doktora Elmorea Egana.“

„Máte na mysli pátrání po jeho tajné laboratoři?“

„Vy o ní víte?“

„Mám vlastní zdroje informací.“

Kelly, napadlo Pitta. Ten starý ďábel si určitě zahrál na hodného strýčka, který tu mladou dívku ochrání před Zaleovými pacholky. A ona mu určitě řekla o jejich pátrání po Seveřanech i o záhadné legendě o ztracené jeskyni.

„Jsem hluboce přesvědčen, že je v zájmu národní bezpečnosti zjistit, na čem doktor Egan pracoval v době před svou smrtí, a to dřív, než se to doví Zale.“

Sandecker se obrátil na Gunna. „Co si o tom myslíš, Rudi? Měl bych dát těmhle dvěma ničemům pět dní na pátrání po iluzi?“

Gunn zašilhal na Pitta a Giordina přes okraj brýlí jako liška pokukující po kojotech. „Myslím, admirále, že můžeme být velkomyslní. Stejně bude trvat přinejmenším pět dní, než se průzkumné lodě, které jsem na oba úkoly určil, připraví a vybaví zásobami.“

Sandecker vydechl oblak voňavého dýmu. „Tak dobře. Rudi vás bude informovat, kde a kdy se máte hlásit na palubě vašich lodí.“ Pak konečně odložil masku drsňáka a pravil: „Přeju vám při vašem pátrání hodně štěstí. Jsem mimochodem taky pěkně zvědavý, co si to Egan vlastně vymyslel.“

*** * ***

Když Pit dorazil z fotbalového stadionu na ústředí NUMA, Yaeger se hrbil s nohama nataženýma v křesle před klávesnicí počítače a povídal si s Max. „Chtěl jsi se mnou mluvit, Hirame?“

„To bych řekl.“ Yaeger se narovnal a ze skříňky vytáhl Eganův kožený kufřík. „Jdeš právě včas na další představení.“

„Představení?“

„Za tři minuty.“

„Já ti nerozumím.“

„Každých osmačtyřicet hodin, přesně ve čtvrt na dvě odpoledne, se v tomhle kufříku stane zázrak.“

„Naplní se olejem,“ pronesl trochu váhavě Pitt.

„Přesně.“ Yaeger kufřík otevřel a s gestem kouzelníka mávl rukou nad jeho prázdnotou. Pak opět zaklapl víko a zavřel zámečky. Pozoroval, jak sekundová ručička odpočítává vteřiny, a nakonec řekl: „Přesně naopak, než říká to staré klišé nejdřív nevidíte nic, a teprve

pak to vidíte.“ Opatrně otevřel zámky a zvedl víko. Celý kufřík byl plný oleje, který dosahoval až na dva centimetry od horního okraje.

„Vím, že neprovádíš černou magii,“ ozval se Pitt, „protože přesně stejná věc se stala Alovi i mně potom, co nám na palubě Deep Encounteru Kelly ten kufřík předala.“

„Musí to být trik nebo iluze,“ pronesl Yaeger, celý zmatený.

„Není to iluze,“ oponoval Pitt. „Je to skutečnost.“ Namočil do oleje konečky prstů a zamnul jimi. „Vůbec necítím tření. Podle mého jde právě o ten superolej doktora Egana.“

„Tak se tedy nabízí otázka za milion dolarů: Odkud to pochází?“

„Nemá k tomu náhodou co říct Max?“ nadhodil Pitt s pohledem upřeným na holografický obraz na monitoru.

„Je mi líto, Dirku. Je to pro mě stejné tajemství jako pro vás,“ přiznala Max. „Mám nicméně pár nápadů, které bych si chtěla ověřit, jestli mě Hiram nevypne, až bude dnes večer odcházet.“

„Jen když mi slíbíš, že nebudeš vstupovat do žádných důvěrných a soukromých záznamů.“

„Vynasnažím se být hodná holka.“ Ta slova sice něco vyjadřovala, ale tón, kterým je vyslovila, jim zdaleka nepřidával na věrohodnosti.

Yaeger to rozhodně nebral na lehkou váhu. Max ho totiž už několikrát v minulosti dostala do nepříjemností tím, že se vetřela tam, kam neměla. Pittovi to však připadalo dost směšné.

„Nelitoval jsi někdy, žes nestvořil Max jako muže?“

Yaeger připomínal člověka, který ve smokingu spadl do kanálu. „Můžeš si gratulovat ke štěstí,“ pronesl unaveně, „že jsi svobodný. Já nejenom že musím uspokojovat Max, ale doma mám ještě manželku a dvě dospívající dcery.“

„Ty to nevíš, Hirame, ale jsi muž, kterému se dá závidět.“

„To se ti lehko řekne. Ty sis ženskou do života nikdy nepustil.“

„Ne,“ odpověděl Pitt. „To jsem zatím opravdu nikdy neudělal.“

*** * ***

Aniž by to však Pitt byl tušil, jeho staromládenecké dny měly být brzy alespoň dočasně narušeny. Když přijel ke svému hangáru, zjistil, že ten prohnaný starý Sandecker poslal bezpečnostní tým, který nyní obsadil celou oblast původně opuštěné části letiště. Pitt

nehodlal zpochybňovat admirálův smysl pro bezpečnost jeho podřízených. I když upřímně necítil nezbytnost podobných opatření, přes nesporné ohrožení ze strany Zalea, byl admirálovi vděčný. Skutečný důvod manévrů se však dověděl teprve v okamžiku, kdy vstoupil do hangáru a vyšplhal po schodech do svého bytu v patře.

Namísto oblíbeného moderního džezu se z jeho sterea linula náladová hudba. Pak ucítil aroma kávy a závan sladké ženské vůně. Když nahlédl do kuchyně, uviděl tam Sally Morseovou, jak míchá obsah několika hrnců na sporáku. Byla bosá a kromě plavek toho na sobě moc neměla.

Kdo ji sem pozval? Kdo jí dovolil proniknout do mého osobního hájemství způsobem, jako by jí to tady patřilo? Kdo ji vůbec vpustil dovnitř přes veškeré ty zabezpečovací systémy? Všechny tyto otázky mu vyvřely v mysli, ale jakožto námořní inženýr s uhlazenými způsoby se Pitt omezil jen na prostý dotaz: „Ahoj. Copak je k večeři?“

„Beef Stroganoff,“ odpověděla Sally, otočila se a sladce se na něj usmála. „Máte ho rád?“

„Patří mezi má nejoblíbenější jídla.“

Podle jeho bezmocného výrazu usoudila, že ji nečekal. „Kongresmanka Smithová se domnívala, že bude pro mě bezpečnější, když budu bydlet tady. Zejména když admirál Sandecker rozestavil kolem vašeho hangáru ostrahu.“

Když byla tato otázka zodpovězena, Pitt otevřel skříňku nad barem, aby si nalil.

„Loren mi prozradila, že pijete tequilu, a tak jsem si dovolila připravit koktejly margaritas. Doufám, že vám to nevadí.?“

Ačkoli Pitt měl raději ten vzácný nápoj neředěný, jen s ledem, trochou citronu a s okrajem sklenice lehce namočeným v soli, dobře namíchaný koktejl mu také chutnal. I když lepší by asi byl z nějakého levnějšího druhu tequily. Podle něho byl totiž hřích tak kvalitní pití ředit. Ztrápeně pohlédl na poloprázdnou láhev staré dobré stříbrné Juan Julio, stoprocentní tequily z modré agáve. Přesto však ten koktejl ze slušnosti Sally pochválil a odebral se do ložnice, aby se vysprchoval a převlékl do pohodlných krátkých kalhot a trika.

Jeho ložnice vypadala, jako by v ní vybuchla bomba. Na naleštěné prkenné podlaze se volně povalovaly boty a součásti ženského oblečení. Na toaletce i na nočních stolcích byly vystavené lahvičky s lakem na nehty a další kosmetika. Proč jenom ženy odhazují šaty vždycky na podlahu? Chlap odkládá svršky aspoň na křeslo. Zdálo se mu neuvěřitelné, že jedna ženská dokáže nadělat takovýhle chaos. Vzápětí zaslechl zpěv z koupelny.

Dveře nebyly zavřené, a tak do nich jemně strčil bosou nohou. Před oroseným zrcadlem tam stála Kelly zahalená do osušky, s menším ručníkem omotaným kolem hlavy. Právě si malovala oči. Když v zrcadle zahlédla Pittův obličej, půvabně se na něj usmála.

„Vítej doma. Doufám, že jsme ti se Sally nenarušily tvůj domácí pořádek.“

„Tobě taky doporučili nastěhovat se sem ke mně?“ otázal se nejistě.

„Loren si myslela, že tohle místo bude bezpečnější než její domov. A vládním bezpečným domům se už vůbec nedá věřit, když víme, jak hluboko Zale pronikl i do Ministerstva spravedlnosti.“

„Lituju, že mám v bytě jen jednu ložnici. Doufám, že ti nebude vadit dělit se o postel s paní Morseovou.“

„Ta postel je dost veliká,“ konstatovala Kelly a vrátila se k líčení, jako by s Pittem bydlela již celé roky. „Nebude nám to vadit.“ Pak, jako by ji něco napadlo, se zeptala: „Promiň, ty bys asi chtěl použít koupelnu, že?“

„Nevšímej si mě,“ ujistil ji suše Pitt. „Vezmu si jenom pár věcí a osprchuju se dole v koupelně pro návštěvy.“

Z kuchyně přišla Sally. „Jsme vám tu asi na obtíž.“

„Nějak to přežiju,“ ujistil ji Pitt a začal do pytle házet své věci. „Jen se tu, dámy, chovejte jako doma.“

Podle poněkud suchého tónu Pittova hlasu mohly Sally a Kelly soudit, že jejich přítomností není zase tolik nadšen. „Budeme se snažit držet se ti z cesty,“ slíbila Kelly.

„Nechápejte mě špatně,“ ozval se Pitt, který vycítil její nepříjemný pocit. „Vy nejste první, kdo tu zůstal a spal v mé posteli. Popravdě řečeno, já ženy obdivuju a jejich poněkud zvláštní chování se mi docela líbí. Navíc pocházím ze staré školy, která ženu staví na

piedestal, a tak si o mně nemyslete, že jsem nějaký starý bručoun.“ Odmlčel se a pak se ušklíbl. „Vlastně mě bude docela těšit, když mi pár takových nádherných stvoření, jako jste vy, bude vařit a uklízet.“

S těmito slovy vykráčel z koupelny a po točitých schodech se vydal dolů do přízemí.

Sally a Kelly ho beze slova vyprovodily pohledem. Pak se k sobě otočily a obě najednou se rozesmály.

„Můj Bože,“ vybuchla Sally. „Myslí to doopravdy?“

„Věř tomu,“ ujistila ji Kelly. „Je pořádně nabubřelý.“

Pitt se nastěhoval do Pullmanova železničního vagónu, bývalé součásti vlaku Manhattan Limited stojícího na kolejích podél zadní stěny hangáru. Byla to památka na jednu pátrací operaci v řece Hudson před několika lety, kterou nyní využíval k ubytování hostů a přátel, kteří ho navštěvovali. Také Giordino, když chtěl udělat dojem na některou ze svých mnoha přítelkyň, si ho často půjčoval na noc. Ženy tento luxusní starodávný železniční vůz pravidelně shledávaly velice exotickým a připadal jim jako stvořený pro romantický večer.

Pitt vystoupil ze sprchy a právě se holil, když zazvonila telefonní paralelka, která byla do Pullmanu zavedená. Zvedl sluchátko a ozval se prostým ohlášením: „Haló.“

„Dirku!“ zaútočil na jeho ušní bubínek hromový hlas St. Julien Perlmuttera. „Jak se máš, chlapče?“

„Prima, St. Juliene. Odkud voláš?“

„Z Amiensu ve Francii. Strávil jsem celý den povídáním s odborníky na Julese Vernea. Na zítřek mám sjednanou schůzku s doktorem Paulem Heureuxem, což je prezident Společnosti Julese Vernea. Ten mi laskavě dovolil, abych se v domě, kde Verne žil a psal až do své smrti v roce 1905, pustil do pátrání v archivu Společnosti. Víš, Verne byl obdivuhodný muž – ani jsem netušil jak moc. Skutečný vizionář. Nejenže založil žánr science-fiction, ale předvídal i lety k Měsíci, ponorky, které dokážou pod vodou obeplout celý svět, solární vytápění, pohyblivé schody a chodníky, trojrozměrné holografické zobrazování a mohl bych pokračovat ještě dlouho. Stejně tak předpověděl nárazy asteroidů a komet do Země a následné katastrofy.“

„Objevil jsi něco nového o kapitánu Nemovi a o *Nautilu*?“

„Kromě toho, co Verne napsal ve svých knihách Dvacet tisíc mil pod mořem a Tajuplný ostrov, už nic.“

„Ten poslední román byl vlastně pokračováním předchozího, že? Popisuje, jestli si dobře vzpomínám, co se stalo s kapitánem Nemem, když se *Nautilus* ztratil v maelströmu u norského pobřeží.“

„Ano, Dvacet tisíc mil vyšlo poprvé v roce 1869 jako seriál v časopise. Tajuplný ostrov, vydaný v roce 1875, pak popisuje historii a životopis kapitána Nema.“

„Podle toho, co jsem zjistil o Eganově pátrání po Verneovi, bych řekl, že byl fascinován způsobem, jakým autor vytvořil kapitána Nema a jeho ponorku.

Egan věřil, že Verne vycházel i z čehosi jiného než jen ze své představivosti. Myslím, že doktor Egan byl přesvědčen, že Nemo vystavěl příběh kolem skutečné postavy.“

„Během několika dní toho budu vědět víc,“ poznamenal Perlmutter. „Moc velké naděje si ale nedělej. Povídky Julese Vernea, jakkoli důmyslné a chytré, byly opravdu jenom fikce. I když se kapitán Nemo mohl snad stát jedním z největších protagonistů světové literatury, ve skutečnosti nebyl nikým jiným než předchůdcem oněch šílených vědců, kteří přišli po něm a jali se vynucovat odplaty za křivdy minulosti. Vznešený génius, který se mýlil.“

„Přesto,“ trval na svém Pitt, „představa, že Verne vytvořil takový technický zázrak, jakým byl *Nautilus*, kompletně, od kýlu až po nejvyšší bod trupu, a to jenom na základě svých představ, se zdá neuvěřitelná. Pokud Jules Verne nebyl Leonardem da Vincim své doby, musel mít technického poradce, který mu vnukl představu něčeho, co se roku 1869 všeobecně považovalo za nemožné.“

„Opravdového kapitána Nema?“ otázal se Perlmutter cynicky.

„Nebo jiného technického génia,“ opáčil vážným tónem Pitt.

„Ty si skutečného génia nedokážeš vážit,“ poznamenal Perlmutter. „Možná se mi podaří něco z toho archivu vyhrabat, ale svoje životní úspory bych na to určitě nesázel.“

„Už je to spousta let, co jsem ty knihy četl,“ poznamenal Pitt, „ale kapitán Nemo vystupoval v Dvaceti tisících mil pod mořem jako

dokonale záhadná postava. Jestli si dobře vzpomínám, Verne svého hrdinu podrobněji představuje teprve na konci Tajuplného ostrova.“

„To je v šestnácté kapitole,“ začal citovat Perlmutter. „Nemo se narodil jako syn indického rádži. Jmenoval se princ Dakkar a byl výjimečně nadaným a inteligentním dítětem. Verne popisuje, že vyrostl v pohledného a velice bohatého mladíka, naplněného nenávistí vůči Britům, kteří dobyli jeho zemi. Když dospěl, touha po pomstě ovládala veškeré jeho myšlení, zejména poté, co se postavil do čela neúspěšného povstání Sepoy v roce 1857. Britští agenti totiž zajali a zavraždili jeho otce, matku, manželku i dvě děti.

V průběhu následujících let se neustále trápil ztrátou rodiny i vlasti. Posléze se začal zabývat námořním stavitelstvím. Využil svého nesmírného bohatství a na jednom opuštěném ostrůvku v Pacifiku vybudoval doky, ve kterých pak postavil *Nautilus*. Verne popsal, jak Nemo dokázal využít elektrickou energii ještě dlouho předtím, než Tesla a Edison postavili své první generátory. Elektromotory poháněly jeho ponorku vlastně nekonečně dlouho, bez potřeby dobíjení nebo regenerace.“

„Tak mě napadá, jestli Verne vlastně nepředvídal Eganovy magnetohydrodynamické motory.“

„Když podmořskou loď dokončil,“ pokračoval Perlmutter, „nastoupil na ni s loajálními členy posádky a zmizel v moři. O něco později, v roce 1867, vzal na palubu tři ztroskotance, kteří se dostali do moře z paluby fregaty amerického válečného námořnictva, když ji Nemo napadl. Ti se s ním pak účastnili podmořské cesty kolem světa a zaznamenali jeho existenci i své zážitky. Trosečníci profesor, jeho sluha a kanadský velrybář z Nautilu nakonec unikli, když se dostal do maelströmu. Vzápětí ponorka zmizela. Když bylo Nemovi šedesát let, celá jeho posádka byla již léta mrtvá a její členové leželi pohřbeni na podmořském korálovém hřbitově. Nemo, teď už sám ve své milované ponorce, strávil poslední léta v jeskyni pod sopkou na Lincolnově ostrově. Potom ještě zachránil trosečníky žijící na ostrově před piráty a pomohl jim vydat se na cestu domů a pak zemřel přirozenou smrtí. O něco později došlo k výbuchu sopky, Lincolnův ostrov se ztratil ve vlnách a pohřbil v hlubinách kapitána

Nema i s jeho výjimečným *Nautilem*. Tam oba dodnes odpočívají, zahaleni závojem románové historie.“

„Byla to ale opravdu jenom fikce?“ přemítal Pitt. „Nebo to mělo základ v realitě?“

„Mě nepřesvědčíš, že by Nemo mohl být něčím jiným než výplodem Verneových představ,“ pronesl Perlmutter tichým, ale autoritativním hlasem.

Pitt chvíli nic neříkal. Nechtěl si nic nalhávat. Nejspíš se opravdu honil za přízraky. „Kdybych jenom věděl, co to doktor Egan objevil o Vikinzích a o kapitánu Nemovi,“ ozval se konečně.

Perlmutter si trpělivě povzdechl. „Já žádné spojení mezi těmito dvěma značně vzdálenými tématy nevidím.“

„Egan se fanaticky věnoval oběma oborům. Proto si nemůžu pomoct, ale zdá se mi, že nějaká souvislost tady být musí.“

„Vážně pochybuju, že by v těch dvou tématech dokázal objevit nové skutečnosti. Něco, co ještě nikdy nikdo nezaznamenal.“

„St. Juliene, ty jsi starý cynik.“

„Ne, jsem historik, a proto nezaznamenávám a nepublikuju nic, co nemůžu dokumentovat.“

„Tak si to v těch starých zaprášených archivech užij,“ popřál mu Pitt pobaveně.

„Nic mi nerozproudí krev víc, než když se mi díky nějakému starému dopisu nebo deníku podaří objevit neotřelý pohled na historii. Tohle konstatování samozřejmě neplatí pro dobré víno. Nebo pro gurmánský pokrm od dobrého kuchaře.“

„Samozřejmě,“ přitakal Pitt s úsměvem, když si v duchu představil Perlmutterův objem, názorně ilustrující jeho slabost pro jídlo a pití.

„Zavolám ti, kdybych náhodou objevil něco zajímavého.“

„Díky.“

Pitt zavěsil ve chvíli, kdy z ochozu v patře volala Sally Morseová, že je připravena večeře. Hlasitě potvrdil, že slyší, ale přece jen se ještě trochu zdržel, než opustil Pullmanův vagón a vydal se po schodech vzhůru.

Teď, když byl rozhodnutím nadřízených odvolán z operace směřující k zastavení Curtise Merlina Zalea, rozprášení vražedné

organizace Zmijí a rozbití kartelu Cerberus Corporation, cítil se Pitt jako ztracený. Nebylo v jeho povaze nečinně sedět mimo hlavní dění a jenom se dívat. Vnímal, že jeho cesta skončila, a z hloubi duše si přál, aby z ní byl odbočil o něco dřív a vydal se po stopě, kterou prve tak necitlivě přehlédl.

***

Kanceláře Cerberus Corporation ve Washingtonu se nacházely v panském sídle, které si v roce 1910 dal postavit jeden bohatý senátor z Kalifornie. Dům stál na čtyřhektarové parcele na okraji Bethesdy a obklopovala ho vysoká třímetrová zeď z cihel porostlých vínem. Původně obytný dům přeměněný v kanceláře neobsahoval spartánsky zařízené kancelářské prostory určené pro inženýry obchodní konglomerace, badatele nebo geology. Čtyři poschodí luxusně zařízených apartmá byla plná právníků společnosti, politických analytiků, lobbistů na nejvyšší úrovni i vlivných bývalých senátorů a kongresmanů. Všichni zde byli shromážděni a pilně pracovali na jediném – aby co nejvíce posílili Zaleovu moc nad vládou Spojených států.

V jednu hodinu po půlnoci zarazila u vrat dodávka jedné elektrikářské firmy, aby byla vzápětí vpuštěna dovnitř. Bezpečnostní opatření byla velice přísná. Dva strážní hlídali přední vchod, další dva s bojovými psy procházeli oploceným areálem. Dodávka zpomalila a zastavila na parkovišti nedaleko vrat. Vystoupil z ní mohutný černoch a vydal se ke vchodu do domu, v ruce podlouhlou krabici se zářivkami. Podepsal se u recepčního pultu a výtahem vyjel do čtvrtého patra. Tam se ocitl v hale s podlahou z týkového dřeva, pokrytou drahým, ručně tkaným perským kobercem. Ve foyer velké kanceláře na konci haly teď žádná sekretářka neseděla. Ta odešla domů již před hodinou. Minul její neobsazený stůl a otevřenými dveřmi vstoupil do prostorné kanceláře.

Uvnitř ve velkém koženém ředitelském křesle seděl Curtis Merlin Zale a studoval geologickou seismografickou zprávu o novém, dosud neznámém ložisku ropy a plynu v Idahu. Když do místnosti vstoupil elektrikář, ani nevzhlédl. Ten se však namísto vyměňování zářivek docela troufale posadil do křesla na opačné

straně stolu. Teprve pak Zale zvedl oči a pohlédl do temných očí Omo Kanaie.

„Potvrdil jste si svoje podezření?“ otázal se Kanai. Zale se samolibě usmál.

„Zabrala dost nečekaná ryba.“

„Můžu se zeptat, kdo to byl?“

„Sally Morseová z Yukon Oil. O její oddanosti naší věci jsem začal pochybovat už ve chvíli, kdy projevila nesouhlas s plánem na navedení toho supertankeru do samého srdce San Franciska.“

„Myslíte, že mluvila s úřady?“

„Tím jsem si jistý. Její letadlo se totiž nevrátilo na Aljašku, ale letělo přímo do Washingtonu.“

„Takové utržené dělo by v hlavním městě mohlo být dost nebezpečné.“ Zale zavrtěl hlavou. „Nemá v ruce žádný důkaz, může nabídnout jenom své slovo. Nic se ale nedá prokázat. A asi ani netuší, že nám vlastně udělala velkou službu, když se z ní stal zrádce a zběh.“

„Jestli ale bude svědčit před Kongresem…,“ nadhodil Kanai, avšak myšlenku nedokončil.

„Když se o ni postaráte, tak ještě dřív, než ji začnou vyšetřovat, bude mít nehodu.“

„Uklidili ji do nějakého bezpečného domu?“

„Naše zdroje na Ministerstvu spravedlnosti tvrdí, že o ní momentálně nemají nejmenší tušení.“

„Máte představu, kde by tedy mohla být?“

Zale pokrčil rameny.

„V současnosti nemám. Musí se schovávat někde v soukromí.“

„Potom nebude snadné ji najít,“ poznamenal Kanai.

„Já vám ji najdu,“ slíbil mu Zale sebejistě. „Pátrá po ní víc než stovka našich lidí. Je to jen otázka několika hodin.“

„Kdy má předstoupit před kongresový výbor se svým svědectvím?“

„Určitě ne v nejbližších třech dnech.“ Kanai vypadal spokojeně.

„Předpokládám, že všechno je v pořádku,“ řekl Zale. „Nesmí se objevit jediné přehlédnutí, jediný nepředvídaný problém.“

„Nic takového nečekám. Váš plán je dokonalý. Celá operace je naplánovaná do nejmenších detailů. Nevidím žádnou možnost selhání.“

„Je už tým Zmijí na palubě?“

„Všichni kromě mé osoby. A na mě čeká helikoptéra, která mě dopraví na palubu tankeru v okamžiku, kdy se přiblíží na sto osmdesát kilometrů od pobřeží.“ Kanai pohlédl na hodinky.

„Jestli se mám ujmout řízení posledních příprav, budu muset jít.“

„Armáda ten tanker zastavit nedokáže?“ ujišťoval se Zale.

„Na ty, co se o to pokusí, čeká velice nepříjemné překvapení.“ Vstali a potřásli si rukama. „Hodně štěstí, Omo. Až se uvidíme příště, budou za nitě figurek americké vlády tahat úplně jiné ruce.“

„A kde budete vy v době toho zítřejšího holocaustu?“

Zaleovy rty se stočily do ušklíbnutí. „Já budu právě svědčit před výborem kongresmanky Smithové.“

„Myslíte, že ví něco o vašich záměrech ohledně domácí ropy?“

„Sally Morseová jí určitě něco prozradila.“ Zale se otočil a zadíval se z okna na blikající světla města a nasvícený monument Kapitolu. „Avšak zítra touhle dobou na tom už nebude ani v nejmenším záležet. Zvedne se spontánní protest proti dovážené ropě a plynu, jako přílivová vlna zaplaví celou zemi a smete každý odpor proti Cerberus Corporation.“

***

Když se Loren odebrala ze své pracovny v budově kanceláří Kongresu do místnosti pro slyšení, zarazil ji pohled na stůl vyhrazený pro předvolané svědky. Na rozdíl od jejího očekávání tam neseděla ani armáda právníků Cerberus Corporation, ani zástup ředitelů či vysokých úředníků společnosti.

Za stolem seděl sám Curtis Merlin Zale.

Na desce před ním neležel jediný papír s poznámkami, na podlaze vedle sebe neměl ani aktovku. Prostě tam byl pohodlně usazený v křesle, dokonale oblečený, usmívající se na členy Kongresu, kteří právě začínali vcházet do místnosti a zaujímat svá místa. Jejich stoly stály na vyvýšeném stupínku nad úrovní podlahy. Zaleovy oči zabloudily k Loren, právě když se posadila a na stůl před

sebou si vyrovnala papíry. Zahlédla, jak na ni zírá, a okamžitě z toho měla nečistý pocit. I přes svůj atraktivní vzhled a dokonalé oblečení jí totiž připadal odporný. Připomínal jí jedovatého hada vyhřívajícího se na kameni.

Rozhlédla se, aby se přesvědčila, že i ostatní členové výboru jsou na místě a připraveni zahájit jednání. Vyměnila si pohled s kongresmanem Leonardem Sturgisem a ten ji pozdravil zdvořilou úklonou. V jeho obličeji však byly patrný známky stresu, jako by byl napjatý z toho, že Zalea čeká nepříjemné dotazování.

Loren pronesla na úvod několik slov, kterými zahájila jednání a poděkovala Zaleovi za jeho osobní účast. „Samozřejmě si uvědomujete, že máte právo si s sebou přivést právního zástupce," ujistila se.

„Jistě," odpověděl vyrovnaně, „ale na důkaz mé ochoty plně a otevřeně spolupracovat jsem se dostavil já osobně a jsem připraven otevřeně odpovědět na všechny vaše dotazy."

Loren pohlédla na velké hodiny na zadní stěně sálu. Ukazovaly právě 09:10 hodin. „Slyšení ale může pokračovat i větší část dne," dodala k Zaleovi.

„Jsem vám k dispozici tak dlouho, jak to budete požadovat," ujistil ji tiše.

Loren Smithová se poté otočila na kongresmanku Lorraine Hopeovou z Texasu. „Kongresmanko Hopeová, můžete nám prokázat tu čest a zahájit vyšetřování?"

Lorraine Hopeová, poněkud těžkopádná černoška z galverstonského pobřeží Texasu, souhlasně přikývla a spustila. Loren sice věděla, že jméno Hopeové není na seznamu těch, které si Cerberus Corporation koupila, avšak nemohla si být jistá jejím pohledem na Cerberus. Zatím byly veškeré její otázky mírné a zdánlivě nezávislé. To se však mělo brzy změnit, protože se blížila chvíle Zaleova výslechu.

„Pane Zale, vy zastáváte názor, že by bylo daleko výhodnější, kdyby se Spojené státy staly plně soběstačné díky domácí produkci ropy a plynu, takže by se tyhle suroviny nemusely dovážet z Blízkého východu a z Latinské Ameriky, je to tak?"

Och, Bože, pomyslela si Loren. Hraje mu přímo do rukou.

„Naše závislost na cizí ropě," začal Zale, „jenom vysává americkou ekonomiku. Po celých posledních padesát let se nacházíme plně v rukou zemí OPEC, závislí na jejich libovůli, se kterou mohou kdykoli radikálně změnit svou cenovou politiku. Mezi jejich běžně používané zákeřné tahy patří kupříkladu zvýšení ceny barelu ropy o dva dolary a následné snížení o dolar. Takovéto opakované zvýšení o dva a snížení o jeden dolar způsobilo, že každý dovezený barel ropy stojí v současnosti šedesát dolarů. Ceny pohonných hmot u benzinových čerpadel jsou už ostudné. Transportní firmy s nákladní dopravou a řidiči nákladáků krachují. Ceny letenek zase kvůli dražšímu leteckému benzinu vyskočily až do oblak. Jediný způsob, jak zarazit toto šílenství, které nakonec tuto zemi zničí, je otevřít nová ropná pole přímo v této zemi, stát se plně soběstačnými a nemuset se spoléhat na dovoz."

„Existuje ale tady u nás dostatek ropy, aby stačila americkým požadavkům? A na jak dlouho?" zeptala se Lorraine Hopeová.

„Rozhodně," pronesl Zale sebevědomě. „V kontinentálních Spojených státech a Kanadě jsou víc než dostatečné zásoby ropy, nemluvě už o podmořských ložiscích v příbřežních vodách, aby Severní Amerika mohla být plně soběstačná po dobu příštích padesáti let. Současně vám můžu oznámit, že do konce příštího roku bude připravena těžba z rozsáhlých břidlicových ložisek obsahujících ropu v Coloradu, Wyomingu a v Montaně. Samotné tyto zdroje zaručují, že už nikdy nebudeme muset být závislí na dovozu této suroviny. Do doby jejich vyčerpání, nejdéle do poloviny století, se zaručeně objeví jiné alternativní zdroje energie."

„Chcete nám naznačit, že by proti těžbě v nových lokalitách neměly být žádné ekologické námitky?" chtěla vědět Loren.

„Protesty ekologů se pravidelně přeceňují," odsekl Zale. „Kvůli těžbě ropy a kvůli ropovodům uhynulo jen moc málo zvířat, pokud vůbec nějaká. Migrační stezky se při spolupráci s experty na život v přírodě můžou změnit. V důsledku vrtů navíc nedochází ke znečištění půdy ani vzduchu. A co je daleko nejdůležitější, tím, že se ropa přestane dovážet, uchráníme svá pobřeží před takovými ekologickými katastrofami, jaké jsme viděli v případě *Exxon Valdezu* a při dalších obrovských únicích ropy v posledních letech. Když

nebudeme potřebovat tankery, aby dovážely surovinu do Spojených států, můžeme takové nebezpečí dokonale eliminovat.“

„Říkáte to velice přesvědčivě,“ ozval se kongresman Sturgis. „Musím se přiznat, že jsem vašim návrhům příznivě nakloněn. Nikdy se mi nelíbilo to vydírání ze strany cizích ropných kartelů. Pokud americké těžební společnosti dokážou dodat dostatečné množství suroviny, aniž by opustily naše břehy, pak budu hlasovat pro.“

„Co společnosti, které zatím vozí ropu z druhého konce světa do našich přístavů a rafinerií?“ otázala se Loren. „Jestliže od nich Spojené státy přestanou odebírat, nejspíše se položí.“

Zalea to ani trochu nevyvedlo z míry. „Budou muset prostě začít prodávat svoje služby jiným zemím.“

Následovaly další otázky a odpovědi. Jak Loren mohla vidět, Zale se nehodlal nechat zastrašit. Dobře věděl, že z pěti členů vyšetřovacího výboru pro nezákonné obchodní chování má tři pod kontrolou, a cítil se tedy na koni. Až na občasný kradmý pohled na hodinky byl dokonale soustředěný.

Loren přinejmenším stejně často zvedala zrak k hodinám na vzdálené stěně místnosti. Shledávala nemožným nemyslet neustále na tu katastrofu blížící se k San Francisku. Přemítala, zda Pobřežní stráž a zvláštní jednotky ten tanker dokáží včas zastavit. Zvláště zoufalé bylo vědomí, že Zalea nemůže konfrontovat s vlastními poznatky a obvinit ho předem z pokusu o hromadnou vraždu.

***

Mořská hladina se vzdouvala do nekonečného procesí vln. Na jejich vrcholcích zatím nebyly bílé čepičky a údolí vln se stáčela jako brázdy za pluhem. V celé oblasti panovalo podivné ticho. Nad vlnami se vznášel lehký opar mlhy, který tlumil veškeré zvuky moře, i když sotva stačil skrýt hvězdy sklánějící se nad západním obzorem. Záře světel San Franciska vytvářela krémový oblak na černé obloze na východě.

Do svítání chyběla jedna hodina, když se kutr Pobřežní stráže *Huron*, uhánějící plnou rychlostí, ve vzdálenosti osmatřiceti kilometrů od Zlaté brány přiblížil gargantuovskému supertankeru *Pacific Trojan*. Nákladní loď obletěly dvě helikoptéry Pobřežní stráže, doprovázené nejnovějším strojem námořní pěchoty,

vrtulníkem Goshawk, který měl na palubě kapitána Gameta spolu s třiceti členy jeho Námořního průzkumného týmu. Hlídkový armádní pancéřovaný rychlý člun se ocitl za zádí tankeru. Na jeho palubě se nacházel fregatní kapitán Miles Jacobs a celý jeho námořní tým SEAL. Bojovníci už byli připraveni vystřelit na rozlehlou palubu tankeru záchytné háky s připevněnými provazovými žebříky.

Admirál Amos Dover, který celé invazní operaci velel, stál s dalekohledem přitisknutým k očím. „Je doopravdy pořádně velký. Od přídě k zádi to je dobrých pět fotbalových hřišť a ještě kus.“

„Je to prostě ultra ultra velký tanker,“ poznamenal velitel kutru kapitán Buck Compton. Za třiadvacet let služby u Pobřežní stráže poznal Compton už celý svět. Velel kutrům při odvážných záchranných pracích na bouřlivém moři, stejně tak ale zastavoval i lodě, které převážely na palubě ilegální imigranty či drogy. „Člověk by ani nevěřil, že osmdesát procent jejich objemu je navíc ještě pod hladinou. Podle údajů uveze víc než šest set tisíc tun ropy.“

„Nechtěl bych být od ní blíž než na patnáct kilometrů, kdyby snad tenhle náklad vybuchl.“

„Radši ale tady než v Sanfranciském zálivu.“

„Jeho kapitán se ale nesnaží proklouznout do zálivu nenápadně,“ ozval se potichu Dover. „Má rozsvícená všechna světla od přídě až k zádi. Skoro jako by spíš chtěl na svou přítomnost upozornit.“ Sklonil dalekohled. „Je divné, že se chová tak nápadně.“

Compton si stále prohlížel palubu tankeru, když se na ní objevil kuchař a přes palubu vyhodil kbelík zbytků. Do brázdy za obrovskou zádí se vrhli rackové. „Nějak se mi to nelíbí,“ pronesl nakonec kapitán rozhodně.

Dover se otočil k radistovi stojícímu nedaleko. Ten měl v ruce přenosné rádio, které bylo připojené k reproduktoru na můstku. „Spojte se s našimi helikoptérami a zeptejte se jich, jestli nevidí náznaky nepřátelské aktivity.“

Radista poslechl a pak vyčkal, dokud se z amplionu neozvala odpověď. „Admirále Dovere, tady je poručík Hooker v Lovci jedna. S výjimkou několika členů posádky, kteří kontrolují potrubí, a s výjimkou kuchaře se zdají paluby úplně prázdné.“

„Co kormidelna?“ zeptal se Dover.

Dotaz byl okamžitě předán a vzápětí se znovu ozval týž hlas. „Křídla můstku jsou prázdná. Pokud můžu vidět skrz okna, jsou na můstku dva důstojníci ve službě.“

„Předejte tyto informace kapitánu Garnetovi a fregatnímu kapitánu Jacobsovi a povězte jim, aby se připravili. Chystám se ten tanker oslovit.“

„Mají na palubě patnáct důstojníků a třicet mužů,“ ozval se Compton, který si právě prohlížel údaje o tankeru na počítači. „Loď má britskou registraci. To znamená, že jakmile vstoupíme bez dovolení na palubu lodě s cizí státní vlajkou, rozpoutá se pořádné peklo.“

„To je problém Washingtonu. My konáme na základě jasného rozkazu obsadit tu loď.“

„Hlavně když vy i já jsme krytí.“

„Postarejte se o to, Bucku.“

Compton si vzal od radisty vysílačku. „Kapitánovi lodě *Pacific Trojan*. Tady je kapitán kutru Pobřežní stráže *Huron*. Kam směřujete?“

Kapitán supertankeru byl vzhledem k blízkosti pobřeží Spojených států na můstku a okamžitě se ozval. „Tady je kapitán Don Walsh. Směřujeme k příbřežnímu zařízení na přečerpávání ropy u mysu San Pedro.“

„Taková odpověď se dala čekat,“ zamumlal Dover. „Povězte mu, aby zastavil.“

Compton přikývl. „Kapitáne Walshi, tady je kapitán Compton. Zastavte, prosím. Hodláme za účelem inspekce vstoupit na vaši palubu.“

„Je to nezbytné?“ chtěl vědět Walsh. „Naše zastávka bude společnost stát čas i peníze a nás to zdrží proti plánu.“

„Uposlechněte,“ opáčil Compton autoritativně.

„Pluje hodně ponořený,“ poznamenal Dover. „Musí mít nádrže plné až po okraj.“

Ze strany kapitána Walshe se už žádné potvrzení souhlasu neozvalo, ale Dover s Comptonem za okamžik zaznamenali, že vzedmutí vod za tankerem, způsobené lodními šrouby, začíná opadávat. Před špicí sice stále ještě svítila pěna příďové vlny, ale oba

muži dobře věděli, že tak obrovská masa bude potřebovat k úplnému zastavení téměř dva kilometry.

„Nařiďte fregatnímu kapitánu Jacobsovi a kapitánu Garnetovi, aby se svými přepadovými týmy vstoupili na tanker.“

Compton pohlédl překvapeně na Dovera. „Vy nehodláte poslat na tanker palubní tým z *Huronu*?“

„Ti jejich mládenci jsou přece jen líp vybavení, aby se dokázali vyrovnat s odporem, než naši muži,“ odpověděl Dover.

Na Comptonův rozkaz obletěla helikoptéra námořní pěchoty v nízkém letu záď supertankeru. Listy rotoru udržovaly stroj ve výšce nad nástavbou tak dlouho, až se dostal bezpečně mimo radarový stožár a komín. Tam se chvíli zůstal vznášet ve vzduchu, zatímco si Gamet prohlížel palubu a pátral po sebemenší známce nepřátelství. S uspokojením se ujistil, že celá rozlehlá horní paluba je prázdná, a dal pilotovi znamení k přistání na otevřeném prostoru před nástavbou.

Na hladině hluboko pod nimi se k supertankeru těsně za jeho přídí přiblížil Jacobsův hlídkový člun. Pneumatické zbraně okamžitě vystřelily háky, které se zachytily za lodní roubení. Příslušníci SEAL rychle vyšplhali po provazových žebřících, rozmístili se po palubě a začali se přes ni se zbraněmi připravenými k použití přesunovat k hlavní nástavbě. Až na jednoho vyplašeného námořníka se nesetkali s žádnou známkou života.

Několik mužů z Jacobsova týmu objevilo jízdní kola, používaná členy posádky tankeru k pohybu po obrovské lodi. Nasedli na ně a po palubě i v průlezech zahájili pátrání po výbušninách. Garnet své muže rozdělil. Jednu část poslal dolů do strojovny, druhou vedl sám do zádové nástavby, kde nejprve shromáždil členy posádky a pak se vydal do kormidelny. Když vkročil na můstek, kapitán Walsh se k němu okamžitě rozzuřeně vrhl, v obličeji výraz nejvyššího pobouření.

„Co má tohle znamenat?“ dožadoval se rozčileně. „Vaši lidé nejsou žádná Pobřežní stráž!“

Garnet ho zcela ignoroval a hovořil do vysílačky. „Admirále Dovere. Tady je tým jedna. Kajuty posádky i kormidelna jsou zajištěny.“

„Fregatní kapitáne Jacobsi?“ ozval se Dover.

„Ohlaste se, týme dvě.“

„Stále ještě toho máme spoustu k prozkoumání,“ odpověděl Jacobs. „Avšak v té části tankeru, kterou jsme prohlédli, jsme žádné výbušniny nenašli.“ Dover se otočil ke Comptonovi. „Jdu za nimi.“

Okamžitě byl spuštěn člun, který převezl admirála Dovera k tankeru, z jehož boku zatím Garnetovi muži spustili žebřík používaný ke vstupu lodivoda na palubu. Admirál po něm vyšplhal na nejnižší palubu a pak po pěti schodištích vystoupal až na můstek, kde se setkal s rozzlobeným Walshem.

Kapitán tankeru *Pacific Trojan* vypadal značně překvapeně, když se ocitl tváří v tvář admirálovi Pobřežní stráže. „Žádám, abych byl informován, co se to tu ksakru děje,“ vyštěkl Walsh na Dovera.

„Dostali jsme zprávu, že tato loď veze výbušniny,“ oznámil mu Dover. „Provádíme tedy rutinní prohlídku, abychom toto podezření potvrdili, nebo vyvrátili.“

„Výbušniny!“ vzplanul Walsh. „Copak jste se zbláznili? Tohle je naftový tanker. Nikdo, kdo má aspoň trochu zdravého rozumu, by na palubu žádnou výbušninu přece nepřinesl.“

„O tom se právě chceme přesvědčit,“ odvětil klidně Dover.

„Tahle vaše informace je naprosto směšná. Odkud jste ji dostali?“

„Od vysoce postaveného úředníka společnosti Cerberus Oil.“

„Co má s tím vším společného Cerberus Oil? *Pacific Trojan* patří přece společnosti Berwick Shipping Company z Velké Británie. Převážíme ropu a chemické produkty pro spoustu zahraničních klientů po celém světě.“

„Komu patří ten náklad, co máte na palubě?“ chtěl vědět Dover.

„Tentokrát je to majetek společnosti Zandak Oil z Indonésie.“

„Jak dlouho jezdí Berwick pro tuto firmu?“

„Víc než dvacet let.“

„Hlásí se tým jedna,“ ozval se v Doverově rádiu Garnetův hlas.

„Tady admirál Dover. Poslouchám.“

„Ve strojovně a v zádové nástavbě jsme po výbušninách nenašli ani stopu.“

„Oukej,“ odpověděl Dover. „Běžte pomoct fregatnímu kapitánu Jacobsovi. Ten toho má k prohlížení mnohem víc.“

Uběhla hodina, po kterou kapitán Walsh tiše zuřil a přecházel po můstku jako lev v kleci. Dobře si uvědomoval, že každá minuta, o kterou se loď zpozdí, stojí jeho společnost spoustu tisíc dolarů.

Z paluby *Huronu* dorazil kapitán Compton. „Trpím nedočkavostí," pronesl s úsměvem na vysvětlenou. „Doufám, že vám nevadí, že jsem se stavil, abych na místě viděl, jak to jde."

„Moc dobře ne," pronesl Dover podrážděně. „Zatím jsme žádné výbušniny a rozbušky nenašli. A kapitán ani posádka se rozhodně nechovají jako sebevrazi. Začínám mít dojem, že si z nás někdo vystřelil."

Po dvaceti minutách se ohlásil Jacobs. „Celá loď je čistá, admirále. Nenašli jsme ani stopu po nějakých výbušných látkách."

„No prosím!" zaburácel Walsh. „Říkal jsem vám to. Vaši lidé jsou blázni."

Dover se ani nepokusil rozčileného kapitána tankeru zklidňovat. Sám začal propadat značným pochybnostem ohledně pravdivosti informací Sally Morseové. Kromě toho však pociťoval rovněž i úlevu z toho, že tato loď zřejmě polovinu San Franciska do povětří nevyhodí.

„Omlouváme se za to, že jsme sem vpadli a zdrželi vás," oslovil Walshe. „Už vás opouštíme."

„Můžete si být jistý, že moje vláda podá protest vaší vládě," pronesl hněvivě Walsh. „Neměli jste jediný legální důvod mou loď zastavit a vstoupit na její palubu."

„Máte mou omluvu za veškeré možné nepříjemnosti," odpověděl Dover s upřímnou lítostí. Otočil se ke Comptonovi a v tichém hovoru spolu opustili můstek. „Ani nechci pomyslet na ty obličeje ve Washingtonu, až jim sdělíme, že se stali obětí kanadského žertíku."

*** * ***

Pitt seděl u stolu a vyřizoval administrativní resty agentury, než se vydá letadlem na farmu Elmorea Egana v New Yorku. Vtom kolem jeho sekretářky Zerri Pochinské zcela nečekaně prokráčel admirál Sandecker a vstoupil do Pittovy kanceláře. Pitt překvapeně vzhlédl. Kdykoli admirál hodlal prodiskutovat nějaký problém týkající se NUMA, téměř pokaždé trval na tom, aby ředitel

speciálních projektů přišel za ním do jeho pracovny. Bylo tedy zřejmé, že Sandecker je něčím hluboce rozrušen. Rty pod rudou vandykeovskou bradkou měl pevně sevřené a v jindy tak autoritativních modrých očích se mu zračily rozpaky.

Ještě než mohl Pitt promluvit, Sandecker zavrčel: „Zale nám předhodil falešnou stopu."

„Prosím?" otázal se Pitt zmateně.

„*Pacific Trojan* je čistý. Právě mi to ohlásil admirál Dover. Na palubě výbušniny nejsou. Tanker je tedy v pořádku, kapitán i posádka jsou nevinní a o spiknutí na zničení San Franciska neví. Buď nás napálili, nebo si Sally Morseová vymýšlela."

„Já Sally věřím. Spíš bych bral tu eventualitu, že jsme byli podvedeni."

„Z jakého důvodu?"

Než Pitt odpověděl, na chvíli se zamyslel. „Zale je lstivý jako šakal. Je tedy docela dobře možné, že nakrmil Sally vymyšlenou historkou, protože předpokládal její zradu a doufal, že o tom bude informovat naši vládu. Použil ten starý kouzelnický fígl, kdy člověk mává jednou rukou, kterou poutá pozornost diváků, aby druhá ruka provedla trik." Pohlédl zpříma na Sandeckera. „Myslím, že má v rukávu schovanou nějakou další katastrofu."

„Dobře," připustil Sandecker. „Jsem ochotný s vámi souhlasit, ale kam nás to zavádí?"

„Počítám, že s odpovědí by mohl přijít Hiram Yaeger a jeho Max," prohlásil Pitt, zvedl se, obešel stůl a zamířil ke dveřím.

Yaeger se probíral stránkami výpisů ze zahraničních účtů, do nichž se Max podařilo proniknout při pátrání po ilegálních výplatách a úplatcích společnosti Cerberus tisícovkám členů vlády Spojených států. Celková suma dosahovala astronomických výšek.

„Jseš si jistá tou souhrnnou částkou, Max?" otázal se Yaeger značně zaraženě. „Zdá se to trochu neskutečné."

Maxin holografický obraz pokrčil rameny. „Dělala jsem, co jsem mohla. Existuje ale ještě dobře padesát dalších účtů, které se mi zatím nepodařilo vypátrat. Proč se ptáš? Překvapuje tě ta částka?"

„Dvacet jedna miliarda dvě stě milionů dolarů ti třeba jako velké peníze nepřipadají, ale pro chudého počítačového technika je to dost.“

„Tebe bych sotva označila za chudého.“

Pitt, se Sandeckerem v patách, vtrhl do Yaegerovy pracovny, jako by ho pronásledoval býk. „Hirame, admirál i já potřebujeme, abys okamžitě zahájil nové pátrání.“

Yaeger zvedl oči a všiml si jejich vážného výrazu. „Max i já sám jsme vám k službám,“ pronesl. „Co máme začít zkoumat?“

„Vyhledej všechny příjezdy lodí do větších amerických přístavů, od nynějška, řekněme po dobu deseti následujících hodin. Hlavně se soustřeď na ropné supertankery.“

Yaeger přikývl a obrátil se na Max. „Slyšelas to?“

Max se kouzelně usmála. „Odpovím do šedesáti vteřin.“

„Tak rychle?“ podivil se Sandecker, jako vždy užaslý nad schopnostmi Max.

„Zatím ještě nikdy nezklamala,“ prohlásil Yaeger se sebevědomým úsměvem.

Zatímco obraz Max postupně bledl a ztrácel se, Yaeger podal Sandeckerovi výsledky posledního pátrání. „Tady to je. I když záznamy nejsou dosud ještě kompletní. K dispozici je zatím asi pětadevadesát procent jmen se zahraničními bankovními konty a výškou úložek pocházejících od Curtise Merlina Zalea a od přátel Cerberus Corporation.“

Sandecker pohlédl na uvedená čísla a překvapeně vzhlédl. „Není divu, že Zale má pod palcem tolik vysokých úředníků. Tahle suma peněz, kterou vyplatil, by pokryla rozpočet agentury NUMA na dobrých sto let.“

„Podařilo se Pobřežní stráži a zvláštním jednotkám zabránit vstupu onoho supertankeru do Sanfranciského zálivu?“ chtěl vědět Yaeger, který neměl ponětí o posledních událostech.

„Zale si z nás udělal blázny,“ odpověděl odměřeně Sandecker. „Ta loď opravdu převáží plný náklad ropy, ale neveze žádné výbušniny. Nic takového se na palubě nenašlo, takže tanker pokračuje podle programu v cestě ke kotvišti u čerpacího terminálu jižně od oblasti Zálivu.“

Yaeger pohlédl na Pitta. „Ty myslíš, že to byla falešná stopa?“

„Jsem přesvědčený, že tak to Zale plánoval. Co mě od samého počátku mátlo, je mimořádně hluboký ponor plně naloženého supertankeru velikosti *Pacific Trojan*. Dno v zálivu kolem San Franciska je totiž moc mělké, než aby nad ním mohla plout takhle obrovská loď. Uvázla by na dně dávno předtím, než by narazila na břeh.“

„Čili si myslíš, že Zale nechá vybuchnout jiný tanker v jiném přístavu,“ nadhodil Yaeger.

Zmlkli, když se Max začala opět zhmotňovat do půvabné ženské počítačové podoby. „Myslím, pánové, že mám pro vás odpověď.“

„Zkontrolovala jste všechny supertankery připlouvající do našich přístavů?“ otázal se dychtivě Sandecker.

„Je tu několik WT – velmi velkých tankerů – které se blíží k našim přístavům, a z UUVT – ultraultravelkých tankerů – je tu jeden, který veze náklad ropy ze Saudské Arábie a míří do Louisiany. Jeho kotviště je zhruba sto osmdesát kilometrů od nějakého většího města. Další směřuje k přečerpávacímu stanovišti u pobřeží New Jersey, ten má ale dorazit až zítra. A konečně tu je třetí UUVT, který má cíl na Long Beach v Kalifornii, tomu ale do přístavu scházejí ještě dva dny plavby. A to je všechno. Vypadá to, že váš přítel pan Zale nemá možnost propašovat k našim břehům další tanker.“

„Takže celá ta naše akce byla zbytečná,“ zamumlal Sandecker. „Zale nikdy San Francisco ani jiné hustě obydlené přístavní město zničit nezamýšlel.“

„Vypadá to tak,“ připustil sklíčeně Pitt. „Proč ale pak ten úskok? Co tím chtěl získat?“

„Třeba nás jenom tak zkoušel.“

„Takhle jeho modus operandi nevypadá.“

„Nemůže v tom být chyba?“ otázal se Yaeger.

„Vstoupila jsem do přístavních záznamů ve všech osmačtyřiceti státech v jižní části kontinentu.“

Sandecker se zvedl k odchodu a unaveně potřásl hlavou. „Takže tím to nejspíš končí.“

„Neuvažovali jste, pánové, o nějakém jiném typu plavidla?“ otázala se Max.

Pitt se zájmem pohlédl na obrazovku. „Co máte na mysli?“

„Trochu jsem se dala do vlastního přemýšlení. Takový tanker na zkapalněný zemní plyn by dokázal napáchat daleko víc škody než UUVT.“

Toto odhalení zasáhlo Pitta jako úder kladivem do hlavy. „Tanker na kapalný zemní plyn!“

„Někdy ve čtyřicátých letech jedna taková loď vybuchla v Japonsku a nadělala skoro stejnou škodu jako atomová bomba v Hirošimě,“ objasňovala Max. „Mrtvých tehdy bylo přes tisíc.“

„Zkontrolovala jsi, jestli něco takového nemíří do některého amerického přístavu?“ zeptal se Yaeger.

Max předstírala, že ohrnuje nos. „Nezdá se, že bys měl moc velkou úctu před mou intuicí. Samozřejmě že jsem vyhledala všechny přijíždějící tankery na zkapalněný zemní plyn.“

„No a?“ pobídl ji Yaeger.

„*Mongol Invader* na cestě z Kuvajtu má přistát v New Yorku v deset třicet.“

„Deset třicet ráno, nebo večer?“ upřesňoval si Sandecker.

„Ráno.“

Admirál pohlédl na hodinky. „Toho tedy můžeme vyloučit. Měl přistát už před dvaceti minutami.“

„Omyl,“ upozornila ho Max. „Zdržel se v důsledku nějakých problémů s generátory, pro které musel zastavit na moři a opravovat. Má pět hodin zpoždění.“

Pitt a Sandecker si vyměnili zmatené pohledy.

„Tak tohle je zaručeně Zaleův plán,“ konstatoval Pitt. „Předstírat útok *Pacific Trojanu* na západním pobřeží a ve skutečnosti udeřit s *Mongol Invaderem* na východě.“

Sandecker udeřil pěstí do stolu. „A podařilo se mu nachytat nás na švestkách.“

„Už nezbývá dost času, aby se ta loď dala zastavit dřív, než dosáhne vjezdu do zálivu a vstoupí do Úžin,“ poznamenala Max.

„Jak ten *Mongol Invader* vypadá?“ obrátil se Yaeger s dotazem na Max.

Ta okamžitě vyvolala na velký monitor obraz lodě. Vypadala skoro jako plavidlo ze science-fiction. Trup měl sice stejnou

charakteristiku jako obyčejný tanker, s motory a nástavbou umístěnými na zádi, ale zde veškerá podobnost končila. Namísto masivní ploché hlavní paluby vyčnívalo zde z trupu osm identických mamutích samonosných kulovitých nádrží.

Max začala uvádět specifikace. „Jedná se o zatím největší tanker na kapalný zemní plyn. Na délku měří šest set dvacet metrů, šířka je sto dvacet metrů. Na palubě má jen osm důstojníků a patnáct námořníků. Tak malá posádka je zde proto, že celá loď je skoro plně automatizovaná. Její vzájemně spřažené plynové turbomotory s dvojitou redukcí dodávají každému ze dvou lodních šroubů sílu šedesáti tisíc koňských sil. Loď je registrovaná v Argentině."

„Komu patří?" chtěl vědět Yaeger.

„Vystopovala jsem její rodokmen přes různé nastrčené společnosti až na práh Cerberus Corporation."

Yaeger se ušklíbl. „Pročpak mě asi to jméno taky napadlo?"

„Tankery na zemní plyn mají daleko menší ponor než tankery na ropu díky rozdílu hmotnosti ropy a zkapalněného plynu," poznamenal Sandecker. „Tahle loď se klidně může vydat po řece Hudson, pak se otočit proti jižnímu Manhattanu, bez dotyku dna proklouznout mezi přístavními zařízeními a narazit na břeh."

„Sally Morseová říkala, že *Pacific Trojan* má najet do města nedaleko budovy Světového obchodu," ozval se Yaeger. „Můžeme tedy analogicky předpokládat, že tento tanker má ve skutečnosti narazit do blízkosti Světového obchodního centra v New Yorku?"

„To je přesně místo, které bych si sám zvolil, kdybych chtěl napáchat co nejvíc škody," přitakal Sandecker.

„Jaký objem plynu ten tanker veze?" směroval Pitt svůj dotaz na Max.

„Dvě stě čtrnáct tisíc dvě stě čtyřicet krychlových metrů."

„To je zlé," zamumlal Yaeger.

„A druh plynu?"

„Propan."

„To je ještě horší," zaúpěl Yaeger.

„Výbuch by mohl být strašlivý," vysvětlovala Max. „V Kingmanu v Arizoně vybuchl v sedmdesátých letech železniční vagón, který převážel třicet tisíc litrů propanu. Ohnivá koule měla

tehdy průměr skoro dvě stě metrů. Jeden litr tekutého propanu představuje asi jednasedmdesát litrů plynu. Nebo když budeme počítat pět tisíc sedm set pětadvacet kubických metrů propanových par na jeden krychlový metr zkapalněného propanu a budeme to násobit dvěma sty čtrnácti tisíci, pak ohnivá koule bude mít průměr víc než tři kilometry.“

„Jaké by byly škody na stavbách?“ tázal se Sandecker Max.

„Těžké,“ odpověděla Max. „Větší budovy, jako jsou mrakodrapy Světového obchodního centra, by sice zůstaly stát, ale jejich interiér by lehl popelem. Většinu ostatních budov v okolí by výbuch zničil. O ztrátách na životech nechci raději ani spekulovat.“

„A to všechno jenom kvůli tomu, že ten šílený Zale a kartel Cerberus hodlají v americké veřejnosti vyvolat odpor proti dovážené ropě,“ zamumlal hněvivě Pitt.

„Musíme tu loď zastavit,“ pronesl Sandecker mrazivým tónem. „Tentokrát nesmí dojít k žádnému omylu.“

Pitt zvolna odpověděl. „Posádka tohoto tankeru ale nebude souhlasit se vstupem našich lidí na palubu, jako tomu bylo v případě Pacific Trojanu. A vsadím svou měsíční gáži, že na lodi je i Omo Kanai se svými Zmijemi. Zale by nikdy nesvěřil podobnou záležitost amatérům.“

Sandecker znovu pohlédl na hodinky. „Máme čtyři a půl hodiny, než ten tanker vstoupí na úrovni Manhattanu do ústí řeky Hudson. Nahlásím admirálu Doverovi, co jsme objevili, a požádám ho o uvědomění Pobřežní stráže v oblasti New Yorku, aby se připravila na přivítání.“

„Měl byste zavolat i newyorskému státnímu protiteroristickému oddělení,“ navrhla Max. „Ti jsou vycvičení právě pro podobné příležitosti.“

„Děkuju vám, Max,“ odpověděl uctivě Sandecker k nemalému potěšení Yaegerova počítačového stvoření. Až donedávna byl Sandecker přesvědčen, že Max představuje pro rozpočet agentury NUMA neúměrnou finanční zátěž, avšak nyní si uvědomil, že je hodná každého nikláku do ní investovaného, ba dokonce ještě mnohem víc. „Postarám se o to.“

„Seženu Ala. NUMA má ten nový tryskový letoun se sklopnými křídly Aquarius, kterým můžeme být v newyorském přístavu naší agentury nejdéle za hodinu.“

„Co plánujete dělat pak?“ chtěla vědět zvědavá Max.

Pitt na ni pohlédl, jako by se ptala fotbalové hvězdy Dana Marina, jestli umí pořádně vhodit míč. „Hodláme zabránit *Mongol Invaderu* zničit půlku Manhattanu. Co jiného?“

***

Každý, kdo by zblízka pohlédl na tanker určený k převážení zkapalněného zemního plynu, musel by pocítit hlubokou skepsi. Sotva by totiž uvěřil, že toto groteskně vyhlížející plavidlo by kdy dokázalo přeplout oceán. *Mongol Invader* se svými osmi baňatými nádržemi vyčnívajícími nad úroveň paluby sice byl největším tankerem na přepravu plynu, jaký se kdy postavil, ale rozhodně nevypadal, že by patřil na vodu. Přesto si však právě teď rozhodným způsobem prorážel cestu mezi zčeřenými vlnami na cestě do newyorského přístavu. Konstruován ryze účelově a natřený hnědou barvou byl však určitě tou nejohavnější plovoucí lodí.

Její stavitelé ji navrhli tak, aby dokázala pojmout, udržet a ochránit osm obrovských kulovitých nádrží z izolovaného hliníku, právě teď plných tekutého propanu. Ten měl být zchlazen na teplotu minus sto šedesát stupňů Celsia. Během plavby z Kuvajtu však docházelo k trvalému ohřívání nákladu, a tak jeho teplota dosahovala nyní pouhých deset stupňů pod nebezpečnou hranici.

Mongol Invader, tuto plovoucí bombu schopnou zničit celou jižní polovinu ostrova Manhattan, poháněly rychlostí pětadvacet uzlů dva obrovské bronzové šrouby. Příď lodě rozhrnovala hladinu se zdánlivou lehkostí. K tankeru se přiblížilo hejno racků, zakroužilo nad ním, ale snad kvůli neblahé atmosféře, která loď obklopovala, zůstali zticha a brzy opět odletěli.

Na rozdíl od tankeru *Pacific Trojan* se po palubě ani po lávce táhnoucí se nad obrovskými nádržemi nepohyboval žádný člen posádky. Všichni zůstávali neviditelní na bojových stanovištích uvnitř plavidla. Po celé lodi jich bylo roztroušeno celkem pouze patnáct. Čtyři obsluhovali ovládací panel v kormidelně, pět kontrolovalo strojovnu a zbývajících šest bylo vyzbrojeno

přenosnými raketami, které byly schopny potopit i největší kutr Pobřežní stráže nebo sestřelit libovolné útočící letadlo. Příslušníci Zmijí dokonale znali cenu, kterou by mohli zaplatit za nedostatečnou ostražitost. Byli si jisti, že dokáží snadno odrazit každý případný pokus o vstup na palubu, a to i ze strany profesionálních zvláštních jednotek. Koneckonců, většina jich pocházela z jejich řad. Naprosto si důvěřovali, že dokáží zlomit každý pokus zabránit jim ve vplutí do městských přístupových vod. A jakmile proplují pod mostem nad Verrazanovou úžinou, dalo se předpokládat, že žádný velitel obranných sil nebude chtít riskovat tak masivní výbuch.

Omo Kanai se opíral o zábradlí křídla můstku na pravoboku a hleděl na hrozivě temné mraky zakrývající oblohu. Byl si jist, že nikdo, kdo by na něj hodlal zaútočit, nebude předpokládat, že by jeho patnáct mužů, kteří zdaleka nebyli fanatickými teroristy, nýbrž pouze dobře placenými žoldáky, bylo ochotno pro svého zaměstnavatele spáchat sebevraždu. Toto nebyl film s Jamesem Bondem. Nad tou myšlenkou se sám pro sebe usmál. Jen posádka na palubě věděla o ponorce, která byla třicet metrů za kormidlem a dvojicí obrovských šroubů připojena k trupu lodě. Jakmile nasměrují tanker k pobřeží Manhattanu, Kanai i všichni příslušníci Zmijí přestoupí na ukrytou ponorku a zmizí do hlubokých vod, jež je ochrání před obrovským výbuchem.

Po chvíli se vrátil na můstek, založil ruce na prsou a pohledem sklouzl na linii kursu, který přednedávnem sám zanesl do mapy. Červená čára probíhala nejprve podle Rockaway Pointu, pak Norton Pointu nedaleko Seagate a odsud pokračovala pod most Verrazano, spojující Brooklyn a Staten Island. Od tohoto bodu běžela čára středem zálivu Upper Bay a míjela sochu Svobody a Ellis Island. Jakmile minula Battery Park, zahnula ostře vpravo, kolmo na břeh, se kterým se protnula v těsném sousedství věží Světového obchodního centra.

Několikrát napnul a povolil ramenní svaly. Jeho tělo rezonovalo s rychle se pohybující hmotou lodě pod jeho nohama. *Mongol Invader* se teď už nezastaví, nikdo ho nemůže zastavit, dokud nedosáhne svého cíle. Lidé si ho budou připomínat ještě ode dneška

za tisíc let jako původce největší katastrofy, zacílené proti Spojeným státům, způsobené člověkem.

Kanai vyhlédl oknem můstku a v dálce před sebou uviděl, jak po mostě nad šedozelenými vodami, v nichž se odrážejí temné mraky, přejíždějí auta. Barevné karosérie automobilů se míhaly jako tělíčka hmyzu. Podle displeje na ovládacím panelu si všiml, že z jihovýchodu vane vítr o síle dvaceti uzlů. I tato okolnost jeho záměru vyhovovala, protože ještě rozšíří oblast zásahu ohnivou koulí.

Myšlenka na tisíce upálených obětí mu ani jednou nepřišla na mysl. Kanai byl neschopen jakékoli emoce. Vůči smrti byl naprosto imunní a byl dokonce i připraven ji přijmout, až nastane jeho chvíle.

Na můstek vstoupil jeho zástupce Harmon Kerry, tvrdě vyhlížející chlapík s tetováním pokrývajícím celé paže. Zvedl dalekohled a zamířil ho na nákladní loď, která je právě míjela po levoboku. „Už to nebude trvat dlouho," pronesl s výrazným potěšením. „Američany čeká pěkně hnusné překvapení."

„Žádné překvapení," zamumlal Kanai, „jestli jim už došlo, že *Pacific Trojan* byl falešná stopa."

„Myslíš si, že naši operaci odhalí?"

„Zale ještě nikdy nepřišel s absolutně dokonalým plánem," kategoricky pravil Kanai. „Pokaždé se objevily nějaké nečekané a nepředvídané okolnosti, které zabránily úplnému úspěchu. To, čeho jsme však zatím dosáhli, jsme vykonali dobře. Avšak někdo, a možná i víc lidí v americké exekutivě, si mezitím mohl dát dvě a dvě dohromady. Těch pět hodin, o které nás zpozdila oprava generátorů, nás bude nejspíš hodně stát. Místo abychom dorazili naprosto nečekaně, ve stejné chvíli, kdy za tmy těsně před svítáním vstoupí přepadové oddíly na palubu tankeru *Pacific Trojan*, budeme teď muset čelit všemu, co proti nám vrhnou. A můžeš se vsadit, že tentokrát budou připraveni líp."

„Už se nemůžu dočkat, až uvidím sochu Svobody, jak doutná a roztéká se," pronesl Kerry s ďábelským úšklebkem.

Kormidelník stojící u kontrolního panelu ohlásil: „K mostu zbývá čtyřicet minut plavby."

Kanai se narovnal a zahleděl se na pomalu se přibližující mostní oblouk. „Jestli se nás nepokusí co nejdřív zastavit, druhou šanci už mít nebudou.“

*** * ***

Admirál Dover přiletěl na palubě tryskové stíhačky námořnictva z Námořní letecké základny Alameda na západním pobřeží do patnácti minut po Sandeckerově naléhavém poplachu. Jeho pilot si vyžádal povolení k nouzovému přistání na Mezinárodním letišti JFK mimo pořadí mezi komerčními linkami. Odtud ho dopravil vrtulník newyorské policie na stanici Pobřežní stráže v Sandy Hooku, kde na něj již čekaly dva rychlé sedmatřicetimetrové strážní kutry, aby ho odvezly zastavit blížící se *Mongol Invader*.

Rychlým krokem vešel do konferenční místnosti základny, plný obav a úzkostí střídavě zatínal ruce v pěst a opět je povoloval. Musel se nutit, aby dokázal chladnokrevně myslet. Nemohl si dovolit nechat se přemoct Zaleovými triky ani obviňovat své dedukční schopnosti za to, že mu cosi uniklo, i když se to při pozdějším pohledu zdálo naprosto zřejmé. Sandecker se stále ještě mohl mýlit. Nebylo tu vlastně nic solidního, z čeho by mohla další operace s jistotou vycházet, jen pouhé dohady. Byl však pevně rozhodnut je prověřit. Jestli se *Mongol Invader* nakonec ukáže být pouze dalším falešným poplachem, pak jenom tím lépe. V tom případě budou pokračovat v pátrání, dokud neobjeví tu správnou loď.

Dover mlčky pokývl na pozdrav deseti mužům a dvěma ženám shromážděným v místnosti a okamžitě zamířil do čela konferenčního stolu. Nebyl čas na příjemné okolkování. „Přeletěla už nad tou lodí letecká policejní hlídka?“

Kapitán policie, stojící u stěny, souhlasně přikývl. „Právě teď máme jednu helikoptéru přímo nad lodí. Hlásí, že tanker pluje plnou rychlostí k přístavu.“

Dover si úlevně povzdechl, ale jenom trochu. Je-li to skutečně plavidlo, které hodlá zničit celý spodní Manhattan, pak ho musí zastavit. „Pánové, všechny vás už uvědomil admirál Sandecker z Washingtonu telefonicky nebo faxem, takže víte, co můžeme čekat. Když se nám nepodaří tu loď odrazit, musíme ji potopit.“

Vedle Dovera promluvil velitel Pobřežní stráže. „Pane, jestliže ale zasáhneme střelbou do nádrže, pak může docela snadno dojít k explozi. A ohnivé jádro výbuchu by zasáhlo celou flotilu našich lodí, stejně jako piloty vrtulníku.“

„Pořád lepší tisícovka než milion,“ odsekl Dover. „V žádném případě však nesmíte střílet na část lodě před záďovou nástavbou. Jestli posádka odmítne loď zastavit, pak nebudu mít na vybranou a povolám stíhačky námořnictva, aby tanker zničily střelami vzduch-země. V takovém případě dostanou všichni včas varování, aby se mohli vzdálit co nejdál ještě předtím, než na *Mongol Invaderu* dojde k explozi.“

„Jaké máme šance, že se nám podaří vstoupit na jeho palubu, přemoct posádku a zneškodnit výbušniny?“ otázal se jeden ze zástupců policie.

„Jestli odmítne zastavit a bude pokračovat plnou rychlostí k přístavu, pak ne moc velké. Vojenské síly, které jsme měli k dispozici v San Francisku, odvolali a poslali zpátky na jejich základny, když se ukázalo, že jsme nezastavili tu správnou loď. Pak už nebylo dost času, abychom je znovu shromáždili nebo dopravili na místo nové jednotky. Uvědomuju si, že newyorský protiteroristický tým je vycvičený právě pro podobné události, ale nechci je nasazovat do doby, než bude jasné, jestli se posádka bude bránit.“ Odmlčel se a přejel pohledem po tvářích přítomných mužů a žen. „Jestli to ještě nevíte, tak maximální teplota propanového plamene na vzduchu je dva tisíce stupňů Celsia.“

Jeden ze dvou kapitánů požárních lodí newyorského přístavu zvedl ruku. „Rád bych dodal, admirále, že v případě, kdyby se oheň rozšířil na nádrže toho tankeru, tak výbuch par dvou set patnácti tisíc kubických metrů propanu vytvoří ohnivou kouli o průměru víc než tři kilometry.“

„To je tedy další důvod pro to, abychom zastavili ten tanker ještě dřív, než se přiblíží k městu,“ odvětil lakonicky Dover. „Další dotaz?“ Nikdo se neozval. „Pak tedy navrhuju zahájit operaci. Čas běží.“

Dover vyšel z konferenční místnosti a vydal se přímo k molu, kde po lodní lávce vstoupil na palubu kutru Pobřežní stráže *William*

Shea. V té chvíli pocítil neblahou předtuchu. Jestli *Mongol Invader* opravdu odmítne zastavit a vpustit jeho muže na palubu nebo jestli ho pak bojovníci z přepadové jednotky námořní pěchoty nestačí včas poslat ke dnu, nezbude na evakuaci Manhattanu čas. Navíc, naneštěstí, v tuto denní dobu budou ulice i budovy plné lidí, zejména úředníků. Pakliže se nepodaří zabránit výbuchu tankeru s kapalným zemním plynem, pak škody i ztráty na životech budou děsivé.

Jediná další myšlenka, která mu bleskla hlavou, byla Sandeckerova letmá zmínka, že Dirk Pitt a Al Giordino se nakonec přece jen zúčastní akce proti tankeru. Dover je však stále ještě ani nezahlédl. Podivil se, co je asi mohlo zdržet, že nebyli ani na předchozí instruktáži. Ne že by mohli něco změnit. Dover upřímně pochyboval, jestli jejich účast na připravované akci bude vůbec k něčemu.

Slunce se pokoušelo proniknout mraky, právě když *William Shea* a jeho sesterský kutr *Timothy Firme* odrážely od břehu a vydávaly se vstříc *Mongol Invaderu* s jeho smrtícím nákladem propanového plynu.

* * *

„Tohle tedy nevypadá jako žádná ponorka, kterou jsem kdy viděl," poznamenal Giordino, když pohlédl na štíhlé plavidlo, které připomínalo spíš luxusní námořní jachtu než podmořský člun.

Pitt stál také na břehu Sheepshead Bay jižně od Brooklynu a obdivoval osmadvacetimetrovou loď, jejíž linie se blížily nejspíš tvarům elegantního rychlého motorového člunu. Giordino měl pravdu, nad čárou ponoru opravdu vypadala jako většina drahých jachet. Jediným rozdílem bylo to, co se skrývalo pod hladinou. Velké okrouhlé průhledy v přední části trupu byly sice poněkud menší, ale jinak podobné těm, které měla ve svém trupu ponorka *Golden Marun*.

Coral Wanderer mohl poskytnout dokonalé pohodlí jedenácti pasažérům s posádkou. Byl to největší model loděnice Meridian Shipyard v Massachusetts z celé série zatím vyrobených oceánských ponorek. Měl výtlak čtyři sta tun, mohl se ponořit až do čtyř set metrů a jeho dosah činil tři sta šedesát kilometrů.

Kapitán Jimmy Flett sestoupil po schůdcích z paluby na břeh a s rukou nataženou k pozdravu přistoupil k Pittovi. Měl nevysokou, avšak statnou postavu a brunátný obličej jako důsledek dlouholetého intimního styku se skotskou whisky. Jeho modré oči nicméně dokázaly zůstat čisté a jasné. Kůži na rukou a předloktích neměl příliš opálenou, jak by se dalo čekat u muže, který absolvoval spoustu cest po teplých prosluněných mořích. Flett však strávil většinu svých dní na palubě lodí v Severním moři a měl také tvrdý, houževnatý vzhled rybáře, vracejícího se pokaždé domů s úlovkem, bez ohledu na to, jak divoké je moře. Za svůj život zažil víc než spravedlivý díl různých bouří a všechny je přestál.

Teď ocelovým stiskem sevřel Pittovi ruku. „Zdravím tě, Dirku. Jakpak to je už dlouho, co jsme spolu naposledy rázovali po palubě a pak si dali skleničku skotské?“

„To bylo na jaře v osmaosmdesátém.“

„To jsme pátrali po *Bonhomme Richardovi*,“ přidal se Flett překvapivě potichu. „Pokud si dobře vzpomínám, tak jsme ho tehdy nenašli.“

„Nenašli, ale zato jsme zakopli o ruský špionážní trauler, který se potopil v bouři.“

„Na to si pamatuju. Britské královské loďstvo nám tehdy poručilo zapomenout, že jsme ho kdy vůbec zahlédli. Vždycky jsem byl přesvědčený, že se k němu potápěči spustili jenom pár hodin potom, co jsme jim udali polohu vraku.“

Pitt se otočil k Giordinovi. „Ale, dovol, abych ti představil Jimmyho Fletta. Je to můj dobrý přítel z minulých dob.“

„Rád vás poznávám,“ ozval se Giordino. „Dirk o vás často vyprávěl.“

„Doufám, že nic dobrého,“ zasmál se Jimmy, když Giordinovi drtil ruku svým stiskem a dostávalo se mu stejné odpovědi.

„Takže jsi v posledních letech zpohodlněl a dal ses na velení luxusním jachtám,“ pronesl vřele Pitt a hlavou pokynul k podmořskému člunu.

„Odjakživa jsem byl námořník, co dává přednost pobytu na hladině. Svět pod vodou mě moc nezajímá.“

„Proč tedy děláš tohle?“ chtěl vědět Pitt.

„Dostávám za to slušné peníze a služba není těžká. Stárnu a už se pomalu přestávám prát se živly tak, jak jsem to dělával dřív.“

„Dostal jsi souhlas od svých šéfů, že můžeme tenhle šíf použít?“ otázal se Pitt.

„Moc nadšení nebyli. Pořád ještě totiž probíhají ověřovací zkoušky a certifikace lodě zatím neskončila. Jakmile se to všechno uzavře, mám s ní vyplout přes oceán do Monte Carla, kde ji její nový majitel hodlá nabízet bohatým Evropanům k pronajmutí.“

„Tohle je extrémně kritická situace.“

Flett pohlédl do Pittových zelených očí. „Co s ní chceš dělat? Telefonem jsi mi sdělil jedině, že si ji chceš pronajmout pro NUMA.“

„Hodláme ji použít jako torpédový člun.“

Flett zůstal na Pitta zírat, jako by mu z ucha právě začala vytékat šedá kůra mozková. „Aha,“ zamumlal potichu, „jako torpédový člun. A kterou loď že to hodláte poslat ke dnu?“

„Tanker na kapalný zemní plyn.“

Ted už Flett téměř viděl, jak Pittovi vytéká mozek z obou uší. „Co když tvůj požadavek odmítnu?“

„Pak poneseš zodpovědnost za smrt více než půl milionu lidí.“

Flett teď okamžitě situaci pochopil. „Ten tanker – teroristi ho hrozí vyhodit do povětří?“

„Nikoli teroristi v užším slova smyslu. Je to skupina kriminálníků, kteří s ním hodlají najet na břeh nedaleko mrakodrapů Světového obchodního centra a pak všechen tekutý plyn zapálit.“

Tak zmizelo veškeré váhání; neozval se už jediný dotaz či protest. Flett pouze pravil: „Jelikož *Wanderer* nenese torpéda, co máš konkrétně na mysli?“

„Slyšel jsi někdy o ponorce Konfederace jménem *Hunley*?“

„Jistě.“

„Poučili jsme se z historie,“ oznámil Pitt se sebevědomým úsměvem. Mezitím se již Giordino dal do vykládání nákladního auta na molu.

O dvacet minut později již všichni tři společně připevnili na člun dlouhou trubku, která jako nosník čněla deset metrů před příď lodě. Další dvě trubky zajistili podélně na palubu pod nástavbou kabiny.

Pak bez meškání vstoupili na palubu a Flett nastartoval přeplňované dieselturbínové motory. Giordino se zatím pilně věnoval úpravám na přídi, kde ke koncům trubek připevňoval magnetické schránky s výbušninami. Na nosník, který byl již napevno ukotven, uvázal podvodní nálož plastické trhaviny, ke které byl připojen detonátor.

Flett se ujal kormidla, zatímco Pitt s Giordinem odvázali příďová a záďová lana. Starý kapitán se postavil k ovládacímu pultu. Vyčnívalo z něj několik pák, kterými se kontrolovaly povrchové i podvodní řídicí plochy, směrové trysky i rychlost otáček motoru.

S plynem nastaveným na tři čtvrtě maxima vyrazil *Coral Wanderer* přes otevřenou hladinu Sheepshead Bay k mostu Verrazano. Kutry Pobřežní stráže a flotila menších hlídkových člunů se tou dobou již rozptýlily před přídí *Wandereru*. Na obloze se nad obrovským ohavně vyhlížejícím plavidlem natřeným špinavě žlutohnědou barvou vznášely jako supi dvě helikoptéry Pobřežní stráže a dva vrtulníky newyorské policie.

Flett posunul obě páky plynu až na doraz, načež loď se zvednutou přídí vyrazila kupředu. Přehnal se podél severního pobřeží na druhou stranu zálivu, protáhl se kolem Norton Pointu u Seagate a nasadil kurs, který měl jejich člun dovést šikmo ke trupu přijíždějícího tankeru.

„Jaké nejvyšší rychlosti se s tímhle dá dosáhnout?“ otázal se Pitt Fletta.

„Na hladině pětačtyřicet uzlů. Pětadvacet pod hladinou.“

„Jakmile se ponoříme, budeme potřebovat každý uzel, který z motorů dokážeš vymáčknout. Maximální rychlost *Mongol Invaderu* je totiž taky pětadvacet uzlů.“

„Tak se ta obluda jmenuje?“ podivil se Flett a zíral na zavřené obrovské nádrže, čnící z paluby tankeru.

„*Mongol Invader*. To jméno jí docela sedí,“ odpověděl sarkasticky Pitt. „Měli bychom se k ní přiblížit, ještě než projede pod mostem.“

„Jakmile jednou vyjede z Úžin, bude nesmírně obtížné vyhodit ji do povětří, aniž by s sebou vzala i polovinu Brooklynu a Staten Islandu.“

„Jestli ani Pobřežní stráž, ani newyorští premianti neuspějí, potom by bylo zatraceně dobře, kdyby ten tvůj plán à la *Hunley* radši fungoval.“ Pitt ukázal oknem ven na rojící se armádu. „Policejní síly se už stahují.“

Admirál Dover na palubě lodě *William Shea* provedl první pokus navázat kontakt s *Mongol Invaderem*. „Tady je Pobřežní stráž Spojených států. Okamžitě zastavte a připravte se přijmout na palubu náš inspekční tým.“

Ticho napětí na můstku kutru ještě vystupňovalo. Dover znovu oslovil cizí plavidlo, a pak ještě potřetí. Stále se však neozývala žádná odpověď. *Invader* dál směřoval k newyorskému přístavu, aniž by snížil rychlost. Posádka i kapitán na můstku *Williama* nyní upřeně pozorovali admirála a čekali na jeho povel k útoku.

Pak na můstek náhle dolehl klidný, sebejistý hlas: „Pobřežní stráži, tady je kapitán lodě *Mongol Invader*. V žádném případě nehodlám zastavit. Zároveň vás chci upozornit, že každý pokus o poškození mé lodě bude mít krajní důsledky.“

Veškerá nejistota a napětí okamžitě zmizely. Nyní již nebylo pochyb. Ta hrůza byla skutečná. Dover se mohl pokusit zavést s velitelem tankeru rozhovor, ale čas nebyl na jeho straně. Jakákoli zdržovací taktika by byla totiž vysoce nevýhodná. Proto namísto toho vydal rozkaz helikoptérám, aby na otevřené palubě tankeru před nádržemi vysadily členy protiteroristického týmu. Současně nařídil, aby se kutry zařadily po bok nepřátelského plavidla s děly připravenými k výstřelu.

Dalekohledem pozoroval můstek té prokleté lodě, sunoucí se k mostu nad Úžinami, a v duchu se dohadoval, co si asi ten šílený kapitán myslí. Musel být šílený. Žádného duševně zdravého člověka by nenapadlo zničit kus města a zabít milion jeho obyvatel pro pouhý finanční profit. Ani teroristé nebyli do takové míry fanatičtí, ať již z věcných, či náboženských důvodů.

Dover nemohl uvěřit, že existuje člověk, který by byl natolik zkažený. Díky Bohu za klidné moře, pomyslel si, když se první vrtulník vznášel nad palubou tankeru a připravoval se k přistání. Kutry mezitím hladce prorážely svými příděmi vodní hladinu a

dokončovaly obrat o sto osmdesát stupňů, aby se připojily k bokům té velké nákladní lodě.

Dvě oranžovorudé helikoptéry Dolphin modifikované pro potřeby Pobřežní stráže zaujaly polohu za zádí tankeru, zatímco první z modročerných policejních vrtulníků Jayhawk nalétl nad jeho příď. Pilot přidal plyn a změnil úhel lopatek rotoru, aby přizpůsobil vlastní rychlost pohybu masivního tankeru. Přenesl se přes zábradlí a zůstal se chvíli vznášet na místě, pátraje na palubě po případných poklopech, ventilátorech či kotevních řetězech, které by eventuálně mohly ohrozit jeho bezpečné přistání. Vysoký radarový stožár se strážním stanovištěm se nalézal poněkud stranou mezi horní hranou přídě a první nádrží. Pilot, ujištěn, že má dost místa pro nerušené přistání, postupně klesl až na sedm metrů nad palubou.

Dál se nedostal.

Dovera zachvátil šok, když v dalekohledu viděl, jak z vrcholu první nádrže vyrazila malá raketa, která zasáhla helikoptéru a roztrhla ji jako krabičku sardinek. Vrtulník okamžitě zahalil plamen hořícího benzinu z nádrží. Stroj zůstal malý okamžik viset ve vzduchu, aby se vzápětí, spolu se členy policejní protiteroristické jednotky na palubě, zřítil do vln. Během několika vteřin zmizel z dohledu a zbylo po něm jen několik plovoucích trosek na hladině a spirála kouře, vinoucí se vzhůru k jasnícímu se nebi.

*** * ***

Kanai s odtažitou lhostejností pozoroval, jak se *Mongol Invader* prodírá mezi žalostnými plovoucími troskami vraku policejní helikoptéry. Necítil ani náznak výčitek svědomí z toho, že právě v necelých deseti vteřinách uhasil život dvanácti lidských bytostí. Útok vrtulníku pro něj neznamenal nic víc než pouze určitou nedůležitou nepříjemnost.

Stejně tak Kanaie nedeprimovala ani flotila kutrů Pobřežní stráže, ani hasičské čluny, které obklopily jeho loď. Cítil se v bezpečí, jelikož si byl jistý, že se nikdo neodváží zaútočit na něj svými zbraněmi – alespoň pokud není velitel flotily úplný šílenec nebo nekonečný blbec. Kdyby totiž jediná nepřesná střela pronikla do některé z nádrží a zapálila její obsah, pak by z oblohy i z hladiny

v okruhu dvou kilometrů okamžitě zmizely všechny lodě i letadla. Stejně tak však i auta s lidmi, přejíždějící po mostě vysoko nad nimi.

Zvedl oči a zahleděl se na vozovku obrovského mostu, jednoho z nejdelších na světě. Jeho loď byla teď již tak blízko, že téměř mohl slyšet hukot živého provozu nad sebou. S rostoucím uspokojením sledoval, jak se zbývající vrtulníky stahují poté, co si jejich piloti uvědomili, jak nechráněné a bezbranné jsou jejich stroje proti raketovému útoku. Kanai tedy obrátil svou pozornost ke dvěma kutrům Pobřežní stráže, s jejich bílými nástavbami, širokými oranžovými pruhy a insigniemi CG, odrážejícími se od úzkých modrých proužků v pozadí. Oba kutry se přibližovaly z protilehlých stran k mohutnému trupu jeho tankeru. Záměry útočníků byly jasné, avšak jejich děla byla zoufale nedostatečná k tomu, aby Invaderu způsobila větší újmu.

Teď je řada na mně, pomyslel si pobaveně. Ale ještě než mohl vydat rozkaz příslušníkům Zmijí, aby proti kutrům vypálili rakety, zahájily oba strážní čluny současně palbu ze svých pětadvacetimilimetrových děl Bushmaster umístěných na přídi. Kanóny se dvěma hlavněmi se však zdály příliš nepatrné, než aby dokázaly jeho monstrózní lodi způsobit škodu.

Kutr na pravoboku soustředil protipancéřové střely na spodní část trupu na zádi ve snaze proniknout zesílenými ocelovými pláty, jež kryly kotelnu. Obsluha obou děl si přitom dávala zatracený pozor, aby nemířila nikam do blízkosti nádrží se smrtelně nebezpečným propanem.

Kanai se vrhl k zemi, když pětadvacetimilimetrové střely začaly pročesávat můstek, rozbíjet okna a zarývat se do ovládacího panelu. Příslušník Zmijí stojící u kormidla byl na místě mrtev. Nečekaný útok smrtelně zasáhl i dalšího jeho kolegu. Nevšímaje si deště střel, Kanai sáhl nad sebe a z ovládacího pultu popadl mikrofon a zakřičel do něj: „Odpálit střely země-země, teď!“

Pak se znovu natáhl na palubu a roztříštěnými okny jen vyhlížel ven. *Invader* se právě nalézal asi půldruhého kilometru před mostem. Všiml si, že příď tankeru se odchýlila lehce vpravo. V navigačním pultu se totiž po salvě kulek objevila sada zubatých otvorů a hlavní

počítač se ocitl mimo provoz a přestal vysílat povely na kormidelní stanoviště. Kanai vyzval strojovnu. „Ohlaste škody.“

Člen komanda Zmijí, který býval hlavním strojníkem na válečných lodích užívaných k tajným operacím, pomalu odpověděl: „Střelba zničila generátor na levoboku, ale motory jsou neporušené. Mám tu jednoho mrtvého a jednoho vážně zraněného. Střely sice pronikají přepážkami jako kroupy ve větru, ale než zasáhnou stroje, nemají už skoro žádnou energii, díky čemuž jsou tu škody minimální.“

Kanai si uvědomil, že se tanker začíná stále víc stáčet mimo plavební dráhu směrem k jedné z bočních bojí. „Ovládací panel na můstku je zničený střelbou. Převezměte řízení lodě od vás zdola. Zabočte doleva a zaveďte nás znova na kurs třipětpět, nebo narazíme do toho mostu. Pak držte směr, dokud vám nedám další rozkazy.“

Vyplazil se ven na křídlo můstku a pohlédl dolů právě včas, aby uviděl jednoho člena Zmijí, jak se naklání přes zábradlí na pravoboku a odpaluje střely přímo proti přídi lodě *Timothy Firme*. První raketa pronikla její tenkou palubou, proletěla trupem a vybuchla teprve ve vodě. Druhá střela explodovala při nárazu do lodního roubení, posela palubu deštěm ocelových střepin a skosila obsluhu pětadvacetimilimetrového bushmasteru. Kusy kanónu vyletěly do vzduchu jako hořící listí.

Vtom se roztrhl vzduch na opačném boku *Invaderu* a jiná raketa zasáhla komín kutru *William Shea*. Dopadla na něj jako obří kladivo, naklonila celou loď o deset stupňů a vyslala do vzduchu obrovskou spršku úlomků a hustý temný oblak kouře. Avšak osamělý bushmaster na přední palubě neustával ve střelbě a bušil i nadále do trupu *Mongol Invaderu* v okolí strojovny.

Do *Timothy Firmeu* narazila druhá raketa. Jeho trup se zachvěl a ze zádi vyrazily plameny. Za malý okamžik přišel další zásah, tentokrát do nástavby přímo pod můstkem. Exploze pokropila celou přední část lodě kovovými střepinami. Kutry Pobřežní stráže nebyly na rozdíl od většiny válečných lodí nijak zvlášť pancéřované, a tak škody způsobené střelbou byly značné. Polovina důstojníků už ležela na palubě můstku. Loď ztratila rychlost a začala se od tankeru vzdalovat. Na dvou místech hořela, valil se z ní dým, svědčící o

těžkém poškození. Plavidlo se stalo neovladatelným. Oběma kutry Pobřežní stráže otřásaly další, ještě silnější výbuchy a nárazy, po nichž k obloze stoupala další oblaka ohně a kouře.

Kanaiovi se podařilo dosáhnout taktické výhody.

Cítil uspokojení z toho, jak se bitva vyvíjí v jeho prospěch. Vrhl rychlý pohled dozadu, kde se nyní oba větší kutry Pobřežní stráže, změněné v téměř spálené plovoucí vraky, bezmocně a neovladatelně potácely na hladině. Od těchto povrchových plavidel se už ničeho obávat nemusí.

I když zatím dokázal držet policejní vrtulníky víceméně v šachu, dobře věděl, že ještě není vyhráno. Ještě pořád ne. *Mongol Invader* se sice k mostu Verrazano blížil, avšak Kanai si byl jistý, že ať už velí té obranné akci kdokoli, zaručeně povolá vojenské tryskové stíhačky ještě dřív, než jeho loď dosáhne relativního bezpečí pod a za mostem.

* * *

Dover si prohlédl vlastní tělo, aby se přesvědčil, jaká zranění utrpěl. Zjistil, že krvácí ze střepinové rány na levém rameni a v levé polovině hlavy. Nahmatal ucho a zjistil, že mu visí jen na kousku tkáně. Spíše ze vzteku než z bolesti si ho úplně utrhl a strčil do kapsy. Byl si jist, že mu ho chirurg později přišije. Pak se vydal přes zničený můstek. Na palubě leželi mrtví i zranění muži. Byli to všechno mladí chlapci a nikdo by s nimi neměl takhle zacházet, napadlo ho. Tohle přece není válka s cizinci nepřáteli Spojených států. Je to bitva o otázky vnitřní ekonomiky. Nic z tohoto masakru mu nedávalo nejmenší smysl.

Pro soustředěnou palbu přinejmenším ze čtyř přenosných zařízení k odpalování řízených střel připomínaly kutry kachny sedící na rybníce. Dover cítil, jak jeho loď ztrácí rychlost a zpomaluje. Škody v trupu pod čárou ponoru byly vážné a kutr se začínal potápět.

Admirál Dover nedokázal posoudit škody na druhém kutru, nacházejícím se na opačné straně tankeru, předpokládal však, že budou rovněž podstatné. Nařídil tedy jedinému stále ještě stojícímu důstojníkovi na *Timothy Firmeu*, aby zamířil s kutrem k nejbližšímu břehu a najel na něj. Boj Pobřežní stráže s onou hrůznou lodí byl u konce.

Poslední pokus, pomyslel si Dover pochmurně. Uchopil vysílačku a vydal rozkaz, aby se přiblížily tři stíhačky F16 C Národní gardy, které dosud nečinně kroužily o několik mil dále nad mořem. Instinktivně se přikrčil, když další raketa z tankeru proletěla těsně před můstkem a dopadla neškodně do vody asi sto metrů před přídí. Poklekl, a tak nyní jen vykukoval nad zábradlím, pohled upřený k nebi.

Změnil vysílací frekvenci na rádiu a pomalu, zřetelně pronesl: „Modrá letko, Modrá letko, tady Červená flotila. Pokud mě slyšíte a rozumíte mi, zaútočte na tanker. Opakuji, zaútočte na tanker. Ale, pro boha živého, vyhněte se nádržím s propanem."

„Rozumím, Červená flotilo," odpověděl velitel letky. „Soustředíme palbu na záďovou nástavbu."

„Pokuste se zasáhnout strojovnu pod komínem," nařídil Dover. „Udělejte cokoli, jen abyste ho zastavili, aniž by vybuchl plyn."

„Rozumím, Červená flotilo. Zahajuji útok teď."

Velitel Modré letky vyslal k útoku své dva podřízené piloty, kteří zamířili k cíli v pětisetmetrovém odstupu za sebou. Sám zůstal kroužit ve výšce, aby mohl sledovat výsledky útoku a zasáhnout v případě, že by první dva stroje minuly cíl. Obával se, že přílišná opatrnost pilotů by je mohla vést k tomu, že budou střílet příliš daleko za záď tankeru a cíl úplně minou. Jak se však ukázalo, skutečnost byla nakonec přesně opačná než jeho obavy.

První pilot naklonil svůj stroj na křídlo a pustil se téměř svisle dolů. Zamířil přímo na strojovnu hluboko pod komínem *Invaderu* a pak na cíl, který byl však nyní skrytý pod oblaky kouře z hořících kutrů Pobřežní stráže, zafixoval naváděcí zařízení svých raket. Avšak pouhý zlomek vteřiny předtím, než stačil stisknout spoušť, raketa zeměvzduch, vypálená z paluby tankeru, změnila jeho stíhačku F16 v obrovskou pohřební hranici. Ohnivá koule zůstala chvíli viset ve vzduchu. Jejím středem však už nebyl štíhlý trup proudové stíhačky, nýbrž hořící změť tisíců úlomků, jež se za okamžik začaly snášet k mořské hladině.

„Přerušte útok!" vykřikl velitel letky na druhého stíhače.

„Pozdě!" skočil mu pilot do řeči. „Jsem zaměřený."

Dál se nedostal. Neměl čas provést úhybný manévr nebo nálet přerušit. Na reagování mu prostě nezbyl prostor. Z přenosného odpalovacího zařízení totiž už vystartovala další řízená střela, která vzápětí změnila jeho letadlo v druhou kouli plamenů. I ta se zůstala chvíli zdánlivě vznášet, než zamířila do čekající náruče lhostejného moře, ani ne sto metrů od vodního hrobu první F16.

Velitel letky nevěřícně strnul, neschopen plně pochopit to, čeho byl právě svědkem. Dva jeho nejbližší přátelé, piloti Národní gardy, kteří tak promptně a ochotně zareagovali na hrozící nebezpečí, oba povoláním obchodníci, oba ženatí, shořeli v několika vteřinách na uhel a nyní leželi, spolu s vraky svých letadel, na dně dolního newyorského přístavu. Naprosto otřesen a zdrcen prudkou změnou situace byl příliš ochromen, než aby se sám pustil do útoku. Namísto toho otočil svůj stroj pryč od místa smrti a zmaru a vydal se zpět na letiště Národní gardy na Long Islandu.

Dover sledoval zničení obou letadel jako omráčený hrůzou. Okamžitě pochopil, co nová situace znamená. Všichni na palubě kutrů, záchranných člunů i vrtulníků to věděli. Ztráta pilotů byla děsivá událost, ale ještě horší byla skutečnost, že se nepodařilo zastavit nepřátelský tanker dřív, než vklouzne do horního přístavu, kde může snadno způsobit katastrofu.

Náhle překvapeně strnul a opět se celý narovnal. Jeden z dvanáctimetrových záchranných člunů Pobřežní stráže prudce vyrazil přes vodní hladinu a plnou rychlostí se vydal k zádi *Mongol Invaderu*. Z paluby člunu začali do vody jeden po druhém sklouzávat členové posádky pevně si přidržující záchranné vesty, zatímco jeho kapitán pevně třímal kormidlo a přímým kursem neochvějně neustále mířil na trup velkého tankeru.

„To je přece sebevražda," napadlo překvapeného Dovera. „Čirá sebevražda, ale Bůh mu požehnej."

Z *Invaderu* se ozvala střelba z malých zbraní. Kulky létaly kolem blížícího se člunu jako hejno sršňů a svištěly muži u kormidla kolem hlavy. Střely teď dopadaly snad na každý centimetr vodní hladiny v okolí tenkého laminátového trupu. Kormidelník si jednou rukou utíral z očí vodní tříšť, zatímco druhou stále pevně svíral

kormidelní kolo. V ranním větru se na člunu třepetala nevelká vlajka s červenomodrobílými pruhy a hvězdami.

Lidé, kteří zaznamenali tragický konec stíhaček, nyní zastavovali s auty na mostě, v houfech se shromaždovali kolem zábradlí a sledovali odvíjející se drama pod nimi. Také oči mužů v poslední zbývající helikoptéře byly upřeny na záchranný člun. Všichni přihlížející, muži i ženy, si zoufale přáli, aby jeho kormidelník stačil sklouznout přes zábradlí dřív, než dojde ke kolizi s tankerem.

„Nádherný příklad odhodlání," zabručel Dover sám pro sebe. „To už stačí!" vykřikl, jako by ho onen statečný kapitán člunu mohl slyšet. „Opusťte loď!"

Všechno ale mělo dopadnout jinak. Právě když to už vypadalo, že se kapitán člunu chystá vyskočit z kokpitu, zasáhla ho do prsou salva kulek, která srazila jeho tělo na palubu. Zhruba tisíc lidí hledělo jako v transu, jak člun, jehož motory se rozběhly do nejvyšších otáček, s vrtulí divoce pěnící vodu, naráží do obrovitého kormidla tankeru na levoboku.

Nenásledovala však exploze a nevyvalil se kouř či plameny. Malý člun se po nárazu na masivní kormidlo prostě rozpadl. Jediným viditelným důkazem kolize byl nevelký oblak trosek a prachu, který se snesl na vodní hladinu. Obrovská hrozivá loď pokračovala ve své pouti stejně netečně jako slon po píchnutí komárem.

Dover se pohnul a ani nevnímal, že mu z boty vytéká krev, prýštící z dalšího střepinového poranění na pravém kotníku. Upřeně hleděl na gigantický tanker, který i nadále nerušeně pokračoval ve svém kursu. V této chvíli byla již jeho příď téměř pod mostem.

„Drahý Bože, nedopusť, aby nám teď unikl," zamumlal se směsicí pocitů strachu a hněvu. „Bůh nám pomoz, jestli se dostane až pod most."

Sotva mu tato slova vyklouzla ze rtů, z vody pod zádí *Mongol Invaderu* se ozvala exploze. Dover nevěřícně sledoval, jak se příď obrovité lodě zvolna, ale nezadržitelně stáčí doleva, pryč od mostní konstrukce. Nejprve pomalu a pak stále rychleji a rychleji.

*** * ***

„Ten obrovský tanker na zemní plyn vypadá jako osm těhotných ženských, co leží v lázních na zádech v řadě za sebou," pronesl Jimmy Flett. Stál za ovládacím panelem a jeho člun se blížil k *Mongol Invaderu*.

„Jedna helikoptéra, dva kutry a dvě efšestnáctky, to všechno rozsekané na kousky během dvaceti minut," zabručel Giordino s pohledem upřeným na trosky roztroušené všude kolem a pohupující se na vlnách mezi menšími čluny, které mezi nimi kličkovaly.

„Ten tanker je dokonce ještě víc nebezpečný než ohavný."

„Teď už ho nezastaví," poznamenal Pitt s dalekohledem třicet na padesát přitisknutým k očím. Obrovitá loď stále urputně směřovala k Manhattanu na svou schůzku s hrůzným zpustošením.

„Teď je zhruba tisíc metrů před mostem," odhadoval Flett. „Nejvyšší čas, abychom se do toho vložili my. Ponoříme se a vyrazíme proti jejím šroubům a kormidlu."

Giordino se domníval, že to bude jen tak tak. „Budeme mít čas jenom na jeden pokus. Jestli mineme, nebudeme se už moct vrátit a zaútočit znova. Na to pluje moc rychle. Určitě se nedokážeme vynořit, předjet ji a znova se proti ní vrhnout, protože tou dobou už bude daleko za mostem."

Pitt na něj pohlédl a ušklíbl se. „Takže musíme uspět už na první pokus, že?"

Coral Wanderer klouzal přes vrcholky vln jako hladký plochý oblázek, vržený rukou prvoligového nadhazovače. Pitt zamířil dalekohled na hořící kutry Pobřežní stráže. *William Shea* se namáhavě plazil k brooklynskému břehu, zatímco *Timothy Firme* byl již v kritickém náklonu a zádí napřed se potápěl. Obklopily ho menší čluny Pobřežní stráže s muži připravenými k posledním záchranným pokusům. Na místo dorazily rovněž newyorské hasičské čluny, namířily trysky na sekce hořící lodě a teď na ně chrlily vodu. Toto je případ, napadlo ho, kdy medvěd grizzly překonal lovecké psy. Z hloubi duše litoval, že nedorazil dřív, aby mohl odvrátit onu hroznou devastaci.

Jeho slova k Giordinovi zněla sice sebevědomě, ale hluboko uvnitř ho stravoval mrazivý pocit strachu. Byl odhodlán zarazit

Mongol Invader a zabránit mu ve vstupu do horního přístavu, i kdyby to mělo znamenat nasadit život svůj, Giordinův i Flettův.

Bylo však příliš pozdě, aby se vrátili; bod, odkud není návratu, již minuli. Všechny úzkosti a nejistoty zůstaly daleko za nimi. S určitou mírou kalkulovatelné jistoty se navíc dalo předpokládat, že na palubě je Omo Kanai. A s ním měl nějaké otevřené účty. Cítil, jak se v něm vzdouvá vlna hněvu.

Zahleděl se na rozbitou a rozstřílenou kormidelnu *Invaderu*, ale nikoho tam neviděl. Trup pod komínem měl sice v sobě více děr než cedník, otvory však byly malé a zdálo se, že palba moc škody nenadělala.

Trvalo celou věčnost, než *Coral Wanderer* zkrátil vzdálenost mezi oběma plavidly. Když se ocitli dvě stě metrů od pravoboku tankeru, Flett ubral plyn a spustil pumpy balastních nádrží. Luxusní ponorka se tempem rychlejším, než Pitt považoval vůbec za možné, ponořila pod hladinu. Celý proces proběhl tak hladce, jako by člunem manipulovala nějaká obří ruka. Jakmile byli pod vodou, Flett znovu přidal rychlost a hnal *Coral Wanderer* ještě rychleji, než jeho konstruktéři udávali. Od této chvíle tu nebyl prostor pro jedinou chybu.

Giordino zůstal s Flettem na můstku, zatímco Pitt vklouzl dolů do hlavní kabiny a vydal se na příď k jejímu velkému průhledu. Posadil se do pohodlného koženého křesla a zvedl sluchátko telefonu, zabudovaného do jednoho opěradla.

„Jsme spojeni?“ otázal se.

„Máme tě na reproduktoru,“ odpověděl Giordino.

Flett recitoval čísla ze svého monitoru.

„Jedno sto padesát metrů a blížíme se.“

„Viditelnost je menší než třináct metrů,“ hlásil Pitt. „Sledujte pozorně radarovou obrazovku.“

„Máme tu počítačový obraz plovoucí lodě,“ ozval se Giordino. „Dám ti vědět, do jaké části trupu narazíme.“

Uběhly tři agonizující minuty, ve kterých jen Flett předčítal krátící se vzdálenost. „Sto metrů,“ upozornil Pitta. „Na hladině nad námi se začíná ukazovat jeho stín.“

To už Pitt uslyšel hučení motorů *Mongol Invaderu* a ucítil sání vody pod jeho kýlem. Zadíval se pozorněji do zeleného šera před sebou a náhle rozeznal bílou pěnu, ubíhající podél trupu tankeru. Okamžik nato se v kalné vodě deset metrů před ním a tři metry nad ním zjevily i pláty trupu.

„Máme ho!“ ohlásil řízně Pitt.

Flett okamžitě zařadil zpátečku a *Coral Wanderer* se stačil zastavit ještě předtím, než do *Invaderu* narazil.

„Vezmi nás ještě tři metry dolů, Jimmy.“

„Tři metry,“ potvrdil Flett a zamířil s *Coral Wandererem* přímo pod pravý bok trupu tankeru.

Pro Pitta, usazeného v pozorovací kabině na přídi, to bylo docela strašidelné, když viděl, jak se obrovský trup, toto gigantické mechanické monstrum bez duše, bleskově přesouvá nad ponorkou jako mrazivý severní vítr chinook. Z dálky se ozýval zprvu tlumený mechanický dusot šroubů, ten se však za okamžik změnil ve zvuk mlátičky. Na chvíli upoutalo cosi jeho pozornost byl to rozměrný předmět vyčnívající ze dna trupu nedaleko kýlu. Vzápětí mu však zmizel z dohledu.

Pitt se stal prodloužením Flettova zraku. Pouze on mohl ve zlomku vteřiny zareagovat, jakmile uvidí obrovské bronzové šrouby. Pohyb tankeru ve vodě mu poněkud zamlžoval výhled. Přesunul se tedy co nejvíce dopředu a položil se na koberec, jímž byla pokryta paluba, takže měl teď obličej jen několik centimetrů od skla průhledu. Upřeně se zadíval do pěny a zeleného příšeří, aby zahlédl trubku s magnetickou výbušnou náloží, vyčnívající z přídě Wandereru. Ta však stále nebyla v rozčeřené vodě vidět.

„Připraven, Jimmy?“

„Kdykoli řekneš,“ zazněla odpověď hlasem tvrdým jako kámen.

„Měl bys uvidět pravý šroub asi tři vteřiny potom, co ho spatřím já tady na přídi.“

Dále už nebylo řečeno nic, jen nervozita se prohlubovala. Pitt byl napjatý psychicky i tělesně, skoro jako struny na banju. Kotníky ruky, kterou svíral sluchátko jenom pár centimetrů od úst, byly slonovinově bílé. Pak se zelený závoj náhle v explozi bublin rozhrnul. „Teď!“ vykřikl.

Flett zareagoval rychlostí blesku. Vrazil plynové páky na doraz kupředu, a když ucítil z přídě ponorky zaskřípění, okamžitě zařadil zpětný chod. Mohl se jenom v duchu modlit, aby jeho načasování bylo dostatečně přesné.

Pittovi nezbývalo než bezmocně pozorovat, jak se magnetická nálož blíží k plátům trupu a s cvaknutím se na nich přichytává jen okamžik předtím, než Flett zařadil zpětný chod. Pak se již objevil obrovský lodní šroub, otáčející se jako větrný mlýn vymknuvší se kontrole a šlehající vody zálivu v třpytivou pěnu.

Na velitelském můstku Giordino s Flettem úzkostlivě jako u vytržení zírali, jak se k nim mohutné lopatky blíží. Na krátký okamžik se zdálo, že se jim včas nedokáží vyhnout a že ten obrovitý šroub změní luxusní ponorku ve změť třísek a kousků lidských těl. V posledních vteřinách však dieselové motory *Coral Wandereru* zabraly a jeho vlastní vrtule se s divokou horečností zakously do vody. Ponorka poskočila vzad a sedmnáctimetrové šrouby tankeru promáchly svými lopatkami zhruba tři čtvrtě metru od příďového průzoru. Celá ponorka se zakymácela jako strom bičovaný tornádem.

Pitt ležel na palubě a jednou rukou se přidržoval zábradlí točitého schodiště. Jediné, co viděl okénkem na přídi, byl mohutný vír rozbouřených vod, doplněný uši drásajícím rachotem bláznivě se otáčejících šroubů. Po necelých třiceti vteřinách se jachta ocitla v klidné vodě kýlové brázdy za *Mongol Invaderem* a hluk se začal v dálce vytrácet.

„Teď je ta pravá chvíle, Ale," poznamenal Pitt a konečně se narovnal.

„Myslíš, že jsme už dost daleko?"

„Když je tenhle člun konstruovaný tak, aby vydržel tlak vody ve třech stech metrech, pak musí odolat i tlaku výbuchu vzdáleného sto metrů."

Giordino vzal do obou rukou malý dálkový ovladač a stiskl jednu nevelkou páčku. Ozvalo se hlasité zadunění, akustickými vlastnostmi vody ještě poněkud zesílené. Pak následovala tlaková vlna a zasáhla *Coral Wanderer* jako sedmimetrový příboj, který se nad ním přehnal a pokračoval dál. Pak vlna zmizela a hladina se zase uklidnila.

Pitt vystrčil hlavu ze schůdků do kabiny nad úroveň paluby můstku a vyzval Fletta. „Vypluj s námi nahoru, Jimmy, ať se podíváme, jestli jsme něco dokázali.“ Pohlédl na Giordina. „Jakmile se vynoříme, připravíme další nálož.“

*** * ***

Admirál Dover samozřejmě nedokázal identifikovat zdroj onoho tlumeného podvodního výbuchu, ale přesto ho zachvátila prchavá úleva z toho, že *Mongol Invader* odpadl ze svého původního kursu, zamířil ven z plavebního kanálu a začal se zeširoka otáčet směrem, ze kterého přijel. Nemohl samozřejmě vědět, že za to jsou zodpovědní Pitt s Giordinem na palubě ponorky. Popravdě řečeno, všichni, kdo na lodi *William Shea* zůstali nezranění, byli příliš zaměstnáni, než aby dokázali zaznamenat neobvyklé plavidlo předtím, než vklouzlo pod hladinu a jako taranem narazilo magnetickou náloží do boku *Mongol Invaderu*, těsně před jeho pravý šroub. Výbuch udělal v plášti jeho trupu, těsně pod zevním koncem hřídele šroubu, otvor o průměru dvou a půl metru. Explozí se utrhla hřídel a současně se zaseklo pravé kormidlo, které již prve poškodil sebevražedný útok člena Pobřežní stráže, v poloze pětačtyřiceti stupňů k levoboku.

Šroub poklesl šikmo dolů, sotva přidržovaný zlomeným zevním pahýlem hřídele. Ve strojovně se v tom okamžiku velká turbína motoru rozběhla do trojnásobných i ještě větších otáček. Teprve po chvíli se ji vrchnímu strojníkovi podařilo zastavit.

S levým šroubem, jenž se stále otáčel maximální rychlostí, a s kriticky poškozeným pravým šroubem se příď tankeru pomalu, ale vytrvale začala stáčet ke Staten Islandu, tedy buď do kursu zpět na volné moře, nebo do nekonečného kruhového pohybu.

Nejhorší havárie byla odvrácena, pomyslel si Dover. Nerozhodne se však ten šílenec, který tankeru velí, pokračovat v původním plánu a nenechá loď stejně vybuchnout, a nezpůsobí tak obrovské ztráty na životech a miliardové škody?

Poté, co prohrál přímý souboj, se již Dover připravil na jistou katastrofu, avšak teď, kdy došlo k nečekanému zázraku, se znovu začal modlit za odvrácení apokalypsy.

* * *

Pokud admirála Dovera překvapilo, když viděl, jak se obrovská loď obrací, pak Omo Kanai byl doslova omráčen a absolutně zmaten. Když prve slyšel a cítil výbuch někde hluboko pod zádí *Mongol Invaderu*, žádná černá myšlenka ho nenapadla, jelikož v okruhu třiceti kilometrů nebyla jediná loď, jediné letadlo, které by se ho odvážily napadnout. Teprve po chvíli, když loď zahájila nepředvídaný oblouk, zavolal do strojovny.

„Vraťte se zpátky na původní kurs! Copak nevidíte, že se stáčíme?“

„Kvůli nějaké explozi jsme ztratili pravý šroub,“ odpověděl vrchní strojník. V hlase měl obavy. „Ještě než jsem vypnul motor na levoboku, takhle nás to otočilo.“

„Vyrovnejte to kormidlem!“ nařídil Kanai.

„To není možné. Už dřív něco narazilo do levého kormidla, možná nějaká troska, a zaklínilo ho to. Proto se tak nekontrolované otáčíme.“

„Co mi to povídáte?“ vybuchl Kanai a poprvé začal ztrácet svůj klid.

Odpověď zazněla mdle, ale pevně. „Buď se budeme dál pohybovat v kruhu, nebo zastavíme motory a dáme se unášet proudem a větrem. Popravdě řečeno, odsud už nepojedeme nikam.“

To byl konec, i když Kanai se stále ještě nehodlal s porážkou smířit. „Jsme už moc blízko, než abychom to vzdali. Jakmile se dostaneme pod most, nikdo nás už nezastaví.“

„A já vám říkám, že kormidlo je teď zablokované v úhlu pětačtyřiceti stupňů doleva a že pravý šroub je nepoužitelný, protože má zlomenou hřídel. Čím dřív se z téhle plechovky plné plynu dostaneme, tím líp.“

Kanai pochopil, že je marné se s šéfem strojníků přít. Zůstal zírat vzhůru na obrovský most. Zavěšená mostovka byla téměř přímo nad ním, ale po chvíli se začala vzdalovat. Konečný úspěch dělilo tedy od naprostého selhání jen posledních několik set metrů, jenže právě v té chvíli odklonil tajemný výbuch *Mongol Invader* z dosavadního směru. Dostal se tak blízko a dokázal překonat všechny

dosavadní překážky, až se zdálo nemožné, že v samém závěru přece jen o svůj triumf přijde.

Kanai přejel zrakem po hladině. Zahlédl nějakou soukromou jachtu, plavící se v kýlové brázdě za *Invaderem*. Vypadá divně, pomyslel si. Už chtěl odvrátit oči, ale pak ho náhle osvítilo pochopení a vzedmul se v něm vztek, když jachta zničehonic vklouzla pod hladinu.

* * *

„Oukej, Jimmy," oslovil Pitt kapitána ponorky. „Ten tanker jsme otočili. Teď ještě musíme dostat jeho obrovské nádrže na dno."

„Jenom doufám, že ti gauneři neodpálí dřív své nálože," prohodil Flett, zatímco manipuloval kontrolními prvky, aby vyrovnal *Coral Wanderer* ve třiceti metrech pod hladinou a vydal se s ním na další pronásledování tankeru. Pokud v sobě choval náznak pochybnosti, pak to na jeho brunátné tváři starého námořníka nebylo patrné. Jestli dával vůbec něco najevo, bylo to potěšení, jaké necítil už celá léta.

Wanderer uháněl pod vodou jako ryba. Flett teď, když se nebezpečí poškození jeho drahocenné jachty nezdálo už tak velké, vypadal přece jen klidněji. Upíral oči na radarovou obrazovku a na displej navigačního zařízení GPS, aby udržel co nejpřímější kurs k Invaderu.

„Kde ho chceš zasáhnout?" otázal se Pita.

„Pod strojovnou, na levé straně zádi. Musíme si ale dát pozor, abychom přitom neodpálili nálož na trupu pod jednou z nádrží. Kdybychom umístili naši výbušninu moc dopředu, mohla by vyletět do povětří celá loď a k tomu všichni v okruhu tří kilometrů."

„Co naše třetí a poslední nálož?"

„Stejné místo, jenom na pravoboku. Když se nám podaří udělat do jeho zádi dvě velké díry, mohl by se potopit pěkně rychle, protože nemá prakticky žádný ponor."

Giordino promluvil s podivným uspokojením ve tváři. „Když se jí teď nepohybují šrouby, na které bychom si museli dávat pozor, měla by to být už brnkačka, aspoň ve srovnání s minulým pokusem."

„Nikdy nechval dne před večerem," okřikl ho Pitt, věren svým zásadám. „Ještě jsme nevyhráli."

* * *

„John Milton Hay kdysi napsal: ‚Šťasten ten, kdo se umí včas zvednout a odejít,“ přihlásil se s citátem Jimmy Flett, když z *Mongol Invaderu* vystartovala raketa, která těsně minula potápějící se velitelský můstek a vybuchla po dopadu na hladinu necelých třicet metrů za zádí jachty. „Možná bychom si měli vzít jeho radu k srdci.“

„Máš pravdu, jdou po nás,“ připustil Pitt.

„Musí na nás mít pěkný vztek, když zjistili, že jsme zodpovědni za škodu na jejich tankeru,“ prohodil Giordino.

„Vypadá, jako by seděla ve vodě docela nehybně.“

„Jestli mají ale krysy opustit loď,“ poznamenal Giordino ve chvíli, kdy hladina dosahovala do poloviny lodního průhledu, „pak pořád ještě nevidím, že by se spouštěly záchranné čluny.“

V okamžiku, kdy se nad stropem kajuty zavřela voda a *Coral Wanderer* se tak ocitl z dohledu lidem z tankeru, Flett se rychle ponořil hlouběji a zahnul ostře vpravo. Tento jeho manévr nebyl ani o chvíli předčasný. Luxusní ponorka se zachvěla a ozval se hlasitý výbuch, jak další raketa dopadla do vody a explodovala skoro přesně ve stejném místě, kde se před Flettovým bleskovým manévrem ponorka skutečně nacházela.

Flett vyrovnal kurs a zamířil přídí k levému boku ochromeného tankeru. Vybuchla další raketa, tentokrát však již ve větší vzdálenosti. Příslušníci Zmijí ztratili naději, že se jim podaří svou bohyni pomsty zničit. *Wanderer* byl zahalen závojem vody a pro posádku povrchové lodě se stal neviditelným. Ta mírně zčeřená brázda za jejím kýlem se zklidnila ještě dřív, než se dostala k hladině.

Pitt se vrátil na pozorovací stanoviště v přídi ponorky a opět zahájil hlídku. Jelikož se velká loď nyní již aktivně nepohybovala, nebude jejich přiblížení tentokrát tak složité ani nebezpečné jako při prvním útoku. Zmije se už zajisté chystají k útěku, napadlo ho. Ale kudy? Ještě pořád nespouštějí čluny. Nemůžou přece odsud jen tak plavat. Pak se mu náhle v mysli mihlo cosi, co zahlédl dříve.

Nyní však nebyl čas hloubat o detailech. Musel soustředit každou mozkovou buňku, zaostřit pohled a být připraven včas varovat Fletta. Náhle se před ním objevil stín mamutího trupu

tankeru. Tentokrát byla však situace opravdu snadnější. Flett se totiž neblížil k cíli plnou rychlostí, jako to učinil prve. Přijížděli k nehybnému objektu a navíc se nyní nemuseli ani vyhýbat otáčejícímu se šroubu.

Uběhla minuta, pak dvě, až trup konečně vyplnil celé přídové okénko. „Jsme u něj, Jimmy."

Flett zkušenou rukou zařadil „pomalu vzad" a stočil člun podél tankeru. Mistrným způsobem se mu podařilo srovnat jachtu rovnoběžně s mohutným trupem ve vzdálenosti zhruba dvou metrů. Pak znovu zvýšil rychlost a přesunul podmořské plavidlo k zádi do míst, kde se nacházela strojovna.

V řídicí kabině Giordino pozorně sledoval obrazovku podmořského počítačového radaru. Pomalu zvedl ruku a pak jí mávl. „Blížíme se na deset metrů."

Flett poslušně člun otočil a za použití zpětného chodu zamířil přídí člunu s čelním nosníkem kolmo proti trupu *Invaderu* přesně do míst, kde se nacházela strojovna a kde byla velká loď nejzranitelnější.

Magnetická nálož se s cvaknutím přimkla k plátům trupu a luxusní ponorka začala couvat. Když dosáhla bezpečné zóny, Giordino se ušklíbl. „Ještě jednou s láskou." S těmito slovy stiskl detonátor. Vodami zálivu se rozlehlo další zadunění a *Wanderer* se otřásl tlakovou vlnou.

„Tohle byla smrtelná rána," poznamenal Flett. „S vysoce účinnou výbušninou, jakou jste si přivezli, to muselo udělat větší díru, než by dokázalo torpédo."

Pitt vstoupil do řídicí kabiny. „Jimmy, předpokládám, že tu máš bezpečnostní komoru pro nouzový únik."

Flett přikývl. „Samozřejmě. Všechny komerční podmořské čluny podle mezinárodního námořního zákona něco takového mít musí."

„Máš na palubě taky věci k potápění?"

„Jistě," přitakal Flett. „Jsou tady čtyři neopreny a potápěčské vybavení pro cestující, kteří by se chtěli podívat pod hladinu sami."

Pitt pohlédl na Giordina. „Ale, co bys říkal, kdybychom se spolu namočili?"

„Právě jsem ti to chtěl navrhnout," odpověděl Giordino, jako by se na to už těšil. „Radši bychom měli nabít náš taran pod vodou, než abychom se vynořovali nad hladinu a riskovali další řízenou střelu."

Neztráceli čas oblékáním neoprenu. Rozhodli se, že každá minuta hraje roli a že na tu chvíli, než na nosník připevní další nálož, vydrží chlad vody oblečeni jen do krátkých kalhot. Protáhli se vzduchovým uzávěrem, který byl prostorný právě tak pro dvě osoby, připevnili výbušninu na místo a vrátili se zase zpět dříve, než uplynulo sedm minut. I za tu chvíli byli však v patnáctistupňové vodě chladem celí ztuhlí.

Jakmile se vrátili do vzduchové komory, Flett vyrazil s *Wandererem* k poslednímu útoku. Než se Pitt s Giordinem dostali do velitelské kajuty, Flett již najel svou lodí do boku *Invaderu* a teď se již opět stahoval zpátky.

Pitt položil ruku na Flettovo rameno. „Dobrá práce, Jimmy."

Flett se usmál. „Já nejsem z těch, co se moc loudají."

Giordino si vytřel tělo ručníkem a posadil se do křesla. Ještě než se začal oblékat, vzal do ruky dálkový ovladač. Na Flettův pokyn stiskl páčku a vyslal povel poslední náloži, která trup tankeru otevřela dalším otvorem na zádi.

„Nevynoříme se podívat na naše dílo?" otázal se Flett Pitta.

„Ještě ne. Nejdřív bych si chtěl něco prohlédnout."

*** * ***

Paluba kormidelny se zachvěla, když tankerem otřásla druhá detonace a v jeho trupu se otevřel druhý mohutný otvor. Výbuch jako by vycházel přímo zpod Kanaiových nohou. Exploze otřásla celou záďovou nástavbou. Těm, kdo na tanker hleděli ze břehu, z člunů nebo z mostu, se zdálo, jako by se příď tankeru začala znatelně zvedat z vody.

Kanai si původně myslel, že první výbuch přežijí a brzy se jim podaří tanker znovu nasměrovat do Úžin. To bylo však pouze jeho zbožné přání. Další exploze osud lodě definitivně stvrdila. *Mongol Invader* se chystal na cestu ke dnu v sedmdesátimetrové hloubce dolního zálivu. Seděl nyní v kapitánském křesle a stíral si krev, která mu stékala z čela do očí. Před chvílí mu tam střepina skla z okna můstku rozřízla kůži až na kost.

Před okamžikem také umlkl hukot motoru. Mohl se nyní pouze dohadovat, zda hlavní strojník se svými lidmi stačili ze strojovny utéct dřív, než se po dvou explozích nahrnuly dovnitř tuny vody. Rozhlédl se po můstku, který vypadal, jako by se po něm přehnal dav šílenců. S ručníkem přidržovaným na čele přistoupil ke skříňce, otevřel její dvířka a zahleděl se na panel vypínačů. Nastavil časový spínač na dvacet minut. Měl poněkud zastřenou mysl a neuvědomil si, že by se tanker vlastně mohl potopit dřív, než se odpálí nálože pod obřími nádržemi s propanem. Pak zapnul hlavní vypínač detonátorů.

Na zevních schůdcích se objevil Harmon Kerry. Z půltuctů ran mu prýštila krev, on si toho ale nevšímal. Oči měl lesklé a namáhavě, lapavě dýchal. Rukou se opřel o navigační stolek, aby chytil dech.

„Copak jste nepoužil výtah?“ podivil se Kanai zvědavě a jako by nevnímal ten nepořádek kolem sebe.

„Ten byl poničený a nefungoval,“ odpověděl skřípavě Kerry. „Musel jsem vyšplhat deset palub. Výtahový kabel se vysmekl z kladky, ale já jsem ho opravil. Když pojedeme pomalu, myslím, že nás dokáže odvézt na nejnižší palubu.“

„Měl jste jít přímo k únikové ponorce.“

„Bez vás jsem nechtěl opustit loď.“

„Jsem vám vděčný za vaši věrnost.“

„Nastavil jste nálože?“

„Jsou načasované na dvacet minut.“

„Budeme mít štěstí, když tou dobou budeme v bezpečné vzdálenosti,“ poznamenal Kerry, jemuž neunikla muka porážky, vyzařující z Kanaiovy tváře. Vypadal jako člověk, kterého doběhli při pokeru. „Raději bychom měli vyrazit.“

Loď se náhle zachvěla a paluba se naklonila dozadu. „Jsou všichni muži pryč?“ otázal se Kanai.

„Pokud vím, tak všichni už svá místa opustili a odebrali se k ponorce.“

„Tady se nedá nic dělat.“

Kanai se naposledy rozhlédl po ležících tělech. Jeden raněný stále ještě dýchal, ale podle Kanaie byl již téměř také mrtvý, a tak ho klidně překročil a vydal se k výtahu. Ještě jednou se podíval na panel, na kterém prve načasoval exploze. Červená čísla na digitální

stupnici se postupně odpočítávala. Alespoň že celá jejich mise totálně nezklamala. Pár mrtvých a nějaká ta škoda je pořád ještě lepší, než kdyby se nestalo nic, napadlo ho.

Kerry stiskl knoflík pro nejnižší palubu, a když se dveře výtahové kabiny zavřely, nezbylo mu než doufat. Výtah se třásl a cukal sebou, ale přece jen neustále pomalu klesal, až dosáhl nejnižší zastávky na palubě těsně nad kýlem.

Než dosáhli otevřeného vstupního poklopu do ponorky, který byl patrný uprostřed vodotěsného průlezu v kýlu, brodili se vodou, která jim dosahovala až ke kolenům. Navíc se museli naklánět kupředu, aby vyrovnali stále se zvětšující úhel paluby v důsledku potápějící se zádi.

Šéf strojovny na ně už čekal, celý zmáčený vodou a pokrytý olejem. „Pospěšte si, než voda zaplaví ponorku. Loď se potápí, a to dost rychle.“

Kanai se jako poslední protáhl otevřeným příklopem do hlavní kajuty pro cestující. Uvnitř sedělo proti sobě šest mužů, tři z nich zranění. To bylo vše, co zůstalo z celého týmu Zmijí.

Kanai se spolu s hlavním strojníkem přesunul do kokpitu, kde se usadili bok po boku. Strojník zapnul vypínače baterií.

Nad sebou slyšeli, jak *Mongol Invader* úpí a kvílí na protest proti nesmírnému tlaku, jejž vyvolával stále větší náklon lodě. Obřímu tankeru zbývaly již jen poslední minuty, než po zádi vklouzne pod hladinu.

Kanai se právě chystal zapnout motory, když pohlédl sférickým průhledem ven a spatřil, jak se k nim z kalných vod před přídí blíží podivný stroj. Nejprve ho napadlo, že to je soukromá jachta, která se prve připletla do přestřelky a nyní se potápí. Pak si však uvědomil, že toto plavidlo už viděl – před chvílí se ponořovalo. Když se cizinec přiblížil, všiml si dlouhé kovové tyče, která čněla z přídě a směřovala šikmo k trupu nad nimi. Příliš pozdě si uvědomil, jaký je pravý účel manévrování tohoto plavidla.

To zatím postupovalo kupředu, až narazilo kovovou čnělkou do mechanismu, přidržujícího jejich únikovou ponorku ke kýlu tankeru, a dokonale ho rozdrtilo.

Kanaiovi se zkřivil obličej do nehybné masky smrti. Horečně zatáhl za páku uvolňující spojení s mateřskou lodí. Žádná odpověď. Zajišťovací kolíky se odmítly uvolnit, a osvobodit tak ponorku z jejího lůžka pevně připevněného ke kýlu.

„Proč se neuvolňujeme?“ vykřikl strojník hlasem, v němž se už ozývala hrůza. „Dobrý Bože, člověče, pospěšte si, nebo nás ten tanker zavalí!“

Kanai horečně cloumal příslušnou pákou a z posledních sil se snažil zrušit smrtelné sevření. Přitom vyděšeně hleděl ven do zelené prázdnoty, kde se kousek od kýlu tankeru vznášela cizí ponorka. Ke své rostoucí hrůze dokonce nyní poznával i muže, sedícího za velkým příďovým průhledem. Vzhledem ke zvětšení vodou dobře rozeznal jeho zelené oči, černé vlasy i ďábelský úšklebek na tváři.

„Pitt!“ zajíkl se.

Pitt hleděl na Kanaie s pocitem morbidní zvědavosti. Potápějící se tanker vydával hlasité zvuky, které nyní na okamžik přehlušil náraz jeho zádi v poměrně ostrém úhlu na dno, odkud se vzápětí zvedl mrak usazenin. Zbytek trupu se potápěl poměrně pomalu, dokud se stále ještě znehybněná úniková ponorka neocitla pouhé tři metry ode dna, s obrovskou hmotou nad sebou. Klesající trup se chystal křehké únikové zařízení každou chvíli pohřbít.

Výraz hrůzy na Kanaiově tváři se nyní změnil v grimasu divokého vzteku. Zahrozil na Pitta pěstí právě v okamžiku, kdy se jejich jemná skořepina začínala nořit do vrstvy sedimentu. Musel to stihnout dřív, než bude definitivně pozdě. Pitt roztáhl ústa v širokém úsměvu, při kterém ukázal všechny své zuby, a zamával Kanaiovi na rozloučenou. Jim Flett zatím přesunul *Coral Wanderer* poněkud dozadu, aby se také neocitl pod klesajícím tankerem.

Pak už úniková ponorka, spolu s celým zbytkem týmu Zmijí, zmizela v oblaku zvířených usazenin, navěky pohřbená pod vrakem *Mongol Invaderu*.

Kanai zemřel, rozdrcen v naprosté temnotě, aniž by měl příležitost se dovědět, že nálože pod obrovskými nádržemi propanu selhaly. Zemřel, aniž tušil, že jeden projektil vypálený z pětadvacetimilimetrového příďového děla kutru Pobřežní stráže

Timothy Firmeu pronikl do prostoru můstku, kde přerušil hlavní kabel vedoucí od časového spínače k detonátorům.

Heroický boj příslušníků Pobřežní stráže tedy nebyl marný.

Část pátá

NÁVRAT NA POČÁTEK

Marymount College
ŘEKA HUDSON
12. SRPNA 2003 AMIENS, FRANCIE

Stříbřitě zelený rolls royce tiše a královsky vznešeně projížděl francouzským městem Amiens, které se nachází v údolí řeky Sommy severně od Paříže. Původní vesnice existovala na tomto místě již dlouho předtím, než se v oblasti začali usazovat Římané. Ve městě i v jeho okolí se v průběhu staletí uskutečnila řada bitev mezi Kelty a římskými legiemi, střety během napoleonských válek i za první a druhé světové války, kdy oblast okupovali Němci.

Rolls royce minul nádhernou amienskou katedrálu, kterou začali budovat v roce 1220 a dokončili v roce 1270. Byla postavena jak v románském, tak gotickém stylu. V jejích průčelních zdech se nacházejí rozetová okna lemující zdobené ochozy, doplněné třemi portály a dvěma věžemi. Automobil pokračoval podél říčního kanálu, na němž zelináři přímo z lodiček prodávali své ovoce a zeleninu.

St. Julien Perlmutter nebyl zvyklý cestovat s páchnoucí chátrou, jak sám nazýval veřejnost. Nenáviděl letadla a letiště a raději dával přednost lodím. Obvykle si s sebou vozil i svůj Rolls Royce Stříbrný sen a osobního řidiče Huga Mulhollanda.

Mulholland právě projel starou částí města a odbočil na úzkou cestu, kterou sledoval půldruhého kilometru, aby nakonec zastavil před železnou bránou, zasazenou ve vysoké, vínem porostlé kamenné zdi. Stiskl knoflík domácího telefonu a řekl několik slov do mluvítka. Nikdo mu sice neodpověděl, ale vrata se dala pomalu do pohybu. Hugo vjel na štěrkovanou cestu, která se obloukem stočila před velký francouzský venkovský dům.

Zde vyklouzl zpoza volantu a přidržel otevřená dvířka Perlmutterovi, který namáhavě zvedl své mohutné tělo ze zadního

sedadla a za pomoci hůlky se vydal vzhůru po schodech k domovním dveřím. Jen okamžik poté, co zatáhl za rukojeť domovního zvonku, otevřel dveře vysoký štíhlý muž s podlouhlým pohledným obličejem pod mohutnou kšticí šedivých, dozadu sčesaných vlasů. Perlmutter si právě tak stačil všimnout, že na dveřních skleněných tabulích jsou vyleptány obrazy plachetnic. Neznámý pohlédl jemnýma modrýma očima příchozímu do tváře, elegantně se uklonil a napřáhl ruku k pozdravu.

„Monsieur Perlmuttere, já jsem Paul Heureux."

„Doktore Heureuxi," odpověděl Perlmutter, když štíhlá Francouzova ruka zmizela v jeho obrovské masité tlapě. „Je to pro mě skutečně veliká čest, že se konečně setkávám s váženým prezidentem Společnosti Julese Vernea."

„Potěšení je naopak na mé straně, když můžu v domě pana Julese Vernea uvítat tak významného historika."

„Je to kouzelný dům."

Heureux doprovodil Perlmuttera přes rozlehlou halu do obrovské knihovny, obsahující více než deset tisíc knih. „Tady je všechno, co Jules Verne napsal a všechno, co bylo napsáno o něm až do jeho smrti. Všechny pozdější práce týkající se jeho osoby jsou v další místnosti."

Perlmutter se tvářil, že to na něj udělalo dojem. Avšak i když velikost knihovny byla opravdu mimořádná, stále nedosahovala ani třetiny Perlmutterovy vlastní sbírky písemností o námořní historii. Přistoupil k sekci, která obsahovala složky s rukopisy, ale nezvedl ruku a ani se jich nedotkl.

„To jsou jeho nepublikované materiály?"

„Jste velice všímavý. Ano, toto jsou rukopisy, které buď nedokončil, nebo je nepovažoval za natolik hodnotné, aby je publikoval." Heureux pokynul k mohutnému gauči, stojícímu před velikým francouzským oknem obráceným do svěží zahrady. „Nechcete se posadit? Můžu vám nabídnout kávu? Nebo čaj?"

„Dal bych přednost kávě."

Heureux předal domácím telefonem instrukce a pak si sedl naproti Perlmutterovi. „Tak tedy, St. Juliene. Smím vám říkat křestním jménem?"

„Rozhodně. I když jsme se osobně setkali teprve před chvílí, známe se vlastně už léta.“

„Povězte mi, jak vám můžu pomoct v pátrání?“

Perlmutter zatočil hůlkou před nataženými koleny. „Rád bych se podíval do Verneových poznámek o kapitánu Nemovi a jeho *Nautilu*.“

„Máte samozřejmě na mysli Dvacet tisíc mil pod mořem.“

„Ne, myslím kapitána Nema s jeho ponorkou.“

„Nemo a jeho ponorka patří mezi největší Verneovy výtvory.“

„A co když to nejsou pouhé Verneovy výmysly?“

Heureux na něj překvapeně pohlédl. „Obávám se, že vám nerozumím.“

„Mám jednoho přítele a ten je přesvědčený, že Verne si kapitána Nema jen tak nevymyslel. Má za to, že ho vytvořil podle živého modelu.“

Výraz v Heureuxově tváři se navenek nezměnil, ale Perlmutter zahlédl v jeho modrých očích drobné škubnutí. „Obávám se, že s touto teorií vám nepomůžu.“

„Nemůžete, nebo nechcete?“ otázal se Perlmutter. Jeho slova vyzněla téměř urážlivě, on se ale současně usmál, aby celkový dojem poněkud zahladil.

Po Heureuxově obličeji přeběhl výraz nelibosti. „Nejste jediný, kdo sem přišel s podobnou bizarní představou.“

„Připadá vám to směšné? Jistě, nicméně je to zajímavé.“

„Co pro vás tedy můžu udělat, můj starý příteli?“

„Dovolte mi zapátrat ve vašich archivech.“

Heureux si viditelně oddechl, skoro jako by dostal při pokeru do ruky řadu v barvě. „Považujte celou knihovnu za svou.“

„Ještě mám jednu prosbu. Mohl by mi při hledání asistovat můj šofér? Já už přece jen nedokážu šplhat po žebříku k horním policím.“

„Ale samozřejmě. Jsem si jistý, že se mu dá naprosto důvěřovat. Za každou případnou nesnáz byste však byl pochopitelně zodpovědný vy.“

Krásný způsob, jak nazvat zničení nebo ztrátu knihy či rukopisu, pomyslel si Perlmutter. „To se rozumí samo sebou, Paule. Slibuju, že budeme velice opatrní.“

„Pak vás tedy opustím. Pokud byste měli nějaký dotaz, budu ve své kanceláři nahoře v patře.“

„Jednu otázku bych měl.“

„Prosím?“

„Kdo seřadil ty knihy na policích?“

Heureux se usmál. „Inu, pan Verne přece. Každý svazek i rukopis je přesně na tom místě, kde se nacházel v době jeho smrti. Pochopitelně, mezitím sem přišla spousta lidí provádět různá pátrání, podobně jako vy, ale já je pokaždé instruuju, aby zařadili veškeré materiály tam, kde je našli.“

„To je velice zajímavé,“ zamumlal Perlmutter. „Už osmadevadesát let všechno na stejném místě. To stojí za zamyšlení.“

Jakmile Heureux za sebou zavřel dveře od knihovny, Mulholland přemýšlivýma, obezřetnýma očima pohlédl na Perlmuttera. „Všiml jste si jeho reakce, když jste naznačil, že Nemo a *Nautilus* skutečně existovali?“

„Ano, to doktora Heureuxe znatelně rozrušilo. Můžeme se jen dohadovat, co před námi ukrývá.“

*** * ***

Perlmutterův řidič Hugo Mulholland byl zarputilý chlapík, který hleděl na svět smutnýma očima zpod lysého čela. „Rozhodl jste se konečně, kde chcete začít?“ otázal se svého pána. „Zatím už hodinu jenom sedíte, aniž byste si z přihrádek vytáhl jedinou knihu.“

„Trpělivost, Hugo,“ opáčil potichu Perlmutter. „To, po čem pátráme, určitě neleží na nápadném místě, jinak by to jiní historikové už dávno našli.“

„Podle toho, co jsem o Verneovi četl, byl to docela komplikovaný člověk.“

„Moc komplikovaný nebyl, ani nutně geniální, spíš měl obrovskou představivost. Byl to vlastně zakladatel žánru science-fiction. On ho vynalezl.“

„A co H. G. Wells?“

„Ten napsal svůj Stroj času až třicet let po Verneově románu Pět neděl v balónu.“ Perlmutter si poposedl na gauči a dál upřeně hleděl k policím s knihami. Na muže jeho věku měl stále obdivuhodný zrak. Optici bývali z jeho očí pravidelně u vytržení. Ze středu místnosti

dokázal přečíst nápisy na hřbetech většiny knih, alespoň pokud nebyla písmena příliš setřená nebo malá. Jeho pohled se ale nezastavil na knihách nebo nepublikovaných rukopisech. Perlmutter soustředil pozornost spíše na řadu notesů s poznámkami.

„Takže vy si myslíte, že Verne vycházel z reálného konceptu, na kterém těch Dvacet tisíc mil pod mořem postavil," pronesl Mulholland a nalil si šálek kávy z konvice, kterou před chvílí přinesl do knihovny sám Heureux.

„Verne miloval moře. Vyrostl v Nantes v přístavu a v mládí dokonce utekl na moře a dělal plavčíka na jakési malé plachetnici. Jeho otec ho však v příštím přístavu parníkem dohonil a odvedl ho zpátky domů. Jeho bratr Paul byl příslušníkem francouzského námořnictva a z Julese se zase stal horlivý jachtař. Když se později stal úspěšným spisovatelem, vlastnil postupně několik jachet a plavil se s nimi po všech evropských mořích. Ještě jako mladý muž popsal cestu, kterou podnikl na největším zaoceánském parníku své doby na *Great Easternu*. Mám takový nutkavý pocit, že právě během té plavby se muselo stát něco, co Vernea později inspirovalo k napsání Dvaceti tisíc mil pod mořem."

„Verne žil v šedesátých letech devatenáctého století. Kde získal takové odborné znalosti, aby dokázal popsat moderní ponorku o nějakých sto let dřív, než skutečně vznikla?"

„To bych chtěl právě zjistit. Doktor Elmore Egan o tom něco věděl. Jak se k těm vědomostem dostal, je ale záhada."

„Ví se, co se s kapitánem Nemem stalo?" chtěl vědět Mulholland.

„Verne napsal taky knihu Tajuplný ostrov, která vyšla šest let po Dvaceti tisících mil pod mořem. V Tajuplném ostrovu vystupuje skupinka ztroskotanců, kteří se usadí na opuštěném ostrově, ale přepadnou je zde piráti. Nějaký záhadný neviditelný dobrodinec však nechá trosečníkům jídlo a zásoby a pobije pirátskou posádku, která jejich osadu napadla. Těsně před koncem knihy taky zavede osadníky do tunelu, co vede k zatopené jeskyni v srdci vulkánu. Tam najdou *Nautilus* a kapitána Nema, jenže ten umírá. Ještě je nicméně stačí varovat před probouzející se sopkou, a tak se jim podaří včas

uniknout. Celý ostrov potom zničí výbuch vulkánu, který tak kapitána Nema i jeho pohádkový výtvor navěky pohřbí.“

„To je zvláštní, že Verneovi trvalo tak dlouho, než napsal poslední dějství toho svého příběhu.“

Perlmutter pokrčil rameny. „Kdoví, co měl původně na mysli. Možná ale, že se o smrti skutečného Nema dověděl až o tolik let později.“

Hugo se otočil o tři sta šedesát stupňů a přejel očima po tisícovkách knih. „Která jehla v téhle kupě sena tedy obsahuje klíč?“

„Myslím, že můžeme vyloučit všechny knihy. Všechno, co se publikovalo, je obecně přístupné. Stejně tak můžeme přeskočit i rukopisy. Ty už bezpochyby prohlížely celé zástupy lidí zabývajících se Verneovým dílem. Což nás přivádí k jeho zápisníkům. I ty ale určitě tisíckrát prohlédla a prozkoumala řada badatelů.“

„Co z toho tedy pro nás vyplývá?“ chtěl vědět Mulholland.

„Že se musíme soustředit na to, kde dosud nikdo nepátral,“ odpověděl zamyšleně Perlmutter.

„Což je…?“

„Jules Verne nebyl člověk, který by schovával něco tam, kde by to bylo okamžitě zřejmé. Jako většina spisovatelů dobrodružných románů měl i on trochu zvrácený a křivolaký způsob uvažování. Kde v knihovně byste, příteli, schoval nějakou věc, kdybyste si přál, aby to lidé ani po sto letech nenašli?“

„Připadá mi, že jste právě vyloučil všechny popsané nebo potištěné papíry.“

„Přesně!“ zahlaholil Perlmutter. „Musí to být skrýš, která nemá nic společného ani s knihami, ani s policemi.“

„Něco jako tajný prostor v krbu,“ prohodil Mulholland, prohlížeje pátravě kameny krbové římsy. „To by bylo taky dostatečně trvanlivé.“

„Vy Vernea podceňujete. On měl skutečně mimořádnou představivost. Tajné prostory v krbech se přece vyskytují v každém druhém detektivním románu.“

„Tak tedy nějaký kus nábytku? Nebo obraz na stěně?“

„Nábytek ani obrazy nemají trvalý charakter. Dají se přestěhovat, případně vyměnit. Přemýšlejte o něčem stálejším.“

Mulholland se znovu zamyslel. Pak se jeho zarputilá tvář poněkud rozjasnila a on pohlédl k zemi. „Podlaha!“

„Stáhněte koberce a odložte je na sofa,“ radil mu Perlmutter. „Pak opatrně prozkoumejte spáry mezi prkny. Pátrejte po drobných rýhách na jejich koncích v místech, kde je dřív zvedali.“

Mulholland byl na kolenou již skoro půl hodiny a stále ještě pečlivě prohlížel jednu dřevěnou desku po druhé. Pak náhle vzhlédl, usmál se a z kapsy vytáhl deseticent. Zastrčil ho mezi konce dvou prken a jedno nadzvedl.

„Heuréka!“ vykřikl vzrušeně.

Perlmutter, nadšený do té míry, že dokonce spustil své mohutné tělo k zemi, nyní ležel na boku a nahlížel do štěrbiny pod podlahou. Uvnitř byl kožený váček. Opatrně ho uchopil mezi palec a ukazovák a jemně ho vytáhl ven. Poté, s vydatnou pomocí Mulhollanda, vstal a znovu se složil na sofa.

Téměř uctivě rozvázal jemnou hedvábnou šňůrku a váček otevřel. Z něho vytáhl zápisník, ne o mnoho větší než balíček pohlednic, ale zato dobrých deset centimetrů tlustý. Odfoukl z něho prach a začal nahlas předčítat francouzský nápis vytlačený na kožených deskách.

„Výzkumy důvtipného kapitána Amhersta.“

Perlmutter začal velice pomalu pročítat slova, napsaná pečlivým drobným rukopisem, necelé tři milimetry vysokým. Vzhledem k tomu, že hovořil plynně šesti jazyky, neměl nejmenší problém porozumět Verneovu vyprávění o dobrodružstvích význačného britského vědce, kapitána Camerona Amhersta.

Zatímco očima vnímal napsaná slova, v mysli se mu již formovala představa onoho mimořádného člověka, kterého Verne znal a jehož život zaznamenal. O dvě hodiny později zápisník zaklapl a ztěžka se opřel v sofa s výrazem muže, který právě požádal milovanou ženu o ruku a byl vyslyšen.

„Našel jste něco zajímavého?“ otázal se Mulholland zvědavě. „Něco, co dosud nikdo neví?“

„Všiml jste si stužky, kterou byl ten váček zavázaný?“

Mulholland přikývl. „Nemůže být starší než deset dvanáct let. Kdyby ten váček měl naposledy v rukou sám Verne, pak by se ta šňůrka byla už dávno rozpadla.“

„To nás tedy vede k závěru, že doktor Heureux se o Verneově tajemství dověděl už dávno.“

„Jaké je to tajemství?“

Perlmutter se na chvíli zahleděl do neurčita. Když promluvil, znělo to tiše a trochu mdle, jako by ta slova přicházela z velké dálky. „Pitt měl pravdu.“

Pak zavřel oči, dlouze si vzdychl a vzápětí usnul.

***

Po osmi hodinách slyšení před kongresovým výborem Curtis Merlin Zale již poněkolikáté pohlédl na hodinky a nervózně se zavrtěl v křesle. Už nebyl tím vrcholně sebevědomým člověkem, který dříve čelil kongresmance Smithové a dalším členům kongresového výboru. Také jeho blazeovaný úsměv dávno zmizel a namísto něho se mu na tváři usadila grimasa se rty pevně stisknutými.

Hlášení od Omo Kanaie a blesková zpráva o newyorské tragédii měly do konferenčního sálu dorazit již před drahnou dobou.

Kongresman William August z Oklahomy byl právě uprostřed svých dotazů ohledně rizika vzestupu cen ropy potenciálně účtovaných rafinérskými společnostmi, když se Sandra Delageová, oblečená do vycházkových šatů, přiblížila zezadu ke Curtisovi a položila před něj na stůl nějaký papír. Ten se Augustovi krátce omluvil a pohledem přelétl napsaný vzkaz. Náhle se mu rozšířily oči a pohlédl na Delageovou. Její tvář si pochmurností nezadala s obličejem majitele pohřebního ústavu. Curtis rukou zakryl mikrofon a tlumeným hlasem jí položil několik otázek, na které odpověděla tak tiše, že ji nikdo kolem neslyšel. Poté se otočila a odešla z jednací síně.

Zale nebyl z lidí, jimiž porážka dokáže snadno otřást, ale v této chvíli ze všeho nejvíc připomínal Napoleona po Waterloo. „Omlouvám se,“ zamumlal k Augustovi. „Mohl byste tu otázku zopakovat?“

Loren byla unavená. Pozdní odpoledne pomalu přešlo do časného večera, ale ona stále ještě nehodlala Zaleovi dovolit, aby odešel. Ještě ne. Její pobočníci ji průběžně informovali o akcích podnikaných na zastavení *Pacific Trojanu* i o tom, že na něm nebyly nalezeny žádné výbušniny. Teprve o dvě hodiny později obdržela zprávu o aktivitách ohledně *Mongol Invaderu*. Od Pitta ani Sandeckera neměla žádný vzkaz od dvou odpoledne, a tak v následujících čtyřech hodinách musela odolávat hlodavým pocitům strachu.

Úzkost, kterou pociťovala, byla ještě zhoršována chladným vztekem vůči Zaleovi, který na ni bez přestání pálil své pečlivě uvážené a připravené odpovědi. Ani jednou nezaváhal, ani jednou se nesnažil vymluvit na selhávající paměť. Přítomným novinářům to připadalo, že dokonale kontroluje situaci a vede celé jednání tak, aby co nejlépe vyhovovalo jeho zájmům.

Loren však věděla, že Zale také už začíná umdlévat, a násilím se přinutila k trpělivosti. Číhala na okamžik, kdy bude moci udeřit se smrtelně nebezpečnou informací, kterou dostala od Sally Morseové. Z kufříku si už vytáhla papíry s připravenými otázkami a obviněními a trpělivě čekala, až kongresman August skončí s dotazy.

V té chvíli zaznamenala, že pohledy posluchačů v sále se náhle soustřeďují někam za ni. Sálem se začal ozývat šepot. Pak se jejího ramene dotkla ruka. Když se otočila, spatřila před sebou obličej Dirka Pitta. Málem tomu ani nedokázala uvěřit. Byl oblečený do špinavých džin a zmačkaného trika. Vypadal vyčerpaně, jako by právě vyšplhal na velehoru. Vlasy měl celé zcuchané a na tváři třídenní strniště. Příslušník bezpečnostní služby ho držel za paži a pokoušel se ho odtáhnout z jednací síně. On však strážného vlekl za sebou jako umíněný bernardýn.

„Dirku!“ špitla. „Co tady děláš?“

Když jí odpovídal, nedíval se na ni, ale obličej s arogantním úsměvem měl obrácený k Zaleovi. Promluvil do mikrofonu a jeho hlas se rozlehl po celém sále. „Podařilo se nám zastavit tanker s kapalným zemním plynem a zabránit jeho výbuchu v newyorském přístavu. Teď odpočívá na mořském dně. Informujte pana Zalea, že s tankerem šel ke dnu i celý jeho tým Zmijí, takže paní Sally Morseové

z Yukon Oil už žádné nebezpečí nehrozí. Může bez obav svědčit před vaším výborem.“

Načež se Pitt pohybem, který mohl vypadat jen jako bezděčné gesto, dotkl rukou Loreniných kaštanových vlasů a vyšel ze sálu.

Z Loreniných ramen náhle spadla obrovská tíha. S úlevou pronesla: „Dámy a pánové, připozdívá se, a pokud nikdo nemáte námitky, ráda bych tohle slyšení odročila na zítřejší ráno na devět hodin. Povolám důležitého svědka, který nám poví pravdu o kriminálních aktivitách pana Zalea.“

„To jsou trochu silná slova, nemyslíte?“ přerušil ji kongresman Sturgis. „Neslyšeli ani neviděli jsme tady nic, co by svědčilo o zločinecké aktivitě.“

„Dočkáte se zítra,“ ujistila ho klidně a s triumfálním pohledem Loren, „až zde paní Morseová uvede jména lidí z Washingtonu i odjinud, kteří kdy od pana Curtise Merlina Zalea přijali úplatky. Slibuju vám, že důkazy o úplatkářství a korupci i intenzita toků peněz do zahraničních bankovních kont pořádně omráčí členy vlády a otřese veřejností jako zatím žádný jiný skandál.“

„Co má ta Sally Morseová společného s panem Zalem?“ otázal se Sturgis, který si příliš pozdě uvědomil, na jak tenkém ledě se pohybuje.

„Sally je bývalou členkou nejužšího vedení společnosti Cerberus. Má písemné záznamy o všech schůzkách, výplatách odměn i o řadě zločinů. Na seznamu je spousta jmen, která vám nejspíš nebudou nic říkat.“

Led praskl, rozestoupil se a Sturgis se propadl. Náhle vstal a bez dalšího slova opustil sál. Loren udeřila předsednickým kladívkem a odročila jednání na zítřek.

Do galerie pro veřejnost jako když píchne. Novináři z větších redakcí se nahrnuli kolem Zalea a rozběhli se za Loren. Na ni však u dveří čekal Pitt a proklestil jí cestu hlučným davem žurnalistů, od nichž neustále padaly různé otázky a dokonce se objevily i pokusy zabránit jí v odchodu. Pitt ji paží objal kolem pasu a podařilo se mu ji provést uličkou a pak dolů po schodech Kapitolu do automobilu NUMA, který čekal u obrubníku. Giordino stál vedle a držel otevřená zadní dvířka.

Curtis Merlin Zale seděl u stolu, obklopený zástupem novinářů a fotoreportérů, a cítil se jako člověk pronásledovaný noční můrou.

Po chvíli konečně poněkud nejistě vstal a začal se prodírat tlačenicí. Za pomoci policie Kapitolu se nakonec dostal do své limuzíny. Řidič ho odvezl do jeho sídla, kde se nalézalo i washingtonské ředitelství Cerberus Corporation. Tam zastavil a pak pohledem sledoval Zalea, jak krokem starého muže prochází halou a vstupuje do výtahu k luxusním kancelářím.

Žádný člověk nebyl od reálného světa více izolovaný než jeho šéf. Neměl jediného blízkého přítele nebo žijícího příbuzného. Omo Kanai, zřejmě jediný člověk, na kterého se Zale mohl spolehnout, byl mrtev. Zale byl náhle ve světě sám, jakkoli byl všeobecně známou osobností.

Nyní seděl za stolem, hleděl oknem na nádvoří pod sebou a rozvažoval o své budoucnosti. Shledával ji pohříchu značně temnou. Bylo nepochybné, že skončí ve federálním vězení, bez ohledu na to, jak dlouho a jak usilovně bude o svobodu bojovat. Až se členové kartelu Cerberus obrátí v pudu sebezáchovy proti němu, i ti nejlepší a nejdražší obhájci budou vést boj ztracený vlastně ještě dřív, než vůbec začne. Již samotná svědectví jeho bývalých spolupracovníků budou určitě dostatečná k jeho odsouzení.

Původně obrovský majetek se v důsledku záplavy federálních i civilních žalob zaručeně rozplyne jako dým. Navíc vždy loajální tým Zmijí přestal existovat. Všichni jeho členové leží na dně newyorského zálivu. Už se nemůže spolehnout, že by zakročili a eliminovali každého, kdo by se odvážil vystoupit proti němu.

Zale neměl naději uniknout, nemohl se ani nikde schovat. Muže jeho významu mohl každý vyšetřovatel velice snadno vystopovat, ať už by utekl na Saharu, či na nějaký osamělý ostrov uprostřed oceánu.

Lidé, kteří kvůli jeho chamtivosti zemřeli, se k němu nyní začali vracet, ne jako trestající či odporní duchové, nýbrž jako přehlídka úplně obyčejných lidí, objevujících se jeden po druhém na projekční stěně. Nakonec tedy svou velkou hru prohrál. Neviděl již cestu k záchraně, a tak konečné rozhodnutí nebylo ani tak těžké.

Vstal zpoza stolu, přistoupil k baru a nalil si pořádnou dávku velice drahé padesátileté whisky. Usrkával ze skleničky, ještě když

se vrátil ke stolu a otevřel jednu zásuvku. Vytáhl odsud předmět, který ze všeho nejvíc připomínal starou krabičku na šňupací tabák. Uvnitř byly dvě tabletky, které si tam uložil pro krajně nepravděpodobný případ, že by utrpěl vážné zranění nebo těžce onemocněl. Naposledy se napil whisky, vložil obě tablety pod jazyk a pohodlně se opřel ve svém velkém koženém ředitelském křesle.

Mrtvého Curtise Merlina Zalea našli příštího rána. Na stole před ním nebyl jediný papír. Mrtvý nezanechal na rozloučenou ani náznak projevu studu nebo lítosti.

* * *

Giordino zastavil automobil před budovou NUMA. Pitt vystoupil na chodník, pak se však otočil, naklonil se otevřeným okénkem zpět do vozu a promluvil k Loren: „Nebude to zaručeně trvat dlouho a tvůj městský dům v Alexandrii obklopí armáda reportérů i televizních kameramanů. Nejlepší, co bys mohla udělat, je dát se od Ala zavézt do mého hangáru, přinejmenším na dnešní noc. Můžeš tam přenocovat s těmi dalšími dvěma ženskými a odjet odtamtud rovnou na zítřejší slyšení. Zatím ti tvoji lidi můžou dát dohromady ochranku.“

Loren se vyklonila z okénka a lehce ho políbila na rty. „Díky,“ pronesla tiše.

Pitt se na ni usmál a mávl na Giordina. Ten okamžitě vyrazil od chodníku a zařadil se do pouličního provozu.

Pitt se vydal přímo do Sandeckerovy kanceláře, kde na něj už admirál spolu s Rudim Gunnem čekali. Sandecker byl opět v jedné ze svých dobrých nálad a spokojeně pokuřoval svůj typický speciální ručně vyrobený doutník. Jakmile se Pitt objevil, vstal a vřele mu potřásl rukou. „Skvělá práce, skvělá práce,“ opakoval. „To byl výtečný nápad, použít příďový taran s podvodní výbušninou v magnetickém obalu. Vyhodili jste do povětří půlku zádi toho tankeru, aniž byste ohrozili nádrže s propanem.“

„Měli jsme štěstí, že to fungovalo,“ odpověděl skromně Pitt.

Také Gunn se přidal a potřásl Pittovi rukou. „Nechal jsi ale za sebou pěkný svinčík a teď ho musíme poklidit.“

„Mohlo to být daleko horší.“

„V současnosti už probíhají jednání s jednou záchranářskou firmou na vyzdvižení tankeru ze dna. Neradi bychom, aby se ten vrak stal plavební překážkou," poznamenal Gunn.

„Co všechen ten propan?"

„Víka nádrží se nacházejí pouhých deset metrů pod hladinou," dal se do objasňování Sandecker. „Potápěči by tedy měli bez problémů připojit hadice a pumpy, kterými se propan přečerpá do jiného tankeru."

„Pobřežní stráž už kolem vraku zakotvila výstražné bóje a jednu majákovou loď, aby varovala odjíždějící i přijíždějící lodě," dodal Gunn.

Sandecker se přesunul zpět ke stolu a vyfoukl ke stropu obrovský modrý oblak kouře. „Jak šlo Lorenino slyšení?"

„Pro Curtise Merlina Zalea moc dobře ne."

Na admirálově tváři se objevil spokojený výraz. „Slyším snad správně zvuk zavírajících se vězeňských vrat?"

Pittovy rty se pozvedly v náznaku úsměvu. „Věřím, že potom, co ho obžalují a odsoudí, stráví Curtis Merlin Zale zbytek svých dní už jen v cele smrti."

Gunn souhlasně přikývl. „To je docela realistický závěr, když se jedná o člověka, který vlastně ve jménu peněz a moci zavraždil stovky nevinných obětí."

„Bohužel to není naposledy, co vidíme člověka, jako je Zale," podotkl trochu morbidně Pitt. „Je jen otázkou času, kdy se objeví nějaký jiný sociopat."

„Radši byste měl jet domů a odpočinout si," vyzval ho blahovolně Sandecker. „A pak si vezměte pár dní volna na ten projekt Elmorea Egana."

„Což mi připomíná," ozval se Gunn, „že tě chce vidět Hiram Yaeger."

Pitt sešel dolů do poschodí, kde byl umístěn počítač NUMA, a nalezl tam Yaegera sedět v malém skladišti a zírat na Eganův kožený kufřík. Když Pitt vstoupil, vzhlédl k němu, zvedl ruku a ukázal na vnitřek otevřeného zavazadla.

„Jdeš právě včas. V nejbližších třiceti vteřinách by se měl začít plnit."

„Ty už znáš jízdní řád?“ otázal se zvědavě Pitt.

„Změny v tom kufříku se dějí v určitém časovém sledu. Naplnění se objeví vždycky po čtrnácti hodinách.“

„Máš nějaké vysvětlení, proč právě po čtrnácti hodinách?“

„Max na tom pracuje,“ odpověděl Yaeger a zavřel těžké ocelové dveře, ne nepodobné vchodu do bankovního trezoru. „Proto jsem chtěl, abys přišel sem do skladiště. Je to tu bezpečné, tahle ocel ochrání důležité dokumenty dokonce i v případě požáru. Skrz stěny nedokážou proniknout rádiové vlny, mikrovlny, zvuk, světlo – prostě nic.“

„A v tom kufříku se přesto pokaždé objeví olej?“

„Jenom se dívej.“ Yaeger se zadíval na hodinky a pak začal s odpočítáváním. „Teď!“ vykřikl nakonec.

Před Pittovýma očima se náhle vnitřek Eganova kufříku opravdu začal plnit olejem, jako by ho sem lila neviditelná ruka. „To přece musí být nějaký trik.“

„Žádný trik,“ ujistil ho Yaeger a přiklopil víko kufříku.

„Jak je to ale možné?“

„Spolu s Max se nám konečně podařilo najít odpověď. Eganův kufřík je vlastně přijímač.“

„Stále nerozumím,“ přiznal se poněkud zmatený Pitt.

Yaeger otevřel těžké ocelové dveře a vydal se ke svému velesložitému počítačovému systému. Na obrazovce tam stála Max a usmívala se na Pitta. „Ahoj, Dirku. Postrádala jsem vás.“

Pitt se zasmál. „Byl bych vám přinesl květiny, ale vy si je nemůžete vzít.“

„Není to žádná legrace, nemít materiální podstatu, to mi tedy věřte.“

„Max,“ oslovil ji Yaeger, „pověz tady Dirkovi, co jsme objevili ohledně toho kufříku doktora Egana.“

„Řešení mi zabralo necelou hodinu od okamžiku, kdy jsem na tento problém soustředila své obvody.“ Max hleděla na Pitta, jako by k němu chovala nějaké city. „Řekl vám už Hiram, že ten kufřík je vlastně přijímač?“

„Ano, ale jaký druh přijímače to je?“

„Je to přijímací jednotka kvantové dálkové transpozice.“

Pitt zůstal na Max překvapeně zírat. „To přece není možné. Dálková transpozice je mimo oblast současné fyziky.“

„To jsme si s Max taky mysleli, když jsme začínali výzkum. Je to ale skutečnost. Ten olej, co se tu objevuje, je uložený v komoře, která proměřuje každý jeho atom, každou molekulu. Olej se pak přemění do kvantového stavu, ten se odešle a v přijímací jednotce se znovu rekonstruuje až do posledního atomu a molekuly, přesně podle hodnot, které se naměřily ve vysílací komůrce. Teď jsem samozřejmě celý ten proces hrozně zjednodušil. Nicméně je mi pořád záhadou, jak se ten olej může teleportovat přes solidní objekty, a to rychlostí světla. Doufám, že i na to časem najdeme odpověď.“

„Víte vůbec, co to říkáte?“ otázal se Pitt dokonale nevěřícně.

„To skutečně víme,“ pronesla sebejistě Max. „I když tahle věc představuje neuvěřitelný vědecký průlom, nenechte se tím hned tolik unést. Pořád totiž kupříkladu neexistuje možnost, že by se dal teleportovat člověk, a nepůjde to ani v budoucnosti. Dokonce i kdyby se snad podařilo lidské tělo vyslat a o několik tisíc mil dál ho zase přijmout, v žádném případě bychom nedokázali teleportovat i jeho myšlenky a informace, které za života nashromáždil. Z přijímací jednotky by tedy vyšlo individuum s myslí novorozeného dítěte. Olej naopak tvoří jen směs tekutých uhlovodíků a minerálů. Ve srovnání s lidským tělem je jeho molekula daleko jednodušší.“

Pitt se posadil a zoufale se snažil složit v duchu celou skládanku dohromady. Je nicméně stejně fantastické, že doktor Egan vytvořil revoluční magnetohydrodynamické motory prakticky ve stejné době, kdy navrhl i fungující teleportaci.“

„Ten člověk byl génius,“ připustila Max. „O tom není pochyb. Ještě pozoruhodnější je přitom skutečnost, že toho dosáhl bez armády asistentů i bez obrovské laboratoře dotované státem.“

„To je pravda,“ přitakal souhlasně Pitt. „Dokázal to sám v tajné laboratoři. kterou jsme vlastně pořád ještě neobjevili.“

„Doufám, že ji najdete,“ poznamenal Yaeger. „Význam toho Eganova objevu má ohromující souvislosti. Látky se základní molekulární strukturou, jako je olej, uhlí nebo železná či měděná ruda, stejně jako hromada nerostů, by se tak daly převážet i bez lodí,

vlaků a nákladních aut. Tenhle jeho systém kvantové transpozice by tedy mohl totálně změnit celosvětovou přepravu spousty produktů.“

Pitt se na chvíli zamyslel nad tím nesmírným potenciálem a pak pohlédl na Max. „Povězte mi, Max, získala jste díky kufříku doktora Egana dostatek údajů, abyste dokázala sama vytvořit kompletní systém kvantové transpozice?“

Max s lítostí zavrtěla svou nehmotnou hlavou. „Moc mě to mrzí, ale ne. Bohužel nevlastním dost informací, abych se v tom dokázala vyznat. Mám sice k dispozici Eganovu přijímací jednotku, ale pro celý systém je nejdůležitější právě vysílací komora. Mohla bych se tím problémem zabývat i celé roky a stejně bych třeba na řešení nikdy nepřišla.“

Yaeger položil Pittovi ruku na rameno. „Přál bych si, abychom ti s Max dokázali poskytnout víc podrobností.“

„Oba jste odvedli obdivuhodný kus práce, za což jsem vám vděčný,“ ujistil je vážně Pitt. „Teď je řada na mně, abych sehnal zbývající odpovědi.“

Než se Pitt vydal domů do hangáru, nejprve se stavil ve své kanceláři, aby uklidil stůl, přečetl poštu a poslechl si telefonické vzkazy. O hodinu později se přistihl, že se musí usilovně snažit, aby zůstal vůbec vzhůru, a proto se rozhodl, že pro dnešek skončí. Přesně v té chvíli však zazvonil telefon. „Haló.“

„Dirku!“ rozezvučel se hlas St. Juliena Perlmuttera. „To jsem rád, že jsem tě chytil!“

„St. Juliene. Odkud voláš?“

„Z Amiensu ve Francii. Doktor Heureux mně dovolil, abych zůstal v domě Julese Vernea a pracoval přes noc na poznámkách, které tu Verne zhruba před sto lety schoval a které jsme s Hugem našli.“

„Našli jste nějakou odpověď?“ otázal se Pitt, jehož zvědavost byla již dostatečně probuzená.

„Tvé tušení bylo správné. Kapitán Nemo skutečně existoval, až na to, že se jmenoval Cameron Amherst. Byl kapitánem britského válečného námořnictva.“

„Nebyl to tedy žádný indický princ Dakar?“

„Ne,“ odpověděl Perlmutter. „Verne zřejmě Brity z duše nenáviděl, a proto změnil Cameronovo jméno i zemi původu z Anglie na Indii.“

„A jaký je jeho příběh?“

„Amherst pocházel z rodiny bohatého stavitele lodí a loďaře. Vstoupil do královského námořnictva a byl rychle povyšován, a tak se už v devětadvaceti stal kapitánem. Narodil se v roce osmnáct set třicet a do vínku dostal pronikavý intelekt. Byl zázračným dítětem a vyrostl z něho geniální inženýr. Neustále přicházel s novými nápady ohledně konstrukce lodí a jejich pohonu. Naneštěstí byl taky trochu bouřlivák. Jakmile se staří konzervativci z admirality odmítli zabývat jeho návrhy, obrátil se na noviny a začal v nich své nadřízené zesměšňovat jako ignoranty, kteří mají akorát tak strach z budoucnosti. Proto ho následně bez velkých ceremonií pro porušení subordinace z válečného námořnictva vykopli.“

„Podobně jako Billyho Mitchella o osmdesát let později.“

„To je docela příhodná podobnost.“ Perlmutter pokračoval: „Verne se s Amherstem potkal při plavbě přes Atlantik na osobním parníku *Great Eastern*. Amherst častoval Vernea historkami o své touze vystavět podmořské plavidlo, které by se mohlo vydat pod hladinou oceánu prakticky kamkoli. Dokonce Verneovi své návrhy nakreslil do poznámkového sešitu a dopodrobna popsal revolučně nový systém pohonu, který pro svou ponorku vynalezl. Je zbytečné podotýkat, že Verne byl nadšen. Dokonce celé čtyři následující roky udržoval s Amherstem čilou korespondenci. Najednou ale dopisy přestaly docházet. Verne pokračoval v psaní svých fantastických knih a Amhersta pustil z hlavy.

Víš, že Verne miloval moře a vlastnil několik jachet, na kterých se plavil kolem celé Evropy. Právě při jedné takové plavbě nedaleko dánského pobřeží se vedle něj z hlubin vynořilo plavidlo podobné velrybě. Překvapený Verne, spolu se svým synem Michelem, který ho doprovázel, ohromeně zírali, jak se z přední věže ponorky souká kapitán Amherst a zdraví ho. Dokonce slavného spisovatele do své ponorky pozval. Verne nechal jachtu v rukou syna Michela a sám opravdu vstoupil na palubu prazvláštního Amherstova plavidla.“

„Takže *Nautilus* skutečně existoval.“

Perlmutter na svém konci telefonní linky téměř uctivě přikývl. „Verne se dověděl, že Amherst ve vší tajnosti postavil člun v obrovské podmořské jeskyni pod útesy na rodinných pozemcích ve Skotsku. Když loď dokončil a úspěšně ji vyzkoušel, dal dohromady posádku profesionálních námořníků, z nichž nikdo nebyl ženatý a neměl rodinu. Pak se s nimi vydal na moře a brázdil ho celých třicet let.“

„Jak dlouho zůstal Verne na palubě té ponorky?“

„Verne nařídil svému synovi, aby zamířil do přístavu a tam na něj v hotelu počkal. Cítil se značně polichocen, že ho jeho starý přítel vzal s sebou. Na palubě *Nautilu*, což byl skutečný název, který Amherst použil, zůstal nakonec skoro dva týdny.“

„Ne tedy dva roky jako hrdinové jeho románu?“

„Těch čtrnáct dní bylo dost, aby si Verne pečlivě prohlédl každý kout ponorky, kterou pak detailně, i když sem tam s básnickou licencí, popsal ve své knize. O několik let později totiž vydal román Dvacet tisíc mil pod mořem.“

„Co se nakonec s Amherstem stalo?“

„Podle záznamu ve Verneově zápisníku dorazil v roce 1895 do jeho domu jakýsi záhadný posel a předal mu od Amhersta dopis. Většina členů kapitánovy posádky byla v té době už po smrti a kapitán sám se chystal vrátit do domu svých předků ve Skotsku. Ten však zatím zničil oheň, který zahubil i veškeré zbývající příbuzenstvo. Škodu utrpěla navíc i jeskyně, kde Nautilus postavil. Zbortil se v ní strop, takže ani sem se nemohl vrátit.“

„Vydal se tedy na Tajuplný ostrov?“

„Ne,“ řekl Perlmutter. „To si vymyslel Verne, aby místo posledního odpočinku Amhersta a jeho *Nautilu* nikdo nenašel. Nebo aby to aspoň co nejvíc oddálil. V dopise se uvádí, že Amherst objevil podobnou podmořskou jeskyni na řece Hudson ve státě New York a ta že se stane místem jeho posledního odpočinku.“

Pitt se neubránil vzrušenému výkřiku. „Na řece Hudson?“

„Tak to stojí v zápisníku.“

„St. Juliene!“

„Ano.“

„Já tě prostě k smrti miluju!“

Perlmutter se zachichotal. „Můj drahý chlapče, obávám se, že pro mé kolosální tělo se ke mně nikdy nedostaneš tak blízko.“

***

Nad modrými vodami řeky visel stejný závoj ranní mlhy jako téměř před tisíci lety, kdy sem poprvé dorazili Seveřané. Viditelnost byla menší než sto metrů a celá flotila malých plachetnic i motorových člunů, které se většinou za letních nedělních rán hemžily po řece, se zatím stále ještě zdržovala v kotvištích. Mlha připomínala doteky mladé dívky, měkce a něžně se ovíjející kolem nevelké loďky, která se pomalu sunula podél skalnatých pobřežních útesů. Člun nebyl příliš půvabný a rozhodně postrádal odvážnou příď i záď v podobě složitě vyřezávaných draků, které by čněly do výšky a ztrácely se v mlze, jak tomu bylo u lodí, které sem dorazily před tolika staletími. Dnes tu namísto nich plul osmiapůlmetrový člun NUMA, účelné, funkční plavidlo, určené pro průzkum pobřeží.

Rychlost plavby byla pečlivě udržována na čtyřech uzlech, protože člun vlekl za sebou pod vodou dlouhý štíhlý žlutý senzor. Signály z něho vysílané se zobrazovaly na záznamovém zařízení bočního sonaru. Před jeho obrazovkou se nacházel Giordino a upřeně sledoval barevný trojrozměrný obraz dna řeky i podvodních skal na úpatí útesů. V těchto místech nebyla pláž, pouze úzký pruh písku a kamenů, který od břehu ostře klesal do hloubky.

U kormidla stála Kelly, opatrně vedla loď a její safírově modré oči neustále přeskakovaly mezi břehem po její levé ruce a vodní hladinou vpředu. Byla si dobře vědoma nebezpečí podvodních skal, které hrozily při sebemenší nepozornosti rozpárat dno lodě. Nevelký člun se s maximálně přiškrcenou plynovou pákou velkého přívěsného motoru Yamaha o dvou stech padesáti koních sotva pohyboval kupředu.

Kelly byla jen nepatrně nalíčená. Spletené vlasy barvy javorového sirupu jí spadaly až na záda a na jejich pramíncích se usazovala mlha v podobě drobných kapek, lesknoucích se jako perličky. Měla na sobě krátké čistě bílé kalhoty a svetřík bez rukávů barvy nazelenalé mořské pěny, přes který si navlékla lehkou bavlněnou vestu. Na pohledné nohy si obula otevřené sandály, jejichž barva ladila se svetrem. Její dlouhé, půvabně tvarované

končetiny zaujímaly na palubě pevný postoj, jímž dokázala snadno vyrovnávat mírné pohupování člunu na vlnách způsobených cizími loděmi, které projížděly v mlze kolem nich.

Jakkoli se Giordino soustředil zejména na sledování sonaru, nedokázal odolat alespoň občasnému obdivnému pohledu, který zálibně vrhal na pevný Kellyin zadeček. Pittovi se podobné příležitosti nedostalo. Ten se však místo toho pohodlně vyvaloval v zahradním lehátku na přídi průzkumného člunu. Aniž by se snad snažil dělat na někoho dojem, Pitt měl své zahradní lehátko a tlustou měkkou podušku rád a často si je brával na podobné expedice, zvláště když neviděl důvod, proč by měl zůstat celé hodiny v nepohodlí. Teď sáhl pod sebe, nahmatal šálek se stabilním širokým dnem a napil se z něho černé kávy. Pak se znovu vrátil ke sledování útesů silným širokoúhlým dalekohledem, jehož čočky byly určené pro detailní pátrání.

Kromě úseků, kde hřebeny vulkanických skal tvořily zcela vertikální formace, byly ostatní příkré svahy pokryty keři a malými stromky. Jako produkt geologického zlomu na okraji newarské pánve, ke kterému došlo v jurském období, byly útesy tvořeny charakteristickými horninami z usazenin písku a bahna s typickou červenohnědou barvou. Tento materiál byl léta používán ke stavbě pověstných domů z hnědého kamene v New York City. Strmější svahy byly tvořeny vyvřelinami, velice odolnými proti erozi, a dodávaly krajině zvláštní přírodní půvab.

„Ještě dvě stě metrů a budeme pod tátovou farmou," oznámila Kelly.

„Vidíš něco, Ale?" zavolal Pitt otevřeným čelním oknem do kabiny.

„Jenom kameny a bahno," odpověděl krátce Giordino. „Bahno a kameny."

„Dávej pozor na známky sesuvu."

„Myslíš, že vchod do jeskyně mohla zakrýt sama příroda?"

„Ne, myslím, že to spíš udělala lidská ruka."

„Pokud Cameron ponorku zavedl mezi útesy, musí tu někde být podzemní jeskyně."

Pitt mu odpověděl, aniž by odložil dalekohled. „Otázkou spíš je, jestli vůbec ještě existuje.“

„Člověk by předpokládal, že sportovní potápěči by na ni ale už dávno narazili,“ poznamenala Kelly.

„To by se bývalo mohlo stát jenom náhodou. Tady v okolí nejsou žádné vraky, ke kterým by stálo za to se potápět, a jiných, lepších míst k lovu ryb harpunou je na řece spousta.“

„Sto metrů,“ ozvala se znovu Kelly.

Pitt zamířil dalekohled na vrcholek útesu asi sto dvacet metrů vysoko a spatřil střechu Eganova domu, jak vykukuje nad hřebenem. Nedočkavě se naklonil kupředu a pečlivě prohlížel průčelí útesu pod tímto místem. „Vidím známky sesuvu,“ ozval se po chvíli a ukázal na navršenou hromadu kamení, které zjevně sklouzlo a popadalo z příkrého srázu útesu.

Giordino postranním oknem bleskově pohlédl naznačeným směrem a pak rychlý zaostřil zrak opět na záznam sonaru. „Zatím nic,“ ohlásil.

„Zajeď o sedm metrů dál od břehu,“ nařídil Pitt Kelly. „To poskytne sonaru lepší úhel k posouzení sklonu dna.“

Kelly zkontrolovala hloubkoměr. „Dno tady na okraji řečiště nejdřív hezky prudce spadá dolů a pak už jen pomalu klesá až do středu řeky.“

„Pořád nic,“ ozval se potichu Giordino. „Ta skála vypadá, jako by byla vcelku.“

„Něco mám,“ ohlásil téměř nenuceně Pitt.

Giordino vzhlédl.

„Jako co?“

„Našel jsem cosi, co vypadá jako značky na skále udělané lidskou rukou.“

Kelly vzhlédla k útesům. „Nějaký nápis?“

„Ne,“ odpověděl Pitt. „Daleko spíš stopy dláta.“

„Sonar neukazuje žádnou jeskyni ani tunel,“ opakoval monotónně Giordino.

Pitt obešel podélně po palubě kabiny a seskočil do kokpitu. „Vytáhneme senzor z vody a zakotvíme tady u břehu.“

„Myslíš, že bychom měli jít pod vodu, i když jsme ještě nenašli žádný cíl?“ podivil se Giordino.

Pitt se zaklonil a zadíval se na strmý útes nad sebou. „Jsme právě pod pracovnou doktora Egana. Jestli nějaká jeskyně existuje, pak musí být někde tady. A pod hladinou ji určitě snáz objevíme přímo zrakem.“

Kelly zkušeným pohybem otočila člun téměř na místě a vyřadila na neutrál, zatímco Pitt vytáhl na palubu senzor a spustil kotvu. Pak Kelly zařadila zpáteční chod ve směru po proudu řeky, až se lopatky kotvy zachytily na dně. Nakonec Kelly vypnula motor a ze spletených vlasů si vytřásla kapičky sražené mlhy. „Tady jsi chtěl zastavit?“ zeptala se s úsměvem.

„Perfektní,“ pronesl uznale Pitt.

„Můžu jít s vámi? Mám potápěčský certifikát z Baham.“

„My půjdeme jako první. Jestli něco najdeme, vrátím se a mávnu na tebe.“

Bylo léto a voda v řece Hudson měla svěžích dvaadvacet stupňů. Pitt se proto rozhodl pro půlcentimetrový mokrý neoprenový oblek se zesílenými záplatami na kolenou a loktech. Pás potápěče obepínal opasek s nevelkým závažím k překonání negativního vztlaku obleku. Pitt si natáhl rukavice, ploutve a kapuci, pak potřel slinami sklo masky, navlékl si její popruhy přes hlavu a posunul ji spolu s připevněným šnorchlem na čelo. Jelikož se nehodlal potápět do větší hloubky než tři metry, nemusel použít kompenzátor vztlaku, což mu zaručovalo přece jen větší pohyblivost při pátrání kolem kamenů na dně. „Nejdřív se potopíme bez přístrojů, prohlédneme si dno a teprve pak si vezmeme kyslíkové bomby.“

Giordino mlčky přikývl a spustil ze zádi žebříček. Namísto pádu do vody po zádech sestoupil po třech příčkách k hladině. Pitt přehodil nohy přes lodní roubení a jen s nepatrným šplouchnutím vklouzl do vodního prostředí.

Voda byla průhledná jako sklo do vzdálenosti deseti metrů a teprve pak ji začínaly barvit do zelena závoje mikroskopických řas. Její chlad pronikal až do kostí. Pitt byl dost teplomilný a dával přednost teplotě vody nad pětadvacet stupňů. Kdyby z nás Bůh chtěl

mít ryby, pak by nám dal tělesnou teplotu kolem patnácti a ne sedmatřiceti stupňů, pomyslel si Pitt.

Pitt se šnorchlem několikrát zhluboka nadechl, složil se v pase, zvedl nohy a dal se závažím volně stáhnout ke dnu. Obrovské zubaté kameny byly naskládány jeden na druhém jako nepříliš dobře padnoucí kousky obří skládanky. Rada skalisek musela vážit několik tun, zatímco jiné nebyly větší než dětský stolek. Přesvědčil se ještě, že lopatky kotvy jsou pevně zakousnuté do písečného dna, a pak se již vynořil k nadechnutí.

Proud neustále Pitta i Giordina strhával a oni se museli rukama přidržovat kamenů, přitahovat se, a tak se postupně posouvat nad plochami porostlými řasami. Byli rádi, že měli tolik prozíravosti a jako obranu proti ostrým hranám si oblékli rukavice. Brzy si uvědomili, že nejsou na správném místě, protože dno tady klesalo ke středu řeky příliš pomalu.

Vynořili se proto k dalšímu nadechnutí a dohodli se, že se rozdělí. Pitt zamíří proti proudu, kdežto Giordino bude sledovat skalnatý břeh řeky po proudu. Pitt vzhlédl k obloze, aby si určil o polohu stavení na samém okraji útesů. Od hladiny byl jen tak tak vidět vršek domovního komínu. Pak se ráznými tempy vydal proti proudu, podél Eganovy farmy a jeho laboratoře, které se nacházely sto třicet metrů nad ním.

Mlha teď již značně prořídla a sluneční paprsky začínaly dopadat na vodní hladinu a vrhat světelné skvrny a mihotavé odlesky na slizem pokryté kameny. Pitt potkával jen velice málo ryb větších než jeho malíček. Všechny se však kolem něho zvědavě mrskaly, aniž by dávaly najevo strach. Zřejmě věděly, že to zvláštní, nemotorně se pohybující stvoření je příliš pomalé, než aby je dokázalo chytit. Namířil proti nim prst, ale rybičky kolem něho kroužily jako kolem májky. Raději tedy začal znovu kopat ploutvemi, plaval pomalu těsně pod hladinou, pohodlně dýchal šnorchlem a pozoroval, jak se pod ním sune nerovné skalnaté dno.

Pak se náhle ocitl nad úsekem, který byl skalisek zcela prost. Dno bylo hladké a ploché a mezi kamennou drtí se tu zřetelně táhl nějaký kanál. Odhadoval, že klesá celkem asi o deset metrů. Pak se však ocitl na jeho protějším okraji, kde opět začínala skaliska. Pitt se

vrátil nad předchozí úsek a odhadl jeho šířku na nějakých třináct metrů. Kanál směřoval ke břehu v místech, kde se někdy v minulosti svezla do vody menší lavina kamenů. Nasál do plic co nejvíce vzduchu a ponořil se ke dnu, aby se podíval po průchodu mezi skalami. Balvany, ležící tu jeden na druhém, vypadaly studeně a ponuře, jako by v nich bylo cosi ďábelského. Jako by v sobě skrývaly tajemství, kterého se nehodlají vzdát.

Vodní rostliny vlály v proudu řeky jako dlouhé prsty baletek. Po chvíli našel kamenný práh, na němž nebyla žádná vegetace, který však na svém tvrdém povrchu vykazoval stopy dláta. Srdce mu poskočilo, když rozeznal hrubé obrysy psa. Tou dobou však již cítil pálení v prsou, a proto rychle vyplaval k nadechnutí. Při dalším ponoření se vydal kolem hromady kamenů, přičemž se často musel odstrkávat rukama.

Zpod velkého skalního převisu před ním vyplaval asi čtvrtmetrový okoun, ale když uviděl Pittův stín, zase rychle zmizel. Pitt se vydal za ním pod skalní lavici. Tam mezi kameny objevil poměrně prostorný tunel, jehož temný vchod vypadal dost lákavě. Kůže v zátylku se mu napjala vzrušením. Další nádech u hladiny a pak už opatrně veplul do kamenného koridoru. Jakmile se ocitl uvnitř, kam nedopadalo ostré vnější světlo, zjistil, že podzemní chodba se asi tři metry před ním vyrovnává. Doplaval až sem, ale pak se už s posledními zbytky vzduchu v plících musel vrátit opět na hladinu.

Al se právě škrábal zpátky do člunu. Nic zajímavého nenašel. Kelly seděla na střeše kabiny, s nohama opřenýma o přídovou palubu, a hleděla k Pittovi. Ten zamával oběma rukama a zakřičel. „Našel jsem cestu dovnitř!“

Kelly s Giordinem další povzbuzení nepotřebovali. V necelých třech minutách už byli ve vodě a zápasili s proudem po Pittově boku. Ten si ani nevytáhl šnorchl z pusy, a tak nemohl moc mluvit. Namísto toho jim vzrušeně pokynul, aby ho následovali. Všichni se zhluboka nadechli a pak už Kelly s Giordinem pluli Pittovi v patách mezi neuspořádaně rozházenými balvany na dně.

Plavali úzkým úsekem tunelu, až se jejich ploutve dotýkaly okolních kamenů a stíraly jejich zelený povlak, který se pak vznášel

jako průsvitný oblak. Konečně, když už Kelly začínala mít strach, že nejdéle do několika vteřin otevře ústa a vdechne vodu, se podvodní prostor rozšířil. Chytila Pitta za kotník a s jeho pomocí se vynořila nad hladinu.

Jejich hlavy vyjely z vody téměř současně. Vyplivli náustky šnorchlů, posunuli si potápěčské masky na čelo a zjistili, že se nacházejí v obrovské jeskyni, jejíž strop se zvedá do výše asi sedmdesáti metrů nad jejich hlavami. Zůstali překvapeně zírat kolem sebe, stále ještě neschopni plně pochopit význam toho, co vlastně objevili. Pitt s údivem hleděl na hlavu hada s obnaženými zuby, která na něj z výšky shlížela.

Složitě vyřezávaná elegantně prohnutá hadí hlava s otevřenou tlamou upírala své slepé oči na vodu proudící do jeskyně, jako by vyhlížela vzdálený břeh. Na široké kamenné plošině metr a čtvrt nad hladinou vody leželo vedle sebe šest otevřených dřevěných člunů. Spočívaly na kýlech, podepřené dřevěnými podpěrami, vždy střídavě příď jedné lodě vedle zádi člunu dalšího. Socha hada vyrůstala z přídě největší z lodí, nacházející se až na samém okraji kamenné lavice.

Lodě byly postaveny výhradně z dubového dřeva a nejdelší měřila víc než dvacet metrů. Vodou v tunelu sem dopadaly záblesky slunečních paprsků a vrhaly pruhy světla na elegantní tvary člunů. Při pohledu od hladiny se před očima potápěčů jasně rýsovaly kýly a široké symetrické trupy lodí, tvořené obšívkou s překládaným oplaňkováním, jež stále ještě držely pohromadě rezivějící železné hřeby. Pod závěsníky, na kterých kdysi bývaly pověšené štíty, malými kruhovými otvory vyčnívala vesla. Byla zdvižena do vzduchu, jako by je přidržovaly ruce duchů, připravených zabrat na první povel k veslování. Zdálo se neuvěřitelné, že plavidla tak estetických, elegantních linií byla navržena a postavena před nějakými tisíci lety.

„To byli Vikingové," zašeptala v posvátné úctě Kelly. „Jsou tady celou tu dobu a nikdo o nich nevěděl."

„Tvůj otec o nich věděl," opravil ji Pitt. „Díky vikingským nápisům se dověděl, že se usadili na útesech nad řekou Hudson. To

ho vzápětí dovedlo k objevu tunelu, kterým se dostal do téhle jeskyně.“

„Ty lodě jsou velice zachovalé,“ poznamenal Giordino a uznale na ně pohlédl. „I přes značnou vlhkost vzduchu vypadá dřevo docela zdravě.“

Pitt ukázal na stožáry, jež stále ještě stály vzpřímeně se svinutými červenobílými hrubými vlněnými plachtami, a pak na klenutý strop jeskyně vysoko nad jejich hlavami.

„Nechali je vztyčené díky tomu vysokému stropu.“

„Vypadají, jako by je kdokoli mohl spustit na vodu, napnout na nich plachty a vyrazit,“ zamumlala Kelly, celá unesená a bez dechu.

„Pojďme se na ně podívat zblízka,“ navrhl Pitt.

Svlékli si ploutve, masky a opasek se závažím a vydali se po schodišti vytesaném z kamene na skalní plošinu a pak po prknech, která byla opřená o horní okraj lodní obšívky největší lodě. Prkna byla docela pevná a zjevně je sem přistavil až doktor Egan.

Světlo v jeskyni bylo tlumené, ale přesto bylo jasně vidět předměty roztroušené po prknech paluby. Leželo tam tělo zabalené v pohřebním rubáši a vedle něj po obou stranách menší ranečky, rovněž v rubáších. Okolí těl bylo doslova poseto předměty, jež tvořily poněkud neuspořádaný poklad. Byly zde pozlacené bronzové sošky svatých, hromady iluminovaných rukopisů v církevní latině a skříňky na relikvie plné mincí a stříbrných kalichů, to všechno zřejmě jako kořist z nájezdů a loupeží v klášterech Anglie a Irska. Na hromadách v ozdobně vyřezávaných dřevěných bednách ležely jantarové náhrdelníky, zlaté a stříbrné brože, vypracované bronzové i stříbrné řetězy na krk a náramky. V blízkosti se nalézaly rovněž bronzové mísy a nádobky na pálení kadidla z Orientu, spolu s nábytkem, látkami a plátnem, a dokonce i nádherně vyřezávané sáně určené k dopravě významných osobností po zimním sněhu.

„Podle mého to je Bjarne Sigvatson,“ poznamenal Pitt.

Kelly smutně hleděla na dva malé ranečky. „A tohle jsou asi jeho děti.“

„Musel být ale pořádně statečný válečník, když shromáždil tolik bohatství,“ zamumlal Giordino, celý u vytržení ze všech těch drahocenností.

„Podle toho, co jsem se dočetla v tátových poznámkách," ozvala se Kelly, „jsem nabyla dojmu, že významní náčelníci po hrdinské smrti odcházeli do Valhaly, spolu s veškerým svým pozemským osobním majetkem včetně kupříkladu koní, dalších zvířat a dokonce i služebnictva. Měl by mít s sebou taky svou válečnou sekyru, meč a štít. Nic takového tu ale nevidím."

„Pohřeb byl zjevně provedený trochu narychlo," souhlasil Giordino.

Pitt pokynul k prkenné lávce. „Pojďme si prohlédnout ostatní čluny."

Ke Kellyině hrůze byly zbývající lodě posety kostmi, mezi nimiž se povalovalo polámané a rozbité zařízení domácností. Jen několik koster bylo neporušených. Většina jich však vypadala, jako by byla záměrně rozsekaná na kusy.

Pitt poklekl a začal si prohlížet lebku, v jejíž klenbě byl otvor s nerovnými okraji. „Muselo tu dojít k hroznému masakru."

„Nedali se třeba do boje sami mezi sebou?"

„Myslím, že ne," ozval se Giordino. Vytáhl hrot šípu, který byl zabořen mezi žebry, ležícími na kupě kostí, a ukázal jej ostatním. „Podle všeho za to můžou Indiáni."

„Podle jedné staré ságy vyplul Sigvatson se svými lidmi z Grónska a od té doby už o něm nikdo neslyšel," poznamenal Pitt a snažil se k holé lebce přimyslet obličej. „I to přidává na důvěryhodnosti tomu, co nám vyprávěla doktor Wednesday – že Indiáni povraždili Vikingy v jejich sídlišti."

„Dokazuje to přinejmenším, že se nejedná o žádný mýtus," přidal se tiše Giordino.

Kelly pohlédla na Pitta. „Pak tedy osada Severanů…"

„… se nalézala v místech farmy tvého otce," dokončil větu Pitt. „On našel nějaké pozůstatky, a to ho přimělo k pátrání."

Kelly smutně stiskla ruce. „Proč to ale udržoval v takové tajnosti? Proč nepovolal archeology, aby provedli vykopávky? Proč nechtěl ukázat celému světu, že Vikingové přijeli do míst, kde dnes stojí New York, a že se tu usadili?"

„Váš otec byl geniální člověk," odpověděl Giordino. „K tajnostem tedy musel mít pořádný důvod. Určitě si ale nepřál, aby v

průběhu jeho vědeckého výzkumu mu do soukromí vtrhla celá armáda archeologů.“

O třicet minut později, zatímco Kelly s Giordinem zkoumali zbývající vikingské lodě – což v příšeří jeskyně nebylo nic jednoduchého – začal Pitt prohledávat samotnou plošinu. V kalném světle objevil v kameni vytesané schodiště, jež vedlo nahoru k další chodbě. Vystoupal po prvních čtyřech stupních a právě šátral rukou po nějakém úchytu, když jeho prsty narazily na cosi, co připomínalo elektrický vypínač. Lehce ten předmět ohmatal a zjistil, že se jím dá otočit po směru hodinových ručiček. Zvědavě to provedl, dokud neuslyšel hlasité kliknutí.

Celý interiér jeskyně náhle zaplavilo jasné světlo zářivek, rozmístěných na kamenných stěnách.

„Senzace,“ zamumlala překvapeně Kelly. „Konečně budeme vidět na to, co děláme.“

Pitt přistoupil k místu, kde Kelly s Giordinem zkoumali jeden z člunů. „Vím ještě o jednom důvodu, proč tvůj otec uchovával tohle místo v tajnosti,“ pronesl pomalu, přemýšlivě.

Kelly to zajímalo jen povrchně, ale Giordino na něj upřeně pohlédl. Znal Pitta už příliš dlouho, než aby ho okamžitě nenapadlo, že se chystá nějaké překvapivé odhalení. Pak si všiml směru, kam Pitt upírá zrak, a otočil se tam také.

U vzdálené stěny jeskyně bylo zakotveno kovové plavidlo cylindrického tvaru. Jeho trup byl pokryt tenkou vrstvou rzi. Jediným viditelným výčnělkem byla nevelká věžička s okénkem, která se nacházela několik metrů za přídí. V polotmě jeskyně nebyla loď původně vůbec vidět, dokud Pitt nerozsvítil.

„Proboha živého, co to je?“ zašeptala Kelly.

„Tohle,“ oznámil Pitt s patrnou stopou triumfu v hlase, „je *Nautilus*.“

Když tak stáli nad umělým přístavištěm, jež zde vybudoval doktor Elmore Egan, a zírali na legendární ponorku, byl jejich údiv přibližně stejný, jako když poprvé spatřili vikingské lodě. Nalézt takto znenadání zázrak lodního stavitelství devatenáctého století, jejž každý dosud považoval pouze za výmysl, to bylo jako sen, který se najednou splnil.

V místě paty přístavního mola, poněkud nad úrovní jeho kamenného okraje, byla hromada kamenů upravená do podoby sarkofágu. Dřevěná destička s vyřezanými písmeny tu označovala místo posledního odpočinku tvůrce ponorky:

* * *

Zde leží pozemské pozůstatky kapitána Camerona Amhersta,
proslaveného dílem Julese Vernea
pod jménem nesmrtelného kapitána Nema.
Nechť mu ti, kdož někdy snad odhalí tuto hrobku,
projeví tolik úcty, kolik si tento muž zaslouží.

* * *

„Můj respekt k tvému otci neustále roste," poznamenal Pitt ke Kelly. „Byl to muž, jakému se dá závidět."

„Vědomí, že táta vybudoval tento památník vlastníma rukama, mě naplňuje hrdostí."

Přistoupil k nim Giordino, který se kvůli průzkumu vedlejší jeskyně zdržel poněkud vzadu.

„Našel jsem další odpověď na záhadu, která mě trápila."

„Na jakou záhadu?" chtěl vědět Pitt.

„Říkal jsem si, že jestli tu měl doktor Egan tajnou laboratoř, tak kde měl zdroj energie. Teď jsem ho našel v sousední jeskyni. Jsou tam tři přenosné generátory, připojené k baterii akumulátorů, které by stačily napájet i menší město." Ukázal k přístavnímu molu, po němž běžely kabely, které pak procházely otevřeným příklopem do nitra ponorky. „Deset proti jedné, že ji využíval jako laboratoř."

„Teď když vidím *Nautilus* zblízka, se mi zdá mnohem větší, než jsem si původně představovala," poznamenala Kelly.

„Sotva vypadá jako hračka z Disneylandu," pravil Giordino přemítavě. „Její trup je zvenčí ale úplně jednoduchý a funkční."

Pitt souhlasně přikývl. Nejvyšší bod lodního trupu se tyčil zhruba metr nad hladinou a jen neurčitě naznačoval masu ukrytou pod vodou. „Odhaduju její délku na dobrých osmdesát metrů a šířku asi na osm, to znamená, že je větší, než jak ji popisoval Verne. Blíží se rozměrům první ponorky našeho válečného námořnictva s

moderním hydrodynamickým tvarem, spuštěné na vodu v roce 1953.“

„*Albacore*,“ zareagoval Giordino. „Před deseti lety jsem ji viděl plout po řece York Máš pravdu, určitá podobnost tu je.“

Giordino přešel k elektrickému panelu, který byl připevněný nad molem vedle lodního můstku, vedoucího k průlezu na palubě ponorky. Stiskl zde několik spínačů. Celý interiér podmořského plavidla se okamžitě rozzářil světlem, které pronikalo i rozměrnými lodními průhledy nacházejícími se pod hladinou.

Pitt se obrátil na Kelly a pokynul k otevřenému průlezu. „Dámy mají přednost.“

Kelly si přitiskla ruce na prsa, jako by chtěla uklidnit bušící srdce. Toužebně si přála uvidět místo, kde její otec celá léta pracoval, byla zvědavá na ponorku zevnitř, a přesto se nemohla odhodlat k prvnímu kroku. Zdálo se jí, jako by vstupovala do domu duchů. Konečně však, s velikým vypětím vůle, prošla palubním otvorem a sestoupila po schůdcích dolů.

Vstupní oddělení bylo docela malé. Počkala v něm, než se k ní připojí Pitt s Giordinem. Před nimi se nacházely zavřené dveře, které vypadaly spíš jako dveře do domu než do ponorky. Pitt pootočil pákou, otevřel dveře a vkročil přes práh.

Trojice v tichosti prošla do ozdobně zařízené pět metrů dlouhé jídelny, uprostřed níž stál stůl z týkového dřeva pro deset lidí. Nohy byly vyřezány do podoby stojících delfínů. Ve vzdálené stěně byly další dveře, vedoucí tentokrát do knihovny. Na policích bylo podle Pittova odhadu přinejmenším pět tisíc svazků. Přečetl si názvy na několika hřbetech. Po jedné straně byly v přihrádkách seřazeny knihy o strojírenství a vědě. Police na opačné straně zaplňovala původní vydání klasických děl. Vzal do ruky jednu, jejímž autorem byl Jules Verne, a otevřel ji. Na titulní stránce bylo Verneovo věnování „největšímu géniovi světa“. Pitt opatrně knihu zasunul zpět na původní místo a pokračoval v pátrání.

Sousední místnost byla docela rozlehlá, dosahovala délky větší než deset metrů. Toto byl, podle Pittova přesvědčení, onen pověstný velký salón, v němž se dle spisovatelova popisu měla nacházet spousta uměleckých pokladů a starých vykopávek, které Cameron

nasbíral na dně moří. Avšak v současnosti již salón nebyl ani muzeem, ani galerií. Elmore Egan ho přeměnil v dílnu a v chemickou laboratoř. Celá čtyři metry široká místnost byla zastavěna pulty, na kterých se nacházelo nejrůznější laboratorní zařízení. Byly tu pracovní stoly s kompletním strojním vybavením, mimo jiné soustruhem a vrtačkou, a stolky se třemi počítači a řadou tiskáren a scannerů. Pouze varhany zůstaly na svém místě, snad proto, že byly příliš masivní, než aby je Elmore sám dokázal odstěhovat. Tento hudební instrument, na kterém Amherst přehrával díla velkých autorů, byl mistrovským dílem s nádherně provedenými dřevěnými součástmi i mosaznými píšťalami.

Kelly přistoupila k polici s chemickým laboratorním zařízením a jemně se dotkla prstem kádinek a zkumavek, jež se rozházené povalovaly po stole. Srovnala je a zařadila do stojanů na policích. Zatímco sama zůstala v laboratoři, aby nasávala známky dávné otcovy přítomnosti, Pitt s Giordinem pokračovali v dalším pátrání. Prošli dlouhou chodbou až k vodotěsné přepážce a tudy do další lodní sekce. Tato část Nautilu sloužila kapitánu Amherstovi jako soukromá kajuta. Egan ji však přeměnil v projektové středisko. Plány, detailní programy a nákresy spolu se stovkami poznámkových bloků zde pokrývaly prakticky každý čtverečný centimetr kolem velkého kreslicího stolu, na němž Egan vytvářel své vynálezy.

„Tak tady jeden velký muž bydlel a jiný génius pracoval," poznamenal filozoficky Giordino.

„Pokračujme," navrhl Pitt. „Chtěl bych vidět, kde sestrojil tu svou vysílací komoru teleportačního systému."

Prošli následující vodotěsnou přepážkou do prostoru, kde kdysi byly nádrže na vzduch. Ty však doktor Egan odstranil, aby získal místo pro přístroje a vybavení teleportačního systému. Nacházely se tu dva panely s ciferníky a vypínači, počítačová konzole a uzavřená komora obsahující vysílací jednotku.

Pitt se usmál, když v místnosti uviděl dvousetlitrový barel s nápisem Super Mazadlo. Sud byl opatřen časovacím zařízením a spojen s celou sérií trubic, které dále vedly k okrouhlé nádržce na podlaze. „Ted tedy konečně víme, odkud přichází ten olej, který se objevuje v Eganově koženém kufříku."

„Zajímalo by mě, jak to všechno funguje,“ ozval se Giordino, prohlížeje vysílací aparaturu.

„K pochopení by byl potřeba určitě někdo chytřejší, než jsem já.“

„Je obdivuhodné, že to vůbec pracuje.“

„Jakkoli primitivně a jednoduše to vypadá, máme před sebou výsledek vědeckého bádání, které navždycky změní dopravu v budoucnosti.“

Pitt přistoupil k panelu s časovacím zařízením. Všiml si, že sekvence je nastavená na čtrnáct hodin. Přeladil ji na deset.

„Co to děláš?“ chtěl vědět Giordino.

Pitt pozvedl koutky úst do lišáckého úsměvu. „Posílám zprávu Hiramu Yaegerovi a Max.“

Když tak prohlédli prostory ponorky až k samé její přídi, Pitt s Giordinem se vrátili zpět do hlavního salónu. Kelly tam seděla v křesle a vypadala, jako by byla myšlenkami úplně jinde.

Pitt jí jemně sevřel rameno. „Jdeme do strojovny. Nechceš jít s námi?“

Otřela se tváří o jeho ruku. „Našli jste něco zajímavého?“

„Teleportační zařízení tvého otce.“

„On tedy doopravdy sestrojil přístroj, kterým se dají prostorem posílat předměty?“

„Ano.“

Náhle pohlcená vlnou euforie vstala a beze slova následovala oba muže do zadních částí lodě.

Když prošli jídelnou a pak vstupní komorou, dostali se do kuchyně. Kelly se otřásla odporem. Na policích tu byly rozházené dózy s potravinami, špinavé nádobí i kuchyňské náčiní bylo naházené do velkého dřezu, který pokrývala zelená plíseň. V rohu místnosti byly na sobě navršené velké koše s odpadky a plastové pytle s pomyjemi.

„Tvůj otec měl spoustu ctností,“ poznamenal Pitt, „ale pořádkumilovnost mezi ně nepatřila.“

„Měl v hlavě jiné věci,“ poznamenala láskyplně Kelly. „Škoda, že se mi nesvěřil. Mohla jsem mu dělat sekretářku a starat se o tuhle domácnost.“

Prošli dalšími dveřmi do ubytovacího prostoru pro posádku. Vzápětí zjistili, že ta je vlastně nejvíce ohromující.

Právě tady Elmore uschoval ty největší poklady, jež kdysi zdobily hlavní salón a knihovnu. Řada pláten byla tak dlouhá, že by v takovém Metropolitním muzeu umění zaplnila minimálně dva sály. Stál zde opřený Leonardo da Vinci, Tizian, Rafael, Rembrandt, Vermeer, Ruberis a třicet dalších obrazů. Ve skříňkách i jednotlivých kajutách se nacházely antické sochy z bronzu a mramoru. Pak tu byly poklady, které Amherst vylovil ze starých vraků, kupy zlatých a stříbrných prutů a bedny přetékající mincemi i drahými kameny. Cena celé sbírky přesahovala zaručeně i ty nejdivočejší představy.

„Připadám si jako Alí Baba, když objevil jeskyni čtyřiceti loupežníků," pronesl tlumeně Pitt.

Kelly byla stejně užaslá. „Nikdy jsem ani nesnila, že by něco takového vůbec mohlo existovat."

Giordino nabral do ruky hrst zlatých mincí a nechal je proklouzávat mezi prsty. „Kdyby někomu nebylo jasné, odkud doktor Egan financoval své experimenty, pak tady je odpověď."

Zdrželi se celou hodinu a probírali se poklady. Teprve pak se zase vydali pokračovat v obhlídce. Prošli další vodotěsnou přepážkou a vstoupili do strojovny *Nautilu*. To byla nejrozlehlejší místnost celé ponorky, dlouhá dvacet a široká sedm metrů.

Změť trubek, nádrží a podivných mechanismů, v nichž Pitt a Giordino nakonec poznali zařízení na výrobu elektřiny, musela představovat černou můru každého instalatéra. Zadní části strojovny dominoval mohutný převodový systém s ozubeným ocelovým soukolím. Kelly, která se volně procházela kolem, veškerou tou technikou zdaleka ne tak fascinována jako muži, došla až k vysokému pultu, na němž ležela kniha v kožené vazbě. Otevřela ji a zadívala se na zápis hnědým inkoustem, vyvedený staromódním rukopisem se spoustou kudrlinek. Poslední záznam byl z 10. června 1901 a uváděl:

*** * ***

Naposledy jsem vypnul motor. Nechám běžet generátor, aby dodával proud až do mé smrti. Nautilus, který mi věrně sloužil čtyřicet let, mi nyní poslouží i jako hrob. Toto je můj poslední zápis.

Pod těmito řádky byl podpis Camerona Amhersta.

* * *

Pitt a Giordino mezitím hloubali kolem obrovského stroje, který se vyznačoval řadou součástek typických pro devatenácté století. Byly zde ventily a další, na pohled neznámé mechanismy, většinou odlité z dodnes lesklé mosazi.

Pitt se proplétal pod a kolem mamutího motoru a prohlížel si ho z každého možného úhlu. Nakonec se narovnal a poškrábal se v neoholeném strništi na tváři. „Už jsem viděl stovky lodních motorů na stovkách lodí včetně starých parníků, ale ještě nikdy jsem neviděl něco, co by se vyrovnalo tomuhle."

Giordino, který zatím prozkoumal štítky se jmény výrobců, připevněné na částech stroje, prohlásil: „Celá tahle jednotka nepochází od jednoho výrobce. Amherst musel nakoupit jednotlivé součásti od dobrých třiceti dodavatelů lodních motorů z celé Evropy a Ameriky. Teprve z nich pak se svou posádkou celý stroj sestavil."

„Proto se mu taky podařilo postavit *Nautilus* v naprosté tajnosti."

„Co si myslíš o jeho celkovém konceptu?"

„Podle mého nejlepšího odhadu se tu jedná o kombinaci silné elektrické energie se základní formou magnetohydrodynamiky."

„Takže Amherst položil základy něčemu, co se objevilo teprve za dalších sto čtyřicet let."

„Neměl tehdy k dispozici potřebnou technologii, aby dokázal hnát mořskou vodu magnetickým jádrem, které se musí vychladit na absolutní nulu tekutým héliem – to se průmyslově začalo vyrábět až za dalších šedesát let a tak použil sodíkový transformátor. Do ideální výkonnosti měl sice daleko, ale pro jeho účely to stačilo. Amherst se musel spoléhat na mohutný zdroj energie, schopný vyprodukovat dostatečně silný elektrický proud k pohonu lodního šroubu přijatelnou rychlostí."

„Takže se zdá pravděpodobné, že Egan využil Amherstův stroj jako základ svého vlastního motoru."

„Určitě to pro něj byla silná inspirace."

„Skvělý kus práce," pronesl Giordino obdivně při pohledu na důvtipnost konstrukce mohutného stroje. „Zvlášť když si uvědomíš,

že tenhle motor dokázal pohánět *Nautilus* po všech koutech světových oceánů skoro čtyřicet let.“

Přistoupila k nim Kelly, s lodním deníkem v ruce. Vypadala, jako by právě spatřila ducha. „Jestli jsme už tady skončili, tak bych teď ráda našla tu chodbu, kudy musel táta chodit odsud do našeho domu a zpátky.“

Pitt přikývl a pohlédl na Giordina. „Měli bychom se taky spojit s admirálem a povědět mu, co jsme tu našli.“

„Určitě by to rád věděl,“ souhlasil Giordino.

Zabralo jim pouhých pět minut, ani o vteřinu déle, než prošli chodbou vedoucí až na vrchol útesů. Pitt měl přitom zvláštní pocit, když si uvědomil, že před tisíci lety stejnou cestou procházeli Vikingové. Téměř slyšel jejich hlasy a dotýkal se jich.

Josh Thomas seděl v Eganově pracovně a právě si pročítal nějaký odborný chemický časopis, když najednou úlekem jako by zkameněl. Z podlahy uprostřed místnosti se náhle zvedl koberec, nadnášen nějakou záhadnou silou, a odsunul se stranou. Pod ním se nadzvedly skryté padací dveře a z nich se vynořila Pittova hlava.

„Omlouvám se, že ruším,“ ozval se Pitt se širokým úsměvem ve tváři. „Ale jdu jenom tak náhodou kolem.“

Část šestá

DUCH Z MINULOSTI

16. SRPNA 2003, WASHINGTON, D.C.

Pitt se vysoukal z postele, navlékl si koupací plášť a nalil šálek kávy, kterou mu uvařila Sally Morseová. Původně hodlal zůstat v posteli celé dopoledne, ale Sally s Kelly se dnes chystaly k odjezdu. Poté, co Sally přednesla svou svědeckou výpověď před Lorenińym kongresovým výborem a předala její písemný záznam na Ministerstvu spravedlnosti, dostalo se jí vřelých díků od prezidenta. Současně obdržela svolení opustit Washington a odletět zpátky domů, aby se mohla znovu ujmout povinností předsedkyně společnosti Yukon Oil. Ochotně přislíbila, že se do hlavního města vrátí, pokud bude třeba nějakého dodatečného svědectví.

Když se Pitt ospale dopotácel do kuchyně, našel tam Sally, jak si šťastně pobrukuje a přitom vytahuje z myčky nádobí. „Nikdy bych si nemyslel, že někdy přiznám, jak mi budete s Kelly chybět, když se mi teď už přestanete plést pod nohama."

Sally se vesele zasmála. „To jenom proto, že si budete muset zase začít sám vařit, mýt nádobí, stlát i prát."

„Nemůžu tvrdit, že se mi to nelíbilo."

Ve světlehnědém hedvábném svetru barvy bílé kávy se stojacím límcem a hnědými džínami z jemného dyftýnu vypadala nesmírně elegantně. Plavé vlasy jí volně splývaly k ramenům. „Měl byste si najít hodnou ženu, která by se o vás starala."

„Jediná, která by mě chtěla, je Loren, ale ta je moc zaměstnaná politikou." Pitt se posadil ke stolu, který kdysi zachránil ze starého parníku na Velkých jezerech, a usrkával kávu. „A co vy? To vás vedení naftové společnosti zaměstnává natolik, že si nemůžete najít nějakého pořádného mužského?"

„To ne," odpověděla váhavě. „Jsem vdova. Můj manžel a já jsme založili Yukon Oil společně. Teprve když při jednom leteckém neštěstí zemřel, převzala jsem vedení společnosti. A od té doby se většina mužů v mé přítomnosti chová ustrašeně."

„To je zřejmě cena, kterou musí platit ženy ve vedoucím postavení. Nemějte ale obavy. Tahle situace se změní, ještě než se sejde rok s rokem."

„Já nevěděla, že umíte předpovídat budoucnost," poznamenala rozmarným tónem.

„Velký Dirk Pitt ví všechno. Vidí vysokého tmavovlasého pohledného muže stejného společenského postavení i bohatství, jak vás unáší na Tahiti."

„Už se nemůžu dočkat."

Kelly vtrhla do kuchyně ve vlněném pleteném slonovinově bílém svetru bez rukávů s velkým výstřihem a v modrých bavlněných krátkých kalhotách. „Skoro mi přijde líto, že musím z tohohle muzea mužských vrtochů odjet," prohodila ironicky.

„Výpověď dostaneš poštou," odpověděl Pitt zarputile. „Což mi připomíná, že bych si měl jít spočítat ručníky, ještě než, děvčata, odsud zmizíte."

„Musím poděkovat Sally," poznamenala Kelly, zatímco zapínala zip své cestovní brašny. „Byla tak laskavá, že mi nabídla svezení ve svém soukromém letadle na letiště nedaleko tátovy farmy."

„Jsi hotová?" zeptala se Sally.

„Jaké máš plány?" otázal se Pitt, zvedaje se z křesla.

„Nejdřív založím tátovým jménem dobročinnou společnost. A pak se chystám rozdat plátna a ostatní umělecké předměty z ponorky několika vybraným muzeím."

„To je od tebe pěkné," poblahopřála jí Sally.

„Co budeš dělat s tou hromadou stříbra a zlata?"

„Něco z toho bude financovat vybudování a provoz Vědecké laboratoře Elmorea Egana, kterou povede Josh Thomas. Ten plánuje dát dohromady ty nejchytřejší mladé lidi z celé země. A většina zbytku peněz půjde na charitu. Samozřejmě je v tom i nějaký podíl pro tebe a Ala."

Pitt zavrtěl hlavou a zamával rukama. „Prosím tě, pro mě ne. Já mám dost. Al by si sice mohl chtít koupit nové Ferrari, ale stejně bych byl radši, kdybys náš díl použila pro něco lepšího.“

„Začínám rozumět tomu, co o vás říkala Loren,“ poznamenala Sally uznale.

„Ale, copak to bylo?“

„Že jste čestný muž.“

„Občas v takových chvílích skoro sám sebe nenávidím.“

Pitt jim snesl zavazadla dolů k limuzíně, která na ně čekala, aby je zavezla k Sallyinu letadlu na nedaleké letištní ploše.

Sally přistoupila k Pittovi, objala ho a políbila na tvář. „Sbohem, Dirku Pitte. Byla to pro mě čest, že jsem vás mohla poznat.“

„Sbohem, Sally. Doufám, že brzo najdete toho pravého muže.“

Kelly ho políbila na ústa. „Kdy tě zase uvidím?“

„Teď asi nějaký čas ne. Admirál Sandecker mě hodlá na dost dlouho zaměstnat, a zabránit mi tak v dalších darebnostech.“

Zůstal tam drahnou chvíli stát a mával, dokud limuzína nezabočila do vstupní brány letiště. Pak pomalu zavřel dveře do hangáru, vystoupal po schodech a vlezl si zpátky do postele.

Když se objevila Loren, která hodlala s Pittem strávit víkend, našla ho skloněného pod kapotou zeleného městského automobilu Packard z roku 1938. Loren vypadala unaveně, měla totiž za sebou další namáhavý den kongresového slyšení ve věci Zaleova skandálu, který se rozhodným způsobem dotkl fungování celého vládního aparátu. Ve svých černých přiléhavých vycházkových šatech vypadala ohromně. „Ahoj, ty slavná osobo. Co to děláš?“

„Tyhle staré karburátory byly konstruované na olovnatý benzin. V těch nových bezolovnatých druzích je ale spousta zvláštních chemikálií, které doslova užírají vnitřnosti motoru. Pokaždé, když vyjedu se starým autem, musím pak pořádně vyčistit karburátor, jinak by se brzo odporoučel.“

„Co bys chtěl k večeři?“

„Víš určitě, že se nechceš jít najíst někam ven?“

„Všechny sdělovací prostředky jsou ještě pořád posedlé tím skandálem a já pro ně představuju slušný úlovek. Sem mě dovezla

paní, co mi dělá vlasy. Jeli jsme dodávkou jejího manžela a já jsem cestou musela sedět na podlaze.“

„To máš štěstí, že jsi takhle populární.“

Loren na něj udělala otrávený obličej. „Co takhle těstoviny, špenát a prosciutto?“

„Platí.“

Za hodinu na něj zavolala, že večeře je hotová. Když se umyl, vstoupil do kuchyně a nalezl tam Loren, oblečenou pouze do jeho hedvábného domácího županu, který mu věnovala k Vánocům. Pitt ho zatím ještě neměl ani jednou na sobě, protože protestoval, že v něm vypadá jako falešný gigolo. Nakoukl do hrnce s vařícími se těstovinami.

„Na obyčejné těstoviny to pěkně voní.“

„To by mělo. Nalila jsem do toho půl láhve Chardonnay.“

„Takže si před jídlem ani nemusíme dávat koktejly.“

Oba si na prosté večeři opravdu pochutnali. Při jídle si vyměňovali sarkastické poznámky a vtípky. Vše probíhalo tak, jak je to obvyklé mezi dvěma lidmi stejného důvtipu a inteligence. Pitt s Loren představovali popření starého přísloví o protikladech, které se přitahují. Pokud šlo o oblíbené i neoblíbené věci, byli si totiž tak blízcí, jak si jen dva lidé mohou být.

„Už se to tvoje slyšení chýlí ke konci?“ otázal se Pitt.

„Úterý je poslední den. Od té chvíle to už bude na Ministerstvu spravedlnosti. Má práce je hotová.“

„Mělas štěstí, že se objevila Sally.“

Loren přikývla a pozvedla sklenici Chardonnay. „Nebýt jí, Zale by se pořád ještě pohyboval na svobodě a rozséval by škodu a smrt. Jeho sebevražda ale nakonec vyřešila spoustu problémů.“

„Copak má Ministerstvo spravedlnosti nachystané na jeho zločinné kamarády?“

„Členové kartelu Cerberus budou obviněni. Všichni agenti na ministerstvu pracují teď přesčas, aby co nejdřív připravili obžaloby proti tisícovkám úředníků a zvolených politiků, o nichž se ví, že brali úplatky. Následky tohoto skandálu budou cítit hodně dlouho.“

„Doufejme, že to odradí ty, kdo by se chtěli příště kvůli penězům spustit.“

„Navíc začala pracovat silná komise, která se pokouší vysledovat zahraniční investice a bankovní účty vyšetřovaných osob. Postupuje mimochodem podle vodítek, která jí poskytl Hiram Yaeger.“

Pitt se zadíval do vína a zakroužil jím ve skleničce. „A co teď budeme dělat my?“

Lehce se prsty dotkla jeho ruky. „Budeme pokračovat jako dosud.“

„To znamená ty v Kongresu a já pod hladinou moře,“ pronesl zvolna.

V očích se jí objevil něžný pohled. „Myslím, že to bylo myšleno skutečně přesně tak.“

„To je tedy odpověď na mé představy, že se jednou stanu dědečkem.“

Loren odtáhla ruku. „Pro mě není moc snadné neustále soutěžit s duchem.“

„Se Summer?“ Pronesl její jméno, jako by náhle něco zahlédl v dálce.

„Nikdy ses s tím doopravdy nevyrovnal.“

„Jednou jsem si už myslel, že ano.“

„To bylo s Maeve.“

„Když Summer zmizela v moři a Maeve mi zemřela v náručí, zůstala ve mně jenom nekonečná prázdnota.“ Setřásl ze sebe vzpomínky, jako ze sebe pes setřásá vodu. „Jsem moc sentimentální, až mi to škodí.“ Obešel stůl a zlehka ji políbil na rty.

„Vlastně mám kouzelnou, nádhernou mladou ženu a nedokážu si toho vážit, jak bych měl.“

V této něžné chvíli se rozezněl bzučák od dveří hangáru. Pitt překvapeně pokrčil obočí a otočil se, aby pohlédl na monitor nenápadně umístěné venkovní bezpečnostní kamery. Na obrazovce byl mladý muž s mladou ženou. Oba stáli přede dveřmi a vedle nich se na zemi tyčila hromada zavazadel.

„Vypadají, že tu hodlají nějaký čas zůstat,“ poznamenala ironicky Loren.

„Rád bych věděl, co jsou zač.“

Loren zadržela Pittovi ruku, kterou už chtěl stisknout tlačítko domácího telefonu. „Nechala jsem kabelku na blatníku toho tvého packardu. Seběhnu dolů, najdu si ji a zbavím se těch lidí.“

„Jsem zvědavý, co si budou myslet, až tě takhle uvidí,“ poznamenal s poukazem na župan, který sotva zakrýval její tělo.

„Jenom vykouknu ze dveří.“

Pitt se uvolnil a dojedl těstoviny. Právě dopíjel poslední hlt vína, když se v domácím telefonu ozvala Loren.

„Dirku, myslím, že bys měl přijít dolů.“

Něco v tónu jejího hlasu ho zarazilo. Skoro jako by se bála mluvit. Seběhl po točitých schodech a podél automobilových exponátů se vydal ke dveřím. Loren tam stála částečně skrytá za pootevřenými dveřmi a hovořila s mladým párem.

Oba měli slabě přes dvacet let. Muž vypadal nevšedně. Měl černé vlnité vlasy a byl o dva až tři centimetry vyšší než Pitt. Postavu však měl velice podobnou. Rovněž jejich oči byly shodné fascinující opálově zelené. Pitt se ohlédl po Loren, která okouzleně zírala na mladý pár. Zahleděl se pozorněji do mladíkovy tváře a zkameněl. Najednou měl pocit, že se dívá do kouzelného zrcadla, které odráží jeho tvář, jen o pětadvacet let mladší.

Násilím přesunul pohled z mladého muže na jeho společnici a tělem se mu najednou rozlil zvláštní vzrušující pocit. Jeho srdce zrychlilo tep. Ta dívka byla krásná, měla vysokou pružnou postavu a dlouhé ohnivě rudé vlasy. Oplácela Pittovi pohled perlově šedýma očima. V hlavě se mu vyrojily vzpomínky, až se musel chytit rámu dveří, jak se mu začala podlamovat kolena.

„Pan Pitt.“ Mladý muž promluvil hlubokým basem. Bylo to konstatování, nikoli otázka.

„Já jsem Pitt.“

Loren se zachvěla, když se mladý muž usmál úsměvem, který tak často vídávala na Pittových rtech.

„Moje sestra a já jsme čekali na setkání s vámi hodně dlouho. Přesně řečeno třiadvacet let.“

„Teď, když jste mě našli, co pro vás můžu udělat?“ otázal se Pitt, jako by se obával odpovědi.

„Matka měla pravdu. Jsme si podobní.“

„Vaše matka?“

„Jmenovala se Summer Moranová. Náš dědeček byl Frederick Moran.“

Pitt cítil, jak mu srdce svírá nemilosrdná pěst. Sotva ze sebe dostal následující slova. „Ona i její otec zemřeli před dlouhými lety při podmořském zemětřesení nedaleko Havaje.“

Mladá žena zavrtěla hlavou. „Matka přežila, ale byla vážně zraněná. Měla zlámané obě nohy i páteř a těžce znetvořený obličej. Už nikdy nemohla chodit a celý zbytek života strávila na lůžku.“

„Tomu nemůžu uvěřit, ne, tomu prostě nevěřím.“ Ta slova zněla zastřeně, jako by procházela závojem. „Ztratil jsem ji přece v moři, když plavala zpátky, aby zachránila otce.“

„Věřte mi, pane,“ naléhala dívka, „je to pravda. Když matku pod vodou těžce zranily padající kameny, byl nablízku jeden z otcových mužů. Vynesl ji na hladinu a pak oba zachránil rybářský člun z ostrova. Matku rychle převezli do nemocnice v Honolulu a tam se skoro měsíc potácela mezi životem a smrtí. Protože byla většinou v bezvědomí, nemohla personálu ani říct, kdo je. Když se asi za rok natolik vzpamatovala, že ji mohli propustit, vrátila se do rodinného domu na ostrově Kauai a tam žila až do smrti. Dědeček jí naštěstí nechal docela slušný majetek, služebnictvo o ni báječně pečovalo a věnovaly se jí zdravotní sestry.“

„Vy s bratrem jste se narodili ještě před matčiným zraněním?“ otázala se Loren a křečovitě si přidržovala župan kolem těla.

Mladá žena zavrtěla hlavou. „Porodila nás při pobytu v nemocnici bez jednoho týdne za devět měsíců od nehody.“

„Vy jste dvojčata?“ otázala se Loren, překvapená rozdílným zjevem obou sourozenců.

Dívka se usmála. „Jsme dvojvaječná dvojčata. V takovém případě nebývá vzácné, že je každé jiné. Bratr se podobá otci, já jsem po mámě.“

„Ona se nikdy nepokusila se mnou spojit?“ zeptal se bolestně Pitt.

„Matka věděla, že kdybyste se to dověděl, okamžitě byste za ní přijel. Nechtěla, abyste její polámané a znetvořené tělo viděl. Přála si, abyste si ji pamatoval takovou, jaká bývala.“

Pitta zachvátil zmatek a pocit viny. „Bože, kdybych to jenom věděl.“ Vrátily se mu vzpomínky na Havaj. Summer byla naprosto úžasná žena a ještě dnes se mu objevovala ve snech.

„To není tvoje chyba,“ ujistila ho Loren a tiskla mu paži. „Byla přesvědčená, že má dobrý důvod držet to před tebou v tajnosti.“

„Ona ještě žije? Kde je?“ vydechl Pitt. „Chci to vědět.“

„Matka minulý měsíc umřela,“ odpověděl mladý muž. „Ke konci na tom byla zdravotně velice špatně. Pochovali jsme ji na kopci s výhledem na oceán. Držela se při životě silou vůle, protože se chtěla dočkat, až dostudujeme. Teprve pak nám o vás pověděla. Jejím posledním přáním bylo, abychom se setkali.“

„Ale proč to všechno?“ zeptal se Pitt, i když odpověď vlastně znal.

„Já dostala jméno po matce,“ prohlásila dívka. „Jmenuju se taky Summer.“

Pak se usmál mladík. „Mě máma pojmenovala po otci. Dirk Pitt.“

Poznání, že Summer mu i se zmrzačeným tělem porodila syna a dceru a pak je bez jeho vědomí sama celá ta léta vychovávala, mu drásalo srdce. Cítil se současně zničeně i slavnostně.

Konečně se vzpamatoval a přistoupil k oběma dětem. Objal je kolem ramen a přitiskl je k sobě. „Musíte mi odpustit. Zjištění, že mám najednou dvě krásné dospělé děti, je pro mě přece jen trochu překvapivé.“

„Ani nevíš, otče, jak jsme my šťastní, že jsme tě konečně našli,“ odpověděla Summer téměř vzlykavě.

Teď už se objevily slzy v očích všech. Obě děti plakaly zcela nepokrytě, Loren zabořila tvář do dlaní a Pittovy oči doslova přetékaly.

Popadl oba mladé lidi za ruce a vtáhl je do hangáru. Pak o krok ustoupil a široce se usmál. „Byl bych radši, kdybyste mi říkali tati. Tady si na formality moc nepotrpíme, zvlášť když jste teď u mě doma.“

„Nebude ti vadit, když tu zůstaneme?“ zeptala se Summer nevinně.

„Jako by mně vadilo, že po noci přijde zase den.“ Pomohl jim se zavazadly a zavedl je dovnitř. Ukázal na velký Pullmanův vagón, na jehož boku se skvěl zlatý nápis MANHATTAN LIMITED. „Můžete si vybrat ze čtyř luxusních apartmá. A jakmile se zabydlíte, přijďte nahoru. Máme toho hodně co dohánět.“

„Kam jste chodili do školy?“ zeptala se Loren.

„Summer promovala na Scrippsově oceánologickém institutu. Já jsem graduoval v oboru lodního stavitelství na Námořní koleji v New Yorku.“

„Zdá se, že s vaší kariérou měla co do činění vaše matka.“

„Ano,“ odpověděla Summer. „Oba nás vedla k tomu, abychom se věnovali vědám, které nějak souvisejí s oceánem.“

„Vaše matka byla nesmírně chytrá.“ Pitt okamžitě pochopil, že Summer směrovala děti tak, aby v budoucnu mohly s otcem spolupracovat.

Mladí lidé se překvapeně zastavili a udiveně si prohlíželi sbírku klasických aut a letadla v hangáru. „Ty jsou všechny tvoje?“ zeptala se Summer.

„Prozatím,“ zasmál se Pitt. „Myslím ale, že můžu bezpečně říct, že jednoho dne budou patřit vám dvěma.“

Dirk mladší se zadíval na velký oranžovohnědý automobil. „Není to duesenberg?“ otázal se.

„Ty se vyznáš ve starých autech?“

„Miloval jsem stará auta už od dětství. Můj první automobil byl Ford kabriolet z roku 1940.“

„Jablko nepadlo daleko od stromu,“ usmála se Loren a naposledy si utřela slzy.

Také Pitt byl shledáním s nově objevenými potomky hluboce dojat. „Už jsi někdy duesenberg řídil?“

„Hm, ještě nikdy.“

Pitt objal syna kolem ramen a hrdě prohlásil: „Ale budeš, můj hochu. Určitě budeš.“

*** * ***